

20

ஸ்ரீ மத்

பகவத் கீதை

ஸ்ரீ சங்கராசார்ய பாஷ்யத்தோடு

த. சுந்தரராஜ சர்மா

பரிசோதித்து மொழிபெயர்த்தது.

—

19-4

சென்னை

வேதாந்தபோதினி ஆபீஸ்

1907

—

(காபி ரைட் ரிஸெர்வ்ட்)

Acc. NO 23720

முகவுரை.

“ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய.” ப்ரீமத் பகவத்கீதா சாஸ்திரமானது ஸகலவேதார்த்தஸார மென்றும், பொருளுணர்தற்கு அரிய தென்றும், வேதரஹஸ்ய மென்றும் ஆன்றோ ரணைவராலும் எத்திப் போற்றப்படுகின்ற தென்பது உலகெலாம் அறிந்த உண்மை. ஆகவே, ருக்வேதம் ஸாமவேதம் என்றும் போல கீதாவேத மெனக் கூறலாகும். அப்படியே, ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தின் இறுதியிலும் “பிஷ்மபர்வத்திலே, ப்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக,¹ உபநிஷத்துக்களாக,¹ ப்ரஹ்மவித்யையாக, யோகசாஸ்திரமாக விருக்கின்ற ப்ரீகிருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதத்திலே” என இந்நூலினுட் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும், இதற்கு இயைய, இந்நூல் தனக்குள் அமையப்பெற்ற மஹாபாரதத்தை ஐந்தாம்வேத மென்றலும், “ஸகலவேதார்த்தமும் பாரதத்தி விருக்கின்றது; பாரதார்த்தமுழுவதும் கீதையிலிருக்கின்றது; ஆதலின், இது ஸகல சாஸ்திரமும் நிறைந்ததாக உயர்த்தி மதிக்கப்படுகின்றது”² என்று மஹாபாரத உரையாசிரியர் நீலகண்டர் பகவத்கீதை உரையின் தொடக்கத்தில் கூறியிருத்தலும், கீதாபாராயண ஆரம்பத்தில் “எல்லா உபநிஷத்துக்களும் பசுக்களாக, கோபாலனென்னும் குழந்தை பால் கறப்பவனாக, அர்ஜுனன் பாலூட்டும் கன்றாக, நல்லறிவுடையோர் பால் குடிப்பவராக, கீதை - (சாகாமையைத் தருகின்ற) சிறந்த அமிருதமான பாலாகின்றது”³ எனத் தியானித்தலும் காண்க.

மேலும், கீதாசாஸ்திரமானது வ்யாஸமகர்ஷிகளால் செய்யப்பட்டது எனக் கூறுது, “மகாபாரதத்தில் வெளியிடப்பட்டது”⁴ என்று கூடார்த்ததீபிகையின் இறுதியிலும், “புருஷோத்தமனுடைய திருவாக்காய், கீதை என்னும் பெயருடைத்தாய், வேதவாக்கியங்களின் ரஹஸ்யமாய் எது உள்ளதோ”⁵ என்று கஅ - ஆம் அத்தியாயத்து சுசு - ஆம் சுலோகத்தின் உரையிலும் மதுஸூதர ஸாஸ்வதியாரும், “கிருஷ்ணத்வைபாயநர், பகவான் உபதேசித்த அதே பொருளை எழுதுறு சுலோகங்களால் சேர்த்தமைத்தனர். அவற்றுள், பெரும்பான்மையாக ப்ரீகிருஷ்ண (பகவான்) முகத்தினின்று வெளிவந்த சுலோகங்களையே எழுதலாயினர். அவற்றின் (முன்பின் உள்ள கதாஸந்தர்ப்பத்) தொடர்ச்சிக்காக, தாம் சில சுலோகங்களைச் செய்து

¹ இந்நூல் யாவரும் மேலாகக்கொண்டு பூஜிக்கத்தக்க மேம்பாட்டை யுடையதாயிருத்தல் பற்றி, இவ்வுயர்வுப்பன்மை இரண்டும் இங்கு வழங்கலாயின.

² “ஹாரதெ ஸவபுவேஷாயுஃ ஹாரதா யுஸ்து க்ருத்ஸுஃ | மீதாயாபிஷி தெநெயஸு ஸவபுஸாஸுமீ தீதா ||”

³ “ஸவெபுவபிஷுஷொ மாவி ஷொபூ மொவாயநடிநஃ | வாயெபூ வத்ஸு ஸாயிஷெபூகூ டுஹு மீதாபூதம் திஹசு ||”

⁴ “... உஹாஹாரதெ... விஷுவாவிதடி ||”

⁵ “வவொ யதீதாபூம் வாரபிபாஸு ஷஸூரஸுமீயிரா ரஹஸ்யஸு..... ||”

முகவுரை.

சேர்த்தனர். (இதனை,) ‘பத்பநாபனுடைய முகாரவீரத்தத்தினின்றும் ஸ்வயமாகவே வெளிவந்த கிதைகளையே நன்றாகப் படிக்கவேண்டும். மற்றைய சாஸ்திரவிய்தாரங்களால் என்ன?’ எனக் கீதாமாஹாத்தியத்தில் கூறப்பட்டிருக்குமாறு (காண்க)”¹ என்று கிதையின் உரைப்பாயிரத்தில் ஸ்ரீதரஸ்வாயிகளும், “என்னுடைய உயர்ந்த வித்யையானது ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகிய கிதைதான்; ஸம்சயமில்லை..... (அது) அறிவும் ஆதந்தமுமான கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்குத் தன் வாயினால் அருளிச்செய்தது: (ருக், யஜுஸ், ஸாமமென்னும்) மூன்றுவேதமாய்ப் பரமாத்மமாகி நிற்பது.....”² என்று வராஹபுராணமும் கூறுகிறபடி, பரம்பொருளின் உண்மையை உணர்த்தும் பகவானுடைய கிருவாக்குக்குக் கிதை என்று பெயர்.

இது, “முற்றுமுணர்ந்தவரான வேதவ்யாஸபகவான் கீதை என்னும் பெயருடைய எழுதாது சுலோகங்களால் அந்த தருமத்தை பகவான் உபதேசித்தவண்ணம் திரட்டி அமைத்தார்”³ என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த திருவாக்கினுடைய ஒவ்வொரு பதத்தின் நோக்கத்தையும் சேர்த்துப்பார்த்து ஊகித்தறிவார்க்கு இனிது புலப்படும். ஆகவே, ப்ரஹ்மாவீனிடமிருந்து வெளிப்பட்ட ருக்யஜுஸ் ஸாமாதிவேதங்களைப் பாதராயணபகவான் [வ்யாஸர்] ஒழுங்காகத் திரட்டி அமைத்ததுபோல, பகவானிடமிருந்து வெளிப்பட்ட கீதாவேதத்தையும் அப்படியே அமைத்தா ரென்க.

ஆகவே, இப்படிப்பட்ட இவ்வேதத்தின் மெய்ப்பொருளைக் கண்டு, உணர்ந்து, உலகத்திற்கு உரைக்கத்தக்க உரிமையுடையார் பகவதவதாரமான மகான்களையாவர். அத்தகையார் அருளிச்செய்த உரையானது, இந்நூற்பொருளை ஸம்சயவிபரீதமறஉணர்தற்கு எவ்வாற்றானும் இன்றியமையாதது. ஏனெனில், அவ்வாறான உரையின்றிப் படித்தால், பொருளை அறியவே முடியாது. ஒருகால் முடியுமாயினும், அது புருஷார்த்தம் கைகூடாவண்ணம் கெடுத்து அநர்த்தமும் வீணாவீக்கும். எவ்வளவுமெனில், “கடலின் ஜலத்தைத் தனது உள்ளங்கையால் விலக்கி, அதனுள் புதைந்து கிடக்கும் ரத்தங்களை ஒரு நல்ல தெப்பத்தின் உதவியின்றி எடுக்க முயல்பவன், சுழல்களில் அகப்பட்டு மூழ்கிவிடுவானன்றே.”

இது இங்ஙனம் நிற்க. பிறநாடுகளிற் போல நம் தமிழ்நாட்டிலும் பகவத் கீதா சாஸ்திரமானது ஸர்வஜ்ஞஸாதாரணமாய்ப் பெரிதும் வழங்குகின்றது. இவ்வாறு வழங்குகின்ற அரிதுணர்பொருளுதான இவ்வேதஸாரத்திற்குக் கீழ்க்கூறிய வாறு உரிய ஆசார்யர் எவராயினு மாகுக; அவர் அருளிச்செய்த உரையின் ஒரு

1“தடுவே ஹவ்வா-வழிவழி அபிஷேகம் க்ரு
ஷ்டெவையாயந்லவூதின்னொருகாசுதெத்
உவநிவவநா | தத் த வ ப்ராயஸம் மீக்ரு
ஷ்டை-வநிவூதாநெவ நொருகாந் அந்
வநி காந்திசு தந்மதயெ ஸ்யம் வ்ராத
யசியபொகூம் மீதாநாஹாநெத்—(மீதாந்
ஸாநீதாந் சுதபுஷாந் கிரெநெத்) ஸா

ஸு விஸுறெஃ | யாஃ ஸுயம் வஜ்நாஸு
 ஸுயவஜாநிஸுநாஃ || "ஐதி"

2“ தீதா தெ வஸீரா விஷா வுஷாரு
வா'ந ஸம்ஸயி:.....விஷாநதேந க்ய
ஷெந ப்ரோகூஸூம்-வதொ'ஜகூ-நயி
ஷெதயீ வராநதீா.....”

³ 6-ஆம் பக்கத்தில் 22, 23-ஆம் வரிகளைப் பார்க்க.

மு க் வு ரை.

மொழிபெயர்ப்பாயினும் நம் தமிழ்ப்பாஷையில் கறந்தபால் கறந்த்வண்ணம் அவர் சொன்னவாறே அமைந்து வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை.

ஆதலால், இச்சாஸ்திரத்திற்கு பகவத்பாதர் அருளிச்செய்த பாஷ்யத்தையும் கீதாமூலத்தையும், கூட்டாமலும் குறைக்காமலும் உள்ளது உள்ளபடி என் சிற்றறிவிற்கு எட்டிய அளவு மொழிபெயர்த்திருக்கின்றேன். இந்நூற்பொருளின் ஸ்வபாவரீதியானது எவ்வளவு இடங்கொடுத்ததோ, அவ்வளவு தெளிவான எளிய தமிழ்நடையில் இம்மொழிபெயர்ப்பை எழுதியிருக்கின்றேன். மற்றும், முதனூலிற் கூறும் விஷயங்களுக்குத் தலைக்குறிப்புக்களும், எளிதில் பொருள் விளங்காத இடங்களில் குறிப்புக்களும் தந்திருக்கின்றேன். [முதனூல் - கீதையும், பாஷ்யமும்.]

“ஒருபாஷையினின்று மற்றொருபாஷைக்கு ஒன்றை மொழிபெயர்த்துக் கொண்டுபோகும்போது, முதனூலிலுள்ள செறிவும் பொலிவும் அழகும் நயமும் மொழிபெயர்ப்பாகிய வழிநூலிற் குறைவுபடுதல், உலகத்திற் பெரும்பான்மை.” மேலும், பூரிமத்பகவத்கீதையை அர்த்தஞானமின்றிப் பாடமாத்திரமாகப் பாராயணஞ் செய்தலும் புண்ணியமாகும்; (கஅ - எ0). அவ்வாறே, புண்ணியமாகும் பாஷ்ய பாராயணமும். ஆகவே, முதனூலையே நேரே படித்துணர்தலும் அர்த்தஞானத் தோடு பாராயணஞ்செய்தலும் மிகவிசேஷமாதலால், கீதையும் பாஷ்யமும் இம் மொழிபெயர்ப்போடு ஒருங்கே பதிப்பிக்கலாயின.

ப்ரஹ்மஸ்ரீ ஏ. மகாதேவசாஸ்திரியார், பி. ஏ., அவர்கள் ஆங்கிலபாஷையில் மொழிபெயர்த்துள்ள கீதையை உபயோகித்ததற்கு அன்புடன் அனுமதித்த பெருந் தகைமைக்கு மனமுவந்து வந்தனஞ் செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இனி, என்போன்றவர் செய்யும் இத்தகைய மொழிபெயர்ப்பிலும் முதனூற் பதிப்பிலும் குற்றங்குறைகள் வந்திருத்தல் கூடும். ஆதலின், எவராயினும் அவற்றை எடுத்து எனக்குத் தெரிவிப்பராயின், அப்பேருதவி செய்த அவரிடம் மகிழ்வொடு நன்றிபாராட்டச் சித்தனாயிருக்கின்றேன்.

“ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ப்பண மஸ்து.” “ஓம் தத் ஸத்.”

சென்னை: }
டிசம்பர்மீ, 1905.)

த. சுந்தரராஜசர்மா.

ஸ்ரீ ரஜ ம வ தீ தா

ஸ்ரீ ஸஜா ஹவத்ரா டா ஹய டு விர வி தெந ஹ வெஷு ண ஸ ஹி தா ||

ஒடி “நாராயணம் வரொடவுத்ராசு சுணுவிவ்ருத்ருவம் ஹவடி |

சுணுவுராஹ்விநெ தொகாஃ ஸஷ்ஷீவா உ ரெடிநீ ||”

ஸ ஹவாந் ஸுடுஷ்டுடி ஜமக தஸு உ ஸ்விதிம் விசீஷ்டுஃ ரீஸீஷாநீந் சுடுஷ்டு
ஸுஷ்டு புஜாவதீந் புவுத்ருவக்ஷணம் யதிஃ ஸுஹயாஸிஸ வெடுஷ்டுத்ரு | ததம்
சுநுந் உ ஸநகஸநந்நாநீந் உத்ராடி நிவுத்ருவக்ஷணம் யதிஃ ஜூநவெராஸு-
தக்ஷணம் ஸுஹயாஸிஸிவிடுஷ்டு வெடுஷ்டுத்ரு யதிஃ புவுத்ருவக்ஷணம் நிவு-
த்ருவக்ஷணம் ஜமக ஸ்விதிகாரணஸுபுராணிநா ஸாக்ஷாசு சுஷ்டுடி யநிஸுயஸுஷெ-
தம் யஃ ஸ யடுஷ்டு ஸுஹணாடுஷ்டு வணிடிஃ சுஸுரிஸிஸு ஸுயொயிடிஃ
சுநுஷ்டுயாடுஷ்டு ஸீவெடுஷ்டு காடுஷ்டு ||

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையும்,

ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாத ஆசார்யர் அருளிச்செய்த பாஷ்யமும்.

உ ரை ப் பா யிர ம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

ஓம் “நாராயணன் (என்னும் பரம்பொருளானது) அவ்யகத்திற்கு அப்
பால் உள்ளது : அண்டம் அவ்யகத்தத்தினின்று உண்டாவது : அண்டத்துள்ளன்றோ
இந்த உலகங்களும் ஏழு தீவுள்ள பூமியும் உள்ளன.” ¹ [அவ்யகத்தம் - மாயை.]

வேதத்திற் கூறிய இருவகைத்தான தருமம்.

அந்த பகவான் இந்த உலகத்தைப் படைத்து, அதனை நிலைபெறச் செய்ய
விரும்பியவராய், முதலில் மரீசி முதலிய பிரஜாபதிகளைச் சிருஷ்டித்து, வேதத்திற்
கூறிய பிரவிருத்தி என்னும் தருமத்தைக் கைக்கொள்ளச் செய்தனர்; பின்பு ஸந
கர் ஸநந்தநர் ² முதலிய மற்றையோரையும் படைத்து, ஞான வைராக்யங்களைக்
குறிப்பாகப் பெற்ற நிவிருத்தி என்னும் தருமத்தைக் கைக்கொள்ளப்பண்ணினார்.
வேதத்திற் கூறிய பிரவிருத்தி நிவிருத்தி என்னும் இருவகைத்தான தருமமே உலகத்
தை(ஒழுங்குபட)நிலைபெறச்செய்வது; பிராணிகளுக்குச் செல்வத்தையும் உறுதியான

¹ இந்த சுலோகம் ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்திலி
ருப்பதாக ராகவாநந்தர் மதஸ்யிருதியின் க-ஆம்
அத்தியாயத்து, ௧௦-ஆம் சுலோகத்தினுரையிற்
கூறியுள்ளார். இன்னும் இது, மதஸ்யிருதி
யின் சில பிரதிகளில், க-ஆம் அத்தியாயத்து,
௧௧-ஆம் சுலோகமாகவும் காணப்படுகின்றது.

² “அவர்கள் வைராக்யத்தை அடைந்து மோகி

மார்க்க நிரதர்களாய் ப்ரஜாசிருஷ்டியில் பிர
விருத்தியாமல் ஸர்வ ஸங்க பரித்யாகிகளாய்
யோகவிஷ்டை பெற்று, காமக் குரோத மத மாச்
சரியங்க எல்லாதவர்களாய், கிருதார்த்தராயிரு
ந்தார்கள்” (வி-க-௭). இதற்கு இணங்க ‘ஸநத்
தமாநி [எப்போழுதுத் சிறுவர்]’ என்ற பெயரி
னையுந் காண்க.

ஸ உ அநவாந் ஜாநெஸ்யபுஸகிவயவீயபுதெஜாஅஃ ஸஜா ஸஂபஃ

பகவதவதாரத்தின் பிரயோஜனம்.

ஞானம், ஐச்வர்யம், சக்தி, பலம், வீர்யம், தேஜஸ் என்பவற்றை எப்பொழுதுமுடைய அந்த பகவானைவர், முக்குண வடிவமும் விஷ்ணுவிற்கு உரியதுமான

4 ஸுத்திரியர் முதலாயினோர் யாகஞ்செய்த
லிலும், வேதமோதுதலிலும் பிராமணர்களுடைய
உதவியை வேண்டுகின்றார்கள்.—(ஆ.)

பகவத்கீதையும், ஸ்ரீசங்கராசார்ய பாஷ்யமும்.

சிறுநாட்டிகாம்பெல்லில் ஸ்ரீராமபிரபாகரேசுவரர் கோயிலில் நடைபெற்ற
 விழா நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொண்டிருக்கும் போது, கைபிடித்துக்கொண்டிருக்கும்
 கைபிடித்துக்கொண்டிருக்கும் கைபிடித்துக்கொண்டிருக்கும் கைபிடித்துக்கொண்டிருக்கும்

ஸ்ரீபெரியாழ்வாரவர்கள் வி ஹிதானந்தியுடையா வெளிகம் யஜித்யய
கஜித்யாய சொகஜொஹாநயன நிஜித்ய உவதிநேஸ, மண்ணாபிக்கெஹி
மூல்கம் கந-ஷீயநித்ய யஜி: ப்ரத்யம் தரிஷ்யதீதி ||

தம் யஜும் அநவதா யயோவநிஷம் வெந்நாஸம் ஸவ்யஜ்ஞா அநவாஸி
நீதாநெஷம் ஸவ்யஹிம் த்ரோகஸநெதம் உவநிஸஸ்ய ॥

தக இரம் நீதாஸாஸும் ஸரிஸுவெடாயுஸாரஸம்முஹவருதம்டிவிடுஜெ-
யாயுபு|தடியுலிஷாணாய சுடுடுடுகெஃ விவ்ருதவடிவடியுலாக்யாயுந்யாயலி

1 தம் மாயையாகிய மூலப்பிரகிருதியை வசப்படுத்திக்கொண்டு— (உண்மையில்) பிறவாதவராய், அழிவற்றவராய், பிராணிகளுக்கு ஈசுவரராய், இயல்பாகவே நிர்யராய் சுத்தராய் புத்தராய் முத்தராயிருப்பினும்—தம் மாயையினாலே நிற்பவர்போலவும் பிறந்தவர்போலவும், லோகாநுக்கிரகஞ்செய்பவராகக் காணப்படுகிறார். [புத்தர் - ஐடத்தன்மையற்றவர், ஞானவடிவராய்]

தமக்கு ஒருபயனும் இல்லையாயினும், பிராணிகளை சுட்டற்றும்
எண்ணத்தால் வேதத்தில் விதித்துள்ள தருமமிரண்டையும் சோக
பெருங்கடலில் மூழ்கிக்கிடக்கின்ற அர்ஜுனனுக்கு—நற்குடாம் மிகுந்தவராக
அங்கொள்ளப்பட்டும், அநுஷ்டிக்கப்பட்டும் வருவதான தருமம் பரவுதலை யடை
மென்று (கருதி) உபதேசித்தருளினார்.

கிதையுமீ, பாஷ்யமுமீ.

முற்றுமுனர்ந்தவரான வேதவ்யாஸபகவான், கிதை என்னும் பெயருடைய எழுதுகலோகங்களால் அந்தத் தருமத்தைப் பகவான் உபதேசித்தவண்ணம் திரட்டி அமைத்தருளினர். [வேத வ்யாஸர் - வேதங்களை வகுத்து ஒழுங்குபடுத்தியவர்.]

பிரசித்தமான இந்த கீதாசாஸ்திரமானது ஸகல வேதார்த்தஸாரத் திரட்டு; பொருளுணர்தற்கு அரியது. அதன் பொருளை வெளியிடுதற்காக (முன் உரை யெழுதினார்) அநேகரால் பதம், பதப்பொருள், வாக்கியப்பொருள், நியாய மென்பன விவரிக்கப்பெற்றிருந்தும், (அது, முன்பின்)முற்றும் மாறுபட்ட பலபல பொருளுள்ளதாக ஸாமான்ய ஜனங்களால் கிரகிக்கப்பட்டுவரக்கண்டு, அத

“தம்,” “மாயை,” என்ற இவ்விரண்டினுள் முன்
தியது ‘பிரகிருதி பகவானுக்கு உட்பட்டது’ என்
தும், பிந்தியது ‘பிரகிருதியின் வடிவம் தோற்ற
மாத் திரமேயன்றி மெய்ப்பொருளன்று’ என்றும்,
‘வசப்படுத்திக்கொண்டி’ என்பது (‘ஜீவன்
பிரகிருதிக்கு உட்படுவதுபோல’) பகவான் அந்
தற்கு உட்படாதவர்’ என்றும் தெரிவிக்கும்மாத்

காண்க.—(ஆ.) “பகவானே அடைக்கலமாகப் !
நீதவரீ மாயையையுச்சுடந்து சிற்பர்” (எ-கச) எ
இதனையும் இங்ஞு கோக்கிக்கொள்க. [மா
மையா; வட்சொல். மா-இல்லை, யா-எது. மா
-எது இல்லையோ அது: அதாவது பேரலிய
தோற்றம், பொய்ம்மை.

உரைப்பாயிரம்.

சுதந்திரவிருத்திப்போராட்டத்திற்கு உதவிக்கொடுக்க வேண்டுகோள்
 சுதந்திரவிருத்திப்போராட்டத்திற்கு உதவிக்கொடுக்க வேண்டுகோள்

தவறு கவறு ஸாஸ்துவறு ஸாஸ்துவதம் ப்ரியோஜனம் வரான்நிஸ்தாயஸம் ஸதெஹ-
தகஸறு ஸம்ஸாரஸறு சுதநெஹாவாஸகஸணஃ | தஹு ஸவடகஸ்டுஸஹாஸவடு-
வடகாஸ சுதஹாநநிஸாராடுவாஸ யஸ்டாஸ ஹவதி | தயா ஹஸெவ ஸீதாஸ்டு-
யஸ்டு உஹிஸு ஹவதெதவ உஹு—“ ஸ ஹி யஸ்டு ஸம்வயடாஸ்தா ஸஹுணம் வடி-
வெடிநெ” ஹதி சுநாஸீதாஸம் | ததெதவ ஹ உஹு—

“நெடுவ யஜீந ந வாயஜீந ந நெடுவ ஹி ஸ-ஹாஸ-ஹீ ।

யம் ஸ்ரீராமேசுவரநாம்பாயை மீட்டுதல் தடுக்கக் கமிட்டி அமைத்துள்ளது. ||”

“ஜோநம் ஸனூராவடுக்கண்ணு” ஐதி விஜயவாவி வ கனெ உகூ கஜிபுநாய—

“ஸவ்யஸ்பதிகாந் பரித்யஜ்ய கோகேகம் ஸாணம் வுஜ” இதி ||

17. திரு. சிவசுப்பிரமணியன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கீழ்க்கண்ட கேள்விகளுக்குத் தயவுசெய்து பதிலளிப்பாரா :

பொருளைத் தெரிவாய் நிர்ணயித்தற்பொருட்டு யான் சுருக்கமாய் உரைசெய்கிறேன். [நியாய - ஆகேஷ ஸமாதானம்.]

பஞ்சானயோகமே முக்திக்கு நேரான ஸாதநம்.

பிரசித்தமான இந்த கீதாசாஸ்திரத்தின் பயனாவது - சுருக்கமாக(ச் சொல்லில்), ஸம்ஸாரமானது (தனது) காரண(மாகிய மூல அஜ்ஞாந)த்தோடு முற்றும் ஒழிந்திடுதலாகிய (யாவற்றினும்)மேம்பட்ட உறுதியானநன்மையேயாம். அது, ஸகலகர்மங்கனையும் சூறத்தலை முன்னிட்டதான ஆத்மஞான நிஷ்டை என்னும் தருமத்தினின்று உண்டாகின்றது. அவ்வண்ணமே, கீதையின் பொருளான இதே தருமத்தைக் குறிப்பிட்டு “ப்ரஹ்மத்தின் நிலையைப் பெறுதற்கு அந்தத் தருமமே நன்றாகப் போதும்”(ம-அச்வ-கசு-கஉ) என அநுகிதைகளில் பகவானே கூறினார். இன்னும், அங்கு “எவன் ஒன்றில் நின்றவிலே ஊன்றி அமர்ந்தவனாய், ஒன்றும் நினையாதவனாய்ச் சும்மாவிருக்கின்றானோ அவனுக்குப் புண்ணியமுமில்லை, பாபமுமில்லை : வாழ்வுமில்லை, தாழ்வு மில்லை,” “ஞானத்திற்குத் துறவே அடையாளம்” (ம-அச்வ-சுந-உசு) என்றும் கூறியுள்ளார். இங்கேயும் இறுதியில் “ஸகல தரும (அதரும)ங்கனையும் விட்டொழிந்து என்னையே தஞ்சமாகக்கொள்” (கஅ-சுசு) என்று அர்ஜுனனுக்கு அருளிச் செய்தனர். [ஒன்றில் நின்றவிலே ஊன்றி அமர்ந்தவன்-ப்ரஹ்மத்திலே லயித்தவன்.]

கர்மயோகமானது முக்திக்ஞ ஸாதநமாயிருத்தும் விதம்.

பிரவிருத்தி என்னும் தருமமானது, செல்வத்திற்குப் பயன்படுவதாயினும், அந்நங்கனையும் ஆச்ரமங்களையும் உத்தேசித்து விதிக்கப்பட்டதாம். அது, (பயனை மாற்றினோக்கிச் செய்யப்பட்டபொழுது) தேவர் முதலாயினோர்களின் நிலையைப் கட்டுவதற்கு ஏதுவாயிருப்பினும், பயனை எதிர்நோக்காது ஈச்வரார்ப்பணமுத்தியோடு

பகவத்கீதையும், ஸ்ரீஹ்ருசார்ய பாஷ்யமும்.

சுந-லீயரோந் ஸத்ஸு-பயெ லவதி மலாவிஸம்பிவஜி-தம்|ஸ-பஸத்ஸு வ ஜோந-
நிஷாயொயு-தாபு-லிபாரொண ஜோநொதத்திஹெ-த-கெந வ நிஸு-யஸஹெ-
த-கூலிவி-பு-திவடி-தெ-தயா வ வக்ஷ-தி-“பு-ஹ்ணு-ராய கபூணி,” “யொமி-
ந் கபூ கவ-தி ஸஜ்-த-தூ-த-ஸ-பயெ” உதி||

ஐஐம் திவாகாரம் யஐஐம் திஸ்ருயஸப்யொஜிநம் வாரோயுதகூஐம் வாவஸ-
 டெவாவஐம் வாவஸஐஐம் திவயவஐஐம் விஸெஷதஐம் சுவிவ்யுதயசு விஸிஷ்டப்யொஜி-
 நஸஐஐம் திவயவசு தீதாஸாஸுயதஐம் ததயுவிஜுதெ ஸஐஐம் வாவஸஐஐம்
 வஐஐம், சுதஐம் ததிவாரணெ யதஐம் திவதெ யயா ॥

செய்யப்பட, சித்தசுத்தி வரப்பண்ணுவதாம். இனிப் பரிசுத்தமான மனம் ஞான நிஷ்டைக்கு ஏற்ற தகுதிபெற, அவ்வழியாகப் (பிரவிருத்தி தருமமானது) ஞான முண்டாகச் செய்தலால், (இவ்வாறு) முக்திக்குப் (பரம்பரையான) காரணமாதலையும் பெறுகின்றது. அவ்வண்ணமே (இதே கருத்தை உட்கொண்டு) “ப்ரஹ்மத்தி னிடத்துக் கர்மங்களை அர்ப்பித்து” “.....யோகிகள் பற்றைவிட்டுக் கர்மத்தைச் செய்கிறார்கள், சித்தசுத்திக்காக” (நு - ௧௦, ௧௧) என (ஸ்ரீ பகவான்) கூறுவார்.

சிதாசாஸ்திரத்தின் சிறப்புப்பொருளும், சிறப்புப்பயனும்.

கீதாசாஸ்திரமானது, முக்திக்குப் பயன்படுவதான இவ்விருவகைத்தரும்த் தையும் (பொதுவாய்) வெளிப்படுத்தி, (தான்) சொல்ல எடுத்துக்கொண்ட (விஷய மான) ப்ரஹ்மமாகிய வாஸுதேவனென்ற பரமார்த்த தத்துவத்தைச் சிறப்பாய் வெளிப்படுத்துகின்றது; (எனவே,) சிறப்புப்பயனும், சிறப்புச்சம்பந்தமும், சிறப்புப் பொருளும்¹ உடையது (என்பதாயிற்று). அதன்பொருளைக் கண்டு தேறியவளவிலே ஸகலபுருஷார்த்தங்களும் கைகூடுமாதலால், யான் அதற்கு உரை யெழுத முயற்சி செய்கின்றேன்.

19ருதால் கேட்கப்படுக்தவர்க்கு அந்நூலாற் கூற
ப்பமெப்பொருளும், தூல்கேட்டலாற் பெறப்பமெ
பயனும், கேட்டற்கு உரிய அதிகாரிகளாவார் இவ
ரென்பதும், தாற்கும் தூல்கூறியபொருளுக்குமே
யன்றி தூல்கூறியபொருளுக்கும் பயனாகும் ஸம்
பத்தமும் உணர்ந்தாலன்றி தூல்கேட்பதில் மன
ஆக்கம் செல்லாமையின், இந்நாண்கையும் முதலி
ல் உணர்ந்தவேண்டும்; ஆகவே, அவை இங்கு
வருமாறு:—தூலாற் கூறப்பமெ பொருள்-பாப்ர
ஹமம் : தூல்கேட்டலாற் பெறப்பமெ பயன்-முக்

தி : கேட்டற்கு உரிய அதிகாரிகளாவார்-அர்ஜு-
னன் போன்றவர் : நூற்கும் நூல்கூறிய பொரு-
ளுக்கும், உணர்த்துவதும் உணர்த்தப்படுவதுமா-
கிய ஸம்பந்தம் : நூல்கூறிய பொருளுக்கும் பய-
னுக்கும், ஸாதநமும் ஸாத்தியமுமாகிய ஸம்பந்-
தம். இவற்றை முறையே விஷயம், பிரயோஜனம்,
அதிகாரி, ஸம்பந்தம் என்னும் அநுபந்தசதுஷ்-
டயம் என்பர் வடநூலார். [ஸாதநம் - கருவி.
ஸாத்தியம் - கருவியால் ஸாதிக்கப்படுவது.]

சுய

புயலொழியாய் சுஜகநவிஷாடியொம் ||

யுதராஷ்டிர உவாச ||

க. யசுசெஷுதே காரகசெஷுதே ஸஜவெதா யுயுதவம் |
ஜாகாதி வாணவாஸெஷுவ கிசகுவத ஸஜய ||

ஸஜய உவாச ||

உ. ஐஷ்டா து வாணவாஸீகம் வுஜம் ஐயெயாநஸூதா |
சூவாயசுவஸம்ஜ ராஜா வவநஸூவீச ||

ங. வஸெஷுதா வாணவாஸூதாநாடி சூவாயசுவஸம்ஜம் உவதே |
வுஜம் ஐயெயாநஸூதா தவ ஸிஷெண யீதேதா ||

ச. சுதா ஸாரா உஷெஷுவாஸா ஸீஜகநஸூதா யுயி |
யுயுயாநா விராட்யு ஐயெயாநஸூதா ||

ரு. யுஷகெதாஸூகிதாந் காரீராஜ்யு வீயவாநா |
வாஸூஜிதாந்திஷெஷுவாஸூதா நஸூதா ||

சு. யுயாஷூதா விசூதாந் உஷெஷுவாஸூதா வீயவாநா |
வாஸூஜிதாந் ஐயெயாநஸூதா வவநஸூதா ||

முதல் அத்தியாயம் : அர்ஜுனவிஷாதயோகம்.

போரின் நீதியை ஸஞ்ஜயன் விவரமாய்ச் சொல்லுதல்.

திருதராஷ்டிரன் சொல்லுற்றான் :

க. ஸஞ்ஜய ! போர்செய்ய ஸன்னத்தராய் குருகேஷத்திரமென்னும் தரும
பூமியிலே ஒருங்குகூடிய நம்மவரும் பாண்டவரும் என் செய்தார்கள்?

ஸஞ்ஜயன் சொல்லுற்றான் :

உ. துர்யோதன்ராஜன், பாண்டவர்களின்படை அணிவகுக்கப்பட்டுநிற்பதைக்
கண்டு, அப்பொழுது ஆசார்யருகிற்சென்று (இவ்) வார்த்தையைப் பேசலாயினான் :

துர்யோதனன் துரோணரோடு பேசுதல்.

ங. ஆசார்யரே ! பாண்டவருடைய இப்பெரியசேனையானது தங்களுடைய
சிஷ்யனான புத்திசாலியாயுள்ள துருபதபுத்திரனால் அணிவகுக்கப்பட்டுநிற்பதைப்
பார்ப்பீர்களாக.

ச. இங்கே மகாவில்லாளரான சூரரும், போரில் வீமனுக்கும் அர்ஜுனுக்
கும் ஸமானருமான யுயுதானன், விராடன், மகாரதனான துருபதன்,

ரு. த்ருஷ்டகேது, சேகிதாநன், வீர்யசாலியான காகிராஜன், புருஜித்,
குந்திபோஜன், மனிதரிற் சிறந்தவனான சைப்யன்,

சு. பராக்கிரமசாலியான யுதாமன்யு, வீர்யசாலியான உத்தமௌஜஸ், ஸுபத்ரா
குமாரன், திரௌபதி குமாரர் (ஆகிய இவர்கள்) எல்லோருமே மகாரதர்கள்.

- 10

உக. யொக்துஜாநாநவெக்சுஹம் ய னாதெஹு ஸஜாமதாஃ |
யாத-ராவஸ்ய ஸுஸ-க-ஸெம் யுகெ வியுலிக்ஷ-கவஃ ||

ஸம்ஜய உவாவ ||

உச. னவஹுதொ ஹுஷீகெஸஃ மஹாகெஸெந ஹாரத |
ஸெநயொரஹயொக்யெ ஸ்ராவயிக்வா ரயொக்துஜ |
உரு. ஸீஷெஹாணபுஹவதஃ ஸவெ-ஷாஃ வ ஹீக்ஷிதாடி |
உவாவ வாய-க வஸெஸுதாநு ஸவெதாநு கார-நிதி ||
உசு. தத்ராவஸ்ய ஸ்ரீதாநு வாய-க வித்யுநய விதாஹாநு |
சுவாய-தாநு தாதஹாநு ஸாத்யுநு வாத்ராவஸ்ய-ஹாநு ||
உஎ. ஸுஸாராநு ஸுஹுதெஸுஸ ஸெநயொரஹயொரவி |
தாநு ஸீக்ஷு ஸ களஸெயஃ ஸவ-தாநு ஸம்ய-நவஸ்ரீதாநு ||
உஅ. க்ரவயா வரயா ஹவிஷ-க விஷி-நி-ஹுஸீக |
ஸஜ-க-ந உவாவ ||

ஹுஷீகெஸஃ ஸுஜநாநு க்ரஹ யுயு-ஹுத-நு ஸஹவஸ்ரீதாநு ||

உக. ஸீ-க-நி ஹ மாத்ராணி ஹவம் வ வரிஸுஷ-கதி |
வெவயு-ஸு ஸரீரெ நெ ரொஹவ-க-ஸு ஜாயதெ ||

உக. திருதராஷ்டிரபுத்திரனா கெடுபுத்தியானுக்கு [துர்யோதனனுக்கு]ப் போரினே உதவிபுரியக்கருதி(ப்பற்பலதேசங்களிலிருந்து) இங்கு வந்துள்ள இவர்களை, போர்செய்ய வந்தவராகக் காண்கின்றேன்.”

ஸஞ்ஜயன் சொல்லுவற்றான் :

உச, உரு. பாரத! இவ்வாறு குடாகேசனாகுறப்பெற்ற ஹ்ருஷீகேசன், இரு சேனைக்கும் நடுவிலே, பீஷ்மருக்கும் துரோணருக்கும் (மற்றுமுள்ள) சகல அரசருக்கும் எதிரிலே சிறந்த தேரை சிறுத்தி, “ பார்த்த! (இங்குக்) கூடிய இக்கௌரவர் களைப் பார் ” என மொழிந்தனர்.

உசு, உஎ. பார்த்தன்,—தந்தையரும், பாட்டனாரும், ஆசார்யரும், அம்மான் களும், பிரதாக்களும், புத்திரரும், பேரன்மார்களும், தோழர்களும், மாமனாரும், மித்திரரும் அங்கு இருசேனையிலும் நிற்கக் கண்டான்.

உஎ, உஅ. அவ்வுறவினரனைவரும் (அங்கு)நிற்கக் கண்டு, மிக்க இரக் கம் மேலிடப்பெற்று, மனத்திடனழிந்து கலங்கி அக்குந்தியின்குமாரன் இதனைச் சொல்லலாயினான்.

அர்ஜுனன் மனங்கலங்கிக்கூறும் சோகவார்த்தைகள்.

அர்ஜுனன் சொல்லுவற்றான் :

உஅ, உக. போர்புரிய எண்ணங்கொண்டு (போர்க்களத்திற்)போந்துள்ள இத்தன்வஜனத்தைப் பார்த்ததும், கிருஷ்ண! என் அவயவங்கள் சோர்கின்றன : வாயும் லெர்கின்றது : என் உடம்பில் நடுக்கமும் மயிர்க்கூச்சும் உண்டாகின்றன :

- கா. மாணீவம் ஸ்ரம்ஸதெ ஹஸூஸு ச்வதெதுவ வரிடிஹுதெ !
ந உ ஸத்கூஜுவஸூாதம் ஹுஜீவ உஜேஜநம் ||
- கக. நிதிதூநி உ வஸூாதி விவரீதாநி கெஸவ !
ந உ ஸ்ரெயொ உந-வஸூாதி ஹக்வா ஸுஜிநஜாஹவெ ||
- கஉ. ந காண்டக்ஷ விஜியம் சுஜஸூ ந உ ராஜ்யம் ஸ-வாநி உ !
கிம் நொ ராஜ்யேந மொவித கிம் ஹொமெஜீ-வீதெந வா ||
- கக. யெஷாஜெயே-க காண்டக்ஷிதம் நொ ராஜ்யம் ஹொமாஃ ஸ-வாநி உ !
த ஹஜே உவஸூிதா யுமெ ப்ராணாஹூக்ஷா யநாநி உ ||
- கச. சூவாய-ஃ விதரஃ வுத்ராஃ தயெவவ விதாஜஹாஃ !
ஜாதூயாஃ ஸுஸூராஃ வளத்ராஃ ஸூராயாஸூஸ்யிநஸூயா ||
- கரு. னதாநு ஹண-லிஜூதி ஸுதொஉவி உஸஸூஉந !
சுவி நெத்ருயொக்ஷராஜ்யஸூ ஹெதொஃ கிம் ந-உ ஹீவதெ ||
- கக. நிஹதூ யாத-ஃராஸூநுஃ கா ஹீதிஃ ஸூராஜநாடி-ந !
வாவஜெவாஸூயெடிஸூநு ஹசெவதாநாததாயிநம் ||
- கஎ. தஸூநாஹ-ஃ வயம் ஹண-ம் யாத-ஃராஸூநு ஸுஸூயாஸூவாநு !
ஸுஜிநம் ஹி சுயம் ஹக்வா ஸ-விநம் ஸூராஜஜாயவ ||

கா. காண்டவமும் கையினின்று நழுவுகின்றது : உடம்பு முழுதும் எரிச்சலும் காண்கின்றது : என்னால் நிற்கவும் முடியவில்லை : என் மனமும் (மயங்கிச்)சுழல்கின்றது போலும்.

கக. கேசவ ! கெட்ட சகுனங்களும் காண்கிறேன். அன்றியும், போரில் ஸ்வஜனங்களைக் கொன்று, பின்பு (அதனாலாகும்) நன்மையும் காணேன்.

கஉ. திருஷ்ண ! எனக்கு வெற்றியும் வேண்டாம் : ராஜ்யமும் வேண்டாம் : ஸுகங்களும் வேண்டாம். கோவிந்த ! நமக்கு ராஜ்யத்தால்தான் என்ன ? போகங்களால்தான் என்ன ? உயிர்வாழ்க்கையினால்தான் என்ன ?

கக, கச. எவர்பொருட்டு நமக்கு ராஜ்யமும், போகங்களும், ஸுகங்களும் வேண்டுமோ, அந்த ஆசார்யரும், தந்தையரும், புத்திரரும், பாட்டனாரும், அம்மாள்களும், மாமனார்களும், பேரன்மார்களும், மைத்துனர்களும், ஸம்பந்திகளுமாகிய இவர்களே உயிரையும் பொருளையும் விடத்துணிந்து போருக்கு(வந்து) நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள்.

கரு. மதுஸூதந ! (இந்தத்துர்யோதனாதிபர் என்னைக்)கொல்பவராயினும், (நான்) இவர்களைக் கொல்ல விரும்ப(வும்)மாட்டேன், மூவுலகராஜ்யமும் (எனக்குக்) கிடைப்பதென்றிருந்தாலும்; (ஆதலின், இம்)மண்ணுக்காக என்ன ?

கக. ஜநார்த்தந ! திருதராஷ்டிரபுத்திரரைக் கொன்றபின், நமக்கு உண்டாகும் ஸந்தோஷ மென்ன ? இக்கொடும்பாவினைக் கொன்றால் நமக்குப் பாபமே வந்து சேரும்.

கஎ. ஆதலின், நாம் நமது பந்துக்களாகிய திருதராஷ்டிரகுமாரர்களைக் கொல்லத்தகாது. ஏனெனில், மாதவ ! ஸ்வஜனங்களைக் கொன்றுவிட்டு நாம் எப்படி ஸுகிகளாக இருப்போம் ?

௩௮. யஜ்ஞவெதெ ந வஸுனி லொலொவஹதவெதவஸி |
கௌக்ஷயக்யுதம் டொஷம் லித்ருஜொஹெ வ வாதக்யு ||
௩௯. கயம் ந ஜெக்யுஷ்ணாவஸி வாவாஷ்ணாஜீவதி-ஃதாடி |
கௌக்ஷயக்யுதம் டொஷம் ப்ருவஸுஜீஜி-ஃநாடி-ஃந ||
௪௦. கௌக்ஷயெ ப்ருணஸுனி கௌயஉ-ஃ வநாதநாஃ |
யஉ-ஃ நஷெ கௌம் க்யுத்யு க்யுஉ-ஃ ஸ்விஹவத்யுத ||
௪௧. க்யுஉ-ஃ ஸ்விஹவாத்யுஷ்ண ப்ருஷ்ணா கௌவஸியி |
ஸ்விஷ்ண ஷ்ணாவஸு வாவெஷ்ண-ஃய ஜாயதெ வண-ஃஸங்காரஃ ||
௪௨. ஸங்கரொ நரகாயெவ கௌவஸுநாம் கௌவஸு வ |
வதனி விதரொ ஹெஷ்வாம் மௌஷ்விணொடக்யு-யாஃ ||
௪௩. டொஷெரொதெஃ கௌவஸுநாம் வண-ஃஸங்காரகாரகெஃ |
உத்ராஜ்ஞதெ ஜாதியஉ-ஃ கௌயஉ-ஃ ஸ்ராஸ்தாஃ ||
௪௪. உத்ருகௌயஉ-ஃ ஸ்ராணாம் உஷ்ணாணாம் ஜிநாடி-ஃந |
நாகெ நியதம் வாவொ ஸ்வதீத்யு-ஸு-ஸு-ஸு ||
௪௫. க்ஷஹொ வத உஹஸி வாவம் கத-ஃம் வுவஸிதா வயடி |
யட்ராஜீஸு-வவொஹெந ஹண-ஃ ஸ்விஜந-ஃடிதாஃ ||

போரின் தீங்களைப்பற்றி அர்ஜுநன் வருந்துதல்.

௩௮, ௩௯. லோபத்தால் கெட்ட மனத்தினரான இவர்கள், குலநாசத்தாலான தீங்கையும் மித்திரத்துரோகத்தில் (விளையும்) பாதகத்தையும் அறியாவிட்டாலும், குலநாசத்தாலான தீங்கை (நாம்) நன்றாய்ப் பார்க்கும்பொழுது, நமக்கு இப்பாபத்தைத் தவிர்க்க எப்படித் தெரியாமற் போகும் ?

௪௦. குலம் கெட்டுப்போகும்பொழுது ஸநாதநமான குலதருமங்கள் (அநுஷ்டானத்தின்) இல்லாமற்போகின்றன. தருமங்கள் இல்லாமற்போக, குலம் முழுவதையும் அதர்மம் வியாபிக்கின்றது.

௪௧. அதர்மம் வியாபித்தலால், கிருஷ்ணா ! குலஸ்திரீகள் கற்பழிந்துவிடுகிறார்கள். ஸ்திரீகள் கற்பழிய, வார்ஷ்ணேய ! ஜாதிக்கலப்பு உண்டாகின்றது.

௪௨. ஜாதிக்கலப்பானது குலத்தைக் கெடுத்தவரது குலத்திற்கும் நரகத்திற்கு ஏதுவாகின்றது ; ஏனெனில், இவர்களுடைய பிதருக்கள் பிண்டக்கிரியையும் உதகக்கிரியையும் இழந்திட்டவராய் (நரகத்தில்) வீழ்கிறார்கள்.

௪௩. ஜாதிக்கலப்பை விளைவிப்பனவாகிய குடிகேடர்களுடைய இத்தீத் தொழில்களால், சாச்வதமான ஜாதிதருமங்களும் குலதருமங்களும் கெட்டழிந்து போம்படி செய்யப்படுகின்றன.

௪௪. ஜகார்த்தா ! குலதருமங்கெட்ட மனிதர்களுக்கு நரகத்திலே வாஸம் அவச்யம் உண்டெனக் கேட்டுள்ளோம்.

௪௫. ஆ ! என்னே ! மஹத்தான பாபஞ்செய்ய (அஞ்சாது) துணிந்திட்டோமே ! ராஜ்யஸுகவிஷயமான கடுமபற்றினாலே ஸ்வஜனத்தைக் கொல்லவும் முயன்றோம் மாதஸின்.

சக. யதி ஜாஹ்நீகார்ட் சஸஹ் ஸஹ்வாணயம் |

யாத-ஃராஷா ரணெ ஹந்நம் தநே க்ஷேதரம் ஹவெசு ||

ஸஜய உவாஹ ||

சஎ. ஸ்வஜகூர ஜ-ஃநம் ஸஹ்நே ரஸோவஸு உவாவிஸசு |

விஸுஜ் ஸஸரம் ஹவம் ஸோகஸஹ்விஜாநஸம் ||

ஐதி ஸ்ரீஹ்ரஹாரதெ ஸதஸாஹஸ்யாம் ஸஹ்விதாயாம் வெயாவிக்யாம்

ஹ்ஷவ-ஃணி ஸ்ரீஹ்நவஜீதாஸம் உபநிஷத் ஸ்ரஹ்விஜாயாம்யொம-

ஸாஹ்நே ஸ்ரீகூஷாஜ-ஃநஸஹ்வாநே சஜ-ஃநவிஷாடியொமொநாஜ

புரோஜாயம் ||

சக. கையில் ஆயுதத்தையுடைய திருதராஷ்டிர புத்திரர், போரில் (அவர்களை) எதிர்க்காமலும் (கையில்) ஆயுதமில்லாமலும் இருக்கின்ற என்னைக் கொல்வார்களானால், அது எனக்கு அதிக நன்மை யாகும்.

ஸஞ்ஜயன் சொல்ல வுற்றான் :

சஎ. அர்ஜுநன், இவ்வாறு சொல்லி, அம்போடு வில்லையும் போர்க்களத்திற் (கீழே) எறிந்து, சோகத்தாற் பதைத்த மனத்தினனாய்த் தேர்த்தட்டில் உட்கார்ந்துவிட்டான்.

நூறுயிரக்கிரந்தஸம்ஹிதையாய் வியாஸர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீ மஹாபாரதத்திலே பீஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத்பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக, ப்ரஹ்மவித்யையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ஜுனஸம்வாதத்திலே அர்ஜுனவிஷாதயோகமென்னும் முதல்அத்தியாயம் முற்றும்.

ஸாஜிய உவாவ ||

ശ്രീ ഹരിവർഗ്ഗം ഉപാഖ്യായം ||

சுஜி-சுந உவாஅ !!

9. அரசாங்கமேனா ஹி ஜனாநுலாவாநு
செய்யோ ஸோதூம் ஜெலெக்டுஜீஹ ஜொகெ |
ஹசாநும-காநாநும அரசாநிஜெஹவ

ஸஞ்ஜயன் சொல்லுவதற்குள் :

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுற்றார் :

அர்ஜுன், பாவாள் உபநேசத்தை நாடுதல்.

அர்ஜுனன் சொல்லுவதற்குள் :

தி. மாட்சிமைதங்கிய மகான்களைக் கொல்லாமல் இவ்வுலகிலே பிச்சை பெடுத்துப் புசித்தாலும் எல்லாதாம் [அதாவது, மகான்களைக் கொன்று அரசாள்வதை விட, அடித்திரியலுக்கு விடுத்தமாயுள்ள பிச்சையெடுத்துப்பிழைத்தலே மேலானதாம்]. யான் பேசியோர்களைக் கொன்றுவிட்டாலோ, இரத்தங்கோயல் பெற்றவை

ஹம்ஜீய ஹொமாநு ராயிரபுஜிஜாநு ||

கூ. ந வெதவிஜி கதாரநொ மரீயி

யவா ஜியெய யி வா நொ ஜியெய-ஃ |

யானெவ ஹகூ ந ஜிஜீவிஷாஜி

தெவவஸிதா: ப்ரஹ்மெ யாத-ராஷ்ட்ரா: ||

எ. காவ-ண்ணொஷொவஹதஹ்வஹாவி

வ்ரஹ்லி க்வா யஜ-ஸம்-உஜவெதா: |

யஜ்ஞேய: ஸ்ராத்ஹிதம் ஸ்ரு-திணி தநே

ஸிஷ்ஞெஹம் ஸாயி ஜாம் க்வாம் ப்ரவத்ய ||

அ. ந ஹி ப்ரவஸ்யாதி ஜாவந-ஹாச யஜ்ஞாக-ஷொஷ்ணஜி-ப்யாணாடி

க்வாவ்யஹஜாவஸவத்யஜம் ராஜிம் ஸ-ராணாவிவாயிவத்ய ||

ஹம்ஜீய உவாவ ||

கூ. ஹவஜ-கூ ஹ்ரஷீகேஸம் மஹாகேஸம் வரணவ: |

ந யொத்ய ஹதி மொவித்ய உகூ த-திஷ்ணம் ஸவ-திவ ஹ ||

யான 'ஸம்பத்து காமம் போகம் இவைகளை இவ்வுலகிலேயே அனுபவிக்கவேண்டும்.

கூ. மேலும், (பிச்சையெடுத்துப்பிழைத்தல் ஸ்வஜாதிதருமமென்று போர் புரிதல் என்ற இவ்விரண்டனான்) எது நமக்கு மேலானதோ? (நாமே அவர்களை) வெல்வோமோ?—அல்லது (அவர்களே) நம்மை வெல்வாரோ? (என்ற) இதுவும் நமக்குத் தெரியாது. (நாம்) அவர்களைக் கொன்றபின்னர் உயிர்வாழவிரும்பமாட்டோமோ, அந்தத் திருதராஷ்டிர புத்திரர்களே (இப்போர்க்களத்தில் நமக்கு) எதிரே வந்து நிற்கிறார்கள்.

எ. லோபம் என்ற குற்றத்தினால் கெட்டழிந்த மனத்தினாலும், தருமவிஷயத்திலே மனம்திகைத்த அடியேன் (யாது நன்மை? எனத்) தங்களை வினவுகின்றேன்; எது உறுதியான நன்மையோ, அதனை எனக்கு உரைப்பீர்களாக; (ஏனெனின்,) நான் தங்களுடைய சிஷ்யனாகின்றேன்: தங்களை வந்தடைந்த எனக்கு, (நல்வழிப்படுமாறு) அறிவுறுத்தியருளுக. [லோபம்-இங்கு, ராஜ்யத்தைப் பெறவேணுமென்ற ஆசை.]

அ. உலகிலே பகைவரற்றதாய்ச் செழித்திருக்கும் ராஜ்யமும், தேவர்கட்குத் தலைவனாயிருந்தாலும் கிடைக்கபெற்றாலும், புலன்களைத் தீப்போல) அழந்துகின்ற தான என்னுயரத்தைப் போக்குவது இன்னதென்று எனக்குத் தெரியவே இல்லை [இந்திரபதவிபைப் பெற்றாலும், என்னுயரம் திருமாறு இல்லை].

ஸஞ்ஜயன் சொல்லவற்றான்:

கூ. பகைவரை எரிக்கும் குடாகேசன், இவ்வாறு ஹ்ருஷீகேசனிடம் சொன்ன பின்பு, "போர் புரியமாட்டேன்" என்று(ம்) கோவிந்தனிடஞ் சொல்லிவிட்டு (மேலொன்றும்) பேசாமலே இருந்திட்டான்.

"நான் ராஜபோகம் அனுபவித்தற்காக அர்ஜுன பவமும், காமதகர்ச்சியும் இரத்தத் தோய்த்தவை நான் மகாநகளைக் கொன்றுவிட்டான்" என்னும் போல மிக் அருவருப்பானவை அபரீதத் வியாபிக்கு மாதலின், ஸம்பத்தின்அரு

கா. தருவாய ஹரஷ்கெஸ்: ப்ரஹ்மஸ்தீவ ஹரத |

ശൈത്യം നശിപ്പിക്കുന്നതിനായി വിവിധ രീതികൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു.

சுதிர வ 'தொண்டா து வாணவாநீக்ய' உதி ஞாலு யாவது (தொண்டி) உதி
மொலிதெய் உதுா துஞ்ஞீம் ஸவஞுவ ஹ" உதெயு-தந்நீம் புராணிநாம் சொககெரோ
ஹாதிஸம்ஸாரலீஜெபொஷோஹகாரணபுரிஸுதநாநுதேதவ்யாபெய்யொமு,யம் |
தபாஹி—கதெபுமெதம ராஜ்யமாநம்—வம—தூரி—தூஸம்—ஹுஸுஜிதஸம்—ஸநீஸாநுதெ-
ஷம்—'சுஹஸு வாதெஷாம்', 'கிபி வாதெ' உத்யவம்—புத்யநிதி—தெஸுஹலிஹெ ஷாதிநிதி-
தூள சூ-தூசம்—சொககெரோஹன புரிஸிபுகள 'கயம் ஸ்ஷுபிஹம் ஸஜெய' உத்யாதிநா |
சொககெரோஹாஹ்யாம் ஹி சுஹஸு—தகவிபெகவிஜூநம் ஸுதவா வ சுத்யபஜெபுயம்—பெ
புரவ்யுதேதாவி தஸுாசு ய—பாசு உவாராநி; வராயபேம் வ லிகாஜீவநாதி கதபும
புரவவ்யுதெ | தபா வ ஸவபுபுராணிநாம் சொககெரோஹாதிபொஷாவிஷு தெதஸாம்
ஸுதாவதவா வ ஸுபஜெபவரிதூரம்—புநிஷிபஸெவா வ ஸுாசிஸுபஜெபுரவ்யுதா-
நாபிபெதெஷாம் வாதெநீகாயாதிநாம் புரவ்யுதீம் ஹாஹிஸநீப—தவிபுமெகவ ஸாஹ-

க0. பாரத! இருசேனைக்கும் இடையே (இவ்வாறு) மனக்கலங்கிற் கும் அவனுக் கு, ஹ்ருஷிகேசன், புன்னகைசெய்கிறவர்போன்று இவ்வார்த்தையைக் கூறலாயினர் : [புன்னகை செய்கிறவர் போன்று=(தேறுதல் சொல்லுதற்காகப்) பிரஸன்னமுகராகி.] பூர்வஞானமே துன்பத்தை அறந் துடைத்தும்.

இங்கு “தூர்யோதன்ராஜன்” (க-உ) என்பது முதல் “போர்புரியமாட்டே
 னென்று(ம்) கோயிந்தனிடஞ்சொல்லிவிட்டு (மேலொன்றும்) பேசாமலே இருந்திட்
 டான்” (உ-சு) என்பது ஈறுகவுள்ள தூல், ஸம்ஸாரத்திற்கு வித்துக்களான சோக
 மோகாதித்திங்குதல்(எல்லாம்)பிராணிகளுக்கு உண்டாவதன்காரணத்தை நன்குவிளக்
 குவதாக உரைக்கவேண்டும். எவ்வனமெனில்—ராஜ்யமும், பெரியோரும், புத்திரரும்,
 மித்திரரும், ஸுஹ்ருத்துக்களும், தன்ஜனங்களும், ஸம்பந்திகளும், பந்துக்களுமா
 கிய இவர்களின்மிது “நான் இவர்களைச் சேர்ந்தவன், இவர்கள் என்னைச் சேர்ந்தவர்”
 என்ற இத்தகைய எண்ணத்தால் உண்டாகும் பற்றினாலும், (அப்படித், தான் பற்று
 கவத்த அவர்களை) இழந்துவிடுதலாலும், இன்னும் (இவைபோன்ற)பிறவற்றாலும் விளை
 வனவாகிய தனது சோகமோகங்கள், “மதுஸூதர! (புஷ்பாதிகளால்) பூஜிக்கத்தக்க
 வர்சந்தான்” (உ-ச) என்பது முதலாக (ஐந்து சுவோகங்களால்) அர்ஜுனனால் நன்கு
 காட்டப்பட்டன. சுதந்திரியதருமமாகிய யுத்தத்தைத் தானேமேற்கொண்டு (போர்க்
 களத்திற்கு வந்து) இருந்தும், (தன்)விவேகபுத்தி (நிலைகுலைந்து கலங்கும்படி) சோக
 மோகங்களாலே தாக்கப்பட்டவனும் பந்தயுத்தத்தைத் தவிர்த்தான். பிற[ஸர்யாவா]
 தருமமாகிய பிச்சாகயெடுத்த ஆமித்தல் முதலியனவும் செய்யத்தக்கப்பட்டான்.அவ்வி
 தயாகவே, சோகமோகாதியானதிங்குதல்களினதற்கிடக்கும் மனத்தினையுடைய ஸகல
 பிராணிகளும் இயல்பாகவே தாமததருமத்தைக் கைவிடலும், விளக்கியதைக் கைக்
 கெட்டதும் கடும். தாமததருமத்தை மேற்கொண்டு ஓயுருபவராயினும், அவர்களு
 டைய மனம் மொழி மெய் முதலியவைகளின் போக்கு, பயனை எதிர்பார்த்தலை முன்
 னிட்டு சினைபெ(நான் என்னும்)அகக்காரத்தோடு அமைந்துள்ளது. அவர்கள் இப்படி

யஜுர்ஜோலோதாரகாலம் மொகத்யஸாயநம்— ‘வாக்யம்’ விபுரகாரண ‘விதம்’
‘கோத-ஷம்’ ‘மெடிவம்’ வ ; ததூ கோத-ஷம் கரிகுருவம் வித்யுமொகபுராஷி-
ஸாயநம், விபுரம் வமெடிவம் விதம் மெடிவொகபுராஷிஸாயநம் — ‘லொட்கா-
ரிகத’ உதி கவிபுராகாரிகவகவவ ஸவபுரணி கரிகுரணி ஸ்ரளதாநீகி டஸிபுகாநி!
கெபெரூ வு-தூநதூ சூதூநதெவ மொகதூ உஜ்ஜகம் ககாரிஸ்ய விவிகதூ | தமெகதக
விவாசவவதூ கநாவவண் ஸ்யாசு, யபி ஸ்ரளககரிகுஜூநயொம் ஸகி-ஜ்யம்
கவிபெரூகம் ஸ்யாசு மவவகம் ||

த வ கரிகு-நஸ்ய ப்ரஹ்மீ உவவனொ மவகி ‘ஜ்யாயவீயெசு கரிகுணஜெஸு’
உதூரகி | ஸகவா-ர-ஷாந-ஜெஸக்யாஸம்மவம் வாகிகரிகுணொம் மவவகா
வருவபூ கந-ஜ்ஜ கயூ கரிகு-நம் கஸூ-நம் வ-மெடிஸு கரிகுணொ ஜ்யாயஸு
மவவகி கபூரொவயெசு ருமெடிவ ‘ஜ்யாயவீ யெசு கரிகுணஜெஸு கிதா
வாகி’உதி ||

கிணு — யபி வாகிகரிகுணொம் ஸவெடிஷாம் ஸகி-ஜ்யம் உஜ்ஜம் ஸ்யாசு, க-
க-நஸ்யாவி ஸ உஜ்ஜ வாவெகி ‘யஜெஸு வவகயொரொகம் தமெடி ப்ர-ரு-
வகி ஸ-கிஸூகி’ உதி கயூ கதூ-காலிஷய வவ ப்ரஹ்மீ ஸ்யாசு ௧௩ வகி வித-

கதிரிய)தருமங்களை ஆராய்ந்தபின்பு, (மானுஷலோகம், பித்திருலோகம், தேவலோகமெ
ன்ற) மூவுலகங்களையும் அடைதற்கு ஸாதனமான புத்திரனையும், மானுஷம்தெய்வமெ
ன்றிருவகைச்செல்வத்தினையும்—அவற்றின் மானுஷச்செல்வமென்பது பித்ருலோக
மடைதற்கு ஸாதனமாய்க் கர்மஸ்வரூப(மு)மா யிருப்பது; தெய்வச்செல்வமென்பது
தேவலோகமடைதற்கு ஸாதனமான வித்யை[அதாவது, உபாஸனை]—அவன் விரும்பி
னான்” (பி - க - ச - க) என, அஜ்ஞானமும் காமமும் உடையவனுக்கே எடுத்துக்
காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை முற்றத்துறத்தல், ஆத்மாவாகிய லோகத்தையே
நாடுபவனாய்க் காமமற்றிருப்பவனுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, சுருதியில் விதி
த்த கர்மமும், ஞானமுமாகிய இரண்டுக் கூடுதலே பகவான் கருத்தெனில், அப்பொ
ழுது (அஃ) பிரித்துரைக்கின்ற இத்திருவாக்கானது பொருத்தமில்லாததாகும்.

ஞானம் கர்மம் என்ற இரண்டீகூடுதலென்பது பகவான் மேலேசொல்வதோடு இயையாமை.

மேலும், “ ஞானமானது ” (௩ - க) என்பது முதலாகவுள்ள அர்ஜுனன்
வினா ஏற்காது. ஒருவனே ஞானகர்மங்களை (ஒருங்கே) அதுஷ்டிக்கமுடியாதென்
பதும், ஞானமானது கர்மத்திலும் மேலானதென்பதுமாகிய இவை—பகவான் முன்
சொல்லாதனவும், (தனது செவிகளால்) கேளாதனவுமாக இருக்க, அவற்றை, “ஞான
மானது கர்மத்திலும் மேலானதென்பது தங்களுடைய கருத்தானால் ” (௩-க) எனப்
பகவானிடத்து அர்ஜுனன் பொய்யாக எப்படி ஏற்றக்கூடும்?

அன்றியும், ஞானம் கர்மம் என்ற இரண்டீகூடுதல் யாவர்க்குமே உரைக்கப்
பட்டதென்றால், அது அர்ஜுனனுக்கும் உரைக்கப்பட்டதுதான்; எனவே, “(கர்மஞ்
செய்தலும் தவிர்த்தலுமாகிய) இவ்விரண்டினுள் மிக்க நலமுள்ளஒன்றை எனக்குத்
தேர்ந்தமுடியாத உரைத்தருளுவீராக ” (௫ - க) என இரண்டில் ஏதாவதொன்றைப்
பற்றியதாகவே எப்படி (அவன்) வினவலாகும்? (உதாரணமாக,) தனது பிரித்தர்

புரஸநாபிடுநொ வெவெடிந ரீயாரம் ஸீதலம் உ ஹோதுவ்யு உதி உவடிவெடி
'தயொஃ சுந்யுதாசு வித்யுபுரஸநகாரணம் ப்ருகுஹி' உதி ப்ருஸுஃ ஸம்ஹதி ||

சுய சுஜிபுநஸ்ய ஹவடிபுத்யுவிவெகாநவபாரணநிதிதஃ ப்ருஸுஃ
கடுபுத ; தயாவி ஹவதா ப்ருஸுநாரகுஹம் ப்ருதிவநம் டெயம் 'ரீயா
புஹிசுபிடுனொஃ ஸபிஹ்யம் உதஃ, கிபியபு உதஃகம் ஹாநொடலி?' உதி நக
புஹம் ப்ருதிவநம் சுநநாரகுஹம் ப்ருஷாசு சுநடிபெவ 'தெ நிடுஷ ரீயா
புரொதெ' உதி வதஃ யுதஃ ||

நாவி ஸூரதெடுதெவ சுபிணா ப்ருஹிஃ ஸபிஹ்யெ சுஹிபுரெதெ
விஹவநாபி ஸவபு உவவஹம் | கிஹ—சுத்யுயஸ்ய யுஹம் ஸூரதஃ சுபி
ஸுபிபு உதி ஜாநகஃ 'தஃ சுபிணி யொரெ ரீம் நியொஜயலி' உதி உவா
ஹம் சுநவவஹம் ||

தஸூசு தீதாஸாஸு ரம்ஷநூதெந்நாவி ஸூரதெந ஸூரதெந வா
சுபிணா சூத்யுநஸ்ய ஸபிஹ்யெ ந கெநலிசு டிபுயிதஃ ஸக்யஃ ||

யஸ்ய து சுஜாநாசு ராமாபிடுபாஷதொ வா சுபிணி ப்ருபுத்யுயெந்ந
டாநெந தவஸா வா விஸஹஸ்த்யுஜாநம் உதஃகம் பாரபாபுத்யுவிஷயம் 'வா-

தணித்துக்கொள்ளவேண்டிய (ஒரு)வனுக்கு 'இனிமையும், குளிர்ச்சியுமான பதார்த்
தங்களைப் புனிக்கவேண்டும்' என்று வைத்தியன் உரைத்தால் " அவ்விருண்டனன்,
பித்தந் தணிதற்குக் காரணமான ஏதாவதொன்றைச் சொல்" என வினவுதல் நிகழா
தன்றோ !

இனி, அர்ஜுநனுடைய வினவானது, பகவான் அருளிச்செய்த திருவாக்கின்
பொருளை(த் தன்) விவேகத்தினால் சரியாகத்தெரிந்துகொள்ளாமையினால் வந்ததாகக்
கொள்ளலாமென்றால், அப்பொழுது, பகவான் "யான் ஞானம் கர்மம்இரண்டுங்கூடு
தலைக் கூறினேன் ; நீ ஏன் இவ்வாறு மயங்குகின்றாய் ?" என வினவுக்கு ஏற்றதாக
மறுமொழி கொடுக்கவேண்டுமேயன்றி, "யான் இரண்டு நிஷ்டைகளைக்கூறினேன்"
(௩ - ௩) என (வினவுக்கு) ஏற்றதல்லாததாய்க் கேட்டதற்குமாறாகவே மறுமொழி
கூறப்படாது.

மற்றும், ஸ்மார்த்தகர்மத்தோடொத்திரமே ஞானமும் கூடுதலென்பது (பக
வான்) கருத்தெனில், (அப்பொழுதும் ஞானகர்மமிரண்டையும்) பிரித்துரைத்தல் முத
லிய ஸகலமும் பொருத்தமுறாதனவாம். அன்றியும், யுத்தமாகிய ஸ்மார்த்தகருமமா
னது சுபத்திரியனுக்கு ஸ்வதரும மெனத் தெரிந்துகொண்டிருக்கும்அர்ஜுநன், "அப்
பொழுது கர்மத்தில் என்னை ஏன் ஏவுகிறீர் ? (௩ - ௧) எனப் (பகவானைப்பற்றிப்)
பழித்தல் அடாது.

ஆதலின், தீதாசாஸ்திரத்தில் ச்ரேளதகர்மத்தோடாயினும் ஸ்மார்த்தகர்மத்
தோடாயினும் ஆத்மஞானங்கூடுத லென்பதைச் சிறிதும் எடுத்துக்காட்ட ஒருவரா
லும் இயலா தென்க.

சிலஓடங்களிலே போலியாகக் கூடிக்காணப்படும் ஞானகர்மங்களின் விவரம்.

(இனி, அஜ்ஞானத்தாலும் ஆசைமுதலியகுற்றங்களாலும் கர்மத்தை மேற்
கொண்டு(அதுஷ்டித்து)வருபவனாய், யாகத்தாலும் தானத்தாலும் தவத்தாலும் மனம்

கடுவ உதம் ஸவயம் ப்ரஹ்ம சகத்ய உ' உதி, தஸ்ய கடுணி கடுப்யயொஜநெ வ நிவ்ருத்தேவி கொகஸம்ஹாப்யம் யத்வவ்ருவயம் யயா ப்ரவ்யுத்தி தயெவ ப்ரவ்யுத்தஸ்ய யச ப்ரவ்யுத்திரவம் ட்யஸ்யுதெ ந தச கடு யெந வுமெஃ ஸகி-ஜ்யம் ஸ்யாச; யயா மயவதொ வாலு-பெவஸ்ய க்ஷத்ரயடுவெஷிதம் ந ஜூநெந ஸகி-ஜ்யதெ வ-ரா-ஷ்யபுலிபயெ; ததச மவாவிஸம்யுஹம்காராவஸ்ய த-ஸ்ய-க்யாச வி-ரு-ஷம்! தத்ஸவிச ந 'சஹம் கருாசி' உதி ரந்யுதெ, ந வ தத்ஸுத ச-விஸம்பதெ ||

யயா வ ஸ்மயூஹிகாரியிபுநம் சுத்திஹோத்ராஹிகாரிஸாயநாந-ஹோநாய குஹிதாஸ்தே காரே வாவ சுத்திஹோத்ராஹ ப்ரவ்யுத்தஸ்ய ஸாரி க்யுதெ விநஷெ-ஸி காரே, தபெவ சுத்திஹோத்ராஹி சுந-கிஷ்கொஸி ந தச காரீய சுத்திஹோ-த்ராஹி மவதி! தயா வ ட்யஸ்யுதி மயவா-க-குவ-ஸுவி ந விவ்யுதெ', 'ந க-ருாசி ந விவ்யுதெ' உதி தத்ர தத்ர ||

பரிசுத்தமாகப் பெற்ற எவனுக்கு, பரம்பொருளுண்மையைப் பற்றி “இதெ-ல்லாம் ஒன்றுதான், ப்ரஹ்மம் அகர்த்தாவே” என்னும் ஞானம் உண்டாகுமோ, அவ-னுக்குக் கர்மமும் கர்மத்தின்பயனும் ஒழிந்திட்டதாயினும், (அவன் முன்)எப்படி ணக்-கத்தோடு கர்மத்தை மேற்கொண்டிருந்தானோ அப்படியே (ஞானோதயமான பின்-பும்)உலகத்தைநல்வழிநடக்கச்செய்தற்பொருட்டுக்கர்மத்தை(மேற்கொள்ளக்கூடும்; அப்படி) மேற்கொண்டு ஒழுகுபவனுடைய ப்ரவ்ருத்திருபமாய் [கர்மப்போலியாய்] எது காணப்படுகின்றதோ, அது (மோக்ஷமடைதற்கு ஸாதநமாய்) ஞானத்தோடு ஒருங்குசேர்க்கவேண்டிய கருமமன்று. உதாரணமாக, பகவான் வாஸுதேவன் க்ஷ-த்திரியதருமத்தை அநுஷ்டித்தல் (அவர்க்குப்) புருஷார்த்தம்மைககூடுதற்காக ஞானத்-தோடு ஒருங்கு சேர்க்கப்படுகிறதில்லை; அதுபோல, பயனை எதிர்நோக்காமையும், அ-சங்கரமின்மையும் ஞானிக்கும் ஸமமாயிருத்தலின் என்க¹. மெய்யுணர்ந்தவன்‘யான்-செய்கிறேன்’ என மனத்திற் கொள்வதுமில்லை, அதன்பயனை‘எதிர்நோக்குவதுமில்லை.

பின்னும் உதாரணமாக, ஸ்வர்க்கம்முதலிய காமங்களை நாடுபவன், அக்ரிஹோ-த்ரம்முதலிய காமஸாதனங்களைச் செய்யும்பொருட்டு, அக்ரியை (முன்னே)வைத்துக்-கொண்டு காம்யமேயான அக்ரிஹோத்ராதியைச் செய்யத் தலைப்பட, பாதி செய்தவு-டன் (தான் முன் மனத்திற்கொண்டு அக்ரிஹோத்ராதியைத் தொடங்கின) ஆசையா-னது நிங்கியிடும்,(விட்டிடாது)அதே அக்ரிஹோத்ராதியைச் செய்துமுடிக்க(ரூன்; அப்படிச் செய்துமுடிக்க)ின்ற (அ)வனுக்கும் அது, காம்யஅக்ரிஹோத்ராதியாக ஆகிறதில்லை. அவ்வாறே பகவான் “(கர்மங்களைச்)செய்கிறவனாயினும்(அவற்றால்) பற்-றப்படுகிறானில்லை” (தி - ௭), “(கர்மங்களைச்) செய்கிறானில்லை, (அவற்றால்) பற்றப்ப-டுகிறானில்லை” (கட - ௩௩) என ஆங்காங்கு எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

¹ பகவான் மேற்கொண்டிருக்க க்ஷத்திரிய தருமம் புருஷார்த்தத்திற்காகக் காரணமாகாமல் அசங்கரமின்றிச் செய்யப்பட்டு உலகத்தை நல்-வழிப்படுத்தவே காரணமாவதுபோல, வழிப்படுத்தவே காரணமின்றிது என்றபடி.

யஜு—‘வடுவெஃ வடுவடதாரம் சுபத்ய,’ ‘கடுகெணவ ஹி ஸ்ஸ்விபிழ்
சுஸ்விதா ஜநகாடியம்’ இதி, ததூ வு விவஜ்ஜி விஜெய்யு | தசு கய்யு? —

யஜி தாவஸு வடுவெஃ ஜநகாடியம் ததூவிஷாஃவி புவூதகடுகாணம்
ஸ்யுஃ, தெ தொகஸம்மஹாப்யம் ‘மஹாநாஸெஷா வதூஷெ’ இதி ஜூநெ-
நெவ ஸ்ஸ்விபிழ் சுஸ்விதாஃ, கடுகஸம்நூஸெ பூநெஷாவி கடுகணா ஸநெஷவ
ஸ்ஸ்விபிழ் சுஸ்விதாஃ, ந கடுகஸம்நூஸம் சுபதவன் உத்யுய்யு ||

சுப ந தெ ததூவிஷி, ஸம்ஸாரஸிவிபுதெந கடுகணா ஸாயநஹடுதெந
ஸ்ஸ்விபிம் ஸதூஸம்பிம், ஜூநெததூதூதூகணா வர ஸ்ஸ்விபிழ், சுஸ்விதாஃ ஜநகாடிய
இதி வடுவெய்யு | வரதெவ சுப்யம் வக்யுதி ஹவாந ‘ஸதூஸம்பியெ கடுக
குவதூதி’ இதி ‘ஸகடுகணா தஜிஷ்யுபு ஸிபிம் விநிதி தாரவம்’ உத்யுதூ ஸிபிம்
பூநெஷா வநம் ஜூநநிஷா வக்யுதி—‘ஸிபிம் பூநெஷா யயா ஸ்யுஷு’
உத்யாதிநா ||

மற்றும், “ (கர்மமானது) முன்னோர்களாலே முந்தினபண்டைக்காலத்திலே
செய்யப்பட்டது ” (ச - கரு), “ கர்மத்தினாலேயே ஜனகர்முதலானோர்கள் லித்தி
பெற்றார்கள் ” (௩ - ௨௦) என வருவனவற்றை (இருவகையாக)ப் பகுத்துணர்க.
அஃது எப்படியெனில்,—

(முதல்வகை) :— முன்னோர்களான ஜநகாதியர் மெய்யுணர்ந்தவராயி
னும், கர்மத்தை மேற்கொண்டாராயின்—அவர்கள் ஜனங்களை நல்வழியில் நடக்
கச் செய்தற்பொருட்டு “ இந்திரியங்கள் விஷயங்களிற் செல்லுகின்றன(வே யன்றி
ஆத்மா செல்வதில்லை) ” (௩ - ௨௮) என்னும் ஞானத்தினாலேயே லித்தியை
[மோக்ஷத்தை] அடைந்தார்கள். கர்மத்தைத் துறத்தற்குரிய நிலை(மை யானது
அவர்கட்கு) வந்திருந்தும் கர்மத்தை (விடாது) உடன்கொண்டே லித்திபெற்றார்கள் ;
கர்மத்தைத் துறக்கவில்லை யென்றபடி.

(இரண்டாம் வகை) :— அல்லது, அவர்கள் மெய்யுணர்ந்தவரல்லராயின்—
ஈச்வரனுக்கு அர்ப்பிக்கப்பட்ட கர்மமாகிய (ஞான)ஸாதனத்தால் லித்தியை
(அதாவது-) சித்தசுத்தியை அல்லது ஞானோதயமாகிய லித்தியைப் பெற்றார்கள்
ஜநகாதியர் என உரைக்க. இதேவிஷயத்தை “ (யோகிகள்) சித்தசுத்திக்காகக்
கர்மத்தைச் செய்கிறார்கள் ” (௩ - ௧௧) எனப் பகவான் கூறுவர். “ மனிதன் தன்கர்
மத்தினால் அவனை[ஈச்வரனை]ப்பூஜித்து லித்திபெறுகிறான் ” (௧௮ - ௪௬) எனக் கூறிப்
பின்பு, லித்திபெற்ற(அ)வனுக்கு “ லித்திபெற்றவன் எப்படிப் பரஹ்மத்தை (அடை
கிறான் என்பதை என்னிடமிருந்து தெரிந்துகொள்) ” (௧௮ - ௩௦) என்பது முதலாக
மீண்டும் ஞானநிஷ்டையைக் கூறுவர்.

[II.

தஞ் ஸ்வரம் யஜ்ஜுவஜ்ஞபவெசுவம் ஜஹத் ஸொகஸாமரொ நிஜ்ஜஸ்ய
கஜெகநஸ்ய கந்யுத்ர குத்ஜ்ஞாநாஸ் உபநாஸ்ய சவஸ்யந் ஹதவாந் வாஸந்ஜெவம்
ததம் கஜெகநஸ் உஜ்ஜபாரயிஷம் குத்ஜ்ஞாநஸ்ய சவதாரயந் சூஹ (சஸொய்யுந்)
உத்யாநி—

26

ஸம்பாதிநா' உதி | சம்புப்ராஜாவாதிநா ப்ராஜாவதாம் வம்பிதேதாம் வாதிநா வ
வயநாதி வ ஹாஷஸை | ததேதக ஸேஷ்யம் வாணித்யம் வ விராஜி சூதகி டிஸ்ய-
வி உநூத உவ உதி கவிப்ராயம் | யஸ்யாசு மதாவாதிநா மதப்ராணாந் திதாந்
சுமதாவாதிநா சுமதப்ராணாந் ஜீவதம் வ ந சுநம்ஸொவணி வணிதாம் சூத-
ஜாம் | வணா சூதவிஷயா வம்பி யெஷாம் தெ ஹி வணிதாம், 'வாணித்யம் தி-
விபுடி' உதி ஸ்ரூதே | வரதாயுகஸு தாந் நித்யாந் சுஸொவ்யாந் சுநம்-
ஸொவணி, சுதொ திவொஸி உதி கவிப்ராயம் || கக ||

கூதம் தெ சுஸொவ்யாம்? யதொ நித்யாம் | கயபு?—

கஉ. ந சுபவாஹம் ஜாதம் நாவம் ந சம்ப நெஜேநாயிவாம் |

ந வெவ ந ஹிஷ்யாஜி வவெ-3 வயதம் வாபு ||

ந தம் வாவ ஜாதம் கதாலிசு சுஹம் நாவம், கிம் தம் சூஸரெவ | சுதி-
தெஷு டெஹொதூதிவிநாஸெஷு நித்ய வாவ சுஹ சூஸு உதி கவிப்ராயம் |
தயா—ந சம்ப ந சூலீ, கிம் தம் சூலீரெவ | தயா—ந ஜெஜேநாயிவாம் ந சூ-
ஸந், கிம் தம் சூஸநெவ | தயா—ந வ வாவ ந ஹிஷ்யாஜி, கிம் தம் ஹிஷ்யாஜி

வருந்துகிரயம். (மேலும்,) நீ ஞானிகளுடைய வார்த்தைகளையும் பேசுகிரயம் : பித்தன்
போல, அந்தமௌட்டியமும்¹ இந்த ஞானமுமாகிய மாறுபாட்டை உன்னிடத்திற் காட்
டுகின்றாய் என்பது கருத்து. ஏனெனில், இறந்தவரையும் உயிர்வாழ்பவரையும் குறித்
துப் பண்டிதரான ஆத்மஞானிகள் துக்கிக்கமாட்டார். எவர்க்கு ஆத்மவிஷயமான ஞா
னம் உள்ளதோ, அவரே பண்டிதராவர் : (இதனை,) “பாண்டித்யத்தை [ஆத்மஞா
னத்தை] உறுதியாகப் பெற்று.....” (பி - ந - நு - க) என்னும் சுருதியினால் (அறிக).
உண்மையாகப் பார்க்குமிடத்தோ, நித்யராயிருப்பதால், துக்கப்படத்தகாதவர்களான
அவர்களைக்குறித்து (நீ) துக்கிக்கிரயம் ; ஆதலின், (நீ) மூடனாகிரயம் என்றபடி. (கக)

ஏன் அவர்கள் (யாவராலும்) துக்கிக்கவேண்டாதவர்?— நித்தியராதலின்.
எப்படி?—

கஉ. நானும், நீயும், இந்த அரசர்களும் ஒருபொழுதும் இல்லாதிருந்ததில்லை.
இனிமேலும் நாமெல்லோரும் இல்லாமற்போவது மில்லை.

நான் ஒருபோதும் இல்லாதிருந்ததில்லை; மற்று, இருக்கவே இருந்தேன் :
உடலுக்குநேர்த சென்றபிறப்பிறப்புக்களில் நான் நித்யனாகவே இருந்தேன் என்று
கருத்து. அப்படியே, நீ இல்லாதிருந்ததில்லை; மற்று, இருக்கவே இருந்தாய். அவ்வண்
ணமே, இந்த அரசர்களும் இல்லாதிருந்ததில்லை; மற்று, இருக்கவே இருந்தார்கள்.
அவ்வாறே, நாம் இல்லாமற்போவது மில்லை; மற்று, நாமெல்லோரும் இவ்வுடல்
இறந்தபின்பும் இருக்கவே இருப்போம். (இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்னும்) முக்

¹ அந்தமௌட்டியமாவது - வருத்தப்பட ஞானமாவது - க-சுந முதலான சுலோகங்க
வேண்டாத விஷயத்தில் வருத்தப்படுதல் ; இந்த எல்ல புத்திசாலித்தனமாகப் பேசுதல்.

வவ, ஸ்வெ- வயசு சுதஃ சுஸாஸ டெஹவிநாஸாஸ வஸசு உதூகாஸெவி |
 த்ரீஷ்டுவி காஸெஷ- மிக்யா சூதூஸூர-பெண உத்யயஃ ||

டெஹஸெஷாந-வ்யதூர வஹ-வவந, ந சூதூஸெஷாவிபூரயெண || ௧௨ ||

ததூ கயிவ மிக்யா சூதூ உதி? டுஷ்டாஸூ சூஹ-

கஹ. டெஹிநொ-வ்விநு யயா டெஹெ களாரா யளவந ஜரா |

தயா டெஹாஸூரபூரூதி: யீரஸூத்ரு ந டெஹூதி ||

டெஹ: சுஸூ சுஸூ உதி டெஹ: சுஸூ டெஹிநொ டெஹவந: சூதூந: சுஷ்ரிநு வதூரொநெ டெஹெ யயா யெநவூகாரெண களாரா காராஸாவொ வாரூராவஸூ, யளவந ய-நொ வாவொ டயூராவஸூ, ஜரா வயொஹாதி: ஜீ-
 ணபாவஸூ, உதெயுதா: திஸூ: சுவஸூ: சுதூரநூவிஷுணா: | தாஸா வு-
 யராவஸூநாஸெ ந நாஸி, விதயாவஸூராவநெ ந உவஜநசூ சூதூந: | கி-
 ஷ்டு? சுவிசூயஸெஸூவ விதயசூதயாவஸூரபூரூதி: சூதூநொ டுஷ்டா | தயா
 தவஸூவ டெஹாஸ சுதூர டெஹொ டெஹாஸூர-தஸூ பூரூதி: டெஹாஸூர-
 பூரூதி: சுவிசூயஸெஸூவ சூதூந: உத்யய: | யீரொ யீரொ ததூ வவ வஸி
 ந டெஹூதி ந டெஹூ சூவடூதெ || ௧௩ ||

யடூவி சூதூவிநாஸிதிதூர டெஹொ ந ஸவவதி மிக்யா: சூதூ உதி வி-
 ஜாநசூ, தயாவி ஸ்தொஸூஸ-வடூ:வபூரூதிதிதூர டெஹொ வளகிகொ

காலங்களிலும் (நாம்) ஆத்மஸ்வரூபத்தால் நித்யர்கள் என்பது (தேர்ந்த)பொருள்.

(ஆத்மா ஒன்றேயாயினும்,) உடல்கள் வேறுவேறாயிருப்பதுபற்றி ("காமெஸ்
 லோகம்" என்னும்) பன்மை (வழங்கலாயிற்று); ஆத்மா வேறுவேறாயிருப்ப தென்
 னும் கருத்தால் அன்று. (௧௨)

இனி, ஆத்மா நித்தியமென்பது எப்படி? — திருஷ்டாந்தம் கூறுகோ:

௧௩ தேகத்து, இந்தத்தேகத்திலே பால்யமும், யௌவமும், கிழத்தனமும்
 எப்படியோ, அப்படித்தான் வேறுதேகத்தை அடைவது(ம்); அவ்விஷயத்தில் ஞானி
 மயங்கமாட்டான். [தேக - தேகமுடையது: ஆத்மா].

உடம்பொடுகிற்கும் ஆத்மாவுக்கு இப்பொழுதுள்ள தேகத்திலே பாலப்பரு
 வமும், யௌவநமாகிய நடுப்பருவமும், வயசின்முதிர்ச்சியான கிழப்பருவமும் ஆகிய
 இம்மூன்றுபருவங்களும் ஒன்றற்கொன்று வேறுபட்டவையாம். அவற்றுள்,முதற்பரு
 வம்போனவுடன் (ஆத்மா) அழிவது [இறப்பது] இல்லை. இரண்டாம்பருவம் வந்
 தவுடன், (ஆத்மா) உண்டாவது [இறப்பது] இல்லை. அப்பொழுது என்னவெ
 னில்,— (பாலப்பருவம் மாறினாலும்,) ஆத்மா மாறுபடாமலே, இரண்டாவதும் மூன்
 ராவதுமான பருவங்களை அடையக்காண்கிறோம்; அவைபோலவே, ஆத்மா விகாரப்
 படாமலே வேறுதேகத்தை அடைகின்றதென்க. அது இப்படியிருப்பதனால்(தான்)
 ஞானவான் (மதி)மயக்க மடைவதில்லை. (௧௩)

பொறுமையென்பது ஞானநீந்த ஓநலத்தனம்.

"ஆத்மா நித்யம் என்று அறிகின்றவனுக்கு, 'ஆத்மா இறந்துய்டும்' என்ற
 (அஞ்ஞானத்)தால்உண்டாகும் மயக்கம் நிகழாதாயினும், ஞானிர்வெப்பங்களையும்
 இன்பதுன்பங்களையும் அடைதலாலாகும் மயக்கமும், ஸுகம் நீங்கிப்போதலாலும்

புஷ்பதெ, ஸுவவியொமநிதிதொ டுஃவஸம்யொமநிதிதூ ஸொகஃ | உதெதக
சஜீபுநஸ்ய வஹந்ய சூஸங்க்ய ஹவாந் சூஹ—

கசு. ராத்ராஸுஸாபாஸு களனெய ஸீதொஷு ஸுவஹிவஹி |

சூமராவாயிநொமநிதூஃ தாஹிதிக்கஷு ஹாரத ||

ராத்ராஃ சூஹிஃ ரீயநெ ஸஸாபய உதி ஸொத்ராபீநி உஹியாணி | ரா-
த்ராணாம் ஸுஸாபாஃ ஸஸாபிஹி ஸம்யொமாம் | தெ ஸீதொஷு ஸுவஹிவஹி |
ஸீக்ய உஷுஃ ஸுவம் டுஃவம் உ ப்ரயஜ்ஜீதி | சுயவா—ஸுஸ்யநெ உதி ஸுஸாபாஃ
விஷயாம் ஸஸாபயம் | ராத்ராஸு ஸுஸாபாஸு ஸீதொஷு ஸுவஹிவஹி | ஸீதம் சு-
டாவிசு ஸுவம், சுடாவிசு டுஃவம் | தயா உஷுபி சுமியதஸுராவ்யம் | ஸுவ-
ஹிவெ வஹம் நியதாநுவதாம் ந வ்யவிஹதம் | சுதம் தாஸுரம் ப்யுபக் ஸீ-
தொஷுயொம் மூஹண்யம் யஸுரக் தெ ராத்ராஸுஸாபயம் சூமராவாயிநம் சூமர-
வாயஸ்வாம் தஸுரக் சுமிதூஃ | சுதம் தாநு ஸீதொஷுபீநி திகிசுஷு ப்ர-
ஸ-
ஹஸு, தெஷு ஹஷுஃ விஷாஹம் வா ரா காஷீபுஃ உத்யுபுஃ || கசு ||

ஸீதொஷுபீநி ஸஹதம் கிம் ஸுரக் உதி? ஸுணம்—

துக்கம்வந்துசேர்தலாலும் உண்டாகின்ற சோகமும் உலகத்தில் ஸாதாரணமாகக்
காணப்படுகின்றனவே” என்ற இதனை அர்ஜுனன் வார்த்தையாகச் சங்கித்து, பக
வான் கூறுகிறார் :

கசு. கௌந்தேய! இந்திரிய ஸ்பர்சங்களே குளிர்வெப்பத்தையும், இன்பதுன்
பங்களையும் கொடுத்துத் தோன்றிமறையுந்தன்மையனவாய் அநித்தியமா யிருக்கின்
றன; பாரத! அவற்றை (நீ) பொறுக்கக்கடவாய்.

ஓசை முதலியவற்றை அறிபவை, செவி முதலிய இந்திரியங்கள். (அந்த) இந்
திரியங்களின் ஸ்பர்சங்கள்என்பவை - (அவற்றிற்கு) ஓசை முதலியவற்றோடுள்ள
ஸம்பந்தங்களாம். அவைகளே [அந்த ஸம்பந்தங்களே] குளிரையும்வெப்பத்தையும்
ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும் தருகின்றன என்பது. அல்லது, ஸ்பர்சங்கள்(என்றால்
இந்திரியங்களால்) ஸ்பர்சிக்கப்படுவன ஓசைமுதலிய விஷயங்கள்(எனக்கொண்டு), இந்
திரியங்களும்விஷயங்களும், குளிர்வெப்பம் ஸுகம்துக்கம் என்பவற்றைத் தருகின்றன
(என்றும் உரைக்கலாம்). குளிர் ஒருகாலத்தில் ஸுகமாயும், மற்றொருகாலத்தில் துக்
கமாயும் இருக்கின்றது; அப்படியே, வெப்பமும் ஒருதன்மையதன்று. ஸுகதுக்கங்
களோ ஒருநிலைப்பட்டிருத்தலைப் பிறழ்கின்றனவிலை [அதாவது - எப்பொழுதும்
ஸுகம் ஸுகமாகவும், துக்கம் துக்கமாகவுமே இருக்கின்றன.] ஆதலின், குளிர்வெப்
பங்கள் அவற்றினின்றும் வேறாக எடுத்துக்கூறப்பட்டன. இந்திரியஸ்பர்சங்கள்
தோன்றிமறையுந் தன்மையனவாதலின், அநித்தியங்கள்; ஆகவே, (நீ) அந்தக்குளிர்
வெப்பம்முதலியவற்றைப் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும்: அவற்றின் விஷயமாக
நீ ஸந்தோஷத்தையாவது துயரத்தையாவது கொள்ளவேண்டாம் என்றபடி. [அநித்
யம் - நிலையில்லாதது.] (கசு)

குளிர்வெப்பமுதலியவற்றை ஸஹிப்பவனுக்கு வரும்தன்மையா)வது என்ன
வெனின்?— (அதைக்) கேள் :

31

பூஜா விஷயம்: பூஜிதாதி தயா வ ஸிபுதபு | ந து ஸப்தாபி: தஸ்யாஸ
வடாபிஷயிவிஷய: சஸ்ய, பூஜிதாராஸ | ந து ஸப்தாபிவிஷய: சபூஜிதாராஸ ||

வடு விதஷ்ட வடாபிஷய பூஜிதாஸ்யாஸ ஸப்தாபிரவி பூஜிதாதி
வெஸ— ந ; வடாபிஷய ஸப்தாபிஷயாஸ | விஸேஷணவிஷயெவ ஸா
ஸப்தாபி: ||

ஸப்தாபிஷய வடாபிஷய வடாபிஷய ஸப்தாபிஷய ஸப்தாபிஷய ஸப்தாபிஷய
வடாபிஷய ஸப்தாபிஷய ||

ஸப்தாபிஷய ஸப்தாபிஷய வடு ந ஸப்தாபிஷய ஸப்தாபிஷய ஸப்தாபிஷய
வடாபிஷய | ஸப்தாபி: விஸேஷணவிஷயா ஸப்தாபிஷய விஸேஷணவிஷயாஸ
வடாபிஷய கிஷயாஸ ஸப்தாபிஷய ? ந து வடாபி: ஸப்தாபிஷய விஷயாஸ ||

பிறழ்சிந்தன. அவ்வண்ணமே(கீழ்)எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. ஆனால், உள்ளதென்னு
ம் உணர்வு (அப்படிப் பிறழ்சிந்தன) இல்லை. ஆகவே, குடம் முதலிய உணர்வினாற்
குறிக்கப்படும்பொருள்[குடம்முதலானவை] பிறழ்சிந்தனதால் பொய்ப்பொருளாம்.
ஆனால், உள்ளதென்னும் உணர்வினாற் குறிக்கப்படும் பொருள் பிறழாமையால் (அப்
படி) இல்லை [மெய்ப்பொருளாம் என்றபடி].

(ஆசேஷம்):—குடம் அழிவுற்றவளவிலே, குடமென்னும் உணர்வு பிறழ்[இல்
லாமற்போக], உள்ள தென்னும் உணர்வும் (அங்கனம்) பிறழ்கின்ற தெனில்—

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; ஆடைமுதலியவற்றிலும் உள்ளதென்னும்
உணர்வினைக் காண்கிறபடியால். அந்த உள்ளதென்னும் உணர்வு விசேஷணத்தைக்
குறித்தேதிற்பதாம்.

(ஆசேஷம்):—உள்ளதென்னும் உணர்வுபோலக் குடமென்னும் உணர்வும்
மற்றொருகுடத்திற் காணப்படுகின்ற தெனில்,—

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; (குடமென்னும் உணர்வினை) ஆடைமுதலான
வற்றிற் காணாமையின்.

(ஆசேஷம்):—உள்ளதென்னும் உணர்வும், அழிவுபட்டகுடத்தில் காணப்படு
கின்றதில்லை யெனில்,—

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; விசேஷ்யமில்லாமையின்.¹ உள்ளதென்னும்
உணர்வு விசேஷணத்தைக் குறித்துநிற்பதாய், விசேஷ்யமில்லாதஇடத்து விசேஷ
ணம் பொருத்தாமையால், எதைக் குறித்துநிற்கும்? ஆனால், உள்ளதென்னும் உணர்
வினால் குறிக்கப்படும்பொருள் இல்லாமையாலன்று.²

¹ உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்கட்கும்
இருத்தல் என்பது உண்மைப்பொருளினாலேயே
அமைதலால், 'உள்ளது' என்பது அந்த உண்மை
ப்பொருளைக் காட்டுவதாம் என்று அறிக. ஆக
வே, குடம் முதலியன அழிவுற்றாலும், மற்றைப்
பொருள்கள்குறித்து 'உள்ளது, உள்ளது'
என வதக்கும்படி அந்த உண்மைப்பொருள்

இருக்கின்ற தென்க.

² குடம் அழிவுற்றவிடத்து, 'உள்ளது' என்
பதை எடுத்துக்காட்ட அறிகுறி இல்லை. ஆகவே,
'உள்ளது' என்பது அங்கு விளங்கவில்லையென்
றி, அந்த 'உள்ளது' என்பதனால் குறிக்கப்படும்
உண்மைப்பொருள் இல்லை யென்பதில்லை, இரு
கவேஇருக்கின்றது என்றபடி.—(ஆ.)

ஸகாயிகாணகம் வடாபிவிஸெஷ்யாலாவெ ந யுத்தூதி வெக ?—
ந; 'உடி உடி' உதி ஸீயூடாசு சுநு-தராலாவெவெ ஸாநாநாயிகாணுடிஸு-
நாசு | தஸாசு டெஹாடெஃ ஊஊஸு உ ஸகாணஸு சுஸதொ ந விடிதெ
லாவ உதி | தயா ஸதஃ உ சூதநஃ சுலாவஃ சுவிடிநாநா ந விடிதெ,
ஸவகுசு சுவுவிவாராசு உதி சுலொவாஃ ||

ஸவஸு சூதாநா-தூநொஃ ஸடிஸதொஃ உலயொரவி டிஷஃ உலயஸுஃ
சுனொ நினபுயஃ, ஸசு ஸடிஸ சுஸசு சுஸடிவெதி, து சுநயொஃ யயொ-
தூயொஃ தூதூபரி-ஃலிஃ | தடிசி ஸவகுநாஃ; ஸவகு உ ஸுஹ; தஸு நாஃ தடிசி |
தஜாவஃ தஜூ, ஸுஹனொ யாயா-தூபு | தசு டிஷஃ ஸீயு யெஷாஃ தெ
தூதூபரி-ஃலிஃ, தெஃ தூதூபரி-ஃலிஃ | சுபிவி தூதூபரி-ஃலிஃ டிஷஃ சூபரி-
ஸொகம் டொஹம் உ ஹிசுா ஸீதொஷாஃலி நிய-தாநிய-தா-ஹிவாணி ஊஊநி

(ஆசேஷம்):—(இனி,) குடம்முதலிய விசேஷ்யம் பொய்ம்மையானவளவிலே,
(விசேஷணம்விசேஷ்யம் இரண்டும்) ஒரேஇடத்துநின்ற லென்பது கூடாதெனின்¹—

(ஸமாதாநம்):—அப்படியன்று; (விசேஷணம்விசேஷ்யம்என்ற) இரண்டனுள்
ஒன்று பொய்ம்மையானவளவிலும், கானல்முதலானவற்றிலே 'இது ஜலம்'² என,
(இவை இரண்டும்) ஒரேஇடத்துநின்றதைக் காண்கிறபடியா லென்க. ஆகவே, தேகம்
முதலியனவும், (குளிர்வெப்பம்முதலான)த்வந்தமும், (அவற்றின்)காரணமுமாகிய
பொய்ப்பொருளுக்கு இருப்பில்லை யென்பதாம். அவ்வாறே ஆத்மாவாகிய மெய்ப்
பொருளுக்கு இருப்பின்மை இல்லை; எவ்விடத்தும் பிறழாமையால் எனக் (காரணம்
கீழே) கூறியுள்ளோம்.

இவ்வாறு, மெய்ப்பொருள்பொய்ப்பொருள்களாகிய கீழ்க்கூறிய இந்தஆத்மா
அநாத்மாக்கள்இரண்டின்விஷயமாகவும், "மெய்ப்பொருள்(எப்பொழுதும்) உள்ளது
தான், பொய்ப்பொருள் (எப்பொழுதும்) இல்லாததுதான்" என்னும் முடிவான
நிர்ணயத்தைத் தத்துவதர்சிகள் கண்டறிந்தேயுள்ளார். ததன்பது, ஸகலத்திற்கும்
பெயர். ஸகலமும் ப்ரஹ்மம்; (எனவே,) அதன்பெயர் 'தத்' என்பதாம். அதனதுதன்மை
தத்துவம்; (அதாவது-) ப்ரஹ்மம் உள்ளபடியிருக்குந் தன்மை. அதனைக்காரணம் இய
ல்பினரே தத்துவதர்சிகள். நீயும் தத்துவதர்சிகளின் நோக்கை[கொள்கையை]ப் பிள்
பற்றி, சோகத்தையும் மோகத்தையும் விட்டு, ஒரே தன்மையுள்ளனவும் [ஸுகம்துக்கம்
முதலியவும்] ஒரே தன்மையில்லாத குளிர்வெப்பமும் முதலிய த்வந்தங்களை, "விசார

¹"எங்கும், விசேஷணவிசேஷ்யங்க ளிர
ண்டும் மெய்ப்பொருளாகவே இருக்கக்காண்கிறோ
ம். ஆகவே, 'உள்ளது' என்பதுபோல, குடமும்
மெய்ப்பொருளாகவே இருக்கவேண்டும் என்பது
ஆசேஷபஞ்செய்திவனுடைய கருத்து.—(சு.)

²கானலைப் பார்த்து 'இது ஜலம்' என்றவிட

த்து ஜலம் பொய்ம்மையாயினும், இது என்று சு
ட்டிதற்குக் காரணமாய் ஒன்று இருப்பதை உண
ர்க; அவ்வாறே, 'உள்ளது குடம்' என்னுமிடத்
தில் குடம் என்பது பொய்ப்பொருளாயினும், உ
ள்ளது என்று வழங்குமாறு அங்கு ஒருபொருள்
[ப்ரஹ்மம்] இருக்கின்ற தென்க.

‘விகாரொடயது சலனெவ றீவிஜவக ஶ்யோடவலாலதெ’ உதி ஶநலி நிழிது
திக்கலு உதி கவிபுராயம் || ௧௬ ||

கிம் வாநம் தச யச வபெவ ஸவபுரா உதி? உயுதெ—

௧௭. சவிநாஸி து தவிவி யெந வவபுரிதம் ததது |

விநாஸவ்யவ்யாஸு ந கஹிசு கதபுஉஹப்தி ||

சவிநாஸி ந விநஷுஃ ஸ்ரீமஃ கஸ்யேதி | துஸஸி கஸதொ விஸெஷ-
ணாயு: | தச விவி விஜாத்வி | கிடு? யெந வவபுரிதம் உதம் ஜகத ததம் வ்யாஜம்
வபாவெந ப்ரஹ்ணா லாகாஸு, குகாஸெநெவ வபுராயம் | விநாஸி சுபஸு-
தது கலாவது | சவ்யவ்யா ந வெநி உவவயாவவள ந யாதி உதி கவ்யம் தஸு
கவ்யவ்யா | ந வநசு வபாவ்யம் ப்ரஹ் ஸ்ரீமந ருபெண வெநி வ்யிவாதி,
நிரவயவகாசு, றெஹாதிவசு | நாவி குதீயெந, குதீயாலாவாசு | யயா றெவரெதா
யநஹாந்யா வெநி, ந து வாவம் ப்ரஹ் வெநிசு: கவ்யவ்யா சவ்ய ப்ரஹ்ணம்
விநாஸம் ந கஹிசு கதபுரிதம் உதம், ந கஹிசு குதாநம் விநாஸயிதம் ஸதெதா-
தி ஸஸ்தொரோவி | குதா ஹி ப்ரஹ்; ஸாத்வி வ க்ரியாவிரோயாசு || ௧௭ ||

மாயுள்ள இது, பொய்ப்பொருளாகவேயிருந்து, கானல்ஜலம்போலப் பொய்யாகத்
தோற்றுகின்றது” என உள்ளத்தில் நிச்சயித்து, (திரத்தன்மையோடு சாந்தனாய்ப்)
பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பது கருத்து. (௧௬)

ஆனால், எப்பொழுதும் மெய்ப்பொருளாகவே இருப்பதென்பது யாது?—கறு
வோம்:

௧௮. இதெல்லாம் எதனால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அதையே அழிவில்லாத
தாகத்தெரிந்துகொள். (தன்)நிலைதிரியாதஇதற்கு ஒருவராலும் அழிவுசெய்ய இயலாது.

அதையே அழிவுபடுதன்மையில்லாததாகத் தெரிந்துகொள். (இங்கு ‘அ
தையே’ என்பதிலுள்ள) ஏகாரம் (பொய்ம்மையினின்றும் மெய்ம்மையைப் பிரித்து
வேறுபடுத்தித்திறலால்) பிரிநிலைப்பொருளுடையது.—எதனை?—குடம் முதலியன ஆ
காசத்தினால் (வியாபிக்கப்பெறுமாறு) போல, ஆகாசமுள்பட இந்தஐகத்துமுழுவதும்
எந்த ‘ஸத்’ என்னும் பெயருடைய ப்ரஹ்மத்தினாலே வியாபிக்கப்பட்டுள்ளதோ, (அ
தனை). அழிவேனினும், மறைதலெனினும், இன்மையெனினும் ஒக்கும். (ப்ரஹ்மம்) வளர்
தலும் தேய்தலும் அடைகிறதில்லை; (ஆதலின் தன்)நிலை திரியாததாம். ஸத் என்னும்
பெயருடைய இந்தப்ரஹ்மம் தன்னிலை மாறுகிறதில்லை; சரீராதிகள்போல அவயவங்
களைப் பெற்றிராமையால். (மேலும்,) தன்னுடையது எதுவாயினு மாருக; அதனா
லான கஷ்டத்)தாலும், (ப்ரஹ்மம் நிலைமாறுவது)இல்லை; (அதற்குத்) தன்னுடைய
தென்பதேதில்லையாதலின். உதாரணமாக, தேவதத்தன் (தன்னுடைய) பணநஷ்டத்
தால் கெட்டுப்போகினான்; ப்ரஹ்மமோ இவ்வாறு கெட்டுப்போவதில்லை. ஆகவே,
(தன்) நிலைமாறுத இந்தப்ரஹ்மத்திற்கு ஒருவராலும் அழிவுசெய்ய முடியாது. ஆத்
மாவை அழிக்க ஒருவராலும்—ஈசுவரனாலுங்கூட—முடியாது; ஏனெனில், ஆத்மா
ப்ரஹ்மம்: தன்-ஆத்மாவினிடத்தே தொழில் கூடாமையாலென்க. (௧௮)

கிம் வாநம் தசு சுஸுக யசு ஸூரதஸுதூம் வ்யுவிவாதிதி? உயுக்தெ—

கஅ. சுணவண ஈநெ டெஹா நித்யுஸ்யூதூம் ஸரீரிணம் |

சுநாஸிநொஃபுரெயஸ்ய தஸூரத்யுஸ்ய ஸாரத ||

சுணம் விநாஸம் விபுக்தெ யெஷாம் தெ சுணவணம் | யயா ஸ்ரமத்யுஸ்யகாடீள ஸஃஸிஃ சுநாவ்யூதா ப்ரபாணநிராஓவணாநெ விஹிபுக்தெ, ஸ தஸ்ய சுணம் ; தயா ஈநெ டெஹாம் ஸுஸூராயாடெஹாடிவத்யு சுணவணம் நித்யுஸ்ய ஸரீரிணம் ஸரீரவதம் சுநாஸிநம் சுப்ரெயஸ்ய சூதூம் சுணவண ஈதி உதூம் விவெகிவி-
ரித்யுயூம் ||

‘நித்யுஸ்ய’ ‘சுநாஸிநம்’ ஈதி ந வுநாஸூழ் ; நித்யுஸ்ய ஈவிபக்யாசு ஹொகெ, நாஸஸ்ய வ | யயா டெஹா ஸஸ்யஹொகம் சுடஸூதூம் உதொ நஷு உயுக்தெ ; விபுக்தொநொஃவி சுந்யயா வாரிணதொ வ்யூயூரத்யுஸ்யூதூ ஜாதொ நஷு உயுக்தெ | தத்ர ‘சுநாஸிநம்’ ‘நித்யுஸ்ய’ ஈதி ஈவிபெநாவி நாஸெந சுஸம்-
வ்யம் சுஸ்யூத்யூம் | சுந்யயா ப்ரபிவ்யூரதிவடிவி நித்யுஸ்ய ஸ்யூசு சூதூம் ; தசு ரா ஹொதிதி ‘நித்யுஸ்ய’ ‘சுநாஸிநம்’ ஈத்யூஹ ||

ஆனால், தானிருக்கும் நிலையைப் பிறமுந்தன்மையுள்ள பொய்ப்பொருள் என் பது யாது?—கூறுவோம் :

கஅ. நித்யமாய், கேடில்லதாய், அறிதற்கு அரியதான தேகியின் இச்சரி ற்கள், முடிவுள்ளவையாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன; ஆதலின், போர்செய்யக்கட வாய், பாரத !

எவைவகட்டு அழிவு உண்டோ, அவை முடிவுள்ளவை ; கானல் முதலானவை களில் (ஜலம் முதலியன) இருக்கின்றன என்னும் புத்தியானது, (இடையறாது) தொட ர்ச்சியாக வியாபித்திருந்து(ம்), பிரமான ஆராய்ச்சியின் முடிவிலே விட்டுப்போகின்ற து : அது அதற்கு [அதாவது-அந்தப் புத்தி விட்டுப்போதல் கானல்ஜலம்முதலியவற் றிற்கு] முடிவு ; அப்படியே, நித்யமாய் சரியாய் கேடில்லதாய் அறிதற்கு அரிய தான ஆத்மாவின் இச்சரிசுறங்கள், ஸ்வப்நத்திலும் இந்திரஜாலத்திலும் (காணப்பட்ட) சரிசுறாதிகள் போல முடிவுள்ளவை என்று விவேகிகளாற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. [கான லில் ஜலமிருக்கிற தென்னும் புத்தியானது, ஆராய்ச்சியினால் விட்டுப்போகும்போது, கானல்ஜலமும் பொய்ப்பொருளாவதுபோல, சரிசுறமிருக்கின்றது என்னும் புத்தி ஆராய்ச்சியினால் விட்டுப்போக, சரிசுறமும் பொய்ப்பொருளா மென ஆராய்ந்தறி.]

‘நித்யமாய்’, ‘கேடில்லதாய்’ என்றது, கூறியதுகூற லன்று ; நித்யமாயிருத்த லும் கேடும் உலகத்தில் இருவகையாயிருத்தலின். உதாரணமாக, சாம்பலாய்ப் போய் மறைதலை அடைந்த சரிசு(மு)ம், கேடுற்றதாகச் சொல்லப்படுகின்றது ; பிணி முதலானவற்றோடுகூடி வேறுவகையாக மாறிப்போய் (உயிரோடு) உள்ளதான சரிசு மும் கேடுற்றதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. ஆகவே ‘கேடில்லதாய்’, ‘நித்யமாய்’ என, இருவகைத்தான கேட்டிலும் இதற்கு ஸம்பந்தமில்லை யென்க. இப்படி ‘நித்யமாய்’ ‘கேடில்லதாய்’ என்று கூறாவிட்டால், பூமி முதலானவைபோல ஆத்மா நித்ய மென்றும் தோன்றும் ; அது [அவ்வாறு தோன்றுதல்] கூடாதென்று ‘நித்யமாய்’, ‘கேடில்லதாய்’ எனக் கூறலாயினார்.

சுபுரேயஸ்ய ந ப்ரூபேயஸ்ய ப்ரக்யக்ஷாஹிபுரோணெஃ சுவரிஜ்ஜெஹ்ய உத்யயுஃ ||

நநு சூபரேந சூத்ரா வரிஜ்ஜெஹ்யெ, ப்ரக்யக்ஷாஹிநா வ வகுவ்யு | ந ; சூத்ரம் ஸுதஸ்யிங்காஸ | வரிஜெ ஹி சூத்ரநி ப்ரோகரி ப்ரூபேஜ்ஜாஃ ப்ரோணாஜ்ஜெஷணா மவதி | ந ஹி வகுவ்யு 'உத்யு கஹ்ய' உதி சூத்ராந்ய சபுரோய வஸ்தாஸ ப்ரூபேயவரிஜ்ஜெஹ்ய ப்ரவக்யுதெ | ந ஹி சூத்ராநாநி கஸ்யுலிஸ சபுரவரிஜெ மவதி | ஸாஸ்த்ரம் ந சஜ்ஜம் ப்ரோணஸு சுதஸ்யுயோரொவண-பிரக்யநிவக்யுதெந ப்ரோணஸு சூத்ரம் ப்ரகிவஹ்யெ, ந நு சஜ்ஜாதாயு-ஜ்ஜாவக்யெந | தயா வ ஸ்ரூத்—“யஸி ஸாக்ஷாஹிபுரோக்ஷாஸி ப்ரஹ்ம ய சூத்ரா ஸவபுரோஃ” உதி ||

யஸாஸ ஸாவம் நித்யுஃ சவிக்ரீயஸு சூத்ரா தஸாஸ யாயுஸ்ய, யாபாஸ உவாரேந ரி காவ்யுஃ உத்யயுஃ ||

ந ஹி சுத்ர யாஸகக்யுஸுதா விய்யதெ, யாஜெ ப்ரவ்யுத ஸாவ ஹி கஸ்ய ஸொகரொஹப்ரகிவஃ துஜ்ஜீஸு சூஜெ | சுதம் தஸ்ய ப்ரகிவஸாவ-

அறிதற்கு அறியதான = பிரத்தியக்ஷம் முதலியபிரமாணங்களால் நிச்சயிக்க முடியாததான.

(ஆகேஷம்):—ஏன்! ஆத்மா சாஸ்திரத்தினாலும், (அந்தசாஸ்திரத்திற்கு) முந்திப் ப்ரத்தியக்ஷம் முதலான பிரமாணங்களினாலும் நிச்சயிக்கப்படுகின்றதன்றோ (எனில்)—

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; ஆத்மா ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயிருத்தலின். அறிபவனான ஆத்மா நிச்சயமானவிடத்தன்றோ, (பொருள்களை) அறியப்புகுந்தவன் (அறிதற்குக் கருவியான) பிரமாணங்களைத் தேடுதல் கூடும். (ஒருவன்) முதலில் ஆத்மாவை 'நான் இன்னான்' என்று நிச்சயிக்காமல், பின்பு ப்ரமேயங்களை [அறியப்படும்பொருள்களை] நிச்சயித்தற்பொருட்டுத் தலைப்படுவதில்லை யன்றோ. ஆத்மாவென்பதோ ஒருவர்க்கும் தெரியாததன்று. ஆனால், முடிவானபிரமாணமாகிய கருதியானது அதன் தன்மையல்லாததை, [அதாவது - ஆத்மா கர்த்தா என்பது முதலானவற்றை] (அதனிடத்து) ஏற்றுதலைமாத்திரம் நிக்ருவதாயிருப்பதனாலே, ஆத்மாவுக்குப் பிரமாணமானின்றதே யன்றி, (முற்றிலும்) தெரியாதபொருளை (ப் புதிதாக)த் தெரிவிப்பதானன்று. அவ்வண்ணமே, “எது தெரிந்ததும் தெரியாததுமான ப்ரஹ்மமோ, எது ஆத்மாவோ, எங்குமுளதோ” (பி-உ-ச-க) என்று கருதி (கூறுகின்றது).

ஆத்மா இவ்வாறு நித்யமாய், நிர்விகாரியுமாயிருத்தலால், நீ போர்செய்யக் கடவாய்: போரினின்றும் ஒழிதலைச் செய்யாதே [போர்செய்யாது நிற்கவேண்டாம்] என்று பொருள்.

இங்கு, யுத்தஞ்செய்யவேண்டுமென்று விதிக்கப்படவில்லை. இவன் [அர்ஜுனன்] (முந்தியே தானாகப்) போர்புரியப் புகுந்தவனே, (பின்பு) சோகமோஹங்களால் தடுக்கப்பட்டுப் பேசாமல் உட்கார்ந்திருக்கின்றான். ஆதலால், அவனுடைய (யுத்தத்தி

நயநரோத்ரம் ஹவதா க்ரியதெ ! தஸ்யாஸ 'யுஷ்ஜஸு' உதி சுநுவாடிநோத்ரம்,
ந வியிஃ || ௧௮ ||

ஸொகரோஹாஹிலஸ்ஸாரகாரணமிவ்யுத்த்யுயம் மீதாஸாஸம், ந ப்ரவ-
த்யுஸ்ய, உதெத்யுதஸ்யு சுயுஸ்யு ஸாக்ஷிலகுதெ ஃவள சூமிநாய ஹவாங் ||

யத்ர சிந்யுஸெ 'யுஸெ ஹ்ஷாடியொ ரியா ஹந்யுஸெ, சுஹரெவ தெஷா-
ஹனா' உதி, வஸஷா ஸுபிஃ ஸ்யுஸெஷெவ தெ ! சுயு ?—

௧௯. ய வநம் வெத்தி ஹனாரம் யஸெஸுநம் உந்யுதெ ஹத்யு !

உவள தள ந விஜாநீதொ நாயம் ஹனி ந ஹந்யுதெ ||

ய வநம் ப்ரக்யுதம் டெஹிநம் வெத்தி விஜாநாதி ஹனாரம் ஹநநக்யுயா-
யாஃ சுத்யாரம், யஸு வநம் சுந்யு உந்யுதெ ஹதம் டெஹஹநநெந 'ஹதம் சுஹ்யு'
உதி ஹநநக்யுயாயாஃ சுபுஸுகுதம், தள உவள ந விஜாநீதம் ந ஜூதவனன்
சுவிவெகெந சூத்யாந்யு ! 'ஹனா சுஹ்யு' 'ஹதம் சுஹி சுஹ்யு' உதி டெஹஹந-
நெந சூத்யாந்யு சுஹஹ்யுத்யுயவிஷயம் யள விஜாநீதம். தள சூத்யுஸாரடுவாநவி-
ஜூள உத்யுயுஃ ! யஸ்யாஸ ந சுயு சூத்யா ஹனி ந ஹநநக்யுயாயாஃ சுத்யா ஹ-
வதி, ந வ ஹந்யுதெ ந வ சுபு ஹவதீத்யுயுஃ, சுவிச்யுயவாஸ || ௧௯ ||

ற்குத்) தடை (செய்துநிற்கின்ற சோகமோஹம்)களை நீக்குதல்மாத்திரம் பகவானால்
செய்யப்படுகின்றது. ஆகவே, "போர்செய்யக்கடவாய்" என்பது அநுவாதமாத்திர
மேயன்றி, விதி(த்தற்பொருளுடையது) ஆகாது. [அநுவாதம் - முன்னமே அமைந்து
ள்ள ஒன்றை யாதாயினும் ஓர்நிமித்தத்தால் பின்னும் கூறுதல்.] (௧௮)

ஆத்மா வகர்த்தா.

"தோசாஸ்திரமானது சோகமோகம் முதலான ஸம்ஸாரகாரணங்களைப்
போக்குதற்குப் பயன்படுவதல்லது, (அவற்றுள்) புகும்படி செய்வதன்று" என்ற
இவ்விஷயத்திற்கு ஸாக்ஷிகளாயுள்ள இரண்டு ருக்குக்களைப் பகவான் (கடோபநிஷ-
த்தினின்றும்) எடுத்தாளலானார்.

"யுத்தத்திலே பீஷ்மாதியர்கள் என்னால் கொல்லப்படுகிறார்கள்; நானே
அவர்களைக் கொல்பவன்" என்று நீ நினைக்கிற இந்தப் புத்தி தவறே.—எப்படி?—

௧௯. எவன் இதனைக் கொல்வதாக அறிகிறானோ, எவன் இதனைக் கொல்லப்
படுவதாக அறிகிறானோ; அவ்விருவரும் சரியாக அறிபவ ராகார். (ஏனெனில்,
இது கொல்வது (ம்) இல்லை, கொல்லப்படுவது(ம்) இல்லை.

எவன் இப்பொழுதுபேசுவருகின்ற இத்தேகியை, கொலைத்தொழிலைச் செய்வ
தாக அறிகின்றானோ; வேறுஎவன் இதனை, சரீரம் கொல்லப்படுதலால் 'நான்
கொல்லப்பட்டவன்' எனக் கொலைத்தொழிலுக்குச் செயப்படுபொருளாகக் கருது
கின்றானோ,— அவ்விருவரும், அவ்வேகத்தால் ஆத்மாவை உணராதவர். உடலைக்
கொல்லுதலால் 'நான் கொல்பவன், நான் கொல்லப்படுகிறவன் என்று (நினைத்து),
ஆத்மாவை 'நான்' என்னும் எண்ணத்திற்கு எட்டுவதாக அறிகிற அவர்கள், ஆத்மா
இன்னதென்பதை ஆராய்ந்தறியாதவர்க ளென்க. ஏனெனில், இந்த ஆத்மா அவி
காரியாதலின் கொலைத்தொழிலுக்குக் கர்த்தாவு மாகாது, செயப்படுபொருளு
து என்றபடி. (௧௯)

கயஸு கவித்ரியம் சூத்ரே? வித்யொ ரீஞ்சு—

20. ந ஜாயதெ த்ரியதெ வா கடாவிசு

நாயா ஹுகூரஹவிதா வா ந ஹுயி |

சஜோ கீதூம் ஸாஸ்துதொயா வுராரணம்

ந ஹநுதெ ஹநுதாநெ ஸரீரெ ||

ந ஜாயதெ ந உத்திரதெ, கீதிகுஷணா வஸூவித்ரியா ந சூத்ரநொ வித்ரியதெ உத்திரயும் | தயா ந த்ரியதெ வா | வாஸஸூம் வாயெயு | ந த்ரியதெ வ உதி கஹா விநாஸகஷணா வித்ரியா வுரூகிஷிபுதெ | கடாவிஹஸூம் ஸவயு-வித்ரியா வுரூகிஷெயெம் ஸவயபுதெ— ந கடாவிசு ஜாயதெ, ந கடாவிசு த்ரியதெ உத்திரயு | யஸூசு சுயஸு சூத்ரா ஹுகூர ஹநகித்ரியாஸு சுநஹுய வஸூசு சுஹவிதா சுஹாவம் உநா ந ஹுயி வுநம், தஸூசு ந த்ரியதெ | யொ மஹி ஹுகூர ந ஹவி ஸ த்ரியதெ உதி உயுதெ நொகெ | வாஸஸூசு நஸஸூவாஸு சுயஸு சூத்ரா சுஹுகூர வா ஹவிதா டெஹவசு ந ஹுயி | தஸூசு ந ஜாயதெ | யொ மஹி சுஹுகூர ஹவிதா ஸ ஜாயதெ உதி உயுதெ | நெஹவசு சூத்ரா | சுதொ ந ஜாயதெ | யஸூசு வஸவம், தஸூசு சுஜி | யஸூசு ந த்ரியதெ

ஆத்மா நிர்விகாரி.

ஆத்மா நிர்விகாரியென்பது எப்படி?—இரண்டாம் மந்திரம் (கீதெ கூறு கின்றது):

20. இது பிறப்பதில்லை : ஒருகாலத்து இறப்பதும் இல்லை : (ஒருகாலத்து) இருந்து மறுபடி இல்லாமற்போவதும் இல்லை : (ஒருகாலத்து இல்லாதிருந்து) மறு படி இருப்பதும் இல்லை. பிறவாததாய், கீத்யமாய், சாச்வதமாய் புராணமாயுள்ள இது, சரீரம் கொல்லுண்ணும்பொழுது (தான்) கொல்லப்படுவதில்லை.

இது உண்டாகாததில்லை : பொருள்களுக்கு உள்ள உற்பத்திஎன்னும் விகாரம் ஆத்மாவுக்கு இல்லைபென்க. அவ்வண்ணமே, இது இறப்பதும்இல்லை. 'இறப்பதும் இல்லை' எனக் கடைசியாயுள்ள அழிவேன்னும் விகாரம், மறுக்கப்படுகின்றது. 'ஒரு காலத்து' என்றசொல்லை, ஒருகாலத்துப் பிறப்பது(ம்)இல்லை, ஒருகாலத்து இறப்பது(ம்) இல்லை என இவ்வாறு (ஆத்மாவுக்கு) ஸகலவிகாரங்களையும் மறுத்த ('இல்லை' என்னும் ஒரேசொல்)லோடு சேர்த்துக்கொள்க. இந்தஆத்மா(முதலில்) இருத்தலென்னும் வினை வையப் பெற்று, பின்பு மீண்டும் இல்லாமற்போதலை அடைவதில்லை யாதலின், இறப்ப தில்லை; எது(ஒருகாலத்தில்) இருந்து, பின்பு இல்லாமற் போகின்றதோ, அது இறக்கின் றது என்று உலகத்திற் சொல்லப்படுகின்றது. ('இறப்பதும் இல்லை' என்பதிலுள்ள) 'உம்' என்ற சொல்லினாலும் 'இல்லை' என்ற சொல்லினாலும், இந்தஆத்மா சரீரம்போல (முதலில்) இல்லாதிருந்து, பின்பு இருத்தலைப் பெறுவதும் [பிறப்பதும்] இல்லை (எனவும் கொள்க). ஆதலின், (ஆத்மா) பிறப்பதில்லை. எது (முதலில்) இல்லாதிருந்து, பின்பு உண்டாகின்றதோ, அது பிறக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஆத்மா இவ் வாதன்ம; ஆதலின், பிறப்பதில்லை. (அது) இவ்வாறிருத்தலின், பிறவாததாய்;

தலூகாந் தித்யம் உ | யஜுஷி சூஜ்யஸ்யோ விசுய்யோ ப்ரதிஷெயெ ஸவயூ
விசுய்யோ ப்ரதிஷிதாஃ ஸவணி, தயாவி யயுலாவிநீநாம் விசுயாணாம் ஸுஸ-
ஸெஸரெவ ப்ரதிஷெயெஃ சுதயுஷி உதிசநுதூநாபு சுவி மநோபிஸஸெஸவிசு-
யாணாம் ப்ரதிஷெயெயா யயா ஸுஸாசு உத்யாஹ—ஸாஸுதம் உத்யாபிநா | ஸாஸுத
உதி சுவக்யயகூஷணா விசுய்யா ப்ரதிஷித்யுதெ | ஸஸுதீவம் ஸாஸுதம் | ந சுவக்ய-
தெ ஸுஸாஸுதெவண, நிரவயவகூஷாசு | நியுஸுணகூஷாஸு நாவி ஸுஸுணகூஷெவண
சுவக்யம் | சுவக்யவிவரீதாஸவி வுபிதகூஷணா விசுய்யா ப்ரதிஷித்யுதெ—
வாஸாஸுதம் உதி | யொ ஹி சுவயவாமஸெந உவயீயதெ ஸ வயுதெ, சுவிநவ
உதி உ உயுதெ | சுவயம் து சூதூ நிரவயவகூஷாசு வாஸாஸுதம் நவ வஸெதி வா-
ஸாஸுதம்; ந வயுதெ உத்யுயுஃ | தயா—ந ஹத்யுதெ ந விவரிணயுதெ ஹத்யு-
தெ விவரிணயுதெநாஸவி ஸாஸுதம் | ஹத்யுதெ விவரிணாஸாஸுதம் உயுஷி
சுவாஸுதம் துதாஸெ | ந விவரிணயுதெ உத்யுயுஃ ||

சுவிநவம் உதெ வுஷி ஹாவலிகாராம் ஸெஸகிகவஸுவிசுய்யாம் சூதூநி ப்ர-
திஷித்யுதெ | ஸவயுபுசாஸுதம் விசுய்யாஸுதம் சூதூ உதி வாக்யுயுஃ | யஸுதெவம்

இறப்பதில்லை யாதலின், நித்யமாய் மிருப்பதாம். முதலிலும் முடிவிலுமுள்ள விகார
ங்களை மறுத்திடவே, ஸகலவிகாரங்களும் மறுக்கப்பட்டவையாகின்றன; என்றாலும்,
இடைநின்ற விகாரங்களை, அந்தந்தச்சொற்கள்கொண்டே [வெளிப்படையாக] மறுத்
தல்வேண்டுமென (இங்குக்) கூறுதொழிந்த அசைதல்முதலிய ஸகலவிகாரங்களின்
மறுத்தலும் (கூறப்பட்டதாகவே) ஆம்படி, “சாச்வதமாய்” என்பது முதலாகக்
கூறுகிறார்: சாச்வதமாய் எனத் தேய்தலாகிய விகாரம் மறுக்கப்படுகின்றது. சாச்
வதமாய் = எப்பொழுதும் உள்ளதாய்; (ஆத்மா) அவயவங்களைப் பெற்றிராமையால்
தன்வடிவத்தில் தேய்வதில்லை; அன்றியும், குணக்குறைவால் குறைந்துபோவதும்
இல்லை; நிரக்குணமாதலால். புராணமாய் எனத் தேய்தலுக்கு மறுத்தலாகிய வளர்
தல்என்னும் விகாரம் மறுக்கப்படுகின்றது: அவயவங்கள் அதிகரித்தலால் எது
மிருகின்றதோ, அது வளர்கின்றது எனவும், புதியது எனவும் சொல்லப்படுகின்றது.
இவ்வாத்மாவுக்கோ அவயவங்கள் இல்லையாதலின், (அது இப்பொழுதும். இனி
மேலும் புதிதாக இருப்பதுபோல) முந்தியும் புதிதாகவே இருப்பதென்று புரா
ணம் (எனப்படுகின்றது). (எப்பொழுதும் ஒரேநிலையையுடையதாதலின், அது) வளர்
கின்றதில்லை யென்க. அவ்வாறே, சரீரம் கொலையுண்ணும்பொழுதும், (அதாவது -
சரீரம் தன்) நிலைமாறுமபொழுதும் (ஆத்மா)கொல்லப்படுவதில்லை, (அதாவது - தன்)
நிலைமாறுவதில்லை. கூறியதுகூறல்(என்னும் குற்றம்) வாராமைக்காக, கொல்லுதல்
என்பதை - இங்கு நிலைமாறுதல் என்றபொருளில் நிற்பதாகக் கொள்க. (ஆத்மா)
நிலைமாறுகின்றதில்லை என்றபடி.

இந்தமந்திரத்திலே, உலகத்துப்பொருள்களின் நிலைவேறுபாடாகிய(பிறத்தல்,
இருத்தல், வளர்தல், மாறுதல், தேய்தல், அழிதல் என்னும்) ஆறு பாவவிகாரங்க
ளும் ஆத்மாவின்மீது மறுக்கப்படுகின்றன. எவ்விதமான விகாரமும் ஆத்மாவுக்கு

தவாஸ 'உவா தள ந விஜாநிக்' உதி வகுவெடுண சிந்தெண கஸ்ய ஸம்-
வஸ்ய: || 20 ||

'ய வானம் வெதி ஹனாரஸு' உத்யுநெந சிந்தெண ஹநநகியாயாஃ சுத்யூ
கஜெ வ ந மவதி உதி ப்ரூத்ஜாய 'ந ஜாயகெ' உத்யுநெந சுவிசியகும்ஹெகஸு
உத்யூ ப்ரூத்ஜூகாயஸு உவஸம்ஹாதி—

உக. வெடிநாவிநாஸிநம் நித்யு ய வானஸு சுஜிவ்யஸு |

கஸம் வஸ வசுரஸு வாயஸு கம் வாதயதி ஹணி கஸு ||

வெடி விஜாநாதி சுவிநாஸிநஸு சுஜிவாவிகாராநாஸிநம் நித்யம் விவரி-
ணாநிவாஸிநம் யோ வெடி உதி ஸம்வஸ்ய: | வானம் வகுவெடுண சிந்தெண உத்யு-
கஸஸு சுஜிஸு சுவ்யஸு உவஜெநாவக்யாஸிநம் கஸம் கெந ப்ரகாரொண ஸம் வி-
வாஸி வசுரஸு சுயித்யுக் ஹணி ஹநநகியாஃ சுரொதி? | கஸம் வா வாதயதி
ஹனாரம் ப்ரயொஜயதி? | ந கஸம்விஸ கம்விஸ ஹணி, ந கஸம்விஸ கம்விஸ வாதயதி
உதி உவயதி சுகேஷவ வாவ சுயஸு, ப்ரஸூயஸுஸம்வவாஸு | ஹெகஸுஸு வ
கஸஸு வாவ விடிஸு ஸவஸு கஜெப்ரூத்ஜெய வாவ ப்ரகாரணாஸு சுவிவெடுதொ
மவவதா | ஹெகஸு சுகேஷவ உடாஹாணாஸு கஸிநம் ||

இவ்வினயென்பது வாக்கியத்தின் பொருள். இப்படியிருப்பதனால், “அவ்விருவரும் சரி
பாத அறிபவராகார்” (உ - கக) என முந்தின மந்திரத்தோடு இதனைச் சேர்த்துக்
கொள்க. (உ0)

ஞானி, கரிமங்களைத் துறக்கவேண்டியதாயிருந்தல்.

“எவன் இதனைக் கொல்வதாக அறிகிறானோ” (உ - கக) என்ற இம்மந்திரத்
தால் (ஆத்மா) கொலைத்தொழிலுக்குக் கர்த்தாவும் செயப்படுபொருளும் ஆவதில்லை
எனப் பிரதிஜ்ஞஞசெய்து, “இது பிரப்பதில்லை” (உ - உ0) என்ற இதனால் அவிகாரி
யாயிருந்தலை ஏதுவாகக் கூறி, பிரதிஜ்ஞஞசெய்த விஷயத்தை முடிக்கிறார்:

உக. எவன் இதனை அழிவற்றதாய், சித்யமானதாய், பிறவாததாய், குறை
பாடில்லாததாக அறிகிறானோ, அப்பருஷன், பார்த்த! எப்படி யானாக் கொல்லும்படி
செய்கிறான்? யானாக் கொல்கிறான்?

முந்தின மந்திரத்தால் லக்ஷணம் கூறப்பெற்ற இதனை [ஆத்மாவை], அழிவற்ற
தாய்=கடைசியாயுள்ள (அழிவென்னும்) பாவனிகாரமற்றதாய், சித்யமானதாய்=(தன்)
நிலைநிர்தல் இல்லாததாய், பிறவாததாய் குறைபாடில்லாததாக = பிறத்தாலும் தேய்த
லும் இல்லாததாக எவன் அறிகிறானோ, அந்த அதிகாரிபுருஷனான ஞானி, எவ்வித
த்தால் கொலைத்தொழிலைச் செய்கிறான்? எப்படித்தான் கொல்பவனை எவ்கிறான்?
ஒருவிதத்தாலும் ஒருவனையும் கொல்வதில்லை, ஒருவிதத்தாலும் ஒருவனையும் கொல்
லும்படி செய்வதும் இல்லை என இரண்டிடத்திலும் எதிர்மறையே பொருள்; வினா
ப்பொருள் பொருந்தா(து, மேலே விடைஇல்லை)மையால். (கொலைத்தொழிலை மறுத்
தற்குக் கூறிய) காரணமானது [ஆத்மா நிர்விகாரியென்பது], (மற்றைய தொழில்
களை மறுத்தற்கும்) ஒப்பற்றவன், ஞானிக்கு லகலகர்மங்களையும் மறுத்தலே (இப்)
பிரகாரத்தின் பொருளாகப் பகவானைக் கருதப்பட்டுள்ளது; கொல்லுதலின் மறு
ப்போ, உதாரணத்திற்காகக் கூறப்பட்டதாம்.

விடி-ஷம் கம் கட்டாஸம்ஸவஹத-விஸெஷம் வஸ்யந் கட்டாணாஸகிவதி
ஹவாந் 'க்யம் ஸ பாரம்ஷம்' உதி | நந உக்யுக்ருதம் சலிக்ரி-யகம் ஸவ-கட்டா-
ஸம்ஸவகாரணவிஸெஷம் ||

ஸத்யு-க்யு | ந ந ஸம் காரணவிஸெஷம், சுந்யகாச விடி-ஷம் சலிக்ரி-
யாசுக்ருதம் உதி | ந ஹி சலிக்ரி-யம் ஸாணம் விதிவதம் கட்டி ந ஸம்ஸவதி. உதி
ஹே— ந ; விடி-ஷம் க்யுக்ருதாசு | ந டெஹாஹிஸம்வாதஸ்ய விதிதா | சுதம் வா-
ரிஸெஷாசு சுஸம்ஸதம் க்யுக்ருத விதிதா சலிக்ரி-யம் உதி தஸ்ய விடி-ஷம் கட்டாஸம்-
ஸவாசு சுக்ருதவொ யக்யம் 'க்யம் ஸ பாரம்ஷம்' உதி | யயா வ-கட்டாஹி-
ஸ்ய ஸஹாஹி-ஸ்ய சலிக்ரி-ய ஸவ ஸந் வ-கட்டி-ஸ்ய விதிவதம் சுந்யகாச
உவஸ்யா க்யுக்ருத க்யுக்ருத, ஸவஸெவ க்யுக்ருத-ஸ்ய விதிவதம் சுந்யகாச வ-கட்டி-
ஸ்ய சலிக்ரி-ய சுஸத்யு-க்யுக்ருதவொ வொகாச-க்யுக்ருத சலிக்ரி-ய ஸவ க்யுக்ருத விதிதா உ-
க்யுக்ருத | விடி-ஷம் கட்டாஸம்ஸவவதாசு யாநி கட்டாணி ஸாஸெஷண விதிவதம் தாநி
சலிக்ரி-ய விதிதாநி உதி ஹவதொ நிஸ்யொ-வக்யுக்ருத ||

(ஆசேஷம்):—ஞானிக்குச் செய்தொழில்இல்லாமற்போவதற்கு, பகவான்,
எத்தகைய சிறப்புக்காரணத்தைக் கண்டு “அவன் எப்படிக் கொல்கிறான்?” எனச்
செய்தொழில்களை மறுக்கிறார்?

(ஸமாதாநம்):—ஏன்! ஆத்மா அவிகாரியாயிருத்தல், செய்தொழில்களெல்
லாம் இல்லாமற்போவதற்குச் சிறப்புக்காரணமாக (முன்னமே) கூறப்பட்டுள்ளதே.

(ஆசேஷம்):—கூறப்பட்டுள்ளது உண்மைதான். ஆனால், அது சிறப்புக்
காரணமாகாது; அவிகாரியான ஆத்மாவைக்காட்டிலும் ஞானி வேறானவ னாகலின்
என்பது. ஒருநாளை, அசைதல்முதலிய விகாரமற்றதாக அறிந்தவனுக்குத் தொழில்
உண்டாவதில்லையென்பது இல்லையே யெனின்,—

(ஸமாதாநம்):—அப்படியன்று; ஞானியே ஆத்மாவாக இருத்தலின். ஞானி
யாயிருத்தலென்பது உடல்முதலியவற்றின் சேர்க்கைக்கு அன்று. ஆதலின், பரி
சேஷாத்மாததால்,¹ ஞானியானவன் (உடல்முதலியவற்றின்) சேர்க்கையல்லாத
அவிகாரியான ஆத்மா என(அமையும்; அமைய)வே, அந்தஞானிக்குச் செய்தொழில்
கள் நிகழ்வதில்லையாதலின் “அவன் எப்படிக் கொல்கிறான்?” என்னும் மறுப்பு
ஏற்கு மென்க. உதாரணமாக, (ஆத்மாவின்) புத்திவருத்தியை வேறாகப் பருத்
தறியமாட்டாத அஞ்ஞானத்தால்—அவிகாரியாயேயிருக்கும் ஆத்மா, புத்திமுதலிய
வற்றை கவரப்பட்ட ஓசைமுதலிய பொருள்களை உணர்வதாகக் கற்பனைசெய்யப்படு
கின்றது. இவ்வண்ணமே, ஆத்மா அநாத்மாக்களைப் பருத்தறிகிற புத்திவருத்தியாகிய
பொய்ம்மையேயான அஞ்ஞானத்தால்— உண்மையில் நிர்விகாரியேயான ஆத்மா,
ஞானியாகக் கூறப்படுகின்றது. ஞானிக்குத் தொழில் ஏற்காதென்று உரைத்தலின்,
சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களெல்லாம் அஞ்ஞானிக்கு விதிக்கப்பட்டவை
[ஏற்பட்டவை] எனப் பகவானுடைய நிர்ணய மென்று தெரிகின்றது.

¹ராமன் கிருஷ்ணன் என்ற இருவரும் ‘இவன் பது பரிசேஷாத்மாதம். [பரிசேஷம் - ஒழிப்பு.]
ராமனல்லன்’ என்றால், ‘இவன் கிருஷ்ணன்’ என்

ததா விஷ்ணுவி சவிதாஷ வளவ விய்யதெ, விபிதவிஷ்ணு விஷ்ணுபெஷ-
ணவச விஷ்ணுவிபாதாதயுக்யாஸ | தத்ர சவிதாஷஃ கஸ்டாணி விய்யதெ ந விதா-
ஷஃ உதிவீஸெஷொ மொவவபுதெ உதி வெச— ந | சுந-ஷெயஸு லாவாஸா-
வவீஸெஷொவவதெஃ | சுத்யுஷொத்ராபிவிய்யயுக்யாநொத்ராஸாஸு சுத்யுஷொ-
த்ராபிஸெஷு கெஸகஸாபமொவஸம்ஸாரவாநுவபுக்யு சுந-ஷெயஸு “கத்யா சுஸ்ய,
ஃ கத்யஸ்ய” உத்யெவஸுஸாரவிஜாநவகஃ சவிதாஷஃ யயா சுந-ஷெயம் ஸ-
வத் ந தா தயா ‘ந ஜாயதெ’ உத்யாநுத்யஸுஸாநுவவிய்யயுக்யாநொத்ராஸாஸு-
ஸாவி கிலிச சுந-ஷெயம் ஸவத்; கிந்த “நாஸம் கத்யா, நாஸம் லொத்ரா”
உத்யாநுத்யெஸுஸாஸுஸாபிவிய்யயுக்யாநாஸ ந சுநுஸு உத்யுதெ உதி லாஷ-
வீஸெஷு உவவபுதெ ||

யஃ வஃஸஃ “கத்யா சுஸ்ய” உதி வெத்ரி ஸுத்ராநம், தஸு “ஃ உத்யுதெ கத்ய-
ஸ்ய” உதி சுஸுஸுஸாவித் வஃஸி ஸுயாஸ; தத்யெஸுஸா ஸஃ சுயிக்ரியதெ
உதி கம் வுதி கஸ்டாணி | ஸ வ சவிதாஸ, ‘உஸள தள ந விஜாநீதஃ’ உதி வஸ-

அஜ்ஞானிக் கே கர்மங்கள்.

(ஆகேஷம்):—அப்படியானால், ஞானமும் அஜ்ஞானிக் கே விதிக்கப்படுகின்ற
து; முன்னமே ஞானம் கைகூடப்பெற்றவனுக்கு (மீண்டும்) ஞானத்தை விதித்த
லென்பது அரைத்ததை அரைப்பதுபோலப் பயனில்லையாதலின். அப்படியிருக்க,
“அஜ்ஞானிக்குக் கர்மங்கள் விதிக்கப்படுகின்றனவேயன்றி, ஞானிக்கு அல்ல” என்-
னும் வேறுபாடு கூடாதெனில்,—

(ஸமாதாநம்):—அப்படியன்று; “(அக்ஷிஹோத்ராதிகர்மங்களை அஜ்ஞானி)
செய்யவேண்டியது உண்டு, (ஞானி செய்யவேண்டியது)இல்லை” என்னும் வேறுபாடு
கூடுமாதலின். அக்ஷிஹோத்ரம்முதலிய விதிகளின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொண்ட
பின், அனேகஸாதநங்களைச்சேர்த்துக்கொண்டு அநுஷ்டிக்கவேண்டியவையான அக்ஷி-
ஹோத்ரம்முதலிய கர்மங்கள், “நானே கர்த்தா, (இது) எனது கடமை” என்னும்
இத்தகைய அறிவுடைய அஜ்ஞானிக்கு எப்படிச் செய்யவேண்டியன ஆகின்றனவோ,
அப்படி, “இது பிறப்பதில்லை” (உ-உ) என்பதுமுதலாக ஆத்மா இன்னதென்று
(உணர்த்துகின்ற)விதிகளின் பொருளைக் கண்டறிந்தபின், (ஞானிக்கு) ஒன்றும்
செய்யவேண்டியதாவதில்லை: ஆனால், “நான் கர்த்தா அன்று, நான் போக்தா அன்-
து” என்பதுமுதலாக ஆத்மா ஏகமெனவும் அகர்த்தாவெனவும் ஆகிய இவைபோன்ற
விஷயங்களின் நிச்சயஅறிவைக்காட்டிலும் வேறு(அறிவு) உண்டாவதில்லை என, இவ்
வேறுபாடு கூடு மென்க.

மற்று, எவன் ஆத்மாவை “நான் கர்த்தா” என்று அறிகிறானோ, அவனுக்கு
“நான் இது செய்யவேண்டும்” என்னும் எண்ணம் அவசியம் உண்டாகும். அதற்கு
பற்ப, அவன் (கர்மத்திற்கு)அதிகாரியானோன் என அவனைப்பற்றிக் கர்மங்கள் (விதி-
க்கப்படுகின்றனவாம்). அப்படிப்பட்டவன் அஜ்ஞானியே; “அவ்விருவரும் சரி-
யாக அறிபவராகார்” (உ-க) என்னும் திருவாக்கினாலும், சிறப்பித்துக் கூறியுள்ள

நாசு, விசெஷிதஸ்ய உ விடிஷ்டி கசிதா க்ஷெபவவநாது 'க்யம் ஸ பஞ்ஜாஷ்டி' உதி | தஸ்யாசு சுவிசுத்ரயாத்நிபுநம் விடிஷ்டி கசிதா க்ஷெபஸ்து ஸவட்குடிஸந்த்யாஸ வந-
வ சுயிகாரம் | சுத வநவ ஹவாந் நாராயணம் ஸாம்ப்யாந் விடிஷ்டி சுவிடிஷ்டஸ்து
கசிதணம் ப்ரவிஹஜ்யெ நிக்ஷெத்ராஹயதி—'ஜ்ஞாநயொமெந ஸாம்ப்யாநாந் கசித-
யொமெந யொமிநாஸு' உதி | தயா உ பஞ்ஜாய சூஹ ஹவாந் வ்யாஸம்— "ஆ-
விசிரவய பந்நாநன்" உத்யாதி | தயா உ சூயாவயஸெஸுவ பஞ்ஜாஸு பஸ்தாஸு ஸந்-
த்யாஸஸெஸுதி | ஸநதஸெவ விநாமம் பஞ்ஜம் பஞ்ஜம் டிஸ்யுயிஷ்டி ஹவாந் 'சுத-
கவஸி சுஹம்காரவிசெத்ராநாந் கசிதா க்ஷெபஸ்தி கசிதெ', 'தகவஸி சுத ந சுஹம்
கஸொரீ' உதி | தயா உ 'ஸவட்குடிஸாநி கிதஸா ஸந்த்யாஸஸ்து' உத்யாதி ||

தத்ரு கெஸிசு பணிகந்தித்யா வடிணி—'ஜ்ஞாநிவாஸவிசுத்ரயாநஹிதம் சுவிசுத்ர-
யம் சுசுத்யா வநகம் சுஹம் சூத்ரா' உதி ந கஸ்யஸிசு ஜ்ஞாநம் உத்யுதெ, யஸ்யிந் ஸ-
தி ஸவட்குடிஸந்த்யாஸம் உபநிஸ்யுதெ உதி | தசு ந; 'ந ஜாயகெ' உத்யாதி ஸா-
ஸ்த்யாவஸெஸாநயுக்யபுஸந்தாஸி | யயா உ ஸாஸ்த்யாவஸெஸாஸாயுக்யாஸு யசிதா-

ஞானிக்கு "அவன் எப்படிக்கொள்கிறான்?" என்று கர்மத்தை மறுக்குந் திருவாக்கி
னாலு மென்க. ஆகவே, அனிகாரியான ஆத்மாவைக் காண்கின்ற ஞானிக்கும், முக்தி
(பெற) விரும்புவோனுக்கும் ஸகலகர்மங்களையும் துறத்தலேதான் அதிகாரம். ஆத
லால்தான், பகவான் நாராயணன் ஸாங்க்யர்களான ஞானிகளையும், கர்மிகளான அஜ்
ஞானிகளையும் (தனித்தனியே) பிரித்து "ஞானயோகத்தால் ஸாங்க்யர்களுக்கும்,
கர்மயோகத்தால் யோகிகளுக்கும்" (௩-௩) என (முறையே) இரண்டுநிலைகளை
உணர்த்துகிறார். அவ்வண்ணமே வ்யாஸபகவான் "இனி, இவ்வழிகள் இரண்டாயுள்
ளன" (மோ - ௨௪ - ௬) என்பது முதலாக (தம்மது) புத்திரனுக்குக் கூறுகிறார். அப்
படியே, "கர்மமார்க்கமே முந்தியது, துறவே பிந்தியது" என (வும்) அதேஸந்தர்ப்பத்
திற் கூறுவர்). பகவான், "அகங்காரத்தால் மனம்மயங்கி உண்மையுணராதிருப்பவன்
'நான் கர்த்தா' எனக் கொள்கிறான்," "உண்மையுணர்ந்தவனே 'நான் (ஒன்றும்) செய்
கிறேனில்லை' (எனக் கொள்கிறான்)" (௩-௨௭, ௨௮) என இதேவேறுபாட்டை அடிக்கடி
எடுத்துக்காட்டுவர். அவ்வாறே, "ஸகலகர்மங்களையும் மனத்தால் துறந்து (ஸுக
மாகத்) தங்கியிருக்கிறான்" (௩ - ௧௩) என்பதுமுதலியவற்றை (எடுத்துக்காட்டுவர்).

நிர்விகாரியான ஆத்மாவின் ஞானம், உண்டாகக் கூடியது தான்.

(ஆகேஷ்பம்) :—இனி, தங்களைப் பண்டிதர்களாக எண்ணியுள்ள சிலர், "எந்
தகைய ஞான் முண்டானால், ஸகலகர்மங்களையும் துறத்தலென்பது விதிக்கப்படு
கின்றதோ, (அத்தகைய ஞானம், அதாவது—"நான் - (உலகிலுள்ள) பொருள்களுக்கு
உரியபிறப்பு முதலிய (ஆறு) விகாரங்களும் இல்லாமல் நிர்விகாரியாய், அகர்த்தா
வாய், ஏகமாயிருக்கும் ஆத்மா" என்னும் ஞானம் ஒருவனுக்கும் உண்டாகாது"
என்று கூறுகிறார்கள்.

(ஸமாதாநம்) :—அது சரியன்று; "இது பிறப்பதில்லை" (௨ - ௨௦) என்பது
முதலான சாஸ்திரத்தின் உபதேசம் வீணய்விடு மாதலின். சாஸ்திர உபதேசத்தின்

காணாயொவாரசுவாசு உதி வெசு—ந; 'நெடுவெவாநாடுஷ்டவு' உதி
 ஸா—நெ: | ஸாஸ்தாபாயெபாவபெஸஸநெநாநிலஸஸ்து—ந; நெ: ஸாஸ்தாபாயெபாவபெஸஸநெ
 ஸா—நெ: | ஸாஸ்தாபாயெபாவபெஸஸநெநாநிலஸஸ்து—ந; நெ: ஸாஸ்தாபாயெபாவபெஸஸநெ
 ஸா—நெ: | ஸாஸ்தாபாயெபாவபெஸஸநெநாநிலஸஸ்து—ந; நெ: ஸாஸ்தாபாயெபாவபெஸஸநெ

(பிரதிவாதியின் மறுமொழி) :— (ஆத்மா) புலன்களுக்கு எட்டாததாதலின் என்றால்,—

ஞானியானவன் ஞானயோகத்தை நாடவேண்டும்.

இந்த அகாஷம் வருமாறு:— பிறப்பு, வைச்சேர்ந்தது என்று; விகார மாதலால், மற்
பிறப்பு, எந்தாவாங்குத்தல் முதலியது சூத்மா நைய விகாரங்கள் போல.— (ஆ.)

ஸோமம் கத்யுகூரெஃ சவித்யாக்யதக்யு, சவித்யாக்யாசு சூதமஃ | விக்ரியாவாந் ஹி
கத்யா சூதமஃ கடுஷுநுத்யு சுத்யு வ்யொஜயதி 'கூரம்' உதி | ததெகசு சவி-
ஸெஷெண விதஷுஷம் ஸவ்யுக்யாஸம் கத்யுக்யம் ஹெககத்யுக்யம் உ வ்யுதிஷெ-
யதி ஹவாந் வாஸுஷெவம் விதஷுஷம் கடுயிகாராலாவபுரஸுநாயுஷம் 'வெதா-
விநாஸிதம்...க்யம் ஸ வ்யாஷுஷம்' உத்யாபிநா ||

கூ வ்யாஷுஷம் விதஷுஷம் சயிகார உதி ? | ஸதசு உக்யம் வ்யுஷெஷெவ 'ஜோத-
யொமெத ஸாம்வ்யாநாயு' உதி | தயா உ ஸவ்யுகடுஷம்ந்யாஸம் வக்யுதி 'ஸவ்யுக-
டுஷாணி நெஸா' உத்யாபிநா ||

தமம் 'நெஸா' உதி வவநாசு ந வாலிகாநாம் காயிகாநாம் உ ஸம்ந்யாஸம்
உதி வெசு— ந; 'ஸவ்யுகடுஷாணி' உதி விஸெஷிதக்யாசு ||

நெஸாநாயு ஸவ வஸவ்யுகடுஷாநாயு உதி வெசு— ந; நெஸாவ்யாவாரவ்யு-
ஷக்யாசு வாக்யவ்யாவாராணாம் நெஸாவ்யாவாராவாவெ வாவாநவவதெஃ ||

ஸாஸ்யாணாம் வாக்யவஸவ்யுகடுஷாநாம் காரணாநி நெஸாநி கடுஷாணி வஜு-

தன்மையது என்றலும் அஜ்ஞானத்தாலானவை யென்பது, எல்லாத்தொழில்கட்கும்
ஸமானமாம்; ஆத்மா நிர்விகாரியாதலால். விகாரியான கர்த்தாவன்றோ தனக்குச்
செயப்படுபொருளான வேறென்றை 'செய்' என்று ஏவுவது. ஆதலால்(தான்), பக
வான் வாஸுதேவன் ஞானிக்குக் கர்மங்களிலே அதிகாரமின்மையை உணர்த்தும்
பொருட்டு, ஞானி எல்லாத்தொழில்களிலும் வேறுபாடின்றி (இயற்றுதற்)கர்த்தா
வாகவும் ஏவுதற்கர்த்தாவாகவும் ஆதலாகியஇதனை, "எவன்.....அப்புருஷன் எப்படி"
(உ - உக) என்பது முதலாக மறுக்கிறார்.

(வினா):—ஆனால், ஞானிக்கு எதிலேதான் அதிகாரம் என்பது? [அவன்
செய்யவேண்டியதுதான் என்ன?]—

(விடை):— "ஞானயோகத்தால் ஸாங்க்யர்களுக்கு" (௩ - ௩) என்ற இது
முன்னமே கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறே (பகவான்), " (அடக்கமுள்ள தேகியான
வன்) மனத்தால் ஸகல கர்மங்களையும் (துறந்து ஒன்றுஞ் செய்யாதவனும், செய்
வீக்காதவனுமாய், ஒன்பது வாசல் பட்டணமான சரீரத்திலே ஸுகமாகத் தங்கி
யிருக்கிறான்)" (௫ - ௧௩) என்பதுமுதலாக ஸகலகர்மங்களையுந்துறத்தலைக் கூறுவர்.

(ஆகேபம்):—அப்படியானால், 'மனத்தால்' என்னும் சொல்லினால், வாக்கி
னாலும் சரீரத்தாலுஞ் செய்யப்படுந் தொழில்களைத் துறத்தலென்பது இல்லை
எனின்,—

(ஸமாதாநம்):—அப்படியன்று; 'ஸகலகர்மங்களையும்' என விசேஷித்திருப்
பதனால்.

(ஆகேபம்):—மனத்திற்குடரிய ஸகலகர்மங்களைமாத்திரம் துறத்தல் (என்
பது, அதற்குப் பொருள்) எனில்,—

(ஸமாதாநம்):—அப்படியன்று; வாக்கின்தொழில்களும், சரீரத்தின் தொ
ழில்களும் மனத்தின்தொழிலை முன்னிட்டுநின்றலால், மனத்தின்தொழில் நிகழாத
விடத்து (அந்த வாக்க சரீரங்களின்) தொழில்களும் நிகழாமையின்.

(ஆகேபம்):—சாஸ்திரத்திற் கூறிய வாக்கசரீர கர்மங்களுக்குக் காரணமா

யிவா கத்யாநி ஸவபுகத்யாநி தமஸா ஸாந்யஸ்யைஷ உதி வெச—த; ‘நெவ-
க-வபுத் த காரயத்’ உதி விஸெஷணாஸி ||

ஸவபுகத்யஸாந்யாஸி சுயம் மதவதா உத்யு: திரிஷ்யுதம் த ஜீவதம் உதி
வெச—த; ‘தவதாரொ வ-ரொ நெவ சூத்ஸ’ உதி விஸெஷணாத-வவதெத்
த வதி ஸவபுகத்யஸாந்யாஸெந த்யுதஸ்யு ததெஹெ சூஸதம் ஸாஸவதி ||

கத-வபுதம் ககாரயதஸ்ய நெஹெ ஸாந்யஸ்யு உதி ஸாஸவதம் த நெஹெ
சூத்ஸ உதிவெச—த; ஸவபுத் சூத்ஸம் கவித்ரயகாவயாரணாஸி, சூஸதகிர்யா-
யாஸி வ கயிகாரணாவெக்ஷாஸி, தத-வெக்ஷாஸி வ ஸாந்யாஸஸ்யு ஸாஸ-குவு-
ஸ்யு-த்யாஸஸஸ்யு த்யாஸஸ்யு, த திக்ஷவாஸ்யு ||

தஸ்யாஸி தீதாஸாஸ்யு சூத்ஸகாரவதம் ஸாந்யாஸஸவ கயிகாரம், த க-
த்யுநி உதி தத்யுதத்யு உவாரிஷாஸி சூத்ஸகாரவதகாரணெ தஸ்யுயிஷ்யாஸி || உக ||

யுள்ள மாகஸகர்மங்களைத் தவிர, மற்றைய ஸகலகர்மங்களையும் மனத்தால் துறந்திட
வேண்டும் (என்பது, ‘ஸகலகர்மங்களையும் துறந்து’ என்பதற்குப் பொருள்) எனில்,—

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; “ஒன்றும் செய்யாதவனும் செய்விக்காத
வனுமாய்” (தி - கூ) என்னும் விசேஷணத்தினால்.

(ஆகேஷம்):—ஸகலகர்மங்களையும் துறந்திடுதலைப் பகவான் கூறியதான
இ(ந்தவிஷயமான)து, சாகும்கிடையிலிருப்பவனுக்குத்தான்; உயிரோடிருப்பவனுக்கு
அன்று எனில்,—

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; “ஒன்பது வாயில் பட்டனமான சரீரத்திலே
தங்கியிருக்கிறான்” (தி - கூ) என்னும் விசேஷணம் பொருந்தாமையின். இறந்தவன்
ஸகலகர்மங்கடையுந்துறந்து அந்தச்சரீரத்திலே தங்கியிருத்தலென்பது கூடாதன்றோ.

(ஆகேஷம்):—(ஸகலகர்மங்களையும்) தேகத்திலே ஸர்யவித்து,¹ (ஒன்றும்)
செய்யாதவனும் செய்விக்காதவனுமாய் (ஸாகமாகத்தங்கியிருக்கிறான்) எனச்சேர்க்க
வேண்டுமெயன்றி ‘தேகத்திலே தங்கியிருக்கிறான்’ எனச்சேர்க்கப்படாதுஎனில்,—

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; ‘ஆத்மா நிர்விகாரி’ என்று எங்கும்[சுருதி
ஸம்சுருதிகளில்] தேற்றமாகக் கூறியிருத்தலாலும், தங்கியிருத்தல்என்னும்தொழில்
ஒரு இடத்தை வேண்டிநின்றலாலும், துறத்தல்என்னும்தொழில் அதனை வேண்டா
மையாலும் (என்பதாம்); ‘ஸம்’ (என்னும் உபஸர்க்கத்தை) முன்னிற்கப் பெற்றுள்ள
‘ஸ்யாஸம்’ என்னும் சொல்லோ, துறத்தல் என்னும் பொருளையுடையதேயன்றி வைத்
தல்என்னும்பொருளை யுடைய தன்று (என்பதையும் காண்க).

ஆதலால், தோசாஸ்திரத்திலே, ‘ஆத்மநான முடையவனுக்குத் துறவிலே
தான் அதிகாரம், கர்மத்திலே அன்று’ என்று (பகவான் கூறுவதை) ஆங்காங்கு
மேலே ஆத்ம நான(த்தை உணர்த்தும்)பிரகரணத்திலே எடுத்துக்காட்டுவோம்.(உக)

¹ பிரதிபாதிப்பதிலே ‘ஸர்யவித்து’ என்ப தனவல்ல என உணர்ந்து. வாதிபக்தத்திலோ,
தற்கு - ‘வைத்து’ என்ற பொருள். ஸகலகர்மங்க ‘ஸர்யவித்து’ என்பதற்கு - ‘துறத்து’ என்று
கூறியும் தேசத்திலே வைத்து - ஸகலகர்மமும் பொருள்.
உடலைச் சேர்ந்தவையென்றி ஆத்மாவைச் சேர்ந்த

சுதீரவி ந மஹீகரோதி | தயா—ந வ னநம் தெய்யனி சூவம் | சுவாம் ஹி
வாயவவய்ய வஜ்ஜம் சூதீ, பாவகாணெந சவயவலிஸூஷாவாடிநெ ஸாதி-
ய்யுடி தக ந திரவயவெ சூதீ லம்வவதி | தயா ஸ்ஹவக ஸ்ரவ்யம் ஸ்ஹஸொ-
டினெந தாஸயதி வாயம் | னநம் து சூதீநம் ந ஸொஷயதி தீரநம் சூவி ||

யதஃ வவம் தஸூக—

உச. சுஜெஷ்யாநயஷாஹ்யாநயடி சுஜெஷ்யாநஸொஷ்ய னாவ வ |

நித்யம் வவ-மதஃ ஸூணம் சவமொநயம் ஸநாதநம் ||

யஸூக சுஜெஷ்யாநயஷாஹ்யாநயடி னநம் சூதீநம் தாஸயிதம்
த-உஜ்ஜமெந சஸூகாதி தஸூக நித்யம் | நித்யகூக ஸவ-மதஃ | ஸவ-மத-
கூக ஸூணம் உவ ஸூர உஜெ-கக | ஸூரகூக சவமம் சயடி சூதீ | சுதஃ
வநாதநம் திரநம், ந காரணாக க-தஸூக நிஷ்ணம், சவநவம் உத்யயம் ||

ந வநதெஷாம் ஸோகாதாம் வநதர-த்யம் வொடிந்யம், யதஃ வநகெநெவ
ஸோகெந சூதீநம் நித்யகூக சவ-மத-யகம் வொதம் 'ந ஜாயதெ திர-யதெ வா'
உத்யாதிநா ; த-யதெவ சூதீவிஷயம் கிணிக உவ-தெ தக ஸநதஸூக ஸோகா-
யடிசு ந சுதிரிவ-தெ, கிணிக ஸவ-தம் வ-தர-த்யம் கி-விசு சுய-தம் உதி | த-
யதெ

லாதசு செய்யமாட்டா. அப்படியே இதனை நீரும் நனைக்கா; நீருக்கோ, அவயவங்க
ளாலாகிய பொருளை நனையும்படி செய்துஅ(வ்வ)வயவங்களைப் பிரித்திடச்சக்தியுண்டு.
அது, அவயவங்களாலாகிய தல்லாத ஆத்மாவின்னிடத்து நிகழாது. அவ்வண்ணமே,
காற்றானது ஈரமுள்ள பொருளை ஈரத்தையுலர்த்தி அழிக்கின்றது. இந்த ஆத்மாவை
யோ (அக்)காற்றும் உலர்த்தாது. (உரு)

இவ்வாறிருத்தனின்,

உச. இதனை வெட்டமுடியாது : இதனை எரிக்கமுடியாது : கனைக்கமுடியாது :
உலர்த்தவும்முடியாது. இது நித்தியமானது : எங்கும் உள்ளது : நிலையானது : அ-
சைவற்றது : எப்பொழுதும் உள்ளது.

ஒன்றை ஒன்று அழிக்கக் காரணமான வாள்முதலியபொருள்கள் இந்த ஆத்-
மாவை அழித்தற்கு வல்லன அல்ல; ஆதலால், இவ்வாத்மா நித்தியமானது. நித்தியமா-
தலால் எங்கும் உள்ளது. எங்கும் உள்ளதாதலால், தூன்போல நிலையான தென்ப-
தாம். நிலையானதாதலால், அசைவற்றது : ஆகவே, எப்பொழுதும் உள்ளது : பழமை-
யானது. ஒருகாரணத்தால் உண்டான புதிய தன்று என்றபடி.

“இது பிரப்பதிஃ : இறப்பதும் இல்லை” (உ - உ0) என்று தொடங்கு-
கின்ற ஒருசிலாகத்தினாலேயே ஆத்மா நித்தியமென்றும், நிர்விகாரியென்றும் கூறப்-
பட்டிருக்க, “அங்கு[உ - உக, உஉ, உஃ, உச]ஆத்மாவைப்பற்றி யாதொன்றே சொல்-
லப்படுகின்றதோ, அது இந்தச் சிலாகஅர்த்தத்தினும் விசேஷமாகஇல்லை. சிறிது சொல்-
லினும், சிறிது பொருளினும் மீண்டும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது” என்று இந்த
[உ - உக, உஉ, உஃ, உச] சிலாகங்களுக்குக் கூறியதுகூறிக் குற்றமாகக் கொண்டு

வெடூயக்யாசு சூத்ரவஸ்துநம் பூநம் பூநம் பூரஸம்பு சூவாஜி ஸஜாஜரெண
கடெவ வஸ்து நிரஞ்ஞபயகி ஹவாநி வாஸுடெவம் கயம் து நாநி ஸஸ்ஸாரிணாஸு
சவ்யுத் தத் து வபிமொவாசாஸு சூவணம் ஸசு ஸஸ்ஸாரநிவ்யுத்யெ ஸ்யாசு உகி ||
கிம் உ—

உரு. சவ்யுதொரயஜிஜெனொரயஸு சவிகாயெ-ராயஜெவ்யுதெ |

தஸூரடெவம் விஜிசெவநஸு நாநுஸொவிதாஜெவ-ஃவரி ||

ஸவடகாணாவிஷயக்யாசு ந வ்யுஜெதெ உகி சவ்யுத் து சயஸு சூதா | சுத
வனவ சவிகைத் து சயஸு | யசு உகி உஞ்ஞயமொவாசு தசு வினாவிஷயக்யு சூவடெதெ |
சயம் து சூதா சுநிஞ்ஞயமொவாசு கவிகைத் து சவிகாய-ஃ, யயா கஜீரம் டயுஜா-
தம்வநாஜிநா விகாய-ஃ உவகி ந தயா சயஸு சூதா | நிரவயவக்யாசு உ சவிகைத் து |
ந உகி நிரவயவம் கிம்விகி விகிதாஸு து டயுஜு | சவிகைத் து சவிகாய-ஃ சயஸு
சூதா உவ்யுதெ | தஸூரசு வனவம் யயொதூவகாரெண வநஸு சூதாநம் விஜிசுவா
கம் ந சநுஸொவிதாஸு சஹ-ஃவரி “ஹநா சஹஸு வநவா, யயா வநதெ
ஹநுஜெ” உகி || உரு ||

சூதநம் சுநித்யுசு சவ்யுபவ்யு உஜெவ்யுதெ—

வரப்படாதது (ஏனெனில்,) ஆத்மாஎன்னும் பொருளை அறிதல் அரிதாதலின், “ஒரு
சிறிதுந் தெளிவாய்ப் புலப்படாத உண்மையானது ஸம்ஸாரிகளுடைய புத்திக்கு எப்
படியாவது எட்டி, ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கவேண்டும்” என்று பகவான் வாஸு-
தேவன் மீண்டும்மீண்டும் (விஷயத்தை) வருவித்துக்கொண்டு, அதேபொருளை வேறு
சொற்களால் உணர்த்துகின்றார் : (உச)

துக்கித்தந்த இடமே இல்லை.

அன்றியும்,

உரு. இது புலப்படாதது : இது நினைக்கமுடியாதது : இது விகாரப்படா
தது (என்று வேதங்களால்) கூறப்படுகின்றது. ஆதலால், நீ இதனை இவ்வாறு
தெரிந்துகொண்டு, வருந்தவேண்டாம்.

இந்தஆத்மா ஸகலஇந்திரியங்கட்கும் எட்டாதிருத்தலின் புலப்படாதது. ஆத
லால்தான் இது நினைக்கமுடியாதது ; எது இந்திரியங்கட்கு எட்டுகின்றதோ, அது
வன்றோ நினைப்பிற்கு எட்டுவதாகும் : இந்தஆத்மாவோ இந்திரியங்கட்கு எட்டா
மையால் நினைக்கமுடியாததாம். விகாரப்படாதது என்படிப் பாலானது மோர்ப்பிரை
யிடுதல் முதலியவற்றால் வேறுபடுகின்றதோ, அப்படி இவ்வாத்மா (விகாரப்படுவது)
அன்று. (ஆத்மாவுக்கு) அவயவங்கள் இல்லையாதலாலும், அவிகாரியாம் : அவயவமில்
லாததொன்றும் விகாரப்படுந்தன்மையதாய்க் காணப்படவில்லையன்றோ. இவ்வாத்மா
அவிகாரியாதலின் விகாரப்படாததாம் (என்று) சொல்லப்படுகின்றது. ஆகவே, கீழ்க்
கூறியபடி இந்த ஆத்மாவை அறிந்துகொண்டு, “நான் இவர்களைக் கொல்பவன், இவர்
கள் என்னால் கொல்லப்படப்போகிறார்கள்” என்று நீ வருத்தப்படத்தகாது. (உரு)

(பகவான் அர்ஜுனனுடைய சோகத்தைப் போக்குதற்காக) ஆத்மா அநித்ய
மென்று ஒப்புக்கொண்டு, இதனைக் கூறுகிறார் :

உசு. ஈய வெவநம் நிதூஜாதடி நிதூம் வா உநூவெ டூதடி |

தயாவி கூம் உமாவாவெறா நெவம் சொலிதூஉஹ-ஃவரி ||

ஈய உ உதி கூயூவஉயோயூம் | வநம் பூகூகடி சூதாமம் நிதூஜாதம்
கோகபூவரிபூ பூதி கமெகஸுநீரோதூதூம் ஜாகொ ஜாகம் உதி வா உநூவெ
தயா பூதி தூதூகரிதாஸம் நிதூம் வா உநூவெ டூதம் டூதொ டூதம் உதி; தயாஉ
வி தயாவாவெவரி சூதூகரி கூம் உமாவாவெறா ந வநவம் சொலிதூடி கூஹடி-
வரி, ஜதூவதொ தாஸம் தாஸவதொ ஜதூ வெதி வநதள சவஸூம்வாவரிதள உதி ||

தயா உ ஸதி—

உஎ. ஜாதவூ வரி பூ-வொ டூதூம் பூ-வம் ஜதூ டூதவூ உ |

தலூாடிவாரிஹாயெ-ஃஉயெ-ஃ ந கூம் சொலிதூஉஹ-ஃவரி ||

ஜாதவூ வரி ஸ்ரீஜதூகம் பூ-வம் கூயூகிவாரீ டூதூம் ரீரணம் பூ-வம்
ஜதூ டூதவூ உ | தலூாடி கூவாரிஹாயெ-ஃதயம் ஜதூரீரணவகூணம் கூயூம் யலூாடி
தலூாடி கூவாரிஹாயெ-ஃ கூயெ-ஃ ந கூம் சொலிதூடி கூஹ-ஃவரி | ஜதூவதொ
தாஸம் தாஸவதொ ஜதூ உதி உ ஸூாவாவிகஸூக, கூவாரிஹாயூம் ஸம் கூயூம் | த-
லூரி கூவாரிஹாயெடி கூயெடி ந கூம் சொலிதூடி கூஹ-ஃவரி || உஎ ||

காயடிகாரணவம்வா-தா-தகாநூவி ஸூ-தாநி உஜீஸூ சொகம் ந யூதூம்
ககடூம், யகம்—

உசு. ஒருகால் நீ இதனை என்னும் பிறப்பதும், என்னும் இறப்பதுமாக எண்-
னினாலும், உயர்தோள ! நீ இவ்வாறு துக்கிக்கவேண்டாம்.

‘ஒருகால்’ என்றது - (பிறிம்மதத்தை) அங்கீகரித்தற்பொருளது ; இப்பொழு-
து பேசுவரும் ஆத்மாவானது, பற்பல உடல்கள் உண்டாருந்தோறும் பிறந்துபிறந்து
வருகிறதென்றும், அவ்வாறே அந்தந்த (உடல்கள்) அழியுந்தோறும் இறந்துஇறந்து
போகிறதென்றும் ஸாமான்யஜனங்கள் எண்ணுகிறபடி நீ நினைத்தாலும், உயர்தோள !
அவ்விதமாக ஆத்மா இருந்தாலும், நீ இவ்வாறு துக்கித்தல் தகாது ; ஏனெனின், பிற-
ப்புற்றதற்கு இறப்பும், இறப்புற்றதற்குப் பிறப்பும் என்ற இவை இன்றியமையாதன
வன்றோ. (உசு)

அப்படி (ஆத்மா அநித்யமென்று) இருந்தாலும்,

உஎ. பிறத்ததற்கோ இறப்பு கிச்சயம் ; இறத்ததற்குப் பிறப்பும் கிச்சயம். ஆத-
லின், தவிர்க்கமுடியாதவிஷயத்திலே நீ துயரப்படுதல் தக்கதன்று.

பிறப்பெடுத்ததற்கு இறப்புத் தவறாமல் வரும் : இறந்ததற்கும் பிறப்புத்
தவறாமல் வரும் : பிறப்பு இறப்பு என்னும் விஷயங்கள் தவிர்க்கமுடியாதன ; ஆத-
லால், தவிர்க்கமுடியாதவிஷயத்திலே நீ சோகப்படுதல் தகாது. பிறப்புடையதற்கு
இறப்பும், இறப்புடையதற்குப் பிறப்பும் இயல்பாயின என்றால், அது (ஒருவரா-
லும்) தவிர்க்கமுடியாத விஷயம். அந்தத் தவிர்க்கமுடியாதவிஷயத்திலே நீ சோகி-
த்தல் தகாது. (உஎ)

காரணங்களின் [நீர், நிலம் முதலியவற்றின்] சேர்க்கையாலாகிய பூதங்-
ளைப்பற்றியும் நீ துயரப்படுவது சரியன்று ; ஏனெனில்—

சூஹ்ய-ஃவநெஷு நகநுஃ ஸ்யநொநாகி
ஸூ-ஃவநெஷு நகநுஃ ஸ்யநொநாகி ||

சூஹ்ய-ஃவநெஷு நகநுஃ ஸ்யநொநாகி
ஸூ-ஃவநெஷு நகநுஃ ஸ்யநொநாகி ||

சூஹ்ய-ஃவநெஷு நகநுஃ ஸ்யநொநாகி
ஸூ-ஃவநெஷு நகநுஃ ஸ்யநொநாகி ||

சூஹ்ய-ஃவநெஷு நகநுஃ ஸ்யநொநாகி

சூஹ்ய-ஃவநெஷு நகநுஃ ஸ்யநொநாகி

சூஹ்ய-ஃவநெஷு நகநுஃ ஸ்யநொநாகி

சூஹ்ய-ஃவநெஷு நகநுஃ ஸ்யநொநாகி

சூஹ்ய-ஃவநெஷு நகநுஃ ஸ்யநொநாகி

சூஹ்ய-ஃவநெஷு நகநுஃ ஸ்யநொநாகி

சூஹ்ய-ஃவநெஷு நகநுஃ ஸ்யநொநாகி

சூஹ்ய-ஃவநெஷு நகநுஃ ஸ்யநொநாகி

சூஹ்ய-ஃவநெஷு நகநுஃ ஸ்யநொநாகி

சூஹ்ய-ஃவநெஷு நகநுஃ ஸ்யநொநாகி

சூஹ்ய-ஃவநெஷு நகநுஃ ஸ்யநொநாகி

சூஹ்ய-ஃவநெஷு நகநுஃ ஸ்யநொநாகி

சூஹ்ய-ஃவநெஷு நகநுஃ ஸ்யநொநாகி

சுய வெசு சுவர் உயா யஜ்ஞம் யஜ்ஞாசு சுநவெதம் விஹிதம் ஸம்ஶ்ராமயம் ந காரிஷ்யஸி வெசு ததஃ தத்காரணாசு ஸ்யயஜ்ஞம் கீதீ-ம் வ ரஹாபெவா-
ஹிராமதீரீதிதாம் ஹிசுவா கெவலம் வாவழ் சுவாஸ்யஸி || ௩௩ ||

ந கெவலம் ஸ்யயஜ்ஞசித்திவாரிக்யா-ம்—

௩௪. சுகீ-ம் வாவி ஹிதாநி சுயயிஷ்யணி தெவ்யயாழ் |

ஸம்ஹாவிதஸ்ய வாகீ-ம் ரணாஹிரிஷ்யதெ ||

சுகீ-ம் வாவி ஹிதாநி சுயயிஷ்யணி தெ தவ சுவ்யயாஹீவ்யகா-
ஷ்ய | யஜ்ஞாநா ஸம்ஶ்ரம் உதேவரஹி-ம் ஸம்ஹாவிதஸ்ய வ சுகீ-
-ம் ரணாசு சுகிரிஷ்யதெ, ஸம்ஹாவிதஸ்ய வ சுகீதே-ம் வரம் ரணஸ்ய
உதேய-ம் || ௩௪ ||

கிம் வ—

௩௫. ஸ்யாஹ்நாஹ்வரதஸ் ஸ்வயஸ்யே சுவாஹ்நாஸ்யாஃ |

யெஷாம் வ சுவம் வஹ-தேஃ ஹிசுவா யாஸ்யஸி ஹாவயழ் ||

ஸ்யாசு கணாஹிஷ்யா ரணாசு யா-ம் வரதம் ஸ்வயஸ்யே ஸ்வயஸ்யே
விஸயிஷ்யணி ந ஸ்வயா உதி சுவாஹ்நாஸ்யாஃ ஹ்யெஷாஹ்வரதஸ்ய | யெஷாம்
வ சுவம் ஹ்யெஷாஹ்வரதாம் வஹ-தேஃ வஹ-ம் ஸம்ஹாவிதஸ்ய வ சுகீதே-ம்
வரம் ரணஸ்ய உதேய-ம் ஸ்வயஸ்யே ஹிசுவா வ-ம் கிம் யாஸ்யஸி ஹாவயம் வஹ-வாஸ்ய ||

இனி, தருமத்தை விட்டுநிற்காததும், (உனக்கு) விதிக்கப்பட்டதுமாகிய இந்த
யுத்தத்தை நீ செய்யாமற்போனால், அதனால் (அதாவது -) அதனைச் செய்யாமைபி-
னால், நீ ஸ்வதருமத்தையும் விட்டு, சிவபிரான்முதலானோரை எதிர்த்ததனாலாகிய புக-
ழையும் இழந்து பாபமொன்றையே அடைவாய். (௩௩)

ஸ்வதருமத்தையும் புகழையும் கைவிடுதல்மாத்திரம் அன்று,

௩௪. ஜனங்கள் உன்னுடைய அபகீர்த்தியையும் என்றைக்கும் சொல்லுவார்
கள் : மதிப்பைப் பெற்றவனுக்கு அபகீர்த்தியானது மரணத்தினும் அதிகமாகும்.

ஜனங்கள் உன்னுடைய பழியையும் நெடுங்காலம் கூறுவார்கள். 'தருமஸ்வபாவ
முள்ளவன்,' 'குரன்' என இவ்வாறாக இத்தகைய குணங்களால் மதிக்கப்பெற்றவ-
னுக்கு அபகீர்த்தி மரணத்தினும் அதிகமாகும் ; மரணமானது அபகீர்த்தியினும்
நல்லதாம் என்பது பொருள். (௩௪)

மேலும்,

௩௫. மகாரதர்கள், உன்னை, பயத்தால் யுத்தத்தினின்று பின்வாங்கினவனாக
கீழ்ப்பார்கள். நீ எவர்களிடத்தில் பெருமை பெற்று (இருக்கிறாயோ, அவர்களிடத்-
தில் இப்பொழுது) சிறுமையைப் பெறுவாய்.

தூய்யோதனன் முதலிய மகாரதர்கள், "(பிரானிகளிடத்துள்ள) இரக்கத்தா-
ல்லாமல் கர்ணன் முதலானோர்களிடத்தில் அச்சத்தினால் நீ யுத்தத்தினின்றும் பின்-
வாங்குகிறாய்" என்று எண்ணுவார்கள். நீ எந்தத் தூய்யோதனத்தினால் பலநற்-
குணக்கருடையவன் என்று இவ்வாறு நன்குமதிப்பைப் பெற்று (இருக்கின்றாயோ,
அவர்களிடத்தில்) மறுபடியும் சிறுமையைப் பெறுவாய். (௩௫)

கி. உ—

நக. சுவாதுவாடாநு வஹுஞ் வஹிணி தவாஹிதா: |

நிதணூவ லாப்ய-பூ ததொ டுஃவதரம் நு கிழ் ||

சுவாதுவாடாநு சுவதுவாநு வாடாநு உ வஹுஞ் கடுகபுராநாநு வ-
ஹிணி தவ சஹிதா: ஸத்ருவம் நிதணு: கூஸ்யண: தவ லாப்ய-பூ | தத:
தலாசு நிதாபுராநெஃ டுபாசு டுஃவதரம் நு கிழ்? தத: கஷ்ட-தரம் டுஃவம்
நாஹி உத்யு: || நக ||

யுபெ வுந: கியுரோணெ கணபூபி:—

நக. ஹதொ வா பூபூவஹி ஸு-பூ ஜிசுவா வா ஹாசுபூவெ உஹி: |

தலாபூ-பூ களனெய யுபாய க்யுதநியுய: ||

ஹதொ வா பூபூவஹிஸு-பூ, ஹத: ஸந் ஸு-பூ பூபூவஹி ஜிசுவா
வா கணபூபி: ஸத்ருநாந் ஹாசுபூவெ உஹி: | உபயயாவி தவ அஹ வஹ
உத்யுபூய: | யத வஹம் தலாசு உத்யு களனெய யுபாய க்யுதநியுய:
'ஜெஷூபி ஸத்ருநாந், ஜிஷூபி வா' உதி நியுயம் க்யுதா உத்யு: || நக ||

தத்ரு யுபாய ஸுபூ: உதெயம் யுபூரோநஸு உபெபூபி: ஸுண—

நக. ஸுபூபூபூ வஹெ க்யுசுவா அஹாஹாஹ ஜியாஜியள |

ததொ யுபாய யுபூபூ நெவம் வாவஹாஹி ||

நக. உன் பகைவர்கள் உனதுவல்லமையை இகழ்பவராய், சொல்லத்தகாத
பலசொற்களையும் சொல்லுவார்கள். அதனினும் அதிக துக்கமானது ஏதாவது
உண்டோ?

உனது வல்லமையைப் பழித்து, சொல்லத்தகாத பழிச்சொற்களையும் பலபல
வகையாக உனது பகைவர்கள் சொல்வார்கள். அப்படிப் பழியைப் பெறுவதாகிய
துக்கத்தைக்காட்டிலும் அதிக கஷ்டமான துன்பம் வேறு இல்லை என்பது பொருள்.

இனி, கர்ணன் முதலானோரோடு போர்புரிந்தால்,

நக. நீ கொலையுண்டாலோ, ஸ்வர்க்கத்தை அடைவாய்; ஜயித்தாலோ, பூயி
யை அதுபவிப்பாய். ஆதலால், கௌத்தேய! போர்புரிய உறுதிக்கொண்டு எழுந்திரு.

கொல்லப்பட்டால், ஸ்வர்க்கத்தைப் பெறுவாய்: (அன்றி,) கர்ணன் முதலான
சூரரை ஜயித்தால், பூயியை அதுபவிப்பாய். இருவிதத்தாலும் [வெற்றியாலும், தோல்
வியாலும்] உனக்கு லாபந்தான் என்பது கருத்து. இப்படியிருத்தலின், போர்புரிய
உறுதிக்கொண்டு “ஒன்று சத்துருக்களை வெல்லுவேன், அல்லது இறப்பேன்” என்னும்
உறுதிக்கொண்டு போர்க்கு எழுந்திரு என்பது பொருள். (நக)

இனி யுத்தம் ஸ்வதருமம் என்று இவ்வாறுபோர்புரிதின்ற உனக்கு (நான்
கூறுகின்ற) இந்த உபதேசத்தைக் கேட்டுக்கொள்;

நக. இன்பதுன்பங்களையும் லாபகஷ்டங்களையும் வெற்றிதோல்விகளையும்
மைமராகப் பாவித்து, பின்பு போரைக் கூடுவாயாக. (நீ) இவ்வாறு செய்தால் பாவத்தை
அடையமாட்டாய்.

ஸாவதாரிவெ ஸாவெ துவெ க்ருக்வா ராமதெஷுள சுக்ருக்வா உதெ-
தக | தயா தாலாதாஸள ஜயாஜயள வ ஸரள க்ருக்வா ததொ யாலாய யாஜி-
ஸ | ந வஸவம் யாஜி காவது வாவது சுவாஸுஸி | வஸஷ உவபெஸம் ப்ரா-
ஸம்மிகம் || ௩௮ ||

ஸொகரொஹாவநயநாய ஸனகிகொ ந்யாயி 'ஸுபரிஷி வாவெக்ஷு'
உத்யொபெஷி: ஸ்ரொகெகி உத்யி, நதா தாத்யெயுண | வாரொய்யுடிஸுநந்தா உஹ
ப்ரக்யத்ய | தத்ய உத்ய உவஸம்ஸ்யுயதெ - 'வஸஷா தெ சுவிஹிதா' உதி ஸாஸு -
விஷயவிஸாமப்ரடிஸுநாய | உஹ ஹி ப்ரடிஸிடுதெ வுநம் ஸாஸு விஷயவிஸாமெ
உவாரிஷ்டாச 'ஜாதயொமெந ஸாஸுநாநா கரெயொமெந யொயிநாய' உதி நி-
ஷாஸ்யவிஷயம் ஸாஸு ப்ரவதிஷுதெ, ஸ்ரொதாரஸு விஷயவிஸாமெந ஸவம்
ப்ரஹ்ஷுணி உதி; சுதம் சூவ -

நக. வஸஷா தெஹிஹிதா ஸாவெஷு வஸவியெயாமெ சுவிஸா ஸ்ரணா
வஸுயா யாதொ யயா வாயு கரெவாயம் ப்ரஹாஸுஸி ||

வஸஷா தெ துவ்யு சுவிஹிதா உத்யா ஸாவெஷு வாரொய்யுஷு-
விவெகவிஷயெ வஸவி: ஜாதம் வாக்ஷாச ஸொகரொஹாஸிஸம்ஸாரமெதா-
ரொஷநிஷுதிசாரணம் | யொமெ தா தத்யாஸுயாவயெ நிஸம்மதயா துமி-

ஸமமாகப் பாயித்து - விருப்பு வெறுப்புக்களைக் கொள்ளாமல் என்பதாம். அ
வ்வாறே லாபநஷ்டங்களையும் வெற்றிதோல்விகளையும் ஸமமாக எண்ணிப் போரைக்
குவோயாக. (8) இவ்வாறு புத்தம்செய்பவனாய் பாவத்தை யடையமாட்டாய். இந்த
உபதேசம் இடையேவந்த ப்ரஸ்தாபத்தால் நேர்ந்தது (என்று அறிக). (௩௮)

யோகம்.

உலகநடையான நியாயமானது (அர்ஜுனனுடைய) சோகமோகங்களைப் போக்
குதற்காக "நி ஸ்வ[உன்]தருமத்தை" (௨ - ௩௧) என்பதுமுதலான சுலோகங்களால்
கூறப்பட்டது; ஆனால் (அது) முக்கியம் அன்று. பரம்பொருளைக் காட்டுதலே இங்கு
எடுத்துக்கொண்ட விஷயம். (தீழ் ௨-௨௦ ல்) கூறப்பட்ட அதுவும் நூலின் விஷயத்
தைப் பகுத்துக்காட்டும்பொருட்டு "இந்தப் புத்தி உனக்குச் சொல்லப்பட்டது"
(௨ - ௩௧) எனமுடிக்கப்படுகின்றது. இங்கு நூலின் விஷயத்தைப் பகுத்துக்காட்டினால்
தான் "ஞானயோகத்தால் ஸாங்க்யர்களுக்கும் கர்மயோகத்தால் யோகிகளுக்கும்"
(௩ - ௩) என மேலே (கூறுகின்ற) இருவகை நிஷ்டைகளைப்பற்றிய நூலானது (இனிதாகச்)
செல்லும். விஷயத்தைப் பகுத்தவினால் கேட்பவரும் (நூற்பொருளை) எளிதாகத் தெ
ரிந்துகொள்வார்கள் என்பதாம். ஆதலால், (பகவான்) அருளிச்செய்கிறார் :

நக. இந்தப் புத்தியானது ஸாங்க்யவிஷயத்திலே உனக்குச் சொல்லப்பட்டது.
ஆனால், பார்த்த! நீ எந்தப் புத்தியைக்கூடி, கர்மமாகிய கட்டை அவிழ்த்துக்கொள்
வாயோ, (அந்த) இதனை [யோகபுத்தியை] யோகவிஷயத்திலே கேள் :

துன்பம் மயக்கம் முதலிய ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமான திங்கை [அஞ்ஞான
த்தை] நேரே போக்குவதான இந்த ஞானமானது பரம்பொருளை உள்ளபடி ஆராயு
மாறு உனக்கு (தீழே) சொல்லப்பட்டது. அ(ந்த ஞானத்)தைப் பெறுதற்கு வழியாய்,

புறமாணவகுவுகல் ஸ்ரீராராயநாயெடு கடுயொமெ கடுநாநுஷாநெ ஸ-
ராயெமெ உ உஷா சுநனாநெவ உஷாநாநா வுவிம் ஸ்ரீணா ||

தாந வுவிம் ஸ்ரீணா புரொவநாயெடு— வுவிம் யயா யொவவிஷயயா
யுதொ ஹெ வாயு கடுவெய் கடு வனவ யடுயயடுயவு வுவிம் கடுவெய்
தெ புறமாணவவி ஸ்ரீராராயநாயெடு கடுயொமெ கடுநாநுஷாநெ ஸ-
ராயெமெ உ உஷா சுநனாநெவ உஷாநாநா வுவிம் ஸ்ரீணா ||

கிம் உ சுநா—

சு. நெஹாவிசுநாநெயொடு புதுவாயொ ந விடுதெ |

ஸ்ரீயெவெயு யடுவெயு துயதெ உஹெதொ ஹயாசு ||

ந உஹ நெஹாவிசுநாநெயொடு கடுயொமெ சுவிசுநாநா சுவிசுநாநா
சுவிசுநாநா புராரணம் தஸு நாயொ நாயொ கடுயொடு | யொவவிஷயெ
புராரணவெ ந சுநெகாநிகமெயு உதுயு | கிம்— ந சுவி விகிதாவசு
புதுவாயு விடுதெ | கிம்— ஸ்ரீயெவெயு யடுவெயு யொவவிஷயெ சுநாநா
துயதெ ரகுகி உஹதெ ஹயாசு ஸ்ரீராரணவெயு சுநாநா || ௪௦ ||

யா உயம் ஸாநெயு வுவிம் துயதெ உ, வகுகிநாநெயு ஸா—

தவந்தங்களை (ப் பாராட்டாது) தள்ளிவிட்டுப் பற்றில்லாமல் ஈசுவரனைத் தொழுதற்
பொருட்டுச்செய்யும் கர்மாநுஷ்டாநமான கர்மயோகமும் ஸமாதியோகமுமாகிய
யோகத்தைப்பற்றிப் பின்வரும் இப்புத்தியைக் கேள் :

அந்தப் புத்தியை விரும்பிநாடுதற்காக (ப் பகவான்) கொண்டாடுகிறார் :
பார்த்த ! நீ யோகத்தைப்பற்றிய புத்தியையுடையவனாய், கர்மமேயாகிய தருமஅதரு
மங்கள் என்ற பெயரையுடைய அக்கட்டை நீக்கிக்கொள்வாய்; ஈசுவராநுக்கிரகத்தால்
வரும் ஞானத்தைப் பெறுவதனாலேயே (அந்தக் கட்டை விலக்கிக்கொள்வாய்) என்
பது கருத்து (௩௯)

யோகமே அபாயமில்லா வது.

(கர்மத்தை அநுஷ்டித்தல் அவச்யம் என்பதற்குக் காரணம்) இன்னும் ஒன்று
(உண்டு) :

சு. இதில் முயற்சி பாழாகாது : குற்றம் வராது. இந்தத் தருமத்தின் சொற்ப
முகூட (ஓருவனைப்) பெரிய பயத்தினின்றும் காக்கின்றது.

முத்திக்கு வழியாயுள்ள இந்தக் கர்மயோகத்தில், வேளாண்மை முதலியவற்
றிற்போல முயற்சி பழுதுபடுகின்ற தில்லை. யோகவிஷயத்தில் செய்யும் பிரயத்தினம்
பயன்தவறுவதில்லை [நிச்சயமாய்க் கடைக்கும்] என்பது பொருள். அன்றியும், வைத்தி
யஞ் செய்வதிற்போல அனர்த்தமும் (நேரிதேல்) இல்லை. மற்று, இந்த யோகத்தைச்
சிறிது அநுஷ்டித்ததும் (ஓருவனைப்) பிறப்பு இறப்பு முதலாகிய ஸம்ஸாரபயமான பெ
ரிய பயத்தினின்றும் காப்பாற்றுகின்றது. (௪௦)

நிச்சயபூர்ணி ஒன்றுதான், அநேக மன்று.

ஸங்க்யத்தைப்பற்றியும் யோகத்தைப்பற்றியும் கீழே கூறியுள்ள புத்தியின்
லக்ஷணம் வருமாறு :

யாழ் ஊராம் வக்ஷுரோணாம் வஹ்விதாம் வஹ்வித ஊவ வ்யக்ஷம் ஸோஹோ-
நாம் ஸூரூபிரோணரணீயாம் வாஹம் வாக்யுக்ஷணாம் ப்ரவடினி | கெ? சவிவஸ்தி-
தம் சுடுபெயம், சவிவெகிநம் உத்யுயம் | வெடிவாடிதாம் வஹ்விதவாடிமஸாய-
நபுரூபாகெஷம் வெடிவாகெஷம் ரதாம் ஹெ வாயு-ந சநுசு ஸுமதுபஸா-
டிமஸாயநெஷம் சுடுஷம் சஹ்விததி ஹவம் வாடிநம் வடிநஸீராம் || ௪௨ ||

தெ உ—காரோதூநம் காரிஸுஹ்வாம், காரிவரா உத்யுயம் | ஸுமதுவராம்,
ஸுமது வரம் பாருஷாயம் யெஷாம் தெ ஸுமதுவராம் ஸுமதுபுராயாம் | ஜீநு-
கடுமஸுபுராம், சுடுஷம் மலம் சுடுஷம், ஜிநெஷு சுடுஷம் மலம் ஜீநுசுடுஷம்,
தசுபுரூபாதீதி ஜீநுசுடுஷம் ப்ரவடி, தாம் வாஹம் | ப்ரவடினி உதி சுநுஷஜுதெ |
கியாவிஸெஷவஹம், கியாணாம் விஸெஷாம் கியாவிஸெஷாம் தெ வஹம்-
தா யஸுாம் வாலி தாம், ஸுமதுபஸுபுரூபாயாம் யயா வாஹம் வஹம்வெஷு-
புரூபாயுதெ | ஹொமெஸுயுதமதிம் ப்ரதி, ஹொமஸு வெஸுயுதம் உ ஹொ-
மெஸுயுதம், தயாம் மதிம் ப்ராஜிம் ஹொமெஸுயுதமதிம், தாம் ப்ரதி ஸாயந-
ஹுதாம் தெ கியாவிஸெஷாம், த ஹொமாம் தாம் வாஹம் ப்ரவடிநம் சிடுபாம்
ஸஸாரொ வரிவததுதெ உத்யுவிபுராயம் || ௪௩ ||

தெஷாம் உ—ஹொமெஸுயுதப்ரவடிதாம், ஹொமம் சுததுஷம் வெஸுயுதம்
உஉதி ஹொமெஸுயுதொரொவ புணயவதாம் தராஜுஹுதாநாடி தயா கியா-

பூத்துள்ளமரம்போல நேர்த்தியானதாய்க் கேட்கும்பொழுதுரம்மியமானதாய்
வாக்கியம்போல்தோற்றுவதான¹ வார்த்தையை[கர்மகாண்டவேதத்தை]ச் சொல்லு
கிறார்கள்.—எவர்கள்? — புத்தியில்லாதவர்கள், அஃவேகிகள் என்றபடி. (அவர்கள்)
அநேக அர்த்தவாதங்களையும்[இதனை விரும்பியவன் இதனைச் செய்யவேண்டும் என்
பதுபோன்ற விதிகளின்புகழ்ச்சியையும்], பயன்களையும், (அவற்றைப் பெறும்)ஸாதன
ங்களையும் எடுத்துக்காட்டுகின்ற வேதவாக்கியங்களில் பற்றுடையவர்: ஏ பார்த்த !
ஸ்வர்க்கம் பசு முதலியபயன்களைப் பெறுதற்கு ஸாதநமான கர்மங்களைக்காட்டினும்
வேறு இல்லையென்று இவ்வாறு சொல்லும் இயல்பினர். (௪௨)

அவர்கள் பின்னும் காமஸ்வபாவர்கள்²காமத்தையே (யாவற்றினும்)மேலாகக்
கொண்டவர்கள் என்றபடி; (அவர்கள்) ஸ்வர்க்கத்தையே மேலான புருஷார்த்த
மாகப் பிரதானமாகக்கொண்டு, கர்மவிசேஷங்கள் மிகுந்ததும், ஸ்வர்க்கம் பசு மக்கள்
முதலிய பயன்களை மிகுதியாக எடுத்துக்காட்டுவதும், போகத்தையும் செல்வத்தையும்
பெறும்விஷயத்தில் ஸாதனமுமான கர்மவிசேஷங்கள் நிரம்பியதாய், பிறப்பையே கர்
மத்தின் பயனாகக் கொடுக்கின்ற அர்த்தவார்த்தையைக் “கூறுகிறார்கள்” எனக் கூட்டுக.
அவ்வார்த்தையைச் சொல்லும் மூடர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் சுழலுகிறார்கள் என்பது
கருத்து. (௪௩)

போகமும் ஸம்பத்தும் அவச்ய மென அவற்றின்மேலேயே பிரியங்கொண்டு தந்
மயமாய், கர்மவிசேஷங்கள் நிறைந்த அவ்வார்த்தையினால் முண்டவ்வேகபுத்தியை

¹ அழியாப் பயனை உணர்ந்தும்வார்த்தையே வாக்கியப்போலியாம் என்பது, இங்கே சொல்லு
வாக்கியமாவது; அழியும் பயனை உணர்ந்துவது வான் குறிப்பு.—(ஆ.)

ஸிஸேஷஸம்ஸாரம் வாவா சுவஹுதவெதஸாடி சூஜாபிகவீவெசுபுஜாநாம்
வ்யவஸாயாதீகா ஸாமெவ்யுயோமெவாஸவஸிஸி ஸரோயஸ, ஸரோயீயதெ சுஷ்ரிநி
வாஸாஸெவஸெவாய ஸவடிபு உதி ஸரோயிஃ சுஹிஸாணம் வஸிஸி தஸ்ரிநி ஸ-
ரோயஸ, ந வியீயதெ ச ஸவதி உத்யுயுஃ || ௪௪ ||

யெ வாவம் வீவெசுபுஜிபாஹிதாஃ தெஷாம் காபிதூதாம் யதூதம் தக்
சூவ-

சுரு. தெத்ருமண்ணுவிஷயாவெதாஃ லெவெஹுமண்ணு ஸவாஜிபுந |

நித்யம்ஸொ நித்யஸுத்யுஃ நியெபாமகெஷிசு சூத்யவாநு ||

தெத்ருமண்ணுவிஷயாஃ, தெத்ருமண்ணு ஸம்ஸாராஃ விஷயம் ப்ரகாஸயி-
த்யுஃ யெஷாம் தெ வெதாஃ தெத்ருமண்ணுவிஷயாஃ | கூம் து நிவெஹும-
ண்ணு ஸவ சஜிபுந, திஷ்டாதொ ஸவ உத்யுயுஃ | நித்யம்ஸி, ஸவஸாஃவ-
ஸெதாநு ஸத்ருதீவகஸ வபாடிபுள கிங்கஸுஸ்வவாஸுள, தகம் நித்யுதம் நித்யு-
தம் ஸவ | நித்யஸுத்யுஃ ஸபா ஸுத்யுமண்ணாஸுதீகம் ஸவ | தயா நியெபாமகெஷிசு,
சுபவாஸுத்யு உவாபாநம் யொமஃ, உவாஸுத்யு ரகணம் கெஷிஃ | யொமகெஷி-
புபாஸுத்யு ஸ்ரெயஸி ப்ரவ்ருதீஃ ஈஷ்டாரா உதி ககம் நியெபாமகெஷிஃ ஸவ |
சூத்யவாநு சபுரித்யு ஸவ | யாஷ தவ உவபெஸிஸி ஸுபரிபு சுதாதிஷ்டகம் || ௪௫ ||

யுடைய அவர்களுடைய அந்தக்கரணத்திலே, (அதாவது -) ஜீவனுடைய போகத்தின்
பொருட்டு ஸதஸ (போகவிஷய)மும் செறிந்துகிடக்கின்ற மனத்திலே, ஸாங்க்யத்திலா
யினும் யோகத்திலாயினும் நிச்சயத்தன்மையுள்ள புத்தி, உண்டாகமாட்டாது. (௪௪)

மோகிக்ஞரிய உபதேசம்.

எவர்கள் இவ்வாறு கிவெசுபுத்தியில்லாதவரோ, அந்தக் காமஸ்வபாவமுடைய
வர்க்கு (வரும்) பயன் இன்னதென்று கூறுகிறார்:

சுரு. வேதங்கள் முக்குணங்களையும் (தாம் கூறும்) விஷயங்களாக உடையன.
அர்ஜுன! நீ முக்குணங்களற்றவனாகவும், த்வந்தங்களற்றவனாகவும், எப்பொழுதும்
ஸத்துவத்திலேயே நிற்பவனாகவும், யோககேஷமயில்லாதவனாகவும், ஜாக்கிரதையுடைய
வனாகவும் இருக்கவேண்டும்.

வேதங்களால் உணர்த்தப்படும் விஷயம் முக்குணங்களாலாகிய ஸம்ஸாரமாம்.
ஆனால் அர்ஜுன! நீ முக்குணங்களும் அற்றவனாய் இரு: ஆசைநீங்கியவனாய் இரு
என்பது பொருள். இன்பதுன்பங்களுக்குக் காரணமும் ஒன்றற்கொன்று எதிரியுமான
இரண்டுபொருள்கள் த்வந்த மென்னுந் சொல்லால் கூறப்படுவன; (நி) அவற்றினின்
றும் நீங்கியவனாய் இரு. எப்பொழுதும் ஸத்துவகுணத்தைச் சார்ந்தவனாய் இரு. யோ
கம் - ஸம்பாதிபாதஸை ஸம்பாதித்தல்; கேஷமம் - தேடினதைக் காப்பாற்றுதல்; யோக
கேஷமங்களை முக்கியமாகக்கொண்டவன் நன்மையை [முத்தியை] நாடுதல் அருமைபா
தனின், அவ்வண்ணமே, யோககேஷமத்தை (நாடுதல்) இல்லாதவனாய் இரு. ஜாக்கிரதை
யுடையவனாக இரு. (நி) ஸ்வதர்மத்தை அதுஷ்டிக்கும்பொழுது (அகக்கொள்ளவேண்டிய)
உபதேசம் இது வாகும்.

(௪௫)

தவறு—

சுள. கல்-நெடுவாய்காரன்கூட 28 ஹெக்டேர் கழாவத |

2A கதவிறைதலுக்கு: 2A தெ வுமொழுகுணி ||

கடை-கண்ணி வளவ சயிகாரம் ந ஜோகநிலையாம் தெ தவ | தத்ரு வ கடு
கடவுட்கம் 20 மவெஷு சயிகாரம் கஜ்ஜு, கடுமவததுஜ்ஜா 30 ஹ-குச கடிவந
கஜ்ஜுமவிக கவஜ்ஜுமயாழ் உத்யுட்கம் | யடி கடுமவெ துஜ்ஜா தெ ஸ்ராக் தடி
கடுமவெஷுடெஷ் ஹெதம் ஸ்ராக், வாவம் 20 கடுமவதெஷுதம் ஹ-லி | யடி
ஹி கடுமவததுஜ்ஜாவ்யுட்கம் கடுகணி புவததுதெ தடி கடுமவதெஷுத ஜ்ஜுதம்
ஹெதம் மவெச | யடி கடுமவதம் ந உஷுதெ, கி கடுகணா டம்வர-குமெண
உதி 20 தெ தவ வாமம் சஜ்ஜு சகடை-கண்ணி ககரணெ ஸ்ரீதிக் 30 ஹ-குச || சஎ ||

பதி கடிமலபுரயாதேச ச கதவும் கடி, கடி தவழி கதவழிதி ?
பவகெ—

சுஅ. யொமல்லுஃ காராகுலாணி வம்மம் துக்லா யநஜிய ।

விசுவநாதர் வரலாறு லுக்கா வரலாறு யோச உத்தெ ||

யொழியும் ஸ்தல காரண கருவாணி செவ்விய எழுந்தரையும், தஞ்சாவடி

இனி உனக்கு (அதிகாரம் எதிலே என்றால்),

சுன. கர்மத்திலேதான் உனக்கு அதிகாரம். ஒருகாலும் பயன்களிலே அதிகாரம் வேண்டாம். (கீ) கர்மத்தின் பயனை வருவித்துக்கொள்வவனாக ஆகாதே. கர்மத்தைச் செய்யாமையிலே உனக்குப் பிரியம் இல்லாதிருக்கட்டும்.

கர்மத்திலேயே உனக்கு அதிகாரம்; ஞானநிஷ்டையில் அன்று. அங்ஙனம் கர்மஞ் செய்கின்ற உனக்குப் பயன்களில் அதிகாரம், அதாவது - கர்மத்தின் பயன்களிலே ஆசையானது எந்தநிலையிலும் வேண்டாம். உனக்குக் கர்மத்தின்பயனிலே எப்பொழுது ஆசை உண்டாகுமோ, அப்பொழுது நீ கர்மத்தின் பயனைப் பெறுதற்குக் காரணமாவாய். நீ இவ்வாறு கர்மத்தின்பயனை வருவித்துக்கொள்பவனாக ஆகாதே. கர்மத்தின்பயனிலேயுள்ள ஆசையினால் துண்டப்பட்டவனாய் (எவன்) எப்பொழுது கர்மத்தைச் செய்யச் செல்லுகின்றானோ, அப்பொழுது (அவன்) கர்மத்தின்பயனை யாதிய பிறப்புக்குக் காரணமாவான்: "கர்மத்தின்பயனை விரும்பாவிடில், துன்பவடிவமான கர்மத்தால் என்ன?" என்று (வினைத்துக்) கர்மத்தைச் செய்யாமையிலே நீ விருப்பம் கொள்ளக்கூடாது. (சுஎ)

கர்மத்தின்பய(னிலையுள்ள ஆகையி)னால் ஏவப்பட்டுக் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டா மென்றால், அப்பொழுது எப்படி[எதை உத்தேசித்து]க் கர்மம் செய்யவேண்டும் என்பது?—(அதற்கு விடை) கூறப்படுகின்றது :

சவு. தரஞ்ஜய ! யோகத்தினேவிதைத்துப் பற்றைவிட்டுப் (பயன்)கைகூடினும் கைகூடாவிடினும் ஸமமாகிறுத்து கர்மங்களைச் செய்; ஸமமாயிருத்தலே யோகம் எனப்படுகின்றது.

யி யோகத்திலே நினைத்துக் கின்று கேவலம் ஈசுவரன்பொருட்டே கர்மங்களைச் செய்வேன்மே; அதிலுங்கூட "ஈசுவரன் எனக்கு ப்ரஸன்னராகவேணும்" என்ற

‘ஔரோரோ ரெ துஷ்யது’ இதி ஸம்மம் துக்ஷா யநஜய ! மஹத்ஸுஷாஸூ-
கெந க்ரியாரிணை கரிகுணி ஸக்தஸூகிஜா ஜூதபுராஷ்டிகுணா விரிசி, தவிவ-
யபுயஜா சுவிரிசி, தயொம் விரிபுவிவிரிபுரம் சுவி வரெ: துயு: ஹிசுவா கார-
கரிகுணி ||

கொடலுள யொமம் யத்ருஸு: கார- இதி உக்து: ? உரெவ தசு—விரிபு-
விரிபுரம் வரெசுவம் யொமம் உக்தெ || சஅ ||

யத்ருமம் ஸகிசுவம்வியுத்யு ஔரோராராயநாயு: கரிகு வநதஸுராக்
கரிகுணி—

சக. உரெரெண ஹிவரம் கரெ வவியொமாத் யநஜய !

வவள ஸாரணஜிவ க்ருவணா: மஹஹதவ: ||

உரெரெண சகிவிரகெஷ்டுண ஹி சுவரடி சுயரி மிக்ருஷ்டம் கரெ மஹ-
யிதா க்ரியாரிணை வவியொமாத் ஸகிசுவம்வியுத்யு கரிகுணி, ஜநாரிணா-
ஹிஹதசுவா: | ஹெ யநஜய ! யதம் வவம் ததம் யொமவிஷயாயம் வவள
ததிரிவாகஜாயம் வா ஸாம்வ்யவவள ஸாரணடி சூய்யடி சவயபுராஷ்டிகாரணடி
சுபிவ் வுராயுயஸு, வராராயுஜூதஸாரணா ஹி உக்துயு: | யதம் சுவரம்
கரிகு காவடாரணா: க்ருவணா: தீதா: மஹஹதவ: மஹத்ஸுஷாபுயுத்யு: ஸ-

பற்றையும) வீட்டு(விடு) தநஞ்ஜய ! பயனிலே ஆசையில்லாதவன் கர்மத்தைச் செய்து
கொண்டிருக்கும்பொழுது, (அவனுக்கு உண்டாகின்ற) சித்தசத்தியினால் (அவன்) ஞான
த்தைப் பெறுதலானது வித்தியாம்; அதற்கு மறுதலையா (என மன அழுக்கினால்) உண்
டாவது அவித்தியாம். அந்த வித்தி அவித்திகளிலும் ஸமமாக இருந்து (நீ) கர்மங்க
ளைச் செய்யக்கடவாய்.

எதிலே நிலைத்து நின்று (கர்மங்களைச்) ‘செய்’ என்று சொல்லப்பட்டதோ, அந்த
யோகமென்பது யாது? — இதுதான் அது, — வித்தி அவித்தி இரண்டிலும் ஸமமாயி
ருத்தல் யோகம் எனப்படுகின்றது.

(கைகூடுவதிலும் கைகூடாமையிலும்) ஸமத்துவபுத்தியோடுகூடி ஈச்வரனை
ஆராதித்தற்பொருட்டுச் செய்யும் இந்த (நிஷ்காம) கர்மமாகிய

சக. புத்தியோகத்தைக்காட்டிலும் (காம்ய) கர்மமானது, தநஞ்ஜய ! மிகத்
தாழ்ந்ததன்றோ. (அந்தப்) புத்தியிலே (உனக்கு) அடைக்கலத்தைத் தேடிக்கொள்.
பயனைக் கருதுபவர் கீழோ ராவர்.

பயனை நாடுபவனாற் செய்யப்படும் கர்மமானது, ஸமத்துவபுத்தியோடுகூடிய
புத்தியோகமாகிய கர்மத்தினும் மிகத்தாழ்ந்தது; பிறப்பு இறப்பு முதலியவற்றிற்குக்
காரணமாதலால். ஏ தநஞ்ஜய ! இவ்வாறிருத்தலின், யோகத்தைப்பற்றிய புத்தியிலா
யினும், அதன்பக்குவத்தால் உண்டாகும் ஸாங்க்யபுத்தியிலாயினும் பயமில்லா
மைக்குக் காரணமான அடைக்கலத்தைத் தேடிக்கொள்; பரம்பொருளின் ஞானத்
தையே (உனக்குத்) தஞ்சமாகக்கொண்டிரு என்பதுபொருள். ஏனெனில், பயன்களின்
மீதுள்ள ஆசையினால் துண்டப்பட்டவர்களாய்க்கொண்டு தாழ்ந்த கர்மத்தைச் செய்

வாசிப்பவர்களுக்கு வலி வாய்ப்புக் கூடாது என்று யதிலும் பூர்த்தி செய்து
கொடுக்க—

ചോദ്യങ്ങൾ—

இதனையவிநீர்த்துக் கொடுப்பதும் மனதில் ||

ஸமத்துவபுத்தியின் சிறப்பு.

கு. (ஊமத்துவ)புத்தியைக் கூடினவன் இங்கே எல்வினைநிவினைகளை நீக்கிக்
கொள்கிறான்; ஆதலால் (நி) யோகத்தைக் கூடுவாயாக ; யோகமானது கர்மங்களில்
ஊமர்த்திய மாம்.

நடுவாணிகள்.

64

‘கடேஜம் மஹம் துக்ஷா’ உதி வ்யவஹிதேந ஸம்ஸ்யம் | உஷாநிஷ்டேஹ-
புராஹி: கடேஜம் மஹம் கடுயெஷா ஜாதம் வஸுபியஸ்தா: ஸரிக்ஷவஸுபியஸ்தா: ஸ-
நம் ஹி யஸூஸக மஹம் துக்ஷா வாரித்யஜ்ஜ உநீஷிணம் ஜூநிதம் ஹகுக்ஷா ஜநூஸம்-
யவிநிஜேஸ்தா: , ஜநூ ஸவ வஸ்யம் ஜநூஸ்யம், தெந விநிஜேஸ்தா: ஜீவந ஸவ
ஜநூஸ்யாஸக விநிஜேஸ்தா: ஸநம் வடிம் வாரிம் விஷ்ணாம் ரோக்ஷாவ்யம் மஜ்ஜினி சு-
நாஜ்யம், ஸவெஸுவடிவாஹித்ய உத்யயம் ||

கடவா—‘வஸுபியொமாதநஜய’ உத்யாரஹு வாரித்யடிஸுபுநமகூடுணெவ
ஸவடிதம் ஸம்ஸுபுதொடிகஸூநாயா கடுயொமஜஸகூஸுபிஜநிதா வஸுபி: டிஸிடி-
தா, ஸாக்ஷாஸ ஸுக்ஷுதடிஸூகபுஹாணாடிஹெதஸுபுநவணாஸ || ரூக ||

யொமாதநஷாநஜநிதஸகூஸுபிஜா வஸுபி: கடிா புராவுதெ உதி?
உஷுதெ—

ரூஉ. யடிா தெ ரொஹகயிவடி வஸுபிவடிதிதரிஷுதி |

தடிா மணாஹி நிவெடிடி ரெசுாதவ்யஸு முதவ்ய வ ||

யடிா யஸுபிவ காடு தெ தவ ரொஹகயிவ ரொஹாதகூ சுவிவெகாரு-
வம் காஸுஷம், யெந சூதாநாதவிவெகவொயம் சுஸுஷகூது விஷயம் புதி
சுந்திகாரணம் புரவதடிதெ, தக தவ வஸுபி: வுதிதரிஷுதி வுதிசுரிஷுதி,
ஸுபிவாஸு சுவஸூதெ உத்யயம் | தடிா தஸுபிவ காடு மணாஹி புராவு-

கர்மத்தினுண்டாகும் பயன் - கர்மத்தினின்று வரும் நல்லன தீயனவான
சரீரங்களை எடுத்தல். ஸமத்துவபுத்தியுள்ள (ஸாதகர்கள் அப்பயனைவிரும்பாது) விட்டி-
ட்டு, ஞானிகளாய்ப் பிறப்பாகிய கட்டினின்றும் உயிரோடிருக்கும்பொழுதே முற்றும்
கிடுபட்டவராய் ஸகலஸங்கடமும் அற்றதான மோக்ஷ மெனப்படுகின்ற விஷ்ணுவின்
பரமபதத்தைச் சேர்கிறார்கள். ஆதலால் (நீ ஸமத்துவபுத்தியைக் கூடுவாயாக).

அல்லது, எங்கும் பெருகிய (பெரிய) நீர்ப்பெருக்கை ஒத்ததாய்க் கர்மயோகத்
தால்வரும் சித்தசுத்தியினால் உண்டாவதாய்ப் பரம்பொருளைக் கண்டுணர்தலேயான
புத்தியானது, “ புத்தியோகத்தைக்காட்டிலும் ” (உ - சக) என்பதுமுதல் இதுவரை
யிலும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது ; (அது) புண்யபாபங்களை நீக்கிக்கொள்ளுதல் முத
லியவற்றிற்கு நேரேகாரணமானதென்று சுருதி கூறுதலால் (என்றும் உரைக்கலாம்).()

கர்மயோகத்தை அதுஷ்டிப்பதனாலே உண்டாவதான சித்தசுத்தியால் வரும்
புத்தியை [ஞானத்தை]ப் பெறுவது எப்பொழுது என்பது?—(விடை)கூறுவோம் :

ரூஉ. எப்பொழுது உன் மனமானது மோஹ ஸ்வரூபமான கலக்கத்தைக்
கடந்திடமோ, அப்பொழுது (நீ) கேட்கவேண்டியதிலும் கேட்டதிலும் வெறுப்பை
அடைவாய்.

ஆத்மாஅநாத்மாக்களைக் பகுத்தறியும் அறிவைக்கலக்கி மனத்தை விஷயங்க
ளிற்செலுத்துகின்ற மோஹஸ்வரூபமாகிய அவிவேகமென்னும் கலக்கத்தை, எப்பொ
ழுது உன் புத்தியானது கடந்துகிடமோ, அதாவது - பரிசுத்தமான தன்மையை
அடையுமோ; அப்பொழுது நீகேட்கவேண்டியதிலும் கேட்டதிலும் ஆசையின்மையை

66

ஹிதா ப்ரதிஷ்டிதா “சஹஸ்ர சஹி வரம் ஸ்ரஹ” உதி ப்ரஜ்ஜா யஸ்ய ஸம்
ஹிதப்ரஜ்ஜம், தஸ்ய கா லாஷா லாஷணம் வயகம், கயஸ்ர சஸள வரெம் லாஷு-
தெ ஸாஸ்யிலஸ்ய ஸாஸ்யள ஹிதஸ்ய ஹெ கெஸவ | ஹிதயீஃ ஹிதப்ரஜ்ஜம் ஸு-
யம் வா கிம் ப்ரஹ்மெஷத கிஸ் ச்ரஹீத ப்ரஜெத கிஸ் ச்ரஹம் ப்ரஜகம் வா தஸ்ய
கயஸ்ர உத்யயஸு | ஹிதப்ரஜ்ஜஸ்ய அக்ஷணஸ்ர சமெத ஸ்ரோகெத வ்ரஹ்ருதெ || ௫௪ ||

யொ ஹி ச்ரஹீதஃ ஸவ ஸம்ந்யஸ்ய க்ஷிணாணி ஜ்ஜாமயொமநிஷாயாம் ப்ரவ்ரு-
தஃ, யஸு க்ஷிணயொமெத, தயொம் ‘ப்ரஜஹாதி’ உதி ச்ரஹு ச்ர க்யூயவாரிஸா-
ஹெஃ ஹிதப்ரஜ்ஜஅக்ஷணம் ஸாஸ்யம் உ உவஹிஸ்யுதெ | ஸவ்யுதெவ ஹி க்யூய-
ஸாஸ்யு க்ஷதாயுஅக்ஷணாநி யாநி தாமெந்ய ஸாஸ்யநாநி உவஹிஸ்யுதெ, யத்ஸா-
யுக்ஷாஸு | யாநி யத்ஸாஸ்யாநி ஸாஸ்யநாநி அக்ஷணாநி உ ஸவணி தாநி ஸ்ரஹவாஸு
உவாஸு—

ஸ்ரஹவாஸு உவாஸு ||

௫௫. ப்ரஜஹாதி யதா காஸாஸு ஸவ்யாஸு வாய்-உ உநொமதாஸு |

சுத்யுதெவாஸுதா துஷுஃ ஹிதப்ரஜ்ஜஹெஷுதெ ||

ப்ரஜஹாதி ப்ரகஷெஷுண ஜஹாதி வாரித்யுதி யதா யஸ்யிஸு காஸெ கா-

“நான் பரப்ரஹ்மமாய் இருக்கிறேன்” என்னும் ஞானம் நிலைத்து ஸமாதியில்
நிற்பவனைச் சொல்லுதல் எவ்வாறு? கேசவ! பிறரால் எவ்வாறு இவன் பேசப்படுகிறான்?
[இவனுடைய லக்ஷணம் என்ன?] நிலைத்த ஞானமுள்ளவன், தான் எப்படிப் பேசு-
வான்? எவ்வாறு இருப்பான்? எவ்வாறு நடப்பான்? அவனுக்கு இருத்தலாவது,
நடத்தலாவது எப்படி? என்பது பொருள். இந்த சுலோகத்தால் ஞானம் நிலைத்தவ-
னுடைய லக்ஷணம் கேட்கப்படுகின்றது. (௫௪)

எவன் முதலிலிருந்தே [ப்ரஹ்மசர்யநிலையிலிருந்தே] கர்மங்களைத் துறந்து
ஞானயோகநிஷ்டையில் சென்றிருக்கின்றானே, (வேறு) எவன் (துறவாது) கர்மயோ-
கத்தால் செல்லுகின்றானே [கர்மயோகநிஷ்டையிலேயே சென்றிருக்கின்றானே], அந்த
இருவர்க்கும் “பார்த்த!” (உ - ௫௫) என்பதுமுதல் அத்தியாயம் முற்றும்வரையிலும்
ஞானம் நிலைத்தவனுடைய லக்ஷணமும், (அவனுடைய நிலையைப்பெறுதற்கான) ஸாத-
நமும் உபதேசிக்கப்படுகின்றன. ஏனெனில், முக்தி கைகூடப்பெற்றவனுடைய
லக்ஷணங்கள் எவைகளோ, அவைகளே வேதாந்தநூல்களில் எங்கும் ஸாதனங்களுக்காக
உபதேசிக்கப்படுகின்றன; முயற்சியினால் ஸாதிக்கக்கூடியவையாதலின். முயற்சியால்
ஸாதிக்கக்கூடிய ஸாதநங்களும், (ஞானத்தின் வல்லமையினால் வரக்கூடிய) லக்ஷணங்-
களும் எவைகளோ, அவற்றை ஸ்ரீபகவான் கூறலானார்:

(க) தன்னிடத்தே தனக்கு ஸந்தோஷம்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுற்றார்:

௫௫. பார்த்த! தானாக ஆத்மாவினிடத்தே ஸந்தோஷித்திருப்பவனாய், மனத்-
திலுள்ள ஸகல ஆசைகளையும் எவன் எப்பொழுது தள்ளிவிடுகின்றானே, அப்பொழுது
(அவன்) ஞானம் நிலைத்தவன் எனப்படுகிறான்.

எப்பொழுது (ஒருவன் தன்) நெஞ்சினுள் புகுந்துகிடக்கின்ற பலபடியான

உநு உலூவெஹாந் ஸவபாநு ஸஸிஸ்தாந் ஹெ வாயு-உநொமதாநு நகஸி ப்ர-
விஷ்டாந் ஹ்ருதி ப்ரவிஷ்டாந் | ஸவபுகாஸவரித்ராமெ துஷ்டிகாஸணாஹாவாஸி ஸ-
நீரயாஸணாதீதஸெஷெ வ ஸதி உநுத்ப்ர-உதஸ்யெவ ப்ரவ்யுதீம் ப்ராஜா, உத்யு-
தம் உவ்யுதெ—சூதூநி ஸவ ப்ர-த்யுமாந் துஷ்டாநுபெ ஸவ சூதூநா ஸ்வேநெவ
வாஹ்யவாஸிபெஷம் துஷ்டம் வாராயுதஸுநாஜ்யதாஸவாஸெந கந்யஸாஸி
கஸைப்ர-த்யுமவாந் ஸ்விதப்ரஜீதம் ஸ்விதா ப்ர-திஷ்டிதா சூதூநாந் துஷ்டிவெகஜா ப்ரஜா
யஸ்ய ஸம் ஸ்விதப்ரஜீதம் விதாந் ததா உவ்யுதெ | த்யுத்ப-த்யுவித்யெவாஸெஷணம்
ஸ-ஸ்யாஸி சூதூநாஸி சூதூநி-வம் ஸ்விதப்ரஜீத உத்யுதம் || ௫௫ ||

கிம் உ—

௫௬. டும்வெஷ்டுந-அஹுதநாம் ஸ-வெஷ்டு விமதஸ்யுஹம் |

வீதநாமஸயக்யாயம் ஸ்விதயீத-நிநுஷ்யுதெ||

டும்வெஷ்டு சூயாதிகாஹிஷ்டு க-அஹிதம் உ ப்ர-க-அ-விதம் டும்வெஷ்டு-
புள நொ யஸ்ய ஸொய்யு க-அஹிதநாம் | தயா ஸ-வெஷ்டு ப்ராஜெஷ்டு

ஆகைகளை முற்றிலும் விட்டொழிக்கின்றனவே, உள்ளேயுள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்திலேயே
தானாகவே திருப்பதாய், வெளிலாபங்களை வேண்டாதவனாய், பரம்பொருளைக் கண்
னேர்தலாகிய அமிருதரஸம் கிடைக்கப்பெற்றமையால் 'மற்றைய பொருள்கள்
வேண்டாம்' என்ற எண்ணம்வந்தவனாய் இருக்கின்றனவே, அப்பொழுது (அவன்)
ஆத்மாஅநாத்மாக்களின் ஆராய்ச்சியாலான ஞானம் நிலைத்திருக்கப்பெற்றவன்
வித்வான்[ஞானி] எனப்படுகிறான். ஸகலஆகைகளையும் ஒழித்திட்டவளவிலே, ஸந்
தோஷத்தை உண்டாக்க ஒன்றும் இல்லாமையாலும், உடம்பொடுநின்றற்குக் காரண
மான (கர்மத்தின்) மிச்சம் பின்னும் இருப்பதனாலும் (ஞானம்நிலைத்தவனுடைய) நடக்
கையானது பித்தன் வெறியன் இவர்களுடைய(நடக்கை)போல ஆகும்என்றதனால்
(தான்) "தானாக ஆத்மாவினிடத்தே ஸந்தோஷித்திருப்பவனாய்" என அருளிச்செய்
கிறார். மக்கள், பொருள், உலகம் என்றவற்றினிடத்துப் பற்றைவிட்டு முற்றத்தறந்
தவனாய், ஆத்மாவினிடத்தே மகிழ்வவனாய், ஆத்மாவோடு வினையாடுபவன், ஞானம்
நிலைத்தவன் என்பது (தேர்ந்த)பொருள். (௫௫)

(உ) இன்ப துன்பங்களில் ஒப்பற்றல்.

மேலும்,

௫௭. துக்கங்களில் கோத்திடாத மனத்தினனாய், ஸுகங்களில் ஆசையற்ற
வனாய், (பொருள்களின்மேல்) பற்றும் பயமும் கோபமும் நீங்கப்பெற்றவனாய் இருப்ப
வன், நிலைத்தஞானமுடையவன் முனிவன் எனப்படுகிறான்.

ஆத்யாத்மிகம்முதலிய¹ துன்பங்கள் வந்தபொழுது மனமானது நிலைகுலைந்து
கோவப்பெருமனும், அப்படியே, கிறகுமுதலியவற்றை இடம்பொழுது தீயானது

¹ முதலிய என்றதனால், ஆதிபௌதிகமும் விசம். ஆத்யாத்மிகம் - தன்னைப்பற்றி வருவது. ஆதிபௌதிகம் - பிற உயிர்களைப்பற்றி வருவது. ஆதிதைவிகம் - தெய்வத்தைப்பற்றி வருவது. ஆதிபௌதிகம். இடி, துன்பங்கள் இவ்வாறாக முன்றவகை, மனதின்மை முதலியவற்றால் வருவது ஆதிதை

விமதா ஸ்பூஹா துஷ்டா யஸ்ய, ந சுதீர்ஸிவ உபநாடிநாயாமே ஸாவாநி சுந-
வயுக்தே ஸ விமதஸ்பூஹம் | வீதராஹயக்யோயம் ராஹ்ந ஸயம் வ க்யோயஸ்ய
வீதாம் விமதாம் யஸ்யாஸ ஸம் வீதராஹயக்யோயம் | ஸ்விதயிஃ ஸ்விதவ்யஜும் உபநிஃ
ஸஹ்யாவீ தரா உஹ்யுதே || ௫௬ ||

கிம் உ—

௫௭. யஸ்யவ-க்யூநாநஸிஷ்வஹம் ததூத்ராஹு ஸாவாஸாஹம் |

நாஸிநாநி ந வெஷி தஸ்ய ப்ராஜீதா ப்ராதிஷிதா ||

யம் உபநிஃ ஸவ-க்யூ டேஹஜீவநாடிஷு சுவி சுநஸிஷ்வஹம் சுவிஷ்வ-
ஹவஜி-கம் ததூத்ராஹு ஸாவாஸாஹம் ததூக் ஸாஹம் சுஸாஹம் வா அஸ்ய ந சு-
ஸிநாநி ந வெஷி ஸாஹம் ப்ராஹு ந துஷ்டி ந ஹ்ஷுத், சுஸாஹம் ப்ரா-
ஹு ந வெஷி உத்யுயம் | தஸ்ய ஸாவம் ஹஷ்டவிஷாடிவஜி-கஸ்ய விவெகஜா
ப்ராஜீதா ப்ராதிஷிதா || ௫௭ ||

கிம் உ—

௫௮. யதா ஸாஹாரதே வாயழ் சுவிஷே-காஹ்மாவ ஸவ-க்யூம் |

ஹ்மி-யாணீ-யாமே-க்யூம் தஸ்ய ப்ராஜீதா ப்ராதிஷிதா ||

யதா ஸாஹாரதே ஸஜீக் உபஸாஹாரதே வ ஸயம் ஜூநகிஷாயாம் ப்ரா-
ஹ்யுதோ யதிஃ சுவிஷே-காஹ்மாவ ஹ்மி-யாணீ-யாமே-க்யூம் ஸாவாநி உப-

(மேன்மேலும் வளர்வது)போல, ஸாகங்கள் வந்தபொழுது ஆசையானது ஸாகங்-
களைஒட்டி மேன்மேலும் மிகப்பெருமலும், பயகோபங்கள் நீங்கவும் பெற்றவன்
எவனோ, அவன் அப்பொழுது ஸ்திதப்ரக்ஞன், முநி, ஸர்யாவாஸி எனப்படுகிறான். (௫௬)

(௫௭) வெறுப்பும், களிப்பும், பற்றும் இல்லாமை.

அன்றியும்,

௫௭. எவன் எங்கும் பற்றில்லாதவனும், நல்லதும் தீயதுமான அததைப்
பெற்று ஸந்தோஷமும் வெறுப்பும் கொள்வதில்லையோ, அவனுடைய ஞானம் நிலை
பெற்றது.

முனியென்பவன் சரீரஜீவநம் முதலியவற்றிலுங்கூடப் பற்றில்லாதவனும்,
நல்லதையும் தீயதையும் பெற்று ஸந்தோஷிப்பதில்லை, வெறுப்புறுவது(ம்)இல்லை :
நல்லவற்றை அடைந்து மகிழ்வது(ம்) இல்லை, தீயவற்றைப் பெற்றுப் பகைப்பதும்
இல்லை என்பது பொருள். இவ்வாறு ஸந்தோஷமும் வ்யஸநமும் இல்லாதவனுக்கு
விவேகத்தாற் பிறந்த ஞானமானது நிலைபெற்று நிற்கின்றது. (௫௭)

(௫௮) இந்திரியங்கள் தம்மும் விஷயங்களினின்றும் முற்றிலும் அடங்கி உள்ளோங்கிச் சேல்லுதல்.

மற்றும்,

௫௮. ஆமை (தன்) அவயவங்களை எல்லாப்பக்கங்களினின்றும் (உள்ளே)அட-
க்குமாறுபோல, இவன் எப்பொழுது விஷயங்களினின்றும் இந்திரியங்களை அடக்கு-
கிறானோ, (அப்பொழுது) அவனுடைய ஞானம் நிலைத்தது.

எப்படி ஆமையானது அச்சத்தினால் தன் அங்கங்களை எல்லாப்புறங்களினின்-
றும் முற்றிலும் ஒடுக்கிவைத்துக்கொள்கின்றதோ அப்படி, ஞானநிஷ்டையை மேற்

ஸம்ஸாரத் விவரஸி வஸபுதஃ, ஸம்ஸாரஃ ஜாதநிலஃ அஹியாணி அஹியாயேஷ-
ஸி வஸபுவிஷ்டெஸ்யஃ உபஸம்ஸாரகே | தஸ்ய ப்ரஜிஞா ப்ரகிஷிதா உதி உதூ-
ஷம் வாக்யம் || ௫௮ ||

சத்ரு விஷயாஸி சுதாஹரதஃ சூக-ஈஸ்யாவி அஹியாணி ஸம்ஸரியகே,
உத- உதிஷ்யொ ராஜஃ | ஸ கஸம் ஸம்ஸரியகே உதி ? உவ்யுதே-

௫௯. விஷயா விநிவத-கே நிராஹாரஸ்ய டேஹிநஃ |

நஸவஜி-ம் நஸொரவ்யஸ்ய வரம் டுய்யகா நிவத-கே ||

யஸ்ய விஷயாஃ விஷயொவஸகிதாதி விஷயஸஸ்யவாஸ்யாதி அஹியாணி
நிராஹாரஸ்ய சுதாஹரியோணவிஷயஸ்ய காஷ-கவலி ஸ்வி-கஸ்ய சி-ருவபுஸ்யாவி
விநிவத-கே டேஹிநஃ டேஹவதஃ நஸவஜி-ம் நஸொ ராஜஃ விஷயெஷ-ம்
கம் உதிஷ்யிதா | நஸஸஸ்யொ ராமெ ப்ர-ஸிஷஃ “ஸாஸெக ப்ர-ஸ்ய-தஃ, ரஸிகஃ,
ரஸஜ்ஜஃ” உத்யாடிஸ-புதாச | ஸஃ சுவி நஸம் ரஜநார-ருவஃ ஸ-ருக்ஷஃ சுஸ்ய
பகே வரம் வரஸாய-புத-ஸ்ய ஸ்ர-ஸ்ய டுய்யகா உபஸ்ய ‘சுஸ-கேவ தச’ உதி வ-
த-புர-ஸ்ய நிவத-கே நிஸ-புஜம் விஷயவிஜ்ஞாநம் ஸஸப-புதே உத்ய-புஜம் | ந
சஸகி ஸஸ்யஸ-புதே நஸஸ்ய உஹ-புஜம் | தஸாசு ஸஸ்யஸ-புதா-ஸிகாயாஃ ப்ர-ஜ்ஞா-
யாஃ டேஹய-ம் சு-புத-புஜம் உத்ய-வி-ப்ரா-யஃ || ௫௯ ||

தொண்ட இந்த யதியானவன் ஸகலவிஷயங்களினின்றும் இந்திரியங்களை எப்பொழுது
ஒடுக்கிக்கொண்டென்றோ, (அப்பொழுது) “அவனுடைஞானம்நிலைத்தது” என்னும்
வாக்யத்திற்குப் பொருள் (௫௮ - ஆம் சுலோகத்தின் உரையில்) கூறப்பட்டது. (௫௮)

இனி, விஷயங்களைக் கவராத [அவற்றை தகர்த்தற்கு மனம்நோங்காத] நோயா
விக்கும் இந்திரியங்கள் ஒடுங்குகின்றன; அவற்றின்மீதுள்ள ஆசையோ ஒடுங்குவ
தில்லை. அஃது ஒடுங்கும்வகை எப்படி என்பது?—(விடை) கூறுவோம் :

௫௯. உணவில்கூட மனிதனுக்கு ரஸத்தைத் தவிர விஷயங்கள் ஒழிகின்
றன. பரம்பொருளைக் கண்டபின்பு, இவனுடைய ஆசையும் [ரஸமும்] ஒழிகின்றது.

(இங்கே) “விஷயங்கள்” என்றும்சொல்லால் கூறற்குஉரியன - (அந்த)விஷய
ங்களால் உணர்த்தப்பட்ட இந்திரியங்கள். விஷயங்களை ஒழித்துக் கடுந்தவம்புரிசின்ற
மூடமனிதனுக்கும் இந்திரியங்கள் (தம்தம் விஷயங்களினின்றும்) ஒழிகின்றன. என்
ருதும், விஷயங்களிலுள்ள ரஸத்தைத்தவிர (மற்றது ஒழிகின்றது). [அதாவது -
ஆசைமாத்திரம் நீங்குவதில்லை]. ரஸம் என்ற சொல்லானது ‘ஆசை’ என்னும் பொ
ருளில் பயின்றுவழங்குவது. ‘ஸ்வரஸமாகப் புருத்தவன்,’ ‘ரஸிகன்,’ ‘ரஸஜ்ஞன்’
என்பன முதலியவாகக் காண்பெரியால். பரமார்த்தஉண்மையாகிய ப்ரஹ்மத்தைக்
கண்டினைந்து, “நானே அது” என்றிருக்கின்ற இந்தயதிக்கு இன்பத்திலே ருசியாகிய
தன்மையான அந்த ஆசையும் நீங்குகின்றது : விஷயங்களின்உணர்வு வேரொடு
அற்றுப்போகின்றது என்பது பொருள். நல்லறிவு இல்லாவிடத்து ஆசை அறுவ
தில்லை. ஆகவே, நல்லறிவு என்னும் ஞானத்தை நிலைத்திருக்கச் செய்துகொள்ள
வேண்டும் என்பது கருத்து. (௫௯)

ஸஜ்யஸூக்தமகக்ஷணபுஜாபெஸ்யஸூக்தா ஸுதா ஸ்ரீயாணி ஸ்ரீ-
வஸெ ஸ்ரீயாணிதஸ்யாமி | யஸ்யாஸு ததநவஸ்யாவதெ டொஷாஸாஹ—

சு. யததொ ஹ்வி களனெய வாராஷஸ்ய விவஸ்திதம் |

ஸ்ரீயாணி புஜாயீநி ஹாணி புஷஸம் உம் ||

யததம் புயதம் கூவதம் ஹி யஸ்யாஸு சுவி களனெய வாராஷஸ்ய
விவஸ்திதம் டெயாலிதம் 'சுவி' உதி வுஷஸ்தெதந ஸம்ஸம் | ஸ்ரீயாணி புஜா-
யீநி புஜாயீநிவாமி விஷயாஸிஸம் ஹி வாராஷம் விஷயாஸி க்ருகூ-
கூவதம், க்ருகூகூகூ உ ஹாணி புஷஸம் புஷஸம் புஷாஸுதெவ வஸ்யுதொ
விவெகவிஜ்ஞாநயஸூக்தம் உம் || சு ||

யதம் தஸ்யாஸு—

சு. தாமி ஸவராணி ஸம்ஸ்ய யஸூக்த ஸுவித உதாரம் |

வஸெ ஹி யஸெஸ்ரீயாணி தஸ்ய புஜா புஜிஷிதா ||

தாமி ஸவராணி ஸம்ஸ்ய ஸம்ஸ்யம் வஸ்யாஸு க்ருகூ யஸூக்தம் ஸாராஸி-
தஸ்யாஸு ஸுவித உதாரம் சுஹம் வாஸாஸுதெவ ஸவ்யுதாஸு வாரா யஸ்ய ஸ
உதாரம், 'த சுதாராஸு தஸ்யாஸு' உதி ஸுவித உதாரம் | வஸ்யு ஸுவிதஸ்ய ய-
தெம் வஸெ ஹி யஸ்ய ஸ்ரீயாணி வததெ சுஷாஸவஸாஸு தஸ்ய புஜா
புஜிஷிதா || சு ||

இந்திரியங்களை அடக்காவிடின் அவை தீங்கு செய்யும்.

நல்லறிவு என்னும் புத்தியை நிலைப்படுத்தக் கருதியவன் முதலில் இந்திரியங்
களைத் தன்வசத்தில் நிற்கும்படி செய்யவேண்டும். ஏனெனில், அவற்றை அடக்காத
வழி (வரும்) தீங்கைக் கூறுகிறார் :

சு. ஏனெனில், புத்திசாலியான புருஷன் (தன் இந்திரியங்களை அடக்க)
முயல்கின்றனானும், கௌந்தேய! கொந்தளிக்கும் இயல்பையுடைய இந்திரியங்கள்
மனத்தை வலியக்கவர்த்துகொண்டு போகின்றன.

(எதையும்) கலங்கச்செய்யும் தன்மையையுடைய இந்திரியங்கள், விஷயங்களி-
லேநோக்கமுள்ள புருஷனைக் கலக்கிக் குழம்பச்செய்கின்றன; அவை அப்படிக்கலக்கிய
பின்னும், (விஷயங்களின் கெடுதிகளை அவன்) பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே
விவேகபுத்தியுள்ளதாய்த் தெளிந்தே நிற்பதான (அந்த புத்திசாலியினுடைய) மனத்
தை வலியக் கவர்த்துகின்றன. (சு)

(ரு) பகவானே இடைவிடாது தியானித்தல்.

எதனால் (இவ்வாறு), அதனால்

சு. (அவன்) அவற்றையெல்லாம் அடக்கி, என்னிடத்தே ஈடுபட்டவனாய்
அமைந்து இருக்கவேண்டும். இந்திரியங்கள் எவனுக்கு (த் தன்)வசத்தில் இருக்
கின்றனவோ, அவனுக்கு ஞானம் நிலைத்தது.

அந்த (இந்திரியங்கள்) எல்லாவற்றையும் வசப்படுத்திக்கொண்டு, அடக்க
முடையவனாய், ஸகலத்திற்கும் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாகிய வாஸுதேவனான என்
னிடத்து ஈடுபட்டு (நிற்கவேண்டும்) : "நான் அவனினும் வேறு அல்லேன்" எனக்
கொண்டு இருக்கவேண்டும் என்பது பொருள். இவ்வாறு இருக்கின்ற எந்த
யதிக்கு (த் தன்) இந்திரியங்கள் பயிற்சியினால் (தன்)வசத்தில் இருக்கின்றனவோ,
அவனுடைய ஞானம் நிலைத்தது. (சு)

72

சு.தி. பூவாடு வல-க்குவாநாடு ஸாமிரஸூவஜாயதெ ।

பூவாழ்வெதவொர் ஹாஸம் வம்மி: வய-வகில்தெ ||

[illegible]

வாவம் பூவாணமெதலும் கவலுதிசம்பெல்; சுருகசுருகுகா யகம், தலராச
நாயகெஷுவியாதெது; ஐந்திரபெய் சாஸ்திராலிநம்பெஷும் சுவஜைந்யெஷும் யாதுத்
வாரிவரென உதி வாசுதாயம் || ௬௫ ||

மார நயம் பூவாணகா வு-டுயதெ-

சுசு. நாணி வுலிரயுதுவது ந வாயுதுவது லாவநா |

உவாவயத் தாநீ சுதாநவது கதவ்வபு ||

[illegible]

சுரு. தெளிவுள்ளவழி, இவனுடைய துன்பங்கட்கெல்லாம் கழிவு பிறக்கின்
மது ; ஏனெனில், மனத்தெளிந்தவனுக்குப் புத்தி விரைவாக கிடைத்துகிற்கின்றது.

தெளிவுண்டானவழி, இந்த யதிக்குத் தன்னைப்பற்றிவருவன முதலிய துன்பங்
களெல்லாவற்றிற்கும் கழிவு உண்டாகின்றது. அன்றியும், சுத்தமான அந்தக்கரண
முன்னவனுக்கு எதனால் புத்தியானது விரைவாக நிலைத்துநிற்கின்றதோ, அதாவது-
ஆகாசம்போல எங்கும் நிலைபெறுகின்றதோ, ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமாகவே அலையாது
அமைந்துகின்றதோ, (அதனால், புத்தித்தெளிவுக்காக முயற்சிசெய்யவேண்டும்).

இவ்வாறு மனம்தொரிந்து புத்திநிலைத்தவனுக்குப் புருஷார்த்தம் கைகூடுகின்ற மையால். (ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபடவிரும்புகிறவன்) விருப்பவெறுப்புக்கள் சிங்கிப இந்திரியங்களால் சாஸ்திரத்தோடுமாறுபடாத (உணவுமுதலிய) தவிர்க்கமுடியாதவிஷயங்களை அமைதியோடு நாடவேண்டும் என்பது, (இந்த) ஸந்தர்ப்பத்திற் கூறப்பட்ட பெருளாம். (சுரு)

ஆதலால், இந்த (மனந்)தேவியைப் புகழ்ந்து சொல்லுகிறார் :

கன. ஒருகீலியில்லாதவனுக்கு ஞானம் உண்டாவதில்லை : ஒருகீலியில்லாதவனுக்கு (ஆத்ம)த்யாகமும் உண்டாவதில்லை : (ஆத்ம)த்யாகமில்லாதவனுக்கு ஒழிபும் உண்டாவதில்லை : ஒழிப்பற்றவனுக்கு ஸாகம் ஏது ?

மனம் ஒருகிண்ப்படாதவனுக்கு ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய அறிவு உண்டா காத. ஒருகிண்ப்படாதவனுக்கு ஆத்மாவை அறிதலிலே மிக்கணக்கமும் உண்டாகாது. அவ்வாறே, ஆத்மாவை அறிதலிலே மிக்கணக்கக்கொள்ளாதவனுக்கு ஒழிபு உண் டாவதில்லை. ஒழிபற்றவனுக்கு ஸுகம் ஏது? இந்திரியங்கள் விஷயதூதர்ச்சியிலுள்ள

ஸம்வம், ந விஷயவிஷயா துஷ்டா | டுஃவடுவ ஹி ஸா | ந துஷ்டாயாம் ஸத்ஜாம்
ஸம்வஸ்ய மஃயோக்யுவி உத்யுதெ உத்யுதம் || ௬௬ ||

சம்வதஸ்ய கஸாச வஃஸி நாஸ்தி உகி? உத்யுதெ—

௬௭. இஹியாணாம் ஹி வரதாடி யநுநொந்நவியீயதெ |

ததஸ்ய ஹரகி ப்ரஜிதாடி வாயுந்நாவதிவாஹஸி ||

இஹியாணாம் ஹி யஸாச வரதாம் ஸ்ஸஸிஷயெஷம் ப்ரவத்யுதாமா-
நாம் யசு உநம் சந்நவியீயதெ சந்நப்ரவத்யுதெ தசு இஹியவிஷயவிக்ஷுபெந-
ந ப்ரவ்யுதம் உநம் சஸ்ய யதெஃ ஹரகி ப்ரஜிதாடி சூதாமாத்விவெகஜாம் நாம-
யகி | கயடி? வாயுஃ நாவதிவ சஹஸி உதெகே ஜிமதிஷதாம் ஸாமயாக்ரிகாணாம்
சாமயாசு உத்யுதம் உத்யுதெ யயா வாயுஃ நாவம் ப்ரவத்யுதகி வஸ்ய சூதவிஷ-
யாம் ப்ரஜிதாம் ஹஸ்யா உநம் விஷயவிஷயாம் கரொகி || ௬௭ ||

‘யதெதொ ஹி’ உத்யுதவத்யுதஸ்ய சயுஸ்ய கதெகயா உவவத்யுதம் உத்யு-
தம் உ சயுஸ்ய உவவாடி உவஸஹரகி—

௬௮. தஸ்யாடிஸ்ய உஹாவாஹொ கிமூஹீதாஹி ஸவஸுஃ |

இஹியாணஹியாயெஸுஃ தஸ்ய ப்ரஜிதா ப்ரதிஸிதா ||

ஆசையினின்றும் நீங்குதலன்றோ ஸுகமாவது : விஷயங்களைப்பற்றிய ஆசை(ஸுகம்)
அன்று ; அது துன்பமேயன்றோ. ஆசையுள்ளவீடத்து ஸுகத்தின் நூற்றமாத்திர
மும் உண்டாகாது என்பது பொருள். (௬௬)

உறுதியான ஞானத்தைத் தருவது, சூத்திரியஅடக்கம்.

ஒருநிலைப்படாதவனுக்கு ஏன் ஞானம் உண்டாவதில்லை என்பது?— (அதற்கு
விடை) கூறப்படுகின்றது :

௬௭. ஏனெனில், எந்த மனமானது (விஷயங்களில்)திரிகின்ற இந்திரியங்களைப்
பிந்தொடர்கின்றதோ, அது, ஜலத்திலே கப்பலைக் காற்று (அடித்துக்கொண்டுபோ-
வது)போல, இவனுடைய அறிவைக் கவர்ந்துகொண்டுபோகின்றது.

ஏனெனில், தம்தம் விஷயங்களிற்செல்லுகின்ற இந்திரியங்களை எந்த மனம் பிந்-
பற்றுகின்றதோ அது, (அதாவது -) இந்திரியவிஷயங்களை ஆராய்ந்துகொண்டுசென்ற
மனமானது ஆத்மாஅநாத்மாக்களின் ஆராய்ச்சியால் வருவதான இந்த யத்யின் அறி-
வை அழிக்கின்றது.—எப்படி?—காற்றானது ஜலத்திலே செல்லப்புகுந்த கப்பற்கா-
ரர்களுடைய வழியினின்றும் கப்பலை விலக்கி, தப்புவழியிலே செலுத்துகின்றது;
இதுபோல, மனமானது, ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவைக் கவர்ந்து, விஷயங்களை நோக்-
கும்படி செய்கின்றது. (௬௭)

“ புத்திசாலியான ” (உ - ௬௦) என்றுகூறிய விஷயத்திற்குப் பலவாறுகப்
பொருத்தத்தைக் கூறிப் பின்பு அதேவிஷயத்தை நிரூபித்து முடிக்கிறார் :

௬௮. ஆதலால், உயர்தோள ! எவனுடைய இந்திரியங்கள் இந்திரியவிஷய-
ங்களினின்று முழுதும் அடக்கப்பட்டனவோ, அவனுடைய ஞானம் நிலைத்தது.

76

யொயொதீத்யுயி! யஸ்யுா மூஹுமூஹகஹேதக்ஷணாயாழ் சவிஷ்ணாநிஸாயாஹ்
 ப்ரஸஹ்நாநி ஸவ ஹதாநி ஜாஹ்நி உதி உஷ்ணே, யஸ்யுா நிஸாயாஹ் ப்ர-
 ஸஹ்நா உவ ஸ்ரஹ்நாஸம் ஸா நிஸா சவிஷ்ணாநிவக்ஷாஸ வரஹித்யுதக்ஷணம் வஸ்யு-
 தம் உஹ்நம் உதி ॥

சுதம் சுஷ்ணாணி சவிஷ்ணாவஸ்யாயாநிவ யொஷ்ணே, ந விஷ்ணாவஸ்யாயாழ் வி-
 ஷ்ணாயாஹ் ஹி ஸத்யாழ் உதிதெ ஸவிதாநி ஸாவஸ்யாநிவ சுதம் ப்ரணாஸம் உவதஹ்நி
 சவிஷ்ணா! ப்ராஹ் விஷ்ணாஹ்நிதம் சவிஷ்ணா ப்ரஹ்ணவஹ்நி மூஹ்நிணா கியா-
 காரகஹ்நிதெஷ்ணாநிவா உ ஸதி ஸவஸ்யுதெஷ்ணாஹ்நி ப்ரதிவஷ்ணே! ந சுப்ர-
 ஹ்ணவஹ்நி மூஹ்நிணாயாஹ் சுஷ்ணேதக்ஷணாவஸ்யாஹ், “ப்ரஹ்ணவஹ்நிதெந
 வெஷ்ணேதம் உஷ்ணாநி சுத்யுதம் சுஷ்ணம்” உதி ஹி சுஷ்ணா சுத்யு ப்ரவத்யுதெ “ந
 சவிஷ்ணாநித்யுதம் உஷ்ணம் ஸவஸ்யு நிஸாஹ்” உதி யஸ்யு தஹ்நம் “நிஸா உவ சவி-
 ஷ்ணாநித்யுதம் ஸவஸ்யு ஹேஷ்ணாநித்யு” உதி ஜாஹ், தஸ்யு சூத்யுஷ்ணம் ஸவஸ்யுதெஷ்ண-
 ஹ்நாஸ ஸவ சுயிகாரஹ்நா ந ப்ரவத்யுதம் தஸ்யு ஹ்நாநித்யுதம்—“தஹ்நம் ஸவஸ்யுத-
 ஹ்நம்” உஷ்ணாநித்யுதம் ஜாஹ்நிஷ்ணாயாநிவ தஸ்யு சுயிகாரம் ॥

(ஞான)யோகியானவன், அஜ்ஞானஉறக்கம் தெளிந்து அந்தப் பரமார்த்தஉண்மை
 யிலே விழித்துக்கொண்டிருக்கிறான். உணரப்படுவதும் உணர்வதுமான பேத
 மாகிய எந்த அஜ்ஞானஇரவிலே உறங்கிக்கொண்டேயிருக்கும் பிராணிகள் விழித்
 திருக்கின்றன என்று கூறப்படுகின்றனவோ, எந்த இரவிலே (அவை) உறங்கினவை
 போலக் கனவுகாண்கின்றனவோ, அது அஜ்ஞானவடிவ மாதலால், பரமார்த்தஉண்
 மையைக் காணும் முனிவனுக்கு இரவென்பதாம்.

கர்மம் ஞானிக்ரு அன்று.

ஆகவே, அஜ்ஞானநிலையில்தான் கர்மங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன; ஞானநிலை
 யில் அல்ல. சூரியன் உதிக்க இரவின் இருள் (கெடுமாறு)போல, ஞானமுண்டாக
 அஜ்ஞானம் முழுவதும் நாசமடைகின்றதன்றோ. ஞானம் உண்டாவதற்குமுன் அஜ்
 ஞானமானது, செய்கையும் செய்பவனும் பயனுமாகிய பேதவடிவமாய்நின்று, ப்ர
 மாணபுத்தியால் கிரகிக்கப்பட்டு [அந்தப் பேதபுத்தி அஜ்ஞானநிலைமையிலே வாஸ்
 தவமாய்த் தோற்றுதலால்] ஸகலகர்மத்திற்கும் காரணமாதலைப் பெறுகின்றது.
 “(இந்தப் பேதபுத்தி) ப்ரமாண மன்று” எனக் கொள்ளப்படும்பொழுது,
 (அந்த அஜ்ஞானமானது) கர்மத்திற்குக் காரணமாதல் பொருந்தாது. “ப்ரமாண
 மாயுள்ள வேதத்தினால் எனக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தைச் செய்வவேண்டும்” என்று
 நினைத்தன்றோ செய்பவன் செய்கையில் தலைப்படுகிறான். “இதெல்லாம் இரவுபோல
 அஜ்ஞானமேதான்” என்று(நினைத்து) அன்று(செய்பவன் செய்கையில் தலைப்படுவது).
 “இந்தப் பேதக்கூட்ட(மாகிய உலகத்தோற்ற)மெல்லாம் இரவுபோல அஜ்ஞானமே
 தான்” என்னும் ஞானம் எவனுக்கோ, அந்த ஆத்மஞானிக்கு ஸகலகர்மங்களையும்
 துறத்தலிலேதான் அதிகாரம்; கர்மத்தைச் செய்வதில் அன்று. அவ்வண்ணமே
 (பகவான்) “அதிலே புத்தியையுடையவராய்” (ந - க௭) என்பதுமுதலாக ஞானநிஷ்
 டையிலேயே அவனுக்கு அதிகாரத்தைக் காட்டுவர்.

கதூரவி ப்ரவக்டுக்ஷுரோணாமாவெ ப்ரவ்யுதேஃ சுநாவவதீஃ உதி
வேசு—ந, ஸ்ரூதவிஷயகூசு சுதூவீஜாநஸ்ய | ந ஹி சுதூநஃ ஸ்ரூதவி ப்ரவக்டு-
க்ஷுரோணாவேக்ஷா, சுதூகூரபேவ | கடிஹகூசு உ ஸவபுப்ரோணாநாந் ப்ரோ-
ணகூஸ்ய | ந ஹி சுதூஸ்யாநிவாயிதரே ஸதி வாநஃ ப்ரோணப்ரதேயவ்யவஹா-
நஃ ஸவவதி | ப்ரோதூகூவஃ ஹி சுதூநஃ நிவக்டுயதி சுஹ்யம் ப்ரோணம்; நிவக்டு-
யபேவ உ க்ஷுரோணவதி, ஸவகூரபுப்ரோணநிவ ப்ரவ்யாபெ | லொகெ உ வஸ்து-
யிதரே ப்ரவ்யுதீகேசுக்ஷாநிவபுப்ரோணஸ்ய | கஸூசு ந சுதூவிதஃ கரீடுணி
கயிகார உதி ஹிஸ்ய || ௧௯ ||

விதாஷஃ க்ருதேஷணஸ்ய ஸ்ரீகப்யஜ்ஜஸ்ய யதேஃ ஸவ ரோக்ஷபூஷிஃ
ந நு கஸாந்யாஸிநஃ காரிகாரிநஃ உதேயக்டு சுயபும் ஸுஷாநெந ப்ரகீவாடி-
யிஷ்ய || சூஹ—

௭௦. சுவாமிய-ரோணவயபுநிஷ்ய ஸவபுப்ரோவஃ ப்ரவிஸணி யவசு |

கவதூர யா ப்ரவிஸணி வாவெ- வ ஸாணிவாவோதி ந காரிகாரி ||

(ஆக்ஷேபம்) :—(நானநிஷ்டையை)மேற்கொள்ளும்படி செய்கிற விதி இல்
லாதிருந்தால், அதையும் மேற்கொள்ளுதல் கூடாதெனின்,—

(ஸமாதானம்) :—அப்படியன்று; ஆத்மநானமென்பது தன் ஆத்மாவைப்
பற்றிய தாதலின். தன்னைத் தன் ஆத்மாவிரிடத்துச் செல்லும்படி செய்கிற விதி
வேண்டுமெனியன்றே; (தான்) ஆத்மாவேயாதலாலும், ப்ரமாணங்களெல்லாம்
ப்ரமாணமாயிருத்தலென்பது அதுவரையிலு மாதலாலுமென்க [ப்ரமாணங்களெல்
லாம் உண்மையாயிருத்தலானது, ஆத்மநானம் உண்டாகிறவரையிலும்தான்; பின்பு
அவை, உண்மையாயிருக்கமாட்டா]. ஆத்மா இன்னதென்று கண்டறிந்தவிடத்துப்
பின்பு (இது)ப்ரமாணம் [அறிதற்கான கருவி], (இது) ப்ரமேயம் [அறியப்படும் பொரு
ள்] என, (பேதபுத்தியினால் வரக்கூடிய) வழக்கு நிகழாதன்றே. ஏனெனில், முடிவான
ப்ரமாணமாகிய வேதமானது ப்ரமாதாவாயிருத்தலை [ஒருபொருளை அறிதற்குக் கர்
ந்தாவாகின்றதென்பதை] ஆத்மாவுக்கு நிக்ருகின்றது. (அப்படி) மறுக்குமளவிலேயே,
கனக்தாலத்து அறிவு விழிப்புநிலையிலே (ப்ரமாணமாகாதவாறு)போல (அந்த வேத
மும்) ப்ரமாணமாவதில்லை. லோகத்திலேயும் ஒரு பொருளை (ஒருவன் இன்னதென்று
சரியாய்) அறிந்தவிடத்து, ப்ரமாணமானது (மறுபடியும் அவனை, அதை அறியப்) புகு
ம்படி செய்வதைக் காணாமையின். ஆகவே, 'ஆத்மாவை அறிபவனுக்குக் கர்மத்தில்
அதிகார மில்லை' என்பது பெறப்பட்டது. (௧௯)

(௭) தனது அடக்கமும், ப்ரகையை அறந்தலும்.

'ஆகையை ஒழித்தவனாய் நானம் நிலைபெற்ற நூனியான யதிக்குத்தான் முக்
திக்ககூடுதல்; (கர்மத்தைத்) துறக்காமலும், கர்மத்தை விரும்பியுமுள்ளவனுக்கு
அன்று' என்ற இவ்விஷயத்தைத் திருஷ்டாந்தத்தால் உணர்த்த (மீண்டும்) அருளிச்
செய்கிறார் :

௭௦. (தானே) எப்பறமும் கீரம்பியதாய்(த் தன்) நிலைமாறுதுகிற்கும் ஸமுத்
திரத்தை (ததியின்) ஜலங்கள் எவ்வாறு புகுகின்றனவோ, அவ்வாறே ஆகைகளெல்
லாம் எவனைப் புகுகின்றனவோ, அவன் சாத்தியை அடைகிறான்; காமத்தை விரும்புகிற
வன் (அதனை அடைவது)இல்லை.

ஸா ஸாஷா ஜாநதிஷா ஸூ-ஞயதெ-

எ2. வாஷா ஸ்பாஷர் ஒலிதி: வாடி-நெநா-பூவு விசுஹிதி ।
ஒலிசுபாடிநெநாவி ஸ்ரஹிவி-பாணாடிஹி ॥

உதி ச்ரீரஹாஸாநதெ சதவாஹஸ்யாந் ஸஹிதாயாந் டெவயா-
விக்யாந் லிஷ்வவக்ஷி ச்ரீரஹவக்ஷிதாஸாந் உவநிஷ்ணு வ்ருஷ்ணவிஷ்ணாயாந்
யொமஸாஹ்நு ச்ரீக௃ஜாஜி-ம்-நஸஹ்வாஹெ ஸாஹ்நுயொஹொ நாஹ் விதி-
யொஹ்யாயி ||

னவ்வா யயொதூ ஸ்ராஷ் ஸ்ரஷ்ணி லவா உயம் ஸ்மிதிஃ ஸவடும் ஸம்நுஸ்ய
 ஸ்ரஷ்ணா-நிவெனெவ சவஸ்யாசு உகெதுகசு | ஹெ வாய-ந னாநாம் ஸ்மி-
 திம் ஸ்ராஷ் ஸ்ரஷ்ணா விசுஷ்ணுதி ந ஹெஷம் ஸ்ராஷ்ணாதி | ஸ்மிக்சா சவஸ்யாம் ஸ்மி-
 தள ஸ்ராஷ்ணாம் யயொதூயாசு சககாதெஉவி சுஹே சவி வயஸி ஸ்ரஷ்ணா-
 வ-நாணம் ஸ்ரஷ்ணிவ-புதம் ஹெசுசு பீஜ்ஜிதி உஜ்ஜிதி | கிசு வசுஷ்யம் ஸ்ரஷ்ணய-பு-
 ஹெவ ஸம்நுஸ்ய யாவஜ்ஜிவம் யொ ஸ்ரஷ்ணெனெவ சவதிஷ்ஹெ வ ஸ்ரஷ்ணிவ-பு-
 ண்ஸு பீஜ்ஜிதி உதி || ௪௨ ||

உதி ஸ்ரீஹ்ருஷீதாஹாஷெந்நி தித்யோதய்யாயம் ||

ஞானமே பரஹ்யநந்தத்தைத் தருவது.

ஆதலால், இந்த நிஷ்டையானது பாராட்டப்படுகின்றது :

எஉ. பார்த்த! இது ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிய கிலை. இதனை அடைந்து (ஒரு வனும்) மயங்கமாட்டான். (ஒருவன்) கடைசிக்காலத்திலும் [முதுமைப்பருவத்திலும்] இதிலே கின்று ப்ரஹ்மாகந்தத்தை அடைகிறான்.

ஸ்ரீ மகாபாரதத்திலே நூறாயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையாய், வ்யாஸர் அருளிச் செய்ததாய், பீஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துகளாக, ப்ராஹ்ம வித்யையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணார்ஜுனஸம்வாதத்திலே ஸரங்க்யயோகம் என்னும் இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

கீழ்க்கூறிய இது, ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிய நிலை : எல்லாவற்றையும் துறந்து ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகவே நிற்கலென்பது. ஏ! பார்த்த! இந்த நிலையைப்பெற்று (ஒருவனும்) மயக்கத்தை அடையமாட்டான். (ஒருவன்) ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிய கீழ்க்கூறிய இந்தநிலையில் கடைசியாக இருந்தாலும், ப்ரஹ்மாநந்தமாகிய மோக்ஷத்தை அடைகிறான் ; (எனவே), எவன் ப்ரஹ்மசர்யத்திலிருந்தே துறந்து, உயிர்வாழ்க்கை முழுவதும் ப்ரஹ்மத்திலேயே நிற்கின்றானோ, அவன் ப்ரஹ்மாநந்தத்தைப்பெறுகிறான் என்ற (விஷயத்தில்) என்ன சொல்லவேண்டுவது? (எஉ)

ஸ்ரீமத் பவந்தீதாபாஷ்யத்தில் இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

தஞ்சையொட்டியாய் கையொம் ||

ஸாஸு ஸு ப்ரவ்ருத்திவிஷயஹுதெ தெ வஹீ ஹவதா நிபிஷெ, ஸாஹெ வஹீ யொஹெ வஹீ: ஹதி வ | தத "ப்ரஜஹாதி யதா காரோஹ" ஹதி ஸாஸு ஸு சுயாயவரிஸரோஹெ ஸாஹெ வஹீயாஸுரிதாநாஹ ஸாஸு ஸாஹெ சுதவ்ரு உதூ தநிஷெதெயெவ வ சுதாயுதா உதூ 'வஹா ஸாஸு ஸு ஹி' ஹதி | சுஜஹாநாய வ 'கடுஹெவாடிகாரஹெ...ஹ தெ ஸாஹெ ஹகடுஹி' ஹதி சுஹெடுவ சுதவ்ரு உதவாஹ யொஹெ வஹீ ஸுரிதா, ந தத வஹெ ஸுயஹெவ்ருஹி உதவாஹ | ததெதசு ஸுஹு வஹாஹகீ சுதவஹி: சுஜஹாஹ உவாஹ ||

சுயஹ ஹதாய ஸுயொஹிடுதெ யசு ஸாஹாசு ஸுயஹெவ்ருஹிஸாஹதஹ ஸாஹெ வஹிஹிஷாஹ ஸுயவயிகா ஹா கடுஹி ஹுஹாஹகாஹயுதாஹெ வஹாஹெயெஹாஹி சுஹெகாஹிஸுயஹெவ்ருஹிஹெ ஹிஹாஹாஹ ஹதி யஹுதஹ வயஹாஹகீஹாஹ: சுஜஹாஹஸு, ததஹாஹஹெவ்ரு ஹுஹ: 'ஹாயஹி ஹெச' ஹதாஹி, ஹுஹாஹாஹாஹவாஹுஹ வ ஹவகஹ: யஹுதஹ யஹாஹுஹிஹாஹிஷெயெ ஸாஹெ ||

முன்றும் அத்தியாயம் : கர்மயோகம்.

அர்ஜுனனுடைய மனமலைப்பு.

ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளைப்பற்றியவையான (ஹதா)சாஸ்திரத்தின் இரண்டு கொள்கைகள் பகவானுல் (இரண்டாம் அத்தியாயத்தில்) ஸாஹ்க்யவிஷயத்திலே புத்தி எனவும், யோகவிஷயத்திலே புத்தி எனவும் உபதேசிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் "எப் பொழுது" (உ - ௫௫) என்பதுமுதல் அத்தியாயம் முடிஹவரையிலும், ஸாஹ்க்யபுத்தியைச் சார்ந்தவர்க்குத் துறவு அவச்யம் வேண்டுமெனக் கூறி, அந்த நிஷ்டையை யுடைமையினாலேயே புருஷார்த்தஹ கைஹுதலும் "ஹது, ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிய நிஹ" (உ - ௭௨) எனக் கூறப்பட்டது. அர்ஜுனனுக்கும் (பகவான்) "கர்மத்திலேதான் உனக்கு அதிகாரம்.....கர்மத்தைச் செய்யாமையிலே உனக்குப் பிரியம் இருக்கக் கூடாது" (உ-௪௭) என யோகபுத்தியைப்பற்றிக் கர்மத்தையே செய்யவேண்டுமெனக் கூறினர்; (ஆனால்,) அதிலிருந்தே நன்மை[முத்தி] பெறுதலைக் கூறவில்லை. அதையும் [முத்திக்கு நேரே ஸாதநமான ஞானத்தைப் பிறர்க்கு எடுத்துக்காட்டியதையும்], ஹதையும்[அதற்குவிரோதமானகர்மத்தைஅதுஷ்டிக்கும்படி தனக்குச்சொன்னதையும்] பார்த்து அறிவுதிகைத்த அர்ஜுனன் (௩ - ௧, ௨ - ஆம் சுலோகங்களைக்) கூறலானுன்: 'எது நன்மை[முத்தி]யைப் பெறுதற்கு நேரான ஸாதநமோ, (அந்த) ஸாஹ்க்ய புத்திநிஷ்டையை, நன்மையைநாஹம் பக்த(ஹன வேறொருவ)னுக்கு உபதேசித்து, (நன்கு)தெரிஹின்ற பலஹிங்குகளோடுகூடியதும், பரம்பரையாகவாயினும் நன்மை கைஹுதலென்னும்பயன்(ஹதே ஜந்மத்தில் என்பது)நிச்சயமில்லாததுமானகர்மத்தில் (பகவான்) எப்படி என்னை ஏவக்கூடும்?' என்று அர்ஜுனன் மனத்திகைப்புக் கொண்டது ஏற்கும். "கர்மயோகமானது" (௩ - ௧) என்பதுமுதலான வினாவும் அதற்குஏற்ப உள்ளது. பின்னும், சாஸ்திரமானது கீழ்க்கூறிய (ஹானம் கர்மம் என்ற இப்)பிரிவை(த் தான் கூறும்) விஷயமாகக்கொண்டிருந்தால்(தான், அர்ஜுனனுடைய) வினாவை (ஏற்றுக்கொள்ளாது)தள்ளிவிடுஹின்ற பகவானுடைய திருவாக்கும் (௩ - ௩) பொருத்த மாகும்.

ஜ்ஞாநகரேணொம் ஸரேணுயொ மீதாஸாஸெ நியூதம் கயபும் உதி ப்ரதிஜ்ஞாய உஹ
கயம் ததிராபிம் கெவதாபெவ ஜ்ஞாநாக ரொகம் ப்ரதிபாசு குஸுரோணாணாபு||

கயபுதம்—ஸ்ரளதகரேபெக்யா வநததவநம் “கெவதாபெவ ஜ்ஞாநாக
ஸ்ரளதகரேபவந்தாக ஸுஹஸுநாநாநொகம் ப்ரதிபிபுதெ” உதி; தத் ஸுஹ-
ஸுநாநா விபுரோகரேவி ஸுநதம் கரே கவிபுரோகவச உபெக்யு “ஜ்ஞாநாபெவ
கெவதாசு” உதி உபுதெ உதி| வநதபெவி விராபிபு| கயபு? ஸுஹஸுநெஸுவ ஸுந-
தகரேணொ ஸரேணுதாசு ஜ்ஞாநாக ரொகம் ப்ரதிபிபுதெ த து குஸுரோண-
ராணாபு உதி கயம் விவெகிவி சக்யு கவபாரயிதம்| கிம் உயபி ரொகஸாப-
நகெவ ஸுநதாநி கரேணொ உபுபுரெதஸாந ஸரேணுதெ தயா ஸுஹஸுஸுந-
பி உபுதாந ஸுநதெபெவ ஸரேணுயொ ந ஸ்ரளதெ||

கயபு ஸ்ரளதெம் ஸுநதெபு ஸுஹஸுநெஸுவ ஸரேணுதம் ரொகாய,
உபுபுரெதஸாந து ஸுநதகரேபுரேபுஸரேணுதாசு ஜ்ஞாநாக ரொக உதி|
தத் வநவம் ஸகி ஸுஹஸுஸு குயாஸவாஹுதாசு, ஸ்ரளதம் ஸுநதம் உப-
ஹுதம்பெவாபெவம் கரே ஸிரவி குரொபிதம் ஸுநாசு ||

கூடுதலானது, சீதாசாஸ்திரத்திலே நிர்ணயிக்கப்பட்ட பொருள்’ என்று (முக
வுரையிலே) பிரதிஷ்டைசெய்து, இங்கே[மூன்றாம் அத்தியாயத்திலே] அதற்குமானாக,
ஞானமொன்றினாலேயேமாத்திரம் மற்றைய ஆச்ரமங்களுக்கு மோக(உபாய)த்தை
எப்படிக்கூறலாம்?

(இனி, இது) கருத்தாயின்:—“ச்ரேளதகர்மம்(சேர்தல்)இல்லாத ஞானமொ
ன்றினாலேமட்டும் மோகமானது, கிருகஸ்தர்களுக்கு மறுக்கப்படுகின்றது” என்ற
இவ்வசநம் ச்ரேளதகர்மத்தைக் குறித்து(நிற்பது). ஸ்மார்த்தகர்மமானது கிருகஸ்த்
ர்களுக்கு இருந்தும், (அது ச்ரேளதகர்மம்போல ப்ரதாந மன்றாகையால் அதனை)
இல்லாததுபோலக்கொண்டு அ(ந்த வசநத்)திலே “ஞானமொன்றினாலேமட்டும்”
எனப்படுகின்றது என்பது. இதுவும் மாறுபட்டது(தான்).—எப்படி?—“ஸ்மார்த்த
கர்மத்தோடு ஒருங்கு சேரப்பெற்ற ஞானத்தாலே மோகமானது மறுக்கப்படுகின்
றது கிருகஸ்தர்களுக்கேயன்றி, மற்ற ஆச்ரமங்களுக்கு அன்று” என்று விவேகி
களால் எப்படிக்கொள்ளக்கூடும்? இன்னும், ஸந்யாவிகளுக்கு ஸ்மார்த்தகர்மங்கள்
மோகஸாதநமாக (ஞானத்தோடு) ஒருங்கு சேர்க்கப்படுமாயின், அவ்வாறே கிருக
ஸ்தனுக்கும் ஸ்மார்த்தகர்மங்களோடேயே(ஞானத்தை) ஒருங்கு சேர்த்தலைக்கொள்ள
லாம். ச்ரேளதகர்மங்களோடு (ஞானத்தை ஒருங்கு சேர்த்துக்கொள்ள)வேண்டாம்.

இனி, “முத்தியின் பொருட்டு(ஞானத்தை) ச்ரேளத(மும்) ஸ்மார்த்த(முமான
கர்ம)ங்களோடு ஒருங்கு சேர்த்தல் கிருகஸ்தனுக்கே; ஸந்யாவிகளுக்கோ ஸ்மா
ர்த்தகர்மத்தோடுமாத்திரம் ஒருங்கு சேரப்பெற்ற ஞானத்தால் முத்தியாம்” என்
றாலோ,—

அது இவ்வாறுள்ளவளவிலே, உழைப்பு மிகுதியால், பல துன்பவடிவமாகிய
ச்ரேளதமும் ஸ்மார்த்தமுமான கர்மம் கிருகஸ்தன் தலையிலே ஏற்றப்பட்டதாகும்.

சுய ஸ்ரமஸ்யஸ்யேவ சுயாவஸ்யாஹ-ஸ்யகாரணாக் ரோக்ஷம் ஸ்யாக் ந
சுஸுரோஹநாணாம் ஸுளகதிக்ருகரூபமிக்ஷாக் உதி | தடிவி கஸக, ஸவெபூ-
வநீஷுத்வ உதிஹாவவ-நாணயொபஸாஸ்யேஷு வ ஜூநாம்மக்வந ப-ப-
கோக் ஸவபூகரூபம்ந்யாவலியாதாக், சுஸுரீவிக்ஷுஸ-ஸ்யவலியாதாஸு ஸு-கி-
ஸ்யுக்ரோஃ ||

வரிஷி தஹிபூ ஸவபூஸுரோணாம் ஜூநகரூபெணாம் ஸப-ஸ்யம்-ந; ப-
ப-கோக் ஸவபூகரூபம்ந்யாவலியாதாக் | 'வ-கெத்ரஷணாயா விதெத்ரஷணா-
யாஸு வொகெஷணாயாஸு வு-கூயாய லிக்ஷாவயம் வரணி,' 'தஸூகக் ந்யாவஸு
வஷாஃ தவஸாஸு கதீரித்யு குஹம்,' 'ந்யாவ வஸவாக்யரொவயக்' உதி | 'ந
கரூபணா ந வுஜயா யநெந க்யாபெமெநகெ கஜகக்ஷரோகஸம்' உதி வ | 'வ்ரு-
ஹவபூரபேவ வ்ருவ்ருஜி' உத்யாஷாம் ஸு-கயம் ||

'த்யுஜ யரூபரூபம் வ உலெ ஸக்யாஸுதெ க்யுஜ |

உலெ ஸக்யாஸுதெ க்யுஜ யெந க்யுஜவி தக் க்யுஜ ||'

சுருதி முதலியவற்றில் விதித்த துறவு.

இனி, "உழைப்பு மிகுதியால் கிருகஸ்தனுக்கேமோக்ஷமாம்; மற்றைய ஆச்ரம
ங்களுக்கு இல்லையாம்; சுருதியில்விதித்துள்ள நித்யகர்மம் இல்லாமையால்" எனின்,—

அதுவும் சரியன்று; (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புவோனுக்கு ஞான
த்திற்குத் துணையாக ஸகலகர்மங்களையும் துறத்தலை உபநிஷத்துக்கள் எல்லாவற்றி
லும், புராணங்களிலும், இதிறாஸங்களிலும், யோகநூல்களிலும், விதித்தலாலும்
முதல் மூன்று ஆச்ரமங்களினின்று நான்காம் ஆச்ரமத்திற்கு) முறையாகவாயினும்,
(அல்லது முதல் மூன்று ஆச்ரமங்களுள் ஏதாவதொன்றிலிருந்து நான்காம் ஆச்ரமத்
திற்குச்) சடக்கென்றாயினும் (போகவிரும்பியவனுக்கு அப்படியே) ஆச்ரமங்களை சுரு
தில்மிகுதிகளில் விதித்தலாலும் என்க.

அப்பொழுது ஆச்ரமங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஞானகர்மங்கள் இரண்டும்
ஒருங்கேசரல் அமைந்தது (என்றால்),—

அப்படியன்று; (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புவோனுக்கு ஸகலகர்
மங்களையும் துறத்தலை விதித்தலின். "மக்களாசையையும், பொருளாசையையும், உலக
ஆசையையும் விட்டுப், பின்பு, பிச்சையெடுத்து ஜீவிக்கிறார்கள்" (பி - ௩ - ௩ - க),
"அதனால் தீத்தவங்களுள் துறவை மேலானதாகக்கூறுகிறார்கள்," "துறவே சிறப்புற்
றது" (தை - ச - ௪௬, ௪௭) என்றும், "சிலர் கர்மத்தினாலும், மக்களினாலும், பொரு
ளினாலும் அல்லாமல், துறவினால் சாகாத் தன்மையைப்பெற்றார்கள்" (தை - ச - ௧௨)
என்றும், "ப்ரஹ்மசர்யத்தினின்றே துறக்கலாம்" (ஜா-ச) என்றும் முதலாக உள்ளவை
(துறவை விதிக்கும்) சுருதிகளாம். "தருமம் அதர்மம் என்ற இரண்டினையும்
விட்டிடு; மெய்பொய் என்ற இரண்டினையும்விட்டிடு; மெய்பொய் என்ற இரண்டினையும்
விட்டிட்டுப் பின்பு, எதனால் இவற்றை விட்டிடுகிறதோ, அதனையும்) விட்டிடு ["நான்
இவற்றை விடுகிறேன்" என்று நினைக்கும் பற்றையும் விட்டிடு]," "மணஞ்செய்து

ந சாவஸி மித்யாநாஸு சகராணாஸி சலாவாஜெவ ஹாவராஹஸ்ய ப்ர-
க்யவாயஸ்ய உத்திஃ கல்பிதம் ஸக்யா, 'கயஸு கஸகம் ஸகி ஜாயெத' உதி கஸகம்
ஸஜ்ஜதாஸ்யஸ்யஸ்ய - கெம்! யதி விஹிதா காரணாஸி கஸஸஹாஸ்யஜெவி ப்ரக்யவாயம்
ஸ்யாஸ்யாஸி வெஃ, தஃ சதயுகாஸம் வெஃ சுப்ரஹ்மணீத்யுத்தம்ஸ்யாஸி, விஹிதஸ்ய
காரணகாரணயொம் ஃஃவிராஹஸ்யஸ்யாஸி | தயா வ காரகம் ஸாஸ்யம் ந

ஜோவஸு உதி கநவவஹாஸ்யம் கல்பிதம் ஸ்யாஸி | ந வ ஸாதகி உஷ்ட | தஸாஸி
ந ஸாஸ்யாவிராஸம் கஜோஸி | கெஹ ஜோககஜெனொம் ஸஜெஸ்யாஸ்யவஸ்யாஸி ||

'ஜோயவல் வெஸ கஜெனஜெஸு ரெதா ஸாஸி' உதி கஜெஸ்யாஸ்ய ப்ரஸ்யாஸ்ய-
வஸ்யெஸ்ய | யதி ஹி ஸவஸதா விதியெ சுயாஸ்ய ஜோகம் கஜெ வ ஸஜெஸ்யாஸ்ய க்யா
ஸகெத கநஜெஸ்ய உதி உத்தம் ஸ்யாஸி, தகம் கஜெஸ்யாஸ்ய ப்ரஸ்யம் கநவவஸம்
'ஜோயவல் வெஸ கஜெனஜெஸு ரெதா ஸாஸி' உதி | கஜெஸ்யாஸ்ய வெஸ ஸாஸிகஜெஸ்ய
க்யா கநஜெஸ்ய உத்யெஸ்ய கஜெனொ ஜோயவல் ஸாஸி ஸாஸி உஜெஸ்ய
உதி 'தக கி கஜெஸி வெஸாஸு ரொம் தியொஸ்யஸி கெஸவ' உதி உவாஸ்வொ

இனி, நித்தியகர்மங்களைச் செய்யாமையாகிய இன்மையினின்றே உண்மையாகிய
குற்றம் உண்டாவதென்பதைக் கொள்ளமுடியாது; "இன்மையினின்றும் உண்மை
எப்படி உண்டாகும்?" (சா - சு - 2) என, இன்மையினின்று உண்மை உண்டாதல்
கடாமையைக்கூறுஞ்சுருதியினால். வேதமானது, விதித்ததைச் செய்யாமையினால் நேரி
டக்கடாத குற்றத்தையும் கூறுமாயின், அப்பொழுது கெடுதிசெய்கின்றவேதம் ப்ரமா
ணமாகாதென்று கூறப்பட்டதாகும்; விதித்ததைச் செய்தல் செய்யாமை என்ற இர
ண்டும் துன்பத்தைமாத்திரம் கொடுத்தனினு லென்க. மேலும் அவ்வாறே, சாஸ்திர
மானது காரகமேயன்றி ரூபகம் அன்று என, (அது) பொருத்தமில்லாப் பொருளை
யுடையதாகக் கற்பனைசெய்யப்பட்டதாகும் [காரகம் - செய்வது: உண்டாக்குவது.
ரூபகம் - தெரிவிப்பது. நீர், நெருப்பு முதலிய பொருள்களின் சக்தி உலகப்பிரஸி
த்தம். அச்சக்தியைச் சார்ந்தே சாஸ்திரமானது தெரியாததைத் தெரிவிக்கின்றது.
ஆனால், தானு அப்பொருள்கட்கு ஒருசக்தியை உண்டாக்கச் சாஸ்திரத்திற்கு முடி
யாது. முடியுமாயின், அது நியாயவிரோதமாதலால் சாஸ்திரம் அஸங்கதமாகும்.]
இதுவே (நமது) கொள்கையன்று. ஆகவே, ஸர்வாஸிக்குக் கர்மங்கள் (செய்யவே
ண்டியன) இல்லை. ஆதலால், ஞானகர்மங்கள் என்ற இரண்டும் கூடுதல் பொருந்தா
தென்க.

இரண்டும் கூடுதலென்பது, அர்ஜுனன் வினாவோடு பொருந்தாமை.

மற்றும், "ஞானமானது கர்மத்தைக்காட்டிலும் சிறந்த தென்பது உமது
கொள்கையானால்" (க - 6) என்னும் அர்ஜுனனுடைய வினா பொருந்தாது. "நீ ஒரு
வனே ஞானத்தையும் கர்மத்தையும் சேர்த்து அநுஷ்டிக்கவேண்டும்" என்று இரண்
டாம் அத்தியாயத்தில் பகவான் கூறிமிருந்தாலன்றோ, அப்பொழுது "ஞானமானது
கர்மத்தைக்காட்டிலும் சிறந்த தென்பது உமது கொள்கையானால்" (க - 6) என்னும்
அர்ஜுனனுடைய வினா பொருத்தமுறாததாகும். "நீ ஞானகர்மங்கள் இரண்டையும்
அநுஷ்டிக்கவேண்டும்" என அர்ஜுனனுக்குக் கூறப்பட்டிருந்தால், (அப்பொழுது),
கர்மத்திலும் மேலாக யாதொரு ஞானம் உள்ளதோ, அதுவும் கூறப்பட்டதுதான்;
எனவே, "கேசவ! அப்பொழுது ஏன் என்னைக் கொடியதான கர்மத்தில் ஏவுகிறீர்?"

தலாசு செவலாபெவ ஜாநாசு ரோகசு: ஹதேஷு: சுயபு: நிழித: தீதா-
ஸு ஸவெபாவநிஷத: ௨ ||

(ந - க) என்று (பகவானைப்) பழித்தலாவது, வினவுதலாவது ஒருவீதத்தாலும் பொருந்தாது. “ஞானமானது” (ந - க) என்னும் வினா நிகழுமாறு “நீ கர்மத்தினும் மேலான ஞானத்தை அநுஷ்டிக்கக்கூடாது” என்று அர்ஜுனனுக்குமாத்திரம் பகவான் முன் உரைக்கவில்லை என்று கொள்வதும் சரியன்று. ஆனால், ஞானகர்மங்களுக்கு (ஒன்றற்கொன்றுள்ள) விரோதத்தால் ஒரேபுருஷன் (அவற்றை) ஒருங்கே அநுஷ்டித்தல் நிகழாதென்று (கருதி), ‘(அவை) வெவ்வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவை’ எனப் பகவான் முன் கூறியிருந்தால், அப்பொழுது “ஞானமானது” (ந - க) என்பது முதலான இக்கேள்வியானது பொருந்தியது. (பகவான் அருளிச்செய்ததைத்) தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ளாமையினால் கேள்வி கேட்கப்பட்டதெனக் கொண்டவிடத்தும், ‘ஞானநிஷ்டையும் கர்மநிஷ்டையும் வெவ்வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவை’ என்ற பகவான்மறுமொழி பொருந்தாது. அன்றியும், பகவான் மறுமொழியையும் அறியாமையினால் லானதாகக்கொள்ளுதல் தகாது. ‘ஞானகர்மநிஷ்டைகள் வெவ்வேறு புருஷர்களால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கவை’ என்னும் பகவானுடைய இம்மறுமொழியைக் காண்கிறபடியால், ஞானகர்மங்கள் ஒருங்குசேரலென்பது இயையா தென்க.

இரண்டும் ஒருங்குசேரக்கூடுமாயின், ஞானகர்மங்களுள் 'ஒன்றை நிச்சயித்துச் சொல்லுக' (ங - உ) என (ஏதாவது) ஒன்றைப்பற்றியதாகவே (அர்ஜுனன் பகவானைப்) பிரார்த்தித்தல் பொருத்தமில்லை யாகும். 'ஆதலால் நீ கர்மத்தையே செய்யக்கூடவாய்' (ச - கரு) என்றும் அர்ஜுனனுக்கு ஞானவிஷ்டை கூடாமையைத் தேற்ற (ஏகார)த்தினால் காட்டுவர்.

புத்ராநாநுபபெவ புதிவவநம் ஸ்ரீஹவாந உவாவ—
ஸ்ரீஹவாந உவாவ !

க. தோகெஷ்விநு நிவிபா நிஷா வாரா ப்ரோதூ வ்யாஹவ !
ஜ்ஞாநயோமெந ஸாஜ்ஞாநாந் கரீயோமெந யோநிநாடி !

தோகெஷ்விநு ஸாஜ்ஞாநாநாபிக்ஷுதாநாந் தெவணிக்ஷாநாந் நி-
விபா நிபுக்ஷாரா நிஷா ஸ்விதிஃ சுந்ஷெயகாஹ்யம் வாரா வடுவம் ஸ-
யாநி புத்ரம் ஸ்ரீஷா தாலாடி சுஜ்யாயநிஸ்யே யஸ்ப்ராஹ்மிஸாயநம் வெஷா-
யஸ்ப்ராஹ்மிஸாயநம் குவிஷ்வயுதா ப்ரோதூ வ்யா ஸவபுஷ்யே ராஸ்ப்ரொண ஹெ
சுநவ சுவாவ ! தத்ர கா ஸா நிஷா நிவிபா உதி? சூஹ—தத்ர ஜ்ஞாநயோ-
மெந ஜ்ஞாநபெவ யோஹி தெந ஸாந்ஷாநாடி சூத்ரநாத்விஷயவிவெகவிஜ்ஞாந-
வதாந் ப்ரஹ்மய்யுஸ்யாநிபெவ க்ருதஸ்க்ருதாஸாநாந் வெஷாந்விஜ்ஞாநஸாநிபித்தா-
யுதாநாந் வாராஸ்ப்ராஹ்மிஸாயநாந் ப்ரஹ்மணெவ சுவஸ்ப்ரிதாநாந் நிஷா
ப்ரோதூ ! கரீயோமெந கரீயெவ யோஹி கரீயோமெந தெந கரீயோமெந
யோநிநாந் கரீயுணாந் நிஷா ப்ரோதூ உத்யயம் !

யதிவ ஸாகெந வாராஷெண ஸாகெஷெ வாராஷாயுதாய ஜ்ஞாநம் கரீ-
யஸ்ப்ரிதி சுந்ஷெயம் ஹவதா உஷ்ட உதம் வக்ஷாநாம் வா மீதாஸா வெ-

ஞானவழியும், கர்மவழியும்.

ஸ்ரீபகவான், திவ்யக்ருதர்பவே மறுமொழி கூறலானார் :

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுற்றார் :

க. பாபமற்றவனே ! முன்பு இவ்வுலகத்திலே ஸாக்ஷர்களுக்கு ஞானயோகத்
தாலும், யோகிகளுக்குக் கர்மயோகத்தாலும் இருவகையான நிஷ்டைகளை யான்
கூறினேன்.

எல்லாவற்றையும் அறிகின்ற ஈசுவரான யான், முன்பு சிருஷ்டித்தொடக்கத்
தில் ஞானக்களைப் படைத்து, அவர்கட்குச் செல்வமும் முக்தியும் கிடைப்பதற்கு ஸா-
தகமான வேதப்பொருளின் ஸம்பிரதாயத்தை வெளிப்படுத்தியபொழுது, இவ்வுலக
த்திலே, அப்பொருளை அநுஷ்டிக்க அதிகாரம்பெற்ற முன்று வர்ணத்தார்க்கும்
இருவிதமான நிஷ்டையை—நிலையை, அநுஷ்டிக்கக்கடவதிலே அமர்ந்துநின்றலைக் கூற
லானேன். இனி, அந்த இருவகைத்தான நிஷ்டை யாதென்றயிடத்துக் கூறுகிறார் :—
அவற்றுள் ஞானமாகிய யோகத்தால், ஆத்மா அநாத்மாக்களைப் பகுத்தறியும் ஞான
முடையவராய், ப்ரஹ்மசர்வநிலையினின்றே துறந்தவராய், வேதாந்தஞானத்தால்
பொருள்களை நன்குநினைத்தவராய், ப்ரமஹம்ஸரென்னும் ஸர்வாவிகளாய், ப்ரஹ்ம
த்திலேயே நினைந்து ஸாக்ஷர்களுக்கு ஞானநிஷ்டையைக் கூறினேன் ; கர்மமாகிய
யோகத்தால் யோகிகளான கர்மிகளுக்கு நிஷ்டை கூறப்பட்டது என்பது பொருள்.

ஒரே புருஷனிலே ஒரேபுருஷார்த்தத்தின்பொருட்டு ஞானமும் கர்மமும் ஒரு
க்கே சேர்த்துஅநுஷ்டிக்கவேண்டிய தென்பது கீதையிலே பகவானிலே (தமது) ஒரு
த்தாக (முன்) கூறப்பட்டதும் அல்லது (பின்) கூறப்படுவதும், வேதங்களிலும் ஓதப்

பெஷா வொத்து, கய்ய உஹ கஜகூடாய உவஸணாய ஸ்ரியாய விஸிஷ்டவிஹபா-
ராஷகத்யுகெ வணவ ஜூதககீடகிஷெ ஸ்ரூயாஸ? யதி வாஹ் கஜகூடம் ஜூ-
தம் ககீட உயம் ஸ்ரூகா ஸ்யபெவ சுதாஷாஸ்யுதி சுமேஷாஹம் தா அஹபாரா-
ஷாதாஷெயதாம் வக்ஷாதி உதி கீதம் ஹவதஃ கபெஷுத், ததா ராமதெஷவாந்
சுபுரோணஹுகொ ஹவாந் கஹிதஃ ஸ்யாஸ | தது சுயாது | தஸாஸ சுயாஸி
யாதுரா த ஸகீஷுயொ ஜூதககீடகிஷெ || ௩ ||

யசு கஜகூடமத உதம் ககீடகிஷெ ஜூயஸம் வஹெஃ, தது ஸ்ரித்ய, சுமி-
ராசுரணாஸ; தஸ்யாஸு ஜூதககீஷாயாஃ ஸந்தாஸிபெவ சுதாஷெயகம், அஹ-
பாராஷாதாஷெயகவவதாஸ | ஹவதஃ வணபெவ சுதாஸகீதகீதி மஜீதெ | தாம்
உ வஸகாரணெ ககீடகிஷெ வகியொஜயஸி உதி விஷணுநஸ்யு கஜகூடம் ககீ-
த க்ராமெ உதெயம் கீதாந் குக்யு குஹ ஹவாந்—“ந ககீடகிஷெ சுதாரா-
ஸாஸ” உதி ||

சுய வா— ஜூதககீடகிஷெயாஃ வரஸுரவிஸொயாஸ வணகெத வாரா-
ஷெண யாமவசு சுதாஷாதாஸ சுஸக்யுக்ஷெ ஸகி உதரெதராநவெக்ஷெயாஃ
வண வாராஷாஸுமெதாக்ஷெ ஸ்ரூஷெ ககீடகிஷாய ஜூதககீஷாஸுரூசி-

பட்டதுமாக இருந்தால், பகவான் (தன்னை) வழிப்பட்ட அன்பன அர்ஜுனனுக்கு
“ஞானநிஷ்டையை அதுஷ்டித்தற்கு உரிய புருஷன் வேறு, கர்மநிஷ்டையை அதுஷ்டி-
த்தற்கு உரிய புருஷன் வேறு” என்றே இங்கு எப்படிச் கூறலாம்? மற்று, “அர்ஜுனன்
ஞானம்கர்மம் இரண்டினையும் கேட்டுத் தானாகவே (அவற்றை ஒருங்கே) அதுஷ்டிப்-
பான்; மற்றையோர்க்கோ ‘அவை வேறுவேறுபுருஷர்களால் அதுஷ்டிக்கத்தக்கவை’
எனக்கூறுவேன்” என்று பகவான் கருத்தெனக்கொண்டால், அப்பொழுது பகவான்
விரும்புவெறுப்பினை யுடையவராக, அப்ராமாணிகராக நினைக்கப்பட்டவ ராவர்.
அதுவோ தக்கதன்று. ஆகவே, எந்தயுத்தியினாலும் ஞானகர்மங்கள் ஒருங்குசேர்தல்
அமையா தென்க. (௩)

கர்மயோகமானது ஒருவனைக் கர்மத்தினின்றும் விடுவிக்கும்.

ஞானம் கர்மத்தின் மேலான தென்று அர்ஜுனன் கூறியது நிலைத்தது; (பக-
வான் அதனை) மறுக்காமையால். பின்னும், அந்த ஞானநிஷ்டையானது ஸர்யாவியிடு
லேயே அதுஷ்டிக்கத்தக்க தென்பதும், “(ஞானகர்மங்கள்) வெவ்வேறு புருஷர்களால்
அதுஷ்டிக்கத்தக்கவை” என்னும் திருவாக்கினால் (நிலைத்தது). இப்படியே பகவான்
கருத்தென்று தெரியவருகின்றது. இனி “(ஸம்ஸாரக்)கட்டுக்குக்காரணமான கர்மத்தி-
லேயே என்னை ஏவுகிறீர்” என்று மனம்வருந்திய அர்ஜுனன் ‘கர்மத்தைச் செய்யமா-
ட்டேன்’ என நினைத்திருப்பதாகக் கண்டு, பகவான் “ஒருவன் கர்மங்களை” (௩-௪)
என்பதை அருளிச்செய்கின்றார் :

அல்லது, (பின்வருமாறுகொண்டாலும் அமையும்) :—‘ஞானகர்மநிஷ்டைகள்
ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டிருத்தலால், ஒரேபுருஷன் (அவற்றை) ஒரேஸமயத்தில்
அதுஷ்டிக்கக்கூடாமையின், (அவை) ஒன்றையொன்று சார்ந்துநிற்காமலே புருஷார்த்-
தத்தைத் தருவன்’ என்பதாயிற்று. ஆகவே, கர்மநிஷ்டையானது ஞானநிஷ்டையைப்

மொதலென வாராஷாயுமெனுகும், ந லூகத்தென; ஜூதநிலா து
கடிகொளவாயுமெனுகும், ந லூகத்தென வாராஷாயுமெனுகும்; சுதா-
கவெனா, உதெனிகு ஸயும லூகத்தெனுகு ஸயும ஸயும—

ச. நகரீனாடி சுதாரணமாக நெல்லுக்கு வாராவொழுதுதெ.
நவம்பர்மாதாடிவ வரிவிட மலையிறந்தி ||

ந கடு-ணா-ம் சி-யாணா-ம் யஜ்ஞாதிநாழ் உஹ ஜந்நதி ஜந்நானரெ வா சுந-
விதாநாழ் உவாது-ம-பி-தக்ஷயமெத-மெவந ஸத்ஸ-ம-பிகாரணாநா-ம்-த-தூந-
ணமெத வ ஜ்ஞாநோததிபாரெண ஜ்ஞாநதிஷ்டாமெத-ம-நா-ம்,

“தூதரோத்தரத்தே வாயோரம் கடியாக வாவஸ்ய கரிபுணம் |

யாநாட்டினத்தவரெல்லோ வஸந்திராஜநரதரி ||”

[illegible]

இப்படித் தாரணமாவதால் புருஷார்த்தத்தைத் தருவதென்பது; ஸ்வதந்திரமாகவே [தானாகவே] (அது புருஷார்த்தத்தைத் தருவது) அன்று. ஞானநிஷ்டையோ, கர்மநிஷ்டையாகிய உபாயத்தால் கடைக்கப்பெறுவதாய், பிறஉதவி இல்லாமல் ஸ்வதந்திரமாகவே [நேராகவே] புருஷார்த்தத்தைத் தருவது. என்ற இவ்விஷயத்தைத் தெளிய விளக்கும்பொருட்டுப் பகவான் கூறுகிறார்:

ச. ஒருவன் கர்மங்களைச் செய்யாமையினால் கைஷ்கர்மத்தை [கர்மமற்ற நிலை]யைப் பெறுகிறான்; (அவற்றைத்) துறத்தலினாலேயே வித்தியை அடைகிறான்.

இப்பிறப்பிலாயினும், முற்பிறப்பிலாயினும் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட யஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்கள் முன்செய்த பாவத்தைத் தேயப்பண்ணுவதால் சித்தசத்தியை உண்டாக்குகின்றன; (அவை) அதனை உண்டாக்குவதனால் ஞானமுண்டாதல்முலமாக ஞானசித்தாடக்குக் காரணமாகின்றன. (அவை அவ்வாறு ஞானத்திற்குக் காரணமாதலை), "பாவகர்மம் தேயத்தலாலே மனிதர்க்கு ஞானம் உண்டாகின்றது; (அவ்வளவிலே ஒருவன்) துலக்கமான கண்ணாடியின்போலத் தன்னில் தன்னைக் காண்கிறான்" (ம-சா-உபச - ௨) என்பது முதலிய ஸ்மிருதிவசரங்கனால் (அறிக). (கர்மங்களைச்) செய்யாமைவழியால் அநுஷ்டர்மயத்தை-கர்மம் நீங்கிய தன்மையை, பிரயிருத்தியில்லாமற்போன நிலையை, ஞானவியாகத்தால் நீண்டடைய, அதாவது-தொழிலிப்பெறாத ஆத்மஸ்வரூபமாகிய சித்தனை ஒருவன் அடைபயமாட்டான். "ஒருவன் கர்மங்களைச் செய்யாமைவழியால், அநுஷ்டர்மயத்தைப் பெறுகிறானினை" என்னும் திருவாக்கினால், "அதன் மறுதலானால், (அதாவது-) அவற்றை அநுஷ்டித்தலால் கர்மம்நீங்கிய நிலையைப் பெறுவான்"

உவெயவ்ராஜிஃ சுஜி | கடுயொமொவாயகும் உ மெஜ்ஜிபுலக்ஷணஸு ஜூம-
யொமஸு, ஸூதள உஹ உ ப்ரதிவாடிநாசு | ஸூதள தாவசு ப்ரகூதஸு
சூதூமொகஸு வெடிஸு வெடிநொவாயகெந “தடுதெதெ வெடிநாவவமெந
வ்ராஜ்ஜணா விவிடிஷணி யஜெந” உத்யாடிநா கடுயொமஸு ஜூமயொமொவாய-
கும் ப்ரதிவாடித்ய | உஹாவி உ—

“ஸந்த்யாஸஸூபி கஹாவாஹொ டுஃவரோஹுபியொமகஃ |”

“யொமிகஃ கடு காவடணி ஸஹம் துக்ஷாஸ்தூஸூபியெ |”

“யஜெந டாநம் தவமெஸு வாவதாமி கநீஷிணாபு |” உத்யாடி ப்ரதி-
வாடியிஷுதி ||

ததூ உ— ‘சுஹம் ஸவடூபுதெஜ்ஜொ டகூர மெஜ்ஜிபுலாவரொசு’
உத்யாடின கதபுலுக்கடுஸந்த்யாஸாடிவி மெஜ்ஜிபுலாவ்ரோஹி டுஸபுயதி மொகெ
உ.கடுணாபு சுநாரணாசு மெஜ்ஜிபுல உதி ப்ரவிபதாபு சுதஸுமெஜ்ஜிபுல-
பிபுதஃ கிம் கடுாராமெண? உதி ப்ராஹ்மி சுத சூஹ— ந உ ஸந்த்யாஸநாடுவ
உதி | நாவி ஸந்த்யாஸநாடுவ கெவதாசு கடுவரித்யாமரோத்யாடுவ ஜூம-
நாமிதாசு வரிவிம் மெஜ்ஜிபுலக்ஷணாம் ஜூமயொமெந நிஷாநம் ஸபுயிபுஷுதி ந
ப்ராஹ்மி || ௪ ||

என்றுதோன்றுகின்றது. மற்று, எக்காரணத்தால் கர்மங்களைச் செய்யாமையினால் கர்ம
ங்களினின்று நீங்கிய நிலையைப் பெறமாட்டா னென்பது?—கூறுவோம்: கர்மத்தைச்
செய்தலே கர்மமற்ற நிலையைப் பெறுதற்கு உபாயமாதலின் என்க. உபாயமின்றி ஒரு
பயனைப் பெறுவதில்லையன்றோ. நைஷ்கர்மிய நிலைமையாகிய ஞானயோகத்திற்குக் கர்
மயோகம் உபாயமாம்; (அவ்வாறே,) சுருதியிலும், இங்கு [கீதையிலும்] உணர்த்துவ
தனால். சுருதியிலோ, இங்குப் பேசுவருகின்றதும் அறியவேண்டியதுமான ஆத்மா
வாகிய உலகத்தை அறிதற்கு உபாயமாக “ப்ராஹ்மணர்கள் வேதம்ஓதுதலாலும்,
யாகத்தாலும், அந்த இதனை [ஆத்மாவை] அறியநாடுகிறார்கள்” (பி-ச-ச-உஉ) என்பது
முதலானவற்றால், கர்மயோகம் ஞானயோகத்திற்கு உபாயமென்பது உணர்த்தப்
பட்டது. இங்கேயும் [கீதையிலும்]; “உயர்தோள! ஸர்யாஸமோ, (கர்ம)யோகமின்
றிப் பெறுவது கஷ்டமே” (௫-௬), “யோகிகள் பற்றைவிட்டுச் சித்தசுத்திக்காகக் கர்
மத்தைச் செய்கிறார்கள்” (௫-௧௧), “யஜ்ஞமும், தாநமும், தவமும் பயனை எதிர்நோக்கா
தார்க்குத் தூய்மைசெய்வனவாம்” (௧௮-௫) என்பன முதலியவற்றை (ப பகவான்)
உணர்த்துவர்.

அப்படியானால், (இனி ஒருசங்கை வருமாறு):—“ஸகலப்பிராணிகட்கும் அப
யமளித்தபின்பு நைஷ்கர்மியத்தை மேற்கொள்ளவேண்டும்” என்பதுமுதலானவற்றி
லே, (ஒருவன் தான்) செய்யவேண்டிய கர்மங்களைத் துறத்தலாலும் நைஷ்கர்மியத்
தைப் பெறலாமென்று காட்டப்படுகின்றது. உலகத்திலும், கர்மங்களைச் செய்யா
மையினால் கர்மமீங்கிய தன்மையென்பது (யாவரும்) நன்கு அறிந்த விஷயம். ஆகவே,
நைஷ்கர்மியத்தைத் தேடுகிறவனுக்குக் கர்மத்தைச் செய்வதனால் ஆவதென்ன? [ஒன்
று மில்லை] என்னும் (சங்கை) வந்தது.

ஆதலால் (பூபகவான்) கூறுகிறார் “துறவினாலேயே இல்லை” என்று. கர்மத்தை
விட்டிடுதல் மாதிரிமேயாகிய ஞானமில்லாத வெறுந்துறவினாலேயே விரித்தியை = கர்
மமற்றநிலையாகிய ஞானயோகநிஷ்டையை அடையமாட்டான். (ச)

கலாச வாய்க் காரணாச கடுவஸ்தூலாசிராசெவ கெவலாச ஜாந-
ரவிகாச விகிம் தெவஸ்தூலாசிராசெவ வாயுஷா ந கயிமஸ்தி? உதி மெ-
காசிராசிராசு சூகம்—

௫. ந விகி கயிசு கண்ணாவி ஜாந திலகதகசுசுசு |

காய்தெ வஸ்தூலாசு கடு வஸ்தூலாசு பிரகாசிரெஜிமகாசெனெ |

ந விகி யலாசு கண்ணாவி காந ஜாந கபாலிசு கயிசுகிஷிதி. சுகசு-
கசு வஸ்தூலாசு? காய்தெ பிரகாசிரெஜிமகாசெனெ வஸ்தூலாசு சுவஸ வஸ்தூலாசு
வஸ்தூலாசு வஸ்தூலாசு பிராண பிரகாசிரெஜிமகாசெனெ பிரகாசிரெஜிமகாசெனெ வஸ்தூலாசு
வஸ்தூலாசு மகாசெனெ | சுகசு உதி வாசுஸெஷி, யத வஸ்தூலாசு “மகாசெனெயெயா
ந விவாஸுதெ” உதி ||

வாயுஷாசு வாயுஷாசு சுகாநாசெவ விகி கடுவஸ்தூலாசு, ந ஜாநி-
காசிராசிராசு மகாசெனெ சுவாஸிராசுநாசு வஸ்தூலாசு வஸ்தூலாசு கடுவஸ்தூலாசு
வாயுஷாசு உவவஸ்தூலாசு | தயா வ வாயுஷாசு ‘வெவாவிநாஸிமஸு’ உதி || ௫ ||

யலாசு கயிசுகிஷிமகாசெனெ வாயுஷாசு ந சூலாசு உதி, கசு கலாசு உதி சூகம்—

௬. கடுவஸ்தூலாசு வாயுஷாசு ய சூலாசு உதி, கசு கலாசு உதி சூகம்—

யலாசு கயிசுகிஷிமகாசெனெ வாயுஷாசு ந சூலாசு உதி, கசு கலாசு உதி சூகம்—

அஜ்ஞானிகள் முத்தனங்கனாலும் பூட்டப்படுகிறார்கள்.

மற்று, ‘எக்காரணத்தால் ஒருவன் ஞானமில்லாத கேவலகர்மத்தறவினாலே
மாத்திரம் கர்மமற்றநிலையாகிய வித்தியைப் பெறுவதில்லை’ என்பதற்குக் காரணம்
(கரு)வேண்டுமிடத்து, (அதனைக்) கூறுகிறார் :

௫. ஏனெனில், பாகிருதியினின்றுத் தோன்றும் குணங்களால் ஒவ்வொன்றும்
ஸ்வாதிசமற்றுக் கர்மத்திற் செலுத்தப்படுகின்ற தாதலால், ஒன்றாவது எக்காலத்தும்
ஒருகணப்பொழுதாயினும் தொழில்ச் செய்யாததாக இருப்பதில்லை.

ஒவ்வொன்றும் - உயிருள்ள ஒவ்வொரு பிராணியும். ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ்
என்பன குணங்கள். (“ஒவ்வொன்றும்” என்பதற்கு முன்) ‘அஜ்ஞானியான’ என்பது
வாக்கியத்தில் தொக்கிநிற்கின்றது; ஏனெனின், “எவன் குணங்களால் அசைக்கப்பட
வேதில்லையோ” (கச - உக) என (ஞானியைப்பற்றி)க் கூறுவர்.

ஸாங்க்யர்களை வேறுகப்பகுத்தலால், அஜ்ஞானிகளுக்கே கர்மயோகம்; ஞானி
களுக்கு அன்று. குணங்களால் அசைக்கப்படாத ஞானிகளுக்கோ, தங்களிடத்து
அசைவு [பிரதோருவிகாரமும்] இல்லாமையால் கர்மயோகம் ஒவ்வாது. அவ்வண்
னமே, “எவன் இதனை” (உ-உக) என்றவிடத்து உரைக்கப்பட்டது. (௫)

அஜ்ஞானிகள் கர்மத்தை விடக்கூடாது.

ஆனால், ‘ஆத்மாவை அறியாதவன் (தனக்கு) விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தைச்
செய்யாதிருப்பது சரியன்று’ என்று கூறுகிறார் :

௬. எவன் கர்மேந்திரியங்களை அடக்கி, இந்திரியவிஷயங்களை மனத்தில்
கினைத்துக்கொண்டு மனம்மயங்கி இருக்கின்றானோ, அவன், ‘ஆசாரக்கள்ளன்’
எனப்படுகிறான்.

யே வ-ஃ—

கக. யஜ்ஞஸிஷ்டாஸிநஃ ஸனொஃ ஃஹுனொ ஸவ-ஃகீஜ்ஜிநெஷஃ ।

ஸ-ஹுனொ தெ ஸவயம் வாவா யே வவ-ஹுநா-தூகாரணாஸு ॥

பெவயஜ்ஞாஃ திவ்யக்யூ-தஜ்ஜிஷ்ட-ஃ ஸஸம-ஃ கஜ்ஜதாவ்ய-ஃ ஸஸித-ஃ ஸீத-ஃ
யெஷா-ஃ தெ யஜ்ஞஸிஷ்டாஸிநஃ ஸனொஃ ஃஹுனொ ஸவ-ஃகீஜ்ஜிநெஷஃ ஸநெஷ-ஃ
வா-ஃபெஸு வ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ ஸ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ ஸ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ
கஜ்ஜதாவ்ய-ஃ ஸஸித-ஃ ஸீத-ஃ ஸ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ ஸ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ
யே வவ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ ஸ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ ஸ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ ॥ கக ॥

உதஸு ஸயிஷ்டெக கஜ்ஜதாவ்ய-ஃ, ஸ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ ஸ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ
கஜ்ஜதாவ்ய-ஃ ஸ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ ஸ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ ॥

கச. ஸ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ ஸ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ ஸ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ ।

யஜ்ஞாஸு-ஹுநா-தூகாரண-ஃ ஸ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ ஸ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ ॥

கரு. கஜ்ஜதாவ்ய-ஃ ஸ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ ஸ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ ஸ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ ।

தவாஸு ஸவ-ஃகீஜ்ஜிநெஷஃ ஸ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ ஸ-ஹுநா-தூகாரண-ஃ ॥

ஆனால், எவர்கள்

கக. யாகசேஷத்தைப் புஜிக்கும் ஸாதாக்களோ, (அவர்கள்) ஸகல பாவங்
களாலும் விடப்படுகிறார்கள். மற்று, தமக்காக எவர்கள் சமைக்கிறார்களோ, அந்தப்
பாபிகள் பாவத்தை உண்கிறார்கள்.

தேவயஜ்ஞம் முதலியவற்றைச் செய்துமுடித்தபின்பு, அவற்றின் சேஷமாய்
அமிருதமெனப்படுகின்ற அநந்தத்தைப் போஜனஞ்செய்யுந்தன்மையுடைய நல்லோர்
கள், பிராணிஹிம்ஸை நேர்ந்திகின்ற அடுப்பு முதலிய ஐந்து இடங்களிலும் உண்
டாகின்றனவும், (அநியாது நிகழும்) தவறினால் நேர்ந்த (பிராணி) ஹிம்ஸை முதலி
யவற்றால் வருகின்றனவுமான எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுகிறார்கள். தம்மையே
[தமது உடலையும் இந்திரியங்களையும்] வளர்ப்பவராய்த் தமக்காகச் சமையல் செய்து
கொள்ளும் மற்றவரோ, தாங்களும் பாபிகளாகிப் பாவத்தை உட்கொள்ளுகிறார்
கள். (ஐந்து இடங்களாவன - அடுப்பு, அரிவாள்மனை, அரைக்கும் யந்திரம், தண்
னீர்க்கட்டம், துடைப்பம் என்பன. இங்கு நேரும் பாவங்கள், ப்ரஹ்மயஜ்ஞம் முத
லிய பஞ்ச மகாயஜ்ஞங்களால் தேய்ந்துவிடும். மது - ௩ - சுள, எஃ.) (கக)

ஐகத்தின் சக்கிரத்தைச் சுற்றிவரச் செய்யவேண்டும்.

இம்மாதணத்தாலும், (கர்மத்திற்கு) உரியவன் கர்மஞ்செய்ய வேண்டும்;
எனினும், கர்மமானது ஐகத்தின் சக்கிரத்தைச் செல்லும்படிசெய்வது.—எப்படி
என்பது?—உறுவோம்:

கச, கரு. (உட்கொள்ளும்) உணவின்மீது பிராணி(களின் சரீரங்)கள் உண்
டாகின்றன: உணவு மழையின்மீது உண்டாகின்றது: மழை யாகத்தினின்று உண்
டாகின்றது: யாகம் கர்மத்தினின்று உண்டாகின்றது. கர்மத்தை ப்ரஹ்மத்தினின்று
உண்டானதாகவும், ப்ரஹ்மத்தை அழிவில்லாப்போருவினினின்று உண்டானதாகவும்
தெரிந்துகொள். ஆதலால், ஸகலத்தையும்பற்றிய ப்ரஹ்மமானது யாகத்திலே சில
பெற்றதாம்.

வாவடி எழுந்தென வெடியஜுவகுவுகம் சிவஜகம் புவதி-கம் ந
சுவத-யதி உலக கொகெ யி கெட்டி சுயிசுதன்து சுவாய-ம் சுவம் வாவடி
சுவ-ம் சிவ-ம் யவ்ய ஸ-ம் சுவாய-ம், வாவதி-வம் உதி யாவடி, உத்தியாரா-ம்
உத்தியெ-ம் சுவா-ம் சுவா-ம் சுவா-ம் சுவா-ம் சுவா-ம் சுவா-ம் சுவா-ம் சுவா-ம்
சுவா-ம் சுவா-ம் சுவா-ம் சுவா-ம் சுவா-ம் சுவா-ம் சுவா-ம் சுவா-ம்

தற்போது கிண்து கயிக்குடைய கதவுவெவ கட்டு உதி வுரகாணாயும் ।
 பூர்த் துதிஞாநநீலாயொரு தாபுரவெம் தாடியெயுந கட்டுயொமாநுலா-
 து கயிக்குடைய கதாதிஞேர கதவுவெவ கட்டுதக 'ந கட்டுணாநிதாராண்டா'
 உதித துதி 'காநாயாநாவி வ தெ ந வுலியெயுநகட்டுண' உதிதவ-
 கிண்து வுதிவாரு 'யஜுநாயுந கட்டுணாநிதா' உதிதாதிதா 'கொவ-
 வாயு வ கிண்த' உதிதவகிண்தாவி துதித வுராலுதி கயிக்குதவது
 கதாதிதித கட்டுநுலாநெ வுதிதகாணு உதித । கடுகாணெ வ கடுகாணெ-
 கதவுவ கடுக ॥ ௧௧ ॥

பாவம் ஸ்ரீமதி, கிழ வாவம் பூவத் தும் வதும் ஸவெபுண சுநாவதத்திய்ய?
 துவிவாஸித வடுவெபுததத்யோதாநாஸாநொவாயபுராபுரூ சுநாதூவிதம்
 ஸுதாபயாபதத திஸாபுருதவிதம் ஸாஸெபுதம் சுநாஸெயாபு சுபுராஸெபெநவ?

இவ்வுலகத்திலே, கர்மத்திற்கு உரியவனுள்ள எவன், இவ்வாறு ஈச்வரனால் விடப்பட்களையும் யாகங்களையும் முன்னிட்டுச் செலுத்தப்பட்டுள்ள ஜகத்சக்கிரத்தை அருளியானது, பாவபுணையும் = பாவவாழ்க்கையையும், இந்திரியங்களினால் விஷயங்களினால் கிளையாடுதலையும் உடையவனாய் இருக்கின்றானே, அவன் ஏ! பார்த்த! வீணாக உயிர்வாழ்கின்றான். (ஜகத்சக்கிரம் - ஜகத்தைக் கொண்டிசெலுத்தும் சக்கிரம். கர்மத்தால் யஜ்ஞமும், யஜ்ஞத்தால் மகாயுதம், மகாயுதனால் உணவும், உணவிலால் பிராணிகளும், மீண்டு மிவ்வாறே பிராணிகளால் கர்மமும், கர்மத்தால் யஜ்ஞமும் உண்டாவன என்பது சக்கிரமேபாவச் சுற்றியருதல் காண்க.)

ஆகவே, (கர்மத்திற்கு) உரிய அஜ்ஞானியானவன் கர்மத்தைச் செய்யவே
வேண்டுமென்பது (இந்த) ஸந்தர்ப்பங்கள் பொருள். (கர்மத்திற்கு) உரியவனாய்
அத்மாவை அறியாதிருப்பவன், அத்மரூப நீஷ்டைக்கு ஏற்ற தகுதி பெறுதற்கு
பத்தி ஆறு [அத்மஞானம்] (தனக்குக்) கைகூடும்படிக்குக் கர்மயோகத்தை அதுஷ்ட
பத்தித் தீவண்டும் என்பது “ஒருவன்” (௩ - ௪) என்ற இறுமுதல் “அன்றியும்” (௩-௮)
என இவ்வாறன்ன (தூல்) வகையிலும் உணர்த்தப்பட்டது. (பின்னும்,) “யஜ்ஞத்திற்
கான்” (௩-௯) என்பதுமுதலாக “அவன் வினாடி” (௩ - ௧௬) என இவ்வாறு ஈராகவுள்ள
பத்தி ஆறும். (கர்மத்திற்கு) உரியவனாய் அத்மாவை அறியாதிருப்பவன் கர்மத்தை
கூடாஷ்டத்தும் அஷ்டபத்தின் பல காரணங்கள். இடையே நேர்ந்த ப்ரஸ்தாபத்தால்
கூறப்பட்டன. அதனைச் செய்யாமலிருத்தாலும் குற்றம் கூறப்பட்டது. (௧௬)

அத்பாவை அறிபவனாக்துக் கட்டியோகம் அன்று.

(இது) திங்கடும் திங்க. “இவ்வாறு செலுத்தப்பட்ட சக்ரீர்த்தை யாவரும் அது ஊரிக்கீரின் பதா? அல்லது, ஆத்மாவை அறியாதவன் முற்கூறிய கர்மயோகத்தை அறியாதவனாகிய உபாயத்தால் அடையக்கூடியதும், ஆத்மாவை அறியும் ஸாம்கியர்க்கால் அறியக்கூக்கத்தக்கதுமான ஞானயோக நிலைமையைப் பெறுதவன்

உதேயபுஷ்பம் சஜிதாநஸ்ய ப்ரஸூத சூஸஜ்ய ஸ்யபதேவ ஸாஸூரபுஷ்ய விவெகப்ர-
 விபத்யபுஷ்ய “வாகம் வெகதோதூதம் விஷிக்வா நிவ்ருத்தியோஜாநாம் ஸனம் ப்ரா-
 ஹணாம் தியோஜாநவஹிம் சவஸ்யம் கத்யுஷ்யஸ்யம் வாமெத்யஷணாநிஷோ வு-
 தூயாய விஷாஸ்யம் ஸரீரஸ்திதோதூப்யமகம் உரணி ம கெஷாபு சூத்யஜாந-
 நிஷாவ்ரகிரெகெண சக்யக் காயபுஷ்ய சஹி” உதேயம் ஸூயபுஷ்ய உவ தீதா-
 ஸாஸூ ப்ரகிவிபாடியிஷிக்வு சூவிஷாஸ்யம் சூஹ ஸவாந—

கௌ. யஸூரதூரதிரெவ ஸூரக் சூத்யதூஷ்ய ஜாமவம் |

சூத்யதேவ வ ஸனம்ஷுஃ தஸ்ய காயம் ம விஷிகெ ||

யஸூ ஸாஸூஃ சூத்யஜாமநிஷுஃ சூதூரநிஃ சூதூநி வாவ ரகிஃ ம
 விஷயெஷா யஸூ ஸ சூதூரதிரெவ ஸூரக் உவெசு சூத்யதூஷ்யம் வ சூத்யதேவ
 தூஷ்யம் ம சூதூரஸாநிதா ஸ ஜாமவம் தீமஷுஃ ஸமகூரலீ சூத்யதேவ வ
 ஸனம்ஷுஃ | ஸனோஷெர் ஹி ஸாஹ்யாபுஷாஸெ ஸவபுஷ்ய ஹவத், தபு
 சூத்யதேவ வ ஸனம்ஷுஃ ஸவபுஷ்ய லீதகூஷ்ய உதேயகக் | யம்
 ஸரீரஸ சூத்யிசு தஸ்ய காயம் கரணியம் ம விஷிகெ நாதூ உதேயம் || கௌ ||

மாத்திரமே (அதுஷ்டிக்கவேண்டியதா?)” என்ற இவ்வாறான விஷயத்தை, (கேட்
 போர்க்கு இந்) நூற்பொருள் தெளிவாய்த் தெரியும்பொருட்டுப் பகவான் தாமே
 அர்ஜுனன் வினாவாகச் சங்கித்து, “பிராமணர்கள் பிரவித்தமான இந்த ஆத்மாவை
 அறிந்து, பொய்யறிவு நீங்கப்பெற்று, பொய்யறிவுள்ளவரால் அவச்யம் பாராட்டப்
 படுவனவாறிய மக்களாகச் முதலியவற்றைத் துறந்து, பின்பு உடல்நிறற்றற்குமாத்
 திரம் வேண்டிய பிச்சையெடுத்தலைச் செய்து திரிகின்றார்கள்; அவர்கட்கு ஆத்ம
 ஞானநிஷ்டையைத்தவிர வேறுகார்யம் இல்லை” (பி - ஈ - ௫ - க) என்ற இவ்வாறான
 வேதப்பொருளே இந்தக் கீதாசாஸ்திரத்திலே உணர்த்தக்கருதியது என்பது வெளி
 யாதற்பொருட்டுக் கூறுகிறார் :

கௌ. மற்றும், எந்த மனிதன் ஆத்மாவினிடத்தே மகிழ்ச்சியுடையவனாய்,
 ஆத்மாவிலேயே திருப்திபெற்றவனாய், ஆத்மாவினிடத்திலேயே ஸந்தோஷமுள்ளவனாய்
 இருக்கின்றானோ, அவனுக்கு (உலகவ்யவகாரமும் வேதவ்யவகாரமுமான) கார்யம் இல்லை.

ஆனால் எந்த ஸாங்க்யன் ஆத்மாவை அறிதலிலே உறுதியாகின்று ஆத்மாவின்
 னிடத்தேயன்றி விஷயங்களிலே மகிழ்ச்சியில்லாதவனாகவும், ஆத்மாவினாலேயேயன்றி
 உணவுருசி முதலியவற்றால் திருப்திபெறாதவனாகவும் இருக்கின்றானோ, அந்த ஸந்
 யாலியான மனிதன் ஆத்மாவினிடத்திலேயே ஸந்தோஷித்திருக்கிறான். (பணம் முத
 லிய) வெளிப்பொருள்களைப் பெறுதலாலன்றோ யாவர்க்கும் ஸந்தோஷம் உண்டா
 கின்றது. (இவனோ,) அந்தப் பணம் முதலியவற்றைப் பெறுவதை வேண்டாது ஆத்
 மாவினிடத்திலேயே ஸந்தோஷமடைந்தவன் : எல்லாவற்றிலும் ஆசைநீங்கியவன்
 என்பதாம். எவன் இத்தகைய ஆத்மஞானியாக இருக்கின்றானோ, அவன் செய்ய
 வேண்டியது (ஒன்றும்) இல்லை என்க. (கௌ)

யஸூஜ—

உ. கடுக்கெனவ ஹி ஸம்வரிஷி சூஷ்ணிதா ஜநகாடியம் |

தொகஸஜஹதெவாவி ஸம்வஸ்யநு கத-க-ஹ-ஹி ||

கடுக்கெனவ ஹி யஸூஜ வ-கு-வெ-பு க்ஷத்ரி யாஃ விதாஸம் ஸம்வரிஷி
தொகஸம் மஹேசு சூஷ்ணிதாஃ ப்ரவ்ருதாஃ ஜநகாடியம் ஜநகாஸூவத்-ப்ரஹ்மகயம் | யதி
தெ ப்ராபூஸஜிதஸூபநாம், ததஃ தொகஸஜஹாப்யம் ப்ராஸஸ்கரீகாச
கரீகாஸா ஸதெனவ ஸஸம்ந்யஸெஷுவ கரீக ஸம்வரிஷி சூஷ்ணிதா உத்யயம் | கய
கப்ராபூஸஜிதஸூபநாம் ஜநகாடியம், ததா கரீகாஸா ஸதஸம்ந்யஸாபநவ-கு-தெ-க
கடுக்கென ஸம்வரிஷி சூஷ்ணிதா உதி வ்யாபெயம் ப்ரோகம் ||

கய சித்யஸெ வ-கு-வெ-பு-ரவி ஜநகாடிஷிரவி கஜாநஜிஃ ஸவ கத-பு-வ்யம்
கரீக க்ஷதம்; தாவதா நாவஸ்ய கதெ-க கத-பு-வ்யம் ஸஜிதஸூபநவ-தா
க்யதாபெ-பு-ந உதி; தயாவி ப்ராஸஸ்கரீகாப-தம் கம் தொகஸஜஹம்
ஸவ சவி தொகஸ்ய உத்யாப-பு-வ்ய-தி-நி-வா-ஸம் தொகஸஜஹம், ததெவாவி
பு-யொ-ஜ-நம் ஸம்வஸ்யநு கத-க-பு-ஹ-ஹி || 20 ||

தொகஸஜஹம் கம் கத-க-பு-ஹ-ஹி? கயம் உ உதி? உவ்யதெ—

ஞானிகள் ஸாதாரணஜனங்களுக்கே நல்லோழுக்கத்தை நடத்திக்காட்டவேண்டும்.

இன்னும், எதனால்

உ. ஜநகர்முதலானோர்கள் கர்மத்தினாலேயே ஸித்திபெற்றார்களோ, (அத
னாலும்,) நீ உலகத்தை நல்லறியில் நடக்கச்செய்தலை என்கு ஆலோசித்தும், (கர்மத்தை
ச்) செய்யத்தகுந்தவனே ஆகிறாய்.

ஏனெனில், முன்னோர்களான க்ஷத்திரியர்களாகிய ஜநகர், அச்வபதி முதலான
ஞானிகள் கர்மத்தினாலேயே முக்திபெற முயன்றார்கள். (அச்வபதியைப்பற்றி சா-நு-
உ-ச பார்க்க.) அவர்கள் நல்லறிவைப் பெற்றவராயின்,—அப்பொழுது ப்ராரப்த
கர்மம் இருந்தமையால் கர்மத்தோடுகூடவே கர்மத்தைத் துறவாமலே முக்திபெற
முயன்றார்கள் என்பது பொருள். ஜநகர் முதலானோர்கள் நல்லறிவைப்பெறாதவர்களா
னாலோ,—அப்பொழுது சித்தசத்திக்கு ஸாதனமான கர்மத்தைக்கொண்டு, முக்தி
பெறப் படிப்படியாக முயன்றார்கள் என்று (இச்)சுலோகம் உரையிடத்தக்கது.

இனி, “ஜநகாதியருமான முன்னோர்களும் அக்ஞானிகளாயிருக்கும்
பொழுது தான் நித்யகர்மத்தைச் செய்தார்கள்; அதனால், ‘நல்லறிவு உடையவனாய்ப்
புருஷார்த்தங்கைகூடப்பெற்ற வேறொருவன் அவச்யம்(கர்மத்தைச்)செய்யவேண்டிய
தென்பது’ அமையாது” என்று நீ நினைத்தாலும், (க்ஷத்திரிய ஜநமத்தை இப்பொ
ழுது உனக்குத் தந்துள்ள) ப்ராரப்தகர்மத்திற்கு உட்பட்டிருக்கின்ற நீ உலகம் தீவ
ழியிற் செல்லுதலைத் தடுத்தலாகிய (இப்)பயனைமாதிரிமாவது நன்றாகஆலோசித்து
(க் கர்மத்தை)ச் செய்யவேண்டும். (உ.)

உலகநன்மையை யார் செய்யவேண்டும்?—எப்படி(ச்) செய்யவேண்டும்) என்
பது?—கூறுவோம் :

உக. யஜ்ஞோவாதி ஸ்ரேஷ்டி தத்ருஷேவெதரொ ஜநஃ |

ஹ யத்ரு ஜாணம் சுபாருதெ ஜொகஸூடிந-வத-க்தெ ||

யஜ்ஞ சக்ய சூவாதி கரொதி ஸ்ரேஷ்டி ப்ரபாநஃ தத்ருஷேவ கக்ய சூவ-
ரத் நதரஃ ஜநஃ சுபாருதகி கிம் வ ஸஃ ஸ்ரேஷ்டி யசு ப்ரஜாணம் சுபாருதெ
ஜனகிம் ஜெஹிம் வர ஜொகஃ தசு சுந-வத-க்தெ தருஷேவ ப்ரஜாணிகரொதி
கக்யஸுஃ || உக ||

யதி சுத்ராவி ஜொகஸூடி ஹகக்யஸூகாயாம் கெ விப்ர-கீவதீஃ, ஜாம் கிம்
ந வஸூஸி?—

உஉ. ந ஜே வாய-தாஸூதி கத-வ்யம் த்ரீஷு- ஜொகெஷு கிம்வந |

நாநவாஸூஜவாஸூவ்யம் வத-வ்னவ வ கஜ-ணீ ||

ந ஜே ஜே வாய-தாஸூதி ந விப்ருதெ கத-வ்யம் த்ரீஷு- சுவி ஜொகெஷு-
கிம்வந கீனிடவி | கஜாஸு ? ந சுநவாஸூடி சுபாஸூடி சுவாஸூவ்யம் ப்ராவணீயம்,
சுபாஸூடி வதெ-வ்னவ வ கஜ-ணீ கஜஸு || உஉ ||

உக. யதி ஸூயாம் ந வதெ-யம் ஜாத-க கஜ-ணுகந்ரீதஃ |

ஜே வதூ-தாந-வத-க்தெ ஜந-வ்யூதி வாய-த ஸவ-ஸுஃ ||

யதி ஹி வ-நஃ சுஹம் ந வதெ-யம் ஜாத-க கஜாஸி கஜ-ணீ
சுந்ரீதஃ சுந-வ-ஸஃ ஸஃ ஜே ஸ்ரேஷ்டஸு ஸக- வதூ-தாஸூடி சுந-வத-க்தெ
ஜந-வ்யூதி ஜே வாய-த ஸவ-ஸுஃ ஸவ-புஷு-காரொஃ || உக ||

உக. மேலானவன் எதெதைச் செய்கின்றானோ, அதையே மற்ற ஜனங்கள்
(செய்கிறார்கள்) : அவன் எதனைப் ப்ரமானமாகக் கொள்கின்றானோ, அதனை உலகம்
அனுஸரிக்கின்றது.

முதன்மையானவனாகச் சிறந்தவன் எந்தெந்தக் கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கின்
றானோ, அந்தந்தக் கர்மத்தையே அவனைப் பின்தொடர்ந்த மற்ற ஜனங்கள் அநு
ஷ்டிக்கிறார்கள். ஆன்றியும், (மனிதரிற்)சிறந்தவனான அவன் லௌகிகவிஷயத்தி
லாயினும் வைதிகவிஷயத்திலாயினும் எதனைப் ப்ரமானமாகக்கொள்கின்றானோ, அதனை
உலகம் பின்பற்றுகின்றது : அதனையே ப்ரமானமாகக்கொள்கின்றது என்றபடி. (உக)

உலகன்மையைச் செய்யவேண்டியதான இதிலும் உனக்கு ஸம்சய மிருந்
தால், நீ ஏன் என்னைப் பார்க்கவில்லை?—

உஉ. பார்த்த! ஸூன்ரு உலகங்களிலும் எனக்குச் செய்யவேண்டியது ஒன்
றும் இல்லை. (இனி என்) அடையவேண்டியதாய் (இப்பொழுது) அடையாதிருப்பது
(ஒன்றும்) இல்லை. ஆயினும், கர்மத்தில் இருக்கவே இருக்கின்றேன்.

பார்த்த! முவுலகங்களிலும் எனக்குச் செய்யவேண்டியது ஒன்றும் இல்லை.—
எதனால்?—என்! அடையாதது (ஒன்றும்) அடையவேண்டியதாக இல்லை. ஆயினும்,
என் கர்மத்தில் இருக்கவே இருக்கிறேன் [கர்மத்தைச் செய்துகொண்டே வரு
கிறேன்]. (உஉ)

உக. லௌகிகம், என் சோம்புதலில்லாதவனும் எப்பொழுதாயினும் கர்மத்
தில் இராவிட்டால், பார்த்த! மனிதர்கள் எவ்வகையிலும் எவ்வுதியை அனுஸரிப்
பார்கள்.

என் - (ப்ராணிகட்கெல்லாம்) மேலாக இருக்கின்றவனுடைய.

(உக)

தயா வ கொ ஷோஷ உதி? சூஹ—

உச. உத்தீடுய்யாரிஜெ மொகா ந கய-ரா கஜ-வெடிவடி |

வஜ்ஜரவடி வ கத-ரா வடிவடி உவஹந்யாஜீஜாப் ப்ரஜாப் ||

உத்தீடுய்யாப் விநஸ்யையாப் ஜஜெ ஸவெடி மொகாப் மொகஸ்திதிதிதிதுஸு கஜுணம் கலாவாசு ந கய-ரா கஜ-வெடிவடி | கிவ-வஜ்ஜரவடி வ கத-ரா வடிவடி | தெந காரணெந உவஹந்யாடி ஜஜாப் ப்ரஜாப் | ப்ரஜாநாடிசுந-மு-வாயவடிவடி-தம் தடிவஹதிம் கய-ராடி உதி ஜி ராஹ்ரவடி சுநநா-டுவடி சுவபெடி-த || உச. ||

யதி வ-நம் கஹிவி கஹ க்ய-தாயடிவ-வி, சூ-தவிசு சுநெஜா வா, கஸ்யாவி சூ-தநம் சுத-புஜாஹாவெவி வராந-மு-ஹ வ-வ கச-புஜாப் உத்யாஹ—

உரு. வஜ்ஜாப் கஜ-ணவிஅ-ராவொ யயா க-வடிவி லாரத |

கய-ராவிஅ-ராவொ-வடிவி விசிஷ-க-மெ-ரா கவஹ்-ஹடி ||

வஜ்ஜாப் கஜ-ணி “கஸ்ய கஜுணம் மஹ ஜி வவிஷ-தி” உதி | கெ? சவி-அ-ராவொப் யயா க-வடிவி லாரத, கய-ராசு விஅ-ராத சூ-தவிசு தயா சுவஹ்-ஸம் | தயசு கிஜ-ப-ம் கரொதி? தசு ஸ்யண-—விசிஷ-க-ம் கச-புடி உஜ்ஜ-ம் மொகவஹ்-ஹடி || உரு ||

அவ்வாறு (இருந்தால், வரும்) கெடுதி என்ன என்பது?—கறுகிரூர் :

உச. யான் கர்மத்தைச் செய்யாவிடில், இந்த உலகங்கள் அழிந்துபோகும் : ஜாதிக்கலப்புக்குக் காரணமு மாவேன் : இந்த ப்ராணிகளைக் கெடுத்தவன் ஆவேன்.

நான் கர்மத்தைச் செய்யாவிடில், உலகம் நிலைபெறுதற்குக் காரணமான கர்மம் இல்லாமையால், இந்த உலகங்களெல்லாம் கெட்டுவிடும் : அன்றியும், ஜாதிக்கலப்பைச் செய்பவனுமாவேன். அக்காரணத்தால், இந்த ப்ராணிகளைக் கெடுத்தவனாவேன். ‘ப்ராணிகளை அறுக்கிரகிக்கப்படுகின்ற யான் அவைகட்குக் கெடுதிசெய்வேன்’ என்பது ஈசுவரனான எனக்குத் தகாத தாகும். (உச)

ஞானியின் கர்மநீத்தும், அஜ்ஞானியின் கர்மநீத்தும் உள்ள வேறுபாடு.

நியாவது, அல்லது வேறொருவனாவது என்னைப்போல ஆத்மாவை அறிந்தவனாகவும், (தனக்குப்)புருஷார்த்தங்கைகூடிவிட்டதென்னும் புத்தியையுடையவனுமாகவும் இருந்தால், அவனுக்கும் தான்செய்யவேண்டியது (ஒன்றும்) இல்லாமலிருந்தாலும், (அவனும்) பிறரை ஈடேற்றாதவையே செய்யவேண்டும் என்று கூறுகிரூர் :

உரு. பாரத ! எப்படி அஜ்ஞானிகள் கர்மத்தில் பற்றுடையவராய்(க் கர்மத்தைச்) செய்கிறார்களோ, அப்படியே ஞானிகள் (கர்மத்திற்)பற்றில்லாதவராய் உலகத்தைக் காக்கவிரும்பி (கர்மத்தை)ச் செய்யவேண்டும்.

“(நான் செய்கின்ற) இக்கர்மத்தின்பயன் எனக்கு வரும்” என்று கர்மங்களில் பற்றுள்ளவர்கள்[பயனை எதிர்நோக்கியிருப்பவர்கள்]—யார்?—அஜ்ஞானிகள். (அவர்கள்) எவ்வாறு (கர்மங்களைச்) செய்கிறார்களோ, அவ்வாறே ஆத்மாவை அறிந்தவன் பற்றில்லாதவனாய் (அவற்றைச்) செய்யவேண்டும்.—அ(வன், அஜ்ஞானி செய்கிற)துபோல எதற்காகச் செய்கிறான்?—அதனைக் கேள் : உலக நன்மையைச் செய்யவிரும்பி.

(உரு)

ஹெஃ சுஹஜாரவிஜிஜாதா காயட்குரணஸஹாதா துபுத்யுயஃ சுஹஜாரஃ தெக
விவிபம் ஜெஹுஃ சூதா சுஹஜாரணம் யஸ்ய ஸஃ சுயம் காயட்குரணபஜா காயட்குர-
ணாவிஜாநீ சவிஜயா கஜோணி சூதாநி ஜெஹுநாஃ துதூதஜெஹுநாடி சுஹம் சுதா
ஐதி ஜெஹுதெ || ௨௭ ||

யஃ வஃநஃ விஜாநு—

௨௮. துதூவிதூ ஜஹாஸாஹொ மஹணகஜெவிஹாமயொஃ |

மஹா மஹணஷு வதூஜெஹு ஐதி ஜெஹா ந வஜ்ஜெஹு ||

துதூவிதூ ஜஹாஸாஹொ! கஸ்ய துதூவிதூ? மஹணகஜெவிஹாமயொஃ
மஹணவிஹாமஸ்ய கஜெவிஹாமஸ்ய வ துதூவிதூ ஐத்யுயுஃ | மஹாநா கரணாதூகா
மஹணஷு விஷயாதூகெஷு வதூஜெஹு ந சூதா ஐதி ஜெஹா ந வஜ்ஜெஹு
ஸக்தி ந கரொதி || ௨௮ ||

யெ வஃநஃ—

௨௯. ப்ரக்யுதெ மஹணஸஃஜிஜாஃ வஜ்ஜெஹு மஹணகஜெவஃ |

தாநக்யுதூவிஜொ ஜஹாநு க்யுதூவிநு விஹாமயெசு ||

ப்ரக்யுதெஃ மஹணஸஃ ஸஜிஜாஃ ஜெஹுஸஃ ஸஃஜிஜாஃ ஸஹஃ வஜ்ஜெஹு
மஹாநா கஜெவஃ மஹணகஜெவஃ “வயம் கஜெ கஜெஃ வஹாய” ஐதி | தாநு

யப்படுகின்றன. ‘சரீரஇந்திரியங்களின் சேர்க்கையே ஆத்மா’ என்னும் எண்ணமாகிய
அகங்காரத்தால் பலவகையாக மயங்கியுள்ள அந்தக்கரணமுடையவன், (அதாவது -)
சரீரஇந்திரியங்களுடைய தன்மையையுடையவனாய் [தன்னை அத்தன்மையினாகவே
நினைப்பவனாய்], ‘சரீரஇந்திரியங்களே நான்’ என்று எண்ணுகின்ற இவன், அஜ்ஞான
த்தால் ஆத்மாவினிடத்துக் கர்மங்களை(ஏற்றி)க்கொண்டு, அந்தந்தக் கர்மங்களுக்கு
“கர்த்தா நான்” எனக் கொள்கிறான். (௨௭)

ஆனால், எவன் ஞானியோ, (அவன் எப்படிக் கொள்கிறான் எனில்)—

௨௮. உயர்தோள! குணங்களும் (அவற்றின்) தொழில்களுமாகிய (இ)வற்றின்
பிரிவுகளினுடைய உண்மையையுணர்ந்தவனே, ‘இந்திரியங்கள் விஷயங்களின்வழியே
செல்லுகின்றன’ எனக் கொண்டு (கர்மங்களிற்)பற்றுக்கொள்வ தில்லை.

உயர்தோள! உண்மையையுணர்ந்தவனே,— எவற்றினுடைய உண்மையை
யுணர்ந்தவன்?—குணங்களுடைய பிரிவும், (அவற்றின்)தொழில்களுடைய பிரிவுமாகிய
(இ)வற்றினுடைய உண்மையையுணர்ந்தவன் “இந்திரியங்களாகிய குணங்கள் விஷயங்
களாகிய குணங்களிற் செல்லுகின்றன, ஆத்மா அன்று” எனக் கொண்டு, (கர்மங்க
ளில்) பற்றுவைப்ப தில்லை. (௨௮)

மற்று, எவர்கள்

௨௯. ப்ரகிருதியின் குணங்களால் முற்றும் மயங்கியவராய், குணங்களுடைய
கர்மங்களிலே பற்றுக்கொள்கிறார்களோ, அந்த முற்றும் உணராத அஜ்ஞானிகளை
முற்றும் உணர்ந்தவன் கலங்கும்படி செய்யக்கூடாது.

(அஜ்ஞானிகள்) ப்ரகிருதியின் குணங்களால் நன்றாக மயங்கியுள்ளவர்களாய்,
“நாம் கர்மத்தைச் செய்கிறோம் (அதனுடைய) பயனைப் பெறுதற்காக” எனக் குண

ஸ்பூஷா கருணாநிவம் வெஷுதெ வெஷாந் கரோதி | கஸ்யாஃ ?
ஸூஷாஃ ஸூஷ்யாயாஃ ப்ரக்யுதெஃ | ப்ரக்யுதஃ காஃ வகுஷுக்ஷதயபிபாஷி-
வஸூஷாஃ வசுபிபாஷதேஷாந் கஸ்யுதஃ, ஸா ப்ரக்யுதஃ | கஸ்யாஃ ஸ்பூஷஸநேவ
யவபுஃ ஜநஃ | ஜீவாநவாநவி வெஷுதெ, கிம் வாநஃ பிபாஷயுஃ | தஸ்யாஸ ப்ரக்யு-
தஃ யாதீ கருணாநிவம் ஸூஷாநிவம் ப்ராணிநிவம் | க்ருஷாஃ கிஷேயநாநிவம் கிம்
கஸ்யுதாநி பிபாஷாநிவம் வா || ௩௩ ||

யதி ஸ்வபேஷா ஜநஃ சூஷுதஃ ப்ரக்யுதஸ்பூஷஸநேவ வெஷுதெ ந வ
ப்ரக்யுதஸாநிவஃ கஸ்யுத கஸ்யுத-தஃ வாநாஷகாரஸ்யு விஷயாநாவவதெஃ
ஸாஸூஷாநிவம் ப்ராணிவம் பிபாஷயுதெ-

௩௪. உத்தியமெஹித்தியமஸ்யாஸே-நாநவெஷு வுஷஸிதள |

தயோந-வஸாநஜேஷு தள ஸூஷு வுஷஸிதள ||

உத்தியமெஹித்தியமஸ்யாஸே-ஸ்வபேஷித்யாநாஸு கஸ்யு ஸூஷாநிவ-
யெ வெஷு நாந-கஸ்யுதெ வெஷு உதேஷம் ப்ரக்யுத்யாந-நாநவெஷு
கஸ்யுதாநிவம் | தக்யுத்யாந-வாநாஷகாரஸ்யு ஸாஸூஷாநிவம் வ விஷய உதே-

ஏற்ப செய்கையைச் செய்கிறான், —எதற்கு? —தன்னுடைய ஸ்வபாவத்திற்கு.
(யார்? —ஞானவானாகுட- ஸ்வபாவமென்பது - இப்பொழுதுள்ள பிறப்பின் தொ-
டக்கத்திலே வெளிப்பட்டதாய். முந்தின பிறப்புக்களிலே) செய்யப்பட்ட. தருமஅ-
தர்மங்கள் முதலியவற்றின் வாஸநை. அது ப்ரகிருதி(எனவும் படும்). அதற்கு ஏற்பவே
ஒவ்வொரு பிராணியும்—ஞானமுள்ளவனுக்கட-நடக்கிறான். மூடனைப்பற்றிச்
சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஆகவே, பிராணிகள் (தம்(தம்)ப்ரகிருதியைப் பின்பற்று-
கின்றன. நானாவது, வேருருவனாவது (அதனைத்)தடுத்துவிடுக்குதல் என்ன செய்யும்?
[அறிவுள்ளவனுக்கட வாஸநைக்கு வசப்பட்டு, பாவங்களான தீயனைகளை எண்ணாது
செய்துவிடுகிறான் என்க.]

(௩௩)

மனிதனுடைய கோத்த ப்ரயச்சித்த ஓடும்படி.

ஸகஸ்ப்பிராணிகளும் தம்(தம்)ப்ரகிருதிக்கு ஏற்பவே நடப்பனவாகவும், ஒன்-
றும் ப்ரகிருதியற்றதாக இல்லையாகவும் இருந்தால், —அப்பொழுது புருஷனுடைய
ப்ரயச்சித்த திடமில்லாமையால், சாஸ்திரம்மீன் என்று (அதனைத் தூஷணமாகச்
சொல்லவேண்டியவருமிடத்து, (பகவான்) இதனை அருளிச்செய்கிறார் :

௩௫. விருப்பவெறுப்புக்கள் ஒவ்வொரு இந்திரியத்தினுடைய விஷயத்திலே
யும் அவைத்துள்ளன : (ஒருவனும்) அவற்றின்[விருப்பவெறுப்புக்களின்]வசத்தை அடை-
வதகூடாது; ஏனெனில், அவை இவனுக்கு விரோதிகள்.

இந்திரியங்களுக்கெல்லாம் விஷயங்களாகிய ஓசைமுதலியவற்றுள், (ஒருவ-
னுக்கு) வேண்டியதிலே விருப்பம் வேண்டாததிலே வெறுப்பும் என இவ்வாறாக
இந்திரியவிஷயத்தையும் விருப்பவெறுப்புக்கள் அவச்யம் உண்டாகின்றன. இனி,
ப்ரயச்சிக்கும் சாஸ்திரவிஷயத்திற்கும் இது இடமாகச்சொல்லப்படுகின்றது :—சாஸ்-

யஜுஷி சுமயபுஜிதௌ ‘ய்யாயகொ விஷயாந்’ . ‘நாபதெஷுன ஹஸ்ய வாரிவநீதன்’ உத் வ உத்வ ; விஷிஷ்ட சுமவயாஸிகம் வ யசு உத்வ உசு ஸுக்ஷிப்தம் நிழிகம் வ உதேவ உத் ஜோகத்ய உத்வ சுஜோகம் உவாவ, ஜோதெ ஹி சுஷிநி அபுஜேதாய யத்வ சுயபுஜ உத்—

சுஜி-க-ந உவாவ ||

நக. சுய கெந ப்ரயுக்தோ2யடி வாவா வரதி வுரருஷி |

சுமிஜ்ஜநவி வாரெஷ்-ய வவாஷிவ நியொஜிதஃ ||

சுய கெந ஸெக-வ-குதெந ப்ரயுக்தஃ ஸங் நாஜா உவ ஸுதூஃ சுயம் வாவா-கஜி வரதி சுவாதி வுரருஷி வுரருஷி ஸயடி சுமிஜ்ஜந சுமி ஸெ வாரெஷ்-ய வுஜிக-வ-குத வவாசு உவ நியொஜிதஃ நாஜா உவ உதி உத்வ ஸுஷ்டாஃ || நக ||

ஸ்ரண-க-கெநிணம் வவபுரமயுகாரம் யம் கூம் ஸுஜ்ஜநி உதி வவவாந் உவாவ—

“வெஸ்யபுஸ்ய ஸஜித்யுஸ்ய லீயபுஸ்ய யஸஸஃ ஸ்ரியஃ |

வெஸ்யபுஸ்யாடி கோகஸ்ய வுஜ்ஜாஃ ஸய உத்ரணா ||”

வெஸ்யபுரமயுகாரம் யவ்வித வாவா-கெவெ நிதூடி சுவ-வ-வெஸ-க-ஸாஜி-தெயு-க வ வசு-கெ—

மந்தனக்1 பூதச சந்தரு.

“விஷயங்களை” (உ - சு2) என்ற (சுலோகத்)திலும், “கிருப்புவெறுப்புக்கள்” (ந - நக) என்ற (சுலோகத்)திலும் கெடுதிக்கு மூலம் கூறப்பட்டது. ஆயினும், பல இடங்களில் சிதறிக்கிடப்பதும், நன்றாகத் தெரியாமலிருப்பதுமான (கீழ்க்)கூறிய (விஷயத்)வத திதுதான் என்று கருக்கமாதவும் தெளிவாகவும் அறியக்கருதி, “அதனை [கெடுதியின் மூலத்தை] அறிந்தாலன்றோ, அதனை அறுத்ததற்கு முயற்சிசெய்வேன்” என்று அர்ஜுனன் கூறலானான் :

அர்ஜுனன் சொல்லுற்றான் :

நக. வார்ஷ்ணேய! இனி, இப்புருஷன் இஷ்டமில்லாமலிருந்தாலும், வலிய எவப்பட்டவன்போல, எதனால் தூண்டப்பட்டுப் பாவத்தைச் செய்கிறான் ?

தூண்டப்பட்டு - அரசனால் எவப்பட்ட வேலைக்காரன்போல. வார்ஷ்ணேயன் - வ்ருஷ்ணிகுலத்திற் பிறந்தவன். அரசனால் தூண்டப்பட்டவன்போல என்னும் திருஷ்டாந்தம் (இஷ்டமில்லாமலே தொழிலைச்செய்தற்குக்) கூறப்பட்டது. (நக)

“நீ எதனை (ப்பற்றி என்னை)க் கேட்கின்றனியோ, அதனை (அதாவது) ஸகல அகர்த்தங்களையும் செய்கின்ற (அச்)சத்துருவை (க் கூறுகிறேன்); கேள் :” என்று பகவான் கூறலானார் :

ஐசுவர்யம் முதலிய ஆறும் எந்த வாஸுதேவனிடத்து எப்பொழுதும் தடை பில்லாது முழுதும் இருக்கின்றனவோ, எவனுக்கு (ஜடத்தின்) உற்பத்தி முதலானவற் கைற்பற்றிய விசேஷத்திலும் உள்ளதோ, அந்த வாஸுதேவனுக்குப் பகவான் என்று

“உத்திம் ப்ரமயம் வெவ வஞ்சாநாபோமதிம் மதிஸ் |

வெத்தி வித்திரிவித்திராணு ஸ வாபெயா ஹவாநிதி ||”

உத்திராபிவிஷயம் உ விஜ்ஞாநம் யஸ்ய ஸ வாஸு-பெவம் வாபுஸ் ஹவாநிதி—

ஸ்ரீஹவாநு உவாஹ ||

நள. காபி வநஷு க்ரோய வநஷு ரஜோம-ணவச-ஹ்வம் |

உஹாஸநொ உஹாவாஷா விஜ்ஞாநநிஹ வெவரிணா ||

காபி வநஷு ஸவ-பெவாஸ-ஹ்வம் யத்திரி-தா ஸவ-பெவாஸ-ஹ்வம் ப்ராணி-தாஸ் | ஸ வநஷு காபி ப்ர-திஹத் கெநலிக் க்ரோயகெந வரிணாபெவ | சுத் க்ரோயம் சுவி வநஷு வநவ | ரஜோம-ணவச-ஹ்வம் ரஜஸு தக் ம-ணஸு ரஜோ-ம-ணம் ஸப-ஹ்வம் யஸ்ய ஸம் காபி ரஜோம-ணவச-ஹ்வம் | ரஜோம-ணஸு வா ஸப-ஹ்வம்; காபி ஹி உ-ஹ்வத் ரஜி ப்ர-வத-யந் ப-ர-ஹ்வம் ப்ர-வத-ய-யதி; “துஷ்யா ஹி சுஹம் காரிதி” உதி ஹ-விதாநாம் ரஜி-காபெ-ஸெவா-ஹ்வம் ப்ர-வ-த-நாம் ப்ர-வா-ஹ்வம் ப்ர-வ-ய-தெ | உஹாஸ-நம் உஹ-ஹ்வம் சுஸ-ஹ்வம் சுஸ-ஹ்வம் உதி உஹா-ஸ-நம்; சுதவ-ஹ்வம் உஹாவாஷா | காபெ-ஹி வெ-ரி-தி ஜ-ஹ்வம் வா-ஹ்வம் க-ர-ஹ்வம் சுத் வி-வி வந-நம் காபி உஹ ஸ-ஸார-ஹ்வம் வெ-ரி-தி || நள ||

பெயர். (அவ்வாறே,) “நிறைந்த ஐச்வர்யமும் [ஆளுந்தன்மையும்], வீர்யமும், புகழும், திருவும்[செல்வம், அழகு முதலாயினவும்], வைராக்கியமும், மோக்ஷமுமாகிய ஆறுக்கு ‘பகம்’ என்று பெயர்” (வி-சு-நி-எச), “பூதங்களுடைய உற்பத்தியையும் அழிவையும், வருதலையும், போதலையும், ஞானத்தையும், அஞ்ஞானத்தையும் அறிகிறவர் ‘பகவான்’ என்று சொல்லுதற்கு உரியவர்”(வி-சு-நி-எஅ) (என வருவனவற்றைக் காண்க).

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுற்றார் :

நள. இது காமம் : இது(வே) கோபம் : (இதுவே) ரஜோகுணத்தினின்று உண்டாவது : பெருந்தீனியுடையது : மிகப்பொல்லாதது : நீ இங்கே இதனைச் சத்துருவாகத் தெரிந்துகொள்.

எது காரணமாகப் பிராணிகட்கு ஸகல அனர்த்தங்களும் வருகின்றனவோ? (அது) உலகமனைத்திற்கும் சத்துருவான இக்காமமே(தான்). அத்தகைய இக்காமம், (எதொ)ஒருகாரணத்தால் தடுக்கப்பட்டுக் கோபமாக மாறுகின்றது. ஆதலால், கோபமும் இதுவே. காமம், ரஜஸ்என்னும் குணத்தினின்று உண்டாவது; அல்லது, (அது) ரஜோகுணம் உண்டாதற்குக் காரணம். ஏனெனில், காமம் உண்டானவுடன் ரஜோகுணத்தைத் தலையெடுக்கச் செய்து ஒருவனை (ஒருகார்யத்திற்) செலுத்துகின்றது. ரஜோகுணத்தின் தொழிலான அடிமைத்தனம் முதலியவற்றை மேற்கொண்டு வருந்துகிறவர்கள் “ஆசையாலன்றோ நான் (அடிமைத்தொழிலைச்) செய்யும்படி பண்ணப்படுகிறேன்” என்று புலம்புதலைக் கேட்கிறோம். (காமம்) பெருந்தீனியுடையது; ஆதலால், மிகப்பொல்லாதது. பிராணியானது காமத்தினால் துண்டப்பட்டன்றோ பாவத்தைச் செய்கின்றது. ஆகவே, இந்த ஸம்ஸாரத்திலே இக்காமத்தைச் சத்துருவாகத் தெரிந்துகொள்.

(நள)

சுயம் வெளி? உத் தூஷாரணை: பூதிராயயதி—

கூடி. யதிகேதாயிதகே வஹி: யயாZZஐஸை-ஈ ஐஹை வ |

யமொடுநாவர்தொ முடி-ஃ தயா தெநெடிநாவர்து ||

யுதினென ஸ்வதென சூய்யதெ வஹி: புகாஸாத்ஹ: கபுகாஸாத்-
கெத, யயா வா சூயஸொ-ர நென வ, யயா உலெந வ கிராய-ணா மஹுவெ-
வதென சூயத: சூயாதிக: மஹ: தயா தெந ஸுயதத் || ௩௮ ||

கி: வாசு: தக நடம் மனுவாவும் யக காடுக குவக்து ததி? உயுதெ-

கூ. குவரகம் ஜோநஜெதந ஜோந்நொ நீதுவெரிணா !

காடாதிபெண களனெய டுலுரெணா நமெந வ ||

[illegible]

புதை, அறிவைச் சூழ்ந்துகொள்கின்றது.

‘(அது) எவ்வாறு சத்தாகு?’ என்பதைத் திருவ்டாந்தங்களால் மெய்ப்பிக்கிறார் :

கூடி. நேருப்புப் புகையாலும், கண்ணாடி அழுக்காலும் எவ்வாறு மூடப்படுகின்
றானவோ, கருவானது பைமீனும் எவ்வாறு மூடப்படுகின்றதோ, அவ்வாறு அதனும்
இது மூடப்படுகின்றது.

ஒளியாகிய தயானது இருளாகிய உடன்பிறந்த புகையினால் சூழப்படுவது போலவும், கண்ணாடி அழுக்கினால் ஈறைக்கப்படுவதுபோலவும், கருவானது கர்ப்பப் புகையினால், மூடப்படுவதுபோலவும் அதனால் இது மூடப்படுகின்றது. (௩௮)

ஆனால், 'இது' என்ற சொல்லால் சொல்லப்படுவதும் காமத்தால் மூடப்பட்டிருப்பதுமாக எது உள்ளதோ, அது யாதென்பது?—(விடை) கூறப்படுகின்றது :

கக. ஞானிக்கு எப்பொழுதும் சத்தனாவும், (விஷய நுகர்ச்சியால்) கிரம்பாததும், (அதிலே) திருப்திவாராததுமான காமமாகிய இதனால் அறிவு மூலின்புகிடக்கின்றது.

ஞானியானவன் “நான் இதனால் செலிதியிலே துண்டப்பட்டிருக்கின்றேன்” என்று (அக்கேர்தி வருதற்கு)முந்தியே அறிகொள் ; ஆதலால், எப்பொழுதுமே வருத்தப்படுகிறவனாகுகான். ஆகவே, இது எப்பொழுதும் சத்துருவென்பது ஞானி க்கியவன்றி மூடனுக்கு அன்று. ஏனெனில், அவன் [மூடன்] (ஒரு விஷயத்தை) ஆசைப் பட்டு அதுபயிக்கும் மையத்திலே காமத்தைத் தோழன்போலப் பார்ப்பவனாய் அதன் தெய்வநாகிய துன்பம் வந்தவிடத்து “நான் ஆசையினால் வருத்தப்படுகின்ற வனாகச் செய்யப்பட்டேன்” என்று (பின்னால்) அறிகொளையென்றி முன்னமே (அறி கொள்) இல்ல. ஆகவே, (இது) ஞானிக்கே எப்பொழுதும் சத்துரு என்க.— எவ்

ராதிவழி சுஸ்ய இதி காரீராத்வம் தெந ஞ்ஜுஞ்ரெண ஞ்ஜெவக வஞ்ரணஸு
 சுஸ்ய இதி ஞ்ஜுஞ்ரம் தெந சநநெந ந சுஸ்ய சுயம் வயபூஜிம் விஜ்ஜெத இதி
 சநயம் தெந வ || ௩௯ ||

கிபிஷாஹம் பாஹம் காபி ஜாநஸ்ய சுவாணக்சை நெவரீ ஸவபுஸ்ய
 லொகஸ்ய? இதி கவெக்யாயாழ் சூஹ, ஜாநெ ஹி சநெத்ராஃ கபிஷாநெ
 ஸாநெந சந்ரூமிஸஹணம் சுதபாஹம் சக்யநெ இதி—

சு0. இந்நியாணி உனா வா-லி: சுவ்யாயிலா நஹுகெ ।

ஊதெவி-ஓஹயதெத்ஷஃ ஜூ நஜாவூது டெஹிநு ||

ഇന്ദ്രിയാണീ ഭക്തഃ ബഹുഃ ച സഖ്യം കാദിഖ്യം അധിഷ്ഠാൻ ഭൂശ്വരഃ ഉദ്ധ-
 തേ । ഞ്ഞതേഃ ഇന്ദ്രിയാഭിഃ ശൂശ്വരേഃ വിഭോജനയതി വിവിധം ഭോജനയതി
 ഞ്ഞ കാദിഃ ഭൂശ്വരഃ ശൂശ്വരഃ ശൂശ്വരഃ ശൂശ്വരഃ ശൂശ്വരഃ ശൂശ്വരഃ ॥ ൪൦ ॥

யுதி: வளவழி—

சுத. தவ்லாத் தித்ரி யாண்தாடள நியத் ஹதஷ-ஹ |

வாழ்நாள் முழுவதும் ஜெய ஹெநுநாள் ஜெய நவ ஜெய நவ நவநாள் ||

தலூகல் சவுத் இந்தியாணி சூதள வடுவடுவெவ நியஜி வஸ்குது ஹா-
தஷ்டல வாஷாநம் வாவாஹாரம் காசிம் பூஜிஹிஹி வரிதுஜி ணம் ஜீதாந-

வடிவினால்?— (விஷய நுகர்ச்சியால் பூர்த்தியாக) நிரப்பமுடியாததும், (விஷய நுகர்ச்சி இவ்வளவு) போது மென்பது இல்லாததுமான விருப்பம் என்னும் வடிவுள்ள காமமென்ற ரூபத்தால். (நக)

ஆசையின் இருப்பிடம்.

மற்று, அறிவை மறைப்பதனால் ஸகலஜனத்திற்கும் சத்துருவான காமத்தின் இருப்பிடம் யாது? என்று கவனிக்குமிடத்துக் கூறுகிறார்: ஏனெனில், சத்துருவின் இருப்பிடத்தை அறிந்தால், சத்துருவை ஏறிதாகக் கொல்லமுடியும் என்று—

சு0. இந்திரியங்களும், மனமும், புத்தியும் இதனாடைய இருப்பிடம் எனப்படுகின்றன. இது இவற்றின்வழியாக அறிவை மறைத்துத், தேகியைப் பலவகையாக மயக்குகின்றது.

இதனுடைய - காமத்தினுடைய. இவற்றின்வழியாக-இந்திரியங்கள் முதலான
இருப்பிடத்தின்வழியாக. இது - காமம். (சு0)

ஒருசையைக் கொல்லும் வழி.

எதனால் இப்படி (க்) காமமானது இருக்கின்றதோ—

சக. அதனால், ஏ ! பாதரிற் சிறந்தோனே ! நீ முதலில் இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு, சாஸ்திர அறிவையும் அநுபவ அறிவையும் அழிக்கின்ற போல்லாத இதனைக் கொள்ளுவிடு.

நீ (ஆசைகளைத் தடுப்பதற்கு) முந்தியே இந்திரியங்களை வசப்படுத்திக்கொண்டு, தீமையான செய்கையையுடையதாய்ச் சாஸ்திர அறிவையும் அநுபவ அறிவையும் அழிப்பதான இக்காமத்தைத் தூரத்தள்ளிக் கொடு : ஞானம் - சாஸ்திரத்தினின்றும், ஆசார்

விஜ்ஞாநநாஸநம் ஜ்ஞாநம் ஸாஸ்த்ரம் சூவாயுகஸ்து சூத்ராதிநாஸு சுவவொயஸி,
விஜ்ஞாநம் விசெஷஸு சத்யபுராநம் உவம் தயொம் ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநயொம் ஸ்ரெயஸி-
புராஜிஹெஹொம் காஸாஸு சூத்ரம் வாரிக்ருஜி உத்யஸு || சக ||

உத்தியாணி சூரஸ தீயஜி காரிம் ஸத்ரும் ஜிஹி உதி உத்ய | தத்ரு கிரி-
ஸ்யம் காரிம் ஜிஹிஸ உதி? உவ்யுதெ—

சஉ. உத்தியாணி வாராணாஸாஸு உத்தியெஸு வாரம் உநம் |

உவஸஸு வாரா வஸஸி யொ வஸஸி வாரதஸு வஸ ||

சக. வாவம் வஸஸி வாரம் வஸஸு வஸஸஸு வாரதாஸு நா |

ஜிஹி ஸத்ரும் ஜிஹிவாஹொ காரிஸு உவம் உவாராஸு ||

உதி ஸ்ரீஜ்ஞாநாஸநதே ஸதவாஸஸு வாரம் வஸஸிதாயாம் வெவயா-
விக்ரும் விஷ்வாவஸி ஸ்ரீஜ்ஞாநவிக்ருதாயம் உவஸஸு வஸஸஸு வாரதாஸு
யொவஸாஸு ஸ்ரீக்யஸு வாரதாயம் உவஸஸு வாரதாஸு வாரதாஸு வாரதாஸு
யொவஸாஸு ||

உத்தியாணி ஸ்ரோத்ராதி வஸு டெஹம் ஸுருவம் வாரஸு வாரிஸிஸம்
உவஸஸு வாரஸு வாரஸு வாரஸு வாரஸு வாரஸு வாரஸு வாரஸு வாரஸு
வாரஸு வாரஸு || உவா—உத்தியெஸு வாரம் உநம் வஸஸு விக்ருதாஸு ||

யனிதத்தினின்றும் ஆத்மாமுதலானவற்றை உணர்தல். விஜ்ஞானம் - அப்பொருள்
சகிச் சிறப்பாக அதுபயித்தல். நன்மையைப் பெறுதற்குக் காரணமான அந்த
ஞானவிஜ்ஞானங்கட்குக் கேடுசெய்கின்ற (காமத்)தை உன்னிடமிருந்து உதறித்தள்
விதி என்பது பொருள். (சக)

“முதலில் இந்திரியங்களை வசப்படுத்திக்கொண்டு, காமமாகிய சத்துருவைக்
கொல்லு” என்று கூறப்பட்டது. அங்ஙனம், எங்கேகின்றுகொண்டு [யாரை அண்டி-
ஞம்] காமத்தைக் கொல்வது என்பது?—(அதனைக்) கூறுவோம் :

சஉ. (ஞானிகள்) இந்திரியங்களை மேலாகக் கூறுகிறார்கள் : இந்திரியங்களைக்
காட்டிலும் மனம் மேலானது : மனத்தைக்காட்டிலும் புத்தியோ மேலானது : புத்தி
வைக்காட்டிலும் மேலானது எதுவோ, அது (ஆத்மா).

சக. உயர்தோள ! நீ இவ்வாறு புத்திக்குமேலானதை அறிந்து, மனத்தை
மனத்தால் கீறுத்தி, வெல்லுதற்கு அரிதான காமமாகிய சத்துருவைக் கொல்லு.

ஸ்ரீ மகாபாரதத்திலே நாராயணக்கிரந்த ஸம்ஸிதையாய், வ்யாஸர் அருளிச்
செய்ததாய், பிஷ்மயர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத்கிதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக,
பாஷ்ய வித்யையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ஜ-ஸம்வா
தத்திலே கர்மயோகம் என்னும் மூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

செய்முதலிய இந்திரியங்கள் ஐந்து. வெளியிலே இருப்பதும் அளவிற்கு உட்
பட்டதாயின ஸ்தல [பருத்த] உடம்பை நோக்க, (அவை) நன்மையாகவும் உள்ளே
கிண்டலாகவும் வியாபகமாகவும் [அதிகத்தொழிபயனுடையனவாகவும்] மற்றுமிவை
பொய்தனவாகவும் இருப்பதைப் பார்த்து ஞானிகள் (அந்த இந்திரியங்களை அந்த

வதும்பொடியாயி ஐநாயொம் ||

யொம் பொம் சுயாயயெத உதும் ஐநாநிஷாமகண்ணம் ஸஸந்தாஸம்
கெயொயொவாயி, யெயெ வெடியும் வரிஸரோஷம் ப்ருவ்யதிஷகண்ணம் நிஷதிஷ-
கண்ணம், மீதாஸம் உ ஸவ்யாஸம் சுயெவ யொயொ விவகிதம் ம்மவதா | சுதம்
வரிஸரோஷம் வெடியும் ப்ருதம் தம் வஸகயெத ஸுளதி ம்மவாநு—

ஸ்ரீமம்வாநு உவாவ ||

- க. உல விவஸ்தெ யொம் ப்ருதவாநம்மவ்யய |
விவஸ்துநவெ ப்ருதம் நகரிஷகாவெய்யவீச ||
- உ. ஸாவம் வரவாநாபுஷம் உல நாஜிஷயொ விதம் |
வ காவெநம்ம ம்மதா யொயொ நவம் வரவ ||

உல சுயாயயெத உதும் யொம் விவஸ்தெ சூதிதாய ஸமயாந
ப்ருதவாநு சுமம் கெயொயொயெத கண்ணம் கெயொயொயெத வரவா-
நாய | தெத ம்ம யொயெதெத யுதம் ஸவ்யா வவனி ப்ருவ்யவரிஷகிதம் |
ப்ருதகெத வரிவாலிதெ கெயொயொயெத வரிவாலிதம் சுதம் | சுவ்யய் சுவ்யயம-

நான்காம் அத்தியாயம் : ஞானயோகம்.

ஞானயோகத்தின் வரலாறு.

கர்மயோகத்தை ஸாதகமாகக்கொண்டு, ஸர்வாஸத்தோடுகூடிநிற்கும் ஞான
சிஷ்யையாகிய இந்த யாதோரு யோகமானது (முந்தின) இரண்டு அத்தியாயங்களால்
சொல்லப்பட்டதோ, ப்ருதிருத்தியினால் உணரப்படும் (கர்மயோகமும்) நிஷிருத்தியி-
னால் உணரப்படும் (ஞானயோகமுமாகிய) வேதப்பொருளானது எதிலே முடிந்திருக்-
கின்றதோ. (அந்த) இதேயோகத்தான் கதைமுழுவதிலும் பகவான் உபதேசிக்கக்
கருதியது. ஆகவே, வேதத்திற்குரிய பொருளை (அந்த ஞானயோகத்திலே) முடியப்-
பெற்றதாகக் கொண்டு, ஸ்ரீ பகவான் (அதனுடைய) ஸம்பிரதாயவரலாற்றைக் கூறி
அதனைப் புகழ்கின்றார் :

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுற்றார் :

க. இந்த அழிவினா யோகத்தை யான் விவஸ்வானுக்குக் கூறினேன் : விவஸ்-
வான் மதுப்ராஜாபதிக்குக் கூறினான் : மது இக்ஷவாகுவுக்குக் கூறினான்.

உ. இவ்வாறு பரம்பரையாகவந்த இதனை ராஜர்ஷிகள் அறிந்திருந்தார்கள்.
வேகாஸமானமையால் பரந்தப ! இந்த யோகம் இப்பொழுது சிதைத்து போயிற்று.

உலகத்தைப் பாதுகாக்கும் சுத்திநிபர்களுக்கு வலிமை உண்டாகும்பொரு-
ட்டு, (முந்தின) இரண்டு அத்தியாயங்களால் கூறிய இந்தயோகத்தை யான் (உலகத்-
தின்) இருஷ்டத்தோட்கத்தில் ஸூர்யனுக்குக் கூறினேன். அந்த யோகவலிமையை
யுடைய (சுத்திய) ரன்சூர பிராமணரைப் பாதுகாக்க வல்லவராகிறார். பிராம-
ணரும் சுத்தியும் பாதுகாக்கப்பட்டவழி, உலகத்தைப் பாதுகாக்கமுடியும். அழி

கவாசு | ந ஹி கஸ்ய யொமஸ்ய ஸஜ்யதஸுதநிஷாஅக்ஷணஸ்ய நோகநாப்யம் மஹம்
 வெநி | ஸ உ விவஸ்யாநு உநவெ ப்ராஹ் | உநஃ உக்ஷீராகவெ ஸ்வப-சூரய
 ஆபிராஜாய கஸ்ய வீச || ௧ ||

வனவம் சுத்தியவராவராபுராபுரம் உலம் ராஜிஷ்டயம் ராஜாநது தெ
 ிஷ்டயது ராஜிஷ்டயம் விதம் உலம் யொதம் | வல யொதம் காநெந உலம் உலமதா
 ிஷ்டயது நலம் விஷ்டயஸம்வராயம் ஸம்வரது | நெ வரநவ, குதும் விவ-
 சுதயுதம் வரெ உதி உலுநெ, தாந் ஸளயுகெநெஜாமலலிவி: வாமாநிவ
 தாவயதி உதி வரநவ: ஸதூகாவத உதயுதம்: || ௨ ||

ஈவபுராந் சுஜிதெந்திரயாந் ப்ராப்ய நஷ்டம் யொஷ்ட ஐதீ உவதஸ்ய
 யொகம் வ சுவராராஷ்டாயபுஸம்ஸநீத்ய—

க. ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஐயா தெட்டி யொழி யொருங் வாராதந் |

ஹதேதாஹி நெ ஸவா வெகி ரஹஸ்யம் ஹேதுததா துத ||

வ வளவ சுயம் லயா தெ துஷ்ட சுஷ்டியொம் லொதும் வுராதநம்,
ஹதும் சுலி லெ வலா வ சுலி ஹதி | ரஹவ்யம் ஹி யஸாசு வநதசு உதும்
யொமொ ஜாநதித்யுயம் || ௩ ||

ஹவத்ா விபுதிஷிபு உது இதி சா ஹுசு கஸுவிசு வுபி: இதி
வாரிஹாஸாபுஹு ஹொபுபு இவ கஸுபு கஸுபு உவாஹ—

விஸாப்பயனை யுடையதாதலின் (இந்த யோகம்) அழிவிலாதது. உள்ளதை உள்ள படி உணர்ந்தலிலே ஊன்றிநின்றலாகிய இ(ந்தயோகத்)தினுடைய மோக்ஷமென்னும் பய னுனது, (ஒருபொழுதும்) அழிவுறுவதில்லையன்றே. அந்த விவஸ்வான் (இந்த யோக த்தை) மறுவுக்குக்கூறினன்: மறு, தனது புத்திரன் இக்ஷ்வாகுவாகிய (ஸூர்யவம்சத்து) முதல் அரசனுக்குக் கூறினன். [விவஸ்வான் - ஸூர்யன்.] (க)

இவ்வாறு சுடித்திரிய பரம்பரையாக வந்த இந்த யோகத்தை ராஜர்ஷிகள் அறிந்திருந்தார்கள். ராஜர்ஷிகளென்பார் - அரசர்களாகும் ரிஷிகளாகும் இருப்பவர். (அத்தகையார் - ஜனகர், புருரவஸ் முதலாயினோ ரென்கு.) நீடித்தகாலமானமையால் அந்தயோகம் (வரவரத் தேய்ந்து) ஸம்பிரதாயம் இடைவிட்டுப்போனதாயிற்று. தனக்கு எதிரியாயுள்ளவர்கள் 'பரர்கள்' எனப்படுகிறார்கள். அவர்களை (த் தன்) பராக்கிரம ஒளியின் கிரணங்களால் எரிக்கிறவன் - பரந்தபன் : பகைவர்களைத் தவிக்கச் செய்வோன் என்றபடி.

(உ)

இந்த யோசனமானது, மனத்திடனில்லாதவராக இந்திரியங்களை அடக்காத
வராக இருந்தவரைச் சார்ந்து சிதைந்திருக்கவும், (ஆகவே) உலகத்திற்குப் புருஷா
ர்த்தம் கிட்டாதிருக்கவும் கண்டு,

க. இந்தப் பழமையான அதேயோகமானது, மீ என்னுடைய பக்தனாகவும் தோழனாகவும் இருக்கிறாய் என உனக்கு என்னால் இன்று கூறப்பட்டது ; ஏனெனில், இது உயர்ந்த ரஹ்ஸ்யம்.

இது - யோகம் : அதாவது, ஞானம்.

பகவானுடைய அவதாரங்கள்.

பகவானுலே (ஒன்றற்கொன்று) ஸ்ரோதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது என்ற எண்ணம் ஒருவர்க்கும் உண்டாகக்கூடாது என, (அவருடைய திருவாக்கிலே அத்தகைய ஸ்ரோதத்தைப்) பரிகரித்தற்பொருட்டு ஆஷோபம் செய்கிறவன்போல அர்ஜுனன் கூறலானான் :

[IV.]

சு. சுஜெராவீ ஸதூவ்யாதா ஹிதாநாஜீஸூரொராவீ ஸநு |
புக்ருதிம் ஸூரயிஷாய ஸஹவாஜாதூயயா ||

சுஜெராவீ ஜநூஹிதொர்வீ ஸநு, தயா ஸவ்யாதா சுக்ஷணஜூநஸ-
கீஸஹாவொர்வீ ஸநு, தயா ஹிதாநாஹிஷூரஹிஸஹவயபுஜாநாடி ராஸூரஹி
ராஸநஸஹி சுவி ஸநு, புக்ருதிம் ஜி வெஸ்டீலீம் ராயாஹி சூரணாஜீகாஹி,
யஸூர வஸெ ஸவ்யஜீஹி ஜகச வதக்தெ, யயா ரொஹிதம் ஸக ஸ்டி சூதூநம்
வாஸஹெவம் ந ஜாநாதி, தாஹி புக்ருதிம் ஸூரடி ஸயிஷாய வஸீக்யக்ய ஸஹவாஜி
ஹெஹவாநு இவ ஜாத இவ சூதூயயா சூதூநம் ராயயா, ந வரஜாடிதொ
ஹொகவசு || சு ||

தசு வ ஜநூ கரா கிரீயடிம் வ உதி? உவ்யுதெ—

எ. யரா யரா ஹி யஜஹி ஸூநிஹிவதி ஹாரத |

சுஹிஸூநாநஸஹிதூநம் ஸுஜெரஜிஷ்டம் ||

யரா யரா ஹி யஜஹி ஸூநிஹி ஹாநிஹி வஸூரஹிஷூரஹிஷூரஹி
புரானிதாடி சுஹிஸூநிதொயஸஸாடிதூநம் ஹவதி ஹாரத, சுஹிஸூநாநடி
உஜீவஹி ஸயஹிதூநம், தரா சூதூநம் ஸுஜெரஜி ஸஹம் ராயயா || எ ||

சு. பிறவாதவனானும், குறைவிலாததன்மையனானும், பூதங்களுக்கு நச்
வரனானும், (யான்) என் மாயையை வசப்படுத்திக்கொண்டு, என்மாயையினால்
பிறக்கின்றேன் [அவதரிக்கின்றேன்].

பிறப்பில்லாதவனானும், இன்னும் இயல்பாகவே குறைவிலா ஞானசந்தியுடை
யவனானும், மற்றும் ப்ரஹ்மாமுதல் புல்வரைபிலுமுள்ள பூதங்களை (யெல்லாம்) ஆளுந்
தன்மையனானும், —இந்த உலகமெல்லாம் எதற்கு உட்பட்டிருக்கின்றதோ, (யின்
னும் அது) எதனால் மயக்கப்பட்டு வாஸஹிதேவனைத் தன் ஆத்மாவாக அறியவில்லை
யோ, அந்த ப்ரகிருதியை (அதாவது, விஷ்ணுவுக்கு உரியதும், முக்குணவடிவமுமான
என்மாயையை வசப்படுத்திக்கொண்டு, என்னுடைய மாயையினாலே உடம்பொடுதிற்ப
வன்போல, பிறந்தவன்போல யான் இருக்கின்றேன். (ஆனால், உலகத்தாரைப்போல
உண்மையாகவே (பிறக்கின்றேன்) இல்லை. (4)

பகவதவதாரத்தின் பிரயோஜனம்.

இனி, அப்பிறப்பு எப்பொழுது? எதற்கு? என்பது—கூறுவோம்:

எ. பாரத! (உலகத்திலே) தருமத்திற்குக் குறைவும், அதர்மத்திற்கு ஏற்ற
மும் வரும்போதெல்லாம் யான் என்னைப் படைத்துக்கொள்கிறேன்.

வர்ணத்தாலும், ஆச்ரமத்தாலும், மற்றும் தன்மையவற்றாலும் அறியப்படுவ
தாய், பிரானிகளின் செல்வத்திற்கும் உறுதியான நன்மை(யாகிய முக்தி)க்கும் ஸாதந
மாயிருக்கின்ற தருமத்திற்குக் குறைவும், அதர்மத்திற்கு ஏற்றமும் வரும்போதெல்
லாம் யான் என்னை மாயையினால் படைத்துக்கொள்கிறேன் [ஜனங்களுக்குப் புலப்
படுகின்றேன்]. (எ)

கிஷ்குந்தை :-

அ. வாரித்ராணாய வாயுநாடி விநாஸாய வ ஹஸ்தாநாடி |
யஜ்ஞஸாஸ்தாநாடிநாய வஸஸ்வாதி யுமே யுமே ||

வாரித்ராணாய வாரிநக்ஷணாய வாயுநாடா வஸ்தாநாடிநாடா, விநா-
ஸாய வ ஹஸ்தாநாடிநாய வாவகாஸிணா, கிணு, யஜ்ஞஸாஸ்தாநாடிநாய யஜ்ஞஸா-
ஸ்தாநாடிநாய வஸஸ்வாதி யுமே யுமே வுநாயுமே || அ ||

கக -

க. ஐந கஜ வ ஜே ஹிஷ்ட வாவம் யோ வெதி ததததி |

தூதா ஜெஹம் வாநஜிந நெதி ஜஜேதி ஸோஜிநாம ||

ஐந ஜாயாநாநாடி வ கஜ வ வாயுநாடா வாரித்ராணாடி ஜே ஜே ஹிஷ்ட
வாநாஸ்தாநாடிநாய வாயுநாடிநாய யஜ்ஞஸாஸ்தாநாடிநாய யஜ்ஞஸாஸ்தாநாடிநாய
தூதா ஜெஹம் ஜே வாநஜிந நெதி ஜஜேதி ஸோஜிநாம || க ||

க. வஸஸ்வாதி யுமே யுமே வுநாயுமே ; கி. தவதி ? வுநாயுமே -

கா. விநாஸாயுநாடிநாய வஸஸ்வாதி யுமே யுமே வுநாயுமே |

வஸஸ்வாதி யுமே யுமே வுநாயுமே வுநாயுமே ||

எதன்பொருட்டு :-

அ. கன்னோரைப் பாதுகாத்தற்கும், தியனசெய்வோரை முற்ற ஒழித்தற்கும்,
தருமத்தை கங்கு காட்டுதற்கும் (யான்) யுகத்தோறும் அவதரிக்கின்றேன்.

கன்னோர் - கல்வழிசிற்பவர். தியனசெய்வோர் - பாவங்களையினவற்றைச்
செய்ப்பவர். (அ)

அந்த

க. திவ்யியமான என்னுடைய அவதாரத்தையும், செய்கையையும் எவன்
திவ்யாறு உண்மையாய் அறிகிறானோ, அவன் (தனது) உடலைவிட்டபின்பு மறுபிறப்
பைப் பெறுவதில்லை ; அர்ஜுன ! அவன் என்னை அடைகிறான்.

(மனிதர் சரிமப்போல) ப்ரகிருதியினாகியபதல்லாததாய் ஈசுவரனுக்கு(என்று)
பிறந்த அநாவதான என்னுடைய அவதாரமானது மாயையினாகிய தெனவும்,
(என்னுடைய) செய்கையானது கன்னோரைப் பாதுகாத்தல் முதலிய தெனவும் இப்
படித் தீர்க்கப்பெறுவது உள்ளது உள்ளபடி எவன் அறிகிறானோ, அவன் இந்தத் தேச
கலகவிட்டவுடன் மறுபிறப்பை யடையான். அர்ஜுன ! அவன் என்னை அடைகிறான் :
என்பது நினைந்து யுத்தம்) தீபேடுகிறான். (க)

நாயோக்யோக்யுதாந் ஸுதீக்த ஸாதம்.

இந்த மாயாவழியானது இக்காலத்தில் தலைப்பட்டதன்று. எப்பொழுது
தெனின் ? - முந்தாதத்திலுங்கூட,

க. (பொருள்வாரி) ஆகை பயம் கோபம் இவை நீங்கியவர்களாய்,
என மயமானவர்களாய், என்னைப் புகலடைந்தவராய், ஞானமாகிய தபானினால் பரிசுத்
தரான அனேகர்கள் என் தன்மையை அடையலானார்கள்.

வீதராஹயகெடாயா ராமஸூஹயம் உகெடாயஸூ வீதா விதகா யெஹு:
தெ உத்யா: ஸ்ரூஷிவித: ஸ்ரூஸாராஹேஷஸிபுந: பாஷ வாவ உ வரஜேஸ்யஸு
உபாஸுரிதா: கெவஜூநகிஷா உத்யுட: | வஹவ: சுநெகெ ஜோநதவவஸா
ஜோநசு வாவ உ வரஜோதூவிஷயம் தவ: தெந ஜோநதவவஸா வுதா: வரா
ஸாஸிம் மதா: ஸஹ: ஜோவசு ஸ்ரூஸாராவம் ஜோகஸு ஸ்ரூமதா: ஸஜெகஸூஸா:
உதராதவொகிரவெகா ஜோநகிஷா உத்யுஸு லிம்ம 'ஜோநதவவஸா' உதி
விஸெஷணஸு || ௧௦ ||

தவ தஹிபு ராமகெஷு ஸூ, யெந கெஹுஸூரிடெவ ஸ்ரூஷாவம்
புயஸூஸி ந ஸவெடஸூ: உதி; உஹுகெ—

கக. யெ யயா ஜா ப்ரவஹுஜெ தாஸ்ஸமெவ ஹஜாஜுஹு |

ஜவதூநாவத-ஜெ ஜநஸூ: வாய- ஸவ-ஸ: ||

யெ யயா யெந ப்ரகாரெண யெந ப்ரயொஜெந யதூவாபிபுத்யா ஜா
ப்ரவஹுஜெ தாநு தமெவ ததூஷாநெந ஹஜாஜி சுநாஸூஸூ: சுஸமா, தெ-
ஷா ஜோகஸு ப்ரதி சுநாபிபுக்ஷா | நஹி வாகஸூ ஜோகஸு வமொபிபுக்ஷம் உ
ந யமவசு ஸம்வதி | சுத: யெ யதூவாபிபுத: தாநு ததூஷாநெந, யெ யயொ-

என் மயமானவர்களாய் - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவராய், (தமது ஆத்மாவுக்கும்)
சர்வரஸுக்கும் பேதமில்லை யெனக் காண்பவராய். பரமேஸ்வரனான என்னையே புகஸ
டைந்தவராய் - ஞானமொன்றிலேயே உறுதியாகிற்பவராய் என்றபடி. பரமாத்
மாவைப்பற்றிய ஞானமென்னும் தபஸினால் சிறந்த பரிசுத்தியைப் பெற்று என் தன்
மையை = சர்வரன் நிலையை, மோகஸத்தை நன்கு அடையலானார்கள். ஞானசிஷ்டை
யானது, (முத்தியைக் கொடுக்கும் விஷயத்திலே தனக்கு உதயியாக)வேறொர் தபஸை
வேண்டி நிற்காததாம் என்பதற்கு - 'ஞானமாகிய தபஸினால்' என்னும் விசேஷணம்
அறிகுறி. (௧௦)

சேல்வத்தையும், முத்தியையும் பகவான் தந்தருளுதல்.

அப்பொழுது உங்களுக்கு (ஒன்றிவிடத்து) விருப்பம், (மற்றொன்றிவிடத்து)
வெறுப்பும் உண்டாம்; ஏனெனில், நீங்கள் ஆத்மநிலையைச் சிலர்க்குமாத்திரமே
யன்றி எல்லோர்க்கும் தந்தருளுவதில்லை என்பது?—(விடை)கூறுவோம்:

கக. எவர்கள் என்னை எவ்வாறு அடைகிறார்களோ, அவர்களை நான் அவ்
வரே அருக்கிரக்கிறேன். பார்த்த! மனிதர்கள் எவ்வாற்றாலும் என்வழியை அமுலா
க்கிறார்கள்.

எவ்விதமாக எப்பிரயோஜனத்தோடு (அதாவது) எப்பயனை வேண்டி. எவர்
கள் என்னை அடைகிறார்களோ, அவ்விதமாகவே அப்பயனை அளிப்பதனால் அவர்
களை அருக்கிரக்கிறேன்; அவர்கட்கு முத்தியிலே விருப்பமில்லாதன. (ஸம்ஸா
ரத்தினின்றும்) விடுபட விருப்பமுடைமையும், (இம்மை மறுமைப்) பயன்களிலே
விருப்பமுடைமையும் ஒருவனுக்கு ஒருங்கே நிகழாதன்றோ. அதலால், எப்பயனை எவர்
கள் வேண்டுகிறார்களோ, அப்பயனை அளிப்பதனால் அவர்களை (அருக்கிரக்கின்றேன்);

வகார வரவ வண்புரி வாதுவண்ணும யோ ஸ்ரோண வுஷ்டு
உதாதிதம் “புராணொளவு உவரோவீச” உதாதிதமுதே, முணகடு-
விவாமுரி உணவீவாமுரி கடுவிவாமுரி | உணா ஸ்ரோணுரிவாவி | து
வாதிவா வுதவ்யாமுரி புராணுரி ‘ஸரோ டுரி தவ’ உதாதி
கடுவா, வுதவ்யாமுரிவாவிவ்யாமுரி கடுவ்யா ஸ்ரோணுரிவாவி
கடுவா, கடுவ்யாமுரிவாவிவ்யாமுரி வெவ்யா கடுவ்யா கடுவா,
கடுவ்யாமுரிவாவிவ்யாமுரி ஸ்ரோணுரி ஸ்ரோணுரி வகடு வரவ கடு
உதேவம் உணகடுவிவாமுரி வாதுவண்ணும யோ வுஷ்டு உதேவம் | தக வ
உதேவம் வாதுவண்ணும உ கடுவ்யா வகடுவ்யா, கடு வகடுவ்யா வகடு வகடு
விவெவ்யா ||

ஹ! தவீது வாதுவண்ணும வுதாதி கடுவ்யா கடுவ்யா கடுவ்யா
தடுவ்யா வுதேவம், கடு வகடு கடுவ்யா கடுவ்யா கடுவ்யா கடுவ்யா
யடுவ்யா வுதேவம் வகடுவ்யா கடுவ்யா கடுவ்யா கடுவ்யா கடுவ்யா
யடுவ்யா வுதேவம் வகடுவ்யா கடுவ்யா கடுவ்யா கடுவ்யா கடுவ்யா
யடுவ்யா வுதேவம் வகடுவ்யா கடுவ்யா கடுவ்யா கடுவ்யா கடுவ்யா

நான்கேயான ஜாதியானது, குணத்தின் பலவிதமான [ஏற்றத்தாழ்ச்சியான]
அளவிற்குத் தக்கபடியும், (அவ்வாறே) கர்மத்தின் பலவிதமான அளவிற்குத் தக்க
படியும் ஈச்வரனுடைய என்னும் அமைக்கப்பட்டது. (இதனை,) “ப்ராஹ்மணன் இத
னுடைய முக மான” (ருக் - ௧௦ - ௧௦) என்பதுமுதலான சுருதியினால் (அறிக).
குணங்கள் - ஸத்துவம், ராஜஸ், தமஸ் என்பன. அவற்றுள் [அந்த நான்கு வர்ணங்க
ளுள்], ஸாத்விகன (அதாவது) ஸத்துவகுணத்தை முதன்மையாகவுடைய ப்ராஹ்
மணனுக்குச் சாந்தம் அடக்கம் தவம் என்பன முதலானவை, (உரிய) கர்மங்கள்
(௧௮ - ௧௨). ஸத்துவகுணத்தைத் துணையாகப் பெற்றுள்ள ரஜோகுணத்தை முதன்
மையாகவுடைய சுத்திரியனுக்கு சௌர்யம் பராக்கிரமம் முதலியவை (உரிய) கர்மங்
கள் (௧௮ - ௧௩). தமோகுணத்தைத் துணையாகப்பெற்றுள்ள ரஜோகுணத்தை
முதன்மையாகவுடைய வைச்யனுக்கு வேளாண்மைமுதலியன (உரிய) கர்மங்கள்
(௧௮ - ௧௪). ரஜோகுணத்தைத் துணையாய்ப்பெற்றுள்ள தமோகுணத்தை முதன்
மையாகவுடைய குத்திரனுக்கு (உரியது) ஐழியம் என்னும் ஓரேகர்மந்தான் (௧௮ - ௧௫)
என இவ்வாறு குணம் கர்மம் என்றவற்றின் பலவிதமான அளவிற்கு ஏற்ப நான்கு
வ்ணமும் என்னும் படைக்கப்பட்டது என்பது பொருள். பீரவித்தமான இந்த
நான்கு ஜாதியும் மற்றைய உலகங்களில் இல்லை; ஆதலால்தான் “மனுஷ்யலோகத்திலே”
(௧ - ௨௨) என்னும் விசேஷணம்.

(ஆரோபம்):—“ஓ! அப்பொழுது, நான்குவர்ணத்தையும் படைத்தல் முதலிய
தொழில்கட்கு (சீங்கள்) கர்த்தாவாதலால், அதன்பயன் (உமக்கே) வந்துசேரும்.
ஆகவே சீங்கள் (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) என்றும் விடுபட்டவராகவும், என்றும் ஈச்வர
ராகவும் ஆகமாட்டார்கள் என்பது?

(ஸமாதானம்):—(விடை) கூறுவோம்:—மாயையின் வ்யவஹாரத்தால் (பான்)
அந்தத்தொழிலுக்குக் கர்த்தாவாக இருந்தாலும், உண்மையாக அகர்த்தாவாதலால்
நான் ஸம்ஸாரத்திற்கு உட்படாதவன் என்று தெரிந்துகொள். (கூ)

யெஷாம் து கடுணாம் சுதாராம் தாம் திருவெ வாரோயுதம் தெஷாடி
சுசுதார வளவ சுஹம், யதம்—

கசு. ந தாம் கடுணாணி மீவணி ந தெ கடுமவெ ஸ்ருஹா |

இதி தாம் யொழிவிநாநாதி கடுமவிந-வ வயுதெ ||

ந தாம் தாநி கடுணாணி மீவணி தெஷாடிநாநாநககெந, சுஹம்காரா-
வாவாசு | ந வ தெஷாம் கடுணாம் மவெ தெ தெ ஸ்ருஹா துஷா | யெஷாம் து
லம்ஸாரிணாடி “சுஹம் சுதார” இதுவிநாநம் கடுமவெ, ஸ்ருஹா வ துஷவெஷாம்,
தாநி கடுணாணி மீவணி இதி யுதம், துஷாவாசு ந தாம் கடுணாணி மீவணி | இதி
வளவம் யம் சுதொர்வி தாடி சூக்தெந சுவிநாநாதி “ந சுஹம் சுதார, ந தெ
கடுமவெ ஸ்ருஹா” இதி வ கடுமவி: ந வயுதெ, துஷாவி ந தெஷாடிநாந-
வகாணி கடுணாணி மவணி இதுயுதம் || கசு ||

“ந சுஹம் சுதார, ந தெ கடுமவெ ஸ்ருஹா” இதி—

கரு. வளவம் துஷாவா கருதம் கடு வதிவெ-வாவி துஷாவாவி: |

காரம் கடுமவ துஷாதி வதிவெ-வதிவ-தாரம் கருதம் ||

வளவம் துஷாவா கருதம் கடு வதிவெ-வதிவ-வதிவ-தாரம் கருதம்
துஷாவாவி: | காரம் தெந கடுமவ, துஷாதி வதிவ-தாரம் கருதம்

பற்றற்றுச் செய்யும் கர்மமானது ஒருவனைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை.

மற்று, நீ என்னை எந்தத் தொழில்கட்டுக் கர்த்தாவாக நினைக்கின்றனையோ
அவற்றிற்கு யான் உண்மையாகவே அகர்த்தாதான் ; ஏனெனில்,

கசு. “கர்மங்கள் என்னைப் பற்றுவதில்லை : கர்மத்தின் பயனிலே எனக்கு
ஆசை இல்லை” என எவன் என்னை அறிகிறானோ, அவன் கர்மங்களால் கட்டப்படுவ
தில்லை.

(எனக்கு) அகங்காரமின்மையால், அந்தக்கர்மங்கள் (எனக்கு) உடம்பு முத
லியவற்றை உண்டாக்கி என்னைப் பற்றுவதில்லை ; அக்கர்மங்களின் பயன்களிலே
எனக்கு ஆசையும் இல்லை. ஆனால், ஸம்ஸாரிகளான [உலகவாழ்க்கையில் பற்றுக்
கொண்ட] எவர்கட்குக் கர்மங்களிலே “நான் கர்த்தா” என்ற எண்ணமும், அவற்றின்
பயன்களிலே ஆசையும் உள்ளனவோ, அவர்களைக் கர்மங்கள் பற்றுகின்றன என்பது
ஏற்கும். அவை (எனக்கு) இல்லாததனால், கர்மங்கள் என்னைப் பற்றமாட்டா.
“நான் கர்த்தா இல்லை, எனக்குக் கர்மத்தின் பயனிலே ஆசை இல்லை” என இவ்
வாறாக அறிகிறவன் வேறு எவனானாலும் ஆகுக ; அவன் கர்மங்களால் கட்டப்படுவதி
ல்லை : அவனுக்குக்கூடச் சரீரம்முதலானவற்றை உண்டாக்கும் கர்மங்கள் இல்லை என்
பது பொருள். (கசு)

“நான் கர்த்தா இல்லை, எனக்குக் கர்மத்தின் பயனிலே ஆசை இல்லை” என

கரு. இவ்வாறாக அறிந்து, (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபடவிரும்பிய முன்னோ
ர்களாலும் கர்மமானது செய்யப்பட்டது. ஆதலால், முத்தின் பண்டைக்காலத்தில்
முன்னோர்களால் செய்யப்பட்ட கர்மத்தையே நீ செய்யக்கடவாய்.

(ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபடவிரும்பிய முன்னோர்களாலும் அநுஷ்டிக்கப் ப
ட்டமையால், நீ கர்மத்தையே செய்யவேண்டுமெயன்றி மௌனமாக உட்கார்ந்திரு

கத்யவ்யூ, தவ்யாசு ச்யா வகுவெபுரவி சுருஷிக்ஷாசு, யதி சுஜ்ஞம் ததா
சுத்யா-ப்யூயம், ததவிச வேச மொகஸம்முஹாயம், வகுவெபு ஜககாநிநி
வகுவதாரம் சூகம் ந சுப-நா க்யகம் நிவபூகீக்ய || கரு ||

சுத்யு சுருஷிக்ஷைக்யம் சூகம்வதாரபெவ கருவாநி சுஹபு | கிம் விஸெஷி-
தேத 'வகுவெபு வகுவதாரம் சூக்ய' உதி? உப்யுதே—யஸ்யாசு சிஹசு
வெவஷ்யம் சுருஷி | கயபு?—

கசு. கிம் சுருஷிக்ஷைக்யை கவயொ஽வ்யுத்யு ஜோஹிதாஃ |

தத்யு(2)கரு-புவக்ஷ்யாநி யசு ஜ்யோச்யா ஜோக்ஷ்யவெஸம்ஸூயாசு ||

கிம் சுருஷிக்ஷைக்யம் உதி கவயி ஜோபாவிநி சுவி சூத்யு சுஹபு சுருஷி-
க்யைக்ய ஜோஹிதாஃ ஜோஹம் மதாஃ | தசு சுசு தெ தவ்யு சுஹம் சுரு-
ஷிக்யம் உபுவக்ஷ்யாநி யசு ஜ்யோச்யா விஷிவா சுருஷி ஜோக்ஷ்யவெஸம்ஸூயாசு
ஸம்ஸூயாசு || கசு ||

உவ வாயம் சூயா சிஹவ்யு—சுருஷிக்ஷைக்யை ஜோபாவிநிவெஷா மொகவ்யுவிஷய,
சுருஷிக்ஷைக்யை சுருஷிக்ஷைக்யை சுருஷிக்ஷைக்யை; கிம் தத்யு வொவ்யு உதி? சுஹாசு?
உப்யுதே—

ததயாவது, (கர்மங்களைத்) துறந்திடுதலையாவது செய்யக்கூடாது. நீ அஜ்ஞானி
யானால், அப்பொழுது தெத்தசத்திக்காத(க் கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும்); நீ
உண்மைஉணர்ந்தோனானால், உலகத்தை நல்வழிதிறத்த(க் கர்மத்தை அநுஷ்டிக்க
வேண்டும். அன்றியும், அக்கர்மமானது) மிகப்பழைய காலத்திலே ஜககாதியரான
முன்னோர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டுவந்ததேயன்றி இப்பொழுது (புதிதாக) அநுஷ-
டிக்கப்பட்டதன்று. (கரு)

கர்மம் ஓன்றது, அகர்மம் ஓன்றது என்பது.

இ(ம் மதஷ்யஸோகத்)திலே கர்மத்தைச் செய்யவேண்டு மென்றால், நீங்கள்
தொல்வதனாலேயே நான் (அதனைச்) செய்வேன். (ஆகவே, அங்ஙனம்) “முன்னோ-
ர்களாலே மிகப்பழைய காலத்திலே செய்யப்பட்டது” என்று சிறப்பித்துக்கூறியத
னால் என்ன என்பது?—கூறுவோம்: ஏனெனில், கர்மத்(தை அறியும் விஷயத்)
திலே அதிக அருமை இருக்கின்றது.—எப்படி?—

கசு. கர்மமென்பது என்ன? அகர்மமென்பது என்ன? என்றஇதிலே, அறிவு
டைவோரும் மயங்கிவிட்டார்கள். நீ எதனை அறிந்து, தீமைமீனின்றும் விடுவிக்கப்
படுவாயோ, அந்தக் கர்மத்தையும் அகர்மத்தையும் யான் உனக்கு உபதேசிப்பேன்.

இவ்விஷயத்திலே அறிவுள்ளவருங்கூட மயக்கமடைந்துள்ளார். ஆகவே, யான்
உனக்குக் கர்மத்தையும் அகர்மத்தையும் (அவை இன்னவை யென்று) விரித்துக்
கூறுவேன். நீ கர்மம்முதலான எவற்றை அறிந்து ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுவிக்கப்
படுவாயோ, (அவற்றை விவரமாகச் சொல்வேன்). (கசு)

கர்மமென்பது, உடம்புமுதலியவற்றின் அசைவு; அகர்மமென்பது, அவற்-
றின் தொழிலின்மை. உலகத்திலே (இவை யாவர்க்கும்) தெரிந்தவை. (ஆகவே,
அதில் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய தென்ன? [ஒன்றும் இல்லை]—என்று நீ இவ்வாறு
கொள்ளவும் கூடாது.—ஏன்?—கூறுவோம்:

கௌ. கஉ-ஓணொ ஹ்ருவி ஹொஹவ்யு ஹொஹவ்யு வ விகஉ-ஓணஃ |

ஹகஉ-ஓணஹ ஹொஹவ்யு மஹநா கஉ-ஓணொ மகிஃ ||

கஉ-ஓணஃ ஸாஸ்த்ர விஹிதஸ்ய ஹி யஸ்யாஹ ஹவி ஹஹி ஹொஹவ்யு, ஹொஹ-
வ்யு வ கஹ்ருவ விகஉ-ஓணஃ ஸ்ர-திஹிதஸ்ய, தயா ஹகஉ-ஓணஹ க-ஹ்ருவ்யுஹாவஸ்ய
ஹொஹவ்யு ஹஹி மகி க்ர-ஹ்ருவி ஹ்யாஹாஃ ககஉவ்யுஃ | யஸ்யாஹ மஹநா
விஹிதா ஹ்ருஹ்யா—கஉ-ஓண மகி உவஹகஹ்ருவ்யு கஹ்ருஹிதா—கஹ்ருஹித-
விகஹ்ருஹாஃ மகி யாயா-ஹ்ருவ தஹ்ருவ மக்யுஹ்யுஃ || கௌ ||

கிம் ஸ-ஹஃ தஹ்ரு கஹ்ருஹிதஃ யஹ ஹொஹவ்யு வஹ்ருஹி மகி ஸ்ர-திஹிதாஹ்யு?
உஹ்யுஹெ—

கஅ. கஉ-ஓணஹகஉ-ஃ யஃ வஹ்ருஹ ஹகஉ-ஓணி வ கஉ-ஃ யஃ |

வ ஸ-ஹிதாஹ ஹ்ருஹ்ருஹ வ ய-ஹ்ரு க்ர-ஹ்ருஹகஉ-ஃ ||

கஉ-ஓணி, க்ர-யஹெ மகி கஹ்ரு வ்யாஹாஹித-ஹ, தஹ்ருஹ கஹ்ருஹி ஹகஉ-
கஹ்ருஹாவம் யஃ வஹ்ருஹ, ஹகஉ-ஓணி வ கஹ்ருஹாவெ கஹ்ருஹ-ஹ்ருஹாஹி ஸ்ர-ஹ்ரு-

கௌ. ஏஹேனினி, கர்மத்தைப்பற்றியும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது உண்டு :
விகர்மத்தைப்பற்றியும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது உண்டு : அகர்மத்தைப்பற்றியும்
தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது உண்டு. கர்மத்தின் போக்கானது அறிதற்கு அரியது.
[விகர்மம் - விலக்கப்பட்ட கர்மம். அகர்மம் - ஒன்றுஞ்செய்யாது சும்மாரிசுத்தல்.]

ஏஹேனினி, சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தைப்பற்றியும் தெரிந்துகொள்
ளவேண்டியது இருக்கின்றது : விலக்கப்பட்ட விகர்மத்தைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்
ளவேண்டியதும் இருக்கவேஇருக்கின்றது. அவ்வாறே, மௌனமாயிருத்தலாகிய
அகர்மத்தைப்பற்றியும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது இருக்கின்றது. 'ஏஹேனினி,
கர்மம் விகர்மம் அகர்மம் என்றவற்றின் போக்கானது' உள்ளது உள்ளபடியான தன்
மையானது, அதாவது, (அவற்றின்) உண்மை கஷ்டமானது, அறிதற்கு அரிதானது.—
“ இருக்கின்றது ” என்பதை மூன்றி(டங்களி)லும் வருவித்துக்கொள்க. “ கர்மத்
தின் ” என்பது, கர்மம் முதலானவற்றின் உபலக்ஷணத்திற்காக. (உபலக்ஷணம் - ஒரு
சொல், தன்னோடு தன்னினங்களையும் கொள்ளுதற்கு உரியதாய்நின்றல். சோற்றை
உண்டான் என்றால் - அதனோடு கறிமுதலியவற்றையும் தின்றான் என்பது கூறாமலே
அமைதலால், சோறுஎன்னும் சொல் - மற்றைக் கறிமுதலிய தன் இனங்களையும்
கொள்ளுதற்கு உரியதாய்நின்றல் காண்க.) (கௌ)

ஆனால், “ (கர்மஅகர்மங்களைப்பற்றித்) தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதைக் கூறு
வேன் ” என்று (நிங்கள்) மேற்கொண்டுள்ள (அக்) கர்மம்முதலானவற்றின் உண்மை
என்ன? —கூறுவோம் :

கஅ. எவன் கர்மத்திலே அகர்மத்தைக் காணக்கூடுமோ, எவன் அகர்மத்தி
லும் கர்மத்தைக் காணக்கூடுமோ, அவன், மனிதர்களுள் அறிவுள்ளவன் ; அவன்
(ஞானசிஷ்யுடையக்) கூடினவன், கர்மங்களெல்லாவற்றையும் செய்தவன்.

செய்யப்படுகிற தென்பது - செய்கை, கர்மம், தொழில் பொது [செல்லல்,
நின்றல், நினைத்தல்முதலிய எல்லாத்தொழிலுமாம்]. பிரகிருத்தியும் நிவிருத்தியும்,

தீதிவாதேஜா:—வஜ்ஜு-கபூராவெயுவ ஹி ஸவது ஸவ சி-யாகாரகாழிவஹாஸ: கபிபூரம-குள வாவ-கஜ-ய: வஸ்யை வஸ்யதி, வஸ வ-விஜாநு உந-வெஷுஷ-வ, வ-ய-கூ: யோநி வ, கருதூகஜ-கருக ஸரிஷ்டகஜ-கருக வ ஸ: உதி ஸூ-ருயகெ கஜூகஜ-கஜூ: உதரெதர-கஜூ: ||

உந-கிழ உந-விரு-கிழ உவ்யகெ 'கஜூணி ககஜூ ய: வஸ்யை ககஜூணி வ கஜூ' உதி; உ ஹி கஜூ ககஜூ ஸ்யாஸ, ககஜூ வா கஜூ | கரு-விரு-கிழ கய-வஸ்யை கரு-வஜூ?—உ, ககஜூ வாவ வரூராய-க: ஸக கஜூவக ஸவஹாஸகெ உ-ரு-வஜூ: காகஸ்ய, கயா கஜூ வாவ ககஜூவக | கரு-யயா-ரு-கஜூ-

செய்பவகுறிய கர்த்தாவைச் சார்ந்துநின்றவின், (கர்மத்தில் அகர்மத்தையும், அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் காணக்கூடு மென்க. பிரயிருத்தி - கர்மம், செய்தலென்னும் முயற்சி. நிமிருத்தி - அகர்மம், ஒய்தலென்னும் முயற்சி.) மெய்ப்பொருளை அடையாதிடத்தன்றோ செய்கையென்னும் வ்யவஹாரமும், செய்பவனென்னும் வ்யவஹாரமும், மற்றுமிவைபோன்ற வ்யவஹாரமுமாகிய கைலமுமே அஜ்ஞானநிலையிலேயே நிகழ்கின்றது. எவன் கர்மத்திலே கர்மமின்மையைக் காண்கிறானோ, எவன் கர்மமின்மையிலேயும் கர்மத்தைக் காண்கிறானோ, அவன் மனிதர்களுள் அறிவுடையவன்: அவன் யோகி: அவன் எல்லாகர்மங்கனையும் செய்தவன் என்று, கர்மஅகர்மங்களிரண்டிலும் ஒன்றில் மற்றொன்றைக் காண்பவன் (இவ்வாறு) கொண்டாடப்படுகிறான்.

(ஆரோக்யம்):— அப்படியானால், “எவன் கர்மத்திலே அகர்மத்தையும், அகர்மத்திலேயும் கர்மத்தையும் காண்கிறானோ” என்று இதென்ன கிரோதமாகக்கூறப்படுகின்றது? நிச்சயமாகக் கர்மம் அகர்மமாகாது, அகர்மம் கர்மமாகாது. (ஒன்றைக்) காண்பவன், அதில் (அதற்கு) கிரோதமானதை எப்படிக் காண்பான்? [காண முடியாது.]

(ஸமாதானம்):— அப்படியன்று; உண்மையிலே அகர்மமாகவே இருப்பது, கிரிவகபுத்தியங்கிய ஜனங்களுக்குக் கர்மம்போலத் தோற்றுக்கின்றது; அவ்வாறே, கர்மமாகவே (இருப்பது) அகர்மம்போலத் தோற்றுக்கின்றது. பகவான் அவற்றை உள்ளபடி உணர்த்தும்பொருட்டு “எவன் கர்மத்திலே அகர்மத்தைக் காண்கிறானோ”—என்று தொடங்குகின்ற (சுலோகத்)தைக் கூறலானார். (மயக்கஉணர்வினால் ஆத்மாவினிடத்துத் தோன்றிய கர்மத்திலே அகர்மத்தைக் காணுதலென்பது - மயக்கஉணர்வினால் தோன்றிய வெள்ளியிலே இப்பியைக் காண்பது போல. நின்னும் அம்மயக்கஉணர்வினால் அவ்வாத்மாவினிடத்துத் தோன்றிய அகர்மத்திலே கர்மத்தைக் காணுதலென்பதும் அது. எப்படியெனில், —ஒருபொருளின் உணர்ச்சியைப் பெற்றவனன்றி, ‘அப்பொருள் இல்லை’ என்னும் உணர்ச்சியாவாது. இப்பியைப் பார்த்து வெள்ளியென்றவிடத்து, இப்பியிலே வெள்ளி கற்பிக்கப்பட்டது. அவ்வண்ணமே அதனைப் பார்த்து ‘இங்கே முன் தோன்றிய வெள்ளி இல்லை’ என்றவிடத்து இல்லை என்னும் உணர்ச்சியானது, கற்பிக்கப்பட்ட வெள்ளியின் உணர்ச்சியைத் தழுவிநின்றலால், இப்பியிலே வெள்ளி இல்லை என்பதும் கற்பிக்கப்பட்டது. இதனை நுண்மையாக ஆராய்ந்தறிவ. இவ்வாறே, ஆத்மாவினிடத்துக்

நாயுட்பு ஞான ஹவாநி—‘கடுணுகடுயம் வஸ்யுக’ உத்யாதிசுகொ ந விராபிபு
வாபிபிசுகாபிபுவபதெஸு, ‘வொபிபிபு’ உகி உ யயாஹிபதபிபு உபுதெ |
ந வ விபரீதஜாநாசு சுஸாஹாசு கொகூணம் ஸ்யாசு; ‘பசு ஜாஹா கொகூணெஸ
ஸாஹாசு’ உகி உ உகூபு | தஸ்யாசு கடுபாகடுணீ விபயபுயெண ஸூஹீதெ
புராணிஹி: தவிபயபுயபுஹணநிபுத்யபுஹவகொ வபநம் ‘கடுணுகடுயம்’
உத்யாதி | ந வ சுதூ கடுபாயிகாணஸு சுகடு கஹி, சுஹெண வபிராணீவ | நாவி
சுகடுபாயிகாணம் கடு கஹி, கடுபாவாஹாசு சுகடுணம் | சுதம் விபரீதஸூஹீதெ
வபவ கடுபாகடுணீ வளகிஹெஹி, யயா ஸூபுத்யபிபுத்யாபு உபுகம், ஸாஹிபுத்யாபு வா
பாபிபு ||

நம கடு கடுகடுவ ஸவெபுஷாந் ந ஸூபிபு வுபிபுத்யாதி—தசு ந, நளஸு-
ஸு நாவி ஸூபிபுத்யாந் தபுபுஷாந் சுபிபுத்யாந் நபுபுஷாந் வுபிபுத்யாந் உபிபுத்யாந்,
புபுத்யாந் உபிபுத்யாந் வுபிபுத்யாந் உபிபுத்யாந் உபிபுத்யாந் உபிபுத்யாந், வபிபுத்யாந்

கர்மமும், கர்மமில்லை என்பதும் கற்பனை என்று கண்டுகொள்க.—ஆ.) ஆகவே,
ஹீரோதயமில்லை. அறிவுடைமை முதலியவை (மற்றைய ஞானத்தாலல்லாமல் ஆத்ம
ஞானமொன்றினால்மாதிரும்) அமையுமாதலாலும், “(கர்மஅகர்மங்களைப்பற்றித்)
தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது உண்டு” (ச-கௌ) என்றதனாலும் (பகவான்) உள்ளதை
உள்ளபடி உணர்த்துதலை அருளிச்செய்கிறார். அன்றியும், தீமையினின்று நீங்கு
தலும் மயக்கஉணர்வின் அமையாது; (ஏனெனில்,) “எதனை அறிந்து நீ தீமையி
னின்று நீங்குவாயோ” (ச - கௌ) என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால்,
பிராணிகள் (எல்லாம்) கர்ம அகர்மங்கள் இரண்டினையும் விபரீதமாகக் கொண்டிருக்
கின்றன (என்று,) “எவன் கர்மத்திலே அகர்மத்தை” என்று தொடங்கும் பக
வான் திருவாக்கானது அவர்கள் (அவ்வாறு) விபரீதமாகக் கொண்டிருத்தலை நீக்கு
தற் கென்க. இனி, இலந்தைக் கனிகள் ஒரு பாண்டத்தில் (இருப்பது)போல, இங்கே
[உலகவ்யவஹாரத்திலாயினும், சாஸ்திரவ்யவஹாரத்திலாயினும்] அகர்மம் கர்மத்தை
இடமாகவுடைய தில்லை; (அவ்வாறே,) கர்மமும் அகர்மத்தை இடமாகவுடையதில்லை;
அகர்மமென்பது கர்மமின்மை யாதலின். ஆகவே, கர்மஅகர்மங்கள் இரண்டும் ஸாமா
ந்ய ஜனங்களால் கானலில் ஜலம்போலவாவது இப்பியில் வெள்ளிபோலாவது விபரீத
மாகக் கிரகிக்கப்பட்டேயுள்ளன (என்பது, பகவான் கருத்தென்க).

(ஆகேபம்):—அப்படியானால், கர்மமென்பது எல்லார்க்கும் கர்மந்தான்;
ஒரு இடத்திலாயினும் (அது வேறொன்றாகப்) பிறழ்வதில்லை.

(ஸமாதாநம்):—அது சரியன்று; கப்பலில் இருப்பவனுக்குக் கப்பல் செல்லு
கையில் (தாம் நிலைபெயர்ந்து)செல்லுதலில்லாதவையாய்க் கரையில் நிற்கும் மரங்களி
னிடத்து (அவை அவனுக்கு) எதிராகச் செல்லுதல் தோற்றுதலாலும், ஸமீபத்தி
ல்லாதுதூரத்திற்கெல்லுதலின் மறந்திடத்து(அவை)செல்லுதலின்மை கண்ணுக்குத்
தோற்றுதலாலு மென்க. இவ்வண்ணமே இங்கு [ஆத்மாவினிடத்து]ம் அகர்மத்திலே

சூத்திரி சுயூராரொவ்வு “ந கரொரீ கிங்ஷி, த-ஞலீங் ஸ-ஹ்ரு ஸ்ரெஸ” உதி
கலிபித்யுதெ தொகம் | தத்ர உஹ் தொகஸ்ய விவரீதடிஸ-நாவதயநாய ச்ரஹ
ஹவாந-‘கடி-ணுகடி-யம் வஸ்யுஸ’ உத்யாடி ||

சூத்ர உ கடி- கடுகெடுவ ஸக காய-கரணாஸ்ய-யம் கடி-ரஹ்ருதெ கவி-
கிர்யெ சூத்திரி ஸடுவெடும் சுயூஸம், யதம் வணிகொடவி “கஹம் கரொரீ” உதி
பித்யுதெ | சுதம் சூத்ரஸிவெததயா ஸவ-தொகவ்ருஸிடுகெ கடி-ணி மநீக-ரு-
ஸ்ரெஸ்யிவ வ்ருகெஷஷ- மதிவ்ருகிதொடுகெ சுகடி- கடி-ரஹ்ருவம் யயாஹ்ருதம்
மத்யுலாவரிவ வ்ருகெஷஷ- யம் வஸ்யுஸ, சுகடி-ணி உ காய-கரணவ்ருவாரொ-
வாரடு கடி-வக சூத்திரி சுயூராரொவிதெ-“த-ஞலீங் சுக-வ-ஹ்ரு ஸ-ஹ்ரு
ஸ்ரெஸ” உத்யுஹம்காராஹிஸநிடுகெத-கவாச-தலி-ஹ்ரு சுகடி-ணி உ கடி- யம்
வஸ்யுஸ, யம் வரவம் கடி-ரகடி-விவா-மஜ்ஜம் வ வ-வி-ரொநு வணிக-ம் உ-ந-வெஷஷ-
வ ய-தம் யொதீ க்ருத்கடி-க்ருக உ, ஸம் சு-ஹ்ருவாச ரொகி-தம் க்ருதக்யுதொ
ஹதி உத்யு-ம் ||

ஆத்மாவீடத்து ஏற்றி “நான் ஒன்றுஞ்செய்வதில்லை, மௌனமாக ஸுகமாய் இருக்கின்றேன்” என்று உலகம் அபிமானித்திருக்கின்றது [நான் என்னும் அஹங்கார முனைப்போடு அவ்வாறு எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றது]. அது (அவ்வாறு) இருப்பதனால், ஜனங்களுடைய மயக்கஉணர்வைப் போக்குதற்காகப் பகவான் “எவன் கர்மத்திலே அகர்மத்தைக் காண்கிறானோ” என்று தொடங்குகின்ற இதனைக் கூறலானார்.

இனி, இங்கு [வ்யவஹாரநிலையிலே] தேகம் மனம் இந்திரியங்கள் என்றவற்றைச் சார்ந்துநிற்கும் கர்மம் கர்மமாகவே இருந்துகொண்டு, கர்மமில்லாத நிர்வகாரியான ஆத்மாவீனிடத்து எல்லாராலும் ஏற்றப்பட்டிருக்கின்றது; ஏனெனில், அறிவுள்ளவனுங் கூட “நான் செய்கிறேன்” எனக்கொள்கிறான். ஆகவே (இச்சுவோகத்தின் கருத்து வருமாறு):—(தெப்பத்திலிருப்பவன்) எதிரே செல்லுதலால், (ஈரைந்து நடப்பன போலத் தோற்றுகின்றனவாய்) நதிக்கரையில் நிற்கும் மரங்களினிடத்து நடத்த லின்மையை (க் காண்பது) போல, எவன், ஆத்மாவொடு ஸமவேதமாயிருப்பதாக ஸகல ஜனங்களும் (விபரீதமாய்த்) தெரிந்துள்ள கர்மத்திலே கர்மமின்மையை உள்ள படி காண்கிறானோ, (அவன் அறிவுள்ளவன்). [ஸமவேதமாயிருப்பது = (நூலொடு வெண்மைநிறம்போல) ஒற்றித்திருப்பது.] தேகம் மனம் இந்திரியங்கள் என்றவற்றினுடைய தொழிலின் ஓய்வாகிய அகர்மமானது. “நான் மௌனமாய் ஒன்றுஞ்செய்யாமல் ஸுகமாய் இருக்கிறேன்” என்னும் அஹங்காரமுனைப்பு (ஆகிய தொழிலு)க்குக் காரணமாவதால், ஆத்மாவீனிடத்துக் கர்மம்போலப் பொய்ம்மையாக ஏற்றப்பட்ட அகர்மத்திலும் எவன் கர்மத்தை [நான் ஒன்றுஞ்செய்யாமல் ஸுகமாய் இருக்கின்றேன் என்று அகங்கரித்தல் போன்ற தொழிலை]க் காண்கின்றானோ,—(அதாவது,) எவன் இவ்வாறாகக் கர்ம அகர்மங்களின் வேறுபாட்டை பகுத்தறிபவனோ, அவன் மனிதரில் அறிவுடையவன், அவன் யோகி, ஸகல கர்மங்களையும் செய்தவன் : அவன் நிலையினின்றும் விடுபட்டவனாய்ச் செய்யவேண்டியதைச் செய்திருப்பவனாய் [முத்தி கைகூடப்பெற்றவனாய்] இருக்கிறான் என்பது (தேர்ந்த) பொருள்.

சுயம் ஸ்ரோகி கத்யூர வ்யாவ்யூகி கெஹ்நிஸ | சுய? நித்யாதாம் கிவ கரிஷ்யாஸு ஸுஸாராபயுக்யேத சுநுஷ்டியிராமாதாம் மஹாவாஸ ககரிஷ்யாணி தாமி உஷ்டேத மனஸ்யா வ்யூத்யூ | தெஷாம் வ கசுரணஸு ககரிஷு; தஸு வ்யூத்யுவாயமஸ-
க்யாஸ கரிஷு உஷ்டேத மனஸ்யேவ வ்யூத்யூ | தசு நிதேஷு கரெண்ணி சுகரெ யி வஸ்யேசு மஹாவாஸ; யயா பெநாஸி ஸுஸி சுஸுஸி உத்யூஷ்யுதே க்ஷ்ராவ்யூம் மஸு உப்யஸுதி உதி, கிவஸ | தயா நித்யாகாஸனே து சுகரெண்ணி வ கரெ யி வஸ்யேசு மஹாவ்யூத்யுவாயமஸு உப்யஸுதி உதி ||

த வஸஸி யுத்யூ வ்யாவ்யூகஸு | வஸஸுஜாதாஸ சுஸுஸாஸ ரோக்ஷாதா-
வஸதேஸி 'யஸி ஜூக்யா ரோக்ஷஸுஸுஸுஸாஸ' உதி மஸவதா உத்யூ வஸதா வஸ-
பெயுத | சுய? நித்யாதாஸ சுநுஷ்டியிராமாஸ சுஸுஸாஸ வ்யூகஸி மாரி ரோக்ஷணம்,
உத்யூ தெஷாம் மஹாவஸுஜாதாஸ | த வஸி நித்யாதாம் மஹாவஸுஜாதாஸ சுஸு-
ஸுஸுஸுஸுஸுஸு வொஷிதம், நித்யகரிஷ்யாமம் வர | த வ மஸவதா வஸ வஸ
உத்யூ | வஸதேத ககரிஷ்யா கரிஷ்யுஸுத்யூ வ்யூத்யூத்யூ | த வஸி ககரிஷ்யா "கரிஷு"
உதி ஸுஸுஸு ககரிஷ்யுத்யூ வஸ வொஷிதே, நித்யஸு து ககரிஷ்யுத்யூத்யூ |

சிலர் இச்சுலோகத்தை வேறுவகையாக உரைத்தனர்.—எப்படி?—ஈசுவரனு
க்கென்று அநுஷ்டிக்கப்படும் நித்யகர்மங்களுக்குப் பயன் இல்லாமையால், அவை
கள் உபசாரவழக்கினால் அகர்மங்கள் எனப்படுகின்றன. இனி, அவற்றைச் செய்
யாதிருந்தல், அகர்மமென்பது. அது குற்றத்தை விளைப்பதனால், உபசாரவழக்கினா
லேயே கர்மம் எனப்படுகின்றது. பசு மஸி [பசு]வாயிருந்தாலும், பால் என்கிற பய
னைக் கொடுப்பதில்லை என (அது) சுமஸி [பசு அன்று] என்று கூறப்படுமாறுபோல,
எவன் அந்த நித்யகர்மத்திலே பயனில்லாமையினால் அகர்மத்தைக் காண்கிறானோ,
அவ்வாறே எவன் (அகர்மமானது)நரகம் முதலான கெடுதியாகிய பயனைத் தருகின்
தானோ, நித்யகர்மத்தைச் செய்யாமையாகிய (அந்த) அகர்மத்திலும் கர்மத்தைக்
காண்கிறானோ, (அவன் அறிவுடையவன்..... ..).

இந்த உரை சரியன்று. இத்தகைய அறிவினால் திமையினின்றும் நீங்குதல்
அமையாததலின், "நி எதனை அறிந்து கெடுதியினின்றும் விடப்படுவாயோ"
(ச - சு) எனப் பகவான் அருளிச்செய்த திருவாக்கு மாறுபடநிற்பதாகும் [வினா
கும்].—எப்படி?—நித்யகர்மங்களை அநுஷ்டித்தலால் கெடுதியினின்றும் நீங்குதலென்
பது இருக்கட்டும் [வாதத்திற்காக அதனை ஒத்துக்கொள்வோம்]. என்றாலும், அவ
நிற்பதற்குப் பயனில்லை யென்றும் அறிவினால் (அவ்வாறு நீங்குதல்) அமையாது. திமையி
னின்றும் நீங்குதல், நித்யகர்மங்களுக்குப் பயனில்லையென்றும் அறிவின் பயனாகவா
வது, நித்யகர்மங்களுடைய அறிவின் பயனாகவாவது (சுருதியில்) விதிக்கப்படவில்லை
யன்றி, பின்னும், (அது) பகவானுலேயே இங்கு க்கூறப்படவில்லை. அகர்மத்தில் கர்மத்
தைக் காண்பதற்கு, இதனால் மறுமொழி கூறப்பட்டது. அகர்மத்தினிடத்திலே கர்ம
மென்று காண்பது அவச்யமென இங்கு விதிக்கப்படுவதில்லை [அகர்மத்தைக் கர்ம
மாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று இச்சுலோகத்தில் விதிக்கப்படவில்லை]. மற்ற, நித்ய

நவ “சுகரணாசு நித்யஸ்ய ப்ரத்யவாயொ லவதி” உதி விஜ்ஞாநாசு கிண்சி மமம் ஸ்யாசு | நாவி நித்யாகரணம் ஜெயக்செந வொதிசு | நாவி “கடு கடு” உதி யியோடிஸ்டுநாசு சுஸுலாசு ரொகூணம் வுவிஜ்ஞம் யுதூதா க்ஷுத்கடுக்யுதாதி வ மமம் உவவடிதெ, ஸுதிவடா | யியோஜ்ஞாநரெவ ஹி ஸாக்ஷாசு சுஸுல- ஸுராத்ரவடி | கூடகம் சுத்யஸ்யாசு சுஸுலாசு ரொகூணம்? ந ஹி தரி: தரெலா நிவதூகம் லவதி ||

நமந கடுணி யசு சுகடுடிஸ்டுநடி சுகடுணி வா கடுடிஸ்டுநம் ந தசு யியோஜ்ஞாநடி; கிம் தஹி? மளணம் மமலாவாலாவமிதிதூ—ந, கடுகடுவிஜ்ஞா- நாடி மளணாசு மமஸ்ய சுஸுவணாசு | நாவி ஸுதஹாந்யுஸுதவரிக்ஷ- நாயா கஸ்திசு விஸெஷ உவமஸ்யதெ | ஸுஸஜெபநாவி ஸக்யம் வதூம் “நித்ய- கடுணாம் மமம் நாவ்மி, சுகரணாசு வ தெஷாம் நாகவாகம் ஸ்யாசு” உதி; தத்ய- வ்யாஜெந வரவ்யாரொஹாநுபெண ‘கடுணுகடு யம் வஸ்யாசு’ உத்யாதிநா

கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்பதுதான் விதிக்கப்படுகின்றது. மேலும், “நித்யகர்மத்தைச்செய்யாமையினால் குற்றம் வருகின்றது” என்னும் அறிவினால் ஒரு பயனும் வாராது. அன்றியும், (பகவான் என்ற புத்தியை வைக்கப்பெறும் வீக்கிரகம் முதலியனபோல) “நித்யகர்மத்தைச் செய்யாமையானது, (கர்மமென்ற) எண்ணத்தை வைக்கப்பெறும் பொருள்” எனவும் விதிக்கப்படவில்லை. மற்றும், கர்மத்தை அகர் மமென்று (அறியும்) பொய்யறிவினால் தீமையினின்று நீங்குதலும், அறிவுடைமையும், நிஷ்டைகூடிநின்றலும், கர்மங்களனைத்தையும் அநுஷ்டித்திருப்பதும், இன்னும் இவை போன்றதும் பயனாகவாவது, புகழ்ச்சியாகவாவது அமையாது. பொய்யறிவு என்பதே நேரான தீமைவடிவந்தான்; (அது ஒன்றை) மற்றொரு தீமையினின்றும் நீக்குதல் ஏது? இருள் இருளை நீக்குவதாகாதன்றோ.

(ஆக்ஷேபம்):—அப்படியானால், கர்மத்தை அகர்மமாகக் காண்பதும் அகர் மத்தைக் கர்மமாகக் காண்பதும் எதுவோ, அது [அவ்வறிவு] பொய்யறிவு அன்று. அப்பொழுதென்னவெனில்,—(அவ்வறிவு) - “(கர்மத்தை அகர்மமாகக் காண்பதிலே) பயன் உண்டு, (அகர்மத்தைக் கர்மமாகக் காண்பதிலே) பயன் இல்லை” என்பதனால் உண்டாகும் கௌணமான அறிவு. (கௌணம் - உபசாரம்: அதாவது, லக்ஷணையால் வேறொருபொருளை அறிவிப்பது. “லக்ஷணையாவது - பெயராக வினையாக நிற்கும் சொற்கள் தம் தம் பொருளை உணர்த்தாது..... தாத்பர்யபொருளை..... அறிவித்தல்.” இவன் மாடு என்றவிடத்து, மாடு என்னும் சொல் தன்பொருளை உணர்த்தாது, மடையன் என்னும் தாத்பர்யத்தை அறிவித்துநின்றது காண்க).

(ஸமாதாநம்):—அப்படியன்று; கர்ம அகர்மங்களைப்பற்றிய கௌணமான அறிவினாலும் பயன் உண்டு எனச் சுருதியிலே கூறப்படாமையின். அன்றியும், (பிர கிருதத்தில்) கூறியதை விட்டிட்டு, கூறுததைக் கற்பித்துக்கொள்வதனால் ஒருவிசேஷ மும் காணப்படவில்லை. “நித்யகர்மங்களுக்குப் பயனில்லை, ஆனால் அவற்றைச் செய்யா மையினால் நரகத்து வீழ்தலாகும்” என நேராகவே சொல்லக்கூடியதாயிருக்க, அப்பொழுது பிறர்க்கு மயக்கமாயிருக்கும் “எவன் கர்மத்தில் அகர்மத்தைக் காண்கிறானோ”

கீழ்? தத்துவாவம் வ்யாவக்ஷானேந ஹவகொ வாக்யம் ஹொகவ்யாஹொஹாய்யு
உத் வ்யூதம் கஜிதம் ஸ்யாஸி | ந வ வாகஸி ஹ்யூரூபெண வாக்யேந ரக்ஷணியம்
வ்யூதம் | நாவீ ஸ்வாந்ரொண வாக்ஸிவாக்ஸி உவ்யூரூபம் ஸ்வொய்யம் ஸ்யாஸி
உக்யேவம் வத்யூம் யாத்ய | 'கஜிதெனீவாயிகாஸி' உக்யூத் ஹி ஸ ஸ்வூபகா
உத்யி கஜிதம் வாக்ஸி வத்யூம் ஹவத் | ஸவ்யூத் வ வ்யூரூபம் ஹொகவ்யம் வ கத்யூ-
வ்யூரூபம் | ந வ கீஜ்ஞ யொகிதம் ஹொகவ்யம் உதி உவ்யூதெ | ந வ கீஜ்ஞாநம்
ஹொகவ்யம் ஹவத், தத்யூத்-வலூரூபம் வ வலூரூபாஸி | நாவீ கீஜ்ஞாநம்
ககாணாஸி கவாவாஸி வ்யூத்வாயவாவொக்யூதி, 'நாவகொ விஜ்ஞெ ஹாவம்' உதி
'கஜித கவாக்ஸி ஸ்வூரூபெந' உதி வ கவாக்ஸி ஸ்வூரூபவ்யூத்ஷெயாஸி | கவாக்ஸி
ஹவ்யூதிதம் வ்யூதவாக்ஸி கவாக்ஸி ஸ்வூரூபெந, ஸகி வாவீ கவாக்ஸி ஹவெந உக்யூதம்
ய்யூரூபம் | தகி வ கவாக்ஸி, ஸவ்யூத்வாயவாவொக்யூதி | ந வ கீஜ்ஞம் விஜ்ஞாஸி
கஜித ஸ்வூரூபம் ஹவ்யூரூபவாக்ஸி, ஹவ்யூத் வ வாக்ஸிவாக்ஸி கவாக்ஸி
கவாக்ஸிவாக்ஸி | தகாணெ வ நாகவாக்ஸிவாக்ஸி கவாக்ஸிவாக்ஸி உவ-

என்று தொடங்கும் கபட(வாக்ஸியத்தால்) ஆவதென்ன? அங்கு இவ்வாறு உரைப்
பவரால் "பகவானுடைய திருவாக்கானது உலகம் மயங்குதற்பொருட்டாம்",
எனத் தெளிவாகக் கூறப்பின்செய்யப்பட்டதாகும். மேலும், இந்த(நித்யகர்மாநுஷ்டான)
விஷயம் கபடரூபமான வாக்ஸியத்தால் பாதுகாக்கத்தக்கதில்லை; (அது வேறு)வேறு
சொற்களால் மீண்டும் மீண்டும் சொல்லப்படும்பொழுது, எளிதில் அறியக்கூடியதா
கும் என்று இவ்வாறு கூறவும்படாது. ஏனெனில், "கர்மத்திலேதான் அதிகாரம்"
(உ - ௧௭) என்னுமிடத்து மிகத்தெளிவாகக் கூறப்பட்ட அவ்விஷயத்தை மறுபடி
யும் கூறவேண்டியதில்லை. எங்கும்[சாஸ்திரத்திலும், உலகத்திலும்]புகழப்பெற்றதும்
செய்தற்குடரியதாய் மிருப்பதையே (ஒருவன்) தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். வினா
தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று கூறப்படவில்லை. மேலும், பொய்யறிவானது
அறிதற்கு உரியதில்லை. (அவ்வாறே,) அதனால் எதிரே நிறுத்தப்பட்ட போலியான
பொருளும் (அறிதற்கு உரியதில்லை) [அப்பொய்யறிவுக்கு விஷயமான பொருள்,
தீவாந்மாதலால் அதுவும் அறிதற்குயோக்யமானதில்லை.] மற்றும், நித்யகர்மங்களைச்
செய்யாமையாகிய இன்மையினின்றும் குற்றமாகிய உண்மை உண்டாகமாட்டாது;
"பொய்மைக்கு உண்மை இல்லை"(உ - ௧௬)எனவும், "இன்மையினின்றும் உண்மை
எப்படி உண்டாகும்?"(சா - ௬ - உ - ௨)எனவும் இன்மையினின்றும் உண்மை உண்டாதலை
மறுத்தன. இன்மையினின்றும் உண்மை உண்டாதலைக் கூறுபவரால், "இன்மையே
உண்மையாகும், உண்மையும் இன்மையாகும்" எனக் கூறப்பட்டதாகும். அதுவோ
நீகரன்று; ஸ்வரூபாயங்களுக்கும் முரண்படுதலின். இன்னும், சாஸ்திரமானது
பயனிலாத கர்மத்தை விதிக்காது; (இது)துன்பவடிவமாதலாலும், துன்பத்தைத்
தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று செய்துகொள்ளுதல் அமையாதாதலாலு மென்க. இனி,
அதனைச் செய்வதவிஷயத்தில் நாகத்துவிழ்த்தலை ஒத்துக்கொள்வதனால், செய்தாலும்
செய்யாவிட்டாலும் இருவிதத்திலும் கெடுதெக்காகவே யுள்ள சாஸ்திரமானது

வாவாசு ஸஸாபநம் கடுகு துதுஷுடுவே ஐதி ப்ராஷெ, ததம் நிபுரோஸஸவாசு
 மொகஸம்முஹவிக்ஷயா சிஷ்விமஹுணவரிஜிஹ்ஷயா வா பஞுவஸு
 கடுக்ணி சஸிபுரவுதோ஽வி நிஷியாத்ஷஸுநஸவஹஸாசு நெவ கிணிக
 கரொதி ஸம் || 20 ||

யம் பாநம் பஞுவெபுதூவிபரீதம் ப்ராஷெவ கடுகாரஸாசு ப்ரஹ்மணி
 ஸவபுஹரெ ப்ரக்யுதூதி நிஷியெ ஸம்ஜாதாத்ஷஸுநம் ஸ புஷ்டாபுஷெஷு-
 விஷயாஸீவிபுஷ்டிகதயா புஷ்டாபுஷ்டாயெடு கடுக்ணி ப்ரயொஜநது சவஸ்யுஸ-
 ஸாபநம் கடுகு ஸம்நுஸ்யு ஸரீரயாத்ராஜாத்ரெஷு யத் ஜாதநிஷொ
 சேயுதெ ஐகெதுகடுகடுகு ஈஸுயிகுது சூஹ—

உக. நிராஸீய-தவிதூதூ துதுஸவ-பவரிமு-ஹம் |

ஸாஸீரம் கெவயம் கடுகு காவ-தூநாஸொதி கியூஷ்ட ||

நிராஸீ: நிபுதா: சூஸிஷ: யஸாசு ஸம் நிராஸீ, யதவிதூதூ விதூ
 கண்காரணது சூதூ ஸாஹு: காயுகாரணஸவாநம் தள உஹாவவி யதள ஸம்-
 யதள யெந ஸம் யதவிதூதூ, துதுஸவ-பவரிமு-ஹம் துது: ஸவபு: பவரிமு-ஹம்

தனக்கு ஒருபயனும் இல்லையாதலின் கர்மத்தையும்(அதற்கான)ஸாதநங்களையும் விட்
 டொழியவேவேண்டும் என்று அமையும்; அமையவே,(அந்நனம்) அவற்றினின்றும்
 நீங்குதலைச் செய்யமுடியாது நேர்தலின், உலகத்தை நல்வழி நடக்கச் செய்யவேண்
 டும் என்னும் கருத்தினாலாவது, நல்லோர்பழிப்பை வாராமல் தவிர்த்துக்கொள்ளவே
 ண்டும்என்னும் எண்ணத்தினாலாவது அவன் முன்போலக் கர்மத்தை மேற்கொண்டி
 ருந்தாலும், கர்மமில்லா ஆத்மாவின் காட்சியைப் பெற்றிருத்தலால் (அவன் உண்மை
 யாகவே) ஒன்றுஞ் செய்வதே இல்லை. (20)

உடம்பு நின்றற்பொருட்டு ஞானசேய்யும் சேய்கை.

மற்று, எவன் (தான்) கர்மத்தில் தலைப்படுதற்கு முன்னமேயே, எல்லாவற்றி
 லும் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவான கர்மமில்லா ப்ரஹ்மத்தினிடத்து (அதுவே, தான்
 என்னும்) ஆத்மக்காட்சி உண்டாகப்பெற்றவனாய், முற்கூறியவனுக்கு மாராய் [உலக
 நன்மைமுதலியவற்றைக் கவனியாதவனாய்] இருக்கின்றானே, அவன் இம்மைமறுமை
 களில் வேண்டப்படும் விஷயங்களிலே ஆசையொழிந்தவ னாதலால் இம்மைமறுமைக்
 கான கர்மத்தில் ஒருபயனையும் காணாது, கர்மத்தையும் (அதற்கான) ஸாதநத்தையும்
 துறந்து, உடம்புநின்றற்குமாத்நிரம்(வேண்டிய) செய்கைகளை யுடையவனாய் ஞானத்
 திலே உறுதியாக நிற்கும் யதியாய்[ஊக்கமுள்ளவனாய்] (துன்பத்தினின்றும்)கிடுபடுகி
 றான். என்னும் விஷயத்தை உணர்த்தும்பொருட்டுப் பகவான் அருளிச்செய்கிறார் :

உக. ஆசை நீங்கி, மனத்தையும் தன்னையும் [இந்திரியங்களோடு சரிந்ததை
 யும்]அடக்கி, (தனது பணம்,கிலம், முதலிய) ஸகல உடைமைகளையும் விட்டிட்டு,சாரி
 ரகர்மத்தைமாத்நிரம் செய்பவன் பாவத்தை அடைவதில்லை. [சாரிரகர்மம் - சரிசம்
 கிலைத்திருப்பதற்குமாத்நிரம்வேண்டிய கர்மம்.]

எவனிடத்தினின்று ஆசைகள் போய்விட்டனவோ, எவனாலே அந்தக்கரண
 மும், வெளியில் தோற்றுவதான தேகேந்திரியங்களிள் சேர்க்கையுமாகிய இரண்டும்
 அடக்கப்பட்டனவோ, (இன்னும்)எவனாலே(தனது பெருள், வீடுமுதலிய) உடைமை
 களெல்லாம் விடப்பட்டனவோ, அவன் (தனது)சரிசம் நிலைத்திருப்பதற்குமாத்நிரம்

யேச ஸஃ க்ருத்வாவபுரீகிருஷ்டஃ, ஸாநீரம் ஸநீரஸ்ஸித் தோத்ரவ்யயோஜனம் கெவதம்
கத்ராஸ்ய கம்போதவநீபுதம் கதம் கவத்ரு ந ஸூத்ரோகி ந ஸூத்ரோகி கிஷ்ஷிஷ்ட
கத்வநாநுபு வாவபு யத்யம் வ | தோதோக்ஷாஃ யதேபுரஸி கிஷ்ஷிஷ்டேவ ஸநா-
வாபுகஸ்தாஸ | தஸ்தாஸ தாம்யாஃ தோத்ரஃ ஸவதி, ஸம்ஸாராஸ தோத்ர ஸவதி
உத்யயுஃ ||

‘ஸாநீரம் கெவதம் கதம்’ உத்யக்ய கிம் ஸநீரநிவ்ருத்த்யம் ஸாநீரம் கதம்
கம்ப்யோக்ய? க்ருத்வாவபுரீகிருத்ரவ்யயோஜனம் ஸாநீரம் கதம் உதி?

கிம் வ கதம்—யநி ஸநீரநிவ்ருத்த்யம் ஸாநீரம் கதம், யநி வா ஸநீர-
ஸித் தோத்ரவ்யயோஜனம் ஸாநீரம் உதி? ||

உவ்யகே—

யதா ஸநீரநிவ்ருத்த்யம் கதம் ஸாநீரம் கம்ப்யோக்யம் ஸூதாஸ, ததா ஷ்ஷுஷ்டா-
ஷ்ஷுஷ்டவ்யயோஜனம் கதம் வுத்ஷிஷ்டேவி ஸநீரேண கவத்ரு ந தோத்ரோகி கிஷ்ஷிஷ்ட
உதி ஸூத்ரவதோ விநாஸாயயாஸ ஸூத்ரேகி | ஸாஸ்ஸீயம் வ கதம் ஷ்ஷுஷ்டா-
ஷ்ஷுஷ்டவ்யயோஜனம் ஸநீரேண கவத்ரு ந தோத்ரோகி கிஷ்ஷிஷ்ட உத்யவி ஸூத்ரவதம்
கவ்யாவ்யுத்ஷேயவ்யவம் | ‘ஸாநீரம் கதம் கவத்ரு’ உதி விஸேஷணாஸ
கெவதஸூத்ரவ்யயோகாஸ வ வாத்ருதஸாஸ்யாஃ நிவ்ருத்த்யம் கதம் விபிவ்யுதிஷேய-

வேண்டிய செய்கையைமட்டும், அதிலுங்கூட அபிமானமில்லாது செய்பவனுய்த்
நிமையாகிய பாவத்தையும், புண்பத்தையும் அடைவதில்லை. (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடு
படவிரும்புகிறானுக்குப் புண்பமும் பாவமேதான்; (பிறப்பிறப்பு முதலிய ஸம்ஸாரக்)
கட்டை விளைப்பதாதலின். ஆதலால், (அவன்) அவற்றினின்றும் நிக் கினவனாகிறான்,
ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபட்டவனாகிறான் என்பது பொருள்.

“சாரீரகர்மத்தை மாத்திரம்” என்றவிடத்து, சாரீரத்தால் செய்யத்தக்க
கர்மம் - சாரீரகர்மம் என்று கருத்தா? அல்லது, சாரீரம் நிலைத்திருப்பதற்குமாத்திரம்
வேண்டிய கர்மம் - சாரீரகர்மம் என்று கருத்தா?

ஆகவே, இன்னும், (ஒருவினா வருமாறு):—சாரீரத்தால் செய்யத்தக்க கர்மம்
சாரீரகர்மம் என்றால், (வரும் குற்றமென்ன?) அல்லது, சாரீரம் நிலைத்திருப்பதற்கு
மாத்திரம் வேண்டிய கர்மம் - சாரீரகர்மம் என்றால், (வரும் பயனென்ன?)

கூறுவோம்:

(முதல்வகை):—சாரீரத்தால்செய்யத்தக்க கர்மம்-சாரீரகர்மம் என்றால், இம்மை
மறுமைகளிலே பயனை விளைப்பதாய் (சர்வகாலத்திலும்) விலக்கப்பட்ட கர்மத்தையும்
செய்பவன் பாவத்தை அடையமாட்டான் என்று சொல்வார்க்கு, அப்பொழுது (அச்
சர்வகாலத்தோடு) மாறுபடக் கூறுதல் (என்னும் குற்றம்) வரும். இனி, “இம்மைமறு
மைகளில் பயனை விளைப்பதும், சர்வகாலத்தில் விதிக்கப்பட்டதுமான கர்மத்தைச் செ
ய்ப்பவன் பாவத்தை அடையமாட்டான்” என்று சொல்வார்க்கும், வாராததை விலக்கு
தல் (என்னும் குற்றம்) வரும். (அல்லது,) “சாரீரகர்மத்தைச் செய்பவன்” என்றும் விசேஷ
ணத்தாலும், “மாத்திரம்” என்றும் சொல்லிப்பிரயோகத்தினாலும் “விதிவிலக்குக்களைப்

விஷயம் யஜ்ஞாபயஜ்ஞஸஷ்வவாஜ்யம் கூவபுந் ப்ராஜ்வோதி கிலிஷ்ட உத்யுக்தம் ஸ்ராஸி |
தத்ராவி வாஜ்நஸாஸ்யாம் விஹிதாநஸாநவக்ஷே கிலிஷ்டப்ராஜ்வவநம்
விருஷ்ய சுவபேத | ப்ரகீஷிஷஸெவாவக்ஷேவி ஹுகாயஜ்நம்வாஜிபாக்யஸு
சுதயபுக்ஸம் ஸ்ராஸி ||

யஜா து ஸரீரஸ்திரோத்ரபுயொஜநம் ஸாஸீரம் சுபு சுவிபுரதம்
ஹவெஸ, தஜா ஜ்ஷுஷாஜ்ஷுஷபுயொஜநம் சுபு வியபுரத்ஷெயதஜ்யம் ஸரீரவாஜ்-
நஸநிவபுத்யபு சுத்யுஸு சுகூவபுந் கெரெவ ஸரீரநிஹிம் ஸரீரஸ்திரோத்ர-
புயொஜநம் கெவயஸஷ்வபுயொயாஸி “சஹம் சுரோசி” உத்யுஷ்ஜிநவஜிபுதம்
ஸரீரநிஹெஷாஜிபாக்யம் மொகஸுஷுஜா கூவபுந் நாவ்வோதி கிலிஷ்ட உதி வஸவ-
ஹுகஸ்ய பாவஸஷ்வவாஜ்யகிலிஷ்டப்ராஜ்யஸம்ஸவாஸி கிலிஷ்டம் ஸம்ஸாரம் ந
ப்ராஜ்வோதி; ஜ்ஞாநாஜ்ஜிபுஸவபுசுபுக்ஷாஸி சுபுரத்ஷெயத ஜெயுத வஸவ உதி
வஹுவேயுதஸுஜிபுஸபுநஸவாநம்வாடி வஸவ வஸஷம் | வஸவம் ‘ஸாஸீரம் கெவயம்
சுபு’ உத்யுஸ்ய சுபுஸ்ய வரிமுஹே நிரவடிம் ஹவதி || 26 ||

த்யுதஸவபுவரிமுஹஸ்ய யகெஃ சுஹாடெஃ ஸரீரஸ்திரோத்ரபுயொஜநம் வரி-

பற்றிநிற்பதும், தருமம் அதர்மம் என்னும் சொற்களால் வழங்கப்படுவதும், மனமொழி
களால் செய்யத்தக்கதுமான கர்மத்தைச் செய்பவன் பாவத்தை அடைகிறான்” என்
பது (கருத்தெனக்) கூறலாம். அதிலேயுங்கூட—விதித்ததை, மனமொழிகளால் அநுஷ்
டிக்கும் பக்ஷத்தில் பாவமடைதலைச் சொல்லுதல் விரோதமாகும். விலக்கியதைக்கொ
ள்ளும்பக்ஷத்திலும், முன்னமே அமைந்துள்ள விஷயத்தை வினாகத் திரும்பச்சொல்லு
தல்மாத்திரம் ஆகும்.

(இரண்டாம் வகை):—இனி, சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்குமாத்திரம் வேண்டிய
கர்மம் - ‘சாரீரகர்மம்’ என்பது கருத்தென்றால், இம்மைமறுமைகளில் பயனை விளைப்ப
தும், விதிவிலக்குக்களால் உணரப்படுவதும், மனமொழிமெய்களால் செய்யப்படு
வதுமான மற்றைய கர்மத்தைச் செய்யாதவனாய், சரீரம் நிலைத்திருப்பதற்குமாத்தி
ரம் வேண்டியனவாகிய சரீராதியின் செய்கைகளைமட்டும், “மாத்திரம்” என்னும்
சொல்லின் பிரயோகத்தால் “நான் செய்கிறேன்” என்னும் அபிமானமில்லாது அதே
சரீரம் முதலியவற்றால் உலகப்பார்வைக்குச் செய்(பவன்போலத் தோன்று)கிறவன்
பாவத்தை அடையமாட்டான் என்பது அப்பொழுது (பொருந்தும்). இவ்வாறுள்ள
வன் பாவமென்னும் சொல்லால் கூறப்படும் கில்பிஷத்தை அடைதல் நிகழாததலின்,
(அவன்) பாவத்தை = ஸம்ஸாரத்தை அடையமாட்டான். ஞானமாகிய தியினால் ஸகல
கர்மங்களும் எரிக்கப்பட்டமையின் (அவன், ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) தடையிலலாது விடு
படவேபடுகிறான். எனவே, முன்(ச-கஅ) கூறிய நல்லறியின் பயனை அநுவதித்தலேதா
ன், இது. “சாரீரகர்மத்தைமாத்திரம்” என்பதற்கு இவ்வாறாகப் பொருள்கொள்ளு
மிடத்து, ‘சாரீரம்’ ‘மாத்திரம்’ என்ற இரண்டும் குற்றமில்லாதவை யாகின்றன. (26)

(தனது) உடைமைகளெல்லாவற்றையும் கைவிட்ட யதிக்குச் சரீரம் நிலைத்தி
ருப்பதற்குக் காரணமான உணவு முதலிய உடைமை இல்லாமையின், இரத்தல் முதலி

142

மதவஸ்துவஸ்ய ஸவபுகொ நிவ்ருதூஸதெஃ ஸக்தஸ்ய நிவ்ருத்யபிபாஸயபிபா-
ஷஸ்யபதஸ்ய ஜிதாநாவஸ்திதவெதஸஃ ஜூதெ வஸவ சவஸ்திதம் வெதஃ யஸ்ய
ஸோயம் ஜூநாவஸ்திதவெதாஃ தஸ்ய யஜிதாய யஜூநிவ்ருத்யபிபாஸ்ய சுவரதஃ
நிவ்ருத்யபிபாஸ்ய கரே-வஸ்து-ஸவஸ்தித-வெத-வக்யதெ உதிஸிதம் கரே-
தஸ்ய ஸிதம் ப்ரவிஸ்திதெ விதஸ்யித உத்யபிபாஸ்யஃ || ௨௩ ||

கஸ்யாஜி-தஃ காரணாஸி க்ரீயபோணம் கரே ஸகாயபாரம்ஸ்ய சகாவஸ்தி
ஸிதம் ப்ரவிஸ்திதெ உதி? உத்யதெ யதஃ—

உச. ஸ்ரஹாவ-ணம் ஸ்ரஹ மறவிஃ ஸ்ரஹாஸ்துள ஸ்ரஹணா ஹ-த்யா

ஸ்ரஹெஸ்தவ தெத மஹவ்யு ஸ்ரஹகரே-வஸ்தாயிநா ||

ஸ்ரஹ சவ-ணம் யெத காரணெத ஸ்ரஹவிக் மறவிஃ சூதள சவபுயதி
தஸ்ய ஸ்ரஹெஸ்தவ உதி வஸ்யித, தஸ்ய சூத்யுதி-ரெகெண சவாவ-வஸ்யித, யயா
ஸ-திகாயம் நநிகாயாவஸ்ய; தத-வ்யதெ ஸ்ரஹெஸ்தவ சவபுணஸிதி, யயா யசு
நநிகம் தஸ்ய ஸ-திகெகெவதி | 'ஸ்ரஹ, சவ-புணஸி' உதி சவஸிஸ்தெ வபெடி | யசு
சவபுணஸ-பிபாஸ்யதெ வொகெ தஸ்ய ஸ்ரஹவிக் ஸ்ரஹெஸ்தவ உத்யபிபாஸ்யஃ
ஸ்ரஹ மறவிஃ தயா யசு ஹவிஸ்ய-பிபாஸ்யதெபோணம் தஸ்ய ஸ்ரஹெஸ்தவ சவஸ்யி |
தயா ஸ்ரஹாஸ்துள உதி ஸிதம் வபெடி | சூதரவி ஸ்ரஹெஸ்தவ யத-ஹ-த்யதெ

எல்லாவற்றினின்றும் பற்று ஒழியவும், தருமம்-அதர்மம்-முதலானகட்டினின்றும்
(தான்) நீங்கவும், ஞானத்திலேயே மனம் நிலைக்கவும் பெற்று, பகவானுடைய பீர்திக்
காகச் செய்கிறவனுடைய கர்மமானது பயனெடு கரைந்துபோகின்றது : (அவனுக்கு
அக்கர்மமும், அதன் பயனும்) இல்லாமற்போகின்றன என்பது பொருள். (௨௩)

ஞானமேனும் யாதம்.

மற்று, எக்காரணத்தால் (அவன்) செய்யும் கர்மமானது தன்பயனை விளைவித்
தவிச்செய்யாது முழுதும் இல்லாமற்போவ தென்பது? கூறுவோம் : என்னெனில்,

உச. அர்ப்பிப்பது ப்ரஹ்மம் : ஹயிஸ் ப்ரஹ்மம் : அக்ஷியாகிய ப்ரஹ்மத்திலே
(யஜுமானஸூக்ய) ப்ரஹ்மத்தால் ஹோமஞ் செய்யப்படுதல் ப்ரஹ்மம் : ப்ரஹ்மமாகிய
கர்மத்திலே ஸமாதிபுள்ள அவனால் அடையப்படுவது (ம்) ப்ரஹ்மமே.

ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் எக்கருவியினால் ஹயினை அக்ஷியில் இடுகின்றானே,
அது ப்ரஹ்மம்தான் எனக்காண்கிறான். இப்படியிலே வெள்ளியின்மையை [இப்பியன்றி
வெள்ளி இல்லையென]க் காண்பதுபோல, ஆத்மாவன்றி அஃதில்லை யெனக் காண்கி-
றான். ஆதலால், ஹயினை) அர்ப்பிக்கும் கருவி ப்ரஹ்மமே எனப்படுகின்றது. உதார-
ணமாக, வெள்ளியாகத் தோற்றுவது இப்பியாகவே இருப்பதுதான் என்க. ஸ்ரஹ,
சவபுணஸி என்பன தொகையில் சொற்கள். உலகத்தில் (ஜனங்கள்) எதனை, (ஹயி-
னை) அர்ப்பிக்கும் கருவியெனக் கொள்கிறார்களோ, அது இந்த ஆத்மஞானிக்கு ப்ர-
ஹ்மமே என்பது பொருள். அவ்வாறே, (அவர்கள்) எதனை ஹயிஸ் எனக்கொள்கி-
றார்களோ, அது அவனுக்கு ப்ரஹ்மமேதான். அவ்வண்ணமே [முன்போல அல்லாது],
ஸ்ரஹாஸ்துள என்பது தொகையில்பதம். (யஜுமானஸூக்ய)செய்பவனென்னும் ப்ர-
ஹ்மமானது எதிலே (ஹயினை) ஹோமஞ்செய்கின்றதோ, (அந்த) அக்ஷியும்

வ்ருஷணா சுத்யா, ப்ருஷெஷ்வ கதெக்யூயூ: | யசு தெந ஹுதம் மஹந-
கியா தசு ப்ருஷெஷ்வ | யசு தெந மஹவ்யம் மஹ தடிவி ப்ருஷெஷ்வ | ப்ருஷு-
கஜீஸராயிநா ப்ருஷெஷ்வ கஜீ ப்ருஷுகஜீ தஸிந் ஸராயி: யஸ்ய ஸ ப்ருஷு-
கஜீஸராயி: தெந ப்ருஷுகஜீஸராயிநா ப்ருஷெஷ்வ மஹவ்ய ||

வரவம் மொகஸம் மஹலிகீஷ்டுணாஃவி கியரோணம் கஜீ வரரோயுதம்
சுகஜீ, ப்ருஷுஷ்வபிஷ்டுபஜிதக்யாசு | வரவம் ஸாதி கிவ்யூகஜீனொஃவி ஸவடக-
ஜீஸம்ந்யாவலிகீ ஸஜீஷ்டுஸுதஸுத்யூயூம் யஜ்ஞகஸம்வாநம் ஜாநஸ்யஸுதராயு
உவவபிஷ்டு; யசு சவடுணாஜி சயியஜ்ஞபுவிஷம் தசு சஸ்ய சயூதம் ப்ருஷெஷ்வ
வரரோயுதஸிந் ஹி | சுத்யா ஸவடஸ்ய ப்ருஷுகஜீ கவடுணாஜீநாஜீவ
விஸெஷதொ ப்ருஷுக்யாஸியாநு சுநயூகம் ஸ்யாசு | தஸ்யாசு ப்ருஷெஷ்வ ஹம்
ஸவடூஜி ஜாநகீ கஜீரூவாஃ, காரகஸுபிஷ்டுவாவா || ந ஹி காரகஸுபி-
நாஹிகம் யஜ்ஞாஸ்யம் கஜீ ஶுஷ்டு | ஸவடூஜீவ சுஜீஷ்டுமொக்யாஜிகம் கஜீ ஸஜீஸரோ-

ப்ரஹ்மமேதான். செய்பவன் ப்ரஹ்மமே என்பது (இங்கே சொல்லுவான்) குறிப்பு.
அவன் ஹோமஞ் செய்தலென்னும் தொழில், ப்ரஹ்மம்தான். அதனால் அடையவேண்
டிய பயன் எதுவோ, அதுவும் ப்ரஹ்மம்தான். ப்ரஹ்மமாகிய கர்மத்திலே ஸமாதி
யுடைய [ப்ரஹ்மத்தைக் காண்பதாகிய கர்மத்திலே தலைப்பட்டு அந்த ப்ரஹ்மத்
தையே எங்கும் காண்ப]வனால் அடையப்படுவது(ம்) ப்ரஹ்மமேதான் என்க.

இவ்வாறு, உலகத்தை நல்வழிப்படுத்த விரும்புவோனும் செய்கின்ற கர்மமா
னது உண்மையாகவே அகர்மமாம்; (ஸகலமும்) ப்ரஹ்மமென்ற புத்தியினாலே (கர்ம
மென்னும் புத்தியானது) தள்ளுண்டுபோனமையின். இவ்வாறுள்ள தனால், (ஒருவன்) கர்
மத்தினின்றும் ஒழிந்தவனானாலும், ஸகலகர்மங்களைப்போல துறந்த (அ)வனுடைய மெய்
யறிவைப் புகழ்தற்பொருட்டு ஞானத்திலே யஜ்ஞத்தை ஏற்றிக்கூறுதல் நன்றாகப்
பொருந்துகின்றது. வாஸ்தவமான யாகத்திலே வழங்கப்படுவனவாகிய (ஹவிஸை)
அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலியன எவைகளோ, அவைகள், பரம்பொருளைக் காண்கின்ற
இவனுக்குத் தன் ஆத்மாவான ப்ரஹ்மமேதான் என்பது. அவ்வாறில்லாவிட்டால்,
ஸகலமும் ப்ரஹ்மமாயிருக்க, (ஹவிஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலியவற்றைமாத்திரம்
ப்ரஹ்மமாகச் சிறப்பித்துக் கூறுதல் பயனில்லாத தாகும். ஆகவே, “ இதெல்லாம்
ப்ரஹ்மமேதான் ” என்று அறிகிறவனுக்குக் கர்மமில்லை. அன்றியும், காரகத்தைப்பற்
றிய எண்ணமே இல்லையாதலாலும், (அவனுக்குக் கர்மமில்லை யென்க. காரகம் - ஒரு
தொழில் உண்டாகிமுடிவுபெறுதற்கு உபயோகமாயிருப்பது. யஜ்மானன் இந்திரனு
க்கு ஹவிஸை அகப்பையினால் அக்நியிலே அர்ப்பித்தான் என்றவிடத்து, அர்ப்பித்தலெ
ன்னும் தொழிலுக்கு யஜ்மானன் என்பது செய்பவன்என்னும் காரகம்: இந்திரனு
க்கு என்பது கொள்பவன்என்னும் காரகம்: ஹவிஸை என்பது செயப்படுபொருள்
என்னும் காரகம்: அகப்பையினால் என்பது கருவியென்னும் காரகம்: அக்நியிலேஎன்
பது இடம்என்னும் காரகம். இவ்வாறே மற்றையதையும் கண்டுகொள்க.) யாக
மெனப்படும் கர்மமானது காரகபுத்தியில்லாததாகக் காணப்படவில்லையன்றோ. அக்நி
ஹோத்ரம் முதலிய ஸகலமுமே (ஹவிஸை, ‘இந்திரனுக்கு’ ‘அக்நிக்கு’ என்பனமுதலா

வீடுகளைவகாவிசெஷஸம்வ்ருதாநாடிகாரகஸம்விசிக் கத்யுவிசாநவமவாவிஸ-
நிசிக் வ ட்யுஷ்ட; ௩ உவஜ்ஜிகதி-யாகாரகஸமவெஷஸம்வி கத்யுக்வாவிசாந-
வகாந்ஸம்விசாநம் வா | ௨௦௦ ௩ ஸ்ரஜ்ஜஸம்வ்ருவஜ்ஜிகாவபுணாடிகாரக-
க்ரயாவபெஷஸம்வி கடிபு | கதஃ ககடுஷ்டவ கச | ௩௧௮ ௩ ட்யுஷ்டம் 'கடிஷ்ட-
கடிபு யஃ வஸ்யுஷ' 'கடிஷ்டம்வ்ருவஜ்ஜெதாவி நெவ கிணிக் கரொதி ஸஃ'
'௨௦௦௦ ௨௦௦௦௦௦ வத்யுஷ' 'நெவ கிணிக் கரொதி யுதொ ௩நெத
தத்யுஷ' ௨த்யுஷிஃ | ௩௧௮ ௩ ட்யுஷ்டம் கத்யு கத்யு க்ரயாகாரகஸமவெஷ-
ஸம்வ்ருவஜ்ஜம் கரொதி | ௨௧௮ ௩ காரஜ்ஜிகதி-யாகாரகஸமவெஷஸம்வி
காரஜ்ஜிகதி-யாகாரகஸமவெஷஸம்வி | ௩௧௮ ௩ கிவ-௮வகாநிவ-௮வகாநிநாம் கடிஷ்டம்
காயபிசெஷஸு ஸ்ராவகஸம் ட்யுஷ்ட | ௩௧௮ ௩ ஸ்வாவி ஸ்ரஜ்ஜஸம்வ்ருவஜ்ஜிக-
காவபுணாடிகாரகக்ரயாவபெஷஸம்வி வாக்ஷெஷாநிதெண கடிபாவி
விஷ்டம் ககடி ஸ்வஷ்ட | கதஃ ௨௧௮ 'ஸிஷ்டம் வ்ருவிஷ்ட' ௨௧ |

௧௦) சொல்லித் கொடுக்கப்பெறும் நிறப்புத்தெய்வமாகிய கொள்பவனென்னும் கார-
கத்தையும், மற்றயிதுபோன்ற காரகத்தையும்பற்றின எண்ணத்தையும், (நான்)செய்-
பவனென்னும் அபிமானத்தையும், பயனை எதிர்நோக்குதலையும் உடைய கர்மமாகக்
காணப்படுவதேயன்றி, செய்கை யென்பதும், காரகமென்பதும், பயனென்பதுமான
பேதபுத்தி எடுபடப்பெற்றதாகவாயினும், (நான்) செய்பவன்என்னும் அபிமானமும்
பயனை எதிர்நோக்குதலும் இல்லாததாகவாயினும் காணப்படவில்லை. இதுவோ[ஞான
யக்ருபோ](ஹினை) அர்ப்பிக்கும் கருவிமுதலான காரகமென்பதும் செய்கையென்-
பதும் பயனென்பதுமான பேதபுத்தி, (ஸகலமும்) ப்ரஹ்மமென்ற புத்தியினால் தள்
ஞண்டுபோகப்பெற்ற கர்மமாம். ஆகவே, அது அகர்மமேயென்க. அவ்வண்ணமே
"எவன்கர்மத்தில்" (௪ - ௧௮), "கர்மத்தை மேற்கொண்டிருந்தாலும்" (௪ - ௨௦),
"ஞானங்கள்" (௫ - ௨௮), " (நிஷ்டை)கடி உண்மை உணர்ந்தவன்" (௫ - ௮) என்பன
முதலியவற்றால் (அது) உணர்த்தப்பட்டது. அவ்வாறே (பகவான்), செய்கையென்-
பதும் காரகமென்பதும் பயனென்பதுமான பேதபுத்தி விண்டுபோதலைச் செய்கிறார்
[அர்ப்பிதபுத்தியை நிற்கும்படி செய்கிறார்]. இனி, காம்யமான அக்நிஹோத்ரம் முத-
லியவற்றினை காமமானது போய்விட [பயனை விரும்பாது அவற்றைச் செய்ய], (அவை)
காம்யாக்கிஹோத்ரம் முதலியவையாக ஆவதில்லை யென்பதும், அவ்வாறே, (இத்தொ-
ழினை நான் செய்யவேண்டும், இதன் பயனை நான் அதுபவிக்கவேண்டும்) என்னும்எண்-
னத்திதாடாயினும், எண்ணமில்லாதாயினும், வேறுவகையாகவாயினும்(செய்யப்படும்)
கர்மங்கள் நம்மக்குபரிய பயன்களை விளைக்கின்றன வென்பதும் (நமக்குத்) தெரிந்-
தவை. அவ்வாறு இங்கும், (ஹினை) அர்ப்பிக்கும் கருவிமுதலான காரகமென்பதும்
செய்கையென்பதும் பயனென்பதுமான பேதபுத்தி விண்டுபோன ஞானியின் (தொ-
ழினை நான்) வெளிச்செய்கையினால்மாத்திரம் கர்மமாகத் தோன்றினாலும், அகர்ம-
மாகின்றது. இதனால் கூறப்பட்டது " ஸகல (கர்ம) மும் கரைந்துபோகின்றன "
(௪ - ௨௧) என்று.

சுத்ரு கெவிக் குஹம்—யக் ஸ்ரஹ தக் சவபுணாதிநி; ஸ்ரஹெஷ்வ கிவ
சவபுணாதிநா வணுவியெந காரகாதுநா சவஸுநிதம் ஸக் தடுவ கடு கருநாதி
தத்ரு ந சவபுணாதிஸுவிநிவத்யுதெ; கிம் தம் சவபுணாதிஷு ஸ்ரஹஸுவிநி
ஸூயதெ; யயா ஸ்ரூகிராந விஷ்டாதிஸுவிநி, யயா வா நாராந ஸ்ரஹஸுவிநி
உதி ||

ஸத்ய, ஸ்வரவி ஸ்யாசு யதி ஜூநயஜுஸுத்யுப் ப்ரகாணம் ந ஸ்யாசு
சுத்ரு தம் ஸத்யஸுத்யுதம் ஜூநயஜுஸுஷித்யு சுமெகாந யஜுஸுஷித்யு கியா-
விஸெஷாந உபந்யஸு 'ஸ்யாந ஸ்ரஹஸ்யாநஜூசு ஜூநயஜு' உதி ஜூநம்
ஹஸிதி | சுத்ரு உ ஸத்யஸு உதம் வதம் 'ஸ்ரஹஸு' உத்யாதி ஜூநஸு
யஜுஸுஸுஸ்வாநெ; சுத்யா ஸவபுஸு ஸ்ரஹெஷ்வ சவபுணாதிநாடுவ விஸெ-
ஷெதா ஸ்ரஹஸுஸுஸ்வாநெ சுத்யுதம் ஸ்யாசு | யெ தம் சவபுணாதிஷு ஸ்ரூ-
கிராயாம் விஷ்டாதிஷு ஸ்ரஹஸுஷித்யு சுதிஷுதெ நாராதிஷிவ வெதி ஸுஸுதெ ந
தெஷாம் ஸ்ரஹஸுஷித்யு உத்யா உதம் விவசுதிதா, சவபுணாதிவிஷுஸுஸு ஜூநஸு |

இதில் சிலர் கூறுவர்:—எது ப்ரஹ்மமோ, அது (ஹ்மிஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி
முதலியதாம். ப்ரஹ்மமே (ஹ்மிஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலிய ஐந்து காரகவடி-
வமாய் இருந்துகொண்டு அதேகர்மத்தைச் செய்கின்ற தென்பர். (ஐந்து காரகமா-
வன - செய்பவன், செயப்படுபொருள், கருவி, கொள்பவன், இடம் என முற்கூறப்-
பட்டவை. ஹ்மிஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவியென்னும் புத்தியும், இன்னுமிதுபோன்ற
புத்தியும் அதிலே நீக்கப்படுவதில்லை; மற்றும், (ஹ்மிஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலா-
னவற்றிலே ப்ரஹ்மமென்னும் புத்தியானது வைக்கப்படுகின்றது. வீக்கிரகம் முத-
லானவற்றிலே வீஷ்ணுமுதலான புத்திபோலவும், (பகவானுடைய) திருநாமம் முதலா-
னவற்றிலே ப்ரஹ்மமென்னும் புத்திபோலவுமென்க.

உண்மை; பிரகிருதமானது ஞானமென்னும் யஜ்ஞத்தைப் புகழ்தற்காக இல்-
லாவிட்டால், இப்படியும் இருக்கலாம். ஆனால், (பகவான்) யஜ்ஞமென்று சொல்லப்-
பட்ட பல கர்மவிசேஷங்களை எடுத்துக்கூறிப், பின்னே, ஞானயஜ்ஞமென்று சொல்லப்-
பட்ட மெய்யறிவாகிய ஞானத்தை “திரவியங்களா லாகும் யஜ்ஞத்தைக்காட்டிலும்
ஞானயஜ்ஞம் மேலானது” (ச - ௩௩) எனப் புகழ்கின்றார். அன்றியும், இங்கே “அர்ப்பி-
ப்பது ப்ரஹ்மம்” என்று தொடங்கும் இத்திருவாக்கானது ஞானத்தின்மீது யஜ்ஞத்-
தை ஏற்றிக்கூறுவதிலே கருத்துடைய தென்க. அப்படியல்லாவிட்டால், ஸகலமும் ப்ர-
ஹ்மமாயிருக்க, அர்ப்பிப்பது முதலானவற்றையே ப்ரஹ்மமாக விசேஷித்துக் கூறு-
தல் வினாகும். மற்றும், எவர்கள் வீக்கிரகத்திலே வீஷ்ணுவென்று நோக்குதல்போல-
வும், (பகவானுடைய) திருநாமம் முதலியவற்றிலே ப்ரஹ்மமென நோக்குதல்போல-
வும், (ஹ்மிஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முதலானவற்றிலே ப்ரஹ்மமென்னும் நோக்கா-
னது வைக்கப்படுகின்றது என்று கூறுகிறார்களோ, அவர்களுடைய (கருத்தின்படி-
பகவான்) இங்கு உபதேசிக்கவிரும்பியது, (இதுவரையிலும்) கூறிவந்த ப்ரஹ்மவித்-
தைய அன்று; (இங்குக் கூறிய) அறிவானது (ஹ்மிஸை) அர்ப்பிக்கும் கருவி முத-

[illegible]

தஞ் சுப-கா ஸிஷ்டபுத்ரஸ் யஜ்ஞம் ஸவோடி தத்-தய-ய-
கதெய்வி யஜ்ஞா உவகிவ்யெ—

உரு. செவ்வெவாவரெ யஜெல் யோயிந்: வய-ஃவாவதை |
 ஸ்ரஜாழாவவரெ யஜெல் யஜெநெநவொவஜுஹி ||

அன்றியும், பிரகிருதத்திற்கும் வீரோதமேன்க. “எவன் கர்மத்தில்” (ச - கஅ) என்றவிடத்தம், (இவ்வத்தியாய)முடிவிலும் எடுத்துக்கொண்ட விஷயம் மெய்யறிவு என்பது : (அங்கு) அதனையே முடித்தலா லென்க. (இந்த) அத்தியாயமானது “திர வியங்கனாலாகும் யஜ்ஞத்தைக்காட்டிலும் ஞானமென்னும் யஜ்ஞம் மேலானது” (ச. ௩௩), “ஞானத்தை அடைந்து” (ச - ௩௬) என்பனமுதலாக மெய்யறிவைப் பாராட் டென்கையே செய்துகொண்டு முற்றுப்பெற்றது. அது அவ்வாறுள்ளவளவிலே, வீக்கிர சத்தில் விஷ்ணுவென்று நோக்குதல்போல, (ஹரினை) அர்ப்பிக்கும் கருங் முதலான வற்றிலே ப்ரஹ்மமென நோக்குதல், பிரகிருதமில்லாஇடத்திலே காரணமின்றிக் கூறப்படுகின்ற நென்பது பொருந்தாது.

கர்மத்தினால் செய்யப்படும் யஜ்ஞங்கள்.

இனி, இப்பொழுது மேய்பறிவிலே யஜ்ஞத்தை ஏற்றிக்கூறியதின், அதனைப் புரத்தற்பொருட்டு மற்றை யஜ்ஞங்களையும் (பகவான்) எடுத்துக்கூறுகிறார் :

உடு. மற்றையோர்கள் தேவதைகளுக்கே யஜ்ஞத்தைச் செய்கிறார்கள் : வேடுகுயர், பூம்பூமுகிய அக்ரீயிலே ஆத்மாவை ஆத்மாவினாலேயே ஹோமஞ் செய்கிறார்கள்.

நெடுவநெடுவ நெடுவா ஐஜுநெடுவ யெந யஜெந சஸள நெடுவொ யஜுஃ தநெவ
 சவநெ யஜெந யொயிநஃ கரிபுணஃ வய-ஃவாவஸதெ கூவடூன்த்யயுஃ |
 ஸ்ரஹாஸுள 'ஸத்யம் ஜூநகநகம் ஸ்ரஹ' 'விஜூநகநகம் ஸ்ரஹ' 'யசு
 ஸாக்ஷாஃவரொக்ஷாசு ஸ்ரஹ ய சூதூ ஸவபூணாஃ' உதூநிவவநொகூசு சுஸநா-
 யாபிவாஸாநிஸவபூஸஸாரயபிவஜிபுதம் 'நெதி நெதி' உதி நிரஹாஸெஷ-
 விஸெஷம் ஸ்ரஹஸநெஷ உயுகெ | ஸ்ரஹ தசு சுயிஸு ஸஃ | ஹொரோயிகரண-
 சுவிவக்யா ஸ்ரஹ சுயிஃ | தஸிநி ஸ்ரஹாஸுள சவநெ சுநெ ஸ்ரஹவிஃ
 யஜெந-யஜுஸஸவாஸுஃ சூதூ, சூதூநாஸெ-யஜுஸஸவாஸு வாஃசு-தபு சூதூநம்
 யஜு வாரோயபுதஃ வாரெவ ஸ்ரஹ ஸஹம் வஃயூந-வாயிஸம்யகூசு சுயுஸ-
 ஸவெபூவாயிபபுசு சூஹ-திர-பவம் யஜெநநெவ சூதூநெவ உதூக-
 ணெந உவஜெ-ஹதி பூகிவனி, ஸொவாயிஸு சூதூநஃ நிர-வாயிகெந
 வாரஸு-ஹஸு-பெவெணெவ யஜுஸுநம் ஸ தஸிநி ஹொரஃ தம் கூவடூனி
 ஸ்ரஹாநெகூககூபுஸு-நகிஷாஃ ஸம்நூலிநஃ உத்யயுஃ ||

எந்த யாகத்தால் (இந்திரன்முதலிய) தேவர்கள் உபாவிக்கப்படுகிறார்களோ, அது தைவமான யஜ்ஞம். அதேயஜ்ஞத்தைச் சில கர்மயோகிகள் அநுஷ்டிக்கிறார்கள். “ப்ரஹ்மம் மெய்ப்பொருளாயும், அறிவாயும், முடிவில்லதாயு முள்ளது” (தை - ௨-௧) “ப்ரஹ்மம் அறிவும் ஆநந்தமு மாயிருப்பது” (பி - ௩ - ௬ - ௨௮), “எது ஸம்பத்திலும் துரத்திலும் உள்ளதோ, எது எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாக இருக்கின்றதோ, (அது)ப்ரஹ்மம்” (பி-௩-௨-௧) என்பனமுதலிய (சூருதி) வாக்கியங்களால் கூறப்பட்டு, பசி நீர்வேட்கைமுதலிய எவ்வித ஸம்ஸாரத்தன்மையுமின்றி, “அன்று அன்று” (பி - ௪ - ௪ - ௨௨) என எத்தகைய சிறப்பியல்புமில்லாதது, ப்ரஹ்மமென்னும் சொல்லால் கூறப்படுகின்றது. ஹோமத்திற்கு இடமாகக்கொண்டதனால், ப்ரஹ்மம் அக்ரி யென்க. ப்ரஹ்மத்தை அறிபவரான சிலர் ப்ரஹ்மமாகிய அக்ரியிலே, உண்மையாகப் பரப்ரஹ்மமாகவே உள்ளதாய் புத்தி முதலிய உபாதிகளோடு கூடி (அதனால் தன்னிடத்து அவ்வுபாதிகளின் தன்மையெல்லாம் ஏற்றப்பட்டுநிற்கும் ஆத்மாவாகிய ஆகுதியை, (கீழ்க்) கூறிய லக்ஷணமுள்ள [பசிமுதலிய எத்தகைய ஸம்ஸாரத்தன்மையும், எவ்விதமான சிறப்பியல்பு மில்லாத] ஆத்மாவினாலேயே அர்ப்பிக்கிறார்கள் : உபாதியுடைய ஆத்மாவை உபாதியில்லாத பரப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகவே கண்டுதெளிதல் எதுவோ, அது அதிலே [ப்ரஹ்மத்திலே] ஹோமஞ்செய்தலென்பது ; ப்ரஹ்மமும் தானும் ஒன்றெனக் காண்பதிலே உறுதியாகநிற்கும் துறவிகள் அதனைச் செய்கிறார்கள் என்பது (தேர்த்த) பொருள். (யாஸ்கர்) ஆத்மாவின் பெயர்களுள் யஜ்ஞமென்னும் சொல்லை எடுத்துச்சொல்வதனால், யஜ்ஞமென்னும் சொல்லுக்கு - (இங்கு) ஆத்மா என்று பொருள். (எது தன் தன்மையை வேறென்றனிடத்து இருப்பதாகத் தோற்றுவிக்கின்றதோ, அது உபாதியெனப்படும். ஒரு ஸ்படிகத்தின் அருகிலேயுள்ள செம்பருத்திப்பூவானது தன் தன்மையாகிய சிவப்புநிறத்தை அந்தஸ்படிகத்திலே இருப்பதாகத்தோற்றுவிக்கின்றது, அதாவது, அது ஸ்படிகமாகத் தோன்றுது சிவப்புக்கல்லாகவே தோன்றுகின்றது. ஆகவே ஸ்படிகத்திற்கு செம்பருத்திப்பூ உபாதியாம். அது போல, இங்கும் கண்டுகொள்க).

மொழியை வடிவமாய்க்குணம் யஜும் டெடிவயஜோதிஷம் யஜேஷம் உவ-
கதிவ்யக்தே 'புரோக்யபுணஸ்' உத்யோதிஸ்யோகே புரோக்யம் 'ஸெயாந' உவ்யுதியாசு
யஜோசு ஜோதயஜும் வானவ' உத்யோதிநா ஸு-க்யபுஸ் || ௨௫ ||

௨௬. ஸ்ரோத்ராதிநித்ரியாணாக்ரெ வாயஜாதிஷம் ஜஹ்ணதி |

ஸந்வாதிந விஷயாக்ரெ ஹ்ரியாதிஷம் ஜஹ்ணதி ||

ஸ்ரோத்ராதிநி ஹ்ரியாணி சுக்ரெ யோமிகம் வாயஜாதிஷம் | புரத்-
தி-யம் வாயஜோதிஷகே உதி வஹ்வவஸ்ய | ஸவ்யோ வஸவ சுத்யயம் கெஷம்
ஜஹ்ணதி ஹ்ரியாயஜஜேவ க-வபுணி உத்யபுஸ் | ஸந்வாதிந விஷயாநு சுக்ரெ
ஹ்ரியாதிஷம் ஹ்ரியாணெவ சுத்யயம் கெஷம் ஹ்ரியாதிஷம் ஜஹ்ணதி
ஸ்ரோத்ராதிநி சுவிந-விஷயபு-ஹ்ணம் ஹோஜம் கிக்ரெ || ௨௬ ||

கிஸ்—

௨௭. வவ-தாணிந்ரியகஜ-தாணி புரானகஜ-தாணி வாவரெ |

சுத்யவாயஜயொமாதாந ஜஹ்ணதி ஜுநாநதிவிக்ரெ ||

வவ-தாணி ஹ்ரியகஜ-தாணி ஹ்ரியாணாம் கஜ-தாணி ஹ்ரியகஜ-தாணி,
தயா புரானகஜ-தாணி புரானொ வாயம் சுத்யாதிநி க-தஜ-தாணி சுக-ஹ்ண-
க-தஜ-தாணி

“அர்ப்பிப்பது பரஹ்மம்” (ச - ௨௪) என்றுதொடங்கும் சுலோகத்திலே பிர-
ஸ்தாபிக்கப்பட்ட மெய்யறிவுஎன்னும் அத்தகைய இந்தயஜ்ஞத்தை “பரந்தப! திரவி-
யங்களா ளாகும் யஜ்ஞத்தைக்காட்டிலும் ஞானயஜ்ஞம் மேலானது” (ச - ௩௩) என்ப-
துமுதலாகக் கொண்டாடும்பொருட்டு தைவயஜ்ஞம்முதலிய யஜ்ஞங்களின் இடையே
(அந்த ஞானயஜ்ஞத்தைப் பகவான்) வைத்தருளுகிறார். (௨௫)

௨௬. மற்றையோர்கள் செவிமுதலிய இந்திரியங்களை அடக்கமென்னும் அக்நி-
களில் ஹோமஞ்செய்கிறார்கள். வேறொருவர் ஓசைமுதலிய விஷயங்களை இந்திரியங்க-
ளென்னும் அக்நிகளில் ஹோமஞ்செய்கிறார்கள்.

அடக்குதலென்பது ஒவ்வொரு இந்திரியத்திற்கும் வெவ்வேறாயுள்ள தென-
(அக்நிகளில் என்னும்)பன்மை (வழங்கலாயிற்று). லெயோகிகள் செவிமுதலிய இந்தி-
ரியங்களை, (அவற்றை) அடக்குதலென்னும் அக்நிகளிலே ஹோமஞ்செய்கிறார்கள்:
இந்திரிய அடக்கத்தையே செய்கிறார்கள் என்பது பொருள். சிலர் ஓசைமுதலியவிஷ-
யங்களை இந்திரியங்களென்னும் அக்நிகளில் ஹோமஞ்செய்கிறார்கள் : (சாஸ்திரத்தி-
ந்து) வீராதமில்லாத விஷயங்களைச் செவிமுதலியவற்றால் கிரகிப்பதையே (ஹோம-
மாகக் கொள்கிறார்கள் [தமக்குக் கிடைத்தவற்றுள், விலக்கப்பட்ட விஷயங்களைத்
தவிர்ந்த, மற்றையவற்றை அந்தந்த இந்திரியங்களால் விருப்பவெறுப்பில்லாது
அத்யயிக்கிறார்கள் என்க.—ஆ.] (௨௬)

மேலும்,

௨௭. மற்றையோர்கள், இந்திரியங்கள் பிராணன் என்றவற்றின் தொழில்களை
மேல்நாம் ஞானத்தால் பிரகாசிப்பிக்கப்பட்ட ஆத்மஅடக்கமென்னும் யோகாக்கியிலே
ஹோமஞ் செய்கிறார்கள்.

பிராண லென்பது - ஒவ்வொரு சரீரத்திலுமுள்ள வாயு. அதன் தொழில்-
விரைவு, சித்தி, தன் முதலியன. ஆத்மஅடக்கமாவது - ஆத்மாவினிடத்து (மனத்தை
அடக்கி) விடாதுதன். அதுவே யோகமென்னும் அக்நி. எண்ணெயினால் விளக்குப்

புலாரணாதி தாமி வ சுவரெ சூதஸம்யயொமாழ்ள சூதமி ஸம்யஃ சூத ஸம்யஃ ஸ வரவ யொமாழி: தவ்விந சூதஸம்யயொமாழ்ள ஜஹ்விதி ப்ரக்ஷிபணி ஜ்ஞாநஜீவிதெ ஸ்ஹெஹெவ ப்ரஜீவெ விவெகவிஜ்ஞாநெ.ந உஜ்ஜீவாவழ் சுவா-
திதெ ஜஹ்விதி ப்ரவிவாவயணி உத்யய: || ௨௭ ||

௨௮. ப்ரவ்யஜ்ஞாஹ்வொயஜ்ஞா: யொமயஜ்ஞாஹ்வொயவரெ |

ஹ்ராய்யஜ்ஞாநயஜ்ஞாஹ் யதய: ஸம்ஸரிதவ்ரதா: ||

ப்ரவ்யஜ்ஞா: த்யேஷுஷு ப்ரவ்யவிகியொமம் யஜ்ஞவஹ்ஜா கூவபுணி யெ
தெ ப்ரவ்யஜ்ஞா: | தவொயஜ்ஞா: யெ தவஹ்வித: தெ தவொயஜ்ஞா: | யொம-
யஜ்ஞா: ப்ராணாயாமிப்ரத்யாஹாராதிஷக்ஷண: யொம: யஜ்ஞா யெஷாம் தெ
யொமயஜ்ஞா: | தயா சுவரெ ஹ்ராய்யஜ்ஞாநயஜ்ஞாஹ் ஹ்ராய்ய: யயாவியி
ஜீமாஜிஹ்ராஸ: யஜ்ஞ: யெஷாம் தெ ஹ்ராய்யயஜ்ஞா: | ஜ்ஞாநயஜ்ஞா: ஜ்ஞாநம் ஸாஸா-
யபவரிஜ்ஞாநம் யஜ்ஞ: யெஷாம் தெ ஜ்ஞாநயஜ்ஞா: | ஹ்ராய்யயஜ்ஞா: ஜ்ஞாநயஜ்ஞாஹ்
யதய: யதநஸிவா: ஸம்ஸரிதவ்ரதா: ஸஜீக் ஸிதாமி தநஹ்விதாமி தீக்ஷ-
க்ஷதாமி ப்ரதாமி யெஷாம் தெ ஸம்ஸரிதவ்ரதா: || ௨௮ ||

கி. உ—

௨௯. சுவாநெ ஜஹ்விதி ப்ராணடி ப்ராணெவாநம் தயாவரெ |

ப்ராணாவாநமதீ ரஹ்ஜா ப்ராணாயாவராயணா: ||

(பிரகாசிப்பிக்கப்பெறுவது) போல, விவேகஅறிவினால் பிரகாசத் தன்மையை
அடைவிக்கப்பெற்ற அந்தஅக்ஷியிலே இந்திரியங்கள் பிராணன் இவற்றின் தொழில்
களையெல்லாம் சிலர் அர்ப்பிக்கிறார்கள்; கரையச்செய்கிறார்கள், ஒடுங்கச்செய்கிறார்கள்
என்பது பொருள் [ஸகலத் தொழிலையும் தடுத்து, ஆத்மாவ்நிடத்து மனம்
தலைக்கூடுதலைச் செய்கிறார்களென்க.—ஆ.] (௨௭)

௨௮. மந்தையோர் திரவியமென்னும் யஜ்ஞத்தை யுடையவர்: தபஸ்என்னும்
யஜ்ஞத்தை யுடையவர்: யோகமென்னும் யஜ்ஞத்தையுடையவர்: ஓதுதலென்னும்
யஜ்ஞத்தையுடையவர்: ஞானமென்னும் யஜ்ஞத்தையுடையவர். இன்னும், சில யதி
கள் கடுமையான விரதங்களையுடையவர்.

யோக்யர்கட்குப் பொருள் கொடுத்தலை, சிலர் யஜ்ஞமென்னும் புத்தியோடு
செய்கிறார்கள். தவம்புரிபவர் எவரோ, அவர் தபஸ்என்னும் யஜ்ஞத்தைக் கொண்ட
வர். சிலர், பிராணனை அடக்குதலும் மனத்தை விஷயங்களினின்றும் உள்ளேமடக்கு
தலும் முதலிய யோகத்தை யஜ்ஞமாகக் கொண்டவர். சிலர், ரிக்வேதம் முதலான
வற்றை அப்பவரித்தலை யஜ்ஞமாகக் கொண்டவர். சிலர், சாஸ்திரத்தின் பொருளை
நன்குஉணர்தலென்னும் யஜ்ஞத்தைக் கொண்டவர். சிலர் ஊக்கமுள்ள இயல்பினராய்
கடுமையான விரதங்களைக் கொண்டவர். (எனவே, இதனுள் ஆறு யஜ்ஞம் கூறப்
பட்டன.) (௨௮)

அன்றியும்,

௨௯. சிலர் அபாநத்தில் பிராணனை ஹோமஞ்செய்கிறார்கள். அவ்வாறே சிலர்,
பிராணனில் அபாநத்தை ஹோமஞ் செய்கிறார்கள். சிலர் பிராண அபாநன்களுடைய
போக்குக்களைத் தடுத்து, பிராணாயாமத்திலேயே கருத்துநின்றியவராய் இருக்கிறா
கள். [அபாநன் - உள்ளேவரும் மூச்சு, பிராணன் - வெளியே செல்லும் மூச்சு.]

அவாதெ சவாதவ்யுத்தா ஜஹ்நுதி ப்ரக்ஷிவனி ப்ராணம் ப்ராணவ்யுத்திம், வத்ரகாவ்யம் ப்ராணாயாமி கூவபுனித்யபு: | ப்ராணே அவாதம் தயா அவாதே ஜஹ்நித், வெவகாவ்யம் ப்ராணாயாமி கூவபுனித்யபு: | ப்ராணாவாதமதி ருஜா. பிவநாவிசாமுதா வாயோ: நிபுரிதம் ப்ராணஸ்ய மதி, தவிவயபுணை சுபொமதிக் சவாதஸ்ய மதி, தெ ப்ராணாவாதமதி ருஜா திரபு ப்ராணாயாவதாயணா: ப்ராணாயாதிக்ரீரா: கூவகாவ்யம் ப்ராணாயாமி கூவபுனித்யபு: || ௨௯ ||

கிது—

௩௦. அவாதே நியதாஹாரா: ப்ராணாநு ப்ராணேஷு ஜஹ்நுதி |

வவெவ்ஃவ்யுதே யஜ்ஞவிதி: யஜ்ஞக்ஷவிதகஸ்துஷா: ||

அவாதே நியதாஹாரா: நியத: வரிநித: சூஹார: யெஷா: தெ நியதாஹாரா: மஹ: ப்ராணாநு வாயுவெதாநி ப்ராணேஷு வவ ஜஹ்நுதி, யஸ்ய யஸ்ய வாயோ: ஜய: க்ரீயதே உதாராநி வாயுவெதாநி தஸ்யிநி தஸ்யிநி ஜஹ்நித், தெ க்ரீய ப்ரவிஷா உவ வவனி | வவெவ்ஃவயி வாதே யஜ்ஞவிதி: யஜ்ஞக்ஷவிதகஸ்துஷா: யஜ்ஞே: யயோஜ்ஞே: க்ஷவித: தாஸித: கஸ்துஷ: யெஷா: தெ யஜ்ஞக்ஷவிதகஸ்துஷா: || ௩௦ ||

வவம் யயோஜ்ஞாநி யஜ்ஞாநி நிபுக்ஷு:—

௩௧. யஜ்ஞஸிஷ்டாநி தஸுஜி: யானி ஸ்ரஹ ஸநாதநி |

நாயம் வொகொஃஹ்நுயஜ்ஞவ்யு கூதொஃஹ்நு: கூராவஸ்து ||

செவ், அபாநத்தின் செய்கையிலே பிராணன் செய்கையை அர்ப்பிக்கிறார்கள்: ப்ராணமென்னும் பிராணாயாமத்தைச் செய்கிறார்கள் என்பது பொருள். அவ்வாறே செவ் பிராணனிலே அபாநனை அர்ப்பிக்கிறார்கள்: ரேசகமென்னும் பிராணாயாமத்தைச் செய்கிறார்கள் என்பது பொருள். வாய்மூக்குக்களின்வழியாகக் காற்று வெளியே செல்லுதல் பிராணனுடைய போக்கு. அதற்கு மறுதலையாக உள்ளே செல்லுதல் அபாநனுடைய போக்கு. செவ், பிராண அபாநன்களுடைய அப்போக்குக்களைத்தடுத்த பிராணாயாமத்திலேயே கருத்துள்ளவராய் இருக்கிறார்கள்: கும்பகமென்னும் பிராணாயாமத்தைச் செய்கிறார்கள் என்பது பொருள். (௨௯)

இன்னும்,

௩௦. செவ் நிதமான ஆஹாரமுடையவராய் வாயுக்களை வாயுக்களில் அர்ப்பிக்கிறார்கள். இவர்களுள்ளோருமே யஜ்ஞங்களை அறித்தவர்கள், (கிழக்கூறிய) யஜ்ஞங்களால் பாவத்தேயப் பெற்றவர்கள்.

செவ் (தம்) உணாவ அளவாக அமைத்துக்கொண்டு, பவவாயுள்ளவாயுக்களை வாயுக்களிலேயே ஹோமஞ்செய்கிறார்கள்; எந்தெந்த வாயுவானது ஜபிக்கப்படுகின்றதோ, அத்தந்த (வாயுக்களே) மந்தைய வாயுக்கேஷங்களை அர்ப்பிக்கிறார்கள். அவை அளம்மன் புருந்து [இடுங்கி] கிட்டனபோல ஆகின்றன. (௩௦)

இவ்வாறு தேக்கூறிய யஜ்ஞங்களைச் செய்து முடித்து,

௩௧. யஜ்ஞத்தின் சேஷமான அமிருதத்தைப் புஜிப்பவர்கள் சாச்வதமான ப்ராணமத்தை அடைகிறார்கள். யஜ்ஞமின்னாதவனுக்கு இவ்வுணகம் இல்லை; கௌரவரிற் சிறத்தோனே! மந்தையது என்கிறது? [இல்லையே இல்லை].

யஜ்ஞஸிஷ்டாஜ்யதஹஜி யஜ்ஞாதா ஸிஷ்டம் யஜ்ஞஸிஷ்டம் யஜ்ஞஸிஷ்டம் உ தக்ஷ
 சுஜ்யத் உ யஜ்ஞஸிஷ்டாஜ்யத் தக்ஷ ஹஜ்ஞதெ ஐதி யஜ்ஞஸிஷ்டாஜ்யதஹஜி யயொதூந்
 யஜ்ஞாந் க்ருக்ஷா தஜ்ஜிஷ்டந காமெந யயாவியி யொஹித்ய் சுஷ்ட் சுஜ்யதாஷ்டம் ஹ-
 ஜ்ஞதெ யெ தெ யஜ்ஞஸிஷ்டாஜ்யதஹஜொ யாணி மஹ்ணி ஸ்ரஹ ஸநாதநம் விர-
 ணநம் சி-சி-க்ஷவஸ்துஸு; காமாதிசுராவெக்ஷயா ஐதி ஸாஜ்யபூசு மஜ்யதெ | ந
 சுயம் மொகம் ஸவபுப்ராணிஸாயாரணொர்வி சுஹி யயொதூநாநம் யஜ்ஞாநாந்
 வஸகொர்வி யஜ்ஞம் யஸ்ய நாத்வி ஸம் சுயஜ்ஞம் தவ்ய | கூகுஃ சுநெநூ விஸிஷ்ட-
 ஸாயநஸாய்யுஃ கூர-ஹவதூ || ௩௧ ||

௩௨. னவம் வஹம்விதா யஜ்ஞா விததா ஸ்ரஹணொ உபெ |

கஜ்ஜாந்வி தாநு ஸவ-நாநு னவம் ஜ்ஞாசவா விஜொக்ஷுமெ ||

னவம் யயொதூ வஹம்விதா வஹம்புக்ஷாரா யஜ்ஞா விததா விஷ்ணு-
 ணபூ ஸ்ரஹணொ வெஹ்ய உபெ தாரெ | வெஹ்யாரெண சவமஜ்யோநாம்
 ஸ்ரஹணொ சி-பெ விததா உப்யதெ; தஜ்யா 'வாவி ஹி புராணாந் ஜஹம்சி'
 ஐத்யாடியம் | கஜ்ஜாநு காயிகவாலிகஜாதஸகஜெபூவாந் விவி தாநு ஸவ-நாநு
 சுநாதஜ்ஜாந், நிஷ்யபாவாரொ ஹி சூதூ | சுதம் னவம் ஜ்ஞாசவா விஜொக்ஷுமெ
 சுஸஹாசு | ந சிஷ்யாவாரா வஸதெ, நிஷ்யபாவாரொர்ஹம் உதாலீத ஐதெயம்

கீழ்க்கூறிய யஜ்ஞங்களைச் செய்த காலம்போக மிச்சமாயுள்ள காலத்திலே,
 (தமக்கு)விதிக்கப்பட்ட அமிருத மென்னும் அந்நத்தை எவர்கள் விதிப்படி புனிக்
 றார்களோ, அவர்கள், (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்)விடுபட விரும்புவரானால், நித்யமான
 ப்ரஹ்மத்தைக் காலக்கிரமப்படி அடைகிறார்கள். 'காலக்கிரமப்படி' என்பது யுக்தி
 யினால் தெரியவருகின்றது. (யுக்தி - பொருந்தும்விதம்.) கீழ்க்கூறிய யஜ்ஞங்களுள்
 எவனுக்கு ஒருயஜ்ஞமேனும் இல்லையோ, அவனுக்கு, ஸகலப்பிராணிகட்கும்பொது
 வான இவ்வுலகமே இல்லை (என்றால், ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய) சிறப்புஸாதநங்
 களால் ஸாதிக்கத்தக்க மற்றைய (உலகம்) ஏது? கௌரவோத்தம! [இல்லையே
 இல்லை யென்க.] (௩௧)

௩௨. இவ்வாறு பலவகையாயுள்ள யஜ்ஞங்கள் வேதத்தின் முகத்திலே விரிந்
 துள்ளன. அவையெல்லாம் கர்மத்தினு லானவை யெனத்தெரிந்துகொள். நீ
 இவ்வாறு தெரிந்து (நீமையினின்றும்) விடுபடுவாய்.

கீழ்க்கூறிய பலவிதமான யஜ்ஞங்கள் வேதத்தின் முகத்திலே விஸ்தாரமா
 யுள்ளவை. வேதத்தின் வழியாக [வேதத்தினின்றும்] அறியப்படுகின்றவை, "வேதத்
 தின் முகத்திலே விரிந்துள்ளவை" எனப்படுகின்றன. அது, "வாக்கிலேயன்றோ
 பிராணன்னை ஹோமஞ்செய்கின்றோம்" என்பது முதலாக வரும். அவையெல்லா
 வற்றையும் மனமொழிமெய்களின் செய்கைகளால் உண்டாவனவாக (அதாவது),
 ஆத்மாவல்லாதவற்றினின்றும் தோன்றுவனவாக அறிந்துகொள்; ஏனெனில்,
 ஆத்மா தொழிலில்லாதது. ஆகவே, நீ இவ்வாறு அறிந்து கெடுதியினின்றும் நீங்கு
 வாய். "இவை எனது செய்கைகளல்ல, நான் தொழிலில்லாதவன், உதாஸீநன்"

ஜோகா கலாசு ஸஜிதஸுபுதாசு ஜோக்ஷஸே சுஸாஹாசு ஸம்ஸாராவஸுதாசு உத்யுயு: || ௩௨ ||

‘ஹ்ருதாவபுணஸ்’ உத்யாதிஸோகெந ஸஜிதஸுபுதஸ்ய யஜ்ஞகூம் ஸம்வாதி-
கஸ் | யஜ்ஞாநு கெதகெ உவதிஷ்டா: | கெத: ஸிதவா-ஹ்ருதாபு-ஹ்ருதோஜகெத:
ஜோகம் ஸு-ஹ்ருதெ | கஸ்ய?—

கக. ரெயாநு ஸ்ருவ்யஸாஷுஜோக ஜோநயஜ்ஞ: வானவ |
வவ-ஹ்ருதாவிதம் வாய-ஹ்ருதெ வரிஸாஷுதெ ||

ரெயாநு ஸ்ருவ்யஸாஷு ஸ்ருவ்யஸாநஸாயுதாசு யஜ்ஞாசு ஜோநயஜ்ஞ:
கெ வானவ | ஸ்ருவ்யஸாஷு யதி யஜ்ஞ: ஹ்ருதஸ்ய சூராவக: | ந ஜோநயஜ்ஞ: ஹ்ருதஸ்ய
சூராவக: | கச: ஸ்ருயாநு ஸ்ருவ்யஸுதா: | கஸ்ய? யத: வவ-ஹ்ருத: ஸஜிதஸு
கவிதம் வாய-ஹ்ருதெ ஜோக்ஷஸாபுதெ வரிஸாஷுதெ சுதவ்யவதி
உத்யுயு: | ‘யஸா க்ஷதாய விதிசாயாபுரையா: ஸம்யஜ்ஞெவகெத: ஸவ-ஹ்ருத: ததவி-
வகெத: யசு கிதா ஹ்ருதா: ஸாய-ஹ்ருத: கவ-ஹ்ருத: யதவெத: யசு ஸ வெத:’ உதி
ஸு-கெத: || ௩௩ ||

என நி இவ்வாறு தெளிந்தவுடன், இந்த மெய்யறிவினாலே, தீமையாகிய ஸம்ஸாரக்
கட்டினின்றும் விடுபடுவாய் என்பது (தேர்ந்த) பொருள். (உதாஸீரன் - உபேகக்ஷ
யுன்னவன், அதாவது, விவாதஞ்செய்கின்ற இருவருடைய வெற்றி தோல்விகளோடு
ஸம்பந்தப்படாது, அவற்றால் வரும் மகிழ்ச்சி வருத்தங்களையும் அடையாது,
யாதொரு விகாரமுமின்றி இருப்பவன்.) (௩௨)

ஞானமென்னும் யஜ்ஞமானது மற்றைய யஜ்ஞங்களினும் மேலானது.

“அப்ரிப்பது ப்ரஹ்மம்” (ச - ௨௪) என்று தொடங்கும் சுலோகத்தினால்
மெய்யறிவினாலே யஜ்ஞமானது ஏற்றிக்கூறப்பட்டது. பின்னும், பல யஜ்ஞங்களும் உப
தேசிக்கப்பட்டன. ஒருவன் பிறும்பிய பயனை வித்தமாகவுடைய [அதனைப் பெறு
தற்கு ஸாதனமான] அந்த (மற்றைய யஜ்ஞங்களோடு) ஞானத்தை (வைத்துப் பக
வான்) புகழ்கிறார்:— எப்படி?—

கக. பார்த்தப! ஞானமென்னும் யஜ்ஞமானது திரவியங்களாலாகும் யஜ்ஞத்
வதப்பார்க்கிலும் மேலானது. பார்த்த! ஸகலகர்மமும் ஞானத்திலே மிச்சமில்லாது
முடியப்பெறுகின்றன.

பார்த்தப! திரவியங்களாகிய ஸாதனங்களால் ஸாதிக்கப்படும் யஜ்ஞர்தான்
பயனை விளைப்பது. ஞானமென்னும் யஜ்ஞமென்பது பயனை விளைவிப்பது. ஆத
லால், (இது) மேலானதாம்.—எப்படி?— முக்திக்கு ஸாதனமான ஞானத்திலே ஸகல
கர்மமும் முடியப்பெறுகின்றன, அடங்கிநிற்கின்றன என்பது பொருள். ஆகவே,
(ஞானயஜ்ஞம் உயர்ந்த தென்க. இதனை, “சூதாட்டத்திலே) வெல்லப்பட்ட இருத
வென்னும் (வருமானத்திற்கு, அதற்குக்) கீழான (திரேதா, நவாபரன், கலி என்னும்
வருமானங்கள்) வந்துசேர்வதேபோல, ஜனங்கள் செய்யும் நற்செய்கையெல்லாம் அவ
கிரேதா தீர்க்கின்றது. அவன் அறிந்ததை அறிபவன் எவனோ, (அவனும் அதனையே
அடைகிறான்” (சா - ௪ - ௧ - ௪) என்னும் சருதியினால் (உணர்க). (௩௩)

கடராணி ஸ்ரீஸுவாசு காராதெ தயா நிஸ்டுஜம் கரோத்யயு | ந ஹி ஸா-
க்ஷாபெவ ஜோநாதி: கடுகாணி உஸுநவசு ஹ்விசுத்யும் ஸகெதாதி | தஸூசு ஸஜி-
தஸுடகம் ஸவபுகடுணாம் நிஸ்டுஜகுகாரணஸு உக்யவிபுராயம் | ஸாஜியுடாசு யெந
கடுகாணி ஸரீரஸு சூரஸு நசு ப்ரவ்யுதமவகூசு உவஹாமெநெவ க்யயெத,
கெதா யாநி சுப்ரவ்யுதமவாநி ஜோநொகூதெ: ப்ராக் க்யதாநி ஜோநஸஹ-
வாலீநி உ கததாமெகஜெநக்யதாநி உ தாமெநுவ ஸவபுரணி ஸ்ரீஸுவாசு
காராதெ || ௩௭ ||

யக: வஸவஸு சுத:—

௩௮. ந ஹி ஜோநெந ஸட்யஸு வவிசூலிஹ விபுதெ |

தத்யம் யொமஸம்ஸிங் காமெநாZZதூநி விநதி ||

ந ஹி ஜோநெந ஸட்யஸம் தத்யம் வவிசூம் வாவநம் ஸகிகாஸு ஹ
விபுதெ | தசு ஜோநம் ஸ்யஸு வஸவ யொமஸம்ஸிங் யொநெந கடுக்யொநெந
ஸரீரயியொநெந உ ஸம்ஸிங் ஸம்ஸுத: யொக்யதாஸு சூவண: ஸந் சேசேக்ஷம்
காமெந சிஹதா சூதூநி விநதி உவதெ உக்யயு || ௩௮ ||

யெந வஸகாமெந ஜோநபுரூபி: ஹதி ஸ உவாயம் உவபிஸுதெ—

படி[முனைக்கும் சக்தி அற்றுப்போம்படி]செய்கின்றது என்பது பொருள். விறகுகளை
(த் தியானது நேரே சாம்பலாக்குவது)போல, ஞானமென்னும் தியானது கர்மங்களை
நேரேயே சாம்பலாக்கமுடியாதன்றோ. ஆகவே, ஸகலகர்மங்களும் வித்துஆகாத
தற்கு மெய்யறிவு காரண மென்பது கருத்து. எக்கர்மத்தினால் (இவ்)வுடல் ஆக்கப்
பட்டதோ [வந்ததோ], அது, (தன்) பயனைக் கொடுக்கத் தலைப்பட்டுள்ளமையால்,
அதுபவத்தினாலேயே கழிந்துபோகின்றது (என்பதை) யுக்தியினால் (கண்டுகொள்க.
யுக்தி - பொருந்தும்விதம்) ஆகவே, (தம்தம்) பயனைக் கொடுக்கத் தலைப்படாத
(கர்மங்கள்) எவைகளோ, அவைகளெல்லாவற்றையுந்தான் (ஞானமென்னும் தியானது
நீறச்செய்கின்றது. (அவை யாவையெனின்,) ஞான முண்டாதற்குமுன் செய்யப்
பட்டவையும், ஞானத்தோடு உடன்நிகழ்பவையும், சென்ற பல பிறவிகளிலே ஸம்பா
திக்கப்பெற்றவையுமா மென்க. (௩௭)

இவ்வாறிருப்பதனால்,

௩௮. ஞானத்திற்கு ஸமமாகத் தூய்மையைச் செய்வது இங்கு இல்லையேஇல்லை
[ஒருவனைப் பரிசுத்தப்படுத்தும்விஷயத்திலே ஞானத்திற்கு ஸமமாக வேறொன்று,
வ்யவஹாரநிலையிலே இல்லை]. யோகத்தால் சீர்திருத்தப்பட்டவன் அதனைத் தானே
தன்னிடத்து (தக்க)காலத்தில் அடைகிறான்.

(ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்புவோன், கர்மயோகத்தாலும் ஸமாதி
யோகத்தாலும் (ஞானமடைதற்கு) ஏற்றதகுதிவரப்பெற்றவனாய் வெறுகாலத்திற்குப்
பின் ஞானத்தைத் தானாகவே தன்னிடத்துப் பெறுகின்றான் என்க. (௩௮)

ஞானத்தைப் பெறுதற்கு அந்தரங்கமான ஸாத்நம்.

ஞானத்தைப் பெறுதலானது எதனால் நிச்சயமாகக் கைகூடுகின்றதோ,
அந்த (அந்தரங்கமான) வழியைப் பகவான் உபதேசித்தருளுகிறார் :

கூ. ந. ஸ்ரீவாது ஸ்துதே ஜோகத் தத்ரஃ ஸ்யதேஹீரயஃ ।

சீதாநகர அஸ்தாபகம் ஸானிடி சுவீரெனாயிமஹதி ||

ஸ்ரீபாவாநு ஸ்ரீபாவாஃ ஹதெ ஜ்ஞாநம் । ஸ்ரீபாவாஹெரவி ஸ்வதி
 தழிசு பிஷ்ரூஸாஃ, சுத சூஹ—ததூநம் மஹாநிவஸாநாநி சுவியுத்ஃ ஜ்ஞாந-
 ஹ்நு—வாயே ஸ்ரீபாவாநு । ததூநம் சுவி சுவிதெந்ரியம் ஸ்யாசு உத்யுத்ஃ சூஹ—
 வாயதெந்ரியம் வாயதாநி விஷயெஷ்யோ நிவதிபுதாநி யஸ்ய ஹ்நு—யாணி ஸ
 வாயதெந்ரியம் । ய வாயவாநுத்ஃ ஸ்ரீபாவாநு ததூநம் ஸாயதெந்ரியஸு ஸம் சுவஸ்யு
 ஜ்ஞாநம் ஹதெ । ப்ரஹ்மவாதாநிஸு வாவஹ்யம் சுநெககாணிகொரவி ஸ்வதி, ரோயா-
 பிஷாநிஸாயவாசு; ம து தசு ஸ்ரீபாவதூநி உதெத்யகாணத்ஃ ஜ்ஞாநஹ்நு—
 வாயம் । சிம் வாயம் ஜ்ஞாநவாஹாசு ஸ்யாசு உத் ? உவ்யதெ—ஜ்ஞாநம் ஹ்நு வாயா
 ரோகாஸ்யாந் ஸாநித்ஃ உவாயத்ஃ சுவிநெண சுவிபுரெவ சுயிமஹ்நி । ஸஜித-
 ஸபாசு சுவிபுரெவ ரோகம் ஹததி ஸவபுஸாஸு ந்யாயபுரவிதம் ஸாநிஸ்தித்ஃ
 சுயிம் ॥ ௩௩ ॥

கூட. கம்பிக்கையை யுடையவனும், அதிலே கருத்தையூன்றி இந்திரியங்களை கன்கு அடக்கியவன் ஞானத்தையடைகிறான் ; ஞானத்தை அடைந்த பின்னர், தாமத மில்லாது உயர்க்கத் தொழிவைப் பெறுகிறான்.

(செவதம்முதலியவற்றிலே)நம்பிக்கையையுடையவன் ஞானத்தை அடைகிறான். நம்பிக்கையுடமை இருந்தாலும், ஒருவன்(ஞானஸாதகத்திலே)செல்ல மந்தனாய் [சோக்கமின்லாதவனாய்]இருக்கிறான். ஆதலால், “ ஞானமடைதற்கு ஸாதகமாயிருப்பவையான குருவை வழிபடுதல்முதலானவற்றிலே ஊக்கமுள்ளவனாய்(இருக்கவேண்டும்) ” என்கிறார். அவற்றிலே ஊக்கமுடையோனாயினும், (அவன் தன்)இந்திரியங்களை துக்காதவனாக இருக்கலா மென, “ யிஷ்யங்கனினின்றும் இந்திரியங்களை(உள்ளே) மடக்கிவைவனாக(இருக்கவேண்டும்)” என்கிறார்.(குருவினுடைய திருவாக்குக்களிலே) நம் நிக்கையார், அவரை வழிபடுதல்முதலானவற்றிலே ஊக்கமும் உடையவனாய் இந்திரியங்களை நன்கு அடக்கி இவ்வாறு நிற்பவன் எவனோ, அவன் அவச்யம் ஞானத்தைப் பெறுகிறான். பகிரங்க(ஸாதக)மான ஸாஷ்டாங்ககமஸ்காரம் முதலியவையோ, உயரின் கொடுக்கத் தவறுபவையாகவும் ஆகின்றன ; (மனத்திலொன்றும், வெளியிலொன்றுமாகக் காட்டுவதனால்)கள்ளமாயத்தன்மைமுதலியன நிகழக்கூடுமாவின். ஆனால், அவை நம்பிக்கையுடமைமுதலானவற்றிலே நிகழமாட்டா என(இந்நம்பிக்கையுடமைமுதலியவை), ஞானத்தைப் பெறுதற்குத் தவறாத வழியாம். மற்று, ஞானத்தைப் பெறுதலால் ஆவதென்ன என்பது? கூறுவோம் :—(அவன்)ஞானத்தை மனாதிதயின்னர், மேகாமெனப்படும் உயர்ந்த ஒழிவைத் தாமதமின்றிச் சீக்கிரமாகவே அடைகிறான். மெய்பறிவினால் யிரவாகவே மேகமும் அமைகின்ற தென்பது உகலாசாந்திரங்களாலும் யுத்தியினாலும் நிரூபித்து நன்குநிரியிக்கப்பட்டதான விஷய மென்க.

சுத்ர ஸம்ஸயம் ந சுத்யுஷம், வாவிஷ்டோ ஹி ஸம்ஸயம் | கயஸு? உயுதே-
சம். சுகீத்யாஸு உயா நஸு ஸம்ஸயாதூ வி நஸுதி |

நாயம் ஞொகொழ்வி ந வரஃ ந ஸுஹம் ஸம்ஸயாதூநஃ ||

சஜ்ஞஸ் சுதாத்தஜ்ஞஸ் சமுத்தியாதஸ் மூராவாக்யஸாஸ்தேஷம் சுவிஸு-
வ்வாத் ஸம்ஸயாதா உ ஸம்ஸயதித்ஸு விநஸுதி | சஜ்ஞாமுத்தியாதள யஜ்ஞி
விநஸுதஃ, ந தயா யயா ஸம்ஸயாதா | ஸம்ஸயாதா து பாவிஷஃ ஸவெஷ்டாழ்
கய்ப் ? நாயம் ஸாயாரணோடவி யொகொஹ்னி | தயா ந வரஃ யொகஃ சுஹி |
ந ஸம்ஸம், தத்ராவி ஸம்ஸயொதீதேஃ ஸம்ஸயாதாநஃ ஸம்ஸயதித்ஸு | தஸாஸ
ஸம்ஸயொ ந கததுஷ் || ௪0 ||

കുടുംബം ?—

சக. யொமுலம்நிலைகளை-காணல் ஜோநவம்ஹிநவம்ஸயல் ।

சுதவனம் நகராணி நிஸயினி யநம்ஜய ||

யொழவன்நுலுக்கடிராணம் வரலாயபுலகுமகவுணைந யொழவந ஸன்நுலுநாநி க்கடிராணி யெந வரலாயபுலகுநா யபுலாயபுலாவுநாநி தம் யொழ- ஸன்நுலுக்கடிராணபு | கயம் யொழவன்நுலுக்கடிராணி? சூஹ—ஜிதாநவன்ஹிநுலன்- ஸயம் ஜிதாநெந சூதெஹுநெநகவுபுலகுமகவுணைந ஸன்ஹிநம் ஸன்ஸயொ யவநு

ஞானம் ஸம்சயத்தை மறச்செய்வது.

இதிலே ஸம்சயப்படக்கூடாது ; ஏனெனில், ஸம்சயமென்பது மிகப்பெரிய பாவமாம்.—எப்படி?—கூறுவோம் :

சு0. அறியாதவனும், நம்பாதவனும், ஸந்தேகத்தன்மையனும் கெட்டுப்போகிறார்கள். ஸந்தேகத்தன்மையனுக்கு இவ்வுலகம் இல்லை, மற்றை (உலகமும்) இல்லை, ஸுகமும் இல்லை.

ஆத்மாவை அறியாதவனும், குருஷ்ணுடைய திருவாக்கிலும் சாஸ்திரத்திலும் நம்பிக்கையில்லாதவனும், ஸந்தேகப்பட்ட மனத்தினனும் கெட்டுப்போகிறார்கள். அஃகுரானியும், நம்பிக்கையில்லாதவனும் கெட்டுப்போகிறார்கள் என்றாலும், ஸந்தேக மனத்தினன் எவ்வாறு அவ்வாறு (இவர்கள் கெட்டுப்போவது) இல்லை. ஸம்சயமன முடையவனேதான் எல்லாரிலும் மிகப்பெரியபாவி.—எப்படி?—(அவனுக்கு, எல்லார்க்கும்) பொதுவாயுள்ளதுமான இவ்வுலகம் இல்லை. அவ்வண்ணமே, பரலோக மில்லை. ஸந்தேகமனமுள்ளவனுக்கு அவற்றிலும் [இம்மைமறுமை இரண்டிலும்] ஸம்சய முண்டாதலால், ஸுக மில்லை. ஆதலால், ஸம்சயப்படக்கூடாது. (சு0)

ஏடுகளில்,

சுக. தாஞ்ஜய ! யோகத்தால் கர்மத்தைத் துறந்து, ஞானத்தால் ஸம்சயமறப் பெற்று, கவனத்தோடிருப்பவனைக் கர்மங்கள் கட்டுப்படுத்தமாட்டா.

பரம்பொருளைக் காண்பவன், (அப்)பரம்பொருளைக், காணாதலென்னும் யோகத்தினால், தருமம்அதர்மம் எனப்படுகின்ற கர்மங்களைத் துறந்துநிற்குரன் என்பது எப்படி?—கூறுகிறார்:—(அவன்), தன்னையும் சசுவரனையும் ஒன்றாகக் காணாதலென்னும் ஞானத்தினால் ஸம்சயமறப்பெற்றவன். தநஞ்ஜய! எவன் இவ்வாறுயோகத்தால்

ஐஃ, யெந ஸ்ரெஸ்யதி விஸெஷ்யத | சுதஃ சூத்யவிஷயொ஽வி ஸ்ரெஸ்யவ ஹதி |
 ஹிதூர ணநம் ஸம்ஸயம் ஸ்ரவிநாஸஹதஹுதம், யொமம் ஸஜ்யதஸுநொவாயம்
 சுபொநஹொநஸு சூகிஷு கஹித்யுயுஃ | உதூஷு உ ஹநம் யஹாய ஹ
 ஹாரத ஹி || ௪௨ ||

ஹி ஸ்ரஹவஜீதாஹாஷ்ய உதஹொயுயுயாயம் ||

ஸம்சயமானது ஆத்மாவைப்பற்றிய தாதலின், “தன்னுடைய” (என்பதை வருவித்துக்கொள்க). ஒருவனுடைய ஸம்சயத்தை வேறொருவன் அறுக்கமுடியாதாதலின், தன்னுடைய என்று சிறப்பித்துக்கூறவேண்டும். ஆதலால், (ஸம்சயமானது) ஆத்மாவைப்பற்றியதாயினும், தன்னுடையதாகவே ஆகின்றது. (தான் - ஆத்மா. ஒருவன் இப்பியைப் பார்த்து, இது இப்பியோ வெள்ளியோ என ஐயமுற்றவிடத்து அச்சந்தேகம் இப்பியைப்பற்றியதாய் அவனிடத்து உள்ளது. இங்கேயோ, இவ்வாறு இல்லை. ஸம்சயமானது தன்னைப்பற்றியதாய்த் தன்னிடத்தே உள்ளது. இதனை விளக்கும்பொருட்டு “தன்னுடைய” என்பதை வருவித்துக்கொள்ளவேண்டும் என்க.—ஆ.) (௪௨)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்தில் நான்காவது அத்தியாயம் முற்றும்.

நமது வ சூதீவநி: திராசயொமெத திஷாந் பூந்வாநியிஷுந் வடு-
வெபாநாஹுநெ: வஹநெ: மதவாந் கபிபுஸாந்யாஸ்ய கவொவஸ, ந து சுநா-

ஐந்தாம் அத்தியாயம் : ஸந்த்யாஸ யோகம்.

அஜ்ஞாபிக்த தலமானது கர்மயோகமா ? ஸத்யாஸமா ?

“ எவன் கர்மத்தில் ” (ச - ௧௮) என்பது முதல், “ ஞானமென்னும் தீயினால் ” (ச - ௧௯), “ சாரிரகர்மத்தை ” (ச - ௨௦), “ தானாகக்கூடத்ததை ” (ச - ௨௨), “ அர்ப்பிப்பது ” (ச - ௨௪), “ அவை யெல்லாவற்றையும் ” (ச - ௩௨), “ ஸகலகர்மமும் ” (ச - ௩௩), “ ஞானம் ” (ச - ௩௪), “ கர்மங்களை ” (ச - ௪௧) என்பன ஈருகவுள்ள திருவாக்குக் களால் ஸகலகர்மங்களுக்கும் துறந்திடுதலைப் பகவான் கூறினார். “ இச்சம்சயத்தை (ஞானமென்னும் வானால்) அறிவி, (கர்ம) யோகத்தைச் செய்யக்கடவாய் ” (ச - ௪௨) என்னும் தீத்திருவாக்கினால் ‘ கர்மாதஷ்டாநமாகிய யோகத்தையும் நீ செய்யவேண்டும் ’ எனக் கூறினார். இனி, கர்மங்களை அதுஷ்டத்தாலும் கர்மங்களைத் துறந்திடுதலுமாகிய கிரண்டும், நிற்பலென்பதும் நடத்தலென்பதும் போல, ஒன்றற்கொன்று விரோதித்தலால் (அவற்றை) ஒருவன் ஒருவனே அதுஷ்டிக்கமுடியாது. அன்றியும், (அவற்றை) வெவ்வேறுகாலத்தில் அதுஷ்டிக்கலாம் எனவும் விதிக்கப்படவில்லை. ஆகவே, திவ்விரண்டனும் எதாவதொன்றை அதுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பது கருத்தினால் அமைய, ‘ கர்மங்களை அதுஷ்டத்தாலும் கர்மங்களைத் துறந்திடுதலுமாகிய இவ்விரண்டனும் எது நெறந்ததோ, அதனைச் செய்யவேண்டும் ; மற்றையது இல்லை ’ என திவ்வாருக்க்கொண்டு அர்ஜுனன், நெறந்ததைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்என்னும் விருப்பத்தினால் “ நெஷ்டம் ! ” (௫ - ௧) என்பதுமுதலாகக் கூறலானான் :

(ஆசிரமம்):—சுப்படியானால், பகவான் ஞானயோகத்தால் நிஷ்டையை உணர்ந்துகொண்டு, முன்னேற்றக்காட்டிய திருவாக்குக்களால் கர்மங்களைத் துறந்திடு

தூஜஸ்ய | சுதஸ்ய கடுகாநாஷாநகடுகஸாந்யாஸயொம் விநூபாநாஷவிஷயக்யாசு
 சுந்யுதரஸ்ய ப்ராஸஸ்யுதரக்யஸாஸாஸ்யா சுயம் ப்ராஸ்யம் சுநாபவதம் || ஸத்யம்;
 ஸவம் க்ஷயிப்ராபெண ப்ராஸ்யா ந உபவத்யுதெ; ப்ராஸ்யம் ஸ்ராவியப்ராபெண
 வாமம் ப்ராஸ்யம் யாஜ்யுதெ ஸவெதி வடாதி | கயம்? ப்ராஸ்யபாஷாஸ்யுதெ
 வயமெம் உபவதா கடுகஸாந்யாஸஸ்ய சுத்யுத்யா விவக்ஷிதக்யாசு, ப்ராபா-
 ந்யுதெரெண உ தஸ்ய சுத்யுதம் சுத்யுதக்யாஸாஸவாசு சுநாஸ்யிஷி சுத்யு-
 வகெஷ ப்ராஸ்யம் சுநாப்யுதெ; ந வாமம் சுத்யுதக்யுதக்யுதெவ ஸாந்யா-
 ஸஸ்ய விவக்ஷிதம் உதி | ஸவம் ப்ராஸ்ய சுத்யுதஸ்ய கடுகாநாஷாந-
 கடுகஸாந்யாஸயொம் சுவித்யுதாநாஷக்யுதக்யுதெவி சுத்யுதி ப்ராஸ்யபாஷாஸ்யுதெ
 ப்ராஸ்யெண தயொம் வரஸ்யாஸ்யாஸு சுந்யுதரஸ்ய சுத்யுதெவ ப்ராஸ்ய-
 ப்ராஸ்யுதாந உ சுத்யுதம் ந உதாசு உதி ப்ராஸ்யுதாஸ்யிஷிஷ்யா ப்ராஸ்யம் ந
 சுநாபவதம் ||

புதிவவநவாக்யாப்யுதிராபெணமாஸி ப்ராஸ்யம் சுவிப்ராப்யம் ஸவ-
 தெவெதி உத்யுதெ | கயம்? “ஸாந்யாஸகடுகயொமள நிஸ்யயஸகரள தயொஸ்ய-

தலை ஆத்மாவை அறிபவனுக்குக் கூறினாரேயன்றி ஆத்மாவை அறியாதவனுக்கு
 இல்லை. ஆகவே, கர்மங்களை அநுஷ்டித்ததும் கர்மங்களைத் துறந்திடுதலுமாகிய இரண்-
 டும் வெவ்வேறு புருஷர்களைப் பற்றியுள்ளமையால் (அவற்றுள்) எது சிறந்ததெனத்
 தெரிந்துக்கொள்ளவேண்டும் என்னும் கருத்தினால் இவ்வினா (வந்ததென்பது) பொரு-
 ந்தாது.

(ஸமாதாநம்) :—உண்மை; இவ்வாறு உன் கருத்தின்படி வினாப் பொருந்-
 தாது; மற்று, கேட்கின்றவனுடைய சொந்தக்கருத்தின்படி வினா, பொருந்தியே நிற்-
 கின்றது எனக்கூறுவோம்.—எப்படி?—கர்மங்களைத் துறந்திடவேண்டுமென்பது, முன்
 எடுத்துக்காட்டிய திருவாக்குக்களினால் பகவான் சொல்லக்கருதியது. அன்றியும், (ஸந்-
 யாஸத்திற்கு) முதன்மை இல்லாவிடில், கர்த்தாவினால் அது செய்யப்படவேண்டு மெ-
 ன்பது ஏற்காது. ஆதலால், கர்த்தாவானவன் அஜ்ஞானியாயினும் (விஷயங்களிலே
 மிக்கவைராக்கியமுள்ளவனாயின், அவனும் கர்மஸந்யாஸ)பக்தத்தில் (அதிகாரியாவான்
 என்பது கருத்து. ஆகவே, இங்கு, அவ்வாறு) அமைந்தவனே குறிக்கப்படுகிறான். ஆ-
 னால், கர்மஸந்யாஸத்திலே ஞானிதான் அதிகாரியென்பது கருத்தன்று; ஆதலின்,
 (அஜ்ஞானிக்கும் ஒருநிலைமையிலே கர்மஸந்யாஸம் உண்டு என அறிக. இனி) இவ்வா-
 ருட அஜ்ஞானியான புருஷனும், கர்மங்களை அநுஷ்டித்ததிலும் கர்மங்களைத் துறந்திடு-
 ததிலும் அதிகாரியாக இருக்கிறான் என்று அர்ஜுனன் (மனத்திற்) கொள்ள, அப்-
 பொழுது முற்கூறியபடி அவை இரண்டற்கும் ஒன்றற்கொன்றுள்ள மாறுபாட்டினால்
 எதாவதொன்றைச் செய்யவேண்டுமென்று அமைய, (அவற்றுள்) மேலானதையே
 செய்யவேண்டுமேயன்றி மற்றையதை இல்லை என (அவற்றுள்) மேலானதைத் தெரி-
 ந்துகொள்ளும் கருத்தோடு (கேட்ட அவன்) வினாவானது பொருந்தாததாய் இல்லை
 யென்க.

இவ்வினாவானது ஞானியைப்பற்றிய நன்று.

(பகவானுடைய) மறுமொழிவாக்கியத்தின்பொருளை ஆராய்தலாலும், கேட்கிற
 வனுடைய கருத்து இப்படித்தான் என்று தெரியவருகின்றது.—எப்படி?— “துற-
 வும், கர்மயோகமும் உறுதியானநன்மையைச் செய்பவை; ஆனால், அவற்றுள் கர்ம-

கடிக்யொமொ விஸிஷ்டதெ” உதி ஸ்ரூதிவசம் | ஸாதக நிராவிஷ்ய—கிழ் கருதக
சூத்ரவித்யூக்யொம் ஸந்த்யாஸகடிக்யொமொம் நிஸ்ரூயஸகாஸகம் ஸ்யொஜித்ய
உத்யா தயொரொவ கூதஸ்திஸ விஸெஷாஸ கடிஸந்த்யாஸாஸ கடிஸ்யொமஸ்ய
விஸிஷ்டக்ய உவ்யுதெ? குஹொஸ்திஸ கதாஸ்தவித்யூக்யொம் ஸந்த்யாஸகடிக்யொ-
மொம் தடிமஸ்ய உவ்யுதெ? உதி ||

கிம் வ கதம்—யடி சூத்ரவித்யூக்யொம் ஸந்த்யாஸகடிக்யொமொம் நிஸ்ரூ-
யஸகாஸகம், தயொஸ்ய கடிஸந்த்யாஸாஸ கடிஸ்யொமஸ்ய விஸிஷ்டக்ய உவ்யுதெ;
யடி வர கதாஸ்தவித்யூக்யொம் ஸந்த்யாஸகடிக்யொமொம் தடிமஸ்ய உவ்யுதெ
உதி ||

சுத்ர உவ்யுதெ—

சூத்ரவித்யூக்யொம் ஸந்த்யாஸகடிக்யொமொம் கஸஸ்வாஸ தயொம்
நிஸ்ரூயஸகாஸகவசம் தடிமஸ்ய கடிஸந்த்யாஸாஸ கடிஸ்யொமஸ்ய விஸிஷ்டக்யா-
ஸிபாமஸ்ய உக்யேதக உவ்யு கதவவஸ்ய | யடி கதாஸ்தவிடி கடிஸந்த்யாஸம்
தத்ர திக்ருவஸ்ய கடிபாஸாஸகாஸகஸ்க்ஷணம் கடிஸ்யொம் ஸஸ்வெதாம், தடி தயொம்
நிஸ்ரூயஸகாஸகாஸகம் கடிஸ்யொமஸ்ய வ கடிஸந்த்யாஸாஸ விஸிஷ்டக்யாஸிபாமஸ்ய

யோகம் சிறப்புற்றது” (௫-2) என்பது மறுமொழி. ஞானியைக்கர்த்தாவாகவுடைய
துறவும் கர்மயோகமும் உறுதியானநன்மையைச் செய்பவையென்னும் பயனைக் கூறி,
அவற்றுள்ளே கர்மங்களைத் துறந்திடுதலுக்காட்டிலும் கர்மயோகம் எதோஒருவிசே
ஷத்தால் மேலானது என இதனால் கூறப்படுகின்றதா? அல்லது, அஃஞானியைக்
கர்த்தாவாகவுடைய துறவும் கர்மயோகமுமாகிய இவற்றிற்கு அவையிரண்டும் [உறு
தியான நன்மையைச் செய்வதும், கர்மயோகம் மேலானதென்பதும்] கூறப்படுகின்ற
னவா? என இதனை [மறுமொழியை] ஆராயவேண்டும்.

ஆகவே, இன்னும் (ஒருவினா வரும்):—ஞானிசெய்யும் கர்மஸந்யாஸமும் கர்
மயோகமும் உறுதியானநன்மையைச் செய்பவை என்பதும், ஆனால் அவற்றுள் கர்ம
ஸந்யாஸத்தினும் கர்மயோகம் மேலானது என்பதும் கூறப்பட்டால், (வரும் குற்ற
மேன்ன?) அல்லது, அஃஞானிசெய்யும் கர்மஸந்யாஸம் கர்மயோகம் என்றவற்றிற்கு
அவையிரண்டும் கூறப்பட்டால், (வரும் பயனென்ன?) என்பது.

இதனான், (முதல்படித்தலே வரும் குற்றத்தைக்)கூறுவோம் :

ஞானியைக் கர்த்தாவாகவுடைய துறவும் கர்மயோகமும் நிகழக்கூடாமையின்
அவை உறுதியானநன்மையைச் செய்பவை எனக்கூறுதலும், அவனுடைய கர்மஸந்
யாஸத்தினும் கர்மயோகம் மேலானது எனக்கூறுதலுமாகிய இவ்விரண்டும் பொருள்
தான் என்க. ஆதலால் அறிபாதவனுக்குக் கர்மங்களைத் துறந்திடுதலும், அதற்கு
மாறானதும் (அதாவது, கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலாகிய கர்மயோகமும் நிகழக்கூடமா
யின், அவை இரண்டும் உறுதியான நன்மையைச் செய்பவை என்றதும், கர்மயோகம்
கர்மங்களைத் துறந்திடுதலினும் மேலான தென்றதும் ஆகியஇவ்விரண்டும் அப்பொழுது

உதேயதக உலயு உவவபெய்த | சூதூவிடிஸு ஸந்தூஸகடுயொமயொஃ கஸண்-
வவாசு தயொஃ நிஸுயஸகாசுபாபாபா ஸந்தூஸாது கடுயொமஃ விஸி-
ஷுதெ உதி உ கருவவநு ||

சுத்ரு சூஹ—கிசு சூதூவிடிஃ ஸந்தூஸகடுயொமயொஃ உலயொரவி
கஸண்வஃ? சூஹாஸிசு கருதாஸு கஸண்வஃ? யதா உ கருதாஸு கஸண்வஃ
ததா கிம் கடுஸந்தூஸஸு? உத கடுயொமஸு? உதி | கஸண்வெ காரணம் உ
வதுவுலு உதி || சுத்ரு உலுதெ—சூதூவிடிஃ நிஷுதூயிஜாநகாசு விவயுயஜாந-
டுமஸு கடுயொமஸு கஸண்வஃ ஸுாசு | ஜதூடிஸவலிசுயாரவநிககெந
நிஷுயு சூதூமலு சூதூகெந யொ வெந்நி தஸு சூதூவிடிஃ ஸஜிதூஸுதெந கவா-
ஸுயிஜாநஸு நிஷுயாதுஸுநடுவாவஸுநடுகண்ண ஸவகடுஸந்தூஸு
உதூ ததிவரீதஸு யிஜாநடுமகதூகாபிதாநவாஸுஸு ஸகி—யாது-
ஸுநடுவாவஸுநடுவஸு கடுயொமஸு உஹ தீதாஸாஸு தத்ரு தத்ரு
சூதூஸுநடுவநடுவணவடுசெஷுஸுஜாநயிஜாநகதூயுலிரொ-
யாசு கவாவம் வுதிவாடிதெ யஸாசு தஸாசு சூதூவிடிஃ நிஷுதூயிஜாநஸு
விவயுயஜாநடுமஃ கடுயொமொ ந ஸண்வதி உதி யுதூ உதூ ஸுாசு ||

பொருந்தம். ஆனால், ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்குத் துறவும் கர்மயோகமும் நிக
ழாமையின், அவைஇரண்டும் உறுதியான நன்மையைச் செய்பவை என்று கூறலும்,
கர்மயோகம் துறவினும் மேலான தென்பதும் பொருந்தா என்க.

துறவும் கர்மயோகமும் ஞானிக்ரஃ பொருந்தா.

(ஆக்ஷேபம்):—இதில் (பிரதிவாதி) கூறுகிறான்:—ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்குத்
துறவு கர்மயோகம் இரண்டுமே நிகழ்வதில்லையா? அல்லது, எதாவதொன்று நிகழ்வ
தில்லையா? எதாவதொன்று நிகழ்வதில்லையானால், அந்நன்ம (அது)கர்மஸந்யாஸமா?
அல்லது, கர்மயோகமா? என்பது. (அவை இரண்டுமாயினும், எதாவதொன்றையினும்
அவனுக்கு) நிகழாதிருத்தலிலே காரணமும் சொல்லவேண்டும் என்பது.

(ஸமாதானம்):—இதில் (வாதி) கூறுகிறான்:—ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்குப்
பொய்யறிவு நீங்கியுள்ளமையால், மயக்கஅறிவு காரணமாகவரும் கர்மயோகம் நிக
ழாமையாகும். எவன் தன்னை, பிறத்தல் முதலிய எத்தகையவிகாரங்களும் கர்மங்க
ளும் இல்லாத ஆத்மாவாக அறிகிறானோ, அந்த ஆத்மஞானிக்கு (அதாவது,) மெய்
யறிவினால் பொய்யறிவு நீங்கியவனுக்கு, கர்மமில்லா ஆத்மவடிவமாகவே நிற்பலாகிய
ஸகலகர்மத்துறவைக் கூறிப், பின்னே, அதற்கு மாறானதாய், பொய்யறிவு மூலமாக
வரும் (யான் தொழிலைச்) செய்பவன் என்னும் முனைப்பை முன்னிட்டு, தொழிலோடு
கூடிய ஆத்மவடிவமாகவே நிற்பலாகிய [ஆத்மா தொழிலைப் பெற்றதுஎன்னும் எண்
ணத்தைத் தழுவிநிற்பதாகிய] கர்மயோகமானது, மெய்யறிவு பொய்யறிவுகட்கும் (அவ்
வாறே) அவற்றின்செய்கைகட்கும் உள்ள மாறுபாட்டினால் (ஞானிக்கு) இல்லை என இங்
குக் கிதாசாஸ்திரத்தில் ஆங்காங்கு ஆத்மா இன்னதென்று நிரூபிக்கும்படங்களிலே
உணர்த்தப்படுகின்றது. ஆதலால், பொய்யறிவு நீங்கி ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்கு,
மயக்கஅறிவு மூலமாகவரும் கர்மயோகம் நிகழாதெனக் கூறியது நேராகு மென்க.

கெஷு-கெஷு வாஃ சூக்தஸூராவநிராவணவ்ரஹேஸெஷு சூத்-
விஃ கெஷாவாம் வ்ரத்வாஹே உதி? சுத்ர உவ்யகே—‘சுவிதாஸி து தக்’
உத் வ்ரக்யக்ய ‘ய வாதம் வெதி ஹணாஸு’ ‘வெஷாவிதாஸிதம் தித்யு’ உத்யாந
சுத்ர சுத்ர சூத்விஃ கெஷாவாம் உவ்யகே ||

தத-உ கெஷ்யொமொஷி சூக்தஸூராவநிராவணவ்ரஹேஸெஷு
சுத்ர சுத்ர வ்ரத்வாஹே வவ; தக் யயா ‘தஸூக யயுஷு வாரத’
‘வ்ரபெஷி வாவெஷு’ ‘கெஷெஷுவாயிகாரஸு’ உத்யாந | சுத்யு சுயு
சூத்விஃ கெஷ்யொமஷு கஸம்வம் ஸ்யாஹி? சுத்ர உவ்யகே—வ்ரத்ஜோததி-
ய்யாஜோததத்யயுவிநொயாக, ‘ஜோதயொமத ஸாம்ஷ்யாதா’ உத்யகெந
ஸாம்ஷ்யாதா சூத்சூத்விஃ சுதாத்வித்யுதகெஷ்யொமஷிஷாகம் திஷி யா-
த்யுஸூராவாவஸூராவஷணாயா ஜோதயொமஷிஷாயா வ்யுதகூரணாக, சுத-
க்யுஷெந சூத்விஃ வ்ரயொஜெதாநிராவாவாக, ‘தஸு காயு ந விஹே’
உத் சுத்யுநிராவாவவவவவ, ‘த கெஷணாநிராவாக’ ‘ஸந்த்யாஸஸு

(வினா) :—மற்று, ஆத்மா இன்னது என நிரூபிக்கின்ற எந்தெந்த இடங்க
யிலே, ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்குக் கர்மயின்மையானது உணர்த்தப்படுகின்றது
என்பது?

(விடை) :—(அவற்றை) இங்குக்கூறுவோம்:— ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்குக்
கர்மயின்மையானது “அது அழியில்லாதது” (உ - ௧௭) எனப்பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டு
“எவன் இதனை” (உ - ௧௯), “அழியில்லாததாக” (உ - ௨௧) என்பனமுதலியவற்றிலே
ஆங்காங்குக் கூறப்படுகின்றது.

(ஆதேசம்) :—அப்படியானால், ஆத்மா இன்னது என்று நிரூபிக்கும் இடங்
யிலே ஆங்காங்குக் கர்மயோகமும்தான் உணர்த்தப்படவேபடுகின்றது. அது, “பா
ரத ! ஆதலால், போர்புரியக்கடவாய்” (உ - ௧௮), “ஸ்வதருமத்தையும் நோக்கியும்”
(உ - ௨௧), “உணக்குக் கர்மத்திலேதான் அதிகாரம்” (உ - ௨௭) என்பனமுதலியவற்
றிலே வரையறுக்காண்க. ஆதலால், ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்கும் கர்மயோகம் நிக
ழாதம எப்படி என்பது?

(ஸமாதானம்) :—இங்கே கூறுவோம்:—(க)மெய்யறிவிற்கும் பொய்யறிவிற்கும்
(அவ்வாறே) அவற்றின்செய்கைகட்டுமுன்ன மாறுபாட்டினாலும்: (உ) “ஞானயோ
கத்தால் ஸாங்க்யர்களுக்கு” (௩ - ௩) என்றஇதனால், கர்மயில்லா ஆத்மவடிவமா
கியே சிற்றலாகிய ஞானயோகநிஷ்டையை, ஆத்மாவின் உண்மையை உணர்ந்த ஸாங்க
யர்களுக்கு, ஆத்மாவை அறிந்தவன் செய்யும் கர்மயோக நிஷ்டையினின்றும்
கைதப்படுதலாலும்: (௩) ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்குப் புருஷார்த்தம் கைகடப்
பெற்றமையால் (அடைபயவேண்டிய)வேறொருபவன் இல்லாமையாலும்: (௪) “அவ
னுக்குக் கர்மயில்லா” (௩ - ௧௭) என(அவன்)செய்யவேண்டியதொன்றும் இல்லாமையால்
கூறுதலாலும்: (௫) “கர்மங்களைச் செய்யாமையினால்” (௩ - ௪), “உயர்தோள!

உமாவாஹொ ஁வோஹொயொமதம்' உத்யாதிநா வ சூத்யஜாநாமகெந
கடுயொமஸ்ய விபாநாஸ, 'யொயாராநுஸ்ய தஸெஸ்ய ஸஃ காரணஃயுகெ'
உத்யெநக வ உத்யஸ்யித்யுதகஸ்ய கடுயொமாவவவநாஸ, 'ஸாரீரம் கெவ-
ம கடு காவதூதாஹாதி கிலிஷ்ட' உதி வ ஸாரீரஸ்யிதிகாரணாதிரிதூகடுணொ
நிவாரணாஸ, 'கெவ கினிதூரொதி யகெதா ஃகெத கதூவிஸ' உத்யெநக வ
ஸாரீரஸ்யிதிரோத்யுப்யகெதூவி ஁ஸுதகஸ்யுணாநிகடுஸு- சூத்யாபாதுவிஃ
"ந கஹம் கரொரி" உதி ப்ரத்யுபஸ்ய ஸஃகலிததெததூயா ஸஃகதூவிஹொ-
வஃஃஸாஸ சூதூகதூவிஃ ஸஃகஸ்யுதகவிராஹொ ஃயூராஜாநகெதக- கடு-
யொம ஃஸெஹாவி ந ஸஃகலிதக- ஸக்யுதெ யஸாஸ தஸாஸ கநாதுவிதூதூ-
கயொரெவ ஸஃகலிதகடுயொமயொ: நிஸ்யு யஸகரகவவநம், தஃயாது கடு-
ஸஃகலிதகடுயொமயொ: தூவிதூதூகஸவகடுஸஃகலிதகடுயொமலிதகஸாஸ ஸ-
கெதூவ கதூகஸவிஜாநக கடுகடுகடுஸவிஷயாஸ யஃநிபாதிஸலிதகெந வ
஁ஸநஃஹொயாஸ ஸஃகரகெந வ கடுயொமஸ்ய விஸிஷகாவிபாநு உகெத-
வம் ப்ரதீவநகாஸ்யாபுதிராஹெநகாவி வஃகெதூதூ: ப்ரஷு- கஃகலிப்ர-
ய: நிஸ்யுதெ உதி ஸ்யிதூ ||

துறவென்பது "(௫ - ௬) என்பன முதலியவற்றால், கர்மயோகத்தை ஆத்மஅறிவுக்
குத் துணையாக விதித்தலாலும் : (௬) மெய்யறிவு உண்டானவனுக்குக் கர்மயோகமில்
லாமையை "யோகத்தை அடைந்தவனுக்கு" (௬ - ௩) என்ற இதனால் கூறுதலாலும்:
(௭) "சாரீரகர்மத்தை மாத்திரம் செய்கிறவன் பாவத்தை அடையமாட்டான்" (௬-௨க)
என, சாரீரம் நிலைபெறுதற்குக் காரணமான கர்மத்தைத்தவிர மற்றையகர்மத்தை
மறுத்தலாலும் (ஞானிக்குக் கர்மயோகமில்லை யென்க). பார்த்தல், கேட்டல் முத
லிய தொழில்கள் சாரீரம்நிலைத்திருப்பதற்குமாத்திரம் அமைவனவாயினும், ஆத்மா
வின் உள்ளபடியான தன்மையை உணர்ந்தவன் அவற்றின்மேல் "நான் (ஒன்றும்)
செய்கிறேனில்லை" என்னும் எண்ணத்தை ஒரு நிலைப்பட்ட மனத்தோடு எப்பொழுதும்
கொள்ளவேண்டுமென "(நிஷ்டை)கூடி உண்மை உணர்ந்தவன் 'நான் ஒன்றுஞ் செய்
வதே இல்லை' எனக் கொள்ளவேண்டும்" (௫ - ௮) என்பதனால் உபதேசித்தலின்,
மெய்யறிவிற்கு மாறானதாய்ப் பொய்யறிவினால் உண்டாகும் கர்மயோகமானது ஆத்ம
உண்மையை உணர்ந்தவனுக்குக் கனவிலும் நினைக்கமுடியாது. ஆதலால், ஆத்மாவை
அறியாதவன் செய்யும் துறவும் கர்மயோகமுந்தான் உறுதியான நன்மையைச் செய்
பவை எனக்கூறுதல்(ஏற்கும்); அன்றியும், முன்கூறிய ஆத்மஞானி செய்யும் ஸகலகர்
மத்துறவிற்கு வேறாய், கார்த்தாவென்னும்புத்தி இருக்கும்பொழுதேயே சிலகர்மங்
களைப்பற்றியதும் [ஸந்த்யாஸநிலைக்கு விதிக்கப்பட்ட சிரவணம் மநநம் முதலியதொ
ழில்களை நான் செய்பவன்என்னும் புத்திநிற்கும்பொழுதே முந்தின ஆச்ரமச் செய்கை
களைமாத்திரம் துறந்திடுவதும்], யமம் நியமம் முதலியவற்றோடமனைத்துள்ளமையால்
அநுஷ்டித்தற்கு அரியதுமான அவனுடைய[அஜ்ஞானியினுடைய] கர்மஸந்த்யாஸத்
தைக்காட்டிலும் கர்மயோகமானது எளிதில்செய்யக்கூடியதாதலால்மேலானதென்று
கூறுதலும்(ஏற்கும்). எனவிவ்வாறாக மறுமொழிவாக்யத்தின் பொருளை ஆலோசித்
தலாலும், கேட்கிறவனுக்கு முற்கூறியது(தான்) கருத்தென நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது.
ஆகவே, (அர்ஜுனன் வினா நேரென்பது) நிலத்தது.

‘ஆயாயி வெத்தெண்ணெய்’ உத்திசு ஜோதகெடுண்ணாம் ஸஹ கஸம்ஹவாக்
 ‘யசு ஸ்ரேயசி வாதயொம் தசு தெ ஸ்ரேயிணி’ உத்தெயம் வுஷெடாஜெடுதெந
 மமவாந் ஸாங்குநாநா ஸாங்குநாநா ஜோதயொதெந நிஷா கெடுயொதெந
 யொயிதாநா நிஷா யொதெநி நிணயம் வகாநா | “த வ ஸாங்குஸநாஜெவ் கெவ-
 வாக் ஸிவி ஸிவி” உதிவவநாசு ஜோதஸஹிதஸு தஸு ஸிவிஸாயதகஸு
 உஷெ; கெடுயொதஸு வ, விபாநாசு | ஜோதநாஹித: ஸாங்குஸம் ஸ்ரேயாந் ?
 கிவா கெடுயொதம் ஸ்ரேயாந் ? உதி வாதயொம் வுஸஸுதாநா வுஸஸுதாநா—
 சங்குத உவாஹ ||

க. ஸாங்குஸம் கெடுதாநா கருஷு வாதயொதாநா வ ஸாங்குஸம் |
 யஷெய வாதயொநெக்டு தநெ ஸ்ரேயிணி ஸாங்குஸிதம் ||

ஸாங்குஸம் வரிதாநா கெடுதாநா ஸாங்குஸாநா கருஷுதாநாஸெ-
 ஷாநா ஸாங்குஸம் வுஸஸுதாநா கருஷுதாநா உத்தெயம் | வுஸஸுதாநா வ தெ-
 ஷாநெவ கருஷுதாநா கருஷுதாநா ஸாங்குஸம் | கருஷுதாநா கருஷுதாநா ஸ்ரேயம்
 உதி ஸாங்குஸம்—கிவ கெடுதாநாஸெயம்? கிவா தகாநா உதி? வுஸஸு-
 தாநா வ கருஷெயம் | கருஷுதாநா ஸ்ரேயம் வுஸஸுதாநா வாதயொம் கெடு-
 ஸாங்குஸம் கெடுயொதயொம், யதெஷாநாசு ஸ்ரேயொதவாஷி: தெ ஸுநிதி

ஞானகர்மங்கள் இரண்டும் ஒருங்கே உடன் நிகழாமையால், “கர்மமானது”
 (௩ - ௧) என்றவிடத்து “இவ்விரண்டினுள் எது மேலானதோ, அதனை எனக்கு உரை
 த்தருளவேண்டும்” எனஅர்ஜுனனான் கேட்கப்பட்ட பசுவான், ஸாங்க்யர்களான
 துறவிடக்கு ஞானயோகத்தால் நிஷ்டையும் (கர்ம)யோகெட்டுக் கர்மயோகத்தால்
 நிஷ்டையும் கூறப்பட்டன என்று முடிவுசெய்தனர். மேலும், “வெறுந்துறவினால்
 பாத்திரம்(பொருள்)கைகடுதல் அடைவதில்லை” (௩ - ௪)என்னும் திருவாக்கினால்,
 ஞானத்தோடுகூடிய அது, பொருள்கைகடுதற்கு ஸாதநமாகக் கொள்ளப்பட்டது;
 மற்றும், கர்மயோகத்தை விதித்தலால்(௪ - ௪௨), (அதுவும், பொருள்கைகடுதற்கு
 ஸாதநமெனக் கொள்ளப்பட்டது). ஞானமில்லாத துறவு மேலானதா? அன்றி, கர்ம
 யோகம் மேலானதா? என இவ்விரண்டினுள் மேலானதை அறிய விரும்பிய

அர்ஜுனன் சொல்லுற்றான் :

க. கருஷுண ! கர்மங்களைத் துறந்திடுதலையும், மற்று, (கர்ம) யோகத்தையும்
 புகழ்ந்து பேசுகிறீர்கள். இவ்விரண்டினுள் எது மேலானதோ, அஃதொன்றையே
 நீங்கள் முடிவாக எனக்கு உரைத்தருளவேண்டும்.

சாஸ்திரத்திற்குரிய பலவகையான அதுஷ்டாநங்களைத் துறந்திடுதலைப் புகழ்
 கிறீர்கள், அதாவது, கூறுகிறீர்கள். மீண்டும், அவற்றையே அதுஷ்டித்தலையும் அவசிய
 வர் செய்யவேண்டுமெனக்கூறுகிறீர்கள். ஆகவே, எது மேலானதோ என்பது என் ஸ
 னதவம் : கர்மத்தை அதுஷ்டித்தல் மேலானதா? அல்லது, அதனை விட்டிடுதல் மேலா
 னதா? என்பது. ஆனால், மேலானதாயிருப்பதை அதுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆதலால்,
 கர்மஸங்கரமும் கர்மயோகமுமாகிய இவ்விரண்டினுள் எது மேலானதோ, எதனை

பிசுலெ தக் னாக் சுதூதரக் ஸஹ வாகவாருஷாநுஷெயகூலஸஹ-
வாக் ரெ ஸ்ரூஹி ஸாநிஸ்தித் சுஹிபெருத் தவ உதி || ௧ ||

ஸாஹிபுராய் சுதகூரணோ நிண்டயாய ஸ்ரீஹவாநு உவாஅ-
ஸ்ரீஹவாநு உவாஅ ||

௨. ஸாநூலாஃ கரீயொமஹு நிஸ்ய யஸகராவஹள |

தயொஹு கரீயொநூலாஃ கரீயொமொ விஸிஷுதெ ||

ஸாநூலாஃ கரீணாஃ வரித்ராஃ கரீயொமஹு தெஷாழ் சுநாஷாநா-
தள உஹள சுவி நிஸ்ய யஸகரள ரோகூஃ கூவடாதெ ஜூதொதீதீஹெதா-
கெந | உஹ யடிவி நிஸ்ய யஸகரள, தயாடவி தயொஹு நிஸ்ய யஸ-
ஹெகொஃ கரீயொநூலாஃ கெவதாஃ கரீயொமொ விஸிஷுதெ உதி கரீ-
யொம ஹளதி || ௨ ||

கஸாஃ உதி ? சுஹ-

ந. ஜெசுயஃ ஸ நிசுஸாநூலாஃ யொ ந தெஷி ந காஜ்ஜிதி |

நிசுயொஹி ஹி உஹாவாஹொ ஸாஹ வாகா துஷுதெ ||

ஜெசுயஃ ஜூதவஃ ஸஃ கரீயொநி நிசுஸாநூலாஃ உதி யொ ந
தெஷி கினிசு ந காஜ்ஜிதி ஃவஸாஹெ தஸூயதெ உ | வாவாயொ யஃ

அநுஷ்டிப்பதனால் நான் நன்மையைப் பெறலாமென்று நீங்கள் நினைக்கின்றீர்களோ,
அந்த எதாவதொன்றையே (அதாவது) உங்களுடைய கருத்தை (இன்னதுதான்
என்று) தீர்ந்த முடிவாக எனக்குச் சொல்லவேண்டும்; (அவை இரண்டினையும்) ஒரே
புருஷன் ஒரேகாலத்து அநுஷ்டிக்கக் கூடாமைபிது லென்க. (௧)

துறவைக்காட்டிலும் கர்மயோகமே அஜ்ஞானிக்கு ஏற்றது.

(அஜ்ஞானிக்கு எது தருந்ததென்பதை) நிச்சயித்தற்பொருட்டுத் தமது
கருத்தைக் கூறுகின்ற ஸ்ரீபகவான் அருளிச்செய்யலானார்:

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுற்றார்:

௨. துறவும் கர்மயோகமுமாகிய இரண்டும் உறுதியான நன்மையைச் செய்பவை.
ஆனால் அவற்றுள் கர்மயோகமானது கர்மஸந்த்யாஸத்தினும் மேலாகின்றது.

கர்மங்களைத் துறந்திடுதலும் அவற்றை அநுஷ்டித்தலுமாகிய இரண்டுமே,
ஞானமுண்டாதற்குக் காரணமாதலால், முக்தியைத் தருகின்றன. இரண்டும் முக்தி-
யைத் தருபவை என்றாலும், முக்திக்குக் காரணமான அவற்றுள்ளும் கர்மயோக-
மானது வெறுங்கர்மஸந்த்யாஸத்தினும் மேலாகின்றது எனக் கர்மயோகத்தைப் புகழ்-
கின்றார். (வெறும் கர்மஸந்த்யாஸம் - ஞானமில்லாத கர்மஸந்த்யாஸம்.) (௨)

(கர்மயோகம் உறுதியான நன்மையைச் செய்வதானது) எதனால் என்பது?—
கூறுகிறார்:

ந. எவன் பகைப்பதில்லையோ, விரும்புவதில்லையோ, அவனை என்னும் ஸ-
யாஸியாக அறியவேண்டும்; ஏனெனில், உயர்தோள ! தவத்தங்களைக் கடந்தவன்
(கர்மமாகிய) கட்டினின்றும் எளிதே விடுபடுகிறான்.

எவன் எதனையும் பகைப்பதில்லையோ, (அதாவது) துன்பத்தையும், அதனைக்
கொடுக்கும் பொருள்களையும் பகைப்பதில்லையோ, (அவ்வாறே) இன்பத்தையும்,

கஜேன் வசுஜோதொடவி ஸ நிக்ஷஸ்க்யாவீ உதி ஜோகவ்யோ உத்யயு: | நிய-ஃ-
அ: ஸு-வகி-பு-த: ஹி யஸாச ஹாவாஹொ ஸ-வா வஸாசு சுதாயாவொ
பு-வ்யு-தெ || ௩ ||

ஸ்க்யாவஸுஜோதயொ: விதவ-ர-ஷா-ந-ஷெ-யயொ: விர-வயொ:
ஹெ-வ: வி-ரோ-பா ய-த: , ந த- உ-வயொ: நி-ஸ்ய-யஸகரகுவெ-வ உதி
பு-வ்யு-தெ, உ-பு-தெ—

ச. ஸாஹ்யோமௌ வ்யயஜ்ஜாதா: புவதணி ந வணிகா: |

வாகவ்யாஸுநித: வஜுக் உவயொவி-பு-தெ வஜு ||

ஸாஹ்யோமௌ வ்யயக் விர-வ-விதவ-வ-வா-வா: புவதணி ந
வணிகா: | வணிகா-வ- ஜோ-நி-த: வாக- வஜு- விர-வ-பு- உ-வணி | கய?
வாக-வ: ஸாஹ்யோமயொ: வஜுக் ஸு-நி-த: ஸ-பு-த-வ-வி-த-வ-வ- உத்யயு:
உ-வயொ: வி-பு-தெ வஜு | உ-வயொ: த-பெ-வ ஹி நி-ஸ்ய-யஸ- வஜு ; சு-த: ந
ஹெ-வி-ரோ-ப: சு-நி ||

அதனைக் கொடுக்கும் பொருள்களையும் திரும்புவதில்லையோ, அந்தக் கர்மயோகியான
வன் எப்பொழுதும் ஸர்வாஸி என்று அறிந்துகொள்க. கர்மத்திலிருப்பவனா
யினும், எவன் இப்படிப்பட்டவனாக இருக்கின்றானோ அவன் எப்பொழுதும் துறவி
என்று உணர்க என்பது பொருள். ஏனெனில், உயர்தோள ! (கிருப்பு வெறுப்பு
முதலிய) தவந்தங்களற்றவன் (கர்மமாகிய) கட்டினின்றும் ஆயாஸமில்லாது எளிதே
விடுபடுகிறான். (௩)

கர்மஸந்யாஸமும், கர்மயோகமும் ஒரேபயனைத் தருகின்றன.

வேவ்வேறு புருஷர்களால் அதுஷ்டிக்கத்தக்கவையாய்(ஒன்றற்கொன்று)மாறு
பட்ட கர்மஸந்யாஸமும் கர்மயோகமுமாகிய இரண்டும் (தம்தம்) பயனிலும் மாறு
படுதல் ஏற்குமேயன்றி, இரண்டும் உறுதியான நன்மையைச் செய்பவைதான் என்
பது இல்லை என்றும் (சூ-நி-ப-ப-ம) வர, அப்பொழுது இதனைக் கூறுவோம் :

ச. சிறுவர்கள் ஸாங்க்யத்தையும் யோகத்தையும் வேறுகக் கூறுகிறார்கள் ;
ஞானிகள் (அவ்வாறு கூறுவது) இல்லை. ஒன்றையாவது கன்றாக மேற்கொண்டவன்
இரண்டினுடைய பயனைப் பெறுகிறான். (ஸாங்க்யம் - கர்மஸந்யாஸம். யோகம் -
கர்மயோகம்.)

சிறுவர்கள்[சாற்பொருளை ஆராயாதவர்கள்] ஸாங்க்யமும் யோகமும் (ஒன்
தற்கொன்று மாறுபட்ட வேவ்வேறுபட்ட பயன்களையுடையவை யெனக் கூறுகிறார்கள்;
பண்டிதர்கள் (அவ்வாறு கூறுவது) இல்லை. விவேகிகளான ஞானிகளோ, மாறுபா
தில்லாத ஒரே பயனைக் கொள்கிறார்கள்.—எப்படி?—ஸாங்க்யயோகங்களில் ஒன்றை
பாடினான் குமேற்கொண்டவன், அதாவது செய்வதாக அதுஷ்டித்தவன் இரண்
டனுடைய பயனை அடைகிறான். முத்தியாகிய அநேகபயன்களோ இரண்டாம் உள்
ளது. ஆதலால், பயனில் வேறுபாடு இல்லை என்க.

தநு ஸந்த்யாஸகரீயொமஸஸெந புஷுத்ய ஸாஜீயொமயொஃ
மெமெககம் சுயி உஹ சுபுக்ருதம் ஸ்ரவீதி? ந வஸஷ டொஷம்—யஜுவி சுஜீக-
மெந ஸந்த்யாஸம் கரீயொமம் உ கெவமது சுவிபெருத்ய புஷுஃ க்ருதம், ஹவா-
ஷு ததவாரித்யாமெமெவ ஸாஜிபெருதம் உ விஸெஷம் ஸந்த்யாஜீ ஸஸாநா-
வாஜுத்யா புருதிவதம் ததள 'ஸாஜீயொமள' உதி | தள வஸ ஸந்த்யாஸ-
கரீயொமள ஜூதததவாயஸஸிவாபிக்ஷாதிஸம்யக்தள ஸாஜீயொமஸஸ-
வாஜுள உதி ஹவதொ தித்ய | சுதம் ந சுபுக்ருதபுருத்யா உதி || ௪ ||

வஸஸுராவி ஸஜீமநஸுநாஸ சுயி உஹயொஃ மமம் விநிதெ உதி?
உயுதெ—

ரு. யதூமெஜுஃ ப்ராபுதெ ஸ்ராமத தஜோமெரவி மஜுதெ |
வஸகம் ஸாஜீயம் உ யொமம் உ யம் வஸுதி வ வஸுதி ||

யசு ஸாமெஜுஃ ஜூதநிமெஷம் ஸந்த்யாஸிநி ப்ராபுதெ ஸ்ராமம்
ரோக்ஷாவும் தசு யொமெரவி ஜூதப்ராபுதவாயகெவ ஸஸுரெ ஸிவபு-

(ஆகேபம்):—அப்படியானால், (பகவான்) ஸந்யாஸம் கர்மயோகம் என்னும்
சொற்களால் பிரகிருதத்தைப் பேசிப், பின்பு, ஸாங்க்யத்திற்கும் யோகத்திற்கும்
பயன் ஒன்று என இங்குப் பிரகிருதமல்லாததை எப்படிச் கூறுகிறார் என்பது?

(ஸமாதானம்) :—இது குற்றமன்று. அர்ஜுனன் வெறுங்கர்மஸந்யாஸத்தை
யும் வெறுங்கர்மயோகத்தையும் (மனத்திற்)கொண்டு கேள்வி கேட்டான் என்றாலும்,
(அவைபிரண்டும்) ஸாங்க்யம் யோகம் என்னும் வேறுசொற்களால் கூறத்தக்கனவாத
லால் பகவான் அவற்றை விடாமலே, தாம் கருதியுள்ள விசேஷத்தையும் சேர்த்து
மறுமொழியைத் தந்தருளினார். ஞானம் அதன்ஸாதநமான ஸமபுத்தி முதலான
வற்றோடு கூடிய அந்தக் கர்மஸந்யாஸமும் அந்தக்கர்மயோகமுந்தான் ஸாங்க்யம்
யோகம் என்னும் சொற்களால் கூறற்குரியன என்பது பகவான் கருத்து. ஆகவே,
(ஸாங்க்யத்திற்கும் யோகத்திற்கும் பயன் ஒன்று என்பது) பிரகிருதமல்லாதவிஷய
மன்றென்க. [ஒருவிசேஷமாயினும் உடன்சேரப்பெறுத வெறுங்கர்மஸந்யாஸத்தை
யும் வெறுங்கர்மயோகத்தையும்பற்றி அர்ஜுனன் பகவானைக்கேட்க, அவர் அதற்கு
மறுமொழிகூறும் வாக்கியத்திலே “ஞானமாகியவிசேஷத்தோடுகூடிய கர்மஸந்யாஸ
மும், ஸமத்துவபுத்தியாகிய விசேஷத்தோடு (உ - சஅ)கூடிய கர்மயோகமுந் தன்
சிறந்தவை” என்னும் தமது கருத்தை அவனுக்குத் தெரிவித்தற்பொருட்டு “ஸாங்க்
யம்” “யோகம்” என்னும்சொற்களை வழங்கலாயினர் என ஆராய்ந்துணர்க.] (ச)

(ஒருவன்) ஒன்றைமாத்திரம் நேராக அநுஷ்டித்தலால் இரண்டனுடைய பய
னையும் பெறுகிறான் என்பது எப்படி?—கூறுவோம்:

ரு. ஸாங்க்யர்களால் எந்த நிலையானது அடையப்படுகின்றதோ, அது யோக
களாலும் அடையப்படுகின்றது. எவன் ஸாங்க்யத்தையும் யோகத்தையும் ஒன்றாகக்
காண்கிறானோ, அவன் (கேராகக்) காண்கிறான்.

ஞானத்திலே நிலைத்துநிற்கும் ஸந்யாஸிகளாலே, எந்த நிலையானது அடையப்
படுகின்றதோ, அது யோகிகளாலும் (அடையப்படுகின்றது). எவர்கள் ஞானமடை
தற்கு ஸாதநமாகக் கர்மங்களை ஈச்வரனிடத்து அர்ப்பித்து, தமக்குப் பயனை எதிர்

யஸூ வஹம் சுததூவிசு ப்ரஹ்மஸு கரீயொமெ—

க0. ஸ்ரஹ்ணாஸாய கரீயாணி ஸம்மம் துக்ஷா கரொநி யஃ |
விஹுதெ ந ஸ வாவெந வஹ்ருதிவாஹஸா ||

ஸ்ரஹ்ணா ஸம்மம் ஸ்ராய நிக்ஷிபு “தத்யம் கரீய கரொநி” உதி
ஹ்ருது உவ ஸ்ராய்யம் ஸவ்யாணி கரீயாணி ரொக்ஷேவி மமெ ஸம்மம் துக்ஷா
கரொநி யஃ, விஹுதெ ந ஸ வாவெந ஸம்ஸ்யுதெ வஹ்ருதிவ ஸம்ஸா
உதிகெந | கெவமம் ஸத்ஸம்ஸிதா த்ரேவ மமம் தஸ்ய கரீயணம் ஸ்யாசு || க0 ||

யஸூசு—

கக. காயெந உநஸா வஹ்ரு கெவமெநிந்ரிதெயெரவி |

யொநிநம் கரீய கஹ்ருணி ஸம்மம் துக்ஷா த்ரேயம் ||

காயெந கெவமெந உநஸா வஹ்ரு உ கெவமெநம் கரீயவநிதெநம்
“ஸம்ஸாராயெவ கரொநி, ந கரீ மமாய” உதி கரீயவஹ்ருதிதெநம் உந்ரி-
தெயெரவி—கெவமஸஹம் காயாநிநிவ ப்ரதெநம் ஸம்ஸ்யுதெ ஸவ்யாவா-
ரொஷம் கரீயவநிதெநம்—யொநிநம் கரீயணம் கரீய கஹ்ருணி ஸம்மம் துக்ஷா
மமவிஷயம் ஸத்ஸம்ஸிதெ ஸத்ஸம்ஸிதெ உத்யம் | தஸூசு கதெநெவ தவ
சுயிகாரம் உதி கஹ்ரு கதெநெவ || கக ||

கர்மயோகியாவன் அவனுடைய கர்மங்களின் பயன்களால் பற்றப்படுவதில்லை.

ஆனால், எவன் உண்மையை அறியாதவனோ; அன்றியும், கர்மயோகத்தை மேற்
கொண்டவனோ;

க0. எவன் ப்ரஹ்மத்தினிடத்துக் கர்மங்களை வைத்து, பற்றை விட்டுச் செய்கி
றானோ; அவன் கீரினால் தாமரையிலேபோல பாவத்தால் ஓட்டப்படுவதில்லை.

வேலைக்காரன் யஜமானனுக்காக(ச் செய்வது)போல, “நான் அவனுக்காக
[ஈச்வரனுக்காக]க் கர்மத்தைச் செய்கிறேன்” என்று ஸகலகர்மங்களையும் ஈச்வர
னிடத்து வைத்து, முக்தியாகிய பயனிலும் பற்றைவிட்டு எவன் செய்கிறானோ, அவ
னிடத்தில் தாமரையிலேயிலே ஜலம்போல, பாவம் ஓட்டுவதில்லை. கேவலம் மனம்
பரிசுத்தப்படுதல்மாதிரிமே அவனுடைய கர்மத்திற்கு பயனாகும். (க0)

ஏனெனில்,

கக. (கர்ம)யோகிகள் பற்றைவிட்டு, சித்த சுத்திக்காக, சரீரத்தாலும் மனத்
தாலும் புத்தியினாலும் வெறும் இந்திரியங்களாலும் கர்மத்தைச் செய்கிறார்கள்.

வெறும் - எனதென்பது இல்லாத, “ஈச்வரனுக்காகவே செய்கிறேன், என்
னுடைய பயனுக்காக அன்று” என எனதென்னும் எண்ணமில்லாத. ஒவ்வொரு
செய்கையிலும் எனதென்பது இல்லாதிருத்தற்பொருட்டு, வெறும் என்னும் சொல்லை
சரீரம் முதலியவற்றோடும் தனித்தனி கூட்டுக. கர்மயோகிகள் பயனைப்பற்றிய
பற்றை விட்டு, சித்தசுத்திக்காக, (வெறும்)தேகத்தாலும் (வெறும்)மனத்தாலும்
(வெறும்)புத்தியினாலும் வெறும் இந்திரியங்களாலும் கர்மத்தைச் செய்கிறார்கள்.
ஆதலால், அதிலேயே உனக்கு அதிகாரமாதலின் நீ கர்மத்தையே செய்யக்கடவாய்.

யஜ்ஞாஜ —

கடி. யசுது கரெவலம் துக்ரா ஸாணீரோஷோதி நெஷிகிடி |

சயசுது காரகாரொண வதெ வதோ நவயுதெ ||

யசுது “ஂஸாராய கரெபாணி கரொரி, ௩ ௪8 லமாய” உதெய்வம் வரெவந்தி லவ கரெவலம் துக்ரா வரிசுஜு ஸாணீம் ரோக்ஷாவ்யாடி சூஷோதி மெஷிகிடி நிஷாமம் லவம் யசுதுஸவிஜூதவ்ராஷிஸவசுரெலம்ஸூலஜூத-
நிஷாசுரெண மதி வாக்யுஸெஷி | யஜ்ஞ வசுநி சயசுது கஸரெவந்தி காரெ-
காரொண காரணம் காரி, காரெய்ய காரி காரெகாரி, தெத காரெகாரொண காரெ-
பெரெரிசுதயர் மசுயுடி, “௪8 லமாய உடி கரொரி கரெ” உதெய்வம் வதெ
வசுது நிவயுதெ | கசுநி கம் யசுது லவ உசுயுடி || ௧௨ ||

யஜ்ஞ வரெவந்திஸுடி லி—

கந. வவசுகரெபாணி உதவா லஸுஷுரெஷெ லஸுவம் வரீ |

நவவாடிர் வசுரெ டெஷி நெவ கசுவசுநு காரயநு ||

லவபுரணி கரெபாணி வவசுகரெபாணி லஸுஷு வரிசுஜு நிசுஜம்
மெஷிகிடி காரெய் வசுதெயிம் வ தாதி லவபுரணி கரெபாணி உதவா லிவெக-

மற்றும், ஏனெனில்,

௧௨. (கர்மயோகத்தைக்)கடிவவன் கர்மத்தின் பயனைவிட்டு, நிஷ்டையினு
ளாகும் ஒழிபைப் பெறுகிறான். (கர்மயோகத்தைக்)கடாது, காமத்தின் செய்கையி
னால் பயனிலே பற்றுவைத்தவன் கட்டப்படுகிறான்.

“சுதவரஸுதகம் கர்மங்களைச் செய்கிறேன், என்னுடைய பயனுக்காக
அன்று” என திவ்வாறு ஒரு நினைப்பிட்ட மனத்தினாலும், கர்மத்தின் பயனை விட்
டுக் கர்மத்தைச் செய்பவன், முடிவில் மனம் பரிசுத்தமாதல், பின்பு ஞானமடைதல்,
பின்பு ஸகலகர்மங்களையும் துறந்திடல், பின்பு ஞானத்திலே நினைத்துநிற்றல் என்
னும் படிப்படியான முறையினால்) நிஷ்டையினாலும் மோக்ஷமென்னும் ஒழிபைப்
பெறுகிறான். ‘மனம் பரிசுத்தமாதல், ஞானமடைதல், ஸகலகர்மங்களையும் துறந்திட
தல், ஞானத்திலே நினைத்துநிற்றல் என்னும்முறையினால்’ என்பது வாக்கியத்திலே
தொக்கிவிற்றது. ஆனால், ஒருநிலையில்லா மனத்தினாலும், காமத்தின் செய்கையி
னால், அதாவது கர்மத்தால் துண்டப்பட்டு “எனது பயனுக்காக இத்தொழிலைச்
செய்கிறேன்” என திவ்வாறு பயனிலே பற்றுவைத்தவன் கட்டுண்டுக்கிடக்கிறான்.
ஆதலால், (கர்மயோகத்தைக்)கடிவவனும் இரு என்பது பொருள். (௧௨)

நிவஸிதாந் உடம்பொடுநின்று பாம்பொருளைக்கண்டு வாரும் போருத்த வாழ்வு.

ஆனால், பாம்பொருளைக் காண்பவன் எவனோ, அவன் (எப்படி இருக்கின்றான்
எனில்) —

௧௩. தன்னடக்கங்கொண்டு உடம்பொடுகிற்பவன் ஸகலகர்மங்களையும் மனத்
தாந் துறந்து. (அன்றுஞ் செய்யவேசெய்யாதவனும், செய்கிக்காதவனும் ஒன்பதுவாச
லான பட்டணத்திலே ஸுகமாகத் தங்கியிருக்கின்றான்.

பாம்பொருளைக் காண்பவன் திவ்யம், கைமத்திகம், காம்யம், பிரதிஷித்தம்
என்னும் ஸகலகர்மங்களைப் பிவெககறிவால் துறந்து, அதாவது கர்மம்முதலான
வற்றிலே மகிழ்ச்சித் தன்டு (கர்மங்களை)முற்றும் விட்டு ஸுகமாகத் தங்கியிருக்

வாபுரா, சுரோடாசு சுசுரோடாசுமெத ஸனூஜெய்யுடும், சூடுஷு திஷுதி ஸாபுடா
 துதுவாஜு. மகாயமெஷுடும் திராயாஸம் ப்ரஸுதூதிதும் சூதும் சுதூது திவூதஸ-
 வுபாஹுப்யொஜமும் உதி 'ஸாபு சூடுஷு' உதூபுதெ | வஸீ திதெம்புய
 உதூபுடும் | து சுயு சூடுஷு உதி ? சூஷு தவதாரொ வாரொ | ஸபு ஸீஷுணூரி
 சூதும் உவபுஷிதாராணி, சுவபுக் தெ ருதுவாஸீஷுவிஸமபுடெ, தெம்
 தாரொம் தவதாரம் வாரபு உபுதெ ஸஸீரம், வாரபிவ வாரபு, சூடுதூகலூ-
 ரிகம், தபுபுப்யொஜமெஷு உம்புயமெநாபிவிஷுமெயம் சுமெகமவபுஷி-
 தஸு உதூபுதெம் வளரொரிவ சுயிஷிதூ | தஸிந் தவதாரொ வாரொ
 தெஷு தெஷு ஸவபு சுரோ ஸாபுஷு சூடுஷு ||

கிம் விஸெஷுணெத ? ஸவெபு ஹி தெஷு ஸாபுஷு சுஸாபுஷு வா
 தெஷு வளவ சூடுஷு ; து சுதூபுக் விஸெஷுணு | உபுதெ—யஸு சுஷு
 தெஷு தெஷுமபுயஸம்வா-தாரா-தூதூஸீட ஸ ஸவெபுடவி "தெஷு வ-ருதி
 சூஸமெ வா சூடுஷு" உதி ருதுதெ | த ஹி தெஷுதாரா-தூதூஸிதும் தெஷு

கிரான். (நாமித்திகம் - யாதாயினும் ஓர்நிமித்தத்தா லாவது. அது, கிரகணம் முத
 லானவற்றிலே ஸநாநம் செய்தல் முதலானது. பிரதிஷித்தம் - விஸக்கப்பட்டது.
 அவன்) மனமொழிமெய்களின் செய்கைகளை விட்டவன், தொல்லை நீங்கியவன், மனந்
 தெளிந்தவன், ஆத்மாவைத்தவிர வெளிப்பிரயோஜனங்களெல்லாம் ஒழிந்தவன் என்ப
 தனால், "ஸாகமாகத் தங்கியிருக்கிறான்" எனக் கூறப்படுகின்றது. தன்னடக்கம்
 கொண்டு (என்பதற்கு) - இந்திரியங்களை ஜயித்து என்பது பொருள்.—(அவன்)
 எங்கே எவ்வாறு தங்கியிருக்கிறான் என்பது? — கூறுகிறார் "ஒன்பதுவாசலுள்ள
 பட்டணத்தில்" (என்று). ஆத்மா (ஒசைமுதலியவற்றை) உணர்தற்கு வழிகளாய்
 தலையில் உள்ளவை (கண் 2, செவி 2, மூக்குத்துவாரங்கள் 2, வாய் 1, ஆக) ஏழு; மல
 ஜலங்களை விடுதற்காக (வழிகள்) கீழே இரண்டு. அந்த வாசல்களால் தேகமானது
 ஒன்பது வாசலுள்ள பட்டணம் எனப்படுகின்றது. (அது) பட்டணம் போன்று
 (ள்ளமையால்) பட்டணமாயிருப்பது : ஆத்மாவையே அரசனாகக்கொண்டது : அவன்
 பொருட்டு (தம் தம் செய்கைகளிற்) செல்லுபவையாய், பலபயன்களை விளைப்பவை
 யாய், பட்டணத்துக் குடிகள்போன்றுநிற்கும் இந்திரியங்கள் மனம் புத்தி (அவற்றின்)
 விஷயங்கள் என்றவற்றால் குடியேறப்பெற்றது. ஒன்பதுவாசல்பட்டணமான அந்தத்
 தேகத்திலே உடம்பொடு நிற்பவன் ஸகல கர்மத்தையும் துறந்து தங்கியிருக்கிறான்.

(ஆகேஷம்):—"அவன் தேகத்திலே தங்கியிருக்கிறான்" என்னும் விசே
 ஷணத்தால் ஆவதென்ன? ஸந்யாலியானாலும், ஸந்யாலியல்லாதவனாலும், ஒவ்
 வொரு ஜீவனும் தேகத்திலேதான் தங்கியிருக்கிறான். (ஆகவே,) அங்கு விசேஷணம்
 பயனில்லாததாம்.

(ஸமாதாநம்):—கூறுவோம் : தேகம் இந்திரியங்கள் இவற்றின் சேர்க்கை
 யையே ஆத்மாவாக அறியும் அஞ்ஞானியான ஜீவன் எவனோ, அந்த ஒவ்வொரு
 வனும் "விட்டிலோ, தரைமீலோ, அல்லது (பலகை முதலான) ஆஸநத்திலோ நான்
 தங்கியிருக்கிறேன்" எனக் கொள்கிறான். தேகத்தையே ஆத்மாவாகக் காண்பவனு
 க்கு விட்டில் (தங்கியிருக்கிறேன் என்னும்எண்ணம் உண்டாவது)போல, தேகத்தில்

உவ ஷெஷே சூல உதி ஸ்ரத்யயி ஸம்ஹதி | ஷெஷாபிஸம்வாதவ்யதிரிதூத-
 ஸிபுஷா "ஷெஷே சூலே" உதி ஸ்ரத்யயி உவவஷுதே | வரகடுணா உ
 வரவ்யிஷ் சூததி கவிஷ்யா க்யூரொவிதாதா விஷ்யா விவெகஜூதெந மநஸா
 ஸாஸ்யாஸ உவவஷுதே | உதூதவிவெகவிஜூதவ்ய ஸவபுகடுஸம்ந்யாஸி-
 மொவி மெஷே உவ ஷெஷே வாவ தவகாரொ வ-ரொ சூலமம், ஸ்ராரஸ்யம-
 கடுபெஷஷஸம்ஸாராநாவ்யதூர ஷெஷே வாவ விஸெஷவிஜூதொதூதே |
 ஷெஷே வாவ சூலே உதி கடுஷ்ய வ விஸெஷணமம், விதவிதூத-த்யயஸெஷா-
 வெககாஸ ||

யஷுவி காயபுகரணகடுபாணி கவிஷ்யா சூததி க்யூரொவிதாதி ஸ-
 ஸ்யஸ்யதி; தயாவி க்யூசஸம்ந்யாஸ்ய சூதஸிவாயி த- கதூபுகம் காரயிதூ-
 கம் உ ஸ்யாஸ உதி சூஸங்க சூல-மெவ க-வ-நு ஸ்யம், த உ காயபுகர-
 ணாதி காரயநு ச்யாஸம் ஸ்வகடூப ||

தங்கியிருக்கிறேன்னென்றும் என்னம் உண்டாவதில்லையன்றோ. ஆனால், தேகம்முதலான
 வற்றின் சேர்க்கைக்கு வேறாக ஆத்மாவை அறிபவனுக்கு "தேகத்திலே தங்கியிருக்
 கிறேன்" என்னும்என்னம் (நிகழ்க்)கடுமென்க. ஒன்றனிடத்து (அதாவது) ஆத்
 மானிடத்து அநியாமையினால் ஏற்றப்பட்ட மற்றொன்றனுடைய [மனமொழிமெய்
 களுடைய] கர்மங்களை நூனத்தினால், விவேகஅறிவிலால், மனத்தினால் துறந்திடுதல்
 கூடும். (ஒருவன் ஆத்மாவைக் கண்டுணரும்)விவேகஅறிவு உண்டாகப்பெற்று, ஸகலகர்
 மங்களையும் துறந்திருப்பவனுமினும், விட்டில்(அவன் இருப்பது)போல, ஒன்பதுவாசல்
 பட்டணமாகிய தேகத்திலேயே இருத்தலென்பது(ஏற்கும்; இப்பொழுதுள்ள சரி
 டத்தைத் தமது)பயனாகத் தந்துகிற்கும் பிராரப்த கர்மங்களுடைய மிச்சத்திலிருந்து
 (தேகம்முதலானவற்றின்)வாலுனியானது தொடர்ந்துவருதலால், (தேகத்திலேயே
 தங்கியிருத்தலென்னும்)சிறப்புணர்ச்சி உண்டாதலின். (இவ்வாறாக,) "தேகத்தி
 லேயே தங்கியிருக்கிறேன்" என்னும்விசேஷணத்திற்குப் பயன் இருக்கவே இருக்கின்
 தது; (அவ்விசேஷணம்)ஞானி அஃஞானி இவர்களுடைய என்னங்களின்பேதத்தைக்
 குறித்துகிறதலால் என்க. [சிறப்புணர்ச்சி - ஒன்றைக் குறித்துகிற்கும் உணர்வு.]

(சங்கை):—"அநியாமையினால் ஆத்மானிடத்து ஏற்றப்பட்ட (கர்மங்களை,
 அதாவது) தேகம் இந்திரியங்கள் என்றவற்றின் தொழில்களை(ஞானி)துறந்திடுகிறான்.
 என்றமும். (வெண்மை நிறமான தன்மையானது பாலொடு ஒற்றித்திருப்பதுபோல,
 ஸ்வபாவத்தைச் செய்துகொண்டவனுக்கு, செய்பவனுக்குத்தன்மையும் செய்
 வி. பவனுக்குத்தன்மையும் ஆத்மாவொடு ஒற்றித்திருக்கலாம்" எனச் சங்கித்து,

(ஸமாதாயம்):-(பகவான்).கருதேர்: "(ஞானி ஒன்றையும்) தான் செய்யவே
 செய்யாதவனும். தேகம் இந்திரியங்கள் என்றவற்றைச் செய்யக்காதவனும் (அதா
 வது) அவற்றைத் தம்மம்)தொழில்களிற் செல்லும்படிசெய்யாதவனும்(த் தங்கியிருக்
 றான்)." ||

கிம் யஸி தஸி கத்யுக்ஷம் காரயித்யுக்ஷம் வ ஷெஹிநி ஸ்ராத்ஸஸிவாயி ஸஸி ஸம்நூலாஸி ந ஸம்ஹவதி, யயா மஹ்தொ மதி? கிம் வா ஸுத ஷ்வ வ சூத்ரம் ந ஸஹி உதி? சுத்ர உயுக்தெ—ந ஸஹி சூத்ரம் ஸுதம் கத்யுக்ஷம் காரயித்யுக்ஷம் வா ! உத்ஸம் ஹி 'சலிகாயெய்யாஸயேயுக்தெ' 'ஸரீரஸோஸி ந கரொதி ந லிபுக்தெ' உதி ! 'ய்யாயத்வ மெயாயத்வ' உதி வ ஸு—மகம் || கந ||

கிணு—

கசு. ந கத்யுக்ஷம் ந கரொணி மொகஸ்ய ஸுஜிதி ப்ரஹம் !

ந கரொஹமஸம்யொமடி ஸ்ரஹாவஸ்யம் ப்ரவத—கதெ ||

ந கத்யுக்ஷம் ஸ்யம் காரம் உதி ந ஸவி கரொணி ரயவடபூலா-
ஜாநி ஸம்ஸி—கதொநி மொகஸ்ய ஸுஜிதி உத்ராடியதி ப்ரஹம் சூத்ரா ! ந ஸவி
ரயாடி க்யுதவதம் தஹ்தெந ஸம்யொமடி கரொஹமஸம்யொமடி உத்ராடியதி ||

யடி கிணிடிவி ஸ்யம் ந கரொதி ந காரயதி வ ஷெஹி, கம் தஹிடு கவயுந
காரயம்ஸு ப்ரவத—கதெ உதி? உயுக்தெ—ஸ்ரஹாவஸ்யம் ஸ்ரஹாவம் ஸ்ரஹாவம்

(ஆகேஷம்) :—நடப்பவன் (நின்றுகிடதலால் தன்னிடத்துள்ள நடத்தலென்
னும்) தொழிலை விட்டிடுகிறான் ; விட்டிடவே, அப்பொழுது அவனுக்கு நடத்தல் (உண்
டாகாதவாறு) போல, செய்பவனாயிருத்தலும் செய்கிறவனாயிருத்தலுமாகிய இரண்
டும் உடம்பொடுநிற்பவனுக்குத் தன் ஆத்மாவொடு ஒற்றித்திருப்பனவாகி, துறவினால்
உண்டாகின்றன இல்லையா? அல்லது, ஆத்மாவுக்குத் தாமாகவே (அவை) இல்லையா?
என்பது.

(ஸமாதானம்) :—இதில் கூறுவோம் : செய்பவனாயிருத்தலாவது செய்கிறவ
னாயிருத்தலாவது ஆத்மாவுக்குத் தானாக இல்லை. ஏனெனில், “இது விசாரப்படாதது”
(உ-உரு), “சரீரத்தில் தங்கியிருந்தாலும் (இது ஒன்றையுஞ்) செய்வதில்லை, (எதனாலும்)
பற்றப்படுவதில்லை” (கந - கக) என உரைக்கப்பட்டுள்ளது. “(அது) நினைப்பது
போலவும், அசைவது போலவும் உள்ளது” (பி - ச - க - எ) என்னும் சுருதியினாலும்
(இதனை அறிக). (கந)

அதது நொழில்பதேந்த ஸ்வபாவமென்பது ஸ்வகாரணம்.

மேலும்,

கசு. கர்த்தாவாதஸ்யும் பொருள்களையும் பிரபு உலகத்திற்குப் படைப்பதில்லை;
(ஒருவன் தான் செய்யும்) கர்மத்தின் பயனோடு கூடுதலையும், உண்டுபண்ணுவது இல்லை.
ஆனால், ஸ்வபாவமென்பது பிரகிருத்திக்கின்றது. [பிரபு - தேகம் முதலியவற்றிற்குப்
பிரபுவான ஆத்மா.]

கர்த்தாவாதஸை ஆத்மா உண்டாக்குவதில்லை, (அதாவது, “நீ இதனைச்) செய்”
என்று தானாக (ஆத்மா ஒருவனைத் தூண்டுவது) இல்லை. (ஒருவன் தான்) அடையவரும்
பிரபு வண்டிகள் குடங்கள் மாளிகைகள் முதலியவற்றையும் ஆத்மா உலகத்திற்கு
உண்டுபண்ணுவதில்லை. அன்றியும், வண்டி முதலியவற்றைச் செய்தவன் அத்தொழி
லின் பயனோடு கூடுதலையும் (ஆத்மா) உண்டாக்குவதில்லை.

(வினா) :—உடம்பொடுநிற்கும் (ஆத்மாவானது) தானாக ஒன்றையுஞ் செய்வதும்
செய்கிறதும் இல்லையானால், அப்பொழுது எது செய்வதாயும் செய்கிறதாயும்
தலைப்படுகின்றது என்பது?

சுவிஞ்ஞாபக்ஷணா ப்ரக்யதிஃ ஸாயா ப்ரவத-தெ “ஹேவீ ஹி” உத்யாதிநா வக்ஷு-
பாணா || ௧௪ ||

வாஸோயுக்தஸூ-
கரு. நா஽஽ஹி கவஸூவிஸ வாவழ ந ஹேவ வஸுக்யதம் விஹஃ |

சுஜ்ஞாநெநா஽஽வ்யதம் ஜ்ஞாநழ தெந ஸ-ஹுணி ஜ்ணவஃ ||

ந சூஹிதே ந ஸூஹிதி மத்யஸூவி கவஸூவிஸ வாவழ | ந ஹேவ
சூஹிதே வஸுக்யதம் மஹேதஃ ப்ரயுதம் விஹஃ ||

கீதையும் தவயி ஹிதேதஃ வ-ஞ்ஞாதிவக்ஷணம் யாமஹிநஹோஸாதி வ வஸுக-
க்யதம் ப்ரயுத்யதே உதி? சூஹி-சுஜ்ஞாநெந சூவ்யதம் ஜ்ஞாநம் விவெகவிஜ்ஞா-
நம், தெந ஸ-ஹுணி “கரோசி, காரயாசி, ஹோக்ஷு, ஹோஜயாசி” உத்யேவம்
ஹோஹம் மஹுணி சுவிவெகிநஃ ஸ-ஹாரிணோ ஜ்ணவஃ || ௧௫ ||

கசு. ஜ்ஞாநெந த- தஹிஜ்ஞாநழ யெஷாந் நாஸிததாத்நஃ |

தெஷாஸாதித்யவஸ ஜ்ஞாநழ ப்ரகாஸயதி தத்யாழ ||

ஜ்ஞாநெந த- யெந சுஜ்ஞாநெந சூவ்யதா ஸ-ஹுணி ஜ்ணவஃ தசு
சுஜ்ஞாநம் யெஷாந் ஜ்ண-ஞாநம் விவெகஜ்ஞாநெந சூத்யவிஷயெண நாஸிததூ சூத்ய-
கரு.

(விடை) :—கூறுவோம் : மற்ற, ஸ்வபாவமென்பது, இயற்கையென்பது
தன்மையென்பது, அறிபாமைமென்றும் பிரதிருதியானது, “(முக்)குணமயமான”
(௪ - ௧௪)என்பதுமுதலாகக் கூறப்படும் மாயையானது தலைப்படுகின்றது,சேஷ்டிக்
கின்றது. (௧௪)

அறிவும், அறியாமையும்.

உண்மையிலோ,

கரு. எங்கும் சிறைத்த(பகவான்) ஒருவனுடைய தீவீனையை வாங்கிக்கொள்
வதில்லை ; எல்லீனையையும் (வாங்கிக்கொள்வது) இல்லை. அறிவு அறியாமையினால்
மூடப்பட்டேன்றது ; அதனால் பிராணிகள் மயங்குகின்றன.

ஒருவன் பக்தனாயிருந்தாலும், அவனுடைய தீவீனையையும்(பகவான் வாங்கிக்
கொள்வதில்லை ; பக்தர்களால் செய்யப்பட்ட எல்லீனையையும் வாங்கிக்கொள்வதில்லை.

(வினா) :—அப்பொழுது பக்தர்களால் பூகஜமுதலாகிய எல்லீனையும், யாகம்
தாபம் தீஹாமம் முதலான எல்லீனையும் எதற்காகச் செய்யப்படுகின்றன என்பது ?

(விடை) :—(பகவான்)கூறுகிறார் : விவேகஅறிவு அஜ்ஞானத்தால் மூடிக்
கிடக்கின்றது. ஆகவே, விவேகமில்லாத ஸம்ஸாரிகளான பிராணிகள் “நான் செய்கி
றேன், செய்கிக்கிறேன், அதுபயிக்கிறேன், அதுபயிக்கும்படிசெய்கிறேன்”என இவ்
வாறாக மயக்கமுறுகின்றன. (௧௫)

கசு. ஜ்ஞாநம், எவர்களுடைய அந்த அஜ்ஞானமானது ஆத்மாவப்பற்றிய
ஞானத்தால் எகிக்கப்பட்டதோ, அவர்களுக்கு ஞானம் சூரியன்போல அப் பரம்போ
ருள் விளங்கும்படி செய்கின்றது.

அந்த அஜ்ஞானத்தால் மூடிக் பிராணிகள் மயங்குகின்றனவோ, அந்த அஜ்
ஞானமானது அப்பிரானிகட்கு ஆத்மாவப்பற்றிய விவேகஅறிவினால் எகிக்கப்பட்

நம் ஸவதி, தெஷாம் ஜனஞ்ஞாநாஸு சூழிதூவக் யயா சூழிதூம் ஸஜிஷம் வஸு-ஜாதல், சவலாஸயதி ததக் ஜிதூநம் ஜெயம் வஸு-ஸவடும் ப்ரகாஸயதி தக் வரம் வரோயபுததூ || கச ||

யக் வரம் வரோயபுததூ ஜாநப்ரகாஸிதூ—

கள. தஜ்-பயவஸுதூதூநம் தந்நிஷாஸுதூராயணாஃ |

மஹ்நு-வ-நராவுதூதி ஜிதூநநிய-பு-தகஸுஷாஃ ||

தவ்நிஷு ப்ரஹ்மணி மதா ஸ-விஃ யெஷாம் தெ தஜ்-பயம், ததூதூநம் ததெவ வரம் ப்ரஹ்ம சூதூ யெஷாம் தெ ததூதூநம், தந்நிஷாஃ நிஷா சவிநி-வெஸம் தாதூயபு-ஸவடூணி சுஜூணி ஸந்தூஸு தவ்நிஷு ப்ரஹ்மணு-வ சவஸூ-நம் யெஷாம் தெ தந்நிஷாஃ, ததூராயணாஃ வ ததெவ வரஸு சயம் வரா மதிஃ யெஷாம் ஸவதி தெ ததூராயணாஃ கெவதூதூதா உதூயபுஃ | யெஷாம் ஜாநெந நாஸிதூ சூதூநம் சஜூநம் தெ மஹ்நி வரவந்தியாஃ சவ-நராவுதூதி சவ-நதெ-பு-ஹஸம்-ஸம்-ஜிதூநநிய-பு-தகஸுஷாஃ யயொதெ-ந ஜாநெந நிய-பு-தகம் நாஸிதூ கஸுஷாஃ வாவாடிஸம்-ஸாரகாரணதெஷாஃ யெஷாம் தெ ஜாநநிய-பு-தகஸுஷாஃ யதயம் உதூயபுஃ || கள ||

மேள்ளதோ, அப்பிராணிகட்கு(அந்த)ஞானமானது, சூரியன்(உலகத்திலுள்ள)பொருள் களின் கூட்டத்தையெல்லாம் விளங்கத் தோற்றுவீக்கின்றதுபோல, அறியவேண்டிய பரமார்த்தஉண்மையாகிய அப்பரம்பொருள்முழுவதையும்விளங்கும்படிசெய்கின்றது.

ஆத்மஞானிக்த மீண்டும் பிறவி இல்லை.

ஞானத்தால் பிரகாசிக்கப்பட்ட பரம்பொருளாகிய பரமார்த்த உண்மை எதுவோ,

கள. அதிலே புத்தியையுடைவராய், அதையே ஆத்மாவாகக் கொண்டவராய், அதிலே நிலைத்து நிற்பவராய், அதையே சிறந்த அடைக்கலமாக அடைந்து, ஞானத்தால் பாவந்தேயப்பெற்றவர்கள் மீண்டும் (ஸம்ஸாரத்தின்கண்)வாராமையை அடைகிறார்கள்.

அதிலே புத்தியையுடையவராய் - ப்ரஹ்மத்தினிடத்து புத்தி சென்றவராய். அதையே - பரப்ரஹ்மத்தையே. நிஷ்டையாவது - உள்ளக்கிளர்ச்சி, ஊக்கம், கருத்து டைமை. அதிலே நிலைத்து நிற்பவராய் - ஸகலகர்மங்களையும் துறந்து ப்ரஹ்மத்தினிடத்தேயே (தமது)இருப்பைக்கொண்டவராய். அதுவே எவர்கட்குச் சிறந்த புகழிடமாக இருக்கின்றதோ, அவர்கள் அதனையே உயர்ந்த அடைக்கலமாகக் கொண்டவர்கள் : ஆத்மாவொன்றிலேயே மகிழ்ந்திருப்பவர்கள் என்பது பொருள். எவர்களுடைய அறியாமையானது ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவினால் நசிக்கப்பட்டதோ, அவர்கள் இத்தகையோராக மீண்டும் (ஸம்ஸாரத்தின்கண்) வாராமையை மீண்டும் உடலொடுகூடுதல் இல்லாமையைப் பெறுகிறார்கள். ஸம்ஸாரகாரணமாகிய தீவினைமுதலான தீங்கானது கீழ்க்கூறிய ஞானத்தால் எவர்கட்கு நசிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அவர்கள் ஞானத்தால் பாவந்தேயப்பெற்றவர்கள் : யதிகள் என்பது பொருள். (கள)

யெஷாம் ஜோசெத நாஸித்ய சூத்ரம் சுஜ்ஞாநம் தெ வணீதாஃ கயம் தக்ஷம் வஸ்யத் உத்? உவ்யுதெ—

கஅ. விஜ்ஞாவிநயஸம்வபெந்நு ஸ்ராஹ்ணே மஹி ஹஸ்திநி |

ஸாநி வெவ வ ஸ்வாகெ உ வணீதாஃ ஸாஹஸி-கநி ||

விஜ்ஞாவிநயஸம்வபெந்நு விஜ்ஞா உ விநயஸு விஜ்ஞாவிநயஸ, விநயஃ உவஸஸி காய்ஜாம் ஸம்வபெந்நு விஜ்ஞா விநயஸு யோ ஸ்ராஹ்ணஃ தவ்யித ஸ்ராஹ்ணே மஹி ஹஸ்திநி ஸாநி வெவ வ ஸ்வாகெ உ வணீதாஃ ஸாஹஸி-கநி—விஜ்ஞாவிநயஸம்-வபெந்நு உதேஃ ஸம்ஸாரவதி ஸ்ராஹ்ணே ஸாநிதிகெ, ஸ்யுஜாயாம் உ ஸாநிஸ்யாம் மஹி ஸம்ஸாரவதிநாயாஸு, கயதெ உ கெவதாஸிலெ ஹஸ்தாஸி, ஸக்தாஸி-க-கணஃ ககெஜ்ஞு ஸம்ஸாரஸெஃ தயா ஸாநிஸெஃ தயா தாஸிஸெஃ உ ஸம்ஸார-ஸெஃ சுஜ்ஞாஸெஃ சுஸம்ஸ்யாஸெஃ ஸெஃ வாக்ய சுவிசுரயம் தக வ்ருஷ்டு உ-ஷ்டு-க-ஸெஃ யெஷாம் தெ வணீதாஃ ஸாஹஸி-கநி || கஅ ||

கத- சுஜ்ஞாஸுதாஃ தெ ஹாஸவணஃ, 'ஸாஸாஸாஸ்யாம் விஷஸிஸெஃ வ-கூஜாஸி' உத் ஸ்யுதெஃ || க தெ ஹாஸவணஃ | கயம்?—

புத்தமூர்தி எதப் போநிஸம் ஒன்றையே காண்கிறன்.

எவர்களுடைய அநியாயமானது அந்தமாவப்பற்றிய அறிவினால் நசிக்கப் பட்டுள்ளதோ, அந்த ஞானிகள் எவ்வாறு உண்மையினைக் காண்கிறார்கள் என்பது?—உறுவோம் :

கஅ. கஸ்யம் ப்ருக்ஷமுமுள்ள பிராமணனிடத்திலும், ஆஷினிடத்திலும், யானினிடத்திலும், காயினிடத்திலும், காமயுன்போனிடத்திலும் ஒன்றையே காண்பவர்கள் ஞானிகள்.

கஸ்யம் கஸ்தமும் கடி வித்வானும் அடங்கிய பிராமணன் எனினே, அவனிடத்தும் (அதாவது ப்ரஹ்ம)வித்யையும் அடக்கமும் வைதிகஸம்ஸ்காரமும் ஸத்துவகுணமும் உடைய உத்தமகுண பிராமணனிடத்தும், ரஜோகுணமுடையதாய் வைதிக ஸம்ஸ்காரமின்னதாய் மத்யமமான ஆஷினிடத்தும், வெறுத்தாமஸமாகிய அதமமாயுள்ள யானி முதலானவற்றினிடத்தும் (ஒன்றையே காண்பவர்கள் ஞானிகள். வைதிகஸம்ஸ்காரம் - வைதிகதிப்படி உபகயம் முதலியவற்றால் பரிசுத்தமாதல்.) ஸத்துவம்முதலிய குணங்களும், அதனும் [ஸத்துவகுணத்தால்] உண்டாகும் வாஸகங்களும், ராஜஸமான வாஸகங்களும், தாமஸமான வாஸகங்களும் (ஆகிய இவற்றுள் எதுவும் தன்னைக்) கலத்தலின்றாததாய் ஸமமாய் ஏகமாய் கிங்காரியாயுள்ள அந்த ப்ரஹ்மத்தைக் காணும் தன்மையானது எவர்கட்கு உள்ளதோ, அவர்கள் ஞானிகள், ஸமதர்கிகள் என்க. (கஅ)

புத்தமூர்தி எதப் போநிஸம் ஒன்றையே காண்கிறன்.

(அபிஷேகம்):—அப்படியானால் (ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸங்களான பிராமணனிடத்தும் ஸமதர்கிகளாயுள்ளவர்கள் (பிரமால்) புஜிக்கக்கூடாத அந்நத்தை உபகயங்கள்; அவர்கள் குற்றமுடையவர்கள்; "ஸமமானவனுக்கு ஸமமில்லாததும், ஸமமின்னதவனுக்கு ஸமமாகவும் (செய்த) மரியாதையினால், (அப்படி மரியாதை செய்தவனுடைய அந்நத்தைப் புஜிக்கக்கூடாது)" (கௌ - கள் - 20) என்று நிர்ணயித்திருக்கின்றேன்.

(ஸமாதானம்):—அவர்கள் குற்றமுடையோரல்லர்.—எப்படி?—

உதிவா-ஹி விஷயஜ-மதூஸ்திகாயாஃ ஸஹ்யாஸி மிவக்யுயெசு | ந கெவலம் டுஃஸ-
மொகமஃ, ஸ்ரூஷணவணஃ வ, சூநஃ விஷயெஹ்யஸஹ்யொமொ ஹொமாதாஸு, கணஸு
கமியொம வாவ; சுசுஃ சூஷணவணஃ சுசிக்ஷாஃ, ஸ்யுக்ஷணவாவிசுபாசு உத்யுயுஃ |
ஹெ களகணைய, ந தெஷு ஹொமெஷு ரததெ வஸுயஃ விவெகி சுவமதவா-
ரோபுததஃ; சுசுஷணஹொமாதாஸு வாவ ஹி விஷயெஷு ரதிகி ஸ்யுஸ்யுதெ, யயா
வஸுவ்ரஹுததாஸு || ௨௨ ||

சுயம் வ ஸ்ரெயொரொமபுஷ்ட்வகி கஷ்டகரொ ஷொஷஃ ஸவபூதயு-
பூரஹிஹெகஃ டுஃஸிவாரஸு உதி கதூரிஹாரெ யதூயிக்யு கக்யுயு உதி
கூட வவவாஃ—

உக. ஸதொதிக்ஹெவ யஃ ஹொஜ-ஸு பூரஹாரவிஹொக்ஷணாசு |

காரெஹொயொஹெவ வெமஸு வ ய-தூஃ வ வ-ஹி நரஃ ||

ஸதொதி உதூஹெதெ உஹெவ ஜீவதூவ யஃ ஹொஜ-ஹெ ஸவஹித-ஹெ
பூரஹி வ-ஹெவ ஸாரிவஹொக்ஷணாசு சூ ராணாசு|ராணவ்|ராசுராணாசு ஜீவ-
கொவஸ்யுஹாஹி ஹி காரெஹொயொஹெவ வெமஃ, சுசுஷணஹிதவாஃ ஹி ஸுஃ உதி;
யாவசு ராணம் காவசு த விஸ்யுஹனித உத்யுயுஃ | காரிஃ ஸஹ்யமொவரஹொஹெ

ந்து 'விஷயங்களாகிய கானஸினின்றும் இந்திரியங்களை ஹெக்கவேண்டும். (போகங்கள்)
தூன்பத்தையுண்டாக்குவனமாத்நிரமல்ல, முதலும் முடிவும்உடையவையுமாம். போக
ங்கட்டு முதலென்பது - விஷயங்கள் இந்திரியங்கள் இவற்றின் சேர்க்கை ; முடி வென்
பதும் - அவற்றின் பிரிவேதான். ஆதலால், முதலும் முடிவும்உடையவை - அநித்திய
மானவை : (முதலுக்கும், முடிவுக்கும்)கடுவிலுள்ள கணப்பொழுதுமாத்நிரம் உள்ளவை
வாதலால், (நிலையில்லாதவை) என்பது பொருள். கௌந்தேய ! பரம்பொருளின் உண்
மையக் கண்டு விவேகத்தோடிருப்பவன் அந்தப்போகங்களுள் மகிழ்மாட்டான்.
அப்போகென் முதலியவைபோன்ற முழுமுடர்களுக்கேயன்றே விஷயங்களில் ருசி
காணப்படுகின்றது. (௨௨)

பேர்ப்பம் பெறுதற்கு வநீ.

இனி, திக்குற்றம் [காமமும், கோபமும்] நல்வழிக்கு எதிரி, மிகப் பொல்
வதது, எல்லாத்திக்குகளையும் வருவிப்பது, ஒழித்தற்கும் அரியது என, அதனை
ஒழிக்கும்விஷயத்திலே மிகுந்த முயற்சியைக் கொள்ளவேண்டுமென்று பகவான் அரு
ளிச்செய்தோர் :

உக. சரீரம் நிங்கிப்போவதற்கு முக்தி எவன் இங்கேயே காமம் கோபம் என்ற
வற்றால் உண்டாகும் விசையைப் பொறுக்கக்கூடுமோ, அவன் போகி, அந்த மனிதன்
என்கி.

இங்கேயே - உயிர்வாழும்பொழுதேயே. சரீரம் நிங்கிப்போவதற்கு முக்தி -
சுதந்தவகையிலும். திறத்தலை எல்லைப்படுத்துவதனால், “ உயிர்வாழ்வவனுக்குக் காமம்
கோபம் என்பவற்று ஒண்டாகும் வேகமானது அவச்யம் உண்டாகுமன்றோ ; ஏனெ
னில், அத்தற்கு அளவில்லாத காரணங்கள் உள்ளன ” என (உணர்க). சாகின்ற
காமம் வகையிலும் [காமத்தையும், கோபத்தையும்] நம்பக்கடாது என்பது (தேர்

விஷ்ணுரெண வக்ஷாதி உதி தஸ்ய ஸூத்ரஸ்யாநீயாந் ஸ்ரோகாந் உவஹிஸதி ஸு—

உஎ. ஸுஸ்தாநு க்ருதீநா வஹிஸ்தாஸ்தாநுவக்ஷாந் ஸ்ரோகாந் ஸுஸ்தாநுவொம் |

பூணாவாநள வஸௌ க்ருசுவா நாவாஸ்தாநாவாஸிணள ||

உஅ. யதெந்நியதெநாவஸுமிஃ உபநிதெ-காஷ்வராயணம் |

விமதெஜ்ஜாலயகெநாயம் யஸ்தாநா உக்த வஸவ ஸம் ||

ஸ்ரோகாநு ஸஸ்தாநீந் க்ருசுவா வஹிமி வாவஸ்தாநு— ஸ்ரோத்ராஹிதா-
ரெண சுதம் வஸௌ ஸூத்ரஸிதாம் ஸஸ்தாநாயம் விஷயாம், தாந் சுவிந்யதம் ஸஸ்தா-
நயொ வாவஸ்தா வஹிஸ்தா க்ருதாம் வஹி—தாந் வஸவம் வஹிமி க்ருசுவா வக்ஷா-
ந் ஸ்ரோகாந் ஸுஸ்தாநுவொம் 'கூகூ' உதி சுதாஷ்வஜிதெ | தயா பூணாவா-
நள நாவாஸ்தாநாவாஸிணள வஸௌ க்ருசுவா, யதெந்நியதெநாவஸுமிஃ
யதாநி ஸஸ்தாநி உபநிதாநி தம் வஸிஸ்து யஸ்ய ஸம் யதெந்நியதெநாவஸுமிஃ,
தநநாசு உபநிம் ஸஸ்தாநாயம், நொஷ்வராயணம் வஸவம் நெஷ்வராயணம் நொஷ-
வராயணம் நொஷ வஸவ வஸ்ய சுயதம் வஸா மதி யஸ்ய ஸம் சுயம் நொஷ்வரா-
யணொ உபநிம் வஸவம் | விமதெஜ்ஜாலயகெநாயம் உஜ்ஜா வ ஹி வ கெநாயஸ்து
உஜ்ஜாலயகெநாயம் தெ விமதாம் யஸ்தாசு ஸம் விமதெஜ்ஜாலயகெநாயம் யம் வஸவம்
வக்யதெ வஸ்தா ஸஸ்தாநாயம், உக்த வஸவ ஸம் த தஸ்ய நொஷ்வாய சுதம் சுதாஷ்வஜி
சுஸி || உஎ, உஅ ||

வஸவம் ஸஸ்தாநிததிதெந கிம் விஜ்ஜயஸு உதி ? உஅதெ—

யோகத்தை விரிவாகக் கூறுவோன் எனக்கொண்டு, அதற்கு ஸூத்ரம்போன்றுள்ள
சுலோகங்களை (ப் பகவான்) உரைப்பவராயினர் : (ஸூத்ரம் - பலவகைப்பட்டு அகன்
றபொருள்களை நன்கு அடக்கிச் சுருங்கி நிற்கும் வாக்கியம்.)

உஎ, உஅ. வெளியிலுள்ள விஷயங்களை வெளியே நிறுத்தி, இருபுருவத்திற்கு
மிடையே கண்ணையும் (நிறுத்தி), மூக்கின் வழியாக உள்ளேயும் வெளியிலும் போகும்
மூச்சுக்களை ஸமமாகச்செய்து, இந்திரியங்கள் மனம் புத்தி என்றவற்றை அடக்கி, ஆசை
யும் அச்சமும் கோபமும் நீங்கி, மோகத்தையே சிறந்த புகலிடமாகவுடையவனாய் எப்
பொழுதும் (பகவானை) நினைத்துக்கொண்டிருப்பவன் எவனோ, அவன் விடுபட்டவனே.

ஓசைமுதலியவிஷயங்கள் செவ்முதலியவற்றின்வழியாக உள்ளே புத்தியிற்
புகும்படி செய்யப்படுகின்றன. அவற்றை நினைவாதவனுக்கு வெளியிலுள்ள ஓசை
முதலியவை வெளியிலேயே நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை இவ்வாறு நிறுத்தி,
கண்ணையும் இருபுருவத்திற்கு மிடையே (என்பதனோடு), 'நிறுத்தி' என்பதைக் கூட்
டுக. இவ்வாறு (சீழ்க் கூறிய) நிலையிலே உடம்பை நிறுத்தியுள்ள துறவியானவன்
மோகத்தையே உயர்ந்த அடைக்கலமாகக் கொண்டவனாய் (ப் பகவானை) நினைப்ப
வனாவன். எவன் இவ்வாறு எப்பொழுதும் துறவியாக இருக்கின்றானோ, அவன் விடுப
ட்டவன்தான் ; மோகத்திற்காக அவனால் செய்யவேண்டியது வேறொன்று
மில்லை. (உஎ, உஅ)

இவ்வாறு ஒருநிலைப்பட்டு ஸமாதிகூடியமனத்தினன் எதனை அறியவேண்டும்
என்பது ?—கூறுவோம் :

உக. லொதூரம் யஜ்ஞதவஸா ஸவ-ஹோகஹெஸூரம் |

ஸுஹ்யம் ஸவ-ஹிதாநா ஐஞாக்ஷா ஜாம் ஸாணீஜ்ஜதி ||

உதி ஸ்ரீஹாலாரதே ஸதஸாஹஸ்யூம் ஸம்ஹிதாயாம் வெயா-
விக்ஷாம் விஷ்வாவ-ணீ ஸ்ரீஹ்யவஜ்ஜிதாஸு உவநிஷ்ணு ஸ்ரஹவிஷ்ணாயாம்
யோமஸாஹெ ஸ்ரீகஜ்ஜாஜி-நஸம்வாஹெ ஸம்நாஸயொமொ நா உ
வணஹோஹ்யாயம் ||

லொதூரம் யஜ்ஞதவஸா யஜ்ஞதாம் தவஸாம் உ கத்யூர-ஹெண
ஹெவகார-ஹெண உ, ஸவ-ஹோகஹெஸூரம் ஸவெஷாம் ஹோகாநாம் ஹி-
ந்ஸ் ஸம்ஸூரம், ஸுஹ்யம் ஸவ-ஹிதாநாம் ஸவபூரணிதாம் ஸ்ர-க்யூவகா-
ரதிரவெக்ஷயா உவகாரிணம் ஸவபூ-ஹிதாநாம் ஹ்யெஸயம் ஸவபூகஜ்ஜிஹா-
யூக்ஷம் ஸவபூ-க்யூயஸாக்ஷிணம் ஜாம் நாராயணம் ஜ்ஞாக்ஷா ஸாணீம் ஸவபூஸம்-
வாரொவரதீஸ் ஐஜதி ஸ்ராஹேதி || உக ||

உதி ஸ்ரீஹ்யவஜ்ஜிதாஸாஹெ வணஹோஹ்யாயம் ||

உக. யஜ்ஞம் தபஸ் என்றவற்றை அநுபலிப்பவனும், உலகங்களனைத்திற்
கும் மேலானகடவுளும், பிராணிகட்கெல்லாம் தோழனுமான என்னை (அவன்)
அறித்து ஒழிபைப் பெறுகளுள்.

ஸ்ரீ மகாபாதத்திலே, நூருயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையாய் வ்யாஸர் அருளிச்
செய்ததிலே, பிஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையாக, உபரிஷத்துக்களாக, ப்ராஹ்
மண்தீயமாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ஜ்ஞ-ஸம்வாதத்திலே
ஸம்ஸானயோகம் என்னும் ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

“ நாராயணனாகிய நான் யாகங்களையும் தவங்களையும், (அவற்றைச் செய்யும்)
சர்த்தாவாகவும் (அவற்றால் ஆராதிக்கப்படும்) கடவுளாகவும் அநுபலிப்பவன் ; உலக
ங்களைவற்றிற்கும் மேலான ஈசுவரன் ; பதினாபகாரத்தை வேண்டாது ஸகலப்
பிராணிகட்கும் உதவிபுரியும் தோழன் ; ஸகலபூதங்களுடைய ஹிருதயத்தினுள் தங்
கிருப்பவன் ; ஸகலகர்மங்களுடைய பயன்களுக்கும் தலைவன் [அப்பயன்களை மேல்
பார்த்தல் பகிர்ந்து கொடுப்பவன்] ; எல்லா உணர்ச்சிகட்கும் ஸாக்ஷி ” என்று என்
னை (அவன்) அறித்து, ஸம்ஸாரம் முழுதும் ஒழிந்ததெலாகிய ஒழிபைப் பெறுக
ளுள். (உக)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்தில் ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

ஷ்ஷொஃய்யாயம் ய்யாநயொமஃ ||

சுதீதாநஹ்ராஃய்யாநயொமஹ் ஸஜ்யஸூகம் ப்ரதி சுதார-
மஸ்ய ஸத்ருஹத்ருதாஃ ஸ்ரோகாஃ ‘ஸூகாந் க்ஷகா வஹிஃ’ ஐத்யாடியம் உவ-
திஷ்டாஃ | தெஷாந் வுதீஸ்தாந்யம் சுயம் ஷ்ஷொஃய்யாயம் ஸ்ரஹ்யதெ | தத்ரு-
ய்யாநயொமஸ்ய வஹிரம்மம் சுபி ஐதி, யாவஸு ய்யாநயொமாரொஹணஸஜ்யஃ
தாவஸு ஸ்ரஹஸ்யை சுயிக்ஷதெந சுத்யஸ்யம் சுபி ஐத்யுதஃ தசு ஹஸ்தி—சுநாஸ்தி த
ஐதி ||

நநு கிஜ்யஃ ய்யாநயொமாரொஹணஸஜ்யைகாரணம், யாவதா சுநஸ்யெ-
யதெவ விஹிதம் சுபி யாவஜ்ஜீவ்ய—ந, ‘ஸ்ரஹஸ்யைகாந்யெய்யாநம் சுபி கார-
ணஸ்யதெ’ ஐதி விஸேஷாஸு, ஸ்ரஹஸ்யை உ ஸதெதெவ ஸம்வாஸ்யகாரணாஸு |
ஸ்ரஹஸ்யை ஸ்ரஹஸ்யை உ ஸஜி சுபி உ உஹயம் சுத்யஸ்யை சுவிஸ்யை
யெசு ஸ்யாஸு ததா ‘ஸ்ரஹஸ்யை’ ‘ஸ்ரஹஸ்யை’ உ ஐதி ஸஜி சுபி விஷயஸெ-
தெந விஸேஷணம் விஹாஸகாரணம் உ சுநஸ்யை ஸ்யாஸு ||

ஆறாம் அத்தியாயம் : தியானயோகம்.

தியானயோகத்தோடு கர்மயோகம் ஒரூபத்தேர முடியாது.

சென்ற அடுத்த அத்தியாயத்தின் முடிவிலே, மெய்யறிவின் அந்தரங்கஸாதந
மான தியானயோகத்திற்கு ஸூத்ரம்போன்றுள்ள “வெளியிலுள்ள” (௫-௨௭) என்
பதுமுதலான சுலோகங்கள் உபதேசிக்கப்பட்டன. அவற்றைவிவரிக்கும் உரைபோன்
துள்ள இந்த ஆறாம் அத்தியாயம் தொடங்கப்படுகின்றது. இனி, கர்மமானது தியான
யோகத்திற்குப் பகிரங்கஸாதநமாதலால், (கர்மத்திற்கு) உரிய கிருகஸ்தன் தியானயோ
கத்தைக் கூடுதற்கு வல்லவனாகும்வரையில் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும் என்பது.
ஆகவே, (பகவான்,) அதனை “எவன்” (சு - க) எனப் புகழ்கின்றார் :

(ஆக்ஷேபம்) :—அப்படியானால், விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தை உயிர்வாழ்க்கை
முழுவதும் அநுஷ்டிக்கவேவேண்டு மாதலின், (“தியானயோகத்தைக் கூடுதற்கு
வல்லவனாகும்வரையில்” என) தியானயோகம் கைகூடுதலை எல்லைப்படுத்துதல்
எதற்காக ?

(ஸமாதானம்) :—அப்படியன்று ; “யோகத்தைக் கூடுவதிலே கருத்துடைய
முனிவனுக்குக் கர்மம் ஸாதந மெனப்படுகின்றது” (சு - ஈ) என்னும் சிறப்புத் திரு
வாக்கினாலும், யோகத்தைக்கூடியவனை ஒழிபையே கூடும்படிசெய்தலானு மென்க.
(யோகத்தைக்) கூடுவதிலே கருத்துடையவனும், (யோகத்தைக்) கூடியவனும் ஒழிபும்
கர்மமுமாகிய திரண்டனையும் செய்யவேண்டுமென்பது கருத்தானால், அப்பொழுது
கர்மத்தைப்பற்றியவனை ‘(யோகத்தைக்) கூடுவதிலே கருத்துடைய’ எனவும், ஒழி
பைப்பற்றியவனை “(யோகத்தைக்) கூடின்” எனவும் தனித்தனி சிறப்பித்துக் கூறு
தலும், (அவ்விருவரையும் இருவகுப்பினராகப்) பிரிவுசெய்தலும் வீணாகும்.

சகி, ஸ்ரூதிணாம் சுபூதி யொமரோருஷாம் ஸவதி, ஸ்ரூதிஸ்ய சுபூதி, கமெயு ம ஸ்ரூருஷவம் ம வ ஸ்ரூதிமாம்; தாமவெக்யு 'ஸ்ரூருஷ-
கோம்' 'ஸ்ரூதிஸ்ய' வ உத் விஸெஷணம் விவாசகாரணம் வ உபவக்யுதெ
யாவெதி வேச-த, 'கமெயுவ' உதி ஸவதாசு, வாநம் யொமமுஹணாஸு
'யொமரோருஷம்' உத்; ய ஸூதிஸ வகுவுயம் யொமயு ஸ்ரூருஷாம் த-
மெயுவ ஸ்ரூதிஸ்ய ஸரி வாவ கசுபுவம் காரணம் யொமமஹம் வுதி உயுதெ
உதி | சுபூதி ம யாவஜ்வம் கசுபுவ்யுபுராஜ்ஜி கல்யு விபிவி கரிபுணம் ||

யொமயிமுஷுவவதாஸு—யுஹஸ்யு வேசு கரிபுணோ யொமொ விவிதி:
ஷெஷ சுயூரயெ, லம் யொமயிமுஷு கவி கரிபுமதி கரிபுமஹம் வுராஸூதி
உத் சுபூதி மாஸாஸங்கா கம-வவதூ ஸூராச | ஸவஸ்யம் ஸி க்யுதம் கரிபு காரிபு
தித்யம் வா—தோஷஸ்யு தித்யுசாசு சுதாரஸ்யுசு—ஹம் ஸவஸு ஸ்ராவத ஸவவ |
தித்யுஸ்யு வ கரிபுணம் வெஷுபூரணாவஸ்ய-ஸகாசு ஸவெத ஸவிதவ்யு உதி
கவாமாசி, சுத்யூயா வெஷஸ்யு சூதயுபூபூஸம்மாசு உத் | ம வ கரிபுணி ஸதி

(பிரதிபாதி):—தினி, ஆச்ரமத்தானுள் [கிருகஸ்தர்களுள்] ஒருவன் யோக
த்ததக்கடுவதிலே கருத்துடையவன்; ஒருவன் (யோகத்தைக்) கூடினவன்; மற்றை
யோர்கன் (யோகத்தைக்) கூடுவதிலே கருத்துடையவரல்லர், (யோகத்தைக்) கூடின
வருமல்லர்; (இவர்களுள், மூன்றும் வகுப்பினரான) அவர்களைக் குறித்து (மற்றை
யோகரை 'யோகத்தைக்' கூடுவதிலே கருத்துடைய" எனவும், "யோகத்தைகூடின"
எனவும், சிறப்பித்துக் கூறுதலும், பிரிவுசெய்தலும் பொருந்தவே பொருந்துகின்றது
எனில்.—

(வாதி):—அப்படியன்று; "அவனுக்கே" (சு - கூ) என்னும் திருவாக்கினு
ளும், "யோகத்தைக்கூடின" (சு - கூ) என யோகமென்னும் சொல்லை மீண்டும்
சொத்தவழங்குதலாலுமேயாக. எவன் முந்தி யோகத்தைக்கூடுவதிலே கருத்துடை
யவனாக இருந்தானோ, அவனே (அதாவது யோகத்தைக்) கூடினவனே யோகத்தின்
பயனுக்கு ஸாதனமான ஒழிப்பையே அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று கூறப்படுகின்றது.
ஆதலால், ஒருகர்மத்தையாமினும் உயிர்வாழ்க்கைமுழுதும் அநுஷ்டிக்கவேனுமென்
பது அமையவில்லை.

யோகத்தினின்று தவறியவனைப்பற்றிய திருவாக்கினுளும் இது அமையவில்லை.
(சு - கூ, கூஅ - ஆம் சுனோகங்களைப் பார்ச்சு). ஆறும் அத்தியாயத்திலே யோக
மானது கிருகஸ்தனான கர்மிக்கு விதிக்கப்பட்டதானால், அவன் யோகத்தினின்று தவ
றியவனானதும், கர்மத்தின் கதையை - கர்மத்தின்பயனைப் பெறுகிறானதனால், அவன்
கர்மத்திலிருந்து விலகிச் சங்கீர்த்தனானது பொருந்தாத தாகும். மேலாகமென்பது
நித்தியமாயிருத்தலின் (ஒன்றிலுள்) வினைக்கப்படாததாயிருக்க, செய்யப்பட்டகர்ம
மானது கர்மமகர்மமாயினும் நித்தியகர்மமாயினும் தன்பயனை வினைக்கவேண்டிகின்ற
தல்லது. "நித்தியகர்மமும், காமத்திககர்மமும் வேதமாகிய பிரமானத்தால் உணர்த்
தப்பட்டவையாகிய (வேற்றிற் குப்) பயன் இருக்கவே இருக்கின்றது; அல்லாவிட்டால்,
வேதம் வினைன்று அமையவேண்டுமாதலின்" எனக் கூறியுள்ளோம் (சு - கூஅ.)
கூன்றிடும், கர்மமும் உண்டிற்று (ஞானம் கர்மம் என்ற) பிரண்டினின்றும் தவறிய

உலயவிலுஷ்டவதமது சுபூஷக, கடுகொனா விஞ்ஞாஸகாரணாநாவவதெஃ ||

கடுக க்ருதது ஂரஂஸுரெ ஸஂக்யஸு ஐத்யுதஃ சுததுஃ கடுக மஹம் நாரஹத
ஐதி வெசு—ந, ஂரஂஸுரெ ஸஂக்யாஸஸு சுயிகதரஹதஹைதஂகொவவதெஃ ||

ரொகொயெவ ஐதி வெசு—ஹுகடுகொனா க்ருதாநாது ஂரஂஸுரெ ஸஂக்யா-
லொ ரொகொயெவ ந மஹாஹாரய யொமஸஹிதஃ; யொமாசு வ விஞ்ஞாஸஃ, ஐத்யு-
தஃ தஂ ஸ்ரதி நாராஸஂகா யஂதெவ ஐதி வெசு—ந, ‘வனகாகீ யதவிதூதூ
கிராஸீரவரிமுஹம்’ ‘ஸ்ரஹ்வாரிவ தெ ஹிதஃ’ ஐதி கடுகஸஂக்யாஸவிபாநாசு |
ந வ சுத்யுபாநகாஹெ ஹிஸஹாயகாஸஂகா, யெந வனகாகிக்ஹம் விபீயதெ | ந
வ ஹுஹஸஸு ‘கிராஸீரவரிமுஹம்’ ஐத்யாஹிவதமது சுநஂகருத்யு | உலயவிலு-
ஷ்டஸ்ரதாநாவவதெஃ ||

சுநாஸுரித ஐத்யுதெந கடுகொன வனவ ஸஂக்யாலிக்ஹம் யொமிக்ஹம் வ உதஃ,
ஸ்ரதிஹிதஂ வ கிரதெஃ சுசுரியஸு வ ஸஂக்யாலிக்ஹம் யொமிக்ஹம் வெதி வெசு—ந,
வனைப்பற்றிக் கூறுதல் பயனில்லாததாம் [நேரன்றும்]; கர்மத்தினின்று தவறும் விஷ-
யத்திலே காரணம் பொருந்தாமையின். (எவ்வகையிலும், கர்மத்தின்பயன் இருக்கவே
இருக்கின்றது. ஆதலால், கிருகஸ்தன் ‘யோகப்ரஷ்டன் [யோகத்தினின்று தவறிய
வன்]’ என்னும் சொல்லால் கூறற்கு உரியவனாகான் எனக் கண்டுகொள்க.)

(பிரதிவாதி):—(முத்திபெற விரும்புவோனாலே), கர்மமானது ஈச்வரனிடத்து
அர்ப்பித்துச் செய்யப்பட்டுள்ளமையால், கர்மமானது செய்பவனுக்குப் பயனை விளைக்
காது எனில்,—

(வாதி):—அப்படியன்று; ஈச்வரனிடத்து அர்ப்பித்தல் மிக்க அதிகமான பய-
னைக் கொடுப்பதென்பது கூடுமாதலின்.

(பிரதிவாதி):—(அப்படியானால், அது) மோகஷத்திற்குத்தான் எனில்,—(எப்-
படி?)—தியானயோகத்தோடு கூடிச் செய்யப்பட்ட தனதுகர்மங்களை ஈச்வரனிட-
த்து அர்ப்பித்தல் மோகஷத்திற்கேயன்றி வேறுபயனுக்கு அன்று. ஆனால், (ஒருவன்)
தியானயோகத்தினின்றும் தவறியவன்; எனவே, அவன்விஷயத்திலே கேடு (உண்-
டென்று) சங்கித்தல் பொருந்தியதே எனில்,—

(வாதி):—அப்படியன்று; “தனிப்பட்டவன், மனத்தையும் உடம்பையும்
அடக்கியவன், ஆசைநீங்கியவன், உடைமையில்லாதவன்” (சு - ௧௦), “ப்ரஹ்மசாரி
விரதத்தில் நிற்பவன்” (சு - ௧௪) எனக் கர்மங்களைத் துறந்திதெஹி விதித்தலால்.
மேலும், தியானகாலத்திலே மனைவியின் உதவி (எதாவது வேண்டுமோ என்று)
இங்கே சங்கித்தலும் தகாது. ஏனெனில், தனியாயிருத்தல் விதிக்கப்படுகின்றது.
அன்றியும், கிருகஸ்தனுக்கு “ஆசையற்றவன், உடைமையில்லாதவன்” (சு - ௧௦)
என்று தொடங்கும் திருவாக்கானது நலமாக இல்லை. மற்றும், (ஞானம்கர்மம் என்ற)
இரண்டினின்றும் தவறியவனைப்பற்றி வினவுதல் (சு-௩௮) பொருந்தாமையாலுமென்க.

(பிரதிவாதி):—“எவன்” (சு - ௧) என்றஇதனால், கர்மத்தையுடையவனே
ஸந்யாஸி எனவும் யோகி யெனவும் கூறப்பட்டது; இன்னும், (அதே சுலோகத்தி-
னால்) அக்ஷியில்லாதவனாகவும் கர்மமில்லாதவனாகவும் மிருப்பவன் ஸந்யாஸியாகவும் யோகி-
யாகவும் மிருப்பது மறுக்கப்பட்டது எனில்,—

ஸ்ரீஹமவாநு உவாஹ ||

க. சுநாஸ்திரிதம் கடுமமபு காய-ம் கடு-க ரொகி யம் |

ஸ ஸம்நூவான் உ யொயீ உ ந நிரதூந-க வாகி-யம் ||

சுநாஸ்திரிதம் ந ஸ்ரிரிதம் சுநாஸ்திரிதம்—கிழ?—கடு-மமம் கடுணாம் மமம் யக் தக் சுநாஸ்திரிதம், கடுமமபுத்வஹாரணித உத்யுயம் | யொ வநி கடுமமபுத்வஹாரவாநு ஸம் கடுமமபு ஸ்ரிரிதம் ஹவகி, சுயம் த- தவிவரீதம், கதம் சுநாஸ்திரிதம் கடுமமபு ||

ஹவம்வ-டுதம் ஸந காய-ம் கதய்யம் நித்யம் காஜிவிவரீதம் சுநிஹமா-தூடிகம் கடு-க ரொகி நிவ-தயுகி யம் சுநிசு | யம் ஸம்நூவான் கடு-ஸ கடு-ஹரொ-ஹா விஸிஷ்டதெ உதெ-தயுயம் ஸுஹ—ஸ ஸம்நூவான் உ யொயீ உ உதி | ஸம்நூவான் வரிதூ-ம் யஸு சுஹி ஸ ஸம்நூவான் உ யொயீ உ—யொயீ உதி-ஸுயோயாம் யஸு சுஹி ஸ யொயீ உ—உதெ-தவம் ம-ணஸம்வ-தம் சுயம் கடுவம், ந கெவம் நிரதூ-ம் சுசு-ய ஹவ ஸம்நூவான் யொயீ உ உதி கடுவம் | நித-தாம் சுயம் கடு-மமபு-தாம் யஸு ஸ நிரதூ-ம், சுசு-யஸு சுநிஸா-யநா சுவி சவி-தூ-தாம் சு-யாம் தவொ-தா-திகாம் யஸு சுஹி சவிசு-யம் || க ||

கர்மத்திலே ஸந்யாஸம்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லவற்றார் :

க. எவன் கர்மத்தின்பயனைச் சார்ந்திடாதவனாய்ச், செய்வவேண்டிய கர்மத்தைச் செய்கின்றனோ, அவன் ஸந்யாஸியும் யோகியும் (ஆகின்றான்) ; அக்நியில்லாதவனாயும் கர்மமில்லாதவனாயு மிருப்பவன் (ஸந்யாஸியாயும் யோகியும் ஆகிறான்) அல்லன்.

சார்ந்திடாதவன்—எதனை?—கர்மத்தின்பயனை. கர்மங்களின்பயன் எதுவோ, அதனைச் சார்ந்திடாதவன் (என்பதற்கு) - கர்மத்தின்பயனிலே ஆசையில்லாதவன் என்று பொருள். எவன் கர்மத்தின்பயனிலே ஆசையுடையவனோ, அவன் கர்மத்தின்பயனைச் சார்ந்து[வேண்டி]நிற்பவன் ஆகிறான். இவனோ அவனுக்கு மாறானவன் ; ஆதலால், கர்மத்தின்பயனை வேண்டாதவன்.

எவனொருவன் இவ்வாறிருப்பவனாய், காம்ய கர்மத்திற்கு மாறாயுள்ளதும் செய்வவேண்டியதுமான அக்நிஹோத்ரம் முதலிய நித்தியகர்மத்தைச் செய்துமுடிக்கின்றனோ, எவன் இப்படிப்பட்ட கர்மியோ, அவன் மற்றைய கர்மிகளைக்காட்டிலும் மேலானவனாய் இருக்கிறான். என்ற இவ்விஷயத்தைக் காட்டும்பொருட்டு “அவன் ஸந்யாஸியும் யோகியும் ஆகிறான்” என அருளிச்செய்கிறார். துறவு எவனுக்கு உள்ளதோ, அவன் ஸந்யாஸி ; மனம் ஒருநிலைப்பட்டு அமைதல் எவனுக்கு உள்ளதோ, அவன் யோகி. என இத்தகையகுணமுள்ளவன் இவன் எனக்கொள்ளவேண்டும். கேவலம் அக்நியில்லாதவனாயும் கர்மமில்லாதவனாயு மிருப்பவன்தான் ஸந்யாஸியும் யோகியும் ஆகிறான் என்று கொள்ளக்கூடாது. கர்மங்கட்குத் துனையாயுள்ள அக்நிகள் எவனிடத்தினின்றும் போய்விட்டனவோ, அவன் அக்நியில்லாதவன், அக்நிகளை ஸாதரமாகவுடையவ அவல்லவுமான தவம் தாம் முதலிய கர்மங்கள் எவனுக்குஇல்லையோ, அவன் கர்மமில்லாதவன்.

(க)

ததா வ நிரமெஃ சகிர்யஸெஸ்ய வ ஸ்ரூதீஸ்யதீயொமஸாஸெஸ்ய ஷு ஸம்-
த்யாவிகும் யொமிகும் வ ப்ரவிகிஷ்ட | கயஸு உஹ ஸாமெஃ ஸகிர்யஸ்ய வ ஸந்த்யா-
விகும் யொமிகும் வ கப்ரவிகிஷ்ட உஷுதெ உதி?—நெஷ ஷொஷம், கயாலிக்
மண்ணுத்திர உபயஸ்ய ஸம்விவாடியிஷிதகூபக | தக கயஸு? கரீஷுமலஸங்கஜ-
ஸந்த்யாவாச ஸந்த்யாவிகும், யொமாமகெத வ கரீஷாமுஷாநாச கரீஷுமல-
ஸங்கஜஸ்ய வ விதவிசெவகெதொஃ வரித்யாமாச யொமிகும் வ உதி ஸளணஸு
உபயம்; த வாமஃ சம்பு ஸந்த்யாவிகும் யொமிகும் வ கவிப்ரெதஸு உதி ஸளத-
ஸிஷு ஷுஷுயிதாஸிஷ—

2. யா ஸந்த்யாவரீதி ப்ராஹ்மஃ யொமம் தம் விவி வாணுவ |

த ஹ்யஸந்த்யாவஸங்கஜஃ யொமீ ஸவதி கஹுந ||

யா ஸவபுகரீஷுதீவாரித்யாமகணம் வாரிஷுஸந்த்யாவஸம் ஸந்த்யா-
வாஸு உதி ப்ராஹ்மஃ ஸ்ரூதீஸ்யதீவிஷம், யொமம் கரீஷாமுஷாநாமகணம் தம்
வாரிஷுஸந்த்யாவஸம் விவி ஜாநிஷி கெ வாணுவ | கரீஷொமஸ்ய ப்ரவிகி-
ஷுணஸ்ய கவிவரீதெத தீஷுதீஷுணெத வாரிஷுஸந்த்யாவஸெத கீஷுஸம்

(ஆசேஷம்):—அப்படியானால், அக்நிமில்லாதவனாகும் கர்மமில்லாதவனாகும்
மிருப்பவன்தான் ஸந்யாவியும் யோகியுமாகிறான் என்பது சுருதிகளிலும் ஸ்மிருதி
களிலும் யோகநூல்களிலும் தெளிவாக உணர்த்தப்பட்டிருக்கின்றது. அக்நியையுடை
வனாகும் கர்மத்தையுடையவனாகும் மிருப்பவனுங்கூட ஸந்யாவியும் யோகியுமாகிறான்
என்று பிரஸித்தமில்லாத(வேறுபுதியிடையினை) பகவான் இங்கே உபதேசிப்பது
எப்படி?—

(ஸமாதானம்):—இது குற்றமன்று; ஒருவனை உபசாரவழக்கினால் இரண்ட
னையும்[அக்நியையுடையவனாகும் கர்மத்தையுடையவனாகும் மிருப்பவனிடத்து, ஸந்யாவி
யாதனையும் யோகியாதனையும்] ஏற்றிக்கூறவேண்டுமென்றும் கருத்துடைமையாலென்க.
அகிதெப்படியெனில்,—கர்மத்தின்பயனிலே நினைவை விட்டிடுதலால் (க) ஸந்யாவி
யாதலென்பதும், தியானயோகத்திற்குஸாதகமாகக் கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலாலும்
மனம் அகிதற்குக் காரணமாய்க் கர்மத்தின்பயனிலேயுள்ள நினைவை ஒழித்தலாலும்
(உ) யோகியாதலென்பதும் ஆகியிரண்டும் உபசாரவழக்கு. மற்று, (கர்மயோகியான
வன்) முதன்மையான ஸந்யாவியும் முதன்மையான யோகியுமாகிறானென்பது கருத்
தன்று. என்னும்இப்பொருளை உணர்த்தும்பொருட்டு, (பகவான்) அருளிச்செய்கிறார் :

உ. பாண்டவ ! (சுருதிகள்) எதனை ஸந்யாஸமாகக் கூறுகின்றனவோ, அதனை
யோகமாகத் தெரிந்துகொள். ஏனெனில், என்னங்களை விடாத எவனும் யோகியாக
மாட்டானன்றோ.

பாண்டவ ! சுருதிகளையும் ஸ்மிருதிகளையும் அறிந்தவர் எதனை இவ்வாறு
(அதாவது) ஸகலகர்மங்களையும், அவற்றின்பயன்களையும் விட்டிடுதலாகிய உண்மையான
ஸந்யாஸமென்று கூறுகிறார்களோ அந்த உண்மையான ஸந்யாஸத்தை, கர்மங்களை
அநுஷ்டித்தலாகிய யோகமென்று அறிந்துகொள்.

(வினா):—(கர்மத்தின்) தலைப்படுதலாகிய கர்மயோகத்திற்கு, அதற்குமுறுதலை
யாய். அக்கர்மத்தினின்றும் ஒழிதலாகிய உண்மையான ஸந்யாஸத்தோடு எத்தகைய

க. சூரூரூகெஷாஜகமெயே-காமு கஜ-காரணஜெஷுதெ |

யொமாரூஜவஸு தலெஷுவ ஸஜி காரணஜெஷுதெ ||

சூரூரூகெஷா? சூரோப-உஷுதே, சுதாரூபவஸு, யூரூயொமெ
கவஸூரூக-சு சுஸூதவஸு உஷுதே? | கவஸு சூரூரூகெஷா? ஜெஷுதே, கஜ-மெய-
லா-யூரூவரித உஷுதே? | கிசு சூரூரூகெஷா? யொம- | கஜ-காரணம் ஸாப-
தே உஷுதெ | யொமாரூஜவஸு வ-க: தலெஷுவ ஸஜி உவஸஜி ஸவகஜிஷுஜி
நிஷுதே? காரணம், யொமாரூபவஸு ஸாபதே உஷுதெ உஷுதே? | யாவஜூர-
வஸ கஜிஷுஜி உவாரிசெ தாவதூவஸ நிராயாஸவஸு ஜிகெம்ஜியவஸு விதம்
ஸஜிபியதெ | தயா ஸதி ஸ ஸஜி யொமாரூபவ ஸவதி | தயாவ உஷுதே—

“கெசகாஷுஜம் ஸூரூஷுஜவஸூரூஜி விதே யலெககா ஸஜிதா ஸகூ-
வ | ஸஜி ஸஜிதேஷுஜிதபாசகஜிஷுஜி தகவஸுதெஸூரூவாரி: சூயாஷுஜி” உதி || ௩ ||

கல உஷுதே கஜ யொமாரூபவ ஸவதி உதி? உஷுதே—

க. யோகத்தைக்கூடுவதிலே கருத்துடைய முனிவனுக்குக் கர்மம் ஸாதக
மெனப்படுகின்றது. யோகத்தைக்கூடிய அவனுக்கே (அப்பொழுது) ஒழிபு ஸாதகமென
ப்படுகின்றது. [அப்பொழுது - யோகத்தைக்கூடியபொழுது.]

கூடுவதிலே கருத்துடைய - கூடாத : தியானயோகத்திலே நின்றற்குமுடியாத
என்பதுபொருள்.—கூடுவதிலே கருத்துடைய எவனுக்கு?—முனிவனுக்கு : கர்மம்
என் பயனை கிடுபவனுக்கு என்றபடி. (இனிமேல் முனிவனுக்குப் போகிறவனாய்
இப்பொழுது கர்மத்தின்பயனைத் துறத்திடும் கர்மயோகியை - முனிவன் என்பது உப-
சாரவழிக்கு.)—எதனைக் கூடுவதிலே கருத்துடைய?—தியான யோகத்தை. கர்ம-
மானது அவனுக்கு, முதலில் சித்தகத்தியையும், பின்பு தியானயோகத்திலே விருப்ப-
த்தையும், பின்பு அந்தத் தியானயோகத்திற்கு ஏற்றதகுதியையும் உண்டாக்குகின்ற
ஸாதகம் எனப்படுகின்றது. ஆனால், யோகத்தைக் கூடிவிட்டால், அப்பொழுது
அவனுக்கு, ஸகலகர்மங்களினின்றும் ஒழிதலாகிய ஒழிபுதான் ஸாதகம் : அதாவது,
தியோகத்தைக்கூடிவந்தும் நிகைக்கு (ஒழிபே) ஸாதகமென்க. (அவன்) எவ்வளவு
எவ்வளவு கர்மங்களினின்றும் ஒழிக்கின்றானோ, அவ்வளவு அவ்வளவுதொல்லையில்லாதவ-
னும் கித்திரியங்களை வென்ற-அவனுக்கு மனம் ஒருகிலப்படுகின்றது. அவ்வாறுள்ள
வனவிலே, அவன் சடக்கென்றுயோகத்தைக் கூடினவனாகிறான். அவ்வண்ணமே, “(பா-
ஷ்யமானது எங்கும்) ஒன்றாயும் ஸமமாயும் உள்ளது (என்னும்அறிவும்), உண்மையுடை-
மையும், ஒழுக்கமும், (கல்வழியிலே) உறுதியும், அஹிம்சையும், நேர்மையும், அநேக
கர்மங்களினின்றும் ஒழிபம் எப்படிப்பட்டனவோ, அப்படிப்பட்ட பொருள்
நிராமணனுக்கு (வேறு) கில்லை” (௩ - சா - மோ - களஞ - ௩௮) எனக் கூறப்பட்ட
கருத்தென்றது. (௩)

தியானயோகி என்பவன் எவன்?

இனி இப்பொழுது, (ஒருவன்) எப்பொழுது யோகத்தைக் கூடினவனாகிறான்?
என்பது—கூறுவோம் :

ச. யதா ஹி நெத்ரியாயெஷா ந கரேஸ்வநாஷஜ்ஜதே |

ஸவக்ஸங்கஜ்ஜஸந்தூவீ யொமாராஜஸ்தொஷதே ||

யதா ஸாரியோதஜ்ஜதா யொயீ ஹி ஹ்ரியாயெஷா ஹ்ரியாணாஸு
கயூரீ ஸஜாடியம் தெஷா ஹ்ரியாயெஷா கரேஸ்வா உ மிக்ஷெகிதிககாஜி-
புதிஷிஷெஷா ப்ரயொஜநாஹாவஸாபூ ந சுநாஷஜ்ஜதே சுநாஷாஸம் கத-
புதாவாஸிம் ந கரொதீத்யூயி | ஸவக்ஸங்கஜ்ஜஸந்தூவீ ஸவபூந ஸக்-
ஜூந ஹாஜி-தூயூகாஜிஹேத-நு ஸந்தூவிகாஸம்ஸு கஸெஷுத் ஸ ஸவ-
ஸங்கஜ்ஜஸந்தூவீ யொமாராஜம் ப்ராஜ்யொய ஹ்ருதக, ததா தஷ்மிந்
காஹே உஷுதே | 'ஸவக்ஸங்கஜ்ஜஸந்தூவீ' ஹ்ருதவநாஸ ஸவபூஸு காரிந்
ஸவபூணி உ கரீபூணி ஸந்தூஸெசு ஹ்ருத்யூயி | ஸங்கஜ்ஜி-நுயா ஹி ஸவெ-
காரிம் ;

“ஸங்கஜ்ஜி-நுயம் காரொ வெ யஜூரம் ஸங்கஜ்ஜஸந்தூவாம் ||”

“காரி ஜாநாரி தெ ரீ-நுயம் ஸங்கஜ்ஜாசு க்ஷம் ஹி ஜாயஸெ |

ந க்ஷாம் ஸங்கஜ்ஜயிஷூரீ ஸரீ-நுயொ ந ஹிஷூவரி ||” ஹ்ருதாஷிஸுதே ||

ஸவபூகாஜிபரிதூயெ உ ஸவபூகரீபரிதூயம் ஹிஷொ ஹவதி 'ஸ
யயாகாரொ ஹவதி ததூத-ஹ்ருவதி யதூத-ஹ்ருவதி ததூரீ காரா-தே'
ஹ்ருதாஷிஸு-தீஷு : |

ச. எண்ணங்கள் என்றவற்றை யெல்லாம் துறந்திடுந்தன்மையனாய்(எவன்)
எப்பொழுதன்றோ விஷயங்களில் பற்றுக்கொள்வதில்லையோ, கர்மங்களில்(பற்றுக்
கொள்வது) இல்லையோ, (அவன்)அப்பொழுது “யோகத்தைக் கூடினவன்” எனப்
படுகிறான்.

யோகியானவன் மனத்தைஒருநிலைப்படுத்திக்கொண்டு,இந்திரியங்களின் விஷய
ங்களாகிய ஓசைமுதலானவற்றிலும்,நித்தியம் நைமித்திகம் காம்யம் பிரதிஷித்தம் என்
னும் கர்மங்களிலும் எப்பொழுது (தனக்குப்)பயனின்மையை உணர்ந்து பற்றுக்கொள்
வதில்லையோ, அதாவது (அவை தனக்கு)அவச்யம் வேண்டியவை என்னும்புத்தியைக்
கொள்வதில்லையோ, (மற்றும், அவன் எப்பொழுது)இம்மைமறுமைப் பொருள்களை
விரும்புதற்குக்காரணமான எண்ணங்கள் யாவற்றையும் துறந்திடுந்தன்மையனோ,
அப்பொழுது(அவன்)யோகத்தைக் கூடினவன், அதாவது யோகத்தை அடைந்தவன்
என்க. “எண்ணங்கள் என்றவற்றையெல்லாம் துறந்திடுந்தன்மையனாய்” என்னுமிரு
வாக்கினால், “ஸகலஆசைகளையும் ஸகலகர்மங்களையும் துறந்திடுவேண்டும்” என்பது
பொருள். ஏனெனில், ஸகலஆசைகட்கும் எண்ணங்கள் காரணம் ; “எண்ணமென்பது
கர்மத்தின் வேர் ; யஜ்ஞங்கட்கு எண்ணமே பிறப்பிடம்”(மத - ௨ - ௨) “ஏ ! ஆசை
யே ! உன்னுடைய வேர் எனக்குத் தெரியும் ; நீ எண்ணத்தினின்றன்றோ பிறக்கின்
றாய். நான் உன்னை நினைக்கமாட்டேன் ; நீ வேரொடு இருக்கமாட்டாய் [அற்றுப்
போவாய்]” (ம - சா - மோ - கள - ௨௫) என்பன முதலான ஸ்மிருதிகளாலென்க.

இனி, ஆசைகளைத் தையும் விட்டவுடன் கர்மங்களைத் தையும் விட்டிடுதல்,
(தானே) அமைவதாகின்றது ; (என்பதை), “அவன் எதனை விரும்புகிறவனாய் இருக்
கின்றானோ, அதனைச் செய்யவேண்டியவனாகிறான் ; எதனைச் செய்யவேண்டியவனாக
இருக்கின்றானோ, அந்தக் கர்மத்தை(வெளியில்)செய்கிறான்” (பி - ச - ச-௫)என்பது

“யக்ஷி காராதே ஜனாஃ ததூதாரஸ்ய வெஷிசு” || உக்ராஹிஸ்யதிஸ்யு ||

உக்ராபாஜ—த ஸ்ரீ ஸவபுலஸ்கஜபுலஸ்குரஸே கஜிச ஸ்ரீகூபலி ஸதஃ | தஸாச ‘ஸவபுலஸ்கஜபுலஸ்குரஸி’ உதி வஸதாச ஸவபுல காராஸ ஸவபுலாணி வ கஜிபாணி துரபேதி ஸவபாஸ || ௪ ||

யக்ரா வஸவம் யொமாஸாருஃ கரா குதூ குதூநா உஜ்ஜதஃ உவதி ஸஸா-
ராஸபுலாசாச | கதி—

௫. உகரொதாதூநாஸஸூநாஸ நாதூநவஸாடியெச |

சூதெதூவ ஸ்ரூதூதூநா வஸூஃ சூதெதூவ ஸிவசுராதுநஃ ||

உகரொச ஸஸாரஸாமொ திஜ்ஜு சூதூநாஸ சூதூநா தகஃ உஜ்ஜு-
ஸொச, யொமாஸாருஃதாஸ சூவாடியெச உதூபுஃ | ந சூதூநாஸ கவஸாடி-
யெச ந கயஃ தயெச | சூதெதூவ ஸி யஸாச சூதூநஃ வஸூஃ | ந ஸி கதூஃ
கஜிச வஸூஃ யஃ ஸஸாராஸி-தூயெ ஸவதி | வஸூ-ராவி தாவச ரொகஸு வுதி
வூதிசு-ருவ ஸவ, ஸ்ரூதூதூதூநாஸதூநவாச | தஸாச ய-தூஸ கவபாராஸஸு
‘சூதெதூவ ஸ்ரூதூதூநா வஸூஃ’ உதி | சூதெதூவ ஸிவசு ஸதூ-ஃ | யஃ கதூஃ
கவகாஸி வாஸுஃ ஸதூ-ஃ. ஸொராவி குதூபுய-தூஸ வாவ உதி ய-தூஸெவ கவ-
பாராஸஸு : சூதெதூவ ஸிவசுராதுநஃ’ உதி || ௫ ||

முதலிய சுருதிகளாலும், “பிரானியானது எதெதைச் செய்கின்றதோ, அதது
ஆசையின் செய்கை” (மத - உ - ௪) என்னும் ஸ்மிருதிகளாலும் (அறிக).

இன்னும், யுக்தியினாலும் (அவ்வாறே அறிந்துகொள்க.) ஏனெனில், எண்ணங்கள்
இத்தையும் துறந்திடுமளவிலே ஒருவன் அசையவுங்கூட முடியாது. ஆகவே, “எண்
ணங்கள் என்றவற்றையெல்லாம் துறந்தித்தன்மையன” என்னும் திருவாக்கினால்
பகவான், ஸதஸூசைகளையும் ஸதஸகர்மங்களையும் விட்டொழியும்படி அருளிச்செய்
கிறாரென்க. (௪)

இவ்வாறு யோகத்தைக் கூடினவளவிலே, ஸம்ஸார அநர்த்தக்கூட்டத்தினின்
றம தான் தன்னால் கரையேற்றப்பட்டவ னாகையே அதனால்,

௫. தன்னைத் தன்னால் கரையேற்றவேண்டும் ; தன்னைக் கெடுத்துக்கொள்
னக்கூடாது. ஏனெனில், தானே தனக்கு நண்பன் ; தானே தனக்குப் பகைவன்.

ஸம்ஸாரஸமுத்திரத்துள் மூழ்கிக்கிடக்கின்ற தன்னை, அதனினின்றும் தானே
பிரிவதுக்கிக் கரையேற்றிக்கொள்ளுகொண்டும் : யோகத்தைக் கூடிநின்றலை அடை
பச்செய்யவேண்டும் என்பது பொருள். தன்னை (அக்கடலுள்) கீழே மூழ்கிப் போம்படி
செய்யக்கூடாது. ஏனெனில், தானே தனக்கு நண்பன். ஸம்ஸாரத்தினின்றும்
விடுதெற்குப் பிரியாணுப்படக்கூடிய நண்பன் (தன்னைக்காட்டிலும்) வேறொருவன்
இல்லைவன்றி. அம்மட்டோ ! நண்பன் என்பவனுக்கூட மோஷியிஷயத்திலே பகை
வனைதான் : கிணைமமுதலிய கட்டுக்கு இடமாவ ஒதவின். ஆகவே, “தானே தன
க்கு நண்பன்” என்னும்தேற்றமானது காரென்க. தானே தனக்குப் பகைவன்.
நிகழ்செய்யவனும், (தன்னைக்காட்டிலும்) வேறாய் வெளியிலுள்ள பகைவன் எவனோ,
அவனாய்கூடத் தானேதான் (ஒருவன் தனக்குப் பகைவனாகச்) செய்துகொள்ளுகொள்ளுன்;
ஆகலால், “தானே தனக்குப் பகைவன்” என்னும்தேற்றமானது பொருந்தியதேதான்
என்க. [தேற்றம் - மிக்கெழுதியான நினைபம்.] (௫)

சூரெதூவ வஸூம் சூரெதூவ ரிவூம் சூதூம் உதூகூழ் | ததூ கி-
 ஁கூணா சூதூ சூதூமொ வஸூம்? கி஁கூணொ வா சூதூ சூதூமொ ரிவூம்
 உகீ? உதூதெ—

சு. வஸூம் ரா தூ 22 தூ நஸூவஸூ யெ நா 22 ரெதூவா 22 தூ நா ஜீதூ |

சு நா தூ நஸூம் ஸதூ செவ வதெ-தூ 22 ரெதூவ ஸதூ-வசு ||

வஸூம் சூதூ சூதூம் தவூ, தவூ சூதூம் ஸ சூதூ வஸூம் யெந
 சூதூ நா சூரெதூவ ஜீதூ, சூதூ காயகூரணஸூவா தொ யெந வஸூகூதூ,
 ஜிதெ஁ய உதூயூம் | சு நா தூம் தூ கஜிதா தூம் தூ ஸதூ செவ ஸதூ-
 வாவெ வதெ-தூ சூரெதூவ ஸதூ-வசு, யயா சு நா தூ ஸதூம் சூதூம் சு-
 வகாரீ தயா சூதூ சூதூம் சு வகாரெ வதூதெ உதூயூம் || சு ||

எ. ஜிதா தூம் பூரூணஸூ வரூதூ ஸூரூஜிதூ |

ஸீதொஷூ ஸூ-வடி஁வெஷூ தயா ரூநாவரூநயோம் ||

ஜிதா தூம் காயகூரணஸூவா-த சூதூ ஜிதொ யெந ஸூ ஜிதா தூ
 தவூ ஜிதா தூம் பூரூணஸூ பூ-ஸூதூண்கூரணஸூ ஸூதூ ஸூநூரூஜிதூ
 வரூதூ ஸூரூஜிதூ ஸூகூரூ சூதூவாவெந வதூதெ உதூயூம் | கிண-
 ஸீதொஷூ ஸூ-வடி஁வெஷூ தயா ரூதெ சு வரூதெ உ ரூநாவரூநயோம்
 பூ-ஜிதூவரிவயோம் || எ ||

“நானே தனக்கு நண்பன், நானே தனக்குப் பகைவன்” எனக் கூறப்பட்டது. அவ்விருவரும், தனக்கு நண்பனான தான் என்பவனுக்கு லக்ஷணம் என்ன? தனக்குப் பகைவனுமான தான் என்பவனுக்கு(ம்) லக்ஷணம் என்ன? என்பது — கூறுவோம் :

சு. எவன் தன்னைத் தான் ஜயித்திருக்கின்றனோ, அவனுக்குத் தனக்குத் தான் நண்பன்; ஆனால், தன்னை ஜயியாதவனுக்குத் தானே பகைவன்போல பகைமையிலே இருக்கின்றான்.

எவன் தேகம் இந்திரியங்கள் என்றவற்றின் சேர்க்கையை வசப்படுத்திக்கொண்டிருக்கின்றனோ, அதாவது இந்திரியங்களை வென்றிருக்கின்றனோ, அவனுக்குத் தனக்கு அவன் தான் நண்பன். மற்று, இந்திரியங்களை ஜயியாதவனுக்குத் தானே பகைவன்போலப் பகைமையிலே இருக்கின்றான் : தன்னைக்காட்டிலும் வேறய்(வேளரி யிலுள்ள) பகைவன் தனக்கு எப்படித் தீமைசெய்பவனோ, அப்படித் தான் தனக்குத் தீமை செய்துகொள்வதிலே இருக்கிறான் என்பது (தோந்த)பொருள். (சு)

எ. தன்னடக்கங்கொண்டு சார்தமாயிருப்பவனுடைய பரமாத்மஸ்வரூபமானது குளிர்வேப்பங்களிலும் இன்பதுன்பங்களிலும் அவ்வாறே மரியாதை அவமரியாதைகளிலும் (அவற்றால் தாக்கி அசைக்கப்படாததாய் அவனுடைய சித்தத்திலே எப்போழுதும்) ஒருநிலைப்பட்டுநிற்கின்றது.

(ஒருவன்) தேகம் இந்திரியங்கள் இவற்றை ஜயித்து மனந்தெளிந்திருக்கும் ஸர்வாலியாயிருக்கும்பொழுது, பரமாத்மஸ்வரூபமானது ஒருநிலைப்பட்டுநிற்கின்றது: (அது அவனுடைய) உள்ளபடியான ஆத்மஸ்வரூபமாகவே இருக்கின்றது என்பது பொருள்.

(எ)

அ. நோநாநொநததூதூ கட்டெனா விஜிதெந்ரயம் |

யாத உத்யுக்தே யோநி ஸரணோஷ ரஸகாநுநஃ ||

ஜோகவிஜோகத்தூதர் ஜோகம் ஸாஸ்திராத்வதாயுதநாம் வரிஜோ-
 கம், விஜோகம் த- ஸாஸ்திரே ஜோகநாம் தயேவ லூகம்வகராணம், தா-
 வ்யாம் ஜோகவிஜோகநாயுதம் தவ்யம் லோகநாமவ்யுத்யம் சூதா கணிகராணம் யஸ்ய
 ஸம் ஜோகவிஜோகத்தூதர் கதித்யம் கவ்யம், வவதி உத்யம், விஜிதெ-
 ந்யம் வ | யம் ஸாஸ்திரம், ய-தம் லோகநாம் த- லு உத்யெத கயதெ | லு
 யோகி வவதொவ்யுதநாம் த- லோகநாயுதநாம் லோகநி யஸ்ய ஸம்
 லோகநாயுதநாம் || ௮ ||

கிது-1

க. வாழ்வு-நீதியை-தராதவர்களுக்கு எல்லாவிடங்களிலும் தண்டனை.

வாயுவல்லுவி டி வாவெஷா மண்ணுநிலி-கரிவுத்தே ||

‘ஸாஹஸி’ உத்தராதீஸாகாய்யல் ஸாகம் வடல் | ஸாஹஸி உதி
 ஸாகுவகாரல் சமவேக்ஷி உவகத்யா, தீத்ரல் ஹேஹவாந், சாரிஸ் ஸாத்யம்,
 உதாவரீதம் உ ஸவ்யதிக வக்ஷம் உதிகே, உப்யஹஸ் யோ வீர-ஹயோம் உஹயோம் ஹி-
 கெஷி, வெஷ்யிஸ் சூத்ரம் கபி-யம், வஸூம் ஸாஹஸி உதேத்ரேஷு ஸாபாஷா

அ. சாஸ்திர அறிவினாலும் அதுபல அறிவினாலும் மனம் திருப்திபெற்று, (எதற்கும்) அசையாது, இந்திரியங்களை ஜயித்து, மன்னாங்கட்டி கல் தங்கம் என்றவற்றை மமமாகக்கொண்ட யோடியானவன் “ மமாதியைக் கூடினவன் ” என்று சொல்லப்படுகிறான்.

ஞானமேன்பது - சாஸ்திரத்திற்கு நியுள்ள பொருள்களை அறிதல். விங்ஞான
மேன்பதோ - சாஸ்திரத்தினின்றும் அறியப்பட்டவற்றை அவ்வாறே தன்னுடைய
கூதபவத்திற் செய்தல். சாஸ்திர அறிவினாலும் அநுபவ அறிவினாலும் மனம் திருப்தி
பெற்று - அந்த ஞானவிங்ஞானங்கள் போதும். என்னும் எண்ணம்வந்த மனத்தி
னாலே.

(அ)

மேலும்.

க. கல் நிற்குதல் பூர்வமன், கல்பவ, பலகவன், உதாரணன், கடுவுகிலையிலே
 கீழ்பவன், வேறுக்கத்தக்கவன், உறவினன் ஆகிய இவர்களிடத்தும், கல்லோரிடத்தும்,
 தீயோரிடத்தும் மமதாபார்வையுள்ளவன் மேலாகின்றான்.

“ஊழிருத்” என்று தொடங்குகின்ற சுலோகத்தின்(முற்)பாதி ஒருபதம் [தொகுதித்தொடர்], கல்ஊழிருதயமுள்ளவன் - பதினாபகாரத்தைவேண்டாது உபகாரஞ் செய்பவன். கல்பன் - சினைகழுள்ளவன். பகைவன் - சத்துரு. உதாஸிநன் என்பவன் - ஒருவனுடைய பக்கத்தையும் காரான். கிரோதமுள்ள இருவர்க்கும் நலத்தைமிகும்புபவன் எனவே, (புலன்) - கலிவுசெய்யவே சிற்பவன். வெறுக்கத்தக்கவன் - தனக்கு வேண்டாதவன். உறவினன் - ஒம்பத்தகுந்தவன். என்ற இவர்களும், சாஸ் திரமாதம் பின்பற்றினவன் கல்லோர்களுக்கும், கிலம்பேகாதசு செய்யும் தீயோர்களுமாகிய

கக. மாவள ஷெஸெ பூதிஷாவூ ஸ்ரிநாராயணநாதர் !

நாதுவிடும் நானிதவடி வெவ்வித நகம்சொதுரடி ||

ஸாமனா ஸாதிவ் விவிதே ஸ்வாவதஃ ஸாஸாஸகோ வா ஷெஸெ ஸாஸகே
 ப்ரதிஷ்டாப்யாஸ்திராஸ்ய சவஸ்ய சூதநஃ சூஸநம் நாக்ருஷ்டீகம் நாதீவ உஹீகம்
 ந ஸவீ சுதிநீவம். கப்ய வெவலாநீநகாஸொதூரம் வெவஸ்ய கநீகம் கஸாஸு
 உதூரொ பவஸ்திவ் சூஸகே தக சூஸநம் வெவலாநீநகாஸொதூரஸ்ய । வாக்ருஷீக
 விவஸீகஃ கத்ய சூஸீ வெவலாநீநாஸ்ய ॥ ௧௧ ॥

புதிஷ்டாஸ்ய கிழ?—

க2. தமெஞ்சுகாழும் உந் கஞ்சா யதவிதெழியகியம் |

உபாதித்தாழ்வரகே மஹோக் யோமநாதவிஸ்வக்யே ||

[illegible]

ചോദ്യം: അതുകൊണ്ട്; കലാകാര ശാസ്ത്രത്തിന് യാതൊരു കാര്യം ഇല്ല? ഉത്തരം:

கக. மிகவும் உயரமாயில்லாததும், மிகவும் தாழ்வாயில்லாததும், வஸ்திரம் தோல் தர்ப்பை என்றவற்றை மேலேயுடையதும், அசையாததுமாகிய தனது ஆஸனத்தை சுத்தமான இடத்தில் அமைத்துக்கொண்டு,

சுத்தமான - இப்பகையினுடையதும், மேழுதல் முதலியவற்றாலானும் பரி
சுத்தமான. இடத்திலே - ஐனமில்லாத இடத்திலே இங்கே, வஸ்திரம்முதலியவற்றின்
அடுக்கானது பாடத்தின்புறப்படி (முதலில் வஸ்திரம், பின்பு தோல், பின்பு தருப்
பை என) மாநிசிருக்கின்றது [முதலில் தருப்பை, அதன்மேல் தோல், அதன்
மேல் வஸ்திரம் என்பது கருத்து]. (கக)

அதமத் தக்கோண்டு என்ன (செய்யவேண்டும்)?—

கட. மனத்தை ஒருதலையாகச் செய்து, மனம் இந்திரியங்கள் இவற்றை அடக் கியவனும் அந்த ஆளரத்தில் உட்கார்த்து, சித்தசுத்திக்காக யோகத்தைக் கூட வேண்டும்.

அந்ததினத்திலே உட்கார்ந்து யோசனையைக் கூடவேண்டும்.—எப்படி?—
 எவ்வளவுதான் உட்கார்ந்தால் மனத்தை திறுத்து, ஒருகணம் படுத்தி, மனம் இந்திரியங்
 கள் தியந்தை விட்டுவிடும்.—அவன் எதற்காக யோசனையைக் கூடவேண்டும்
 என்பது—கூடவேண்டுமென்று “அந்தக்கரணத்தின் சுத்திக்காத” என்று. (கஉ)

வேளியிலுள்ள இசைமானாறு கூறப்பட்டது; இனி, காரியிருக்க வேண்டிய நிலை எவ்வாறு என்பது?—கருவோம்:

கக. ஸம் காயஸிரொத்ரீவடி யாரயநுவதம் ஸ்மிரம் |

ஸம்பெக்ஷா நாவிகாஸம் ஸம் ஸ்மிரநாவதொகயநு ||

ஸம் காயஸிரொத்ரீவம் காயஸு ஸிரஸு த்ரீவா உ காயஸிரொத்ரீவம் தக ஸம் யாரயநு சுவதம் உ | ஸம் யாரயதம் உதம் ஸம்ஸவதி; ககம் விஸிநஷி—
சுவதம் உதி | ஸ்மிரம் ஸ்மிரொ ஹக்ஷா உத்யய ஸ்மிரநாவிகாஸம் ஸம்பெக்ஷா
ஸதீக் பெக்ஷணம் ஸம்ஸகம் க்ஷா உவ உதி; உவஸஸ்பா உஹம் உவஸஸு |
உ ஹி ஸ்மிரநாவிகாஸம்பெக்ஷணம் உஹ விஸிநஷி | கிம் தஹி? உக்ஷாஸோ
ஸ்மிரஸுதிவாதம் | ஸவ க்ஷண்காணஸரோபாநாவெக்ஷம் விவக்ஷிதம் | ஸ்மிரநாவிகா-
ஸம்பெக்ஷணமெவ வெக்ஷி விவக்ஷிதம், கம் ததெத்ரீவ ஸரோய்யெத், உ க்ஷுதி |
க்ஷுதி ஹி க்ஷணம் ஸரோபாநம் வக்ஷுதி 'க்ஷுணம்ஸம் கம் க்ஷா' உதி | க்ஷாஸு
உவஸஸுதொவெக்ஷணம் ஸ்மிரம் ஸ்மிரஸுதிவாத ஸவ 'ஸம்பெக்ஷா' உத்யய-
யுதெ | ஸ்மிரஸு சுவதொகயநு ஸ்மிரம் உ சுவதொகயநு க்ஷுணம் உதெ. கக ||

கிணு—

கசு. ப்ராஸாநாதா விமதஹி: ஸ்மிரஸுதிவாதெ ஸ்மிரம் |

உவஸஸு உதிதம் யுத்யு க்ஷுணம் உதிதம் ||

கக. (யோகியானவன்) உடம்பையும், தலையையும், கழுத்தையும் அசையாது
நேரே வைத்துக்கொண்டு கிடைத்தவனும், தனது மூக்கின் நுனியைப்பார்த்தும், சுற்றுப்
புறங்களைப் பாராதும் (இருக்கவேண்டும்).

உடம்பு தலை கழுத்து இவற்றை (க் கோணாது) நேரேவைத்துக்கொள்பவனுக்கு
அசைய உண்டாகக்கூடு மாதலால், “அசையாது” என விசேஷிக்கிறார். கிடைத்
தவனும் - கிளையுள்ளவனும் [தேகேந்திரியங்களுடைய விஷயங்கட்கு உட்படாதவனும்]
ஆக என்பது பொருள். தனது மூக்கின் நுனியை நேரே பார்த்து (இருப்பவன்) போல
என (க் கொள்ளவேண்டும்; ஆகவே, இங்கு) “போல” என்னுஞ்சொல் இருந்து
கெட்டதாக [இல்லாமற்போனதாக] கண்டுகொள்க. ஏனெனில், இங்கே (பகவான்)
விதிக்கக்கருதியது, தனது மூக்கின் நுனியைப் பார்த்தலென்பது அன்று. அப்பொ
ழுது என்னவெனில், — (வெளியிலுள்ள விஷயங்களைப் பாராதபடி உள்ளேயே) கண்
களின் பார்வையை வீழ்த்துதல் என்க. மேலும், அது அந்தக்கரணத்தினுடைய
அமைதியான நிலையைத் தழுவிவிற்பது என்பது (பகவான்) உபதேசிக்கவிரும்பிய
குறிப்பு. தனது மூக்கின் நுனியைப் பார்ப்பதே உபதேசிக்கக் கருதியதானால், மனம்
அங்கேதான் ஒருநிலைப்பட்டுவிடுமேயன்றி ஆத்மாவினிடத்து அன்று. “மனத்தை
ஆத்மாவிடத்து நன்குநிலைத்ததாகச் செய்து” (சு - உரு) என, ஆத்மாவினிடத்தன்றே
மனம் ஒருநிலைப்படுதலை (பகவான்) கூறுவர். ஆகவே, “போல” என்னுஞ்சொல்
இல்லாதிருத்தலால், கண்களின் பார்வையை உள்ளேவீழ்த்துதல்தான் “பார்த்து”
எனக் கூறப்படுகின்றது. (கக)

அன்றியும்,

கசு. மனம் அமைத்தவனும், பயம் நீங்கியவனும், ப்ராஹ்மசாரிவிரதத்தில் சிற்ப
வனும், மனத்தை அடக்கிச் சித்தத்தை என்னிடத்து வைத்தவனும், ஒரு
நிலைப்பட்டவனும், என்னை மேலாகக்கொண்டவனுமாக (அவன்) உட்காரவேண்டும்.

புராணாதா புருஷெஷு ஸாணஃ சூத்ரா ணைஃகரணம் யஸ்ய ஸஃ சுயம்
புராணாதா விமதயிஃ விமதயயஃ ப்ருஹ்வாரிவ்ருதெ ஸ்விதஃ ப்ருஹ்வாரிணொ
புருஃ ப்ருஹ்வாரிவ்ருஃ ப்ருஹ்வயபு மாருஸு-குஷாவிஷாந்ஹு-தூபி
கஸிபி ஸ்விதஃ, கடித-ஷாதா மவெச உதயபுஃ | கிணு உநஃ ஸம்யஜ்ஜி கமஸஃ
ஷுதீஃ உவஸம்ஷுத்ய உசுஷுதசு, உஜ்ஜுதஃ கயி வரடுஸுரொ விதம் யஸ்ய ஸொர்யம்
உஜ்ஜுதொ யுதஃ ஸாரோகிதஃ ஸபு சூவரித உவலிஸெசு உஜ்ஜுரஃ, சுஹம் வரொ யஸ்ய
ஸொர்யம் உஜ்ஜுரஃ | ஸவதி கஸிபி ராமி ஸ்வி விதஃ, ம து ஸ்வி யபு ஸவ வர-
ஸெசு மூஷாதி; கிம் கஸிபு? ராஜாம, கிஷாஷெவம் வா | சுயம் து உஜ்ஜுதஃ
உஜ்ஜுரஸு || ௧௪ ||

கஸி உஷாதிம் யொமவஸு உஷுதெ—

௧௫. யம்ஜிநெவம் ஸஷாந்நூதபு யொமி நியததாநஸஃ |

ஸாணிம் நிவ-பாணவரபோ உஜ்ஜுஸாஜிமஜ்ஜி ||

யம்ஜிநு ஸாரோபாதம் கூவபுவி வளவம் யயொதெத வியாதெத ஸஷா
சூத்ராநம் ஸவபுஷா யொமி நியததாநஸஃ நியதம் ஸம்யதம் காமஸம் கிநொ யஸ்ய
ஸொர்யம் நியதகாமஸஃ ஸாணிபு உவாதிம் நிவ-பாணவரபோ நிவபாணம்ஷொக்ஷஃ
உஜ்ஜுரஃ கிஷா யஸ்யாஃ ஸாணெஃ ஸா நிவபாணவரபோ தாம் நிவபாணவரபோ
உஜ்ஜுஸாம் கிஷிதாபு கஸிமஜ்ஜி புராவோதி || ௧ ||

உஷாதிம் யொமிதஃ சூஷாராபிநியஃ உஷுதெ—

பாற்றமசாநிதத்திஸ் கிற்பான் - குருவிற்குப் பணிவிடைசெய்தல், பிச்சைச்
சேர்த்தைப் பறித்தல் முதலியவற்றிலே இருப்பவன். (அவன்) அவற்றை அநுஷ்டிப்ப
வழிக் இருக்கவேண்டும் என்பது பொருள். மனத்தை அடக்கி - மனத்தின் விருத்தி
களை[விசாரங்களை, போக்குக்களை]ஒழிக்கி என்றபடி. என்னிடத்து + பரமேச்வரனான
என்னிடத்து. காமவிசாரமுதலியவற்றைவன் ஸ்திரீயினிடத்துச் சித்தத்தை வைத்
தவனாய்[அவனையேஎப்பொழுதும் நினைந்துகொண்டிருப்பவனாய்]இருக்கிறான்; ஆனால்
(அவன்) அவனையே (எல்லாரிலும்)மேலானவனாகக் கொள்கிறானில்லை. அப்பொழு
தென்னவெனில், —அரசனையாவது, மஹாதேவனை[பெரியகடவுளை]யாவது (மேலாகக்
கொள்கிறான்). இவ்வினா[யோகியோ]என்னிடத்தே சித்தத்தை வைத்தவனும், என்னை
யே மேலாகக்கொண்டவனுமாம் என்க. (௧௪)

இனி திப்பொழுது, யோகத்தின் பயனைக் கூறுகிறார் :

௧௫. இவ்வாறு மனத்தை எப்பொழுதும் ஒருகிலப்பித்துகிறவனாய் மனம்
அடக்கப்பெற்ற யோகியானவன் மோக்ஷத்தில் முடிவதான என்னிடத்துள்ள சாந்தி
வை [ஒழிபை]ப் பெறுகிறான்.

இவ்வாறு - சித்தக்கூறிய விதிப்படி. என்னிடத்துள்ள - என்னைச் சார்ந்துள்ள
[காஞ்சேவயுள்ள—௧.] (௧௫)

திப்பொழுது, யோகிக்கு உணவுமுதலானவற்றின் ஒழுங்கைக் கூறுகிறார் :

யொமனெஜுஃ வித்துவாநாநிபுஃ ஸுதா வின்தா யொயினொயதவித்துவா
ஸயகாஃகாணஸு யஃஜதொ யொமடி சுநகிஷுதஃ சூதூநஃ ஸரோயி
சுநகிஷுதஃ உத்யுபுஃ || ௧௯ ||

வவவ யொமாஸுலஸவாசு வசகாநீ ஹடுகம் நிவாதபுஜீவகலுஸஸ—

௨௦. யதெத்ராவாரதெ வித்து மிரஃஸம் யொமலெவயா |

யத்ரு வெவாஃஃதூநாஃஃதூநடி வஸுநூதூநி துஷுதி ||

யத்ரு யஸுநி காமெ உவாரதெ வித்து உவரதம் மஹி மிரஃஸம்
ஸவடிகொ மிவாரிதபுவாரம் யொமலெவயா யொமாநுஷாநெக, யத்ரு
வெவ யஸுநி காமெ சூதூநா ஸரோயிவரிஸுபெக சுஃகாணெக சூதூநம்
வாரம் வெவதநம் ஸவடிகொ ஜெராதீஸுநாடுவம் வஸுநு உவலஹிமஃ ஸு
சூதூநி துஷுதி துஷுதி ஹஜதெ || ௨௦ ||

கீன—

௨௧. வஃவஜாதூனிகம் யதூசு வஃவிமுஹுஜகீநியடி |

வெத்தி யத்ரு ந வெவாயடி ஸுநிதஸுதி ததூதஃ ||

வஃவடி சூதூனிகடி சுதூனெவ ஹதி உதூதூனிகடி சுதூன
உத்யுபுஃ, யசு தசு வஃவிமுஹுஸம் வஃவெவ ஹி யநிவெசுயா ஹுஷுதெ
உதி வஃவிமுஹுடி சுநீநியடி ஹி யமொவராத்தடி ஸவிஷயஜநிகடி உத்யுபுஃ,

யோகத்தை அறிபவராய்ச் சித்தத்தின் போக்குக்களைக் காணுந் தன்மையர்,
அகக்கரணம் அடங்கி ஸமாதிபை அதுஷ்டிக்கின்ற யோகியின் சித்தத்திற்கு அதனை
உவமையாகக் கருதியுள்ளார். (௧௯)

இவ்வாறு யோகப்பயிற்சியின் வலிமையினால் ஒருநிலைப்பட்டு, காற்றில்லாவிடத்
திலேயுள்ள விளக்குப்போன்றிருப்பதாய்,

௨௦. யோகத்தை அதுஷ்டிப்பதனால் அடக்கி அமர்த்தப்பட்ட சித்தமானது
எப்பொழுது ஒழிந்து நிற்கின்றதோ, (யோகியானவன்) எப்பொழுது மனத்தால் ஆத்
மாவை ஆத்மாவினிடத்துக் காண்பவனாய் ஸந்தோஷிக்கின்றானோ, (அப்பொழுது அவ
னுக்கு யோகம் கைகூடுகின்றது.)

எப்பொழுது யோகத்தை அதுஷ்டித்தலால் சித்தமானது ஒரிடத்தும் (தான்)
செல்லாதபடி அடக்கப்பட்டு, ஒழிபை அடைகின்றதோ; எப்பொழுது (அவன்)
எங்கும் ஒளிவடிவாயுள்ள அறிவான ஆத்மாவாகிய பரம்பொருளை ஸமாதியினால்பரி
சுத்தமான அந்தக்கரணத்தினால் கண்டுதெளிந்து, தன் ஆத்மாவினிடத்தேயே ஸந்
தோஷத்தைப் பெறுகின்றானோ; (அப்பொழுது அவனுக்குயோகம் கைகூடிற்று.) (௨௦)

மற்றும்,

௨௧. புத்தியினால் கிரகிக்கத்தக்கதும், இந்திரியங்களைக் கடந்துநிற்பதும், முடி
வில்லாததுமான இன்பம் எதுவோ, அதனை(யோகியானவன்) எப்பொழுது அறிக்கி
றானோ, (அப்பொழுது) இவன் (பரஹ்மத்தினிடத்தே) நிலைத்தவனாய் உண்மையினின்றும்
அசைவதே இல்லை.

முடிவில்லாததும், இந்திரியங்களை வேண்டாத புத்தியினால்மாத்திரம் கிரகிக்கப்
படுவதும், இந்திரியங்கட்கு எட்டாது அப்பால் உள்ளதுமான அந்த இத்தகைய இன்

வேதே கசு ஂஹுஸம் ஸாவஸு சுதஹவதி யத்ரு யஸூரிஹ காவெ, ந வ னாவ சுயம்
யஃநாந் சூதூஸாஹுவெ ஸூரிஹ் கஸூஸாஹெவ வஸுதி ததூதஃ கஸூஸாஹுவாஸ
ந ப்ரஹ்மவகெ உத்யுயுஃ || ௨௧ ||

கிணு—

௨௨. யா ஂஸூயா வாவாஸ ஹாவஸு உத்யுதெ நாயகம் ததஃ |

யஸூரிநு ஸூரிதொ ந டுஃஸெந மஃநாணாஹி விவாஸுதெ ||

யா ஂஸூயா யஸு சூதூஸாஹெ ஸூஸா ஸ்ராவஸு வ சுவாஸம் ஹாவஸு சுதூஸ
ஹாவாஸாஹம் ததஃ சுயிகஸு சுஸூரிஹ் தி ந உத்யுதெ ந விஸயத் | கிணு—யஸூரிநு
சூதூஸஹெ ஸூரிஹ் டுஃஸெந ஸஸூநீவாதாஹிஹெந மஃநாணா ஸஹதா
சுவி ந விவாஸுதெ || ௨௨ ||

‘யதெஹாவாஸதெ’ உத்யுஸாஸு யாவஸூஃ விஸெஷஹெணெஃ விஸிஷ்டஃ
சூதூவஸூஸாவிஸெஷஃ யொம உதஃ—

௨௩. தம் விஹாஸுஃஸவஸாமொமவியொமம் யொமஸம்ஜீதத |

ஸ நிஸூயெந யொதூவஸு யொமொஹிஃஸூஸெவதஸா ||

தம் விஹாஸு விஹாஸீயாஸு டுஃஸவஸாமொமவியொமம் டுஃஸெவெஃ
ஸம்யொமஃ டுஃஸவஸம்யொமஃ, கெந வியொமஃ டுஃஸவஸம்யொமவியொமஃ, தம்
டுஃஸவஸம்யொமவியொமம் யொம உதெஹம் ஸம்ஜீததம் விவரீகஸுஹெணெந
விஹாஸு விஹாஸீயாஸு உத்யுயுஃ யொமஸஸு உவஸம்ஸூதூ வஃஸு சுதூஸாஹெண
பத்தை (திவன்)ஸப்பொழுது அதுபயிக்கின்றது. (அப்பொழுது)இந்த ஞானியான
வன் சூதூஸஸூரிஹ் திஹத்தவன் ; ஆதலால், உண்மையினின்றும் அசைவதே
திஹ் ; கருவமாட்டான் என்பது பொருள். (௨௩)

அன்றியும்,

௨௪. (அவன்)எதனை அடைந்து, பின்பு, வேறுபத்தை அதினினும் அதிக
மாக நினைப்பதில்லையோ ; எதனை நினைத்து மிகப்பெரிய துன்பத்தாலும் அசைக்கப்
படுவதில்லையோ ; (அது யோகமாம்.)

எதனை - ஆத்மாவை அடைந்து. அதினினும் - ஆத்மாவை அடைதலைக்காட்
டதும். எதனை - ஆத்மஉண்பையினை. துன்பத்தாலும் - (மேலே)ஆயுதம்வீழ்தல்முத
லாகிய வருத்தத்தாலும். (௨௪)

“யோகத்தை” (சு - ௨௦)என்பது முதல் எத்தனையோ அடைமொழிகளால்
சிறப்பித்துக்கூறப்பட்ட ஒருவகைஆத்மநிலையாகிய (எந்த) யோகமானது உபதேசிக்
கப்பட்டதோ,

௨௫. அதனை, (அதாவது)துன்பத்தின் சேர்க்கையினின்றும் பிரிதலை யோக
மென்னும் பெயரடைபதாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அந்த யோகத்தை உறுதி
யோகம். கலங்கிவருந்தாத மனத்தோறும் கூடவேண்டும்.

யோகம் - சேர்க்கை. வியோகம் - பிரிவு. துன்பத்தின் சேர்க்கையினின்று பிரி
தல் - அந்த கலங்கியவால் யோகம் என்று பெயரிடப்பட்டது. (மனஉயனைப் புத்தி
சாஸன் என்பது - உபநிஷதம். ஸகஸிஸ் தின்னது என்பதை - 135 ஆம் பக்கத்தில்
காண்க.) யோகத்தின் பயனைக் கூறி முடித்து, பின்பு, உறுதியும் மனங்கலங்கிவருந்தா

யொமஸ்ய கதவுஷா உஷுதெ நியூயாநிவெஷுயொம் யொமஸாயநகுவியா-
நாயுட்ய—ஸம் யபொகூமஹம் யொமம் நியூயெந கயுவஸாயெந யொகூவ்யம்
சுமிவிஷுணுவெதஸா ந நிவிஷுணு சுமிவிஷுணு—கிம் தசு?—வெஸம் தெந
நிவெஷுயாஹிதெந வெதஸா விதெந உக்யயுட்யம் || ௨௩ ||

கிணு—

௨௪. ஸங்கஹுபுலவாநு காராநு தூகூ வஸவாநு நஸெஷுதம் |

உநநெஸவெந்ரியுமூரடி விநியஜ வஸஜதம் ||

௨௫. ஸநெஸுநெநாஸாரஜெசு வஸஜா யுதிமுஹிதயா |

சூதூஸாஸும உநம் க்ருசவா ந கிணிடிவி விணயெசு ||

ஸங்கஹுபுலவாநு ஸங்கஹு: புலவம் யெஷாம் காராநாம் தெ ஸங்கஹு-
புலவம் காராம் தாநு தூகூ வாரிகூஜ வஸவாநு நஸெஷுதம் நிவெஷுபெந |
கிம் உ—உநநெஸவ விவெசயுதெந உந்ரியுமூரடி உந்தியஸஜெதாயம் விநியஜ
நியஜம் க்ருசவா வஸஜதம் ஸஜெதாசு || ௨௪ ||

ஸநெஸுநெநம் ந ஸஹஸா உவாரஜெசு உவாரகிம் கயுட்யாசு—கயா?—
வஸஜா— கிம்விஸிஷ்யா?—யுதிமுஹிதயா யுதூ நெயெயெண யுகூயா
உக்யயுட்யம் | சூதூஸாஸும சூதூநி ஸாஸுநிம் “சூதெஷு வஸவம் ந தசு: சுதூசு
கிணிசு சுஜி” உக்யவசு சூதூஸாஸும உநம் க்ருசவா ந கிணிடிவி விணயெசு |
வஸஷ யொமஸ்ய வாரஜி வியி: || ௨௫ ||

மையும் போகத்திற்கு ஸாதநங்கள் என்பதை விதிக்கும்பொருட்டு மீண்டும் (பகவான்
அந்த யோத்தை உபதேசிக்ககத்) தொடங்கி, யோகத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும்
எனக் கூறுகிறார். அந்த - கீழ்க்கூறிய பயனையுடைய. (௨௩)

யோகப்பயிற்சிக்கான வழிகள் இன்னும் உபதேசிக்கப்படுகின்றன.

மேலும்,

௨௪, ௨௫. நினைப்பைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்ட ஆசைகளனைத்தையும் மிச்ச
மில்லாது விட்டு இந்திரியக்கூட்டத்தை மனத்தாலேயே எப்பிறத்தும் அடக்கி, தைர்
யத்தினால் பற்றப்பட்ட புத்தியைக்கொண்டு (யோகியானவன்) மெள்ளமெள்ள[சிறிது
சிறிதாக] ஓழியவேண்டும் ; மனத்தை ஆத்மாவின்ரிடத்து நிற்பதாகச்செய்து, ஒன்றை
யும் நினைக்கக்கூடாது.

மிச்சமில்லாது - பற்றற. மனத்தாலேயே - விவேகத்தையுடைய மனத்தா
லேயே. (௨௪)

மெள்ளமெள்ள - சடக்கென்றல்லாமல். ஓழியவேண்டும் - ஓழிதலைச் செய்ய
வேண்டும்.—எதனால்?—புத்தியினால்.—எப்படிப்பட்ட (புத்தியினால்)?—தைர்யத்தை
யுடைய(புத்தியினால்)என்றபடி. “ஸகலமும் ஆத்மாநான், அதைக்காட்டிலும் வேறொ
ன்று மில்லை” என இவ்வாறாக மனத்தை ஆத்மாவிடத்து நிலைத்ததாகச் செய்து,
(அவன்)ஒன்றையும் நினைக்கக்கூடாது. இது யோகத்தினுடைய மேலானவிதி.[மனம்
அஸயாதுநின்றம்தான் யோகத்தின் உயர்ந்த நிலை.—ஆ.] (௨௫)

தத்ய வாவஸ்ய சூத்யஸ்யஸ்யம் சமஃ கத்யுஃ ப்ரவ்யுதோ யொயி—

உகா. யதொ யதொ நியூரதி உதஸூணுதவ்யூரடி |

ததஸூதொ நியஜேதகச சூத்யுதெவ வஸம் நயெச ||

யதொ யதஃ யஸூரடிஸூரக நிஜீதாச ஸஸூரடிஃ நியூரதி நிமபுஷ்டி ஸூராவிகடொடாச உதஃ பவவஸ்ய கத்யுப்யுதவஸ்ய கத வாவஸ்யூரம், ததஸூதஃ கஸூரடிஸூரக ஸஸூரடிஃ நிஜீதாச நியஜு ததநிஜீதம் யாயாத்யூநிராடுவனெக சூபாவஸ்யூர வெராமூலாவதயா வ வாதகச உதஃ சூத்யுதெவ வஸம் நயெச சூத்யஸூரக சூவாடியெச | வாவம் பொமாலூரவஸவாச யொயிதஃ சூத்யுதெவ ப்ரஸூரடிஃ உதஃ || உக ||

உள. ப்ரஸூரணஉதவம் ஹெநடி யொயிதம் வஸவஸூதடி |

உவெதீ ஸாநாரஜிவடி ப்ரவ்யுதவதககமூஷடி ||

ப்ரஸூரணஉதவம் ப்ரகஷேபுண ஸாநம் உதஃ யஸ்ய ஸஃ ப்ரஸூரணஉதஃ கம் ப்ரஸூரணஉதவம் வமி வாதம் யொயிதம் வஸவடி உதூம் நிராதிஸயடி உவெதீ உவவஸூதீ ஸாநாரஜிவம் ப்ரகக்ஷணஹொஹாதிதெஸாநகவடி உத்யுப்யுஃ, ஸ்ரஹ-லிதம் கீவத்யுதம் “ஸ்ரஹெவ வவப்யு” உதெவம் நியூயவணம் ஸ்ரஹஸூதடி கசமூஷடி யபிபூயபிபூயபிபூயடி || உள ||

உஅ. யஸூதெவம் வடாஃஃதூநடி யொயி விமதகமூஷடி |

நினி. இவ்வாறாக மனத்தை ஆத்மாவினிடத்து நிலைக்கச்செய்தற்கு முயலும் யோகியானவன்,—

உகா. நிஜமில்லாத சஞ்சலமான மனமானது எதெனுகாரணமாக அலைநின்ற தோ, அததின்னும் இதனை அடக்க ஆத்மாவினிடத்தேயே வசப்படுத்தவேண்டும்.

மனம் மிகவும் சஞ்சலமானது; ஆகவே, நிஜமில்லாதது; (பொய்யறிவைச் சார்ந்து நிற்கின்ற ஓசைமுதலிய தனது)தியற்கைக்குற்றத்தினால் ஓசைமுதலிய (விஷயங்கள்) காரணமாக அலைகின்றது. அந்தந்தக்காரணமாகிய ஓசைமுதலிய (விஷயங்களை, அவற்றினுடை)உண்மையின் ஆராய்ச்சியினாலும், வைராக்கியத்தைப் பாராட்டுவதாலும் போலி என்று (தனக்கு அவன் மெய்ப்பித்துக்)கொண்டு, இந்த மனத்தை ஆத்மாவுக்கு வசப்படுத்தி செய்துகொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு யோகப்பயிற்சியின் வகையினால், மனம் ஆத்மாவினிடத்திலேயே சார்ந்த மடைகின்றது. (உக)

நியானயோகத்தின் பயன்.

உள. ரஜோகுணம் ஒழிந்து, பாவமற்று, மனம் நன்றாகச் சார்த்தப்பட்டு, ப்ரஹ்மமாகஆகியுள்ள இத்தயோகியைப் பேரின்பம் வந்து அடைகின்றது.

பேரின்பம் - (யாவற்றினும்) மேலான இன்பம். ரஜோகுணம் ஒழிந்து - மயக் கம்முதலிய தொந்தரவான ரஜோகுணம் தேய்ந்து என்றபடி. ப்ரஹ்மமாகஆகியுள்ள - ழீவன்முத்தனான, “ஸகலமும் ப்ரஹ்மந்தான்” என இத்தகைய நிச்சயமுடைய. பாவமற்று - உன்னை தீவினை முதலியன இல்லாத. (உள)

உஅ. இவ்வாறு யோகத்தில் மனத்தை எப்பொழுதும் சிறுத்துகின்றவனாகிய

ஸம்வெந ஸ்ரஹஸம்ஸுஸாப்து சுதூணம் ஸம்வஹும்தெ ||

யம்ஜிநு வாவம் யயொக்தேந சூரேண யொயீ யொமாநாராயவஜிபுதஃ
வஹா ஸவபுதா சூதூநம் விமதகஸுஷஃ விமதவாவஃ, ஸம்வெந சுமாயாஸெந
ஸ்ரஹஸம்ஸுஸாப்தம் ஸ்ரஹணா வரெண ஸம்ஸுஸொபா யஸு தக ஸ்ரஹஸம்ஸுஸாப்து
சுதூணபு உதூஷபு நிரதீஸயம் ஸம்வபு சுதூம்தெ ஸ்ராவொநீ || 2அ ||

உதாரணம் யொமஸு யக மஹம் ஸ்ரஹெககூஷபுதம் ஸவபுஸம்ஸாரவி-
ஜெஹகாரணம் தக ஸ்ரஹபுதெ—

உக. ஸவபுலுதிதஸ்ரஹதூநபு ஸவபுலுதிதாநி வாதூநி |

ராமகூதெ யொமயம்தூதூ ஸவபுத்ர ஸஹஸபுதம் ||

‘ஸவபுலுதிதஸ்ரம் ஸவெபுஷம் ஸுருதெஷம் ஸ்ரீதம் ஸபு சூதூநம் ஸவபு-
லுதிதாநி வ சூதூநி ஸ்ரஹாநீநி ஸம்ஸவபுஷாநி வ ஸவபுலுதிதாநி சூதூநி
வகதாம் மதாநி ராமகூதெ வஸூதி யொமயம்தூதூ ஸஹாஹிதாநஃகாரணம்
ஸஹ ஸவபுத்ர ஸஹஸபுதம் ஸவெபுஷம் ஸ்ரஹாநிஸாவராநெஷம் விஷரெஷம்
ஸவபுலுதிதெஷம் ஸஹ நிவிபுஸெஷம் ஸ்ரஹாநெகூஷவிஷயம் ஹபுதம் ஜூநம்
யஸு ஸ ஸவபுத்ர ஸஹஸபுதம் || 2க ||

வகதஸு சூநெகூஷபுதஸு மஹம் உஷுதெ—

கஃ. யொஹம் வஸூதி ஸவபுத்ர ஸவபு வ ஹி வஸூதி |

பாவமற்றயோகியானவன் ப்ரஹ்மத்தோடு ஸ்பர்சித்தஸ்யுடைய அளவிலா இன்பத்தை
எளிதாக வியாபிக்கிறான்.

இவ்வாறு - கீழ்க்கூறிய முறைப்படி. யோகியானவன் - யோகத்திற்கு இடை-
யூறு(களான ஆசைமுதலியவை)கள் இல்லாத யோகியானவன். எளிதாக - ஆயாஸமில்-
லாது. ப்ரஹ்மத்தோடு ஸ்பர்சித்தஸி - [ப்ரஹ்மமாக ஆதஸி—ஆ.]. அளவிலா - உயர்ந்த,
மேலான. வியாபிக்கிறான் - [ப்ரஹ்மாதந்த அநுபவவடிவமாகவே இருக்கிறான்]. (2அ)

“(எங்கும்)ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான்” எனக்காண்பது யோகத்தின் பயன் ; ஸம்-
ஸாரம் முழுவதும் அற்றுப்போதற்குக் காரணம். (ஆகவே, யோகத்தினுடைய இத்த-
கைய பயன்)எதுவோ, அதனை இங்ஙனம் உணர்ந்துகிறார் :

உக. யோகத்தைக்கூடிய மனத்தினாலும் எங்கும் ஒரேபார்வையை யுடையவன்
ஸகலபூதங்களிலுமுள்ள ஆத்மாவையும், ஆத்மவிடத்துள்ள ஸகலபூதங்களையும்
காண்கிறான்.

(அவன்) தன் ஆத்மாவை, ஸகலபூதங்களினிடத்தும் இருப்பதாக(க்காண்கி-
றான்); ப்ரஹ்மாமுதல் புல்வரையிலுமுள்ள ஸகலபூதங்களையும், ஆத்மாவினிடத்து
ஒன்றாயிருப்பனவாகக் காண்கிறான். ப்ரஹ்மாமுதல் ஸ்தாவரம்வரையிலுமுள்ள வெவ்-
வேறான ஸகலபூதங்களினிடத்தும் வேற்றுமையில்லாத ஒரேபார்வையானது, (அதா-
வது) “ப்ரஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்றுதான்” என்பதைப்பற்றிய அறிவானது எவ-
னுக்கு உள்ளதோ, அவன் எங்கும் ஒரேபார்வையையுடையவன் என்க. (2க)

“(எங்கும்)ஆத்மா ஒன்றுதான்” என்று காண்பதாகிய இதற்குப் பயன் கூறப்-
படுகின்றது :

கஃ. எவன் எல்லாவற்றினிடத்தும் என்னைக் காண்கிறானோ, என்னிடத்து

தவ்யாஸம் ந ப்ரணஸ்யாதி ஸ வ ஜெ ந ப்ரணஸ்யாதி ||

யோ ஜா வஸுத் லாவாஜேவம் ஸவபுஸ்ய சூத்ரம் ஸவபுத்ர ஸவெஷு-
ஷா பகுதிஷு வஸம் வ ப்ரணாதிவகுதிஷாம் உயி ஸவபுத்ர வஸுதி,
தவ்யா ஸவபு சூதெ ஶ்ருக்ஷாஸிபுக் க்ஷமல் ஸம்ஸாரோ ந ப்ரணஸ்யாதி ந
வரொக்ஷகாம் அஷ்யாதி | ஸ வ ஜெ ந ப்ரணஸ்யாதி ஸ வ விசாந் ௪௪ வாஸா-
ஜேவஸ்ய ந ப்ரணஸ்யத் ந வரொக்ஷா ஸவதி, தஸ்ய வ ௪௪ வ சூதெ ஶ்ருக்ஷாஸி;
ஸாதா மத் தாதி சூத்ரம் ப்ரகாஸ ஸவ ஸவதி || ௩௦ ||

யஸ்யாஸி வ க்ஷமலேவ ஸவபுஜேஷ்ருக்ஷாஸிபு உதேஷிதஸி பகுதிஷுஸா-
காமபு வஷ்யமஸிபுக் க்ஷமலம் ஜோக்ஷம் க்ஷமியதே-

மக. ஸவபுஜேஷ்ருக்ஷாஸிபு யோ ஜா வஸுத் ஶ்ருக்ஷாஸிபு |

ஸவபுஜா வதஜேநொழி ஸ யொதி உயி வதஜே ||

ஸவபுஜா ஸவபுஜாஜோ வதஜேநொழி ஸபுஜேஷ்ரு யொதி உயி
ஜேவஸ்யேவ வரொஜே வதஜே, கிசுஜேஷ்ரு ஸவ ஸம், ந ஜோக்ஷம் ப்ரதி
கேரவிச ப்ரதிவஸுதே உதேஷிபு || ௩௧ ||

கிசு க்ஷமலம்-

என்னாவற்றையும் காண்கிறதே, அவனுக்கு நான் காணப்படாமலிருப்பதில்லை; அவ
னும் எனக்குக் காணப்படாமலிருப்பதில்லை.

ஸகலத்திற்கும் ஆத்மாவான வாஸுதேவனாகிய என்னை ஸகலபூதங்களிடத்
தும் அவன் காண்கிறதே, ப்ரஹ்மாபூதான பூதவர்க்கத்தையும் ஸகலத்திற்கும் ஆத்
மாவான என்னிடத்தாக் காண்கிறதே, அவனுக்கு(அதாவது)இவ்வாறாக, “(எங்கும்)
ஆத்மா ஒன்றுதான்” எனக் காண்பவனுக்கு ஈசுவரனான யான் பிரத்தியக்ஷமாகா
மைவை அடைபயமாட்டேன்; அந்த ஞானியும் வாஸுதேவனான எனக்குப் பிரத்திய
க்ஷமானவனாக இருக்கமாட்டான்; அவனுடைய ஆத்மாவும் என்னுடைய ஆத்மாவும்
ஒன்றுதான். தன்னுடைய ஆத்மாவென்பது தனக்கு விளங்குவதாகவே உள்ள
தன்றே. (௩௦)

இனி, “நானே ஸகலத்திற்கும் ஆத்மாவாய், ஆத்மா ஒன்று எனக் காண்ப
வன்; ஆதலால்.(ஒன்றெனக் காண்பதன்பொருட்டுமுயலவேண்டும்)” என்னும்முந்தின
கலோபப்பொருளாகிய நல்லறிவை மீண்டும் குறிப்பிட்டுக் கூறி, அதன் பயனாகிய
முத்தியை அருளிச்செய்கிறார்:

மக. எவன். (ஆத்மா)ஒன்றுதான் என்பதை சீச்சயமாகக்கொண்டு, ஸகல
பூதங்களிடத்தும் உள்ள என்னைத் தொழுகின்றதே, அந்த யோகியானவன் எப்படி
இருப்பவனாய்வும், என்னிடத்தின் இருக்கிறான்.

என்பதை உள்படியானும் யோகியானவன் எவ்விதமாக இருப்பவனாயினும்,
என்னிடத்தின். கிஷ்ருகின் கிஷ்யாகிய உயர்ந்த இடத்திலே, இருக்கிறான்.
(கிஷ்ருக = எக்குழிள்ள பொருள், ப்ரஹ்மம்) அவன் எப்பொழுதும் விபேட்ட
வந்தான்: மோக்ஷவிஷயத்தின் ஒன்றினாலும் தடுக்கப்படமாட்டான் என்பது
பொருள். (௩௧)

தின்னும், கிஷ்ருக(ஒன்று கூறப்படுகின்றது)

நஉ. சூதூளவஜெந ஸவபுத்ரு ஸஸிம் பஸுதி யொஃஜி-ஃந |
ஸஸிம் வா யபி வா டுஃவழ ஸ யொதீ வரஜொ உதஃ ||

சூதூளவஜெந சூதூ ஸுயஜெவ உவஜி கஜூவஃஜிவஜெம் தெந சூதூள-
வஜெந ஸவபுத்ரு ஸவபுஹுதெஷ- ஸஸிம் துய்யம் பஸுதி யஃ சுஜி-ஃந | ஸ
வ கிம்ஸிம் பஸுதி உதி? உயுதெ-யயா ஜி ஸஸிம் உஷ- தயா ஸவபுபுராணி-
நாம் ஸஸிம் சுந-கருஷ | வாஸஸிம் வாயெபு | யபி வா யபு டுஃவம் ஜி ப்ர-தி-
கருஷ சுநிஷ- யயா தயா ஸவபுபுராணிநாம் டுஃவழ சுநிஷ- ப்ர-தி-கருஷ
உதெஷுஷ சூதூளவஜெந ஸஸிம் டுஃவெ சுந-கருஷப்ர-தி-கருஷெ துய்ய-தயா
ஸவபுஹுதெஷ- ஸஸிம் பஸுதி, ந கஸு விக ப்ர-தி-கருஷ சுவர-தி, சுஹிம்-
ஸக உத்ய-பு | யஃ வஸவ சுஹிம்ஸகஃ ஸஜி-ஃந-த-நிஷ- ஸ யொதீ வரஜி
உத்ய-ஷ- உதஃ சுவிஜி-தஃ ஸவபுயொமிநாம் ஜெபு || நஉ :

வஸ-தஸு யயொதஸு ஸஜி-ஃந-த-நிஷ-யொ-ஸு டுஃவஸ-வா-ஜி-
தா- சுஷ- ஸ-ஸு-தி-ஷ- டு-வம் த-தூ-பு-வாய- சுஜி-ஃந உவா-
சுஜி-ஃந உவா-வ ||

நந. யொஃயம் யொ-ஸு-யா ப்ர-தஃ ஸாஜெ-ந உய-ஸ-தி-ந |
வஸ-தஸு-ஹம் ந பஸு-தி வஸ-தஸ-சு ஸி-தி- ஸி-ரா-பு ||

நஉ. அர்ஜ-ந ! எவன் தான் உவமையாக(நின்று), எங்கும் இன்பத்தையும்
துன்பத்தையும் ஒப்ப நோக்குகிறானோ, அவன் மேலான யோகியாக எண்ணப்படுகிறான்.

அர்ஜ-ந ! தானே உபமாநமாக(நின்று)[தன்னை?யதிருஷ்டாந்தமாக வைத்து,
அல்லது தனக்கு வந்ததுபோல]ஸகலபூதங்களிடத்தும் எவன் ஸமமாய்ப் பார்க்கி-
றானோ, அவன் எதனை ஸமமாகப் பார்க்கிறான் என்பது?—கூறுவோம் : இன்பம்
எப்படி தனக்கு வேண்டியதோ, அப்படி ஸகலப்பிராணிகட்கும் இன்பம் நலமானது.
“வா” என்னும் சொல் - உம்மைப்பொருளில் (நிற்பது). மேலும், எந்தத் துன்பமா-
னது எனக்கு எவ்வாறு திங்கானதோ, வேண்டியதல்லாததோ, (அந்தத்) துன்பமா-
னது ஸகலப்பிராணிகட்கும் அவ்வாறு திங்கானது, வேண்டியதல்லாதது என இவ்-
வாறாகத் தன்னை திருஷ்டாந்தமாகக் கொண்டு, நலமாயும் திங்காயுமுள்ள இன்ப-
துன்பங்களை ஸமமாக ஸகலபூதங்களிடத்தும்(அவன்) ஒப்ப நோக்குகிறான் : ஒரு
வனுக்கும் திங்கு செய்வதில்லை : ஹிம்ஸை செய்யாதவன் என்று பொருள். எவன்
இவ்வாறு ஹிம்ஸை செய்யாதவனாய் மெய்யறிவிலே நினைத்துவிட்டானோ, அவன்
யோகிகளுக்குள்ளே உயர்ந்தவனாகக் கருதப்படுகிறான். (நஉ)

பயிற்சியும், பற்றின்மையும் யோகத்திற்கு நிச்சயமான வழி.

மெய்யறிவாகிய கீழ்க்கூறிய இந்தயோகத்தைக் கைவரப்பண்ணிக்கொள்வது
அருமையென்று கண்டு, அர்ஜ-நன் அதனைப் பெறுதற்கு வழியைக் கேட்கவிரும்-
பிக் கூறலாயினன் :

அர்ஜ-நன் சொல்லுற்றான் :

நந. மதுஸூதந ! ஸமமாகப்(பார்த்தலாகிய)யாதொரு இந்த யோகமானது
உம்மால் உபதேசிக்கப்பட்டதோ, (அந்த)இதற்கு நினைவுள்ள இருப்பை நான்காண்கிறே-
னில்லை ; (மனம்) சஞ்சலமானதாதலின்.

புராஷ்டி மதி, யொத் யொமரோமபாஸ ரோணகாஸெ வலி தலி துதி தஸ்ய நாஸ்ய
சுஸாக்ய கரேபும உவாவ—

சுஜெபும உவாவ ||

௩௭. சுயதீ: ஸ்ரவயோவெத: யொமரோமபாஸ ரோணகாஸெ வலி தலி துதி தஸ்ய நாஸ்ய

சுபுராஷ்டி யொமரோமபாஸ ரோணகாஸெ வலி தலி துதி தஸ்ய நாஸ்ய ||

சுயதீ: சுபுராஷ்டி யொமரோமபாஸ ரோணகாஸெ வலி தலி துதி தஸ்ய நாஸ்ய
யொமரோமபாஸ ரோணகாஸெ வலி தலி துதி தஸ்ய நாஸ்ய வலி தலி துதி தஸ்ய
நாஸ்ய வலி தலி துதி தஸ்ய நாஸ்ய வலி தலி துதி தஸ்ய நாஸ்ய || ௩௭ ||

௩௮. சுபுராஷ்டி யொமரோமபாஸ ரோணகாஸெ வலி தலி துதி தஸ்ய நாஸ்ய

சுபுராஷ்டி யொமரோமபாஸ ரோணகாஸெ வலி தலி துதி தஸ்ய நாஸ்ய ||

சுபுராஷ்டி யொமரோமபாஸ ரோணகாஸெ வலி தலி துதி தஸ்ய நாஸ்ய
சுபுராஷ்டி யொமரோமபாஸ ரோணகாஸெ வலி தலி துதி தஸ்ய நாஸ்ய
சுபுராஷ்டி யொமரோமபாஸ ரோணகாஸெ வலி தலி துதி தஸ்ய நாஸ்ய || ௩௮ ||

௩௯. சுபுராஷ்டி யொமரோமபாஸ ரோணகாஸெ வலி தலி துதி தஸ்ய நாஸ்ய

சுபுராஷ்டி யொமரோமபாஸ ரோணகாஸெ வலி தலி துதி தஸ்ய நாஸ்ய ||

என் பயனாகிய மோக்ஷஸாதகமான மெய்யறிவும் அடையப்பட்டதாக இல்லை” என்பதனாலும், “யோகியானவன் மரணஸமயத்திலே யோகவழியினின்றும் மனம் சலித்ததற் றுமொழிபவன்(ஆகலாம்)” என்பதனாலும் அர்ஜுனன் அவனுக்குக் கேடு(வருமென்று)சங்கித்துக் கூறலானான்:

அர்ஜுனன் சொல்லுற்றான் :

௩௭. கிருஷ்ண! முயற்சியில்லாதவனும், (ஆனால்)நம்பிக்கையோடு கூடியவனும், யோகத்தினின்றும் மனஞ் சலித்தவன் யோகம் கைகூடுதலைப் பெறுதல், எக்கதினைய அடைகிறான்?

(யோகத்திலே பயன்)உண்டு என்னும்எண்ணமாகிய நம்பிக்கையை யுடையவனும், (ஆனால்)யோகவழியிலே முயற்சியில்லாதவனும், சாகுந்தருணத்திலே யோகத்தினின்றும் சலித்தவனாகிய அவன் யோகத்தின்பயனாகிய மெய்யறிவை அடையாது, ஏ! கிருஷ்ண! என்னகதினைய அடைகிறான்? (௩௭)

௩௮. உயர்தோள! இரண்டினின்றும் தவறி, (தான் தங்குவதற்கு) நிலையற்று, பரஹ்மத்தின் வழியிலே முயற்சிப்பவன் தவறிய மேகம்போல அழிந்து போவதில்லையா?

இரண்டினின்றும் - கர்மவழியினின்றும், யோகவழியினின்றும், நிலையற்று - அரஹ்மத்தின் வழியிலே, தங்குமிடமில்லாது. பரஹ்மத்தை அடைதற்கான மார்த்தத்திலே. (௩௮)

௩௯. கிருஷ்ண! என்னுடைய இச்சம்சயத்தை முற்றும் அறுக்க (நீங்கனோ)தருத்தவர்; இச்சம்சயத்தை அறுப்பவன் உங்களைக்காட்டிலும் வேறொருவன் இல்லை யன்றோ.

220

ஜிஜ்ஞாஸுராவி யொமஸ்ய ஸ்ஷஸ்ரஹாதிவத-தெ ||

யம் வ-நிவ-புஜ-நி க்ய-தம் க்ஷயாஸம் ஸம் வ-நிவ-பாஸ்யாஸம், தெ-நெ-வ வ-வ-தா ஹ்ரிய-தெ ஸ-ஸி-பி-ள ஹி-ய-ஸா-சு ச-வ-ஸொ-அ-வி ஸம் யொ-ம-ஸ்ய ஷ-ம் ; ந க்ய-தம் வெ-சு யொ-ம-ஸ்யா-ஸ-ஜா-சு ஸ-ஸொ-ரா-சு வ-வ-த-த-ரம் சு-ப-ரீ-பூ-நி-ப-க்ஷ-ண-ம் க-ரீ-பூ, த-ஜா யொ-ம-ஸ்யா-ஸ-ஜ-நி-தெ-ந ஸ-ஸொ-ரா-சு ஹ்ரிய-தெ ; சு-ப-ரீ-பூ வெ-சு வ-வ-த-த-ரம் க்ய-தம், தெ-ந யொ-ம-ஜெ-அ-வி ஸ-ஸொ-ரா-சு க-நி-வ-ந-ய-த வ-வ, த-ஜ-யெ-த-யொ-ம-ஜ-ம் ஸ-ஸொ-ரா-சு ஸ-ய-நெ-வ க-ய-பூ-சு ஸ்ர-வ-தெ, ந தீ-வ-பூ-க-ய-ஸ-ஸ்யா-வி வி-நா-ஸ-ம் த-ஸ்ய க-ஷ-நி உ-த்ய-பூ-ம் । ஜிஜ்ஞாஸுராவி யொமஸ்ய ஸ்ஷ-நி-வ-ம் ஜ-க-த-பூ-உ-ஹ-ந் க-வி யொ-ம-ஜ-மெ-பூ வ-வ-த-த-ம்-ஸ-ஸொ-ரா-வீ யொ-ம-ஸ்ய-ஷ-ம், ஸா-ரீ-பூ-பூ-சு-ஸொ-அ-வி ஸ்ஷ-ஸ்ர-ஹ-வெ-ஜெ-ந-க-ரீ-பூ-ந-ஸொ-ந-ம-ய-பூ-சு ச-தி-வ-த-தெ க-வா-க-ரி-ஷ-நி ; கி-ரீ-பூ-த-ஸ-ஸொ-ரா-யம் யொ-ம-த-த-நி-ஷ-ம் க்ஷயாஸம் சு-ய-பூ-சு || சச ||

க-த-ஸ்ய யொ-நி-க-ம் ஸ்ர-ய-ம் உ-தி ?—

சந. வ-ய-தூ-பூ-த-ந-த-ஸ-ய யொ-நி ஸ-ஸ-ப-க-நி-ஷ-ம் ।

ச-நெ-க-ஜ-ந-ஸ-ஸி-பி-த-தொ-ய-நி-வ-ரா-ம் ம-தி-பூ ||

முந்தின அதே பயிற்சியினால் இழுக்கப்படுகிறான் ; யோகத்தை அறியவிரும்புகிற வனுங்கூட சப்தப்ரஹ்மத்தைக் கடந்துநிற்கிறான்.

முந்தின பிறவியில் செய்யப்பட்ட அப்யாஸம் எதுவோ, அது முந்தின அப்யாஸம். அந்த யோகப்ரஷ்டன் (யோகத்தை நாடுவதிலே) ஹ்ருப்பம்மில்லாதவனாயினும், வலியதான அ(ந்த அப்யாஸத்)தினாலேயே யோகத்திலே இழுக்கப்படுகிறான். யோகப் பயிற்சியினால் உண்டாகும் வாஸனையைப்பார்க்கிலும் வலியதான அதருமம் முதலாகிய கர்மத்தைச் செய்யாவிட்டால், அப்பொழுது (அவன்) யோகப்பயிற்சியினாலுண்டான வாஸனையினால் இழுக்கப்படுகிறான். அதருமத்தை வலியதாகச் செய்திருந்தால், யோகத்தினாலாகும் வாஸனையும் அதனால் கீழ்ப்படுத்தவேபடுகின்றது. ஆனால், அது தேய்ந்து போனவுடன், யோகத்தினாலுண்டான வாஸனையானது தானே (தனது)காரியத்தைச் செய்யத்தொடங்குகின்றது : அதாவது (அது)நெடுங்காலமாக நிற்பதாயினும், அதற்கு அழிவு இல்லை [பலகோடி ஜன்மங்கள் சென்றாலும், வாஸனையானது தனக்கு உரியகாலத்திலே தன்பயனைக் கொடுத்தேதிரும்]. யுக்தியினால் (தெரிகிறபடி)யோகப்ரஷ்டன் ஸந்யாஸி என்க. யோகம் இன்னதென்பதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பியவனுங்கூட, (அதாவது)யோகவழியிற் புருந்த அந்த (ஸந்யாஸி)யுங்கூட சப்தப்ரஹ்மத்தை = வேதத்திற்குரிய கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலின் பயனை, கடந்துவிடுகிறான் = தள்ளிவிடுகிறான். எவன் யோகத்தை அறிந்து, அதிலே உறுதியாகிநின்ற, அப்யாஸஞ் செய்வானோ, (அவன் கர்மத்தையும், அதன்பயனையும் கடந்து நிற்கிறான் எனக்)கூறவும் வேண்டுமோ ? (சச)

யோகிகளுள் உயர்ந்தோர்.

மற்றும், எக்காரணத்தால் யோகியாயிருத்தல் மேலானது என்பது ?

சந. ஊக்கத்தோடு முயலும் யோகியோ பாவங்களினின்றும் பரிசுத்தமாகி, பல ஜன்மங்களாலே பரிபக்குவத்தை அடைந்தவனாய் அதனால் உயர்ந்தகதியைப் பெறுகிறான்.

புயதாசு யதோநஃ, சுயீகம் யதோந உத்யயுஃ | தத்ர யொயீ விவாந
வாஸகதிந்நிஷுஃ விஸகதிந்நிஷுஃ வஸகதிவாவஃ சநெகஜந்நவஸஸிஃ கநெ-
கெஷு- நெஷு- கிநிநிநிஃ வஸஸாரஜா ஃ உவலித்யு தெந உவலிதெந
கநெகஜந்நதெந வஸஸிஃ கநெகஜந்நவஸஸிஃ தகிஃ ஸ்ரஸஸிஷுஸுதநஃ வந
யாதி வாரா வுத்யுஷாஃ மதிஃ || சநு ||

யஸாசு வாவஃ தஸாசு—

சக. தவயுநிஷுஷாஸ்யகொ யொயீ ஜோந்ஷுஷாஸி உதொஸ்யிகஃ |
கதி-ஷுஷாஸ்யகொ யொயீ தஸாஷுஷாஸி வவாஜி-ஸந ||

உவயுநிஷுஃ சுயீகம் யொயீ, ஜோந்ஷுஷாஸி, ஜோந்ஷு சுத்ர ஸாஸுராயு-
வாஸகியு, உவயுஷாஸி உதஃ ஜோந் சுயிகஃ உதி | கதி-ஷுஷு, சுயீஷுஷாஸி
கதி, உவயுஷுஃ சுயீகம் யொயீ விஸிஷுஃ | தஸாசு யொயிலவ சுஜி-ஸந || சக ||

சௌ. யொயீநாஸி வவெ-ஷாஸி உதெநாநாஸிநா |

ஸுஜாவாஸு வஜிதெ யொ ஷாஸி வ ரெ ய-ஸுததொ உதஃ ||

உதி ஸ்ரீமத்யாஸாரதெ ஸதவாஸவஸுஷாஃ வஸஸிதாயாஃ வெயா-
வீஷாஃ வுஷுவவ-ஸி ஸ்ரீமத்யவத்யாஸ- உவந்ஷுஷு- ஸுஷுஷிஷுஷாஸி
யொயஸாஸுஷு ஸ்ரீஷுஷுஷிஷு-ஸவஸாஷெ யுஷாஸி யொயொ நா உ
வஷுஷாஸி ||

ஊக்கத்தோடுமுயலும் - மிக்க அதிகமாக முயலுகின்ற என்றபடி. இனி, ஞா-
னியாகிய யோகியானவன்(யோக)வாஸகைகளின் கூட்டத்தை அநேகஜந்மங்களிலே
கிதித்துச் சிந்தாக்கச் செய்து, (அவ்வாறு)அநேகஜந்மங்களிலே ஸம்பாதித்துச் சேர்த்து
வைக்கப்பட்ட அதனால் பரிபக்குவத்தை அடைந்து, அ(ந்த யோகவாஸகைகளின்
கூட்டத்தினால் மெய்யறிவைப் பெற்றவனாய் மேலான நிலையை அடைகிறான். (சநு)

இவ்வாறிருத்தலால்,

சக. தவமுடையவரைக்காட்டிலும் யோகி மேலானவன் ; ஞானமுடையவரைக்
காட்டிலும் கூட மேலானவனாக எண்ணப்படுகிறான் ; இன்னும் யோகியானவன் கர்ம
முடையவரைக்காட்டிலும் மேலானவன். ஆதலால், அர்ஜுன ! நீ யோகியாகக்கடவாய்.

ஞானம் - இங்கே, அற்போருளின் அறிவு. கர்மம் - அக்ரிஹோதரம் முத-
லான கர்மம். (சக)

சௌ. ஸகலயோகிகளுள்ளும் எவன் கம்பிக்கையுடையவனாய் என்னிடம் சென்ற
அந்தக்கானத்தோடு என்னத் தொழுகின்றானோ, அவன், (நியாதத்தைக்)கடின
வாஸகிவராய் மேலானவன் என்பது என் கருத்து.

ஸ்ரீமத்யாஸாரதத்திலே, வ்யாஸபருவச்செய்த தூருயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையிலே,
பிஷ்மபர்வத்திலே, ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையாக, உபநிஷத்துக்களாக, ப்ரஹ்மவீத்யை
யாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணர்ஜி-ஸம்வாதத்திலே நியான
யோகம் என்னும் ஆளுவது அத்தியாயம் முற்றும்.

யொழிநாடலி ஸவெ-ஷா-ம் ராஜாதிசூரியூகவராணாம் ஜெதெந
 சியி வாஸ-ஷெவெ ஸகோஷிதெந சுஜோராஜநா சுஜோகரணெந ஸ்ரீவாநா
 ஸ்ரீஜயாநம் ஸந ஸஜிதெ ஸெவதெ யொ ஜாம், ஸ ஜெ ஜி ய-கூதஜ் சுதிஸயெந
 ய-கூத் ஜத் சுவிஸெ-கத் ஜதி || சஎ ||

ஐதி ஸ்ரீஜை உவந்தகாலாஷெழு ஷஷோதய்யாயம் ||

ஸ்கல்லியோகிகளுள்ளும் - ருத்ரன், ஆதித்யன் முதலானோர்களைத் தியானிப்பதிலே கருத்துக்கொண்ட(ஸ்கல்லிதமான யோகிகளுள்ளும்). என்னிடம்சென்ற வாஸுதேவனுள் என்னிடத்து ஒருதலைப்பட்ட. (சௌ)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்தில் ஆளுவது அத்தியாயம் முற்றும்.

(குறிப்பு :— இதனுள் [கிதையில்] ஆங்காங்கு நிரம்ப வழங்கப்பட்டுள்ள யோகம், யோகி, ஸர்யாஸம் என்னுஞ் சொற்களுக்கு ஸந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ப பொருள் அமையுமாதலின், அவற்றின் ஆராய்ச்சி சிறிது வருமாறு :—யோகம் = ஷுழி, உபாயம், ஸாதனம், மார்க்கம். யோகி = யோகத்தையுடையவன். கர்மயோகம் = கர்மமாகியவழி. தியாயயோகம் = தியானமாகியவழி. ஞானயோகம் = ஞானமாகியவழி. அவை - முறையே கர்மநிஷ்டை, தியானநிஷ்டை, ஞானநிஷ்டை எனவுங் கூறப்படும். நிஷ்டை = உறுதியாக நின்றல். கர்மநிஷ்டை = கர்மத்திலே உறுதியாக நின்றல். இவ்வாறே, மந்தையவற்றையும் கண்டுகொள்க. யோகம் என்பதற்கு - கர்மயோகம் முதலானவற்றுள் எதாவதொன்றைப் பிரகிருதத்திற்கு ஏற்பக் கொள்ளவேண்டும். அவ்வாறே, யோகி என்பதற்கும்.

கர்மயோகமென்பது - ஈசுவரார்ப்பணபுத்தியோடு நிஷ்காமமாகக் கர்மங்
களை அநுஷ்டித்தல். தியானயோகமென்பது - ஸாதநசதுஷ்டயத்தைக் கூடி, யமம்
நியமம் ஆஸநம் முதலியவற்றால் சித்தத்தின் விருத்திகளை [போக்குக்களை] ஒடுக்கி
அடக்குதல்; இதற்கு, யோகமார்க்கம் என்று பெயர். விசாரமென்பது - ஸாதநசதுஷ்ட
யத்தைக்கூடி, கிரவணம் முதலியவற்றால் உண்மையை விசாரித்தல் [ஆராய்தல்].
இதற்கு, ஸாங்க்யமார்க்கம் என்று பெயர்; ஸாங்க்யம் - மெய்ப்பொருளின் ஆராய்ச்சி.
ஞானயோகமென்பது - உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவைப்பற்றிய உணர்ச்சியின் இடையறாத
த[ய]ாரையை (நிலைக்க)ச் செய்வதிலே விடாமுயற்சி (கஅ - ௫௫ - பாவ்யம்).

ஸர்யாஸம் - ஸ்விதிஷாஸர்யாஸம், ஸ்தித்வத்ஸர்யாஸம் என இருவகைத்து. விஷி
திஷா - (பொருளை) அறியவேண்டுமென்னும் வீருப்பம். அவற்றுள், முந்தினது -
ஸாங்க்யமார்க்கத்திற்காயினும், யோகமார்க்கத்திற்காயினும் ஸாதநமாய் அஜ்ஞானி,
தனக்கு மெய்யறிவு கைகூடும்பொருட்டுச் செய்துகொள்ளவேண்டிய தூறவு. பிந்தி
னது - ஜீவந்முக்திஸாகத்திற்காக ஞானிக்கு அமையும் தூறவு.

இனி, கர்மயோகத்தால் சித்தம் பரிசுத்தமானவளவிலே தீவிரமான வைராக் கியம் பிறக்கின்றது; அதனால், பொருளை அறியவேண்டுமென்னும் கருத்து உறுதியாக நிகழ்பவாகின்றது; பெறவே. மனக்கவலையை மாற்றி, ஸாங்க்யமார்க்கத்திற்காவது யோகமார்க்கத்திற்காவது வேண்டிய அவகாசத்தைத் தந்து உதவிபுரிசின்ற ஸர்யாஸ மானது அவச்யமாகின்றது. (இதுதான் அக்ஞானி துறவைக்கூடுதற்கு உரியகாலம்.) ஆகவே, அப்பொழுது ஸைலகர்மங்களையும் துறத்திடும் ஸர்யாவியானவன் - உத்தமாதிகாரியாயின், ஸாங்க்யமார்க்கத்தைப் பின்பற்றுகிறான்; மத்யமாதிகாரியாயின், யோக மார்க்கத்தைப் பின்பற்றுகிறான்; இரண்டற்கும் உரியவனாயின், இரண்டனையும் [ஸாங் க்யமார்க்கத்தையும், யோகமார்க்கத்தையும்] பின்பற்றுகிறான்; ஏனெனில், அவை தனித்தனியாகவாயினும், ஒருங்குசேர்ந்தாயினும் ஞானயோகத்திற்கு ஸாதநம் என்பது - உபநிஷத்துக்களின் கொள்கை.

இவ்வாறாக, மந்தாதிகாரியானவன் - கர்மயோகத்தைக் கைப்பற்றவேண்டும் என்பதையும், கர்மயோகமானது - ஸாங்க்யமார்க்கத்திற்கும் யோகமார்க்கத்திற்கும் பஹிங்கஸாதநம் என்பதையும், ஸர்யாஸமானது - அவற்றிற்கு அந்தரங்கஸாதநம் என்பதையும், சித்வத்ஸர்யாஸமானது - ஞானத்தின்வலிமையினால் தானே அமைவது என்பதையும், ஈ - ஆம் அத்தியாயத்திலே அர்ஜுனன் கேட்ட ஸர்யாஸமானது - அக்ஞானியைப்பற்றிய விவிதிஷாஸர்யாஸம் என்பதையும், சு - ஆம் அத்தியாயத்திற் கூறியுள்ள “யோகப்ரஷ்டன்” என்பதற்கு - “ஸாங்க்யமார்க்கத்தினின்றாயினும், யோகமார்க்கத்தினின்றாயினும் நழுவினவன் [இருந்த கர்மயோகத்தைக் கைவிட்டும், அடையவேண்டிய ஞானயோகத்தை அடையாமலும் இரண்டுக்கெட்டவனாக இடையே சித்பவன்]” என்று பொருள் என்பதையும், மற்றுமிவைபோன்ற விசேஷங்களையும் ஆராய்ந்துணர்வ.)

ஸ்ரீபாவாநு ஹஜதெ யொ ரிாங் ஸ ரெ யுதூதரெ ரதஃ ||'

உதி பூதூஸீஜ்ய உவநிவா ஸ்யமெவே “ஈராக்ஷம் தீப்யம் தக்ஷ்ய, வளவம் தீக்ஷாந்-
நாத்நா ஸ்யாஸு” இதெதிதக்ஷ விகக்ஷம் ஹவநாந் உவநா—

ஸ்ரீஹ்ருவாநு உவாஹ ||

க. உய்யாவுகந்தைநாடு வாய்க் கொழும் யுனாநிதாஸாயி !

சுலம்ஸயம் ஸஜெத்ம் ஜாட் யயோ ஜோஷ்யஸி தஜ்ஜுணம் ||

[illegible]

ஏழாம் அத்தியாயம் : விஜ்ஞாநயோகம்.

தீயானத்தால் பகவானைக் காணுதல்.

“ஸதலயோகிகளுள்ளும் எவன் நம்பிக்கையுடையவனாய் என்னிடம் சென்ற அந்தக்கரணத்தோடு என்னைத் தொழுகின்றானோ, அவன், (தியானத்தைக்) கூடினவர னைவரிலும் மேலானவன் என்பது என்கருத்து”(சு - சஎ)என, (பகவானுடைய உண்மை எவ்வாறானது? ஒருவன் தனது அகக்கரணம் அவரிடம் சென்றவனாக எவ்வாறு ஆக லாம்? என்னும்) வினாக்களுக்கு இடம்வைத்து, “என்னுடைய உண்மை இவ்வாறானது; இவ்வாறு (ஒருவன் தன்னுடைய) அகக்கரணம் என்னிடம் சென்றவனாக ஆகலாம்” என்ற இந்த (விடையைத்) தானே கூற விரும்பியவராய்ப் பகவான் அருளிச்செய்ய லானார் :

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுற்றார் :

க. பார்த்த ! என்னிடத்து மனம்பற்றியவனும், என்னையே அடைக்கலமாகக் கொண்டவனும் யோகத்தைக் கூடுகிற(நீ), ஸம்சயமில்லாது என்னை முழுதும் எவ்வாறு அறிவாயோ, அதனைக் கேள்.

என்னிடத்து - (இனிக்) கூறப்படும் விசேஷங்களை யுடைய பரமேச்வரனிடத்து. யோகத்தைக்கூடுகிற - மனம் ஒருநிலைப்படுதலைச் செய்கின்ற. என்னையே - பரமேச்வரனையே. எவனொருவன் ஒருபுருஷார்த்தத்தை வேண்டுகிறவனோ, அவன் அதற்கு ஸாதநமாகிய அக்நிஹோத்ரம் முதலிய கர்மத்தையாயினும், தவத்தையாயினும், தாநத்தையாயினும், (எதாவது) ஒன்றை அடைக்கலமாக அடைகிறான். இந்த யோகியோ, என்னையே அடைக்கலமாக அடைகிறான் ; மற்றைய வேறு ஸாதநங்களை விட்டு, என்னிடத்தேயே மனம்பற்றியவ னாகிறான். எவன் (என்னிடம் இப்படி மனம்பற்றிய

வாய் சமஸ்யம் வாயுமேவ வாயுவீசு-குத்வஸுதெயுஸ்யபூமி-மணஸம்பந்தம்
 ௨௦ம் யஸ்ய யேதபு-காரண ஜோஷுஸி ஸம்ஸயநீரண "வஸவநிவ உதவாநி"
 உத், தக் ஸுணா உவூராகம் சியா || ௧ ||

தவ்விஷயம்—

௨. ஜோகம் தெஜஸம் வாயிஜோகம் உதம் வக்ஷாந்யஸெஷதம் |

யஜி ரகா நெஹ வாயிஜோகம் ஜோகவ்யவஸிஷுதெ ||

ஜோகம் தெ த-ஹ்யு சமஸம் வாயிஜோகம் விஜோகஸஹிதம் ஸாம-ஹவ-
 ய-த்யு உதம் வக்ஷாநி கஸ்யிஷ்யாநி சஸெஷதம் காநேஜ்ய-த | தக் ஜோகம் விவ-
 க்ஷிதம் ஸுஸதி ஸ்ரோக-தம் கஸி-வீகாணாய-யக் ஜோகவா யக் ஜோகம் ஜோகா
 ந உஹ வாயி வ-தம் சமஸம் ஜோகவ்யம் வ-ரா-ஷாயுஸாய-தக் சவ-
 ஸிஷுதெ கஸிஷு-ஹவதி | சித்யுஜ்யம், ஸ வவ்யுஜோ ஹவத்யு-யம் | கதொ
 விஸிஷு-ஹவகாச ஹவ்யசாம் ஜோகம் || ௨ ||

கஸ்ய உத் : உவூதெ—

௩. உதவ்யுணா வஹஸ்யெஷு கஸிஷுததி விஸயெ |

யததாஷி விஸாநா கஸிஷு வெதி தத்யு-தம் ||

வஜே, அவன், அதாவது, அப்படிப்பட்ட)கீ இவ்வாறிருப்பவனும், முழுப்பெருமை
 யும் முழுநாமர்த்தியமும் முழுச்சக்தியும் (உகைத்தை) ஆளுவதிலே முழுத்திறமையும்
 (அகிய நிலை)முதலான குணங்களைக்கூடிய என்னை "பகவான் இப்படித்தான்
 (இருக்கிறார்)" என எவ்விதமாக சம்சயமில்லாது அறிவாயோ, அதனை யான் கூறு
 கிறேன், சீகன். [ஸாமர்த்தியம் - சீரவலிமை. சக்தி - மனத்தின்மை.] (க)

என்னைப்பற்றிய அந்த(ஞானத்தை யான் உனக்குத் தெரியும்படி சொல்லு
 கிறேன் ; சீகன்) :

௨. எதனை அறிந்தபின்பு, இங்கே மீண்டும் அறியவேண்டியது வேறு(ஒன்
 றும்)மிச்சமாயிராதோ, (அதனை அதாவது) விஜ்ஞாதத்தோடு கூடிய இந்த அறிவை
 யான் உனக்கு முழுதும் உரைப்பேன்.

விஜ்ஞாதத்தோடு - தன் அதுபவத்தோடு. கேட்பவனை எதிர்முகமாக்கும்பொ
 ருட்டு(கேட்பதிலே அவனுக்கு மனங்கவிர்த்தாக)(பகவான் தான்)உபதேசிக்கவிரும்
 மிய அந்தஞானத்தை "எந்தஞானத்தை அறிந்தபின்பு, இங்கே மீண்டும் அறிய
 வேண்டிய புறவுரைத்த ஸாதகம் வேறு(ஒன்றும்)மிச்சமாய் இல்லையோ "(எனப்) புகழ்
 கிட்டுத், எனது உண்மையை அறிபவன் எவனோ, அவன் ஸகலமும் அறிபவன் என்
 பது(தீர்த்த)பொருள். ஆகவே, ஞானமானது சிறந்த பயனையுடமையால் கிடைப்
 பதற்கு மிக்க அரிதாம் என்க. (௨)

எப்படி என்பது?—கூறுவோம் :

௩. மனிதர்களுடைய(எத்தனையோ)ஆயிரங்காள் ஒருவன் ஸித்தியின்பொரு
 டு முயலுகிறான் ; முயன்று வித்தர்காணாவர்களுள்ளும், (எவனோ) ஒருவன் என்னை
 உண்மையாய் அறிகிறான்.

உத-ஷ்ஞாணாம் தியெ வுஹவெஸுஷ- சுமெகெஷ- சுழிசு யதகி
புய-தம் கரொகி விகயெ விக்யய்யு | தெஷாம் யததாஷி விகாநாடி—
விகா வளவ ஹி தெ யெ ரோக்ஷாய யதகெ, தெஷாடி—சுழிசு வளவ ஹி ஜாம் வெகி
தத-தம் யயாவக || ௩ ||

ஸுராதாரம் புரொவமெத சுவிஜீக்யூத்யாஃஃஃ—

ச. ஹிஜிராவொதநவொ வாயம் வம் தமொ வ-விரொவ வ |

சுஹங்கார ஹீயம் ரெ ஹிநூ புகுதிரஷ்யா ||

‘ஹிஜி’ ஹி புயிவீதநூத்யு உயுதெ, த ஸு-ஹி, ‘ஹிநூ
புகுதிரஷ்யா’ ஹி வவநாகி | தயா சவாடியொஃவி தநூத்யுரெணுவ
உயுதெ—சுவம் சுநவம் வாயம் வடி | ‘உநம்’ ஹி தநஸம் காரணம் சுஹ-
காரொ ஹுஹுதெ | ‘வ-வி’ ஹி சுஹங்காரகாரணம் தஹதத்யு | சுஹங்காரம்
ஹி சுவிஜ்ஞாஸாய-த்யு சுஹத்யு | யயா விஷஸாய-த்யு சுநம் விஷடி உயுதெ
வளவடி சுஹங்காரவாஸநாவகி சுஹத்யு த-ஹகாரணம் சுஹங்கார ஹு-ஹுதெ,
பு-வத-கூகூகூ சுஹங்காரஸு | சுஹங்கார வளவ ஹி ஸவடிஸு பு-வத-கூகூகூ

பலஜியிரம் மனிதர்களுள் ஒருவன் வித்திக்காக[ஞானமுண்டாதற்காக]முயற்சி
செய்கிறான். எவர்கள் முத்திக்காக முயலுகின்றார்களோ, அவர்கள் வித்தர்கள்தான்
[ஞானத்தை அடைந்தவர்கள்தான்]. (அடையப்போகிறவர்களை அடைந்தவர்
கள் என்பது உபசாரவழக்கு.) முயன்று வித்தர்களான அவர்களுள்ளும் (எவனோ)
ஒருவன்தான் என்னை உள்ளபடி அறிகின்றான். (௩)

பகவானுடைய பிரகிருதியினின்றும் பிரபஞ்சம் பரிணமித்தல்.

[பரிணமித்தல் - பால் தயிராவதுபோல விகாரப்படுதல்.]

(பகவான் தன்னுடைய உபதேசத்திலே)ருசியை உண்டாக்குவதனால், கேட்
பவனை ஸந்தந்தமாகச் செய்துகொண்டு கூறுகிறார் :

ச. என்னுடைய இந்தப் பிரகிருதியேதான் நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று,
ஆகாசம், மனம், புத்தி, அஹங்காரம் என எட்டுவகையாகப் பிரிந்துள்ளது.

‘நிலம்’ என்பதற்கு - நிலத்தின் தந்மாத்திரத்தை உரைக்க. (இங்கே அதனால்
குறிப்பிடப்பட்டது) - “பிரகிருதி...எட்டுவகையாகப் பிரிந்துள்ளது” என்னும் திரு
வாக்கினால், ஸ்தூலமான(பிருதியி)அன்று. அவ்வன்னமே, நீர்முதலியவற்றிற்கும்
(அதாவது)நீர்,நெருப்பு, காற்று, ஆகாசம் என்றவற்றிற்கும் - தந்மாத்திரங்களையே
உரைக்க. (தந்மாத்திரமென்பது - மஹாபூதங்களுடைய மிக்கநுண்ணிய நிலை.) ‘மனம்’
என்பதற்கு - மனத்தின் காரணமாகிய அஹங்காரத்தைக் கொள்க. ‘புத்தி’என்பது -
அஹங்காரத்தின் காரணமாகிய மஹத்தத்துவம். ‘அஹங்காரம்’ என்பது - அவித்யை
யோடுகூடிய [அவித்யைவடிவமான]அவ்யக்தம். விஷத்தோடுகூடிய சோற்றை விஷம்
என்று சொல்வதுபோல, அஹங்காரத்தின் வாஸநையோடு கூடியதாய் முதற்காரண
மாய்நிற்கும் அவ்யக்தமானது - அஹங்காரம் எனப்படுகின்றது; (ஸகலமும்)தொழிற்
படுதற்கு அஹங்காரம் காரணமாதலின். அஹங்காரமேயன்றோ ஸகலமும் தொழிற்

ஆஷ்டம் தோகெ | உத்யோ யயோதூர ப்ரக்யுகி: ௨௨ ௨௨ வெஸுரீ ராயா ஸக்தி: சவ்யா விதூ வெஷ்டு சூதா || ௪ ||

௫. சுவரெயிதஹ்யூர ப்ரக்யுகி: விவி ௨௨ வராட |

ஜீவஹிதா: ஹோவாஹோ யயெஹ் யாய-தெ ஜிதக் ||

சுவரா த வரா திக்ஷூர ஸா-ஹி சுதயுகி ஸ்லாஸாயம்யதாதிசா உயட் | உத: சுஸ்யா: யயோதூயா: த-சு சுதூர விஸ-ஹி ப்ரக்யுகி: ௨௨ சூ-த-ம-ஹிதா: விவி ௨௨ வரா: ப்ரக்யூர ஜீவஹிதா: க்ஷெத்ர ஜூகக்ஷணா: ப்ராண-யாரணநிதிதஹிதா: ஹே ஹோவாஹோ, யயா ப்ரக்யூர உஹ் யாய-தெ ஜிதக் கண்-ப்ரவிஷ்யா || ௫ ||

௬. ஸாதஷோநிதி ஹிதாநி ஸவ-ராணீத்யுவயாரய |

சஹம் க்ருத்வா ஜிதத் ப்ரஹவ: ப்ரஹஸ்யா ||

ஸாதஷோநிதி ஸாத வராவரெ க்ஷெத்ரக்ஷெத்ரஜூகக்ஷணெ ப்ரக்யூர யோநி: யெஷா: ஹிதாநா: தாநி ஸாதஷோநிதி ஹிதாநி ஸவ-ராணீ உதி ஸவ்ய உவயாரய ஜாநிஹி | யஸாச ௨௨ ப்ரக்யூர யோநி: காரணம் ஸவ்யஹி-தாநாடி, சுத: சஹம் க்ருத்வா ஸஹஸ்ய ஜிதத் ப்ரஹவ: உததி: ப்ரஹய: விதாஸ: தயா | ப்ரக்யூதிதயவாரணெ சஹம் ஸவ்யஜூ: ராஸுர: ஜிதத் காரணடி உத்யய: || ௬ ||

பதெற்குக் காரணமாக உலகத்திற் காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு கீழ்க்கூறப்பட்ட தான என்னுடைய இந்தப்பிரகிருதியானது ஈசுவரனுக்குச் சொந்தமான மாயையாகவும் சக்தியாகவுமுள்ளது ; எட்டுவிதமாக வேறுபாட்டை அடைந்திருப்பது. (ச)

௫. இதுதாழ்ந்த (பிரகிருதி) ; உயர்தோள ! மற்று, எதனால் இந்தஜகத்தா னது தாங்கப்படுகின்றதோ, (அதனை,) இதனினும் வேறாகவும் உயர்த்த பிரகிருதியாகவும் உயிர்வடிவமாகவும் தெரிந்துகொள்.

இது[கீடம்முதலிய அசேதநப்பிரகிருதியானது]உயர்த்த தன்று : தாழ்ந்தது : அஃத்தமானது : தீங்குகளைச் செய்வது : (தானே) ஸம்ஸாரக்கட்டுவடிவமாயுள்ளது. மற்று, எந்தப்பிரகிருதியானது உன்னே புருந்து இந்தஜகத்தைத் தாங்குகின்றதோ, (அந்தப்)பிரகிருதி கீழ்க்கூறிய இதனினும் வேறானது : பரிசுத்தமானது : என்னுடைய ஆத்மாவாகவே உள்ளது : உயர்த்தது : கேதர்ரஜ்ஞயப் இருப்பது : உயிர்தங்கிநிறற் குக் காரணமானது என்று அறிந்து கொள்ளக்கடவாய் உயர்தோள ! (கூ - க, உ ஐப் பார்க்க.) (௫)

௬. பூதங்களனைத்தும் இவற்றைப் பிறப்பிடமாக உடையவை என அறிந்து கொள். யான் ஸகலஜகத்தினுடைய உத்பத்தியாகவும், அழிவாகவும் (இருக்கின்றேன்).

உயர்த்தமும் தாழ்ந்ததுமான கேதர்ம கேதர்ரஜ்ஞன் என்னும் இவ்விரண்டுப் பிரகிருதிகளும் பூதங்களுக்குப் பிறப்பிடம். எனது பிரகிருதியானது பூதங்களனைத் தித்கும் பிறப்பிடமாதலால், யான் ஸகலஜகத்தினுடைய உத்பத்தியாகவும் அழிவாக வும் (இருக்கிறேன்) : நான் (இந்த)இரண்டுப்பிரகிருதிகளின்வழியாக முற்றும் உணர் கத ஈசுவரன், ஜகத்திற்குக் காரணமானவன் என்பது (தேர்த்த)பொருள். (௬)

யலூக தலூக—

எ. உதும் வரதாரம் நாமுக் கிணிகிணி யமர்ஜய ।

உயி ஸவ-பிதம் ப்ராது ஸுதிரு உணர்மணா உவ ॥

உதும் வரதாரம் வரதாரம் நாமுக் கிணிகிணி யமர்ஜய ।
உயி ஸவ-பிதம் ப்ராது ஸுதிரு உணர்மணா உவ ॥
உதும் வரதாரம் வரதாரம் நாமுக் கிணிகிணி யமர்ஜய ।
உயி ஸவ-பிதம் ப்ராது ஸுதிரு உணர்மணா உவ ॥
உதும் வரதாரம் வரதாரம் நாமுக் கிணிகிணி யமர்ஜய ।
உயி ஸவ-பிதம் ப்ராது ஸுதிரு உணர்மணா உவ ॥

கெட கெட யெடுண விஸிஷ்ட கயி ஸவ-பிதம் ப்ராது உதிரு உவ—

அ. ரவொ-உவ-பிதம் களகெய ப்ராது ஸுதிரு உவ—

புணவ-பிதம் களகெய ப்ராது ஸுதிரு உவ—

ரவொ-உவ-பிதம் களகெய ப்ராது ஸுதிரு உவ—
புணவ-பிதம் களகெய ப்ராது ஸுதிரு உவ—
புணவ-பிதம் களகெய ப்ராது ஸுதிரு உவ—
புணவ-பிதம் களகெய ப்ராது ஸுதிரு உவ—
புணவ-பிதம் களகெய ப்ராது ஸுதிரு உவ—
புணவ-பிதம் களகெய ப்ராது ஸுதிரு உவ—

ஆதலால்,

எ. தமர்ஜய ! என்னக்காட்டிலும் மேலானது வேறுதன்மையும் இல்லை. நானிலே
ரத்நவரிசைகள் போல, என்னிடத்திலே இதெல்லாம் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பரமேஸ்வரனான என்னக்காட்டிலும் வேறுகாரணம் ஒன்றுமில்லை : நானே
தான் ஜகத்திற்குக் காரணம் என்றபடி. இவ்வாறிருத்தலால், என்னிடத்து ஸகலபூத
களும் இந்த ஸகலஜகத்தும், நீண்ட நூல்களிலே ஆடைகள் போலவும், நானிலே ரத்ந
வரிசைகள் போலவும் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன : பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன,
தொடரப்பெற்றிருக்கின்றன, தொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பது பொருள். (எ)
எந்தும் வியாபகமான ஈசுவரத்தன்மை.

எந்தெந்தத்தன்மையையுடைய உங்களிடத்து, இதெல்லாம் கோக்கப்பட்டிருக்
கின்றது என்பது?—கூறுவோம் :

அ. கௌந்தேய ! யான் நீரினுள் சுவையாகவும், சந்திரஸூர்யர்களுள் வெளி
ச்சமாகவும், எல்லா வேதங்களுள் ஓங்காரமாகவும், ஆகாசத்தினுள் ஓசையாகவும்,
மணிதர்களுள் மானிடத்தன்மையாகவும் இருக்கிறேன்.

நீரினுள் எது ஸாரமோ, அது சுவை. அந்தச்சுவையாகவுள்ள என்னிடத்து,
நீரானது கோக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பது பொருள். இவ்வண்ணமே எங்கும்
(உரைத்துக்கொள்க). நான் நீரினுள் சுவையாக(இருப்பது)போல, சந்திரஸூர்யர்
களுள் ஒளியாக இருக்கின்றேன். எல்லாவேதங்களுள்ளும் ஓங்காரமாக(இருக்கின்
றேன்) : அந்த ஓங்காரமாகவுள்ள என்னிடத்து ஸகலவேதங்களும் கோக்கப்பட்டிருக்
கின்றன. அவ்வண்ணமே, ஆகாசத்தினுள் ஸாரமாகிய ஒலியாக(இருக்கிறேன்) : அந்த
(வடிவமாயுள்ள) என்னிடத்து ஆகாசம் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்வாறே,
(ஒருவனுக்குத் தான்)மனிதன் என்னும் எண்ணம் எதனால் (உண்டாகின்றதோ, அந்த)

வாவஃ வளரூஷ்ய—யதஃ வஃஸ்யஃ—நரஷு, தஷ்நிந வளரூஷெ யி
வஃஸ்யஃ ஸ்ரோதாஃ || ௮ ||

கா. வஃஸ்யோ மஸுஃ வ்யுதிவ்யாஃ வ தெஜஸூவாஸி விலாவவஸள |

ஜீவநம் வவ-ஹதிதேஷு தவஸூவாஸி தவஸூவாஸு ||

வஃஸ்யுஃ வஃஸ்யஃ மஸுஃ வ்யுதிவ்யாஃ வ ஸஹம், தஷ்நிந யி மஹூஷ்யதெ
வ்யுதிவ் ஸ்ரோதா | வஃஸ்யுஸம் மஹூஷ்ய ஸஹாவத வஸவ; வ்யுதிவ்யாஃ டுஸிபுத்ய
ஸவாஹிஷு ரஸாஹிஷு வஃஸ்யுஸாவஹிஷுணாயபு | ஸவஃஸ்யுஸம் து மஹூ-
ஷ்யதெ ஸவிஷ்யாஸ்யபுஷ்யதெவெஷு வஸவாரிணாஃ வஹிதவிஸெஷஸம்ஸமபுமிதிதம்
வவதி | தெஜஃ தீப்திஃ வ ஸவாஸி விலாவவஸள ஸஹ | தயா ஜீவநம் வவ-ஹதி-
தேஷு, யெச ஜீவநி வவபூஸி வஹிதாதி தச ஜீவநம் | தவஸூ ஸவாஸி தவ-
ஸூவாஸு, தஷ்நிந தவஸி யி தவஸிதஃ ஸ்ரோதாஃ || ௯ ||

கா. ஸீஜம் தாஃ வவ-ஹதிதாநாஸு விலி வாய-ஹ வநாததநம் |

வஃஸ்யுஸ-ஹிததாநாஸு தெஜஸூவாஸி தவஸூவாஸு ||

ஸீஜம் ஸ்ரோதாஸகாரணம் தாஃ விலி வவ-ஹதிதாநாஃ ஹ வாய-
வநாததநம் விராஜநம் | கிண-வஃஸ்யுஸி விலெஸஸிஃ ஸஹிஸாணஸு வஃஸ்யுஸ-
விலெஸஸிஃ தாஸு ஸவாஸி, தெஜஃ ஸ்ரோதாஸு தவஸூவாஸு தெஜஸூவாஸு ஸஹம் || ௧௦ ||

மானிடத்தன்மையாக மனிதர்களுள்(இருக்கின்றேன்) : அந்த (மானிடத்தன்மையின்
பொதுமையாகவுள்ள) என்னிடத்து மனிதர்கள் கோக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். (அ)

கா. கிலத்தினுள் நன்மனமாகவும், தியினுள் ஒளியாகவும் இருக்கின்றேன் ;
எல்லாப் பூதங்களுள் தீவரமாகவும், தவமுடையவருள் தவமாகவும் இருக்கின்றேன்.

நான் கிலத்தினுள் நல்லமனமாக இருக்கின்றேன் : அந்தமனமாகவுள்ள என்
னிடத்து கிலமானது கோக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இயல்பாகவே நாற்றத்திற்கு நல்ல
தன்மைதான். நிழலியவற்றுள் சுவைமுதலானவற்றின் நல்லதன்மையை உணர்த்து
தற்காக கிலத்தினுள்(அந்த நல்லதன்மை)எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. ஆனால், நாற்றம்
முதலியவற்றின் தீயதன்மையானது பிராணிகளுடைய அவித்யை பாவம்முதலான
வற்றிற் குதற்ப (அந்தநாற்றம்முதலியன தம் தம் கார்யமான நிலம்முதலியபூதங்களுள்)
சொபன பூதங்களோடு சேர்ந்துக்காரப்படுவதனால் ஆகின்றது. அக்நியுள் ஒளியாக
வும் இருக்கின்றேன். அவ்வாறே, எதனால் பிராணிகளெல்லாம் உயிர்வாழ்கின்றன
வோ, அந்த (அமிருதமென்றும்) அந்நரஸமாக இருக்கின்றேன். தவமுடையவர்க
ளுள் தவமாகவும் இருக்கின்றேன் : அந்தத் தவமாகவுள்ள என்னிடத்து தவமுடைய
வர்கள் கோக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

கா. பார்த்த ! என்னை ஸகலபூதங்கட்கும் சாச்வதமான வித்தாக அறி. நான்
அறிவுள்ளவருள் அறிவாகவும், வீரமுடையவருள் வீரமாகவும் இருக்கிறேன்.

வித்து என்பது - முனித்தற்குக் காரணமாயிருப்பது. அறிவு என்பது - அந்
தந்தரணத்தின் பகுத்தறியும்சக்தி. அறிவுடையவருள் - பகுத்தறியும் சக்தியுள்ளவருள்.
வீரம் என்பது - வீரத்தன்மை[பிரதாந தான் வெல்லலாகாது, தான் பிறரை வெல்
லுத்திறமை—ஆ.]

(௧௦)

கக. வயம் வயவதாம் வாக்ஷ காஜராஅவிவஜிபுதல் |

யஜ்-காவிருவொ ஹுதெஷு காஜொஷ்வி ஹாதஷுல ||

வயம் ஸாஸ்யுபுஷ்ஷம் வயவதாஷ்ஷம், தக்ஷ வயம் காஜராஅ-
விவஜிபுதம், காஜராஅயு காஜராஅயு—காஜி—துஷ்ஷா சஸ்திசுஷ்ஷுஷு விஷ-
யெஷு, ராஜொ ராஜொ ப்ராஜெஷு விஷயெஷு—காஜொ விவஜிபுதம்
பெஷாபிபாரணாபுத்யுஷ்ஷம் வயுஷ்ஷம் சஸ்தி; ந து யக்ஷ ஸம்ஸாரிணாம்
துஷ்ஷாராஅகாரணம் | கிணு—யஜ்-காவிருவொ யஜெஷு ஸாஸ்யுபுதக்ஷவிருவொ
யக்ஷ ப்ராணிஷு ஹுதெஷு காஜி, யயா பெஷாபாரணாபுத்யுஷ்ஷுஷு சஸ்த-
வாநாபிஷ்ஷம், ஸ காஜி சஸ்தி ஹே ஹாதஷுல || கக ||

கிணு—

கஉ. யெ வெவ ஸாஸ்திகா ஹாவா ராஜிஸாஸ்திஸாஸ்தி யெ |

உத வனவெதி தாஸ்தி ந சவஹம் தெஷு தெ உயி ||

யெ வெவ ஸாஸ்திகா ஸஸ்திஸுபுதாம் ஹாவா வடாயுஷாம், ராஜிஸாம்
ராஜிஸுபுதாம், தாஸ்தி தாஸ்திஸுபுதாம், யெ வெவ ப்ராணிமா ஸஸ்தி-
ஸாஸ்தி ஜாயதெ ஹாவா தாஸ்தி உத வனவ ஜாயதாஸ்தி உதி வனவ விதி ஸஸ்திஸுபுதம் |
வனவ யஷ்ஷி தெ உத ஜாயதெ, தயாவி ந து சவஹம் தெஷு தயுஷ்ஷம்
தயுஷ்ஷம், யயா ஸம்ஸாரிணாம் | தெ உஷ்ஷம் உயி உதஸாம் உதயுஷ்ஷம் || கஉ ||

கக. பரதரிற் சிறந்தோனே! மற்றும், யான் ஸாமர்த்தியவான்களுள் அவாவும்
பற்றும் ஓழிந்த ஸாமர்த்தியமாகவும், பிராணிகளுள் தருமத்திற்கு விரோதமில்லாத
ஆசையாகவும் இருக்கின்றேன்.

அவா என்பது - (இந்திரியங்களோடு) கூட்டரவுப்படாத [அடையாத]
பொருள்களின்மேல் ஆசை; பற்று என்பது - அடைந்தபொருள்களிலே உருசி. நான்,
அவையிரண்டும் இல்லாததாய், உடம்புமுதலியவற்றைமாத்திரம் தாங்குதற்கு வேண்-
டிய ஸாமர்த்தியமாக இருக்கின்றேன்; ஆனால், ஸம்ஸாரிகளுடைய அவாவுக்கும் பற்-
றுக்கும் காரணமான (கிறமை) எதுவோ, (அது) அன்று. மேலும், பிராணிகளிடத்து,
நூற்கொள்கையோடு மாறுபடாத ஆசை எதுவோ அதுவாக, உதாரணமாக, உடம்-
பைக்காததல்முதலியவற்றிற்குமாத்திரம் வேண்டியதாய், (உணவைப்) புசித்தலையும்,
(ஜலம்) குடித்தலையும், மற்றுமவைபோன்றவற்றையும்பற்றிய ஆசையாக இருக்கின்-
றேன். (கக)

மேலும்,

கஉ. ஸாத்விகமான பொருள்கள் எனையோ, ராஜஸமும் தாமஸமும் (பொ-
ருள்கள்) எனையோ, அவை என்னிடமிருந்தே (தோன்றியவை) என்று அறிந்துகொள்.
ஆனால், நான் அவற்றினிடத்து (இல்லை); அவை என்னிடத்து (உள்ளன).

ஸாத்விகம் - ஸத்துவகுணத்தா லானது. ராஜஸம்-ரஜோகுணத்தா லானது.
தாமஸம் - தமோகுணத்தா லானது. பிராணிகளுடைய தமது கர்மவசப்படி ஸாத்விக
மாகவும், ராஜஸமாகவும், தாமஸமாகவுமுள்ள எந்தெந்தப் பொருள்கள் உண்டாகின்-
றனவோ, அவற்றையெல்லாம் என்னிடமிருந்தே உண்டானவையாக இவ்வாறு
தெரிந்துகொள். இப்படி அவை என்னிடமிருந்து உண்டாகின்றனவாயினும், ஸம்-
ஸாரிகள் (இருப்பது)போல் நான் அவற்றைச் சார்ந்து, அவற்றிற்கு வசமாக இருக்கி-
றேனில்லை. மற்று, அவை எனக்கு வசமாக என்னைச் சார்ந்துள்ளன. (கஉ)

232

யயொகூர மண்ணையீ ஜ ஜாயா ஞ்ரத்யா ஞ்ரவெந சுத்யம் சுதிசூரணம் யஸ்யா
ஸா ஞ்ரத்யா | ததூ ஸாவ ஸதி ஸவ்யுபகூர வரித்யஜ் ஜா ஸாவ
ஜாயாவிக ஸ்ராத்ஹஞ்சம் ஸவ்யுதநா யெ ப்ரவஹ்னெ தெ ஜாயா ஸ்வதாம்
ஸவ்யுதநொஹிந் தரணி சுதிசூரணி; தெ ஸஸ்ராவம் ய நா சு
ஜ்ரவ்னெ ஞ்ரத்யம் || ௧௪ ||

யஜி கூரம் ப்ரவதாம் ஜாயா ஸ்வதாம் தரணி, கஸூரக் கூரெவ ஸவெந் த
ப்ரவஹ்னெ ஞ்ரதி? ஞ்ரதெ—

௧௫. ந ஜாம் ஞ்ரவ்னதிகெநர் ஜ்ரவாம் ப்ரவஹ்னெ நராயஜாம் |

ஜாயயா2வஹ்நதஜ்ரநாம் சூவஸரம் ஹாவஜாஸ்ரிதாம் ||

ந ஜாம் வரெஸ்ரீரம் ஞ்ரவ்னதிகெநர் வாவகாரிணம் ஜ்ரவாம் ப்ரவஹ்னெ
நராயஜாம் நரணாம் ஜ்யெ சுயஜாம் திக்ஷுஷாம் | தெ வ ஜாயயா சுவஹ்நத-
ஜ்ரநாம் ஸஜ்-ஷிதஜ்ரநாம் சூவஸரம் ஹாவம் ஹிஸாந்யதாதிசுக்ஷண்-
ஸ்ரிதாம் || ௧௫ ||

யெ வஹ்ம் நரொத்யாம் வஹ்நகூரணம்—

௧௬. வதஹ்-யா ஹஜ்னெ ஜா ஜ்நாஹ்நகூரதிகெநா2ஜ்-யம் |

சூதெ-யா ஜ்ஜ்நாஸரய-யா2ஜ் ஜ்நாந் வ ஹாதஷ-யம் ||

வதஹ்-யா வதஹ்நகாராம் ஹஜ்னெ ஸ்வெநெ ஜாம் ஜ்நாம்
வஹ்நகூரதிகெநர் வஹ்நகூரணம் ஹெ சுஜ்-யம் | சூத-யம் சூதி2வரி2ஸ்ரீதம்

ஆதலால், அது இவ்வாறுள்ளவளவிலே, எவர்கள் ஸகலகர்மங்களையுந் துறந்து, மாயை
யையுடையவனுப்த் தமது[அவர்களது]ஆத்மாவாகவுள்ள என்னையே எவ்வகையினாலும்
அடைகிறார்களோ, அவர்கள் எல்லாப்பிராணிகளையும் மயக்குகின்ற இம்மாயையைக்
கடந்துநிற்கிறார்கள் : அவர்கள் ஸம்ஸாரக்கட்டினின்றும் விடுபடுகிறார்கள் என்பது
பொருள். (௧௪)

உன்னை அடைந்தவர்கள் இம்மாயையைக் கடந்துவிடுகிறார்களானால், எதனால்
உன்னையே எல்லாரும் அடைவதில்லை என்பது?—கூறுவோம் :

௧௫. மாயையினால் அறிவு அபகரிக்கப்பட்டு, அஸூரத்தன்மையை அடைந்து,
மனிதர்களுள் கடைப்பட்டவராய்த் தீவினைகளைச் செய்யும் மூடர்கள் என்னை அடைவ
தில்லை.

என்னை - பரமேஸ்வரனை. அபகரிக்கப்பட்டு - கவரப்பட்டு. அஸூரத்தன்
மைையை - ஹிம்ஸை, பொய், முதலாகியதை. (௧௫)

பக்தர்கள் நாள்து வகை.

மற்று, நல்வினைகளையுடைய மானிடோத்தமர்கள் எவரோ, (அவர்கள் என்னை
வழிபடுகிறார்கள்) :

௧௬. பரதரிந் சிறந்த அர்ஜுந! துயருற்றவனும், (உண்மையிலே) அறிய
விரும்புவோனும், பொருளைவேண்டிவோனும், ஞானியுமாகிய நல்லகையான நல்லஜனங்
கள் என்னைத் தொழுகிறார்கள்.

நல்ல - நல்வினைகளையுடைய. துயருற்றவன் - துன்பத்தால் கவரப்பட்டவன்,

தலைநகரவாழ்நொமாழிநா சுவிமஞ்சு சுவந்தி : நிஜநாஸம் மமவதத
 ஜாத-பு துதி யி : சம-பு-பு யமகாசி : ஜநாநி விஜ்ஜாநி ததவிசு உ மெ
 மாதவ-பு || ௧௯ ||

கௌ. தெய்வம் இருந்திருந்தால் வாசல்திறந்துவிட்டிருந்தது.

விரியா மஹி ஜோக்தோதத்யுத-ஃ சஹம் வா வ ஶ் விரியஃ ||

தெய்வம் உதவினான் என்று சொல்லித் தந்தவர்களை மிகுந்தும் ஊழி
 வளமுதும், சிறப்பும் உண்டாயினான்; அதன் ல் வாழ்வதில் விழிப்பதெ
 ல்மென்று சூழியும் சூழியென, சிறிதென உதவியும் । விரியொ ஹி யவர்க
 ளுமும் சூழித் தோழியும், அதன் தவறு சிறிது சிறியும் விரியும்; விரியும் ஹி
 மென "சூழி விரியும் உதவி" உதி । தவறுகள் தோழியும் சூழியாக வாழும்-
 றென விரியும் உதவியும் । வல வ தோழி வல வாழும்வென்று சூழியென உ
 தவியும் விரியும் ॥ ௧௭ ॥

உதவித் திருப்பாடியைத் துயம்வாஸு-தெவஸுப் பிடியார்? த; கி-தவியு?

கஅ. உபாராஜனவ- வாவெதெ ஜூர் சூரெதெவ ரெ உதடி |

சுவாமிதஸ்வ ஹி யந்தாதா தாவோநந்தாம் மகிடி ||

திருடர் புலி நோய்முதலியவற்றால் தாக்கப்பட்டவன், ஆபத்தை அடைந்தவன். எவன் பசவானுடைய உண்மையை அறியவிரும்புகின்றானோ, (அவன்) - அறியவிரும்புவோன். பொருளை வேண்டுவோன் - திரவியத்தின்மேல் ஆசையுள்ளவன். ஞானி - விஷ்ணுவின்னுடைய உண்மையை அறிந்தவன். (கக)

கள. ஒன்றிலேயே போன்றையுடையவனும் எப்பொழுதும் ஒருகூடப்பட்டு ஞானியானவன் அவர்களுள் மேம்படுகிறான் ; ஏனெனில், யான் ஞானிக்கு மிகவும் பிரியமானவன் ; அவனும் எனக்குப் பிரியமானவன்.

அந்தநால்வருள் ஞானியானவன் உண்மையினை அறிந்துள்ளமையால் (பகவா
னாகிய சூத்மாயினிடத்திலேயே) எப்பொழுதும் ஒருநிலைப்பட்டவனாயும், ஒன்றிலேயே
[அந்த சூத்மாயினிடத்திலேயே] பேரன்பயுடையவனாயும் இருக்கிறான் ; (அவன்,
தான்) அன்புறவக்கேவென்புடைய வேறு(ஒன்றையும்) கானாமைமிகுல் என்க. ஆகவே,
ஒன்றிலேயே பேரன்பயுடைய அவன் செறப்பை = உயர்வை அடைகிறான்: மேலா
கின்றான் என்றபடி. நான் ஞானியினுடைய சூத்மாவாதலின், அவனுக்கு நான் மிகவும்
பிரியமானவன். (எவனுக்கும் தன்) சூத்மா பிரியமாயிருக்கின்ற தென்பது உலகத்தில்
(யாவர்க்கும்) தெரிந்ததன்றோ. ஆகவே, வாஸுதேவன் ஞானியினுடைய சூத்மா
வாதலால், (ஞானிக்குப்) பிரியமாய் இருக்கின்றான் என்பது பொருள். அந்த ஞானியும்
வாஸுதேவனான என்னுடைய சூத்மாவாதலே (இருக்கிறான்) ஆதலால், எனக்கு மிக
வும் பிரியமானவன் என்க.

அப்பொழுது, துயருற்றவன்முதலிய மூவரும் வாஸுதேவனுக்குப் பிரியமானவர்கள்? — அப்படியன்று. — மற்ற, என்ன? —

கடி. இத்தள்ளோருமே உயர்த்தவர்கள். ஞானியோ ஆத்மாதான் என்பது - எனது கொள்கை. ஏனெனில், மனம் ஒருவிடப்பட்ட அவன் என்னையே மிக்கமேலான அடைக்கலமாக காட்டியுள்ளவன்.

சுடுதெய்வ ஸ்வயம் வாஸுதேவ உதேயவ சபாநிவதள காரணம்
வயதெ-
வயதெ-

உ. காரெலெவ்ஸ்கியைப் பற்றித் தனது நூல் **புவியின் உருவ வரலாறு** என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

காலை தென் தென் வ-தவஸ-ஸுடாழிவ்யெம் ஹுதஜூநாநாஃ
 சபஹுதவெசவிஜூநாஃ ப்ரவஹே சுநுதெவதாஃ வாஸ-தெவாஸ
 சூதூஃ சுநூஃ தெவதாஃ தம் தம் நியத தெவதாராயதெ வ்ரவியெவா யொ
 யொ நியஃ தம் தம் சூஸாய சூஸித ப்ரகூதூ ஸ்வாவெச ஜூநாநாஜித-
 வஸ்வாரவியெதெவ நியதாஃ நியதீதாஃ ஸ்வயா சூதீயயா || ௨௦ ||

தெனா ஁ காமிநாழ்—

உக. மொ மொ மாம் மாம் தநலம் லக்தம் ஸ்ரீமயாழவித்தாவிவ்விதி |

தவறு தவறாவதாம் ஸூதா தாஜே விடியாஜஹம் ||

யோ யஃ காஃ யாஃ யாஃ டேவதாததலிம் ஸ்ருக்யா ஸம்யக்தஃ ஹதஃ உஸந
 சமி-த-ஃ வ-குசிமி-த-ஃ ஹதஃ, தவநு தவநு காமி-தஃ சவநாஃ ஸ்மிநாஃ ஸ்ருகாஃ
 தாவே வித்யாதி ஸ்மிநீசரோதி || ௨௧ ||

யயா வரலம் வாடுவதும் பூவுதூதி ஸ்ரீலாவதொ யொ யொ யாங் யாங் ஷெவ-
தாதத-ஞம் ஸ்ரீயா கலித்த-ஹ் ஐஸ்வர்யம்—

முடர்கள் வேறுதெய்வங்களை வழிபடுகிறார்கள்.

“ஸகலமும் வாஸுதேவஞ்சிய ஆத்மாதான்” என்னும் ஞானமுண்டாகாத தற்குக் காரணம் கூறப்படுகின்றது :

20. அந்தந்த ஆசைகாரால் அறிவு அபகரிக்கப்பட்டவர்கள் அந்தந்த நியமத் தைக் கைப்பற்றி, தம்முடைய இயற்கைவிஞலே சியமிக்கப்பட்டவராய் வேறுபெயர்வன் களை அடைகிறார்கள்.

மக்கள், பசு, ஸ்வர்த்தம் முதலியவற்றைப்பற்றிய அந்தந்த ஆசைகளால் அப
கரிக்கப்பெற்ற விவேகசக்தியை யுடையவர்கள்,—(வேறு)தெய்வங்களை ஆராதித்தற்கு
அமைந்த சிபமம் எதெதுவோ, அதனைக் கைக்கொண்டு, தமது ஸ்வபாவத்தினாலே
முத்திய பிறவினில் ஸம்பாதித்துவைக்கப்பட்ட (அந்தந்தச்) சிறப்பு வாஸநையினாலே
அடக்கி ஆளப்பட்டவராய், சித்மாவாகிய வாஸாதேவனைக்காட்டிலும் வேறாய் தெய்
வங்களைத் தொழுதுருக்கள். (உ௦)

அந்தக் காமிகளுள் [ஆசையுள்ளவர்களுள்],

உக. எந்தெந்த பந்தன் எந்தெந்த வடிவத்தை எம்பிக்கையோடு பூஜிக்கக் கருதுகின்றோடு, அவ்வவனுக்கு நான் அதே எம்பிக்கையை அசையாததாகச் செய்கின்றேன்.

எந்தெந்தக் காமியானவன் எந்தெந்த தேவதாழூர்த்தியை நம்பிக்கையோடும் பக்திவிவோடும் நடப்பவனாய்ப் பூஜிக்க விரும்புகின்றானோ, அந்தந்தக் காமிக்கு அதே நம்பிக்கையை அசையாததாக நினைக்கச்செய்கின்றேன். (உக)

எவனெவன் எந்ததம்பிக்கையோடு இவ்வாறு முன்னமே இயற்கையாகத் தகிப்பட்டு, எந்தெந்த தேவதாவடிவத்தை ஆரதிக்க விரும்புகின்றானோ,

உஉ. ஸ தயா ஸ்ரீயா யுக்தஃ தஸ்யா நாயகஃஹதே ।

மஹாதேவ ததஃ காஜாநு தயெவ விஹிதாநு ஹி தாநு ||

ஸ தயா ஜிவிஹிதயா ஸ்ருஜயா யுக்தம் ஸத் தஸ்யாஃ டெவதாததூஃ
 ஸாபந் ஸ்ராபந் ஸாஹதெ ஹஷ்டதெ | அஹதெ உ ததஃ தஸ்யாஃ
 ஸ்ராயிதாயாஃ டெவதாததூஃ காஜாநு ஸாஹிதாந் ததெயவ வரஹேஸ்துரெண
 ஸவபுஜேந கஜேஷ்வலிவாமஜேதயா விஹிதாநு நிஜிப்தாந் தாநு, ஹி யஸூக்
 தெ ஸமவதா விஹிதாஃ காஜாஃ தஸூக் தாந் சவஸ்யம் அஹதெ உத்யயுஃ ||

‘**ഘിതാമ**’ ഇതി വർണ്ണമുദ്ര ഘിതകുടും കാരാമാധ്യ ഉപവൃത്തിം കല്പിതം ; ന
ഘി കാരാ ഘിതാമ കല്പിതം || ൨൨ ||

யலாசு சுதேவதாயநவ்யாவாரா சுவீவெகிநம் காரிநய்ய தெ, சுதம்:—

உரு. கூனுவது மும் தெவாடி தகுவது மெயவாடி ।

செவ்வாழைவயலொர் யானி உட்கூர் யானி பாடி ||

உஉ. அவன் அந்தநம்பிக்கையோடு கூடியவனும் அதனுடைய பூஜையை மேற்கொள்ளுகிறான் ; உண்மையிலே என்னாலேயே அமைக்கப்பட்ட அந்த வீரும்பிய பொருள்களை அதனிடத்தினின்றும் பெறுகிறான்.

அவன் என்னுல் நியமிக்கப்பட்ட அந்தரம்பிக்கையோடு கூடியவனாய் அந்த தேவதாமூர்த்தியினுடைய உபாஸனையைச் செய்துநிறைவேற்றுகிறான். (நான்) கர்மமும் அதன்பயனுமாகிய இவற்றின் பாகுபாட்டை அறிந்துள்ளமையால், முற்றுமுணர்ந்த பரமேச்வரனான என்னாலேயே அமைக்கப்பட்ட அந்தக் காமங்களை = (அவன்) அடையவிரும்பிய பொருள்களை (த் தான்) ஆராதித்த அந்த தேவதாமூர்த்தியினின்றும் பெறுகிறான். அந்தக்காமங்கள் பகவானாலேயே நியமிக்கப்பட்டனவாதலால், அவற்றை (அவன்) அவச்யம் அடைகிறான் என்பது பொருள். [ஒருவன் எப்பொருளை வேண்டி வேறுதெய்வத்தை உபாவிக்கின்றானோ, அப்பொருள் அவனது உபாஸனையின் பயனும் என்க. இனி, இன்னதற்கு இன்னது பயன் என்று அமைப்பவனும் அப்பயனை அளிப்பவனும், முற்றுமுணர்ந்த ஸர்வேச்வரனான பகவானுதலால், அந்த வேறுதெய்வத்தினுள்ளும் அந்தர்யாமியாகவுள்ள அப்பகவான்,—அவன்வேண்டிய பொருள்களை அவனுடைய உபாஸனைக்குத் தக்கவாறு தானே அமைத்து, ஆனால் தானே நேராக அல்லாமல் அத்தெய்வத்தின்மூலமாகவே கொடுத்தருளுகிறான் என்பது தேர்ந்த கருத்து. பின்வரும் சுலோகத்தின் பால்யத்தையும் பார்க்க.]

“ஊரிதாடு” என்று பதம்பிரித்தால், (‘நலமான காமங்களை’ என்று பொருள் படும்; படவே,) காமங்கள் நலமானவை என்பதை உபசாரவழக்காகக்கொள்ளவேண்டும். காமங்கள் (திங்கானவையேயன்றி) ஒருவனுக்கும் நலமானவையல்லவன்றோ. (ஆகவே, அதனை உபசாரவழக்காகவும் கொள்ளப்படாதென்க.) (உஉ)

அவர்கள் முடிவுள்ள(பயனைப் பெறுதற்கான)வழியிலே முயல்பவராயும், கீவே கமில்லாதவராயும், காமிகளாயும் இருக்கிறார்கள். ஆதலால்,

உக. அற்புத்தியுடைய அவர்கட்கு அப்பயன் முடிவுள்ளதாகவே ஆகின்றது ; தேவதைகளை ஆராதிப்பவர்கள் தேவதைகளை அடைகிறார்கள். என்னுடைய பக்தர்கள் என்னையும் அடைகிறார்கள்.

சகவஸி விதாஸி து வஸம் தெஷாஸு தஸ ஸவதி சுபுரெயஸாஸு சுபு-
புரெயஸாஸு | ஷெவாஸு யகிண உதி ஷெவயஸி, தெ ஷெவாஸு யாணி, ஷெஷாஸு யாணி
நாஸி | ஸவம் வஸாமெ சவி சூயாலெ நாமெவ த பூவாஸுணெ சுமணஸமாய,
கமெவ வஸம் கஷு தஸ வகதுணெ, உத்யுத-கூஸம் ஷஸுயதி ஸவாஸு || ௨௩ ||

கிந்திதீதம் நாமெவ த பூவாஸுணெ உதி ? உஷுதெ—

௨௪. சவுதூம் வுதூதாவதூது உதூணெ நாமெவயம் |

வாஸ வாவஜாநகெநா ஜாவயுதநுதூது ||

சவுதூது சவூகாஸம் வுதூது சூவதூம் பூகாஸம் மகது உதூநம் உதூணெ
நாம் தித்யுபூவஸிஸு ஸஸூராவெ ஸவது சவஸயம் சவ்வெகிநம் வாஸ வாவம்
வாவாஸுஸுந-வஸு சஜாநகம் சவ்வெகிநம் உதூவயம் வுயாஸிதது சம-
தூது திரகஸயம், ஷேயம் வாவஸு சஜாநகம் உதூணெ உதூயஸு || ௨௪ ||

தஷுஜாநம் கிந்திதீதம் உதி ? உஷுதெ—

முடிவுள்ளதாகவே - அழியுந்தன்மையதாகவே. இவ்வாறு(இருவகையிலும்,
பகவான் ஆராதிப்பதிலும் வேறுதெய்வத்தை ஆராதிப்பதிலும்) ஆயாஸமானது
ஸமயாமிருந்தும், (அழியும்பயனுக்காக அவர்கள் அந்யதேவதைகளை அடைகிறார்களேயன்றி) அழிவிடப் பயனுக்காக என்னையே அடைவதில்லை. ஆ ! என்னே !
மிகப்பரிதாபமாக இருக்கிறார்கள்.—எனப்பகவான் இரக்கத்தைக் காட்டுகிறார். (ஸகல
மும் அழிந்துபோகின்ற பிரளயகாலத்திலே தேவதைகளும் அவர்களது உலகங்களும்
அழிந்துபோகின்றமையால், அவர்களை உபாஸித்தவர்கட்கு அவ்வுலகங்களிலே
ஸாகமாக வாழ்தல் அப்பொழுது முடிந்துபோகின்றது. போகவே, மீண்டும் அவர்கள்
தமது கர்மத்திப்படி மதஷ்யஸாகத்திற் பிறக்கிறார்கள். சு - ௨௩, ௨௪, ௨௫ - ஆம்
கலாசங்களைப்பார்க்க. ஆனால், பகவானுடைய பக்தர்கள் “என்னையும் அடைகிறார்
கள்” என்ற உம்மையினால், முதலையினால் விழுங்கப்பட்ட கஜேந்திரம் முதலாயி
தினுப்போல முதலில், தாம் வேண்டினதைப்பெற்று, பின்பு, பிறவாழ்வையைக்
கொடுக்கும் அழியாப் பயனுடைய முத்தியைப் படிப்படியாகப் பெறுகிறார்கள் என்று
கண்டுகொள்க.) (௨௩)

எங்காரணத்தால் (அவர்கள்) என்னையே அடைவதில்லை என்பது?—கூறு
வோம்:

௨௪. என்னுடைய கிர்விகாரமான உயர்ந்த மேலான நிலையை அறியாத அவி
வேகிகள் (இர்திரியங்கட்குப்) புலப்படாத என்னை (அவற்றிற்குப்) புலப்படுதலை அடை
த்த (தூதம ஷஷ்ய ஜி)வனாக என்னுகிறார்கள்.

நான் என்றும் பிரஸித்தான ஈஸ்வரனுமிருந்தாலும், விவேகமில்லாதவர்கள்
என்னுடைய கிர்விகாரமான உயர்ந்த பரமாத்மஸ்வரூபத்தை அறியாதவர்களாய்,
நான் திவ்யுடம்பை யெடுத்தற்குமுன் இர்திரியங்கட்குப்) புலப்படாதிருந்த என்னை
திப்பொழுது [வஸுதேவரது வீட்டிலே அவரது மகனாக உடம்பொடு நிற்கும்
பொழுது] (இர்திரியங்கட்குப்) புலப்படுதலை அடைந்த (கருஷ்ணனென்னும் பெயரு
டைய ஒரு மதஷ்யஸி)வனாகக் கொள்கிறார்கள் என்க. (௨௪)

பகவானுடைய உன்மை தேரியாததற்கு யோகமாயையும், மயக்கமும் காரணம்.

அவர்களுடைய அறியாமை எதனாலாயிற்று என்பது?—கூறுவோம் :

உரு. நாமம் ஸ்ரீகாஸ்யஸ்வயோமாயாவஸாவ்யதம் |
உதொயம் நாவிராநாதி தொகொ ராஜிவ்யயம் ||

ந சுவம் ஸ்ரீகாஸ்ய ஸ்வயோமாயாவஸாவ்யதம், கெஷாஸ்யிதெவ தீக்ஷாநாம் ஸ்ரீகாஸ்ய சுவம் உத்யுதிவ்யாயம் | யோமாயாவஸாவ்யதம், யோமம் மூணாமாயுதம் வடநம், வெவ ராயா யோமாயா—தயா யோமாயயா ஸாவ்யதம் ஸம்மதம் உத்யுதம் | சுத வளவ உதொ தொகம் சயம் ந சுவிராநாதி ராடி சுவம் சுவ்யயம் || உரு ||

யயா யோமாயயா ஸாவ்யதம் ராம் தொகம் நாவிராநாதி, ந சுவள யோமாயா தீயா ஸத் தீ ராஸ்யாஸ்ய ராயாவிரா ஜாதம் ஸ்ரீவ்யுதி, யயா சுவ்யாஸ்ய ராயாவிரம் ராயா தயா | யதம் வளவ சுதம்—

உசு. வெதாஹம் ஸதீதாநி வத-ராதாநி வாஜ-கம் |
ஹிவ்யாணி வ ஹிதாநி ராம் தம் வெத ந சுயம் ||

சுவம் தம் வெத ஜாதெ ஸதீதாநி ஸதீக்ஷாநாநி ஹிதாநி, தயா வத-ராதாநி வ சுவ-கம் ஹிவ்யாணி வ ஹிதாநி வெத சுவம் | ராம் தம் வெத ந சுயம் தீக்ஷம் தீக்ஷாஸ்ய வளகம் தீக்ஷா; தீக்ஷவெத-நாவாவிரெவ ந ராம் ஹிதெ || உசு ||

உரு. யோகமாயையினால் நன்றாக மூடப்பட்டுள்ள யான் எல்லோர்க்கும் வெளிப்படையாக (விளங்குகிறேன்) இல்லை. இந்த மயங்கிய உலகமானது என்னை, பிறப்பில்லாதவனாகவும் அழிவில்லாதவனாகவும் அறிகிறதில்லை.

நான் எல்லாஜனங்களுக்கும் வெளிப்படையாக (க் காணப்படுகிறேன்) இல்லை : எனது பக்தர்களான சிலர்க்கே யான் வெளிப்படையாக இருக்கிறேன் என்பது கருத்து. யோகம் - (முக)குணங்களின் சேர்க்கை. அதுதான் - மாயை என்பது. யோக மாகிய மாயை - யோகமாயை. அந்தயோகமாயையினால் (யான்) நன்றாக மூடப்பட்டிருக்கின்றேன் : நிரம்ப மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றேன் என்றபடி. ஆதலால்தான், மயக்கமுற்ற இவ்வுலகம் என்னை, பிறப்பில்லாதவனாகவும் அழிவில்லாதவனாகவும் அறிவதில்லை. (உரு)

உலகமானது எந்த யோகமாயையினால் சூழப்பட்டுள்ள என்னை அறிவதில்லை யோ, அந்த யோகமாயையானது என்னுடையதாயிருக்குமளவிலே, (அந்த)மாயையையுடைய ஈசுவரனான என்னுடைய அறிவைத் தடுக்கமுடியாது. உதாரணமாக, (உலகத்திலே இந்திரஜால)மாயையுடைய வேறொருவனுக்குங்கூட (அவனுடைய அவ்விந்திரஜால)மாயையானது (அவனது அறிவைத் தடுத்து மயக்காது). அதுபோல என்க. இவ்வாறிருத்தலால்,

உசு. அர்ஜுன ! சென்றுபோயினவையும், நிகழ்கின்றவையும், வரப்போகின்றவையுமான பொருள்களை யான் அறிகிறேன். என்னையோ ஒருவனும் அறிவதில்லை.

என்னையே அடைக்கலமாகக்கொண்ட என்பக்தனொருவனைத் தவிர (வேறு) எவனும் என்னை அறியமாட்டான். என்னுடைய உண்மையை அறிவதில்லை ; ஆதலினால்தான் என்னை வழிபடுவதில்லை. (உசு)

வலங்குதாழி ஸ்ரீமொஹர் வசெய்யானி வாணுவ ||

240

தெ கிஷ்யம் ஹநெ யத் ? உவ்யுதெ—

உக. ஜாநாணலோக்ஷாய ஜாநாஸ்தி க்ய யதணீ யே ।

தெ ஸ்ரஹ கவிடம் க்யுத்தி ஸ்யுதம் கதம் வாவித்யம் ॥

ஜாநாணலோக்ஷாய ஜாநாணபொஃ லோக்ஷாயம் ஜாந வானஸ்தாஸ்தி
க்யுத்தி உத்தரஹிதவிதாஸ்தி யதணீ ப்ரயசுநெ யெ தெ யசு ஸ்ரஹ வரண
தசு விடம் க்யுத்தி ஸ்யுத்தி ஸ்யுதம் ப்ரக்யுதாஸ்திஷ்யம் வஸ்து தசு விடம்,
கதம் வ ஸ்வீதம் ஸ்யுத்தி விடம் ॥ உக ॥

கா. வாயிலிதாயிதெவம் ஜாந வாயியஜிதம் வ யெ விடம் ।

ப்ரயாணகாரெவம் வ ஜாந தெ விடயம்-க்யுதெவம் ॥

உதி ஸ்ரஹலாவாதெ ஸதவாஸ்திஸ்யுதம் ஸ்வீதாயாம் வெவயா-
விக்யாம் விஷ்வாயிணீ ஸ்ரஹவத்திதாயாம் உவநிஷ்ணு ஸ்ரஹவிஷ்ணாயாம்
யோகாஸ்தி ஸ்ரஹஸ்தி-க்யுதம்-வாநெ விஜ்ஞாநயொமொ நாந
வஸ்துஜெய்யாயி ॥

வாயிலிதாயிதெவம் க்யுதம் வ க்யுதெவம் வ க்யுத-க்யுதாயி-
தெவம். ஸ்வீத க்யுத-க்யுதெவம்-வாயிலிதாயிதெவம்-வ ஜாந யெ விடம்,
வாயியஜிதம் வ ஸ்வீத க்யுத-க்யுதாயிதெவம் யெ விடம், ப்ரயாணகாரெவ
காரெவம் வ ஜாந தெ விடம்-க்யுதெவம்-வாயிலிதாயிதெவம் ॥ உக ॥

உதி ஸ்ரஹவத்திதாயாம் ஸ்வீதஜெய்யாயி ॥

அவர்கள் எதற்காகத் தொழுகிறார்கள் என்பது?—கூறுவோம் :

உக. ஸ்ரம்மித்யுக்கம் ஸ்ரமிதற்காக எவர்கள் என்னை ஆசிரியத்து முயலுகின்றார்
கனோ, அவர்கள் அந்தப் ப்ரஹ்மத்தையும், ஸகலஅத்யாத்மத்தையும், ஸகலகர்மத்தையும்
அறிகிறார்கள்.

ஸ்ரம்மித்யுக்கம் ஸ்ரமிதற்காக எவர்கள் பரமேஸ்வரனான என்னை அடைக்கல
பெறக்கொண்டு, என்னிடத்தில் சித்தம்ஒருகினைப்பட்டவராய் முயலுகின்றார்களோ,
அவர்கள் ப்ரஹ்மத்தையே அறிகிறார்கள் ; உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவைப்பற்றிய
அந்த ஸகலஉண்மையையும் அறிகிறார்கள் ; கர்மம் முழுவதையும் அறிகிறார்கள். (உக)

கா. எவர்கள் என்னை அநிபூதத்தோடும் அநிதைவத்தோடும் கூடியவனாகவும்
அநிபூதத்தோடு கூடியவனாகவும் அறிகிறார்களோ, அவர்கள் மரணகாலத்திலும்
மரணம் ஓடுகின்றபட்சராய் என்னை அறிகிறார்கள்.

ஸ்ரமித்யுக்கம், வ்யாஸாருணிச்செய்த நூருயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதை
ஸிதை, பிஷ்மபவத்திலே, ஸ்ரமித பகவத்கிதைகளாக உபவிஷ்ணுக்களாக ப்ரஹ்மவித்
ஸமயாக யோகாஸ்திதாயாக இருக்கின்ற ஸ்ரமித்யுக்கம்-க்யுதம்-வாதத்திலே விஜ்ஞான
யோகம்என்னும் ஏழாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

பாட்டாம் அத்தியாயத்தைப் பார்க்க.)

(கா)

ஸ்ரமித பகவத்கிதாபாஷ்யத்தில் ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

‘கெ ஸ்ரஹ ததிரஃ க்ஷத்ஸு’ உத்யாபிநா ஸமவதா கஜிதமஸ்ய ஸ்ரஸ்த-
ஸீஜாநி உவபிஷ்டாநி । சுதஃ தத்யஸ்யாயிஷு கஜிதம உவாஹ—

க. கிம் துஷ்ட ஹ கியோத்ஸு கிம் கஸு வுருஷோத்ஸு |
சுயிவருதம் ஹ கிம் ஸுபாத்ஸு சுயிஸெவம் கியோவருதெ ||

2. சுயியஜிதம் சுயம் கொடுத்த டெஹெரஷி துயம்ஸாதிதம் ।
புயாணகாரெய வ சுயடி ஜெய்யொரணி நியதா துலி: ||

வண்ணம் பூசுதாம் யபாகூலம் திண்டியாய ஸ்ரீஹவாந் உவாஅ—
ஸ்ரீஹவாந் உவாஅ ||

ந. சுகந்தரம் ஸ்ரீஹ வரதே ஸ்ரீஹவொய்யாதேஹுதே ।
ஹிதஹவொஹிதவகரஃ விஸத-ஃ சுத-ஃஸந்திதஃ ॥

எட்டாவது அத்தியாயம் : அப்யாஸயோகம்.

சித்தம் ஒருநிலைப்பட்டு அறியவேண்டிய பொருள்கள் ஏழ்.

பகவான், அர்ஜுனன் வினவுதற்குக் காரண(மான விஷய)ங்களை “அவர்கள் அந்தப் பரஹ்மத்தை அறிகிறார்கள்” (௭-௨௬) என்பதுமுதலியவற்றால் உபதேசித்தருளினார். ஆகவே, அர்ஜுனன் அவற்றைக் கேட்கும்பொருட்டுக் கூறலாயினன் :

அர்ஜுனன் சொல்லுவதற்குள் :

க. புருஷோத்தம ! (க) அந்த ப்ரஹ்மமென்பது யாது ? (உ) அத்யாத்மமென்பது யாது ? (ங) கர்மமென்பது யாது ? (ச) அதிபூதமென்றதும் யாது ? (ரு) எதனை அதிதவம் என்கிறார்கள் ?

உ. மதுஸூதன் ! (ஈ) அதியஜ்ஞமென்பது இங்கு இச்சரீரத்தில் யாது ? எவ்வாறுள்ளது ? (எ) அன்றியும், மனம் ஒருசிலைப்பட்டவர்களாலே சாகும்ஸமயத்திலும் நீங்கள் எவ்வாறு அறியத்தக்கவராகிறீர் ?

இவ்வினாக்களை நிச்சயித்தற்காக [அவற்றின் விடைகளை உறுதியாக உணரும் பொருட்டு] பூர்பகவான் அருளிச்செய்யலானார் :

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுற்றார் :

க. (க) பரஹ்மமென்பது அழியாதது, (யாவற்றினும்) மேலானது. (உ) (பரஹ்ம)ஸ்வரூபத்தை அந்நாதம் என்கிறார்கள். (ங) கர்மமென்னும்பெயருடையது முதல்களாகிய பொருள்கட்கு உத்பத்தியைச் செய்யும் தியாகம் [பாகம், தாகம், தோமம் என்க.]

- ச. சயிலூதம் சுக்ரோ லாவஃ வாருஷஸூயிஷெவதத் |
சயியஜேதா஽ஹெவாசு ஷெஹெ ஷெஹஸூதாம் வா ||
- ரு. சங்கராவே வ ஜாவே ஸுரதூக்தா கதெவாஸ |
யஃ ப்ரபாதி ஸ ஜாவத் யாதி தாஷுசு ஸஸ்யஃ ||

சுக்ரோ ஸ சுக்ராதீதி சுக்ரம் வாரோக்தா, 'வஸதஸ்ய வா சுக்ரஸ்ய ப்ரஸாஸ்யை மாயீடி' உதி ஸூ-கெம் | ஷெஹஸ்ய வ 'ஷிகேதுகாசுரம் ஸ்ரஹ' உதி வஸெண விஸெஷணாஃ சுமூஹஸ்ய | வாரஜே உதி வ திராதிஸயெ ஸ்ரஹணி சுக்ரோ உவவதூதாம் விஸெஷஸ்ய | தஸெஸ்ய வ வஸ்ய ஸ்ரஹணம் ப்ரதி-ஷெஹம் ப்ரக்யமாசுலாவஃ ஸுலாவஃ ஸ்லோ யாவஃ ஸுலாவஃ சுயூராத்ஜ உஷுதெ | சூதாம ஷெஹம் சுயீக்யது ப்ரக்யமாசுலாயா ப்ரஹுதம் வாரோயுஸ்ய ஸுலாவ-யாமம் வஸு ஸுலாவஃ சுயூராத்ஜ உஷுதெ சுயூராத்ஜஸ்யைவ சுலியீயதெ | லூதலாவொஹ்வகாஃ ஹுதகாதாம் லாவஃ ஹுதகலாவஃ, தஸ்ய உஹ்வம் ஹுத-காவாஸுயஃ கம் கரோதீதி ஹுதகலாவொஹ்வகாஃ, ஹுதகவஸு-ஹுதகீகரம் உஷுதம் | விஸயம்-விஸயம்-ஷெவதொஷெஸெவ வாருவாரொவாஸாஷெஃ உஷுதம் வாரிசூராம்; ஸ வஸஷ விஸயம்-ஷெவதொ யஜ்ஞஃ கஜேவம்-ஜீஞகம் கஜி-

ச. (ச) அதிபுதமென்பது அழியும் பொருள். (ரு) அதிதைவமென்பது புருஷன். உடம்பயுடையவரின் உத்தம! (சு) அதியஜ்ஞமென்பது இச்சரீரத்தில் காணேதான்.

ரு. (எ) எவன்சாகும்மமயத்திலும் என்னையே நினைக்கின்றவனாய்ச் சரீரத்தை விட்டுப் போன்றேனோ, அவன் என்விடைய அடைகின்றான். இதற் சந்தேகமில்லை.

(ச) அழியாததென்பது - அக்ஷரம். (அது) பரமாத்மா; (என்பதை,) "கார் க்வி! இந்தஅழியாப்பொருளினுடைய கட்டளைமீலன்றோ (ஸூத்ரியனும் சந்திரனும், மன்னனும் பிண்ணும் கிண்பெற்றுதிருக்கின்றன)" (பி - ௩ - ௮ - ௯) என்னும்சருதியினால் (அறித்), "ப்ரஹ்மமாயிவ ஓம் என்கிற ஓரக்ஷத்தை" (அ - ௧௩) என(ப்ரஹ்மமென் னும்)வருமொழியினால் ஓங்காரத்தை விசேஷித்தவின், (அக்ஷரம் என்பதற்கு - இங்கே ஓங்காரம் என்று பொருள்)கொள்ளக்கூடாது. அன்றியும், "மேலானது" என்னும் விசேஷணமானது (ஓங்காரம்முதலிய) யாவற்றினும் மேம்பட்ட அழியிலா ப்ரஹ்மத் தின்வடிவத்திலே கண்டுபிடிப்போருந்தியுள்ளது.

(உ) அந்த ப்ரஹ்மமானது உடம்புதானும் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவா நினைத்தல் அத்யாத்மம் என்கிறார்கள். (அத்யாத்மம் - உடம்பிலிருப்பது. ஆத்மா - உடம்பு, சரீரம்.) சரீரத்தைப்பற்றி உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாகத் தலைப்பட்டு, முடி விலே உண்மையான ப்ரஹ்மமாகவேயுள்ள பொருளானது 'அத்யாத்மம்' என்னும் சொல்லாக் கூறப்படுகின்றது.

(ஃ) தியாகமென்பது - தீதவதைனைக் குறித்து சரு. புரோடாசம்முதலிய வாரூபகளைக் கொடுத்தல். (அதுதான்) ஸ்தாவர ஐங்கமப் பொருள்களை உண்டாக்கு வது. ஆகவே, இந்தத் தியாகமென்னும் யாகமானது கர்மமென்னும் பெயருடைத்து,

ஸஷித உதெயதக் | வா தஸாச ஹி ஸீஜை-ஞதாச வுஷ்டாஹிகு-ரெண ஸாஸா.
ஜஜோநி ஹ-ஞதாநி உஜ்வனி || ௩ ||

சுயிலுதம் ப்ராணிஜாதஸு சுயி ஹதீதி | கொடஸள? கூடாஃ கூடாதித்
கூடாஃ விநாஸீ, ஹாவஃ யசு கினிசு ஜநிசு வஸு- உத்யுயுஃ | வாஸுஷ்டி
வ-ஞணயு சுதெந ஸவபுதி, வாஸி ஸயநாச வா வாஸுஷ்டி சூஹிதா-
யுதொ உநிரணுமயு, ஸவபுப்ராணிகாரணாதாஸு சுத-முதாஹகம், ஸம் சுயி-
நெடுவதம் | சுயியஜுஃ ஸவபுயஜூவிநாநித் விஷ்டாஸுரெவதா, 'யஜேஜா வெ
விஷ்டுஃ' உதி ஸு-கெஃ | ஸ ஹி விஷ்டுஃ சுஹநெவ, சுத்ரு சுஷ்மிந் நெஹெ யொ
யஜுஃ தஸு சுஹஸு சுயியஜுஃ; யஜேஜா ஹி நெஹநிவபு-க்யு-கெவ நெஹஸைவாய்
உதி நெஹாயிகாரணொ ஹதி, நெஹஸுதாஃ வா || ௪ ||

சுணகாநெ ரேணகாநெ வ ரேநெவ வாநெஸுரம் விஷ்டுஃ வுரநு ருதா
வாரித்யஜு சுயெவாஸம் ஸஸீரம் யம் ப்ரயாகி மஹதி, ஸம் ஜஜாவம் வெஷ்டுஃ
தக்தம் யாகி | நாவாநி ந விபுதெ சுத்ரு சுஷ்மிந் சுயெ- ஸம்ஸயம், யாத் வா ந
வா உதி || ௫ ||

ந ஜிஷ்டய வாவ சுயம் நியஜி | கிம் தஹி?—

அதாவது கர்மமென்னும் சொல்லால் கூறப்படுவது. வித்தாயுள்ள இதிலிருந்தன்றோ
ஸ்தாவர ஜங்கமப்பொருள்கள் மழைமுதலிய கிரமத்தால் உண்டாகின்றன. (௩ - ௧௪
ஐப் பார்க்க.) (௩)

(௪) அதியுதமென்பது - பிராணிவர்க்கத்தைப் பற்றிநிற்பது.—அது யாது?—
அழியும் பொருள். (பொருள் -) பிறப்புற்ற எப்பொருளும் என்றபடி.

(௫) புருஷன் - எதையும் நிரம்ப வியாபித்திருப்பவன், அல்லது சரீரத்தில்
தங்கியிருப்பவன் : ஸூர்யமண்டலத்திலுள்ள ஹிரண்யகர்ப்பன் : எல்லாப் பிராணிக
ளுடைய இந்திரியங்கட்கு அருள்புரிபவன் [அவ்விந்திரியங்களைச் செம்மையான நிலை
யிலே நிறுத்துபவன்]. அவன் - அதிதவதம் என்க.

(௬) அதியஜ்ஞ மென்பது - “எல்லா யாகங்களையும் அபிமானிக்கின்ற விஷ்ணு
வென்னும் தேவதை. (இதனை,) “யஜ்ஞமே விஷ்ணு” (தை - ஸம் - ௧ - ௭ - ௪)
என்னும் சுருதியினால் (அறிக). அந்தவிஷ்ணுவே நான்தான். இச்சரீரத்தில்
எந்த யாகம் (உள்ளதோ), அதற்கு நான் யஜ்ஞதேவதை. யாகமானது சரீரத்தால்
செய்துமுடிக்கத்தக்கதாதலின், சரீரத்தோடு ஒற்றித்திருப்பதாம்; ஆகவே சரீர
த்தை இடமாகக்கொண்டது [அதிலே தங்கியிருப்பது என்றபடி]. (௪)

என்னையே - பரமேஸ்வரனான விஷ்ணுவையே. என் நிலையை - விஷ்ணுவின்
டைய [எங்குமுள்ள பொருளினுடைய] உண்மை நிலையை. இவ்விஷயத்திலே, அடை
வானே அல்லது அடையமாட்டானே என்னும் சந்தேகமில்லை. (௫)

பகவானே இடைவிடாது நியமித்தல் அவசியம் வேண்டியது.

இவ்வொழுங்கானது என்னைப்பற்றியதுமாதிரி மன்று; அங்ஙன மென்ன
வெனில்—

[illegible]

கிங்லிஸிஷும் உபாசாஷும் யாதி மதி? உறுதெ—

கூ. கவிம் வயராணைநயராவிதாநடி

சுண்ணாம்பு யாண்டை நல்லாருத்தம் !

ஸவ-ஃஸ்ய யாதாரஜிஞ்ஜர-ஓஷ்ட்

சூழிதழுவண-ஓ தலைஃ வரவாசு ||

[illegible]

சித்தத்தை வைத்திருப்பதற்கு இடமாயுள்ள என்னைமாத் திரம்பற்றிய ஒரே எண்ணமானது, இடையே வேறுஎண்ணம் தோன்றப்பெறுது, அடுத்தடுத்துத் தொடர்ச்சியாக வருவதென்பது - அப்யாஸம். அதுதான் யோகமென்பது. யோகியினுடைய சித்தமானது அதையே மேற்கொண்டது. யாவற்றினும் மேலானவனாய் ஸூர்யமண்டலத்திலுள்ள[அங்கு விசேஷமாக விளங்குகின்ற] புருஷனை, வேறு விஷயங்களிற் செல்லும் வழக்கமில்லாத அந்நமனத்தினால் சாஸ்திரம் ஆசார்யன் இவர்களுடைய உபதேசத்தின்படி தியானஞ்செய்கிறவன், பார்த்த ! (அப்புருஷனையே) அடைகிறான். (அ)

தித்துவெசக்யவ்ருகாஸோ வனெபூ யஸ்ய க்ய 'சூழிக்யவணம் தநவஸி
வாஸுமாத்ரிக்ரோதகக்ஷணாக்ஷோகாஸகாராக்ஷ வாஃ க்ய 'சந-வின்யந் யாத்'
உத் வகுவெபுண ஸம்வஸி || ௯ ||

கி. உ-

கா. ப்ரயாணகாலே நவஸாநவதேந

ஹத்வா யுக்தோ யோமஸதேந வெவ |

ஹுவோத்யே ப்ராணாதவெஸ்ய ஹஜக்

ஸ தம் வரம் வாராஷுதவெதி ஹிவ்ய ||

ப்ரயாணகாலே நவஸகாலே நவஸா ஸவதேந ஹத்வஜிக்ருத ஹத்வா
யுக்தி மகேதம் ஹத்வி சயா யுக்தி யோமஸதேந வெவ யோமஸ்ய ஸவம் யோம-
ஸம் ஸாராய்ஸம்ஸாராஜமிகம் வித்யேஸ்யயுகக்ஷணம் யோமஸவம், தெந வ யுக்தி
யுக்தி, வகுவ்யம் ஹாத்யவாணாக்ஷ வஸ்க்ய க்ய விதம் சகி உப்யுபமாதிக்யா
காஸா மகுதிக்யக்யுதேன ஹுவோத்யே ப்ராணாதவெஸ்ய ஸ்வாஸயிக்ர
ஹஜக் கபூரிக்ஷி ஸவ, வஸி ஸவம் விவாத் யோதி 'கவிம் வாராணஸ்ய' உத்யாதி-
க்ஷணம் தம் வரம் வாராஷுத உவெதி ப்ரதிவக்யதெ ஹிவ்யம் ஹோத-
காதக்ய || ௧௦ ||

யோமஸகாலே நவஸகாலே நவஸா ஸவதேந ஹத்வஜிக்ருத ஹத்வா
யுக்தி மகேதம் ஹத்வி சயா யுக்தி யோமஸதேந வெவ யோமஸ்ய ஸவம் யோம-
ஸம் ஸாராய்ஸம்ஸாராஜமிகம் வித்யேஸ்யயுகக்ஷணம் யோமஸவம், தெந வ யுக்தி
யுக்தி, வகுவ்யம் ஹாத்யவாணாக்ஷ வஸ்க்ய க்ய விதம் சகி உப்யுபமாதிக்யா
காஸா மகுதிக்யக்யுதேன ஹுவோத்யே ப்ராணாதவெஸ்ய ஸ்வாஸயிக்ர
ஹஜக் கபூரிக்ஷி ஸவ, வஸி ஸவம் விவாத் யோதி 'கவிம் வாராணஸ்ய' உத்யாதி-
க்ஷணம் தம் வரம் வாராஷுத உவெதி ப்ரதிவக்யதெ ஹிவ்யம் ஹோத-
காதக்ய || ௧௦ ||

ஸமாய ஸுநிபோத்யன்ந நித்யஅதிவ்ருணிக்யயுகதயவன் : அறியாமை என்னும்
மயங்கிருட்டிடத் தடத்திநிப்பவன். எவனெருவன் அவனை இடைவிடாது தியானிக்
கிந்திப்பான். (அவன் அவனை) "செந்திக்கின்றவனாய் (அப்புருஷனை) அடைகருள்"
(அ - அ) என முத்தினை (சுலோகத்தி)தாடுகூட்டுக. (க)

மேலும்,

கா. சஞ்சலமற்ற மனத்தோடும், பக்தியோடும், யோகவலிமையோடும் கூடிய
அவன், சாதூயகாலத்திலே பிரானனை இருபுருவங்கட்குமிடையே செவ்வையாக
நிறுத்தி அந்தத் நிவ்விமமான பரம்புருஷனை அடைகருள்.

பிரானத்தின் வலிமையென்பது - சித்தம் அகையாது சிற்றல்; (அது) ஸமாதியி
லுள்ளும் பரிநிச்சிவகுணந்தாயது. முதலில் ஹிருதயபந்தத்திலே சித்தத்தை வசப்
படுத்தி, பின்பு, பிரானசென்றும் (ஸூக்ஷ்மமாக என்னும்) காடியினால், நிலத்தை
முடிந்ததற்கு அங்கு முதல்க்கையும்) படிப்படியாக வென்று, பிரானனை இருபுருவங்க
ட்குமிடையே ஸாவதாரமாய் நிறுத்தி, இவ்வாறு அந்த ஞானியாகிய யோகியானவன்
"கவியாய், பதம்பொருளாய்" (அ - க) என்பனமுதலிய லக்ஷணத்தையும் ஸுநிவடி
யத்தையும் உடைய அந்தப் பரம்புருஷனைச் சேர்கருள். (க)

பிரணவந்தால் பகவானைத் தியானித்தல்.

யோகமரீகத்தைப் பின்பற்றாதவர்களை யோ-ப்ரஹ்மயித்தயதில்லாமலுங்கூட
--ப்ரஹ்மயானது அடைப்பதிகின்றது என இவ்வாறாக அமைத்தவளகிலே, இத்
தைக் கூறுவாய்: (திக்கு இது உணரத்தக்கது:--யோகத்தைத் தருவது ப்ரஹ்ம

உவாயெ.ந ஸூத்விதிதஸ்ய ஸ்ரஹ்ணோ வெடிவிதநாடிவிஸெஷணவிஸெ-
ஷ்யஸ்ய சுஸியாநம் கரொதி ஹவாந்—

கக. யடிஷ்டாரம் வெடிவிதொ வடினி

விஸனி யடிதயொ வீதராநாஃ ।

யடிஷ்டொ ஸ்ரஹ்வய-ஃ வரணி

ததெது வடிம் வஜ்ஜெஹண புவசெஷ்ய ॥

வித்யையேயன்றி யோக மன்று. 223, 224 - ஆம் பக்கங்களிலுள்ள குறிப்பைப் பார்க்க-
ப்ரஹ்மவித்யை யென்பது - ப்ரஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்று என்பதை அதுபவத்தால்
காண்பது ; இது, ' தத் த்வமஸி ' முதலிய வேதாந்த மஹாவாக்கியங்களால் உண்டா
வது. ப்ரஹ்மவித்யை, ப்ரஹ்மஞானம், ஸம்யக்தர்சநம், ஸம்யக்ஞானம், ப்ரஹ்மாத்மை
க்ய ஸாக்ஷாத்காரம், பரமார்த்தஞானம், பரமார்த்ததர்சநம் என்பன - ஒருபொருட்
சொற்கள். இனி, ஸமாதியானது லயபூர்வக ஸமாதி, பாத[வ்யாய]பூர்வக ஸமாதியென
இருவகைத்து. லயம் - ஒடுங்குதல். பாத[வ்யாய]ம் - அழிதல். அவற்றுள், முந்தினது -
ஆகாசத்தினுள் காற்றும், காற்றினுள் நெருப்பும், நெருப்பினுள் நீரும், நீரினுள் நிலமு
மாக இவ்வாறு அந்தந்தக் காரணத்துள் அந்தந்தக் காரியம் ஒடுங்கிநின்றலோடு கூடிய
ஸமாதி. பிந்தினது - அஜ்ஞானமும் அதன்காரியமும் அழிதலோடு கூடிய ஸமாதி.
இவ்விரண்டனுள், யோகநூலார் கொண்டது - லயபூர்வக ஸமாதியாம் ; வேதாந்த
நூலார் கொண்டது - பாத[வ்யாய]பூர்வக ஸமாதியாம். லயபூர்வக ஸமாதியிலே
' தத் த்வமஸி ' முதலான வேதாந்தமஹாவாக்கியங்களுடைய அர்த்தஞானம் [ப்ரஹ்
மவித்யை] இல்லாமையால், காரணகாரியமிரண்டும்[அஜ்ஞானமும் அதன்காரியமும்]
அழியவில்லை. ஸுஷுப்தியில்போல அவை ஒடுங்கிநின்றலால், யோகசாஸ்திரங்கூறு
கின்ற லயபூர்வக ஸமாதியானது மீண்டும் பிறவியை விளைக்கு மென்க. மற்று, வேதா
ந்தசாஸ்திரங்கூறுகின்ற பாத[வ்யாய]பூர்வக ஸமாதியோ அப்படியன்று. ' தத் த்வ
மஸி ' முதலான வேதாந்தமஹாவாக்கியங்களா லுண்டாகும் ப்ரஹ்மாத்மைக்ய ஸா
க்ஷாத்காரமாகிய ஞானாக்ஷியினால் அஜ்ஞானமும் அதன்காரியமுமாகிய காரணகா
ரிய மிரண்டும் மறுபடியும் முளையாதபடி எரிக்கப்பட்டமையால், பாத[வ்யாய]பூர்வக
ஸமாதியானது மீண்டும் பிறவியைக் கொடுக்க இயலாது. இனி, " யோகமார்க்கத்திற்
புகுந்த மத்யமாதிகாரியும், ஸாங்க்யமார்க்கத்திற் புகுந்த உத்தமாதிகாரியுமாகிய
இருவரும் முறையே தியானயோகத்தின் முதிர்ச்சியினாலும், நிதித்யாஸநத்தின் முதிர்ச்
சியினாலும் வேதாந்த மகாவாக்கியங்களினால்தான் மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள்
என்பது - உபநிஷத்துக்களின் ரஹஸ்யம் " என்பதை நுட்பமாக ஆராய்ந்துகொள்க.)
மீண்டும் (அ - கங்) கூறப்படுகின்ற (ப்ரணவமாகிய) உபாயத்தினால் (யோகியான
வன்) அடையக்கருதியதாய், வேதத்தை அறிந்தவர்கள் கூறுதல் [வேதத்தை அறிந்
வர்களால் " அழியாததாகச் சொல்லப்படுகின்ற " என்பது] முதலான விசேஷணங்
கட்கு விசேஷ்யமாயுள்ள ப்ரஹ்மத்திற்குப் பகவான் பெயரிடுகிறார் :

கக. வேதத்தை அறிந்தவர்கள் எதனை அழியாததாகக் கூறுகிறார்களோ, யதி
கள் ஆகைநீங்கியவர்களாய் எதனைப் புகுகின்றார்களோ, எதனை (அறிய) விரும்பு
கிறவர்கள் ப்ரஹ்மசர்யத்தை அதுஷ்டிக்கிறார்களோ, அந்த நிலையை (யான்) உனக்குச்
சுருக்கமாய்க் கூறுவேன்.

நிதாயு திரோயம் க்ருகா நிஹ்வாஸு குவாடி, தத்ர வஸ்குதெத மகஸா
ஷாடிபாச உத்யுபாதித்யா தாயுர உத்யுபு ஸுஸாஹு உத்யுதி-சூயாய சூத்நம்
பூரணம் சூயுதி-பூவ்யுதம் யோமயாரணாம் யாரயித்யு || ௧௨ ||

ஒத்தி வாகாக்காரம் ஸுஹு ஸுஹுணம் க்ஷியாநஸ-குத்யு ஓகாரம்
வ்யாமாநு உத்யாஸயத், தத்யுப-குதம் தாத் ஸஹுஸு சுநாஸுஸாநு சுநாஸின்யநு
யத்யுயாதி த்யுதெ துஜிநு வாரிக்யஜல டெஹம் ஸாஸ்ய-‘துஜிநெஹம்’ உதி
பூரணம்ஸெஷணாயு, டெஹத்யாமெந பூயாணம் சூத்நம் த ஸுர-குத-
தாஸெநத்யுயு-வாஸ வம் துஜிநு யாதி மஹ்நி வாரகாம் பூக்யஷாநம் மகிடி||

கிணு—

௧௪. சுநத்யுவெதாஸுததத் யோ தாம் ஸுரகி நித்யுஸி |

தவஸ்தாமம் வஸ-தவஸி வாய-நித்யுய-தவஸு யொயிதம் ||

சுநத்யுவெதா-த சுநத்யுவெதெ வெதம் யஸு வஸி சுநத்யுவெதா-
யொயி வஸதம் வஸத்யா யத தாம் வாரகேஸுரம் ஸுரகி நித்யுஸி | ‘வஸததத்’ உதி
தெதாஸ்யு-உத்யுதெ, ‘நித்யுஸி’ உதி த்யுபகாஷ்யு உத்யுதெ | த ஷணாஸம்
வஸத்யாம் வா—கம் தத்யு-யாவஜீவம் தெநாஸ்யெஷணம் தாம் ஸுரகித்யுயு ||

ஹிருதயபத்தித் ஒடுக்கம்—அஹிவாது நிந்தச்செய்து, அங்கு (இவ்வாறு) வசப்படுத்
தப்பட்ட மனத்தோடு, ஹிருதயத்திற்கு மேலேசெல்லும் (ஸுஷாம்நா என்னும்)
காஷ்யு (ஹிருதயத்திற்கு) மேலே ஏறி, பிராணவாயுவைத் தலையிலே நிறுத்தி,
பிராணதாரணியை நிலைபெறச்செய்யத் தலைப்பட்டவனும், (௧௨)

பரஹ்மத்தின் பெயராயிய ஒங்கார மென்னும் ஓர் அக்ஷரத்தை உச்சரிப்பவ
னும், அ(கத ஒங்காரத்)தின் பொருளாகிய ஈசுவரான என்னை(யும்) இடைவிடாது
த்யானிப்பவனும் எவன் சரீரத்தை விட்டு திறந்தபோகின்றானோ, அவன் இவ்வாறு
(சரீரத்தை) விடுவனும் மேலான கதியை அடைகிறான். (தாரண - மனத்தை ஒன்றி
நிலையாக நிறுத்துதல். அக்ஷரம் - அசை). “சரீரத்தை விட்டு” என்பது - போரு
தில் விடுவித்தற்காக [போரும்விதத்தைக் காட்டுதற்காக](க் கூறப்பட்டது). போ
ருதலென்பது சரீரத்தை விடுவதனால் (அமைவதெ)யன்றி ஆத்மஸ்வரூபம் அழிதலா
வன்றி என்பது பொருள் என்க. (௧௩)

பகவானை அடைந்தவர்கட்கு மீண்டும் பிறவி இல்லை.

மேலும்,

௧௫. பார்த்த! எவன் வேறொன்றிலே மனமில்லாதவனும் என்னை எப்பொழு
தும் சிடித்து நினைக்கின்றானோ, அந்த எப்பொழுதும் ஒருநிலைப்பட்ட யோகிக்கு நான்
எளிதாய் அடையத்தக்கவன்.

வேறொன்றுத்திலே மனமில்லாத அந்த யோகியானவன் பரமேஸ்வரான
என்னை எப்பொழுதும் சிடித்துநினைக்கின்றானோ,—“எப்பொழுதும்” எனவே, இடை
விடாமலானது மனந்தப்படுகின்றது. “சிடித்து” எனவே, நெடுங்காலமானது
மனந்தப்படுகின்றது; ஆதாமாதமாவது, ஒருவருஷமாவது அன்று. மற்று என்ன
வெனில், எவன் என்னைத் (தனது) உயிர்வாழ்க்கையுமுதும் இடைவிடாது நினைக்

எனவே நாம் களனைய வாழ்த்து ந விடுத்து ||

புத்தொகையினிதாம் தொகை கலாசல வாதராவத்தம்? காலவரி-
திதவாசல கலாசல?—

நாதிர் மகமதுவாஜா தௌஹொரா சூவிஷா ஜநாஃ||

புராவதெஃ கவநி யக் கவநி நாந்ருள வ, கக் கவநி தெ—

கா. அர்ஜுன! பாலம்மனோகம் முதலாக (எல்லா) உலகங்களும் மறுபடியும் திரும்பிவருத்தன்மையானவாம். கொத்தேய! மற்று, என்னை அடைந்து(ள்ளவர்கட்கு) மறுபிறப்பு இல்லை.

பற்றும் சீலாகம் உட்பட (ஸகல) உலகங்களும் எதனால் மீண்டும் திரும்பிவருந்
தாயப்படைவன?—காலத்தால் வரையறுக்கப்பட்டவையின்,—எப்படி?—

பாண்டியருக்கு - பாட்டிப் பாராபதிக்ரு. இரவும் பகலிலுடைய அளவையே
 கொண்டிருந்தான்—அவர்கள்(பகலையும்இரவையும்) அறிகுரங்கள் என்பது?—கறுகிருர்:
 பாண்டியர்களையும் அறிகின்ற அவர்கள் : காலத்தணக்கை அறியும் ஜனங்கள் என்ற
 பொருள். (இந்தியப் புகழெய்தது - சமர்ப்புகத்தது.) இவ்வாறு அந்த உலகங்கள் காலத்தால்
 வளம்பெறுதல், பட்டினவாதின், மின்மீம் திரும்பிவருத்தன்மையையுடையனவாம்
 என்பது.

(கன)

254

கஅ. சவகூதாஸுத்யஸூவ-ஃப்ரஹவணுஹராமநெ |

ராசூராமநெ ப்ரயீயநெ தநெத்ருவாவூத்யஸுஜீகெ ||

சவகூதாஸு சவகூதம் ப்ரஜாவநெஃ ஸாவாவஸூ, அஸாஸு சவகூதாஸு வூத்யம் வூஜீந உதி வூத்யம் ஸாவாஜஜீகீகணாஃ ஸவ-ஃப்ரஹவணி சுவி-
வூஜீநெ, சுஹஃ சூமரீஃ சுஹராஃஃ தவூபி சஹராமநெ காநெ ப்ரஹ்ணஃ
ப்ரஸ்பாயகாநெ | தயா ராசூராமநெ ப்ரஹ்ணஃ ஸாவகாநெ ப்ரயீயநெ
ஸவ-ஃப்ரஹவணி வூத்யம் தநெத்ருவ வநெவபூதெ சவகூத்யஸுஜீகெ || கஅ ||

சகூதாஸுமஜீகூதவிப்ரணாஸநெஷவரிஹாராயபூ, வஸுநெஜாஃ-
ஸாஸு ப்ரவூதீஸாமபூப்ரஹ்ணகாயபூ, சவிநூநெஸுஜீகீகணாஸவஸாஸு
சவஸஃ வநெதயாஃ வநெகூ வநெகூ ப்ரயீயநெ உத்ய-ஃ ஸஸாரெ
நெவராஸுப்ரஹ்ணகாயபூ உ உஜீகூ-

கக. வநெதயாஃ வநெகூ வநெகூ வநெகூ ப்ரயீயநெ |

ராசூராமநெவஸஃ வாய-ஃப்ரஹவணுஹராமநெ ||

வநெதயாஃ வநெகூவநெகூவஸஃ ஸாவாஜஜீகீகணாஃ யஃ வநெவபூபி-
கநெ சூவீசு வ வநெவ சயம் காநெஜா வநெகூ வநெகூ சுஹராஃஃ, ப்ரயீ-

கஅ. பகல் வரும்பொழுது அவ்யக்தத்தினின்றும் தோற்றங்களெல்லாம் வெளிப்
படுகின்றன; இரவு வரும்பொழுது, அவ்யக்தமென்னும் பெயருடைய அது
ள்ளேயே மறைகின்றன.

. அவ்யக்தமென்பது-ப்ரஜாபதியினுடைய தூக்கநிலைமை, (மாயை அன்று). சரா
சரங்களாகிய தோற்றங்களெல்லாம் ப்ரஹ்மாநுடைய விழிப்புஸமயத்திலே அந்த
அவ்யக்தத்தினின்றும் வெளிப்படுகின்றன. அவ்வண்ணமே, ப்ரஹ்மாநுடைய தூக்க
ஸமயத்திலே தோற்றங்களெல்லாம் முற்கூறிய அவ்யக்தமென்னும் பெயருடைய
அதுள்ளேயே [தூக்கநிலையிலுள்ள ப்ரஜாபதியினிடத்திலேயே] மறைகின்றன. (கஅ)

செய்யாதன வருதலும், செய்தன போய்விடுதலுமாகிய குற்றத்தை [தான்
செய்யாதவற்றின் பயனை ஒருவன் அநுபவிக்கிறான் என்பதும், தான் செய்தவற்றின்
பயனை அவன் அநுபவிப்பதில்லை என்பதுமான போலியுத்தையை] நீக்கும்பொருட்
டும், கட்டுப்படுத்தலையும் விடுவதையும் [வஸுமோக்ஷங்களைப்] பற்றிய சாஸ்திரம்
தலைப்படுத்தற்குப் பயன் உண்டு என்பதைக் காட்டும்பொருட்டும், "அவ்யக்தம் முத
லிய குற்றங்களை வேராகவுடைய தருமாதர்ம மென்னும் கர்மத்தின் வலையினால்
சுதந்திரமற்ற பிராணிவர்க்கமானது பிறந்து பிறந்து [தோன்றித் தோன்றி] மறை
கின்றது; ஆகவே, அவற்றிற்கு, ஸம்ஸாரத்தில் வைராக்கியத்தை உணர்த்தும்பொரு
ட்டும்" (பகவான்) இதனை அருளிச்செய்கிறார் :

கக. பார்த்த! இந்த அதே பூதவர்க்கத்தான் அவசமாய்ப் பிறந்து பிறந்து,
இரவு வரும்பொழுது மறைகின்றது; பகல் வரும்பொழுது வெளிப்படுகின்றது.

(கல்பமென்பது - ப்ரஹ்மாநுடைய ஒருநாள்.) சராசரங்களாகிய இந்த பூத
வர்க்கமானது முந்தின கல்பத்திலே இருந்ததோ, அதேதான் (இப்பொழுது

உத்யுதிபூயம் | ஸநாதநம் திராணம் மஃ ஸம் ஹாவஃ ஸவெ-ஷம் ஸுதெஷம்
புஷ்டாஷம் நஸுதம் ந விநஸுதி || ௨௦ ||

௨௧. சுவுதொகூர உத்யுதம் தஜாஹம் வரஜாம் மதிழ் |
யம் பூரவூ ந ஸிவத-ஷெ தஜா வரஜம் ஜ ||

யொடஸள சுவுதம் சுகூரம் உத்யுதம் தழ் வளவ சுகூரஸம்ஜுகு சுவுதம்
ஹவூ ஸுஹம் வரஜாம் பூகூஷாம் மதிழ் | யம் ஹவம் பூரவூ மகூர ந ஸிவ-
த-ஷெ ஸம்ஸாராய தக யாஜ ஸூரம் வரஜம் பூகூஷம் ஜ, விஷ்ணுஃ வரஜி
வஜித்யுதம் || ௨௧ ||

தஹுஹை உவாயம் உவுகெ-

௨௨. வாரூஷஸ வரம் வாய-ஷ் ஹதூர ஹஸுதம் நயூயா |
யஸூரணஃஸூரி ஹதூரி யெந ஸவ-ஷிஷம் ததழ் ||

வாரூஷம் வாரி ஸயநாச வகுண-கூரூயா, ஸ வரம் வாய-ஷ், வரம்
திராதிஸயம், யஸூர வாரூஷாச ந வரம் கினிசி ஸம் ஹதூர ஹஸுதம் ஜூர-
மகூணயா சநநயூயா ஸுதூவிஷயயா | யஸூ வாரூஷஸ சணஃஸூரி த்யூஸூரி

அது - ப்ரஹ்மாமுதலிய ஸகலபூதங்களும் அழியும்பொழுது(ம், தான்) அழிவ
தில்லை. (அவ்யக்தம் - வெளிப்படையாக இல்லாதது, புலப்படாதது. இச்சொல் -
இங்கே, ப்ரஹ்மத்தின்மேலும், மாயையாகிய பிரகிருதியினின்று தோன்றிய ஹிர
ண்யகர்ப்பதத்துவத்தின்மேலும் நிற்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்க.) (௨௦)

௨௧. “வெளிப்படையாகஇல்லாதது, அழியாதது” என்று (எது) கூறப்பட்
டதோ, அதனை உயர்ந்த கதியாக(ச் சுருதிகள்) கூறுகின்றன. எதனை அடைந்த
பின்பு, திரும்பிவருவதில்லையோ, அது என்னுடைய மேலான இடம்.

யாதொரு இந்த(ப்ரஹ்மமானது) வெளிப்படையாகஇல்லாதது எனவும், அழி
யாதது எனவும் கூறப்பட்டதோ, அந்த அகூரமென்னும் பெயருடைய அவ்யக்த
மான பொருளையே உயர்ந்த கதியாக[அடையவேண்டிய புருஷார்த்தமாக](ச் சுருதி
கள்) கூறுகின்றன. எப்பொருளை அடைந்தபின் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருவ
தில்லையோ, அது என்னுடைய மேலான இடம்: விஷ்ணுவின்னுடைய பரமபதம் என்
பது பொருள். (௨௧)

அதனை அடைதற்கு வழி கூறப்படுகின்றது :

௨௨. பார்த்த! எவனுக்குள்ளே பொருள்கள்(எல்லாம்) இருக்கின்றனவோ,
எவனால் இதெல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அந்தப் பரமபுருஷன் வேறொன்றில்லாத
[வேறுஷியத்திற் செல்லாத] பக்தியினால் அடையத்தக்கவன்தான்.

சரீரத்தில் தங்கியிருப்பதாலாவது, (எங்கும்) நிறைந்துள்ளமையினாலாவது
புருஷன் (என்று அவனுக்குப் பெயர்). பார்த்த! அவன் யாவற்றினும் மேம்பட்டவன்;
ஏனெனில், புருஷனக்காட்டிலும் மேலானது ஒன்றுமில்லை. அவன் ஆத்மாவைப்
பற்றிய ஞானமாகிய பக்தியினால் அடையத்தக்கவன்தான். கார்யமான [படைக்கப்

ஹிதாநி காயபஞ்சாநி; காயபு ஹி காரணவ்யு கண்டபுதி ஹவதி । யெத
வாநாஷெண வவபிஷ் ஹம் ஜகதி ததம் ஷ்ராவ்ய ॥ ௨௨ ॥

புருஷநாதா யோமிநா ப்ரணவாவெஸிதவ்ருஷ்வஸுபீநா காலாநா-
தி-திவாநா ப்ரஹ்மபுத்வத்யே உத்யுரோ ராமெயா வத்யு உதி 'யத்ரு காலெ'
உத்யாதி விவக்ஷிதாபுலபபுணாபுல உயுதெ—சூருதி-ராமெயாவத்யாஸஃ
உதாரபாமெயுத்யுயு:—

௨௩. யத்ரு காலெ ஸ்வநாவ்ருத்யி சூவ்ருத்யி வெவ யோமிநா ।

புயாதா யானி தா கால வக்ஷ்யாதி ஹாதஷ-ஹ ॥

'யத்ரு காலெபுயாதா' உதி ஷ்ருவஹிதெந ஸம்வஸு: । யத்ரு யஸ்யிந
காலெ தா ஸ்வநாவ்ருத்யி ஸ்வநாக்ருத்யு சூவ்ருத்யி தவிவரீதா வெவ ।
'யோமிநா' உதி யோமிநா கரிபுணஸு உயுதெ, கரிபுணஸு மணக:—'கரிபு-
யோமெத யோமிநா' உதி விஸெஷணாஸ-யோமிநா । யத்ரு காலெ புயாதா
ஹி-கா: யோமிநா ஸ்வநாவ்ருத்யி யானி, தா கால வக்ஷ்யாதி ஹாதஷ-ஹ ॥ ௨௩ ॥

பட்ட] பொருள்கள் எல்லாம் அந்தப்புருஷனுக்குள்ளே இருக்கின்றன ; ஏனெனில்,
கார்யமானது காரணத்தின் இருப்பதாக ஆகின்றது. இந்த ஜகத்தெல்லாம் அந்தப்
புருஷனால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது. (௨௨)

வேளிச்சமுள்ள வந்யாநிய தேவயாநமார்க்கமும், ஓருடைந்த வந்யாகிம் பிந்ருமரண மார்க்கமும்.

ப்ரணவத்திலே ப்ரஹ்மமேன்னும்புத்தியை வைத்தவராய் [ஒங்காரத்தை ப்ர
ஹ்மமாகக்கொண்டவராய்], ப்ரகாலத்திலே (ப்ரஹ்மாவோடுகூட) மோக்ஷத்தைப்பெறு
பவராய் ப்ரகிருதத்தில் பேசப்பட்டவரும் யோகிகட்கு உத்தரமார்க்கமானது [வட
க்குவழியானது, தேவயாநமார்க்கமானது] உபதேசிக்கத்தக்கது என்று, (தான்) சொல்
லக்கருதிய விஷயத்தைத் தெளிவாக வைத்தற்பொருட்டு " எந்தக் காலத்தில் "
(௨ - ௨௩) என்பதுமுதலியவற்றைப் பகவான்) அருளிச்செய்கிறார் : திரும்பிவரும்
மார்க்கத்தை எடுத்துக்கூறுதல் - மற்றைய மார்க்கத்தைப் புகழ்தற்காக என்க —

௨௩. பரதநிற் சிறத்தோனே ! இனி, எந்தக்காலத்தில் (சரிதத்தை விட்டுப்)
போன யோகிகள் திரும்பிவாராமையையும், திரும்பிவருதலையும் அடைகிறார்களோ
அந்தக்காலத்தைக் கூறுவேன்.

" எந்தக் காலத்தில் போன " என, ("எந்தக்காலத்தில்" என்பதை,) தனியே
விளக்கப்பட்டுள்ளதும் " போன " என்பதனோடு கூட்டுக. திரும்பிவாராமையை -
மறுபடியும் சிறவாமையை. திரும்பிவருதல் - அதற்கு மறுதலையானதை [மறுபடியும்
சிறப்பதை]. "யோகிகள்" என்பது - (இங்கே,) தியானயோகிகளையும், கர்மிகளையும்
உணர்த்துகின்றது. கர்மிகளோ, — " கர்மயோகத்தால் யோகிகட்கு " (௩ - ௩) எனச்
சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளதனால், உபசாரவழக்கைக்கொண்டு யோகிகள் (எனப்படுகிறார்
கன்). எக்காலத்திலே இறந்த யோகிகள் திரும்பிவாராமையைப் பெறுகிறார்களோ :
மேலும், எக்காலத்திலே இறந்தவர்கள் திரும்பிவருதலைப் பெறுகிறார்களோ அக்காலத்
தைக்கூறிவன். (தேவயாநமார்க்கத்திற் சென்று திரும்பிவாராதவர்கள் - தியானத்
தையுடையவர்கள் என்றும், ப்ரகிருயானமார்க்கத்திற் சென்று திரும்பிவருகிறவர்கள் -
கர்மிகள் என்றும் வேறுபாடு காண்க.)

(௨௩)

தம் காலரோஹ—

உச. சுழிஜெயோதிசாஹஸ்யஸூக்தம் ஷணாவா உதூராயணம் |

தத்ரு ப்ரயாதா மஹ்னி ஸ்ரஹ ஸ்ரஹவிடொ ஜநாஃ ||

சுழிஃ காலாஹிராதிநீ ஷெவதா | தயா—ஜெயோதிஃ சலி ஷெவதெவ
காலாஹிராதிநீ | சுய வா—சுழிஜெயோதிஷீ யயாஸூக்தெ வாவ ஷெவதெ | ஹ-ருயலா
தா நிஷெபுஸொ 'யத்ரு காலெ' 'தம் காலம்' உதி, சூரீவணவச | தயா சுஹம்
ஷெவதா சுஹரஹிராதிநீ ; ஸூக்தம் ஸூக்தவக்ஷுஷெவதா ; ஷணாவா உதூராயணம்,
தத்ருவி ஷெவதெவ ரோமபுஹ-ருதா உதி ஸ்ரீதம் சுமாத்ரு சுயம் த்யாயம் | தத்ரு
தஷ்விநூமெபு ப்ரயாதாஃ த்யுதாஃ மஹ்னி ஸ்ரஹ ஸ்ரஹவிடொ ஸ்ரஹாவாஸ-
நவரா ஜநாஃ | 'சூரீண' உதி வாக்யஸெஷம் ; ந ஹி ஸஷெபுரோமேகீவாஜா
ஸஷிஸூபுதநிஷாநாஃ மதிஃ சூபதிவபூ துவிச சுஹி || உச ||

உரு. யதிரொ ராசுரீஸூயா க்ருஷ்ணம் ஷணாவா டக்ஷிணாயமம் |

தத்ரு வாமாஹ்ணம் ஜெயோதிஃ யொயீ ப்ராவூ நிவத-ருதெ ||

யதிரொ ராசுரீ ய-ருரோஹிராதிநீ ராசுரீவிநாதிநீ வ ஷெவதா | தயா

அக்காலத்தைக் கூறுகிறார் :

உச. நெருப்பு, ஒளி, பகல், சுக்லபக்ஷம், உத்தராயண ஆறுமாதங்கள்,—
(ஆகிய)அவ்விடம் சென்ற ப்ரஹ்மவித்துக்களான ஜனங்கள் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறார்கள்.

நெருப்பென்பது—காலத்தை அபிமானிக்கும் தெய்வம். அவ்வாறே, ஒளியென்பதும் - காலத்தை அபிமானிக்கும் தேவதைதான்.—அல்லது, நெருப்பும் ஒளியும் அதேபெயரையுடைய [அக்ரி என்னும், ஜ்யோதிஸ்என்னும்] தேவதைகள் (எனினும் அமையும்). ஆனால், “ எக்காலத்திலே,” “அக்காலத்தை” என (காலம்என்னும் சொல்லினால் வழியைக்)குறிப்பிட்டு உணர்த்துதல்—பெரும்பான்மையால் [காலத்தை அபிமானிக்கும் தேவதைகள் அதிகமாயுள்ளதனால்] என்க ; (ஒருகாட்டிலே மாமரங்கள் அதிகமாயுள்ளதனால்அதனை) மாமரக்காடு என்பதுபோல.—அவ்வண்ணமே, பகலென்பது—பகலை அபிமானிக்கும் தேவதை. சுக்லபக்ஷமென்பது—சுக்லபக்ஷதேவதை. உத்தராயண ஆறுமாதங்களென்பது - அ[இ]ங்கும், (அவற்றை அபிமானித்து) வழியாகஆகிநிற்கும் தேவதைதான். என இந்தியாயமானது [இவ்வாறு உரையிடுவது] வேரோரிடத்தில் (சாரீ - ச - ஈ - ச) நிலைபெற்றிருக்கின்றது [நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது]. ஸகுண ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பதிலே நன்றாக அமைந்துநின்று இறந்த ஜனங்கள் (காலக்கிரமத்தால்) அந்தவழியிலே [தேவயாநமார்க்கத்தால்] ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறார்கள். “காலக்கிரமத்தால்” என்பது வாக்கியத்தில் தொக்கிநிற்கின்றது; ஏனெனில்,மெய்யுணர்விலே நிலையாகநிற்பவரால் உடனேமுகத்தையப் பெறுபவர்களுக்குப் போதலாவது,வருதலாவது ஒரிடத்துநிலை [அவர்கட்குப் போகுமிடமும், வருமிடமும் இல்லை]. (உச)

உரு. புகை, இரவு; அவ்வாறே கிருஷ்ணபக்ஷம், தக்ஷிணாயந ஆறுமாதங்கள்,—
(ஆகிய) அவற்றால் சந்திரனுடைய ஒளியை அடைந்து யோகியானவன் திரும்பிவருகிறான்.

புகையென்பது - புகையை அபிமானிக்கும் தேவதை. இரவென்பது - இரவை அபிமானிக்கும் தேவதை. அவ்வண்ணமே, கிருஷ்ணபக்ஷமென்பது - கிருஷ்ணபக்ஷதே

கூலுக் கூலுவக்ஷுபெவதா । ஷுணாவா டக்ஷிணாயநத ஷதி வ வகுவுவக்ஷு
பெவபெவ । தத்ரு வக்ஷுபெலி ஷவ வாக்ஷுபெலி ஜெஸாதிஃ ஷக்ஷு ஷக்ஷாதிஃ
யொநி க்ஷுபுராநி ஷதா தத்ருயக்ஷு ஷவ நிவத-தெ வ-நம் ॥ ௨௫ ॥

௨௬. ஸுதூக்ஷஜெ மதி ஷெஸ்தெ ஜமதஸூயஸ்தெ மதெ ।

வாக்யா யாதூநாவரத்ரீக்ஷுயாஸ்தவத-தெ வ-நம் ॥

ஸுதூக்ஷஜெ ஸுதூ வக்ஷு வக்ஷு ஸுதூக்ஷஜெ, ஜாமபுரகாஸகக்ஷாஸு
ஸுதூ, க்ஷுயாவக்ஷு ஜெஸா, வாதெ ஸுதூக்ஷஜெ ஷதி மதி-ஜமதஃ மதி க்ஷு-
யாஸூயஸ்தெ மதெ, ஷவக்ஷுபெலி ஷவ வாதெ மதி ஷவதஃ—
ஸுதூயெ மதெ, ஷவக்ஷுபெலி மதி, மதெ க்ஷுபெலி மதெ । தத்ரு வாக்யா
ஸுதூயா யாதூ க்ஷுயாவரத்ரீக்ஷு, க்ஷுயா ஷவத-தெ வ-நம் ஷ-நம் ॥

௨௭. நெதெ ஷுநி வாக்ய-ஜாமத யொநி ஷெஸ்தி க்ஷுயா ।

தவாஸ்தவெ-ஷு காதெஷு யொமய-தொ ஷவாஜி-நம் ॥

ந வாதெ யொதெ ஷுநி ஜாமத வாக்ய-ஜாமத “ஸவக்ஷுயா
வாக்ய, க்ஷுயா ஜெஸா” மதி, யொநி த ஷெஸ்தி க்ஷுயா க்ஷுயாபி । தவாஸு
வெவெ-ஷு காதெஷு யொமய-தொ ஷவாஜி-நம் ஷவ க்ஷுயா ॥ ௨௭ ॥

வதை. நவநிஸூயநஜெயமாதங்கனென்பதும் - முன்போல, தேவதைதான். யஜ்ஞம்முத
ஸிபவற்றைச் செய்யும் கர்மியானவன் அதிலே [பித்ருயானமார்க்கத்திலே] சந்திரனி
டத்தள்ள ஒளியை [ஸ்வர்க்கத்தை]ப் பயனாக அதுபவித்து, பின்பு அது கழிந்துபோ
தலால் மீண்டும் இங்கே [பூலோகத்திற்குத்] திரும்பிவருகிறான். (௨௫)

௨௬. வெளிச்சமானதும் இருட்டானதுமாகிய இப்பிரசித்த வழிகளிரண்டும் உல
கத்திற்கு அநாதியாகக் கருதப்பட்டுள்ளன. (ஒருவன்) ஒன்றினால் திரும்பிவாராமையை
அடைகிறான் ; மற்றொன்றினால் மறுபடியும் திரும்பிவருகிறான்.

(தேவயாகமார்க்கம்) வெளிச்சமானது ; அறிவை விளக்குவதாகாவின். (பித்ரு
யானமார்க்கம்) இருட்டானது ; அறிவில்லையாதவின். [முந்தினது - வெளிச்சமா
னது ; ஏனெனில், அது தூளத்தை விளக்குவது : ஸருணாபித்தையினால் அடையத்தக்
கது : அந்தி க்ஷிபாதிஸ் முதலிய பிரகாசமான பொருள்களையுடையது. பிந்தினதோ -
இருட்டானது ; ஏனெனில், அது அறிவை விளக்குவதில்லை : அபித்தையினால் அடைய
யத்தக்கது : புகைமுதலிய இருண்ட பொருள்களையுடையது.—அ.] “உலகத்திற்கு”
என்பதற்கு - ஸருணாபித்தையக்கும் கர்மத்திற்கும் உரியவர்கட்கு (எனப் பொருள் கொ
ள்ளவேண்டும் ; அவர்கட்குத்தான் இப்பிரதிபலித்களும் உள்ளன). எல்லா ஜனங்
ளுக்கும் இவ்வழிகள் இவை. (அவை) அநாதியானவை ; ஸம்ஸாரம் அநாதியாத
வின். அவற்றுள், வெளிச்சமான ஒன்றினால் (ஒருவன்) திரும்பிவாராமையை [கிரம
புத்தியை] அடைகிறான் ; மற்றொன்றினால் மீண்டும் திரும்பிவருகிறான். (௨௬)

௨௭. பார்த்த ! இவ்வழிகள் அறிவிற்ற எந்த யோவையும் மயங்கமாட்டான்.
ஆதலால், அறிவா ! நீ எந்தவற்றும் யோசனையைக் கூடாதுவது - ஒருக்கடவாய்.

“ஒன்று ஸம்ஸாரத்திற்கும், மற்றொன்று (கிரம)புத்திக்கும் (அறிவற்றது)”
என்று சித்திரிய வழிகளை அறிவிற்ற ஒதுவியையும் மயங்கமாட்டான் [தியாகநிஷ்
, மயங்கம் தீர்த்தவழியாகிய யோசனாபித்தத்திற் கொள்ளுகின்ற கர்மத்தைச்
கொல்லிவருவதாய் இருக்கப்படுகிறது.—அ.] யோசனையைக் கூடாதுவது - ஒருக்கட
பட்டவாயாக. (௨௭)

ஸுணம் தஸ்ய யொமஸ்ய ஜாஹாத்யுஷ—

உஅ. வெடுஷம் யஜேசுஷம் தவஸ்யம் வெவ

ஜாமெஷம் யதூணமயம் ப்ரபிஷ்டு |

சுதேதுதி ததூவ-ஜீதம் விபிசுவா

யொயீ வரம் ஸ்ராமஜெவெதி வரபிஷ்டு ||

ஐதி ஸ்ரீஜஹாலாரதெ ஸதவாஹஸ்யூரம் ஸம்ஹிதாயாம் வெவயா-
விகூரம் ஸீஷவவ-ஜ்ணி ஸ்ரீஜஜ்மவஜ்ஜிதாயாம் உபநிஷத்யூ ஸ்ரஹவிஷ்டாயாம்
யொமஸ்யாஸ்யே ஸ்ரீகருணாஜ-கமலம்வாடு சலூவாயொமொ நாத சஷ்ட-
ஜோட்யாயம் ||

வெடுஷம் ஸஜ்யத்யெஷம் யஜேசுஷம் வ ஸாஜெணெத சுந-ஷி-
தெஷம் தவஸ்யம் வ ஸ-கஜெஷம் ஜாமெஷம் வ ஸஜ்யதெஷம், வநெஷம்
யசு வ-ணமயம் ப்ரபிஷ்டு ஸாஸ்யே ஸ, சுதேதுதி சுத-தூ மஹி தசு வவ-
மயஜாத்யு, ஐதம் விபிசுவா ஸபுப்யஸ்திண-யதாரெண உத்யு சுய-ஸஜ்யக் சவ-
யாய-சுந-ஷாய யொயீ, வரபிஷ்டு உத்யுஷ்டு வெஸ்யாம் ஸ்ராமஜு உவெதி வ
ப்ரதிவஷ்டெ குஷ்டு குஷ்ட ஸம் காரணம் ஸ்ரஹ உத்யுஷ்டு || உஅ ||

ஐதி ஸ்ரீஜஜ்மவஜ்ஜிதாயாஸ்யே சஷ்டஜோட்யாயம் ||

யோகத்தின் சிறப்பு.

அந்தயோகத்தின் மஹிமையைக் கேள் :

உஅ. யோகியானவன் இதனை அறிந்து, —வேதங்களிலும், யஜுருங்களிலும்,
தவங்களிலும், தாநங்களிலும் எது புண்ணியத்தின் பயனாகக் கூறப்பட்டுள்ளதோ அத
னையெல்லாம் கடந்துவிடுகிறான் ; அன்றியும், ஆதியிலுள்ள மேலான இடத்தைச் சேர்
கிறான்.

ஸ்ரீமகாபாரதத்திலே, வ்யாஸரகுளிச்செய்த நாராயணக்கிரந்த ஸம்ஹிதையிலே,
பீஷ்மபர்வத்திலே, ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக உபநிஷத்துக்களாக ப்ராஹ்மவீத்யையாக
யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணர்ஜ-ந ஸம்வாதத்திலே அப் ப ய ஸ யோகம்
என்னும் எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

ஏழு வினாக்களை நிர்ணயித்தல் மூலமாக உபதேசிக்கப்பட்ட விஷயத்தைத்
தெளிவாகத் தெரிந்து, அநுஷ்டித்து(வரும்) யோகியானவன், —வேதங்களை நேராக
ஒதியவிடத்தும், யஜுருங்களை ஸாங்கோபாங்கமாக அநுஷ்டித்தவிடத்தும், தவங்களை
நன்றாகப் புரிந்தவிடத்தும், தாநங்களைச் செவ்வையாகக் கொடுத்தவிடத்தும் எதனை
இவற்றினு லாண்டாரும் புண்ணியப்பயனாகச் சாஸ்திரம் கூறியுள்ளதோ, அந்தப்
பயன்ஸமூகத்தையெல்லாம் கடந்து நிற்கிறான் ; மற்றும், கச்வரனுடைய உயர்ந்த
நிலையைப் பெறுகிறான். ஆதியிலுள்ள - (முதல்)காரணமான : ப்ராஹ்மமாயை
என்றபடி. (உஅ)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்தில் எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

தவஜோதயூராய: ராஜவிஹாராஜமஹயோம: ||

கவுடே தாய்விாரெண யாரணாயொம: ஸமண: உத: | தஸ்ய வ
வஸ்ய சத்யாவிபுராதிசுரேண காவாநரெ ஸ்ரஜ்ஜவ்ராஜிவக்ஷணரேவ சநாவ்ரதி-
ராகுவம் திபிஷ்ய | சத்ய "கமெமெவ ப்ரகாரெண ஜோக்ஷவ்ராஜி: வஸ்ய
கய்யஜெசெ, ந கத்யயா" உத் ததாஸகாவ்யாவிஷ்ணுயா ஸ்வவாஸ உவாவ—

ஸ்ரீஸ்வவாஸ உவாவ ||

க. உத: த: தெ மஹதஜ் ப்ரவக்ஷாஜகவாலியவெ |

ஜோதம் விஜோதவஸஸித்ய யஜாசுவா ஜோக்ஷஜெஸமஹாச ||

உத: ஸ்ரஜ்ஜகாம, வக்ஷாரணய, உத: வ பாகுவெஷ- கயூரயெஷ- |
தகஸ-வஸ ஸதிபிஷ்ய "தஜ்" உத்யாஸ | 'த' ஸஜெஸா விஸெஷ-நியூர-
ணாய:—உதரேவ ஸஜ்ஜகாம ஸாக்ஷாஜ ஜோக்ஷவ்ராஜிஸாயகம், 'வாஸ-ஜெவ:
ஸவபித,' 'சுஜெஷெஷ- ஸவபித,' 'வாகஜெவாஜித்ய' உத்யாதிஸு-தி-
ஒன் பதாம் அத் தியாயம்: ராஜிவித்யாராஜி குஹ்யயோகம்.
பாஹ்மயந்த்யமே உயந்த ததம்.

(ஸ-ஷ-ம்கா என்னும்) நாடியின்வழியாக (ஹிருதயம், கழுத்து, இருபுருவங்
கட்கும் கடுவு முதலியவற்றிலே பிராணனை) நிறுத்துவதொடுகடிய யோகமானது
(வழிவகைஅடைத்தல் முதலிய (அ - கஉ, கஃ)ஒழுங்கான) முறையுடன் 8 - ஆம் அத்
தியாயத்திற் கூறப்பட்டது. அன்றியும், அதன் பயனானது - நெருப்பு ஒளி முதலிய
கிரமத்தால் [அவற்றை முறையே கடந்துசென்று]பிற்காலத்தில் ப்ரஹ்மத்தை அடை
வதேயாகிய திரும்பிவாராமை என்பதாகக் குறிப்பிட்டுக் காட்டப்பட்டது. இனி,
"புத்தியைப் பெறுவதாயே பயனை இதேவகையினுல்தான் அடையக்கூடும்; வேறு
வகையினு என்று" என்ற அச்சங்கையை நீக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தோடு
பகவான் கூறலாயினர் :

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுற்றார் :

க. நி எதனை அறிந்து, கேடுநிமிளின்றும் தப்பிவிடுவாயோ, (அதனை =)
அஹம்அறிவேடுஅமைந்த அறிவாய் அதிரஹஸ்யமாயுள்ள இதனை அஸுமையயற்ற
உனக்கு யான் இனிக் கூறுவேன்.

இதனை - புத்தியை அத்தியாயங்களில் கூறப்பட்டதும், (வரும் அத்தியாயங்
களை) கூறப்பெறுவான ப்ரஹ்மயந்த்யமைய. அதனைப் புத்திக்கு எதிரேவைத்து
"இதனை" என்று கூறுகிறார். "இனி" என்னும்சொல் - (தியாகத்தைக்காட்டிலும்
புறந்திதிக்கு பின்வரவாய்ப்புத்தக்காட்டுதலென்னும்பொருளின்பேர்திற்பது.புக்
திப்பெறுதற் கிதேயெய்யறிவுதான் நேரான ஸாதகம்; (என்பதை), "எல்லாம்
என்னுதவன் என்ற" (சா - கஉ), "கேடுநிலாய் அம்மாதான்" (சா - எ - உரு -
உ), "நோண்டாவதென்பதிக்ஷாந்நுன்மதான்" (சா - க - உ - க) என்பனமுதலான
சூத்திரங்கூடுகளால் (உணர்க). அன்றியும், வேறு(நேரான ஸாதகம்)இல்லை (என்பதை

ஸ்பூகிலுஃ; நாநுக், 'சுய யெத்யுயாதொ விஷஃ சுத்யுராஜாநஃ தெ சுயு-
 யொகா ஹவணி' உத்யாதிஸு-கிலுஸு | தெ துஷு மூஹுதம் மொபுதம்
 பூவக்ஷாதி சுயபிஷ்ராதி சுநவமியவெ சுஸுயாராஹிதாய | கிம் தக்?
 ஜோநடி-கிம்விஸிஷ்ட?—விஜோநவஹிதக் சுநவவயுத், யக் ஜோந
 ஜோசுவா பூவாபு மொக்ஷுவெ சுஸு-ஹாசு ஸம்ஸாரவஸுமாசு || ௧ ||

தது—

௨. ராஜவிஷ்ணு ராஜமூஹுக் பவித்ருதிஷுதது |

பூதக்ஷாவமம் யஜுக் ஸுமவமம் சுத-சுவயய |

ராஜவிஷ்ணு விஷ்ணுநாநா ராஜா, ஜீவ்ஜிஸயவக்ஷாசு; ஜீவ்ஜெ ஹி உயு
 சுதிஸயெத ஸ்ரஹ்விஷ்ணு ஸவ்விஷ்ணுநா | ராஜமூஹுக் தயா மூஹுநாநா
 ராஜா | பவித்ரும் பாவகம் உட்கு உதது, ஸவெஷ்டாநா பாவநாநாநா மூஜி-
 காரணம் உத ஸ்ரஹ்விஜோநடி உததுஷ்டுதது | சுமெகஜநஸஹஸு ஸந்திததிவி
 யஜுயயஜுதி ஸதி-மம் கதி சுணநாநாசு ஹ்விசுரோதி உததுதம் கிம் தஸு
 பாவநகம் வக்ஷு | கிணு-பூதக்ஷாவமம் பூதக்ஷண ஸவாபெரிவ
 சுமமொ யஸு தக் பூதக்ஷாவமம் | சுமெகமூணவதொவி யஜுவிருங்கம்

யும்), “இனி, எந்த மந்தைய அரசர்கள் அ(த்வைதத்)தைக்காட்டிலும் வேறுவிதமாக
 அறிகிறார்களோ, அவர்கள், அழியும் லோகங்களையுடையவராக ஆகிறார்கள்” (சா
 - ௭ - ௨௫ - ௨) என்பதுமுதலான சுருதிகளால் (அறிக). அஸுதியையில்லாத உனக்கு
 அதிரஹஸ்யமானதைக்கூறுவேன். (அஸுதியை இன்னதென்பதை IO9-ஆம் பக்கத்தில்
 காண்க.)—அது யாது?—ஞானமென்பது.—எப்படிப்பட்டது?—அதுபலத்தைக்கூடி
 யது. நீ அந்த ஞானத்தை அடைந்து ஸம்ஸாரக்கட்டினின்றும் விடப்படுவாய். (௧)

அன்றியும், அது

௨. வித்யைகளுக்கு வேந்தன், ரஹஸ்யங்களுக்கு அரசன்; இதுமேன்மையாகப்
 பரிசுத்தப்படுத்துவது, பிரத்தியக்ஷமாயுணர்தலையுடையது [பிரத்தியக்ஷமாய் அறியத்
 தக்கது], தருமத்தின் நீங்காதது, செய்தற்கு மிக்க எளிதானது; அழிவற்றது.

(அது) வித்யைகளுக்கு ராஜா[சிறந்தது]; ஒளி மிகுதியையுடையதாதலின். வித்
 யைகளெல்லாவற்றினும் இந்த ப்ரஹ்மவித்யையானது சிறப்பாக ஒளிர்கின்றதன்றோ
 [மந்தை வித்யையையுடைவரைக்காட்டிலும் ப்ரஹ்மவித்யையையுடையவரிடத்து
 மிக்க வணக்கமான மதிப்பு இருக்கின்றது—ஆ.]. அவ்வாறே, (அது) ரஹஸ்யங்கட்கு
 ராஜா[சிறந்தது. அது பலகோடி பிறவிகளின் செய்த நல்வினைகளால் ஸாதிக்கத்தக்க
 தாதலின், அனேகருக்குத் தெரியாது அதிரஹஸ்யமாயிருப்பதென்க]. இந்தப்ரஹ்
 மாதுபவஞானம் சுத்திகரமான பொருள்களெல்லாவற்றிலும் மேலான சுத்திகரம்.
 தருமம் அதருமம் முதலிய கர்மமானது பலஜம்மஆயிரங்களிலே சேர்க்கப்பெற்றதாயி
 னும், (ப்ரஹ்மவித்யை) அதனை வேரொடு கணப்பொழுதுமாத் திரத்தில் நீருக்கிடு
 கின்றது; எனவே, அதனுடைய பரிசுத்தப்படுத்துந்தன்மையைக்கூறவும் வேண்டுமோ?
 மேலும், இன்பம்முதலியவற்றின் உணர்ச்சிபோல, (அது) பிரத்தியக்ஷமாய் அறியத்
 தக்கது. பல நலங்களையுடைதற்கும் தருமத்தோடு மாறுப்பட்டதன்மையானது

சுவஸ்திதஃ, 8-ஞ-கபுஷக ஸஞ்ஜெஷாஸாவெக; சூகாஸஸ்யாவி கணோகதரோ ஹி கஹபு | ௫ ஹி கஸம்ஸயிபு வஸு-கூலிக் குபெயஸாவெக சுவஸ்திகம் ஸவதி || ௫ ||

கத வாவ கஸம்ஸயிபுகூக 88—

௫. ௫ வ உத்தூகி ஹிதாநி வஸு ரெ யொமஜெஸுரபு |

ஹிதஸுந வ ஹிதஸுநஃ ரோதூ ஹிதஸாவநஃ ||

௫ வ உத்தூகி ஹிதாநி ஸ்ரஹாபீநி | வஸு ரெ யொமம் யுக்திம் வடகம் ரெ 88 ஹெஸுரபு ஸஞ்ஜெஷா ௨8பு ஹெஸுரம் யொமபு, சூதூநொ யாயாத்யபு ௨த்யபு | தயா வ ஸு-கீ கஸம்ஸயிபுகூக கஸம்ஸகாம் டஸபுயதி—கஸம்ஸொ ௫ ஹி ஸஜ்ஜெத' ||

௨௮ வ சூஸ்யபு கதூக வஸு—ஹிதஸுந, கஸம்ஸொவி ஸந ஹிதாநி ஸிவதிபு; ௫ வ ஹிதஸுந, யயொக்தேத ந்யாயெத டஸிபுகூகா க ஹிதஸுநாவவதேத | கயம் வம் உபுதே “கஸந ௨௨ சூதூ” உதி? ஸிவதி ஹெஷாபிஸம்வாதம், தஸிபு கஸம்ஸாநபு கயூரொவபு, ஹெஷாபிபு கஸம்ஸாநபு வபுபிஸதி ‘௨௨ சூதூ’ உதி, ௫ வம் கதூகம் சூதூ கதூகம் உதி ஹெஷா கதூகம் | தயா ஹிதஸாவநஃ ஹிதாநி ஹாவதி உதூபயதி வபுயதி உதி வ ஹிதஸாவநஃ || ௫ ||

இனும்) சேர்க்கையின்மைபால், யான் அப்பொருள்களிடத்து நிலைபெறுகிறே னில்லை. நிச்சயமாக நான் ஆகாததிற்கும் உள்ளே உள்ளவன். (ஒருபொருளோடும்) கலத்தலில்லாத பொருள் ஓரிடத்தும் ஆதேயமாக [ஒன்றிலே இருப்பதாக] நிலை கொள்ளமாட்டா தன்றோ. (௫)

ஆகவே, நான் (ஒருபொருளோடும்) கலத்தலின்மைபால்,

௫. பொருள்கள் என்னிடத்து நிலைகொள்ளவேஇல்லை. ஈசுவரனுக்குரிய தாகிய எனது யோகத்தைப் பார். என்னுடைய ஆத்மா பொருள்களைத் தாங்குவது : பொருள்களை உண்டாக்குவது : ஆனால், பொருள்களிடத்து நிலைபெறுவதில்லை.

ப்ரஹ்மாமுதலான பொருள்கள் என்னிடத்து நிலைபெறுவதில்லை. என்னு டைய திவ்யமான யோகத்தை = அமைப்பை, அதாவது, ஆத்மாவனுடைய உள்ள படியான தன்மையைப் பார். அவ்வாறே, சுருதியானது, (ஆத்மாவுக்கு ஒருபொரு ளோடும்) கலத்தலில்லாமையினால் பற்றுதலில்லாமையைக் காட்டுகின்றது:—“பற்று தலில்லாத (ஆத்மா ஒருபொருளிலும்) பற்றுக்கொள்வதில்லை” (பி - ௩ - ௧ - ௨௫).

இன்னும், இந்த வேறொரு ஆச்சரியத்தைப் பார்: (என்னுடைய ஆத்மாவா னது ஒருபொருளோடும்) கலத்தலில்லாததாயினும், பொருள்களைத் தாங்குகின்றது. ஆனால், பொருள்களிடத்து நிலைப்படுவதில்லை; பொருள்களிடத்து நிலைப்படுதல் பொருந்தாதென்று மேற்கூறிய நியாயத்தினால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டமையின்.— மற்று, “இது என்னுடைய ஆத்மா” எனக் கூறுவது எப்படி?—(யிடை கூறுவோம்: உண்மையான ஆத்மாவின்) தேகம்முதலியவற்றின் சேர்க்கையைப் பிரித்து, அதிலே “நான்” என்பதை வைத்து, (இவ்வாறு) ஜனங்களுடைய நினைப்பைப் பின் பற்றி, (பகவான்) “என்னுடைய ஆத்மா” எனச் சொல்லிக்கொள்கிறாரேயன்றி “ஆத்மா தன்னைக்காட்டிலும் வேறு” என்று ஜனங்கள் (அறிவது)போல, அறிகிற வரல்ல. அன்றியும், பொருள்களை வளரச்செய்வதும், உண்டாக்குவதும் (எனது ஆத்மாதான் என்க).

(௫)

புக்ருதீ ஸ்ரீஸுக்ருதீ ஸ்வஸுக்ருதீ ஸ்ரீஸுக்ருதீ விஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ
 வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ
 வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ
 வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ

தவஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ
 வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ
 வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ

ந. தவஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ

உதாஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ

ந. தவஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ
 வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ
 வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ
 வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ
 வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ
 வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ
 வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ வஸுக்ருதீ

பிரதிபதிப்பதில் பிறந்து, ஸ்வபாவவசத்தால் சதந்திரமற்று, அனீத்யை
 வசத்தால் நிறைந்தவனாகப் பரவசப்பட்டு, (சமசுக்ருதே) உள்ள இப்பொருள்வர்க்கத்
 தவஸுக்ருதீ, யான் எனது மாயையைக்கொண்டு மீண்டும்மீண்டும் படைக்கின்றேன்.

பகவான் தமது கர்மங்களால் கட்டப்படுவதில்லை.

தவஸுக்ருதீ இப்பொருள்வர்க்கத்தை ஏற்றத்தாழ்ச்சியாகச் சிருஷ்டிக்கின்ற
 தவஸுக்ருதீ பரவசவரண உங்களுக்கு அதனால் [ஏற்றத்தாழ்ச்சியான சிருஷ்டியி
 னால்] தவஸுக்ருதீ அந்நமம் என்றவற்றோடு ஸம்பந்தமுண்டாகும்[அவற்றிற்கு உட்
 பட்டிருக்கிறது]—என்றும் (சங்கைக்குப்) பகவான் இதனை அருளிச்செய்கிறார் :

ந. தவஸுக்ருதீ! இனி அந்தக் கர்மங்கள்,—உதாஸுக்ருதீ இரூப்பவரணம்
 அந்நமங்களின்மேல் பற்றில்லாத என்னைக் கட்டுப்படுத்தமாட்டா.

பொருள்வர்க்கத்தை ஏற்றத்தாழ்ச்சியாகப் படைப்பதனால் உன்டாகின்ற
 அந்நமங்கள் சவரணம் என்னைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை.—அவரைக் கர்மங்கள்
 சவரணம் என்பதற்குக் காரணம் கூறுகிறார்:—உதாஸுக்ருதீ [ஒன்றிலும் ஸம்பந்தப்
 பற்றில்லாதவன் உபேக்யஸுக்ருதீயவனாய் இருப்பதுபோல, இருக்கின்றேன் ; அந்நம
 சவரணத்தின் : பயனிலே பற்றில்லாதவனாகவும், (அதாவது, சிருஷ்டி முதலான)
 கர்மங்களால் “யான் செய்கிறேன்” என்றும் அபிமானில்லாதவனாகவும்
 இருக்கின்றேன். ஆகவே, எந்த [யான் செய்பவன்] என்றும் என்னமில்லாதபடியும்,
 உதாஸுக்ருதீ தவஸுக்ருதீயவனாகவும் - வேடுருவியவனாகவும் (கர்மங்கள்) தொடராத
 தவஸுக்ருதீயவன் என்க இவ்வாறாக, பட்டுப்பூச்சியானது பட்டுதூல்களால்
 சிருஷ்டி கட்டப்படுவதுபோல, உடக்கையவன் கர்மங்களால் சிருஷ்டித்துக் கட்டப்
 படுகிறான் என்பது கருத்து.

(சு)

வனம் விரும்பித் தருவதற்கு உத்தேசம் வைத்துள்ளதாகவும், அதற்கான நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்றும் கூறியுள்ளார்.

பதலாலைப் பழப்புவரின் வாழ்ச்சிறை.

270

தெ ஸ்வணீ ராக்ஷஸீ ராக்ஷஸா ஸ்ரக்ரகிம் ஸ்ரஹாவஸு ஸ்ரஹாஸீழ் ஸ்வஹாணா
வ ஸ்ரக்ரகிம் ஸோஹிநிம் ஸோஹகஸீ ஸோஹாத்வாஹிநிம் ஸ்ரிக்ரகிம் ஸ்ரிக்ரகிம் “விநீ,
விநீ, விநீ, வாடி, வாடி, வாடி, வாடி” உதேயவஸீஸா க்ரகிம் க்ரகிம் க்ரகிம்
ஸ்வணீ உதேயஸு ॥ ௧௩ ॥

யெ வஹிம் ஸ்ரக்ரகிம் ஸ்வஹாவஸு ஸ்ரஹாவஸு ஸ்ரஹாவஸு ஸ்ரஹாவஸு
கந. ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு

ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு

ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு
கந. ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு
ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு

கயம்?—

கசு. ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு

ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு ஸ்வஹாவஸு

அன்றியும், அவர்கள், மயக்கத்தை [பொய்யுணர்வை]ச் செய்வதாய், தேகமே ஆத்மா
வென்று கூறுவதான ராக்ஷஸவபாவத்தையும் அஸுரவபாவத்தையும் அடைந்த
வர்களாக ஆகிறார்கள். “வெட்டு, குத்து, குடி, விழுங்கு, பிறர்பொருளைப் பிடுங்கு”
என இவ்வாறான ஒழுக்கமுடையராய், கொடிய செயல்களுள்ளவராய் இருக்கிறார்கள்
என்பது பொருள் [இறந்தபின்பு, அவர்கள் ராக்ஷஸர்களாகவும் அஸுரர்களாகவும்
பிறக்கிறார்கள். “வெட்டு, குத்து, குடி, விழுங்கு” என்ற இவைபோன்றது - ராக்ஷஸ
ரது இயல்பு. “(தாந்தைத்) கொடாதே, ஹோமத்தைச் செய்யாதே, பிறர்பொரு
ளைப் பிடுங்கு” என்ற இவைபோன்றது - அஸுரரது இயல்பு]. (௧௩)

பக்தர்கள் செல்லும் வழிகள்.

மற்று, எவர்கள் நம்பிக்கையுள்ளவராய் பகவத்பக்தி என்னும் மோக்ஷவழியிலே
சென்றிருக்கிறார்களோ, (அந்த)

கந. மஹாத்மாக்கள்தான் பார்த்த! தேவர்களுடைய இயல்பைக் கொண்டவ
ராய், வேறென்றிலே மனமில்லாதவராய், என்னைப் பொருள்கட்கு முதலாகவும் அழி
வற்றவனாகவும் அறிந்து தொழுகிறார்கள்.

மஹாத்மாக்கள் - ஈன புத்தியில்லாதவர்கள் [யஜ்ஞம் முதலியவற்றால் சித்தம்
பரிசுத்தமானவர்கள்—ஆ.]. என்னை - ஈசுவரனை. தேவர்களுடைய இயல்பை - (மன
மொழிமெய்களின்) அடக்கமும், (இந்திரியங்களின்) அடக்கமும், தனையும், நம்பிக்கை
யும் முதலாகியதை. பொருள்கட்கு - ஆகாசம் முதலியவற்றிற்கும், (உயிருள்ள) பிராணி
கட்கும். முதலாகவும் - காரணமாகவும். (௧௩)

எப்படி (தொழுகிறார்கள்)?—

கசு. எப்போழுதும் என்னைப் பேசுவவராய், முயலுவவராய், உறுதியான விரத
முள்ளவராய், வணங்குவவராய், என்னும் ஒருகிழிப்பட்டவராய் (அவர்கள்) என்னைத்
தொழுகிறார்கள்.

கௌ. சஹம் சூதாஹம் யஜ்ஞஃ ஸ்ரூயாஹ்மஹேளஷயஸு |
உஞ்ஞாஹ்மஹெவாஜ்ஞஸு சஹமத்ஹிஹம் ஹமதஸு ||

சஹம் சூதாஹம், ஸ்ரூயாதகரிகுலேஹிஃ சஹமெவ | சஹம் யஜ்ஞஃ ஸ்ரூயாதஸு |
ஸ்ரூயா சுதஸு சஹம், வித்யுஷ்ஞா யசு ஶீயதெ | சஹஸு ஷௌஷயம், ஸவஸு-
புராணினிஃ யசு சுஷுதெ தசு ஷௌஷயஸஸஸஸஸிதம் வீ-ஹியவாழி ஸாயாராணஸு |
சுயவா—'ஸ்ரூயா' உதி ஸாயாராணஸு சுதஸு, 'ஷௌஷயஸு' உதி வ்யாயு-வஸரி-
நாயஸு மெஷஜஸு | உஞ்ஞாஃ சஹம், யெத வித்யுஷ்ஞா ஷெவதாஸுஸு ஹவிஃ ஶீயதெ |
சஹமெவ சூஜ்ஞம் ஹவிஸு | சஹம் சஹிஃ, யஸுமிந ஹமதெ ஹவிஃ ஸஃ சஹிஃ
சஹஸு | சஹம் ஹமதஸு ஹவநகரிகு வ || கௌ ||

கிணு—

கௌ. விதாஹ்மஹ்ம ஜமதஃ தாதா யாதா விதாஹம் |
வெஷ்யம் வவிசு-தொகாரஃ கீகூர யஜ்ஞரெவ வ ||

விதா ஜநயிதா சஹம் சஹ்ம ஜமதஃ, தாதா ஜநயிதீ, யாதா கரிகு-
லஹ்ம புராணினொ வியாதா, விதாஹம் விதாஃ விதா, வெஷ்யம் வெஷிதவ்யம்,
வவிசு-தம் வாவஸு, தொகாரஃ, கீகீ ஸார யஜ்ஞஃ ஸவ வ || கௌ ||

கிணு—

கௌ. நானே க்ரது: நானே யஜ்ஞம்: நானே ஸ்வதா: நானே ஓளஷதம்:
நானே மந்திரம்: நானே ஹவிஸ்: நானே அக்ஷி: நானே ஹவிஸை அர்ப்பித்தல்.

க்ரது என்பது - வேதத்தில் விதித்த கர்மங்களுள் ஓர்வகுப்பு. யஜ்ஞம் என்-
பது - ஸ்மிருதியில் விதித்த (வைச்வதேவம் முதலிய) யஜ்ஞம். ஸ்வதா என்பது -
பிதிருக்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் அந்தம். ஓளஷதம் - எல்லாப்பிராணிகளாலும்
புசிக்கப்படுகின்றவையாய், ஓஷதிஎன்னும்சொல்லால் கூறப்பட்ட ஸாதாரணமான
நெல் வாற்கோதுமை முதலியன.—அல்லது, ஸ்வதா என்பது - ஸாமான்னியமான
உணவு. ஓளஷதம் என்பது - விபாதியைத் தணித்து ஆற்றுதற்கான மருந்து.—
எதனால் பிதிருக்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் ஹவிஸானது கொடுக்கப்படுகின்றதோ,
(அந்த)மந்திரம் நானே, ஹவிஸும் நானேதான். எதிலே ஹவிஸானது ஹோமஞ்
செய்யப்படுகின்றதோ, அந்த அக்ஷி நானே. ஹவிஸை அர்ப்பித்தலென்னும்தொழி-
லும் நானே என்க. (கௌ)

மேலும்,

கௌ. இத்த ஜகத்திற்குத் தகப்பனும், தாயும், பகிர்ந்து கொடுப்பவனும், பாட்-
டனும், அறியவேண்டியபொருளும், பரிசுத்தமாக்கும் பொருளும், ஓங்காரமும், ருக்கும்,
ஸாமமும், யஜ்ஞமும் நானேதான்.

பகிர்ந்து கொடுப்பவன் - பிராணிகளுக்குக் கர்மங்களின்பயனைப் பகுத்துக்
கொடுப்பவன். (கௌ)

அன்றியும்,

கஅ. மதிலு-த-த-பு ப்ரஹ்மஸூக்தி நிவாஸஸூரணம் ஸஹஸுக் |

ப்ரஹவஃ ப்ரஹயஃ ஸூரந் நிபாநம் ஸீஜைவ்யயு ||

மதிஃ சுபேஷமது | ஹத-பு பொஷு | ப்ரஹ-ஃ ஸூரீ | ஸாசுந் ப்ராணி-
நாந் க்ருதாஶுதஸு | நிவாஸஃ யஸுநிந் ப்ராணிநொ நிவஸநி | ஸரணத் சூத-பு-
நாந், சித்ர-வநாநாந் சூதிபுஹரஃ | ஸஹஸுக் ப்ர-த்யு-வகாராநவெக்ஷஃ ஸந்
உவகாரீ | ப்ரஹவஃ உத்ரீதிஃ ஜமதஃ | ப்ரஹயஃ ப்ரஹீயதெ சுஸுநிந் உதி | தயா
ஸூரநம் திஷ-தி சுஸுநிந் உதி | நிபாநம் நிசெஷவஃ காலாந்ரொவஹொமூந்
ப்ராணிநாந் | ஸீஜை ப்ர-ரொஹகாரணம் ப்ர-ரொஹயதிபுணாந் ; சுஸுயம், யாவ-
ந்ஸாராஹாவிசுாசு சுஸுயு | ந ஹி சுஸீஜை கிணிசு ப்ர-ரொஹதி ; நித்யம் உ
ப்ர-ரொஹத-ஸு-நாசு ஸீஜஸநைதிஃ ந வெதுதி உதி மதுதெ || கஅ ||

கிணு—

கக. தவாஜ்யஹமஹம் வஷ-த- நிமஸுஸூரஜ்யு-நிஜாதி உ |

சுஜேதம் வெவ ஜேத்யு-ஸு ஸஹஸுஜாஹஜை-பு-ந ||

தவாதி சுஹத் சூதிதெயா ஹ-நிசுா கெஸுநிசு ரஸுநிஃ உஸுநெணஃ |
சுஹம் வஷ-த- கெஸுநிசு ரஸுநிஃ உஸுநிஜாதி ; உஸுநிஜு வ-நம் நிமஸுஸூரஜி
கெஸுநிசு ரஸுநிஃ சுஷ-திஃ சாநெஸஃ ; வ-நம் உஸுநிஜாதி ப்ராஸுஷி | சுஜேதம்

கஅ. கதியும், வளர்ப்பவனும், பிரபுவும், ஸாஸுதியும், வாழ்மிடமும், புகலிட-
மும், ஸஹிருத்தும், உத்பத்தியும், அழிவும், நிலையும், களஞ்சியமும்; அழிவிலா-
விதையும் (நானே).

கதி - கர்மங்களுடைய பயன்.....பிரபு - உரியவன், சொந்தக்காரன். ஸாஸுதி -
பிராணிகள் செய்தவற்றையும், செய்யாதவற்றையும் (பார்ப்பவன்). வாழ்மிடம் - பிரா-
ணிகள் வலிக்குமிடம். இடருற்றவர்களுக்குப் புகலிடம் - என்னை வந்தடைந்த
வர்களுடைய இடரைத் தீர்ப்பவன். ஸஹிருத்து - பதிலுபகாரத்தை வேண்டாத
வனாய் உதவிபுரிவோன். உத்பத்தி - உலகம் உண்டாகுமிடம். அழிவு - அழியுமிடம்.
அவ்வண்ணமே, நிலை - நிலைக்கொள்ளுமிடம். களஞ்சியம் - பிராணிகளால் பிற்காலத்தில்
அநுபவிக்கப்படும் (பொருள்களை) வைக்குமிடம். விதை - முளைக்கும் தன்மையுள்ள
(பொருள்கள்) முளைத்தற்குக் காரணம். அழிவிலா - (அவ்விதையானது) ஸம்ஸார
முள்ளவரையுலும் உள்ளதனால், அழிவில்லாத. விதையில்லாத ஒன்றும் முளையாத
ன்றோ. எப்பொழுதும் முளையைக் காண்பதனால், விதையின் தொடர்ச்சியானது அந்-
துப்போகவில்லை என்று தெரிகின்றது. (கஅ)

மற்றும்,

கக. யான் வெப்பத்தைக்கொடுக்கின்றேன் : யான் மழையை உண்டாக்குகின்-
றேன், அன்றியும், நிறுத்துகின்றேன் : அர்ஜுந ! சாகாமையும் சாவும், உள்ளதும் இல்ல-
தும் நானே.

யான் ஸூரியனாகஆகி கடுமையான சிலகிரணங்களால் வெப்பத்தைத் தருகி-
றேன்; சிலகிரணங்களால் மழையை உண்டாக்குகிறேன்; உண்டாக்கினபின்பு, சிலகிர-
ணங்களால்(மழையை) எட்டுமாதம் நிறுத்துகின்றேன்; மறுபடியும், (அதனை, மற்றைய

வெவ வெவாநா, உத்யுஸ்து உத்யுடாநா | வஸ யஸ்ய யஸ ஸம்ஸந்தியா விஷ்-
நாந் தஸ, தஸிவஸீத்யு சவஸ்ய வஸவ சஹஸு சஜி-காந | ந வ-நம் சுத்யுந்நெவ
சஸஸ உமவாந, காயுகாரணெ வ ஸஹஸு || ௨௬ ||

யெ வ-குவெபூதெஃ நிவூதீபூகாமெஃ ஸகக்ஷபூயகூபிவிஜூமெஃ
யமெஃஃ ராம் வ-குஜயந் உவாஸதெ ஜூநவிடி, தெ யயாவிஜூநம் ராமெவ
பூரூபூவணி | யெ வ-நம். சஜிஃ காசகாரிஃ—

௨௦. தெருவிஷ்நா ராம் ஸொலவாஃ வ-குதவாவாஃ

யமெஃஃருநிஷ்நா ஸும-கதிம் பூரூபூயநெ |

தெ வ-ண்ணாராவாஷு ஸ-நொஃஃதொக்யு

சுஸூணி ஷிஷூஷிவி ஷெவலொமாநு ||

௨௧. தெ தம் ஸுத்யு ஸும-கதொகம் விஸாஸ்யு

கூர்ணெ வ-ண்ணெ உத்யு-கதொகம் விஸூணி |

வாவம் தூயீய-க-க-நூபூவநாஃ

மதாமதம் காசகாரொ மவநெ ||

நான்குமாதமான) மாரிகாலத்தில் உண்டாக்குகின்றேன். நான் தேவர்களுடைய சாகா
மையாகவும், மனிதர்களுடைய சாவாகவும் இருக்கின்றேன். எ(ந்தக் காரியமான)து
எ(ந்தக் காரணத்)தோடு கூடி உள்ளதாக ஆகின்றதோ [வெளிப்படுகின்றதோ], அது-
உள்ளது என்பது. அதற்கு மாறானது - இல்லது என்பது. அர்ஜுந ! யான் உள்ளதாக
இருக்கின்றேன் ; இல்லதாகவுமே இருக்கின்றேன்.—ஆனால், பகவான் மூற்றுமே இல்-
லாப்பொருளாக ஆகார். அல்லது, காரியமும் காரணமும் (முறையே) உண்மைப்பொ-
ருளும் இன்மைப்பொருளுமாக ஆகா. (இங்கே, கார்யமென்றது - வெளிப்பட்ட நாம
ரூபங்களை [பெயரையும், உருவத்தையும்]; காரணமென்றது - வெளிப்படாத நாம
ரூபங்களை, ஆதாரமாகிய பரம்பொருள் இல்லாவிட்டால், காரியகாரணமென்னும் கற்-
பணியே நிலையாது—ஆ.); ஆதாரமாகிய கயிறு இல்லாவிட்டால், பாம்பென்னும் கற்-
பணை நிகழாதவாறுபோல.) (௧௬)

வேதந்தீர்கூறிய ஸகாம கர்மங்களின் பயன்.

ஞானத்தை உணர்ந்த எந்த (நிஷ்காமர்கள்,—ஒன்று என்னும்ஞானமும், வேறு
என்னும் ஞானமுமாகிய இவைபோன்ற கீழ்க்கூறிய நிவ்ருத்தவகையான ஞானயஜ்ஞங்-
களால் என்னைப் பூஜிப்பவராய்த் தொழுகிறார்களோ, அவர்கள் (தம்தம்) அதுபவ
அறிவிற்கு ஏற்ப என்னையே அடைகிறார்கள். ஆனால், எவர்கள் அஜ்ஞானிகளாய்
ஆசைஷயங்களை விரும்புகிறவர்களோ,

௨௦. அந்த (ஸகாமர்கள்) மூன்றுவேதங்களையும் அறிந்தவராய், ஸோமபாகஞ்
சேப்பவராய், பாவத்தினின்றும் பரிசுத்தமாகிய யாகங்களால் என்னைப் பூஜித்து ஸவர்க்க
மாகிய கதியை வேண்டுகிறார்கள் ; புண்யமான தேவேந்திரஉலகை அடைந்து, ஸவர்க்
கத்தினே தேவர்களுடைய நிவ்வியமான போகங்களை அநுபவிக்கிறார்கள்.

௨௧. அவர்கள் அந்த விசாலமான ஸவர்க்கலோகத்தை அநுபவித்துப் புண்-
ணியம் கழிந்தபோனவுடன் மனுவ்யலோகத்தைப் புகுகிறார்கள் ; இவ்வாறு மூன்று
வேதங்களுடைய தருமத்தைப் பின்பற்றியவராய், விஷயங்களை விரும்புவவராய், போவ
தையும் வருவதையும் அடைகிறார்கள்.

தெருவிஷ்டாஃ க்ருஜ-ஸூரிவிஃ சாம் வஸூரிஷெவர-ருவிணம் ஸொரீவாஃ
 ஸொரிஃ விவநீகி ஸொரிவாஃ, தெருவெவ ஸொரிவாருவ வகுதவாவாஃ
 ஸ-பகிஷிஷ்டாஃ, யருஜிஃ சுபிஷெடாரிஷிஃ ஹஸூர வ-ருஜியிகா ஸூம-பகிஃ ஸூம-ப-
 மரிஃ, ஸூரெவ மகிஃ ஸூம-பகிஃ தாம், பூராய-பருஜிதெ வவ-ண்ணம் வ-ண்ணமஸு
 சூவாரிஷு ஸம்பூராயு வஸூரெம்-பூரெயாகம் ஸதகூருதாஃ ஸூரமஸு சுஸூநி
 ஹ-ஃஜருத லிஷூரநு லிவி ஹவாந் சுபூரகூதாந் ஷெவஸொமாரநு ஷெவாநாம்
 ஸொமாரநு || 20 ||

தெ தம் ஹ-ஸூர ஸூம-பகிஃ விஸாரம் விஸூரிண-ம் சுஃநெ வ-ண்ணம்
 உதூ-பகிஃ விஸூரி சுவிஸூரி | ஹவம் யயொருதூ வ-காரெண தூய்ய-பகிஃ
 கெவம் வெலிகம் கரு சுந-பூவநூம் மதாமதம் மதம் வ சூமதம் வ மதாமதம்
 மரிநாமரிஃ காரகாரிஃ காரிந் காரியருதே உகி காரிகாரிஃ ஹருதே மதாமத-
 ரெவ, ம த- ஸூரக-தூம் கூலிஷ ஹருதே உதூய்ய- || 21 ||

யெ வ-மஃ கிஷூரிஃ ஸூரிஷி-மஃ—

22. சுநநூரிஷியருதா ஷா யெ ஜநாம் வய-பவாவருதே |

தெஷாம் கிதூலிய-கூரநாடி யொமருஷேஃ வஹாஜுஹடி ||

சுநநூரிஃ சுபூய-பூருதாஃ வரம் ஷெவம் நாராயணஸு சூருகூருத மதாம்
 ஸூரிஃ விஷியருதாஃ சாம் யெ ஜநாம் ஸநூரிஷி-மஃ வய-பவாவருதே, தெஷாம்

(ஸோமம் - யாகத்தில் உபயோகிக்கின்ற ஓர்வகைக்கொடியின் சாறு.) ருக்
 யஜுஸ் ஸாமங்களை அறிந்தவர்கள் ஸோமபாருதே செய்பவராய், அந்த ஸோமபாருதே
 னாலேயே பாவத்தினின்றும் பரிசுத்தமானவராய், வஸுக்கள்முதலிய தேவர்களது
 வடிவத்தையுடைய என்னை அக்ரிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களால் பூஜித்து, ஸ்வர்க்க
 மாகிய கதியை விரும்புகிறார்கள். அவர்கள், நூறுயாகமுடைய இந்திரனது உலகை
 (த் தாம் செய்த) புண்ணியத்தின்பயனாக அடைந்து, மனிதர்கட்குக் கிடையாத
 தேவபோகங்களை அருபவிக்கிறார்கள். (20)

இவ்வாறு - கீழ்க்கூறியபடி. மூன்று வேதங்களுடைய தருமத்தை - வேதங்களில்
 விதிக்கப்பட்ட வெறுங்கர்மத்தை. அவர்கள்போவதையும், வருவதையுந்தான்
 அடைகிறார்கள் : ஆனால், ஸ்வதந்திரமான நிலையை ஓரிடத்தும் பெறுவதில்லை
 என்பது பொருள். (21)

பாஹ்மவீத்யயிலே நிலைத்தவனுடைய யோக கேஷமத்தை பகவான் நடத்துதல்.

இனி, எவர்கள் ஆசைநீங்கியவராய், உள்ளதை உள்ளபடி காண்கிறார்களோ,

22. எந்த ஜனங்கள் அன்னியரல்லாதவராய் என்னைத் தியானிப்பவராய்
 எங்கும் உபாஸிக்கிறார்களோ, அந்த எப்பொழுதும் (தியானத்திலே) உறுதியாகச்
 சென்றவரது யோககேஷமத்தை யான் வகிக்கின்றேன்.

எந்த ஸந்தாலிகளான ஜனங்கள் வேறுனவரல்லராய் = உயர்ந்த கடவுளான
 நாராயணனை ஆத்மாவாகக்கொண்டவராய், (அந்த ஆத்மாவையே) தியானிப்பவராய்
 என்னை எங்கும் (உள்ள பொருளாகக்) காண்கிறார்களோ, அவர்கட்கு = (தியான

வாஸாஸ்யஸிபுநாந் தித்ராஸியுத்ராநாந் ஸததாஸியொயிநாந் யொமக்ஷேஜம்,
யொயி க்ஷாஸ்யஸ்ய ப்ராபணம், க்ஷேஜி தஜ்-க்ஷணம், தஜ்-ஸயம் வஹாஸி
ப்ராபயாஸி க்ஷணம் ; ‘ஜ்ஜாந் க்ஷாஸ்யஸ்ய ரெஜித்ய’ ‘ஸயஜி ப்ரியம்’ யஸாஸ,
தஸாஸ தெஜி க்ஷாஸ்யஸ்ய ப்ரியாஸ்ய உதி ||

தநு க்ஷேஜாஸி வத்ராநாந் யொமக்ஷேஜம் வஹத்யை வஹாஸி |
ஸத்யம், வஹத்யை ; க்ஷணம் ஸயம் விஸேஷம்—க்ஷேஜம் யெ வத்ரா தெ க்ஷாஸ்யம்
ஸயாஸி யொமக்ஷேஜம் ஂஹத்யை ; க்ஷேஜாஸிபுநாந் தித்ராஸ்யம் யொம-
க்ஷேஜம் ஂஹத்யை ; தஸி தெஜிவதெஜி ராணெ வா க்ஷேஜம் ஸயி க்ஷணம் ;
கேவதெஜி வஹத்யை ராணா தெ ; க்ஷேஜம் வஹதெவ தெஜாந் யொமக்ஷேஜம்
வஹதி || ௨௨ ||

தநு, க்ஷேஜாஸி டெவதா க்ஷேஜம் வஹதெ, தஜ்ஜாஸ்ய க்ஷாஸ்ய யஜதெ |
ஸத்யம் வஹதெ—

௨௩. யெஜ்ஜாஸ்ய டெவதாஸ்யாஸி யஜதெ ஸ்யாஸ்யாஸிதாஸி |
தெஜி ராணெ வஹதெ யஜதெ ஸ்யாஸ்யாஸிதாஸி ||

த்திலே) விடாமுயற்சியுள்ளவராய் உண்மையக் காண்பவர்க்கு யோகமும், கேஷம
முமாய் அவ்விருண்டனையும் யான் நடத்துகிறேன். யோகம் - அடையாததை
அடைதல் ; கேஷம் - அதனைக் காப்பாற்றுதல். “ஞானியோ ஆத்மாதான் (என்
பது) - எனது கொள்கை,” “அவனும் எனக்குப்பிரியமானவன்” (எ - கஅ, ௧௭)
ஆதலால், அவர்கள் என்னுடைய ஆத்மாவாகவும், எனக்குப் பிரியர்களாகவும் இருக்க
கூடுகின்றன.

(ஆகேஷம்):—அப்படியானால், மற்றைய பக்தர்களுக்குந்தான் பகவான் யோக
கேஷமத்தை நடத்தவேநடத்துகின்றார்.

(ஸமாதானம்):—உண்மை ; நடத்தவேநடத்துகின்றார். ஆனால், இது விசேஷம்
[சித்தியாசம்]:—மற்றைய பக்தர்கள் எவர்களோ, அவர்கள் தங்களுக்காக யோக
கேஷமத்தைத் தாங்களும் முயற்சிக்கிறார்கள். ஆனால், (தங்களைக்காட்டிலும்) வேறான
தைக் காணாதவர்கள் தமக்காக யோககேஷமத்தை முயற்சிப்பதில்லை. அவர்கள் [ஆத்ம
ஞானிகள்], வாழ்விலாயினும், சாஸ்திராயினும் தமக்கு ஆசையைக் கொள்வதில்லை
யே. அவர்கள், பகவானைமாத்திரமே அடைக்கலமாகக் கொண்டவர்கள். ஆகவே,
பகவானேதான் அவர்களது யோககேஷமத்தை நடத்துகிற ரென்பது. (௨௨)

மற்றைய பக்திகள் பரம்போருளை அறியாது பூஜிக்கிறார்கள்.

(ஆகேஷம்):—அம்மனம், வேறு தேவதைகளும் நீங்களேயானால், அவர்க
ளுடைய பக்தர்களும் உங்களையேதான் பூஜிக்கிறார்கள்.

(ஸமாதானம்):—இவ்வாறு உண்மை :

௨௪. எவர்களும் வேறுதெய்வ பக்தர்களாய் நம்பிக்கையோடுகூடி (அத்தெய்வ
வங்களை)ப் பூஜிக்கிறார்களோ, அவர்களும் கௌந்தேய ! அறியாமையோடு என்னையே
பூஜிக்கிறார்கள்.

ஹிதாநி யானி ஹிதெஜ்யாஃ யானி ஜ்யோஜிநொ஽வி பாடி ||

யானி மஹ்நி ஜெவவ்ருதாஃ ஜெவெஷு வ்ருதம் நியஜோ ஹித்யு யெஷாந்
தெ ஜெவவ்ருதாஃ ஜெவாநு | யானி வித்யுநு சுஜிஷ்டா-தாநீந் யானி வித்யுவ்ருதாஃ
ஸூகாபிதி யாவராஃ வித்யுலதாஃ | ஹிதாநி விநாயகரோ-த்யுமணவத-ஹுமி-
த்யாநீநி யானி ஹிதெஜ்யாஃ ஹிதாநாந் ப-ருஜகாஃ | யானி ஜ்யோஜிநம் ஜெ-
ஜகஸ்ஸாஃ ஜெவெஷ்வாஃ பாடி ஸவ | ஸகோநெ சுவி சூயாலெ ஜோஜெவ ந ஹஜெ
சுஜோநாஸி ; தெந தெ சுஜமஹாஜிஃ ஹவனி உத்யுயுஃ || ௨௫ ||

ந ஜெவம ஜெஜாநாடி சுநாவ்ஜிஷ்டுஷ்டு சுநஹ்மம், ஸாவாராயகஸு
சுஹடி | கயடி ?—

௨௬. வத்ரும் வஹ்ம் மம் தொயடி யொ ஜெ ஹத்ரா ப்ருயஜதி |

தஜஹம் ஹத்ருவஹ்ருதடி சுநாஸி ப்ருயதாத்ருதம் ||

வத்ரும் வஹ்ம் மம் தொயடி உஜகம் யம் ஜெ ஜஹ்ம் ஹத்ரா ப்ருயஜதி
தகி சுஹம் வத்ராடி ஹத்ரா உவஹ்ருதம் ஹிவ-ருவ-ருகம் ப்ருயதிதம் ஹத்ருவ-
ஹ்ருதடி சுநாஸி ஹ்ருஷ்டாஸி ப்ருயதாத்ருதம் ஸஹ்ம-ஹ்ம் || ௨௬ ||

யத ஸவடி, சுதி—

பூதங்களைப் பூஜிப்பவர்கள் பூதங்களை அடைகிறார்கள் : என்னைப் பூஜிப்பவர்களும்
என்னை அடைகிறார்கள்.

தேவர்களிடத்து, (பிரதக்ஷிணஞ்செய்தல், வணங்குதல்முதலிய) நியமத்தை
யும், பக்தியையும் உடையவர்கள் தேவர்களை [அவர்களது உலகத்தை] அடைகிறார்கள்.
சீராத்ரம் முதலிய கர்மங்களிலே கருத்துன்றியவராய்ப் பிதிருக்களிடத்து பக்தியுள்ள
வர்கள் அக்ஷிஷ்வாத்ரமுதலிய பிதிருக்களை [அவர்களது உலகத்தை] அடைகிறார்கள்
பூதங்களைப் பூஜிப்பவர்கள் - விநாயகர்கள், மாதிருக்களுடைய கூட்டங்கள், நான்கு
பகிசிகள்முதலான பூதங்களை [அவற்றின் உலகத்தை] அடைகிறார்கள். என்னைப்
பூஜிக்கும் தன்மையரான விஷ்ணுபக்தர்கள் என்னையே அடைகிறார்கள். சிரமம்
ஒன்றியிருந்தும், (பேதையர்கள்) என்னையே பூஜிப்பதில்லை ; அறியாமையினால் லென்க.
ஆதலால், அவர்கள் அற்பப்பயனை அடைபவராய் இருக்கிறார்கள் என்பது (தேர்ந்த)
பொருள். (௨௫)

பரம்பொருளைப் பூஜிப்பது எளிது.

எனது பக்தர்களுக்குத் திரும்பிவாராமை என்னும் அழிவிலாப் பயன்மாத்திர
மன்று ; நானும் எளிதாகப் பூஜிக்கத்தக்கவன் [என்னைப் பூஜித்தலும் அவர்கட்கு
எளிது].—எப்படி ?—

௨௭. எவன் இஹி, புஷ்பம், பழம், ஜலம் இவற்றை எனக்குப் பக்தியொடு
கொடுக்கின்றானே, (அந்தப்) பரிசுத்தபுத்தியுள்ளவன் பக்தியொடு அர்ப்பித்த அதனை
யான் புஜிக்கின்றேன்.

அதனை - இஹி முதலியவற்றை. புஜிக்கின்றேன் - வாங்கிக்கொள்கிறேன். (௨௭)
இவ்வாறிருப்பதனால்,

உஎ. யத்ஹொஷி யத்யூராவி யஜ்ஜெஹொஷி ததாவி யசு |

யத்வவஸுவி களகெய ததூராவ்ஜ ததவ-கண |

யசு கஹொஷி ஸ்துதம் ப்ராஹ், யசு சுயூராவி, யசு ஜ்ஜெஹொஷி ஹவதம் நிவதக்யவஸி ஸ்ருதம் ஸ்ராத்யம் வா, யசு ததாவி ப்ரயஜ்ஜெஹொஷி ப்ராஹ்ணாஷிஸு ஹிரண்யாஷி, யசு தவவஸுவி தவம் ஹாவி களகெய தசு காவ்ஜ ததவ-கண | உஎ ||

ஹவம் காவத்யம் தவ யசு ஹவதி தசு ஸ்ருணு—

உஅ. ஸாவாஸாவமதெஹெவெஷு ஜெகக்ஷெவெ கதவ்ஸாவதெம் |

ஸந்தூராவயொமயக்தூதூ விஜகெதூ ஜெகெவெஷுவி ||

ஸாவாஸாவமதெம் ஸாவாஸாவெ ஹவாநிஷெ ஹவெ யெஷாம் தாநி ஸாவாஸாவமதாநி கதூரணி தெம் ஸாவாஸாவமதெம் கதவ்ஸாவதெம் கதூரெணுவ வஸநாநி கதூவஸநாநி தெம் கதூவஸநெம் ஹவம் ததவ-கணம் காவத்யம் ஜெகக்ஷெவெ | ஸொத்யம் ஸந்தூராவயொமொ தாநி ; ஸந்தூராவஸு கவள ததூதவ-கணதயா, கதூகாசு யொமஸு கவள உதி ; தெந ஸந்தூராவயொமொ மயக்தூம் ஸூதூ ககக்ஷரணம் யவஸு தவ ஸம் காவ்ஜெவெஷுவி ஸந்தூராவயொமயக்தூதூ ஸந்தூராவிஷுவி || உஅ ||

உஎ. நீ எதனைச் செய்கின்றனையோ, எதனைப் புனிக்கின்றனையோ, எதனை ஹோமஞ் செய்கின்றனையோ, எதனை (த் தாமதமாக)க் கொடுக்கின்றனையோ, எதனைத் தவம்புரிகின்றனையோ, கௌந்தேய! அதனை எனக்கு அர்ப்பிதமாகச் செய்யக் கடவாய்.

தானே அமைந்த எதனை [சாஸ்திரத்தாலல்லாமல் பிராணிகளுடைய இயற்கை வசத்தாலமைகின்ற நடத்தல், உண்ணல்முதலிய எதனை]ச் செய்கின்றனையோ, எதனைப் புனிக்கின்றனையோ [எந்த போகத்தை அதுபவிக்கின்றனையோ], சுருதியிலாயினும் ஸ்மிருதியிலாயினும் விதிக்கப்பட்ட எந்த ஹோமத்தைச் செய்துமுடிக்கின்றனையோ, பிராமணர் முதலானோர்கட்கு எந்தப் பொன்முதலியவற்றைக் கொடுக்கின்றனையோ, எந்தத் தவத்தை அதுஷ்டிக்கின்றனையோ, கௌந்தேய! அவற்றை (யெல்லாம்) எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்யக்கடவாய். (உஎ)

இவ்வாறு செய்கின்ற உனக்கு எது உண்டாகின்றதோ, அதனைக் கேள் :

உஅ. நல்லனவும் தீயனவுமான பயன்களையுடைய கர்மங்கட்டுக்களால் நீ இவ்வாறு விடப்படுவாய் ; ஸந்த்யாஸமென்னுமேயாகத்தைக் கூடிய மனத்தினனாய் (க் கர்மங்களால்) விடப்பட்டு என்னை வந்தடைவாய்.

நீ இவ்வாறு (ஸகலத்தையும்) எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்யும்பொழுது, வேண்டிய பயனையும் வேண்டாத பயனையுமுடைய கர்மங்களாகிய கட்டுக்களினால் விடப்படுவாய். இந்த ஸந்த்யாஸயோகமென்பது - அது [ஸகலத்தையும் பகவதர்ப்பணமாகச் செய்வது]. எனக்கு அர்ப்பிப்பதா யிருப்பதனால், இது - ஸந்த்யாஸமாம், [ஸந்த்யாஸம் - விடுதல், துறத்தல்]; கர்மமாயுள்ளதனால், இது - யோகமுமாம் என்க. நீ அந்த ஸந்த்யாஸயோகத்தோடு கூடிய மனத்தினனாய் உயிரோடிருக்கும்பொழுதேயே கட்டுக்களால் விடப்பட்டு, சரீரம் மாய்ந்தவுடன் என்னை வந்தடைவாய். (உஅ)

நாமதெஷ்வராத் தவ்வி ஹவாந, யதொ ஹதூந் சும-ஹுஷ்ணாதி, ந உதராந் உதி | தக் ந—

உக. ஸுதோஹம் ஸவ-ஹுதெஷு ந நெதெஷ்ஷோஹி ந ஸ்ரீயஃ |
யெ லஜ்ஜி து ஶாந் ஹதூந் உயி தெ தெஷு வாவூஹடி ||

ஸுதோஹம் ஸவ-ஹுதெஷு | ந நெதெஷ்ஷோஹி ந ஸ்ரீயஃ | சுதீவக் சுஹி-ஹுதூஸாநாந் யயா சுதீஃ ஸீதம் ந சவநயதி, ஸவீவ்ய உவஸவ்யதாடி சவநயதி; தயா சுஹம் ஹதூந் சும-ஹுஷ்ணாதி, ந உதராந் | யெ லஜ்ஜி து ஶாடி ஸாஸாநம் ஹதூந் உயி தெ-ஸூலாவத ஸவ ந ३३ நாமநிதித்யு-வத்யுனே | தெஷு வ சுவி சுஹம் ஸூலாவத ஸவ வதெடி, ந உதரெஷு | ந ஸாசாவதா தெஷு தெஷோ ३३ || உக ||

பரம்பொருளினுடைய பகஷ்பாதமில்லாத் தன்மை.

(ஆக்ஷேபம்):—அப்பொழுது பகவான் விருப்புவெற்புக்களையுடையவர்; ஏனெனில், பக்தர்களை அநுக்கிரகக்கொடுப்பதன் மன்றையோர்களை (அநுக்கிரகக்கொடு) இல்லை என்பது.

(ஸமாதானம்):—அது அன்று :

உக. யான் ஸகலப்பிராணிகளிடத்தும் ஸமமாயிருக்கிறேன். எனக்குப் பகை யானவன் இல்லை, பிரியமானவன் இல்லை. ஆனால், எவர்கள் என்னை பக்தியொடு தொழுகின்றார்களோ, அவர்கள் என்னிடத்து (இருக்கிறார்கள்); யான் அவர்களிடத்தும் (இருக்கிறேன்).

யான் அகநிபோல இருக்கின்றேன் : எப்படி. நெருப்பானது தூரத்திலுள்ள வர்க்குக் குளிரைப்போக்குவதில்லையோ, ஸமீபத்தில் செல்லுகிறவர்க்கு (குளிரை)ப் போக்குகின்றதோ, அப்படி நான் பக்தர்களுக்கு அருள்புரிகின்றேன்; மற்றையோர்க்கு இல்லை. மற்று, ஈசுவரனாகிய என்னை எவர்கள் பக்தியொடு தொழுகிறார்களோ, அவர்கள் இயற்கையாகவே என்னிடத்து இருக்கிறார்கள்; எனக்கு (அவர்களிடத்துள்ள ஒருவத்ப்) பற்றினாலும் இல்லை. அவர்களிடத்தும் யான் இயல்பாகவே இருக்கின்றேன்; மற்றையோர்களிடத்து இல்லை. இவ்வளவிலும், எனக்கு அவர்களிடத்து வெறுப்பு இல்லை யென்க. (பகவானைப் பூஜித்தலென்பது - வர்ணம், ஆசிரமம் முதலியவற்றின் தருமங்களை ஈசுவரார்ப்பணமாக அநுஷ்டிப்பது. இதற்குப் பகவத்பக்தி என்று பெயர். இப்பக்தியின்மஹிமையை நினைக்கவும் முடியாது. இதுதான் மனஅழுக்கை நீக்கி, புத்தியைச் சுத்தமாகத் திருத்துவது. இவ்வாறு இதனால் புத்தி திருந்தியவர்களுடைய சித்தமானது - பகவான் தோன்றுதற்கு ஏற்ற தகுதியைப் பெறுகின்றது. ஆகவே, “அவர்கள் என்னிடத்து இருக்கிறார்கள்” என்றால் - ரஜஸ் தமஸ் என்னும் அழுக்கு நீக்கி அதிஸ்வச்சமாயுள்ள அவர்களுடைய அத்தகைய அந்தக்கரணமானது எனது வடிவத்தை வாங்கிப் பிடித்துக்கொள்கின்றது என்றபடி. “யான் அவர்களிடத்தும் இருக்கிறேன்” என்றால் - ஸூரியனுடைய ஒளியானது எங்கும் உள்ளதாயினும், ஸ்வச்சமான கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்காமலிராதவாறு போல, அவர்களுடைய ஸ்வச்சமான சித்தத்திலே பகவான் அவச்யம் பிரதிபலிக்கிறார் என்றபடி. பகவான் எங்கும் உள்ளவராயினும், பக்தர்களுடைய ஸ்வச்சமான

ஐதி ஸ்ரீஹாலாஸதெ ஸதஸாஹஸ்யா ஸாஹிதாயாம் வெயா-
விக்யா ஸ்ரீஷ்வவ-கணி ஸ்ரீஜ்ஜுவதீதாஸா உபநிஷத் ஸ்ரீஷ்வவிஷ்ணாயா
யோமஸாஹஸ்ய ஸ்ரீகூஷாஜ-கமஸாஹஸ்ய ராஜவிஷ்ணாராஜமஹ்யோமொ
நாநவநொய்யாயி ||

பி வாலாஹஸ்யதெ ஸதஸாஹஸ்யா ஸாஹிதாயாம் வெயா-
விக்யா ஸ்ரீஷ்வவ-கணி ஸ்ரீஜ்ஜுவதீதாஸா உபநிஷத் ஸ்ரீஷ்வவிஷ்ணாயா
யோமஸாஹஸ்ய ஸ்ரீகூஷாஜ-கமஸாஹஸ்ய ராஜவிஷ்ணாராஜமஹ்யோமொ
நாநவநொய்யாயி ||

ஐதி ஸ்ரீஜ்ஜுவதீதாஸாஹஸ்ய நவநொய்யாயி ||

ஸ்ரீமஹாபாரதத்திலே, வ்யாஸரருளிச்செய்த நூறுமீரக் கிரந்தஸம்ஹிதையிலே,
பீஷ்மபர்வத்திலே, ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக உபநிஷத்துக்களாக ப்ரஹ்மவித்யையாக
யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணாஜ-ஸம்வாதத்திலே ராஜவித்யா ராஜ
குஹ்யயோகம் என்னும் ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

ஒரு நிலைப்பட்டு - (பகவானிடத்திலேயே) சித்தத்தை ஒருநிலைப்படுத்தி. யான
ன்றோ ஸகலபூதங்கட்கும் ஆத்மாவாகவும், அடையவேண்டிய உயர்ந்த கதியாகவும்
இருக்கின்றேன். அந்த இவ்வாறுள்ள என்னை = ஈச்வரனாகிய ஆத்மாவை வந்தடை
வாய்.—("ஆத்மாவை" என்பதை) - "வந்தடைவாய்" என்னும் முந்தின சொல்
லோடு கூட்டுக. (ஈச)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்தில் ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உயரெழுத்துாய் விவாதித்யாயம் ||

வெவ்வேறு எழுத்து எவ்வகை தத்து விவாதித்யாயு புகாஸிதா, நவநெய் |
கூட உதாநம் பெஷு பெஷு லாவெஷு விஜ்யம் லவவாந், தெ தெ லாவா
வதவாந்; தத்து உ லவவதம் வதவ்யு உதவீ, உலிபெஷுயகாஸி, உத்யுதம்
லவவாந் உவவ—

ஸ்ரீலவவாந் உவவ ||

க. லவிய வாவ உவாவாவாவா ஸ்ரீணம் நெ வரணம் வவம் |

யதெதெவம் ஸ்ரீயரணாய வகஷ்யாநி ஹிதகாஜ்யா ||

லவியம் வாவ உவாவாவாவா ஸ்ரீணம் நெ உத்யம் வரணம் புகுஷு
நிரதிஸயவவவம் புகாஸகம் வவம், யக வரணம் தெ துஷ்யம் ஸ்ரீயரணாய—
உவவவாஸி ஸ்ரீயலெ கூடி கதவ கஜிதவிவ விவந், தகம்—வகஷ்யாநி ஹிதகாஜ்யா
ஹிதெவ்யா || க ||

கிஷ்யு கவம் வகஷ்யாநி உதி? கத க்ரு—

உ. ந நெ விஷுஷுணாயம் ஸ்ரீலவம் ந உவவவம் |

கவவாநிஹிதம் நெவாநாந் உவவவம் வ வவவம் ||

பத்தாம் அத்தியாயம் : விபூதியோகம்.

ஸகலத்தோற்றங்கடும் பகவான் ஸகலாரணம்.

எ - ஆம் அத்தியாயத்திலும், க - ஆம் அத்தியாயத்திலும் பகவானுடைய
உண்மையும் வைபவங்களும் எடுத்து விளக்கப்பட்டன. இனி, இப்பொழுது, எந்
தெந்தப்பொருள்களில் பகவான் தியானிக்கத்தக்கவரோ, அந்தந்தப்பொருள்களைக்
கூறவேண்டும். (முன்னமே) கூறப்பட்டதாயினும், பகவானுடைய உண்மையை இன்
னும் கூறவேண்டும்; அநுபவத்தால் அறிதற்கு அரிதாகலின். ஆகவே, பகவான்
கூறலாயினர் :

ஸ்ரீபகவான் செல்லுற்றார் :

க. உயர்தோள ! (என்வார்த்தையினால்) மகிழ்கின்ற உனக்கு யான் கலத்தைக்
கருதி எதனைக் கூறுவேனோ, (அந்த யாவற்றினும்) மேலான என் வார்த்தையை மறு
படியும் கேள்.

மேலான - யாவற்றினும் மேலான பொருளை வெளிப்படுத்துகின்ற. நீ எனது
வார்த்தையினால், அமிருதத்தைக் குடித்தாற்போல, நிரம்ப மகிழ்கின்றாய். ஆதலின்,
யான் உனக்கு மேலான வார்த்தையைக் கூறுவேன். கலத்தை - [அநுபவத்தால்
அறிதற்கு அரிதான மெய்யறிவை.—ஆ.] (க)

யான் கூறுவதென்பது எதற்காக? (என்னஞ்சங்கை வரும்) ஆதலால், பக
வான் அருளிச்செய்கிறார் :

உ. தேவர்களது கூட்டங்கள் எனது உத்பத்தியை அறியவில்லை; மஹர்ஷிகள்
அறியவில்லை. ஏனெனில், யான் தேவர்கட்கும் மஹர்ஷிகட்கும் எவ்வாற்றாலும் முத
லானவன்.

ந டெ விடிஃ ந ஜாநனி ஸாஸாணாஃ ஸ்ரஜாடியஃ | கிஃ தெ ந விடிஃ ?
 33 ஸ்ரஹவம் ஸ்ரஹவம் ஸ்ரஹஸக்யாதிஸய்ய, சுய வா ஸ்ரஹவம் ஸ்ரஹவக்ய உத்திபி |
 ந சவி உஹஷ்டயஃ ஸ்ரஜாடியஃ விடிஃ | கஸாசு தெ ந விடிஃரிதி ? உஷுதெ—சுஹஸு
 சூழிஃ காரணம் ஹி யஸாசு டெவாநாஃ உஹஷ்டீணாஃ உ ஸவஸுஃ ஸவஸு-
 ஸ்ரகாஸெஃ || உ ||

கிண—

ந. யொ ஜாஜிஜநாழிஃ உ வெத்தி லொகஜஹெஸூரடி |

சுஸஸுஜிஸு ஜதெதுஷு ஸவஸுபாஸெஃ ஸ்ரஜுஷுதெ ||

யஃ ஜாடி சுஜடி சுநாழிஃ உ—யஸாசு சுஹஸு சூழிஃ டெவாநாஃ உஹஷ்டீணாஃ
 உ, ந 33 சுநுஃ சூழிஃ விடிதெ; சுதஃ சுஹஸு சுஜஃ சுநாழிஸு; சுநாழிஸு சுஜகெ
 ஹெதஃ—தஃ ஜாடி சுஜடி சுநாழிஃ உ யஃ வெத்தி விஜாநாதி லொகஜஹெஸூரடி
 லொகாநாஃ உஹாஸு ஸாஸூரடி, சுஸஸுஜிஸு ஸாஸெஜாஹவஜிபுதஃ ஸுஃ ஜதெதுஷு
 ஜதெஷுஷு, ஸவஸுபாஸெஃ ஸாஸெஃ வாஸெஃ ஜதிவஹுஷாஜி.
 வஹுஷுஷுதெஃ ஸ்ரஜுஷுதெ ஸ்ரஜாஷுதெ || ந ||

உதஸு சுஹஸு ஜஹெஸூரடி லொகாநாடி—

ச. ஸுவிஜிஜாநஜஸஸெஜாஹஸு சுஷா ஸுதஸு டெஸுஜி |

ஸுஸு டெஸுஜி ஸுஸெஜாஹவஸு ஸுஸு உஸுஸுதெ உ ||

பாஹ்மாமுதஸிய தேவர்களது கூட்டங்கள் அறியவில்லை.—அவர்கள் எதனை
 அறியவில்லை?—என்னுடைய பிரபுசக்தியின் பெருக்கத்தை, அல்லது உத்பத்தியை.
 ப்ருகுமுதலான மகர்ஷிகளும் அறியவில்லை.—அவர்கள் எதனால் அறியவில்லை என்பது?
 —கூறுவோம்: ஏனெனில், யான் தேவர்கட்கும் மகர்ஷிகட்கும் எவ்விதத்தாலும் முத
 லானவன், காரணமானவன் என்க. (உ)

மேலும்,

ந. எவன் என்னை, பிறவாதவனாகவும், அநாதியாகவும், உலகங்கட்குப் பர
 மேச்வரனாகவும் அறிகின்றனோ, அவன் மனிதர்களுள் மயங்காதவன்; எல்லாப் பாவன்
 களாலும் விடப்படுகிறான்.

நான் தேவர்களுக்கும், மகர்ஷிகளுக்கும் ஆதியாதலால், எனக்கு வேறொரு ஆதி
 இல்லை. ஆதலால், நான் பிறவாதவன், ஆதியுமில்லாதவன். ஆதியில்லாமை யென்
 பது - பிறவாமைக்குக் காரணமாகுமென்க. மயங்காதவன் - மயக்கமில்லாதவன். எல்லாப்
 பாவங்களாலும் - புத்தியோடும், புத்தியில்லாமலும் [தெரிந்தும், தெரியாமலும்]
 செய்யப்பட்ட ஸகல பாவங்களாலும், (ங)

இக்காரணத்தாலும், யான் உலகங்கட்குப் பரமேச்வரன் :

ச. 1 த்தி, ஞானம், மயக்கமின்மை, பொறுமை, ஸத்யம், அடக்கம், ஒழிப்பு,
 இன்பம், துன்பம், பிறப்பு, இறப்பு, அச்சம், தைரியம்,

288

அவிக்ஷெவ ந ஸ்ரவணிகெ ந யொமெ ந ஸஜ்யதூகதெஸ்யபுஷுணெ ந யுஜ்ய-
தெ ஸம்ஸ்யுதெ | ந சத்ரு ஸம்ஸயஃ ந-கஷ்ணிஷு சுயெஸு ஸம்ஸயஃ சுஷ்ணி || ௭ ||

கீஷுஸெ ந சவிக்ஷெவ ந யொமெ ந யுஜ்யதெ உதி? உஷுதெ—

அ. அஹம் ஸவக்ஷு ப்ரஹவஃ உத்ஸவ-ஃ ப்ரவத-ஃதெ |

உதி சக்ஷா ஹஜெனெ ஜாடூ ஸம்ஸா ஹவஸஉநீதாஃ ||

அஹம் வரம் ப்ரஹ வரஸ-ஹெவாப்யம் ஸவக்ஷு ஜமதஃ ப்ரஹவஃ
உநீதீஃ | உத்ஸ வஸ ஸ்னிஹிதாஸகி-யாமஹொவஹொமஷுணம் விசியாஸா-
ஸவ-ஃ ஜமத ப்ரவத-ஃதெ | உதி வஸம் சக்ஷா ஹஜெனெ ஸெவெனெ ஜாம்-
ஸம்ஸாஃ சவமதவாஸாயுகதூஃ ஹாவஸஉநீதாஃ, ஹவஃ ஹாவநா வாஸாயுகதூ-
கிவெஸஃ, தெ ந ஸஜ்யதூஃ ஸம்ஸா-தூ உத்யய-ஃ || ௮ ||

கிண—

க. உநீதூ உத்ஸவபூணாஃ ஸொயயணஃ வரஸ்பாடூ |

சுயயணஸு ஜாம்-நித்யூ த-ஷுணி வ ரஜணி வ ||

உநீதூஃ ஸி வி-தூ யெஷாம் தெ ஸஜ்யதூஃ உத்ஸவபூணாஃ ஸி மதாஃ
பூபூணாஃ வக்ஷாஸா-ஃ பூணாஃ யெஷாம் தெ ஸஜ்யதூபூணாஃ, ஸி உவஸம்ஸு-

ஸிலே உறுதியாக கிடைத்தலென்னும் அசையாத யோகத்தோடு கூடுகிறது. இவ்விஷ-
யத்திலே ஸம்சயம் இல்லை. (“பகவான் எங்குமுள்ளவராய் எல்லாவடிவமாக இருக்-
கிறார்” என்றும், மறக்களும் மகர்ஷிகளும் அப்பகவானுடைய அறிவு வல்லமைகளின்
ஒரு சிறுதுளியைப் பெற்று, அதனால் ஞானிகளாயும் சாமர்த்தியவான்களாயும் ஆளுர்-
கள் என்றும் எவன் அறிவிறுதி, அவன்(ஸமாதி)யோகத்தைக் கூடுகிறது. ஆகவே,
ஸகுண ப்ரஹ்மத்தை உணர்ந்தல் நிர்க்ருண ப்ரஹ்மத்தை உணர்தற்கு வழி என்ப-
தாம்—ஆ.) (௭)

எத்தகைய அசையாத யோகத்தோடு கூடுகிறது என்பது?—கூறுவோம் :

அ. நான் ஸகலத்திற்கும் உற்பத்தி ; ஸகலமும் என்னிடத்திலிருந்தே தலைப்-
படுகின்றது ; என்று ஞானிகள் கீளைத்து, தியானத்தோடு கூடியவராய் என்னைத்
தொழுகிறார்கள்.

வாஸுதேவனென்னும்பெயருடைய பரப்ரஹ்மமாகிய நான் எல்லாஜகத்திற்-
கும் உற்பத்தி (இடம்). இருப்பு, அழிவு, தொழில், பயன், அறுபவம் என்னும் ஷிகார
வடிவமான பிரபஞ்சமெல்லாம் என்னிடத்திலிருந்தே தோன்றி விரிகின்றன. பர-
மார்த்தஉண்மையை உணர்ந்த ஞானிகள் இவ்வாறுக(ப் பகவானுடைய மஹிமையை)
அறிந்து, பரமார்த்தஉண்மையிலே விடாமுயற்சியுள்ளவராய் என்னைத் தொழு-
கிறார்கள். (௮)

அன்றியும், (அவர்கள்)

க. என்னிடத்துச் சித்தத்தையுடையவர்கள் : என்னிடத்துச் சென்ற உயிரை
யுடையவர்கள் : என்னை ஒருவர்க்கொருவர் போதனைசெய்துகொள்பவராய், என்னைப்
பேசுவராய் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷிக்கிறார்கள் ; மற்றும், மகிழ்கிறார்கள்.

என்னிடத்துச் சென்ற உயிரையுடையவர்கள் - என்னை வந்தடைந்த கண் முத-
லிய இந்திரியங்களையுடையவர்கள், இந்திரியங்கள் என்னிடத்து ஒடுங்கியவர்கள் என்

தகராணாஃ உத்யுயுஃ | சுய வா—ஜீதவ்ராணாஃ ஜீதஜீவநாஃ உதெத்யுதக |
வொயயணஃ சவமயணஃ வரஹ்ராஸு சுதெயாந்யம், சுயயணஹ ஜூநவலவ்யபாடி-
யதெஜுஃ விஸிஷ்டம் ஜாம், துஷ்ணினி வரிதொஷ்ட உவயாணி வரஜினி வ ரதிம் வ
வ்ராஹ்வணி ப்ரியஸம்உத்யா உவ || ௧ ||

யெ யயொதெஜுஃ வ்ரகாரெஃ ஹஜெனெ ஜாம் உத்யாஃ ஸனஃ—

கௌ. தெஷாம் ஸததயுத்யாநாஸு ஹஜதாம் ஸ்ரீதிவதிவ-கஸு | .

ஐதாஸி வுஹியொமம் தஸு யெந ஜாஹ்வயாணி தெ ||

தெஷாம் ஸததயுத்யாநாம் தித்யாஹியுத்யாநாம் ஹஜதாம் ஸௌவஜாநா-
நாஸு | கிஸு சுயிபுக்ஷாநிநா காரணெந ? நெத்யாஹ—ஸ்ரீதிவதிவ-கம் ஸ்ரீதிஃ
ஸ்னெஹம் தத்யுதவ-கம் ஜாம் ஹஜதாஸித்யுயுஃ | ஐதாஸி வுயஹ்ராஸி வுஹியொமம்
வாஹிஃ ஸஜீதஸுதம் ஜீதஜீவநம், தெந யொமம் வுஹியொமம் தம் வுஹி-
யொமம், யெந வுஹியொமெந ஸஜீதஸுதமகக்ஷணெந ஜாம் வரஜெஸுராஸு சூத்-
ஹதிதஸு சூத்ஹெந உவயாணி வ்ரதிவதிவெனெ | கெ? தெ யெ ஜீதிதக்ஷாநி-
வ்ரகாரெஃ ஜாம் ஹஜெனெ || ௧௦ ||

கிஜீயுஃ, கஸ்ய வா க்ஷுத்ராஹிவ்ரதிவந்ஸெநெதாம் நாஸகம் வுஹியொமம்
தெஷாம் க்ஷுத்ராநாம் ஐதாஸி உத்யுவெக்ஷாயாஸு சூஹ—

பது பொருள் : அல்லது, என்னிடத்து உயிரை அர்ப்பித்தவர்கள் என்றபடி, என்னை -
ஞானம், சக்தி, வீர்யம்முதலிய குணங்களையுடைய என்னை, ஸந்தோஷிக்கிறார்கள் -
திருப்தியடைகிறார்கள். மகிழ்கிறார்கள் - காதலருடைய சேர்க்கையினுல்போல, மகிழ்-
ச்செய்யும் அடைகிறார்கள். (௬)

பகவான் பக்தர்களுக்கு ஞானத்தைத் தந்தருளுகிறார்.

கீழ்க்கூறிய வழிகளால் எவர்கள் என்னைப் பக்தர்களாய்த் தொழுகிறார்களோ,

கௌ. அவர்கட்கு = எப்பொழுதும் ஒருகிளைப்பட்டவராய் அன்போடு தொழுகிற
வர்க்கு, —எதனால் அவர்கள் என்னை அடைவார்களோ, அந்த ஞானயோகத்தைக்
கொடுக்கிறேன்.

(திரவியத்தை)வேண்டுதல்முதலிய காரணத்தினாலோ(இவர் பகவானைத் தொழு-
கிறார் எனில்)—“ அன்று ; அன்பினால்” எனக் கூறுகிறார். எப்பொழுதும் வீடாமுயற்சி
யுள்ளவராய் அன்பினால் என்னைத் தொழுகிறவர்களுக்கு, —அவர்கள், மெய்யறிவாகிய
எந்த ஞானயோகத்தினால் பரமேஸ்வரனான ஆத்மாவாகிய என்னை(த் தமது) ஆத்மா
வாக அறிகிறார்களோ, அந்த புத்தியோகத்தை = ஞானயோகத்தை = எனது உண்-
மையைப்பற்றிய மெய்யறிவோடு கூடுதலைக் கொடுக்கிறேன்.— (இந்தயோகத்திற்கு
உரியவர்) யார்?—எவர்கள் என்னிடத்தே சித்தமுடையவராதல் முதலிய விதங்க-
ளால் (கௌ - ௬) என்னைத் தொழுகிறார்களோ, அவர்கள். (௧௦)

உங்களுடைய அப்பக்தர்களுக்குப் புத்தியோகத்தை எதற்காகத் தந்தருளு-
கிறார்?—(இந்தப்புத்தியோகமானது) - உம்மை அடைவதற்குத் தடைசெய்கின்ற
எதனைத் தொலைக்கின்றது?—(என்னும் வினாக்கள் விடைகளை) வேண்டிநிற்குமிடத்து
அருளிச்செய்கிறார்:

கக. தெஷாநேவ நுகுநகுவாயுஷ் சஹஜீஞாநஜிம் தஜி |

நாஸயாஜாதூலாவஸ்தி ஜீஞாநஜீவெந லாவஸ்தா ||

தெஷாநேவ கயா நுகு நாகி ஸ்ரேயஃ ஸ்நாஸி உதி சநுகுநகுவாயுஷ்
டியாநேகெகாஃ சஹஜ் சஜீஞாநஜிஃ சலிவெகதஃ ஜாதம் ரிய்யாபு-த்யயுக்ஷணம்
ரோஹாஸகாரம் தஜி நாஸயாஜி சூதூலாவஸ்தி சூதூநம் லாவஸி சுஜிஃகராணாஸயி
சஹஜீநேவ ஸ்நிதஃ ஸாஜி ஜீஞாநஜீவெந லிவெகபு-த்யயாநிவெண ஹஜீபு-லாடி-
ஸேவஸிதேந ஜீவநாவிநிவெஸவாதேரிதேந ஸ்ரஹயயூடிஸாபநஸம்ஸார-
நவத்ர ஜீவதிபுநா விநாதாஃகராணாபாரெண விஷயயூடிஸாபநஸம்ஸார-
கலாஷிதநிவாதாவவாஸகஸேந நித்யபு-வெதேகாபு-த்யயாநஜிநிதஸஜீ-
ஸபு-தலாவஸ்தா ஜீவநஜீவெநக்யூபுஃ || கக ||

யயோஜநம் ஸ்வவதஃ விவ-நிதிம் யொமம் உ ஸ்ர-கூபா சுஜி-கம் உவாஸ-
சுஜி-கம் உவாஸ ||

கஉ. வரம் ஸ்ரஹ வரம் யாஜி வவித்ரும் வரஜம் ஸ்வாஸ்தி |

வ-ர-ஸ-ஸாஸ்தி திவ்ய-சூடி-ஜீவஜிம் விஸு- ||

கக. அவர்கட்கு அறியாமையினு லுண்டான இருட்டை, யான் (அவர்களது)
சித்தவிருத்தியிலே இருந்து, ஒளிக்கின்ற ஞானவிளக்கைக்கொண்டு கருணையினாலேயே
தொலைக்கின்றேன்.

கருணையினாலே - (பக்தர்கட்கு) எவ்வாறு நன்மை உண்டாகுமோ என்னும்
இரக்கத்தினாலே. அவிவேகத்தினாலுண்டான பொய்யறிவாகிய மயக்க இருட்டை
யான் (என்னிடத்திலே நிலைத்ததான) அவர்களுடைய அந்தக்கரணவிருத்தி
யிலே இருந்துகொண்டு, ஞானமாகிய விளக்கினால் தொலைக்கின்றேன். ஞானமாகிய
விளக்கானது - விவேகஉணர்வை உருவமாகக் கொண்டது : பக்தியினால் (வருவதான
பகவானுடைய) அநுக்கிரகமென்னும் என்னெயினால் நனைக்கப்பெற்றது : என்னைத்
தியானித்தலிலே விடாமுயற்சி என்னும் காற்றினால் விசிறப்பட்டது : ப்ரஹ்மசர்யம்
முதலிய கருவிகளால் பரிசுத்தமுள்ள புத்தியைத் திரியாகவுடையது : ஆசைஅகன்ற
அந்தக்கரணத்தை ஆதாரமாக[அகலாக]உடையது : விஷயங்களினின்று நீங்கியதும்,
சுருப்பு வெறுப்புக்களால் சுலக்கப்படாததுமான சித்தமென்னும் காற்றடக்கமான
அகற்றியிலே இருப்பது : இடையறாது செல்லும் ஐகாக்கிரயத்தாலமைந்த தியானத்
தினால் உண்டாகும் மெய்யறிவு என்னும் ஒளியை யுடையது என்றபடி. (கக)

அர்ஜுனன் பகவானுடைய வடிவங்களைப் பற்றி வினவுதல்.

பகவானுடைய சீழ்க்கூறிய வைபவத்தையும், (இன்னதென்று அறியமுடியாத)
சக்தியையும் கேட்டு, அர்ஜுனன் கூறலாயினன் :

அர்ஜுனன் சொல்லுற்றான் :

கஉ. கஃ. பரப்ரஹ்மமும், உயர்த்த ஒளியும், உயர்த்தபரிசுத்திகரமான பொரு
ளும் சிங்களோ. சிவிகளெல்லாம் உங்களை சித்தயராகவும், திவ்யியமான புருஷராகவும்,
முதற்படவுராகவும், பீரவாதவராகவும், எங்குமுள்ளவராகவும் கூறுகிறார்கள் ; அவ்

கசு. வத்ஸஹஸ்யஸுஷெண ஃபிஷா ஹித்வஹிதயஃ |

யாவிவிஃவதிவிதெஃகாநு ஜாஹ்நி வ்யாவ்ய திஷ்ணி ||

வத்ஸம் கயமித்யு சஹஸ்வி சுஸெஷெண | ஃபிஷா ஹி ஸ்ரத்வஹிதயஃ |
சூத்ரமோ விவதிதயோ யாஃ தாஃ வத்ஸு சஹஸ்வி | யாவிஃ விவதிதிவிஃ |
சூத்ரமோ ஜாஹ்நித்வஸுஷெண ஜாநு தொகாநு ச்வம் வ்யாவ்ய திஷ்ணி || கசு ||

கசு. கயம் விஃபாஜஹம் யொயிநு ச்வாம் ஸடா வாரிவிந்யநு |

கெஷம் கெஷம் வ ஹாவெஷம் விஷ்ஞோரஹி ஹவத்யயா ||

கயம் விஃபாஜம் விஜாநீயாது சஹம் ஹெ யொயிநு ச்வாம் ஸடா வாரி-
விந்யநு | கெஷம் கெஷம் வ ஹாவெஷம் வஸுஷம் விஷ்ஞுஃ சஹி ட்யெயஃ சஹி
ஹவத்யயா || கசு ||

கஅ. விஷ்ணுரெணாத்மனா யொமழ் விவதிதிம் வ ஜநாடித |

ஹிதயஃ கயய த்யுஷ்ணிஃ ஸுஷ்ணதொ நாவ்நி ஜெஜத்யு ||

விஷ்ணுரெணா ஸூத்ரமோ யொமம் யொமெஸ்யயுஸ்திவிஸெஷம் விவதிதிம்
வ விஷ்ணம் ட்யெயவடாயுநாம் ஹெ ஜநாடித—சுடிதெஃ மதிசுடிணஃ ராருவ்ய
—சுவாநாணாம் டெவபுரீவசுஜநாநாம் நரகாடிமவித்யுக்ஷாஸு ஜநாடிதம்,

(என்னைப் போன்றவர்களுக்குத் தெரியாததான உங்களுடைய வடிவத்தை
அவர்கள் அறியவேண்டியதனால்,—ஆ.)

கசு. கீங்கன் எந்த வைபவங்களால் இவ்வுலகங்களை வியாபித்திருக்கிறீர்
களோ, (அந்த) திவ்யமான உமது வைபவங்களை மிச்சமில்லாது அருளிச்செய்ய
வேணும்.

வைபவங்களால் - தனது பெருமையினுடைய பெருக்கங்களால். (கசு)

கசு. யோகியே! [ஆளுந்தன்மையுள்ளவரே!] நான் எப்பொழுதும் உங்க
ளைத் தியானிப்பவனாய் எப்படி அறிவேன்? பகவானே! (கீங்கன்) எந்தெந்தப் பொருள்
களில் என்னால் தியானிக்கத்தக்கவாகிறீர்?

(மிகத்தடித்த புத்தியுள்ள நான் எவ்விதத்தால் உங்களை எப்பொழுதும் தியா
னித்து, அதனால் புத்திதிருந்திவனாய், நிரீக்குணமான உங்களை அறிவேன்? என்பது -
வினா.—ஆ.) (கசு)

கஅ. ஜகார்த்தஃ! தங்களுடைய யோகத்தையும், வைபவத்தையும் மீண்டும்
விரிவாகச் சொல்லவேண்டும்; ஏனெனில், அமிருதத்தைக் கேட்கின்ற எனக்குத்
திருப்தி இல்லை.

தங்களுடைய (அதிரஹ்ஸ்யமான) ஸாமர்த்தியம், ஆளுந்தன்மை ஆகிய இச்
சத்திகளின் சிறப்பையும், தியானிக்கத்தகுந்த பலபொருள்களையும் விரிவாகக் கூற
வேண்டும்.— (ஜகார்த்தநன் என்பது) - சேல்லாதல் என்னும் தொழிலை (அர்த்தமாக)
உடைய சுடித என்னும் விஷயப்பகுதியினின்றும் (மிகந்த) சொல், தேவர்கட்கு எதிரி
களான அஸுரஜனங்களை நரகம் முதலியவற்றுள் செலுத்துவதனால், ஜகார்த்தநன்

கலு-ஹயகிஸ்ரெயஸவ-ஹா-ஷா-பு-பு-யொஜநம் ஸபெபெஃ ஜபெஃ யாஹுதெ
உதி வா | ஹதியி: ப-டுவபு உதூவி கயய; துஷி: வாரிதொஷ: ஹி யஸாச
நாஹி டெ ஸுணாத: க்ஷந-வநிஸு-கவாக்ஷாஜத: || கஅ ||

ஸ்ரீஹவாநு உவாஹ ||

கக. ஹண தெ கயமிஷ்நாஸி லிஷ்நா ஹ்நாத்விஹ-தய: |

புராயாத்நத: க-ஹ-ஸ்ரெஷ்நா நாவ்நொ விஹாரஸு டெ ||

ஹண உஹாநீம் தெ தவ லிஷ்நா: லிவி ஹவா: சூத்விஹ-தய: சூதந: 32
விஹ-தய: யா: தா: கயமிஷ்நாஸி உதேதக: | புராயாத்நத: யத: யத:
புராயாநா யா யா விஹ-திகி: தா: தா: புராயாநா: புராயாத்நத: கயமிஷ்நாஸி
கஹம் க-ஹ-ஸ்ரெஷ்நா | கஸெஷ-தஸு-வஷ-ஸதெநாவி ந ஸக்ஷா வதூம், யத:
நாவ்நி கண: விஹாரஸு டெ 32 விஹ-திகி: தா: உத்யு: || கக ||

தத: புரயதெவ தாவச ஸுண-ஹ-

உ௦. கஹதாத்நா ம-ஹாகெஸ ஹவ-ஹ-தாஸயஸித: |

கஹதாஸிஸு உயும் வ ஹ-தாநாத்ந வாவ வ ||

கஹத: சூதா புத-மாதா ம-ஹாகெஸ-ம-ஹாகா கிதா, தஸு: ஹா:
ஹா: ம-ஹாகெஸ: கிதகித: உத்யு: ; வ-ஹாகெஸ உதி வா-ஹவ-ஹ-தா-
ஸயஸித: ஸபெபெஷா: ஹ-தாநா: சூஸயெ கணஹ்நாஸி ஸித: கித: டெயு: |

என்க. செல்வம், மோகம் என்னும் புருஷார்த்தங்களுக்காக (ப் பகவான்) ஸகலஜன்
களாலும் வேண்டப்படுகிறார் என்றாயினும், (ஐநார்த்தநன் என்க.—யோகமும், வைபவ
மும் முன்கூறப்பட்டனவாயினும், அவற்றை மறுபடியும் சொல்லவேண்டும். ஏனெனில்,
உமது திருவாயினின்றும் வெளிவருகின்ற வார்த்தையாகிய அமிருதத்தைக்
கேட்கின்ற எனக்குத் திருப்தி இல்லை. (கஅ)

பகவான் நமது வடிவங்களை வீரீத்துக் சொல்லுதல்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுற்றார் :

கக. கௌரவரில் சிறந்தோனே ! என்னுடைய திவ்வியமான வைபவங்கள்
(எவைகளோ, அவற்றுள்) சிறந்தவற்றை இப்பொழுது உனக்குக் கூறுவேன். எனது
பரப்பிற்கு முடிவு இல்லை.

சிறந்தவற்றை - எங்கெங்கே எந்தெந்த வைபவம் முதன்மையாயுள்ளதோ,
அததை. ஆனால், (அவற்றை) நூறுவருஷத்திலுங்கூட மிச்சமில்லாது சொல்ல முடி
யாது. ஏனெனில், எனது வைபவங்களின் பரப்பிற்கு எல்லை இல்லை. (கக)

இனி, முதலில் (இதனைக்) கேட்டுக்கொள் :

உ௦. குடாகேச ! நான் ஸகலப்பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்திலுள்ள ஆத்மா.
நான் பிராணிகளுக்கு முதலாகவும், மனவாகவும், முடிவாகவுமே உள்ளவன்.

குடாகேசன் - சோம்புதலை ஆளுபவன், சோம்பலை வென்றவன் என்பது பொ
ருள் ; அல்லது, அடர்ந்த மயிருள்ளவன் என்க. உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாகிய நான்
ஸகலப்பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்தினுள் இருப்பவனாக (உத்தமாதிகாரிகளால்) எப்
பொழுதும் தியானிக்கத்தக்கவன். அதற்குத் தகுதியில்லாத (மத்யமாதிகாரியும், மந்

உள. உஷ்ணஸூ வஸஸூநாநாடி விவி ஜாஜுதொஹ்வஸு ।

வெணராவதம் மஜேஞ்ஞாணாடி நரணாநா வ நராயிவஸு ॥

உஷ்ணஸூ வஸஸு சுஸூநாநாடி உஷ்ணஸூ வாஃ நாடி சுஸூஃ தம் ஜாம் விவி
விஜாதிஹி சுஜுதொஹ்வஸு சுஜுதநிதிதயதொஹ்வஸு । வெணராவதஸு ஹரா-
வத்யாஃ சுவத்யம் மஜேஞ்ஞாணாநா ஹஸூஸூநாநாநா, தம் “ஜாம் விவி” உதி சுத-
வசுதெ । நரணாநா ஜக-ஷூணாநா வ நராயிவம் நாராநா ஜாம் விவி ॥ உள ॥

உஅ. சூயஸாநாஜஹம் வஜ்ஜு யெநுநாஜஹி காஜஸுக் ।

பூஜிநஸூவாஹி சுதவஸுஃ ஸவ-பாணாஜஹி வாஸஸுஃ ॥

சூயஸாநாடி சுஹம் வஜ்ஜம் டய்யஸூஸிஸஸஸு । யெநுநாநா டொஹ்-
ணாடி சுஹி காஜஸுக் வஸிஷஸு ஸவஸுசாராநா டொஹ், ஸாராநா வா காஜ-
ஸுக் । பூஜிநஃ பூஜிநயிதா சுஹி சுதவஸுஃ காஜஃ । ஸவ-பாணாநா ஸவ-
பொஹாநாடி சுஹி வாஸஸுஃ ஸவஸுநாஜஃ ॥ உஅ ॥

உக. சுநஜஸூவாஹி நாநாநாடி வஸுணொ யாடிஸாஜஹஸு ।

வித்யுணாஜய-பா வாவாஹி யஜஸுஸ்யதாஜஹஸு ॥

சுநஜஃ நாடி நாடி சுஹி நாநாநாநா நாபொஹாநாநா நாபுநாஜஃ ।
வஸுணொ யாடிஸாடி சுஹஸு சுஷ்ணவதாநாநா நாரா சுஹஸு । வித்யுணாடி
சுய-பாநாடி வித்யுநாஜஃ வ சுஹி । யஜஃ ஸஸ்யதாநா ஸஸ்யதாநா சுஸு-
சுஹஸு ॥ உக ॥

உள. குதிரைகளுள் என்னை அமிருதத்தினு லுண்டான உச்சைச்சர்வஸ் ஆக
அறிந்துகொள். சிறந்த யானைகளுள் ஐராவதமாகவும், மனிதர்களுள் அரசனாகவும்
(என்னை அறிந்துகொள்).

உச்சைச்சர்வஸ் - அமிருதத்திற்காகக்(கடலைக்)கடைந்தபொழுது உண்டான
குதிரை. சிறந்த யானைகளுள், இராவதியின் குழந்தையான ஐராவதமாக “என்னை
அறிந்துகொள்” “எனத் தொடரும்..... (உள)

உஅ. யான் ஆயுதங்களுள் வஜ்ஜிராயுதமாகவும், பசுக்களுள் காமதுக்ஆகவும்
இருக்கின்றேன் ; (புத்திராணப்) பிறப்பிக்கின்ற கந்தர்ப்பனாக இருக்கின்றேன் ; ஸர்ப்பங்
களுள் வாஸுகியாக இருக்கின்றேன்.

வஜ்ஜிராயுதம் - ததிசினப்பவருடைய எலும்பினாலானது. காமதுக் - கீரும்பிய
வற்றையெல்லாம் கொடுக்கின்றதான வஸிஷ்டரது காமதேது ; அல்லது, மிகுதி
யாகப் பால் கொடுக்கின்ற ஸாமாந்யமான பசு. கந்தர்ப்பன் - காமம், ஸர்ப்பங்களுள் -
ஸர்ப்பமென்னும் வகுப்பில், வாஸுகி - ஸர்ப்பங்கட்கு அரசன். (உஅ)

உக. யான் நாகங்களுள் அசந்தனாகவும், ஜலதேவதைகளுள் வருணனாகவும்
இருக்கின்றேன். யான் பிதிருக்களுள் அர்யமாவாகவும், தண்டிப்பவருள் யமனாகவும்
இருக்கின்றேன்.

நாகங்களுள் - நாகமென்னும் வகுப்பில். அசந்தன் என்னும்நாகமானது நாகங்
களுக்கு அரசன். வருணன் - ஜலதேவதைகட்கு அரசன். அர்யமா என்பவன் - பிதிரு
க்களுக்கு அரசன். தண்டிப்பவருள் - தண்டனை செய்பவருள். (உக)

நா. பூஹாபுஷாஷி நெடிதூநாடி காலம் கலயதாஹம் |

பூமாணாம் வ பூமெஞ்சொஹம் வெநதெயறு வசுஷிணாடி ||

பூஹாபுஷா நாடி வ சுவாசி நெடிதூநாடி நிதிவஸூநாடி | காலம் கல-
யதாம் கலமம் மணம் கூவடதாடி சுவம் | பூமாணாம் வ பூமெஞ்சு வஸிணா
பூஹாபுஷா வா சுவம் | வெநதெயறு மரூதூநாடி விநதாஸாசு வசுஷிணாடி
வகதிணாடி || நா ||

நக. வவநம் வவதாஹம் ராஜஸூஸூதாஹம் |

ஸுஷாணாம் உகரஸூஸூஸூ வெநாதலாஹம் ஜாஹம் ||

வவநம் வாயம் வவதாம் வாவயிசூணாடி சுவம் | ராஜம் ஸஸூஸூதாம்
ஸஸூணாம் யாஸயிசூணாம் உஸாயிம் ராஜம் சுவம் | ஸுஷாணாம் உகரஸூஸூ
உகரம் நாடி ஜாதிவிஸெஷம் வெநாதலாம் ஸுவநீதாடி சுவம் ஜாஹம் மம்மா ||

நஉ. வஸாணாஜாஹிணம் உயம் வெவவாஹம் உம |

சுயூதாஹிணம் விஹிணம் வாடி புவதாஹம் ||

வஸாணம் ஸுஷிணம் சூடி சூணம் உயம் வெவவ சுவம் உததிஸூதி-
மயா சுவம் சூடி உம | உததாஹம் ஜீவாயிஸூதிதாஹிணம் சூடி சூணம் உததி-
தூ உவசூதி, உம உம ஸவஸூஸூ வஸாணம் உததி விஸெஷம் | சுயூதா-
ஹிணம் விஹிணம் ரொஷாஸூகாசு புவதாஹம் சுவம் | வாடி சுயூதிணம் உய-

நா. யான் தைத்தியர்களுள் ப்ரஹ்மாதனாகவும், கணக்கிடுகிறவர்களுள் கால
மாகவும் இருக்கின்றேன். யான் மிருகங்களுள் மிருகத்தலைவனாகவும், பசுக்களுள் வைந
தேயனாகவும் (இருக்கின்றேன்).

தைத்தியர்களுள் - திதிவம்சத்தில் தோன்றியவர்களுள். மிருகத்தலைவன் -
சிங்கம், அல்லது புலி. வைநதேயன் - வீரதாமகனாகிய கருடன். (நா)

நக. யான் சுத்தப்படுத்துகின்ற பொருள்களுள் காற்றாகவும், பட்டயாளர்க
களுள் ராமனாகவும் இருக்கின்றேன்; மீன்களுள் மகரமாகவும் இருக்கின்றேன்; நீரோட்
டங்களுள் கங்கையாக இருக்கின்றேன்.

பட்டயாளர்கள் - ஆயுதங்களை ஏந்தியவர்கள். ராமன் - தசரதன் மகன். (நக)

நஉ. அர்ஜுன ! யான் சிருஷ்டிகளுக்கு முதலாகவும், முடிவாகவும், கடுவாகவும்
(இருக்கின்றேன்). யான் வித்யைகளுள் ஆத்மாவைப்பற்றிய வித்யையாகவும், தர்க்கஞ்
செய்பவருள் வாதமாகவும் (இருக்கின்றேன்).

அர்ஜுன ! சிருஷ்டிகளுக்கு உற்பத்தியும், நிலையும், அழிவும் நானே. முதலில்
(கா - உ), “ உயிருள்ள பொருள்கட்குத்தான் (பகவான்) முதலும், முடிவுமாயிருக்
கிறார் ” எனக் கூறப்பட்டது. இங்கேயோ, “ சிருஷ்டிஸாமான்னியமான ஸகலத்திற்
குந்தான் (பகவான் முதலும் முடிவுமாயிருக்கிறார்) ” என்று குறிக்கப்படுகின்றது.
(பலவகையான) அறிவுகளுள், ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவு முத்தியைத் தருகின்றமை
யால், முதன்மையானது. “ தர்க்கஞ் செய்பவருள் ” என்றமையால் - தர்க்கஞ்செய்
கிறவர்கள்மூலமாக [அவர்களுடைய] ஒருவகைப்பேச்சுக்களாகவேயுள்ள ‘ வாதம்,’

வெடிகாசு பூவதிகாம்பூயாந்ய, சுதஃ ஸஃ சுஹி சுஷி | பூவத்யூபாரெண
வடிபெடாநாஸிவ வாடிஜெவிதணாநாடி உஹ ஸுஹணம் 'பூவதிகாடி' உதி ||

௩௩. சுக்ஷரணாரகாரொஷி அம்அஹாராவிகவ்ய உ |

சுஹரேவாசுயஃ காலஃ யாதாஹம் விஸுதொஹம் ||

சுக்ஷரணாரம் வண்டாநாடி சுகாரொ வண்டஃ சுஷி | அம்அஃ ஸாரிஸஃ
சுஷி வாராவிகவ்ய உ ஸாரிஸஸி-குஹஸ்ய | கிணு—சுஹரேவ சுக்ஷயஃ சுக்ஷணஃ
காலஃ பூவதிஃ சுக்ஷாஸ்யஃ, சுய வா—வாஸிஸுரஃ காலஸ்யாவி காலஃ சுஷி |
யாதா சுஹம் சுடிஹவ்ய விபாதா ஸவடிசுதஃ விஸுதொஹம் ஸவடிதொ-
ஹம் || ௩௩ ||

௩௪. ஜெத்யூஹவ-ஹரஸுதாஹடி உஹ வஸு ஹவிஷுதாடி |

கிதி-ஸ்ரீவ-பாது நாரிணாடி ஷுரகிரெ-பா யுகிஃ சுக்ஷா ||

ஜெத்யூஃ திவிஃ, யநாடிஹரஃ பூரணஹரஸு | தத்ய யஃ பூரணஹரஃ,
ஹவ-ஹரஃ ஸ உஹிதெ | ஸஃ சுஹடி | சுய வா—வாஃ ஸாஸுரஃ பூவயெ ஸவடி-

'ஜஸ்பம்', 'விதண்டை' என்பவற்றை இங்கே (ஸக்ஷணையால்) கொள்க. இவற்றுள்,
வாதம் உண்மையை நிச்சயித்தற்கு ஸாதகமாயிருத்தலால் மேலானது. ஆதலால்,
நான் அதுவாக இருக்கின்றேன். (வாதமென்பது - வாதிப்பிரதிவாதிகளிருவரும்
விருப்பு வெறுப்புக்கள் நீங்கியவராய் உண்மையினை நிர்ணயிக்கும்பொருட்டுப் பிர
மாணங்களோடு பேசுதல். ஜஸ்ப மென்பது - அவ்விருவரும் தம்முள் வெற்றிபெற
வேண்டுமென்னும்கருத்தோடு பிரமாணங்களாலும், போலியுத்தரம் முதலியவற்றாலும்
பிறர்கொள்கையை மறுத்து, தம் கொள்கையை நிலைநிறுத்தல். விதண்டை என்பது -
அவ்விருவரும் தம்முள் வெற்றிபெறவேண்டுமென்னும் கருத்தோடு தம்கொள்கையை
நிலைநிறுத்தாது, பிரமாணங்களாலும், போலியுத்தரம் முதலியவற்றாலும் பிறர்கொள்
கையை மறுத்தல்.) (௩௩)

௩௫. எழுத்துக்களுள் அகரமாகவும், தொகைக்கூட்டத்தினுள் உண்மைத்
தொகையாகவும் இருக்கின்றேன். நானே ஓயாத காலம். நான் எங்கும் முகமுள்ள
வனும்ப் பகிர்ந்து கொடுப்பவன்.

ஓயாத காலம் - சுக்ஷணம் என்னும் பெயருடைய பிரவீர்த்தமான [பொதுவான]
காலம் [சுக்ஷணவடிவமாய் இடையறாது செல்லுகின்ற எல்லையில்லாக் காலம். சுக்ஷணம் -
அதிநுணுக்கமான மிகச்சிறிய பொழுது, காலதுட்பம்]; அல்லது, காலத்திற்கும் கால
மான பரமேச்வரன். யான் உலகத்திற்கெல்லாம் கர்மத்தின்பயனைப் பகிர்ந்துகொடுப்
பவன். (௩௪)

௩௬. ஸகலத்தையும் அபகரிக்கும் மிருத்யுவும், செல்வர்களாகப்போகிறவர்க்கு
ஒங்கும் செல்வமும், ஸ்திரீகளுள் புகழும் திருவும் வார்த்தையும் கிணவும் அறிவும்
ததரியமும் பொதுமையும் நானே.

மிருத்யுவானது (௧) பொருள் முதலியவற்றை அபகரிப்பது, (௨) உயிரை அப
கரிப்பது என இருவகைத்து. அவற்றுள், எது உயிரை அபகரிப்பதோ, அது ஸகலத்
தையும் அபகரிப்பது எனப்படுகின்றது. யான் அதுவாக இருக்கின்றேன். அல்லது,
—பிரளயகாலத்திலே ஸகலத்தையும் கவர்ந்திடுதலால் பரமேச்வரன் ஸகலத்தையும்

ஹரணாக ஸவஹரம், ஸம் சஹம் | உஜ்வம் உத்ஷயம் சஹு-ஹயம் தத்ராஜி-
 மெத-ஹு சஹம்—கெஷாபு? ஹவிஷுதாம் ஹாலிகஸாணாநாபு உத்ஷய-ஹாஜி-
 யொஹாநாபு உத்யயம் | கீதி-ஹி ஸ்ரீம் வாஹு நாரீணாம் ஹுதிஃ ஜெயா யுதிஃ
 சக்ஷி, உத்யுதாம் உத்ஜாம் ஹீணாபு சஹம் சஹி, யாஸாபு சூஹாவிராதுஸ-
 வநெந்நாவி மொகம் க்யுதாயபு சூதாநம் உத்யுதெ || ௩௬ ||

௩௭. ஸுஹதூத தயா ஸாஜாபு மாயதீ, ஹவாஜஹம் |

ஜாஸாநாம் ஜாம-ஹீஷெ-பாஜஹம் பீததிநாம் கூஸுஜாகரம் ||

ஸுஹதூத தயா ஸாஜாம் ஸுயாநபு சஹி | மாயதீ, ஹவாபு சஹம்
 மாயதூ, ஹிமஹிஸிஷாநாபு பீதாம் மாயதீ, பீக் சஹம் சஹி உத்யயம் |
 ஜாஸாநாம் ஜாம-ஹீஷெ-பி சஹம், பீததிநாம் கூஸுஜாகரம் வஸஹம் || ௩௭ ||

௩௮. ஹுதிதம் ஹயதாஜஹி தெஜஜெஹஜஹிநாஜஹம் |

ஜயொஜஹி வுஹவாஜொஜஹி ஸதூம் ஸதூவதாஜஹம் ||

ஹுதிதம் சக்ஷெவநாஹிஷுணம் ஹயதாம் ஹயஸு கத்யுணாபு சஹி |
 தெஜஹிநாம் தெஜஃ சஹம் | ஜயம் சஹி ஜெத்யுணாம், வுஹவாயம் சஹி வுஹ-
 வாயிநாம், ஸதூம் ஸதூவதாம் ஸாதிகாநாபு சஹம் || ௩௮ ||

அபகரிப்பவன் ; யான் அவனாக இருக்கின்றேன். யான் ஒங்கும் செல்வமாகவும், அத-
 னைப் பெறுதற்கு ஸாதநமாகவும் இருக்கின்றேன்.—எவர்கட்கு?—இனிமேல் செல்வ-
 த்தை அடையப்போகிறவர்களுக்கு, செல்வத்தை அடையத் தகுந்தவர்களுக்கு என்-
 ரபடி. மாதர்களுள்,—எவர்களுடைய போலிமாத்நிரமான ஸம்பந்தத்தினாலும் ஜன-
 ங்கள் தங்களை பேறுபெற்றவர்களாக [தமக்கு ஸகலமும் கைகூடிவிட்டதாக]க் கருது-
 கிறார்களோ, (அந்த) புகழ், திரு, வார்த்தை, நினைவு, அறிவு, தைரியம், பொறுமை
 என்ற இவ்வுயர்ந்த மகளிராக யான் இருக்கின்றேன். தைரியம் - (நெஞ்சைக் கற்பு
 நெறியில் நிறுத்தும் உறுதி). (௩௯)

௩௯. ஸாமங்களுள் ப்ருஹத்ஸாமமும், சந்தஸ்களுள் காயத்திரியும் நானே.
 மாஸங்களுள் மார்க்கசீர்ஷமும், ப்ருவகாலங்களுள் புஷ்பங்களுண்டாகும் காலமும்
 நானே.

ப்ருஹத்ஸாம மென்பது - ஸாமங்களுள் சிறந்தது. காயத்திரிமுதலான சந்தஸ்-
 களையுடைய ரிக்குக்களுள் யான் காயத்திரி என்னும் ரிக்காக இருக்கின்றேன் என்க.
 புஷ்பங்களுண்டாகும் காலம் - இளவேனில். (௪௦)

௪௦. யான் வஞ்சகருள் சூதாகவும், ஒளியுள்ளவருள் ஒளியாகவும் இருக்கின்-
 றேன் ; யான் வெற்றியாக இருக்கின்றேன் ; முயற்சியாக இருக்கின்றேன் ; நற்குண
 முடையவருள் நற்குணமாக (இருக்கின்றேன்).

சூது - சூதாடல் முதலியது. ஒளி - [தடையில்லாத கட்டளை—ஆ.]. வெல்லு-
 கிறவர்களுள் வெற்றியாக இருக்கின்றேன். முயற்சியுடையவருள் முயற்சியாக இருக்-
 கின்றேன். (௪௧)

௩௭. வுஷ்ணோ வாஸுதேவோ஽ஸி வாணவாநாம் யநாஜயி |

ஊநாபெஹம் வுாவஸி கவிநாஊஸநா கவி |

வுஷ்ணோ யாபவாநாம் வாஸுதேவஸி ஸஸி கஸுரேவ ஸஹம் க்ஷத்வஸி |
வாணவாநாம் யநாஜயி க்ஷுரேவ | ஊநாம் சிதநஸீஸாநாம் ஸவபுஷா-
புஷாநாஸு ஸஸி ஸஹம் வுாவஸி, கவிநாம் ச்ரானபஸிபுஷாஸு உஸநா கவி:
ஸஸி || ௩௭ ||

௩௮. டுணோ டெயதாஸுரி சீதிரஸுரி ஜிநிஷுதாஸு |

ஊநம் வெவாஸுரி மஹுநாஸு ஜுநம் ஜுநவதாஸு ||

டுணோ டெயதாஸு டிரிபுஷாஸு ஸஸி ஸுநாநாம் டிரிதகாரணஸு | நீதி:
ஸஸி ஜிநிஷுதாஸு ஜெதாஸுரி || ஊநம் வெவாஸுரி மஹுநாஸு
மொவாநாஸு | ஜுநம் ஜுநவதாஸு ஸஹஸு || ௩௮ ||

௩௯. யஸூவி ஸவஹுதாநாஸு ஸிஜம் துஹஜி-ஊந |

ந துஸுரி விநா யஸூஸு யா ஸுதம் வராஸு ||

யஸூவி ஸவஹுதாநாஸு ஸிஜம் ஸுரொஹகாரணம், தஸு ஸஹஸு
ஸஜி-ஊந | ஸுநாஸுஸாவஸம்ஹாஸுஸு ஸிஜ-ஸுஸுஸுஸு ஸுஸு-ந தஸு
ஸஸி ஸுதம் வராஸு வராஸு ஸவாஸு வா யா விநா யஸு ஸுஸு ஸவஸு | யா
ஸுஸுஸுஸு நிராஸுஸு ஸுஸுஸு ஸு தஸு ஸுஸு | ஸுஸு ஸுஸுஸு ஸவஸு
ஸுஸு || ௩௯ ||

௩௭. யான் விருஷ்ணிகளுள் வாஸுதேவனாகவும், பாண்டவர்களுள் தநஞ்ஜய
னாகவும், முனிகளுளும் வ்யாஸராகவும், கவிகளுள் சுக்ரனென்னும் கவியாகவும் இருக்
கின்றேன்.

விருஷ்ணிகளுள் - யதுவம்சத்தில் தோன்றியவர்களுள். வாஸுதேவன் - உனது
தொழுவன இந்த நானேதான். தநஞ்ஜயன் - நியேதான். முனிகளுள் - ஆலோசிக்குந்
தன்மைபராய் ஸைலப்பொருள்களையும் அறிபவருள். கவிகளுள் - கடந்து நிற்கின்ற
வற்றைக் காண்பவருள் [அதிநுட்பமானவற்றை ஆராய்ந்து உணர்பவருள்]. (௩௭)

௩௮ தன்டிப்பவருள் செங்கோலாக இருக்கின்றேன் ; வெல்ல விரும்புகிறவர்க
ளுள் நீதியாக இருக்கின்றேன் ; யான் ரகஸ்யங்களுள் மௌனமாகவும், ஞானிகளுள்
ஞானமாகவும் இருக்கின்றேன்.

செங்கோலானது அடங்காதவர்களை அடங்கச்செய்வது. (௩௮)

௩௯. அர்ஜுன ! இன்னும், பொருள்களெல்லாவற்றிற்கும் எது விதையோ;
அது நான். ஜங்கமஸ்தாவரமான எந்தப்பொருள் உள்ளதோ, அது என்னையின்றி
இல்லை.

விதை - முளைக்கச் செய்வது. பிரகிருதத்தை முடிக்கும்பொருட்டுத் தமது
வைபவத்தின் சுருக்கத்தைச் சொல்லுகிறார் :—ஜங்கமமாகவாயினும், ஸ்தாவரமாக
வாயினும் எந்தப்பொருள் உள்ளதோ, அது என்னையின்றி இல்லை. என்னால் நுழையப்
பெறுத அப்பொருள் ஆத்மாவில்லாததாகப் பாழாகவன்றோ நிற்கும். ஆகவே, எல்
லாம் என்னையே ஆத்மாவாகவுடையன என்பது (தேர்ந்த) பொருள். (ஆத்மாவில்
லாத ஒன்றும் இருக்கவேமுடியா தென்க.) (௩௯)

சு0. நாகொஹி ஜி லிஷாநாடி விலுதிநாஹ் வரணவ |

வாஷ துதிஷெஸதஃ ஸ்ரோகூஃ விலுதிநெவிஷ்ஷரொ யா ||

ந ஸகூஃ ஸஹி ஜி லிஷாநாஹ் விலுதிநாஹ் விஷ்ணுநாணாஹ் வரணவ | ந ஹி ஸாஸ்பாஸ்ய ஸவபூதஃ லிஷாநாஹ் விலுதிநாடி உயதா ஸகூர வதூஹ் ஜூதஹ் வா கெகலிஃ | வாஷ து உஷெஸதஃ ஸகஷெஸதஃ ஸ்ரோகூஃ விலுதிநெஃ விஷ்ணுஃ யா || சு0 ||

சக. யஷுவிஸுதிநிஷதூஷ் ஸ்ரீஜிஷிஷதஷெவ வா |

ததூஷெவாவதூஷ் சவ் ஜி தஷெஜாஹ்ஸவஹ்வ ||

யஷுஃ ஸொகெ விலுதிநிஷக விலுதிநாஹ் வதூஹ் வதூஹ் ஸ்ரீஜிஷிஷதஷெவ வா உதூஷெவாவதூஹ் வா, ததூஷெவ சவதூஷ் சவ ஜாநிஷி ஜி ஸாஸ்பாஸ்ய தஷெஜாஹ்ஸவஹ்வ தஷெஜஹ் ஸாஸ வ கஷெஸஃ ஸவஹ்வ யஷுதக தஷெஜாஹ்ஸவஹ்வ உதி சவதூஷ் சவ || சக ||

சஉ. ஸய வா ஸஹுஷெஷெதந கிஹ் ஜூதஷெதந தவாஜிஷத |

விஷுஷாஹ்ஷிஷ் க்ரூஷ்ஷி வாகாஹ்ஸவ ஸ்ரீதொ ஜிஷ ||

உதி ஸ்ரீஜிஷாஹ்ஸவதூஷ் ஸதவாஹ்ஸவாஹ் ஸவஹ்விதாயாஹ் ஸவயா. விக்ரஹ் ஸிஷ்வவஷ்ணி ஸ்ரீஜிஷ்ஷிஷதாயாஹ் உவநிஷ்ஷிஷ் ஸ்ரீஜிஷிஷதாயாஹ் ஸவயாஹ்ஸவ ஸ்ரீஜிஷ்ஷிஷதாயாஹ் ஸவவாஹ்ஸவ விலுதிநெவிஷ்ஷரொ நாக ஸாஸ்பாஸ்ய ||

ச0. பகைவரைத் தவிக்கச்செய்வோனே! என்னுடைய திவ்வியமான வைபவங்கட்கு எல்லை இல்லை. ஆனால், வைபவத்தினுடைய இப் பரப்பானது என்னால் ஏகதேசம் [ஒருஇம்மியளவு] கூறப்பட்டது.

ஸகலத்திற்கும் ஆத்மாவான ஈசுவரனுடைய திவ்வியமான வைபவங்கள் இவ்வளவு என்று சொல்லவாவது, அறியவாவது ஒருவனாலும் இயலாதன்றே. (ச0)

பகவானுடைய வைபவத்தைச் சுருக்கிக்கொல்லல்.

சக. பெருமையுள்ளதாகவாயினும், வளமுள்ளதாகவாயினும், வலியதாகவாயினும் உள்ள பொருள் எதெதுவோ, அதுது என்னுடைய ஒளியினுடைய ஒரு அம்சத்தையே பிறப்பிடமாகக் கொண்டது (என்று) நீ அறிந்துகொள்.

வலியது - ஊக்கத்தோடு கூடியது என்னுடைய - ஈசுவரனுடைய. (சக)

சஉ. அர்ஜுன! அல்லது, அறியப்பட்ட அனேகமான இதனால் உனக்கு என்ன? யான் இப்பிரபஞ்சம் முழுவதையும் ஒரு அம்சத்தினால் தாங்கிவிற்கின்றேன்.

ஸ்ரீமகாபாரதத்திலே, வ்யாஸரகுளிச்செய்த நாராயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையிலே, பிஷ்மபர்வத்திலே ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக உபநிஷத்துக்களாக ப்ரஹ்மவித்யையாக யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணர்ஜுன ஸம்வாதத்திலே விபூதி யோகம் என்னும் பத்தாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

வன காடி சொழியாய் வி ஸ்ரூரவிவடிநகயொழி ||

ஹவதொ விவருதயம் உதூர் | தது வ 'விஷ்ணுஹரிஹ க்ருத்ய வனகா-
 சொந ஹிதொ ஜமக' உதி ஹவதா சுவிஹிதம் ஸ்ரூகா யக் ஜிஷா தூரவொ
 குடிந் ஹெஸ்தூரம் தக் ஸாக்ஷாத் தத்யுந் ஹிந் சுஜெந உவாஹ—
 சுஜெந உவாஹ ||

க. ஜெநாந் ஹாய வரஜ் மஹஜ்யோ த்வணஜீகுத |
 யத் துயொதும் வவஹெந ஜொஹொயம் விமதொ ஜ ||

ஜெநாந் ஹாய ஜெநாந் ஹாயம் வரஜம் நிரதிஸயம் மஹஜ் மொவ்யு
 சுயோ த்வணஜீகுத குதாநாத் விவெகவிஷயம் யக் சவயா உதும் வவ் வாக்யம், தெந
 வவஸா ஜொஹம் சுயம் விமதொ ஜ, சவிவெகவாஹி: சவமதா உத்யுத: || க ||
 கிண—

உ. ஹவாவ்யள ஹி ஹிதாநாடி ஸ்ரூதள விஸ்தாஸொ ஜயா |
 சுவத்ய் கஜவத்ராக்ஷ ஜஹா த்ஜிவி வாவ்யடி ||

ஹவ் உத்யுதி, சவ்யம் ஸ்ரூதயம் ஹி ஹிதாநாம் தள ஹவாவ்யள
 ஸ்ரூதள விஸ்தாஸம் ந ஸங்கெவதம் ஜயா சுவத்ய் சுவத்காஸாக் கஜவத்ராக்ஷ
 கஜவஸ்ய வத்ரம் கஜவத்ரம் ததக் சுக்ஷிணீ யஸ்ய தவ ஸ கூம் கஜவத்ராக்ஷ,
 ஹெ கஜவத்ராக்ஷ ஜஹாத்ஜம் ஹவ் ஜஹா த்ஜி சவி வ சவ்யடி சுக்ஷயம்,
 'ஸ்ரூத்ய' உதி சுநவத்யுதெ || உ ||

ப. தி னொ ராம் அ த் தி யாயம் : வி ச் வ ரு ப தர் ச ந யோ கம்.
 விச்வரூபக்காட்சிக்காக் அர்ஜுநன் பகவானே வேண்டேல்.

பகவானுடைய வைபவங்கள் கூறப்பட்டன. இனி, அர்ஜுநன் “ யான்
 இப்பிரபஞ்சம் முழுவதையும் ஒருஅம்சத்தினால் தாங்கிநிற்கின்றேன் ” (கௌ - சஉ)
 என்று பகவான் அருளியதைக் கேட்டு, — ஈச்வரனுக்குப் பிரபஞ்சவடிவமான ஆதி
 ரூபம் எதுவோ அதனை நேரேகாண விரும்புகிறவனாய்க் கூறலாயினன் :

அர்ஜுநன் சொல்லுவற்றான் :

க. அத்யாத்மம் என்று பெயரிடப்பெற்ற உயர்ந்த ரஹஸ்யமான எந்தத் திரு
 வாக்கானது, என்னை ஈடேற்றும்பொருட்டு உங்களால் அருளிச்செய்யப்பட்டதோ,
 அதனால் என்னுடைய இம்மயக்கம் போய்விட்டது.

அத்யாத்மம் என்பது - ஆத்மாவையும், ஆத்மா அல்லாததையும் பகுத்தறி
 யும் வேறுபாட்டைப் பற்றியது. மயக்கம் போய்விட்டது - பகுத்தறிவில்லாத புத்தி
 தொலைந்துவிட்டது, தீர்ந்துவிட்டது என்றபடி. (க)

மேலும்,

உ. பொருள்களுடைய பிறப்பு இறப்புக்கள் உங்களிடமிருந்து என்னால்
 விரிவாகக் கேட்கப்பட்டன; தாமசையிதம்போலும் விழிகளுள்ளவரே ! மற்றும், குறை
 விராப் பெருமையும் (கேட்கப்பட்டது).

விரிவாக - சுருக்கமாயல்லாமல். — “ கேட்கப்பட்டது ” என்பது தொடரும்(உ)

306

ஃவ்யம் ஃஃபாதி தெ வக்ஷாம் வஸ்ய நெ யொமநெஸ்யூரஸு ||

ந து உரம் விஸூர-ஞவபரம் ஸக்யஸெ ஐ-ஷ்டு-ஷ் அநெநெவ வு-க்ய-
தெந ஸூவக்ஷ-ஷா ஸூக்யெந வக்ஷ-ஷா | யெந கூம் ஸக்யஸெ ஐ-ஷ்டு-
ஃவ்யெந, தக் ஃவ்யம் ஃஃபாதி தெ து-ஷ்யம் வக்ஷாம் | தெந வஸ்ய நெ யொமநு
வெஸ்யூரஸு ஸ்ரெஸூரஸவஸ்திக்ஷு வெஸ்யூரம் யொமம் யொமஸக்ய-கிஸய் ஐ-த்ய-யு-
ஸாஜிய உவாவ ||

கூ. வாவஸூதா ததொ நாஜிநு ஹொயொமெஸ்யூரொ ஹரிஃ |

ஃஸ-யாஜாவ வாய-யாய வரலம் ஸூவநெஸ்யூரஸு ||

வாவம் யயொதெந வு-காரொண உகூரா, ததம் சுமணாம் நாஜிநு யு-த-
நாஷு ஹொஸூ சுஸன யொமெஸ்யூரஸு ஹொயொமெஸ்யூரஃ ஹரிஃ நாராயணம்
ஃஸ-யாஜாவ ஃஸி-பு-தவாஷ வாய-யாய வு-யாஸ-தாய வரலம் ஸூவம்
விஸூர-ஞவ்ஷு வெஸ்யூரஸு || கூ ||

கூ. அநெகவ து நயந்ஷு அநெகாஹூ-தஃஸ-பந்ஷு |

அநெகஃவிவூரணாஷ ஃவூரநெகொஃஷு-தாய-யு-
||

அநெகவது நயந்ஷு அநெகாநி வது ரணி நயநாநி வ யஸிநு ஸூ-
தக் அநெகவது நயந்ஷு, அநெகாஹூ-தஃஸ-பந்ஷு அநெகாநி அஹூ-தாநி விஸூர-
காநி ஃஸ-பநாநி யஸிநு தக் அநெகாஹூ-தஃஸ-பநம் ஸூ-வம், தயா அநெக-
ஃவிவூரணாஷ அநெகாநி ஃவிவூரநி ஸூ-ரணாநி யஸிநு தக் அநெகஃவிவூரணம்
தயா ஃவிவூரநெகொஃஷு-தாய-யு- ஃவிவூரநி அநெகாநி உ-ஷு-காநி ஸூ-ய-பாநி

க்கு (நான்) திவ்யமான கண்ணைக் கொடுக்கிறேன் ; எனது ஈசுவரயோகத்தைப் பார்,

என்னை - விச்வரூபத்தைக்கொண்ட என்னை. இதே - பிரகிருதியினை லாக்ஷ-
தேயான. நீ திவ்யமான எதனால் (என்னைப்) பார்க்கக்கூடாமோ, அந்தத் திவ்யமான
கண்ணை நான் உனக்குக் கொடுக்கிறேன். அதனால் எனது ஈசுவரயோகத்தை [யான்
ஈசுவரனுக்கும்கூட்பொழுது, எனக்கென்று சிறப்பாயமையும் யோகத்தை]ப் பார்.
யோகத்தை - யோகவலிமையின் மாட்சிமையை என்றபடி. (அ)

பகவான் விச்வரூபத்தைக் காண்பித்தல்.

ஸஞ்ஜயன் சொல்லுவற்றான் :

கூ. அரஸனே ! (யாவரினும்) மேனாவராய் யோகிகட்கு ஈசனுய்ள்ள ஹரியா-
னவர் இவ்வாறு கூறிப், பின்பு, ஈசுவரனுடைய திவ்யவடிவத்தைப் பிரதாமகனுக்குக்
காண்பித்தார்.

இவ்வாறு - மேற்கூறியபடி. பின்பு - [திவ்யமான கண்ணைக் கொடுத்தபின்பு
—கூ.]. அரஸனே ! - திருநாஷ்டிரனே ! ஹரி - நாராயணன். திவ்யவடிவத்தை -
விச்வரூபத்தை. (கூ)

கூ. அனேக முகங்களையும் கண்களையும், அனேக அப்புதக்காட்சிகளையும்,
திவ்யமான அனேக ஆபரணங்களையும் உடையதாய், திவ்யமான அனேக ஆயுதங்களை
ஏதேய(விச்வரூபத்தைக் காண்பித்தார்).

கங. ததெஞ்சுவு ஐமதுத்துப் ப்ரவிலகூதெகயா |
சுவஸ்யுதெவதெவஸ்யு ஸ்ரீரெ வாணவஸ்தா ||

தது கவ்யுத் விஸுர-டுவெ வாகவ்யுத் வ்யுத்யு வாகவ்யு ஐமசு க்ருத்யு
ப்ரவிலகூத்யு சதெகயா தெவவித்யுதெ-ஷ்யாதிதெதெதெ: சுவஸ்யுசு த்யுஷ்யவாந்
தெவதெவஸ்யு ஸ்ரீரெ ஸ்ரீரெ வாணவ: சஜெ-ம: ததா || கங ||

கசு. ததவ்யு விஸ்யயாவிஷ்ய: ஹ்யுஷ்யரொதா யநஜய: |
ப்ரணஜு ஸ்ரீரவா தெவ்யு க்ருதாஜிவிரவாஷத ||

தத: தம் த்யுஷ்யா வ: விஸ்யெக ச்ரவிஷ்ய: விஸ்யயாவிஷ்ய: ஹ்யுஷ்யாநி
ரொதிராநி யவ்யு வ: சயம் ஹ்யுஷ்யரொதா வ சவவசு யநஜய: | ப்ரணஜு
ப்ரகதெஷ்யுந மதெக க்ருதா ப்ர-ஷ்யிவ-டுதவ்யுத் ஸ்ரீரவா தெவம் விஸுர-டுவயநம்
க்ருதாஜிவ: மதெவாராயுதம் வாவ-டி-க்ருதவ்யு: வந் சவாஷத உத்யவாந் || கசு ||

கய்யு? யசு சுவா தஸி-தம் விஸுர-டுவம் தசு சஹம் வஸ்யுதீதி வ்யாந-
வ்யு ச்ரவிஷ்ய-வ்யுத் சஜெ-ம உவாவ-

சஜெ-ம உவாவ ||

கரு. வஸ்யுதி தெவாண்டுவ தெவ தெவெ
வவ-தாண்டுவா வுதவிஸெஷ்யவாவாந் |
வ்யுஷ்யாணதீஸம் கதவாவதவ்யு
தீஷ்ய-வவ-தாந-மாஸ்யு திவ்யாந் ||

கங. அங்கே, தேவதைகட்டுத் தேவதையானவருடைய சரீரத்திலே, பல
வகையாகப் பிரித்திருப்பதும், ஒன்றிலே கிற்பதுமான பிரபஞ்சம் முழுவதையும் அப்பொ
ழுது பாண்டவன் பார்த்தான்.

அங்கே - அந்த விச்வரூபத்திலே. பலவகையாக - தேவர்கள், பிதிருக்கள்,
மதஷ்யர்கள் முதலான பேதங்களாக. பாண்டவன் - அர்ஜுனன். (கங)

கசு. அஹ்நம் அந்தத் ததஞ்ஜயன் ஆச்சரியத்தால் வியாபிக்கப்பட்டு, மயிர்
செவிர்த்தவனாய்க் கடவுளைத் தனியால் கன்கு வணங்கி, அஞ்சலிசெய்து கூறலாயினன்.

அஹ்நம் - அவரைப் பார்த்த பின்னர். கடவுளை - விச்வரூபத்தைக்கொண்ட
(பகவானை). அஞ்சலிசெய்து - வணங்குதற்காகக் கைகளைக் கூப்பிடு. (கசு)

(அர்ஜுனன் பகவானை நோக்கி) எவ்வாறு (பேசத்தொடங்கினான்? எனில்)—
“உம்மால் காட்டப்பெற்ற விச்வரூபம் எதுவோ, அதனைப் பார்க்கின்றேன்” என்னும்
தவறு அதுபவத்தை வெளியிடுகின்ற அர்ஜுனன் கூறலாயினன் :

அர்ஜுனன் சொல்லுற்றான் :

கரு. கடவுளே ! உமது சரீரத்திலே ஸகலதேவர்களையும், அவ்வாறே பொருள்
கருடைய பல வகுப்புக்களின் திரள்களையும், பத்மாஸுத்திலிருக்கின்ற ஈசுவரான
ப்ரஹ்மாவையும், எல்லா நிஷிகளையும், திவ்யமான ஸர்ப்பங்களையும் பார்க்கின்றேன்.

கிணு—

கக. சநாநிப்யூணநநவீய-ஃ

சநநவாஹ-ம் ஸஸிஸ-ம் நெத்ரு- |

வஸூரி சுவா ஃபூஹ-ம் தாஸவத்ரு- |

ஹதெஜஸா விஸூரி-ம் தவந்ரு- ||

சநாநிப்யூணத்ரு நுநிஸூ ப்யூம் உ ஸநஸூ ந விநிதெ யஸூ ஸஃ சுயஸு சநாநி-
ப்யூணஃ தம் சுவாஸு சநாநிப்யூணஸு, சநநவீய-ம் ந தவ வீயப்யூ ஸநஃ சுஸி
உதி சநநவீய-ம் தஸு சநநவீய-ம், தயா சநநவாஹ-ம் சநநாஃ ஸாஸவ-
யஸூ தவ ஸஃ சுயஸு சநநவாஹ-ம் தம் சுவாஸு சநநவாஹ-ம், ஸஸிஸ-ம் நெத்ரு-
நெத்ரு-ம் ஸஸிஸ-ம் நெத்ரு- யஸூ தவ ஸஃ தம் உந்நாநித்ய-ம் வஸூரி
சுவா ஃபூஹ-ம் தாஸவத்ரு-ம் ஃபூஹு ஸஸி ஹ-ம் தாஸவத்ரு-ம் வத்ரு-ம் யஸூ தவ ஸஃ
சுவா ஃபூஹ-ம் தாஸவத்ரு-ம் தம் சுவா ஃபூஹ-ம் தாஸவத்ரு-ம், ஹதெஜஸா விஸூரி-ம் உ-
தவந்ரு-ம் தாஸவத்ரு-ம் || கக ||

20. ஃபூவாஸூரிஸூரி-ம் ஹி

வூஹ-ம் சுவஸெகெந ஃபூஸூ ஸவ-ஃ |

ஃபூஸூ-ம் ந-ம் ரதிவ-ம் தவொ-ம்

வொக-ம் ந-ம் வொக-ம் ||

ஃபூவாஸூரிஸூரி-ம் உ-ம் சநாந-ம் ஹி ஸநாந-ம் வூஹ-ம் சுவா விஸூ-
ந-ம் வொகெந வொகெந, ஃபூஸூ ஸவ-ஃ வூஹ-ம் | ஃபூஸூ உ-ம் வொகெந
வொகெந-ம் ந-ம் வொகெந உ-ம் வொகெந-ம் வொகெந-ம் வொகெந-ம் வொகெந-ம்
வொகெந-ம் வொகெந-ம் வொகெந-ம் வொகெந-ம் வொகெந-ம் || 20 ||

சுய உ-ம் 'ய-ம் வொகெந-ம் வொகெந-ம்' உ-ம் வொகெந-ம்

பகவானுடைய விச்வரூபம் (தொடர்கின்றது).

மேலும்,

கக. முதலும் நடுவும் முடிவும் இல்லாதவராய், எல்லையில்லா வீரயத்தையும்
எண்ணிறந்த கைகளையும் கொண்டவராய், சந்திரஸூர்யர்களைக் கண்களாகவும் ஜ்வ
லிக்கின்ற அக்ஷியை முகமாகவும் உடையவராய், தமது ஜனியினால் இப்பிரபஞ்சத்தை
எரிக்கின்ற உம்மைப் பார்க்கின்றேன்.

20. விண்ணுக்கும் மண்ணுக்குமிடையேயுள்ள இவ்விடமும், எல்லாத் திக்குக்
களும் உங்கனொருவராலேயே விராபிக்கப்பட்டுள்ளன. மஹாத்மர் ! உம்முடைய திக்
லைகின்ற ஆச்சரியமான இவ்வடிவத்தைப் பார்த்து, இம்முடிவுக்கும் கலங்குகின்றன.

உங்கனொருவராலேயே - விச்வரூபத்தைக்கொண்ட உங்கனொருவராலேயே.
கலங்குகின்றன - பயப்படுகின்றன ; அல்லது, நடுங்குகின்றன. மஹாத்மா - ஈவத்
தன்மையிலாதவன். (20)

இனி, " (நாம் அவர்களை) வெல்வோமோ ? அல்லது, (அவர்கள் தான்) நம்மை

ஸஃஸயம் சூர்யசு, ததீணயாய வாணவலிஜயஸு வெனகாணிகம் ஐஸ்யாபி உதி
புவுதொ மயவாபு | தம் வஸ்யுவு குஹ—கிணு—

உக. சரீ ஹி சுவா ஸுரஸம்வா விஸணி

கெவீதீதாஃ ப்ராஜிதயொ மூணணி |

ஸூஷ்ருதூ தஹஷி-ஃவிஜஸம்வாஃ

ஸூவணி சுவாஃ ஸூவதிவிஃ வஹூதாவிஃ ||

சரீ ஹி யயூரோதா யொபாரஸு சுவா சுவா ஸுரஸம்வாஃ யெ சுதூ
ம-ஞவாராவதாராய சுவதீணயாஃ வஸ்யாபிஜெவஸம்வாஃ தீதஹூஸம்ஸூதாஃ தெ
சுவா விஸணி ப்ராவிஸணம் ஸூஸூணெ | ததூ கெவீசு லீதாஃ ப்ராஜிதயம் ஸணம்
மூணணி ஸூவணி சுவாஃ சுதூ வலாயதெவி சுஸதூஃ ஸணம் | யுதெ ப்ராது-
வஸ்யாபிதெ உதீராதாபிதீதீதாதி உவஹூ ஸூஷ்ரு சுஸூ ஜமதம் உதி உதூ
தீதஹூஸம் வலிபாரஸம் உ ஸம்வாஃ தெ தஹஷி-ஃவிஜஸம்வாஃ ஸூவணி சுவாஃ
ஸூவதிவிஃ வஹூதாவிஃ ஸம்வ-ஞணயாமிஃ || உக ||

கிணு—

உஉ. ராபூரபிதூ வஸவொ யெ உ ஸாயூரம்

விஸூஸூஸிதள தஸூதஸூஸூவாஸூ |

வெவ்வாரோ? ” (உ-க) என்று அர்ஜுனனுக்கு எந்தஸம்சயம் இருந்ததோ, அதனை
(நீக்கி) நிச்சயிக்கும்பொருட்டு “பாண்டவர்களுக்கு வெற்றி நிச்சயமென்பதைக் காண்
பிக்கிறேன் ” என்று பகவான் இப்பொழுது (அதனை) மேற்கொண்டார் ; (மேற்கொ
ள்ளவே, அவன்) அவரைப் பார்த்துக் கூறுகிறான் :—இன்னும்,

உக. இந்தத் தேவக்கூட்டங்கள் உம்மைப் புகுகின்றன ; சிலர் நடுங்கிக் கைகூப்
பியவராய் (உம்மை)த் துதிக்கிறார்கள் ; மகர்ஷிகள், ஸித்தர்கள் இவர்களது கூட்டங்
கள் “வாய் ” எனக் கூறி, கிரம்பிய துதிகளால் உம்மைத் துதிக்கிறார்கள்.

இந்தத் தேவக்கூட்டங்கள் - போர்புரிகின்ற போர்வீரராய், பூமியின் சுமையை
இறக்கும்பொருட்டு இப்பொழுது மனிதவடிவத்தோடு அவதரித்துள்ள வஸுக்கள்
முதலிய தேவர்களுடைய கூட்டங்கள். அவர்கள் உம்மைப் புகுகின்றவர்களாகக்
காணப்படுகிறார்கள். அவர்களுள், சிலர் ஓடவும்முடியாதவராய் உம்மை அஞ்சிக்
கைகூப்பித் துதிக்கிறார்கள். போரானது எதிரே நேர்ந்தவளையிலே, மகர்ஷிகள் ஸித்
தர்கள் இவர்களது கூட்டங்கள் உற்பாதம்முதலிய கெட்டசகுனங்களைக் கண்டு “உல
கத்திற்கு மங்கலம் உண்டாகு ” எனக் கூறி, (பொருள்)கிரம்பிய துதிகளால் உம்
மைத் துதிக்கிறார்கள். (உக)

விச்வரூபத்தீநுடைய பூச்சரியத்தன்மை.

அன்றியும்,

உஉ. குதீரர்களும், ஆதிதீயர்களும், வஸுக்களும், ஸாதீயர்களும், விச்வே
தேவர்களும், அச்வினீதேவதைகளும், மருத்துக்களும், ணஷ்மபர்களும், கத்தர்வர்

மஸுவ்யசக்ஷாஸுரவலிபஸம்வாரி

வீக்ஷணெ ச்வாம் விஷ்ணிதாபெஸுவ வஸவெ-3 ||

ரூபாதிதாரி வஸவம் யெ வ ஸாயுரி விஸு டெவாரி சபுரிநள வ டெவள ஐரூதபு உபிஷ்வபாபு விதாரி மஸுவ்யசக்ஷாஸுரவலிபஸம்வாரி மஸுவ்யாரி ஹாஹாஹகுஹகுபுஹதயம் யக்ஷாரி காவெரபுஹதயம் ஸஸாராரி விரொவநபுஹதயம் வலிபாரி கவிபாடி யம் தெஷாம் ஸம்வாரி மஸுவ்யசக்ஷாஸுரவலிபஸம்வாரி தெ வீக்ஷணெ பஸுணி ச்வாம் விஷ்ணிதாரி விஸயபு சுவதாரி ஸணி தெ வளவ வஸவெ-3 || 22 ||

யஸாசு—

உக. ரூபம் உஹதெ வஹவ து நெது

உஹாவாஹொ வஹுவாஹொரூவாடி |

வஹொடிஹொ வஹொடிஷ் ராகராயு

டிஷ் ரொகாரி புவ்யிதாஸுராமடி ||

ரூபம் உஹசு கதிபுரோணம் தெ தவ வஹவ து நெது வஹொகி வதுரணி ரூபாதி தெதுரணி வக்ஷுஹொகி வ யஸிந் தசு ரூபம் வஹவது நெது, ஹொ உஹாவாஹொ வஹுவாஹொரூவாடி வஹவொ வாவஹவம் உபிரவம் வாவாபு யஸிந் ரூபெ தசு வஹவாவஹொரூவாடி, கிணு—வஹொடிஹொ வஹொகி உபிராணி யஸிந் தசு வஹொடிஹொ, வஹொடிஷ் ராகராயு வஹொகி டிஷ் ராகராயு விகுதம் தசு வஹொடிஷ் ராகராயு—டிஷ் ராகராயு வஹொகி டிஷ் ராகராயு விகுதம் தசு வஹொடிஷ் ராகராயு—டிஷ் ராகராயு ரூபம் ஸுராமடி ரொகாரி வளகிகாரி பூரணிம் புவ்யிதாரி புவயிதாரி வயெக; தயா ஸஹடி ஸவி || 23 ||

யக்ஷர் அஸுரர் ஸித்தர் இவரது கூட்டங்களும் எவர்களோ, (அவர்கள்) எல்லாருமே ஆச்சரியமடைந்தவராய் உம்மைப் பார்க்கிறார்கள்.

ஊஷ்மபர்கள் - பிதிருக்கள். கந்தர்வர் - ஹாஹா ஹொஹொ முதலானவர். யக்ஷர் - குபேரன் முதலானோர். அஸுரர் - கிரோசநன் முதலானோர். ஸித்தர் - கபிலர் முதலானோர். (உஉ)

விச்வரூபந்நினுடைய பயங்கரத்தன்மை.

எதனால்,

உக. ஏ ! மஹாபாஹோ ! உமது வடிவமானது மிகப்பெரிதாயும், பல முகங்களையும் கண்களையும் பல கைகளையும் துடைகளையும் கால்களையும் பல வயிறுகளையும் உடையதும், பல வக்கிரமான பற்களால் விகாரமாயும் (உள்ளதோ, அதனால்) உலகங்கள் (அவ்வடிவத்தைப்) பார்த்து நடுங்குகின்றன ; நானும் (நடுங்குகிறேன்).

உலகிலுள்ள பிரானிகள் இத்தகைய உருவத்தைப் பார்த்து பயத்தினால் நடுங்குகின்றன ; நானும் அவ்வாறே (நடுங்குகின்றேன்). (உஉ)

உத்ய உதம் காரணம்—

உச. நலிஹுரஸம் தீப்தமெகவண-
வ்யூதாநமம் தீப்தவிஸாதமெத்ரம் |
ஐயக்ஷா ஹி ச்வம் ப்ரவ்யஸிதாந்நாதா
யுகிம் ந விதாதி ஸம் வ விஷ்ணு ||

நலிஹுரஸம் பு-ஸ்யஸ்ய உத்யுதம், தீப்தம் ஜீவித்ய, சுமெகவண-
கமெகெ வண்புரம் ஹயகாரம் நாதாஸஸ்யாதாம் யஸிந் சுவயி தம் ச்வாம் சுமெக-
வணம், வ்யூதாநமம் வ்யூதாநி விவ்யகாநி சூதநாநி சுவாநி யஸிந் சுவயி தம்
ச்வாம் வ்யூதாநமம், தீப்தவிஸாதமெத்ரம் தீப்தாநி ப்ரஜ்ஜிவிதாநி விஸாதாநி விஷ்-
ண்பாநி மெத்ராநி யஸிந் சுவயி தம் ச்வாம் தீப்தவிஸாதமெத்ரம் ஐயக்ஷா ஹி ச்வாம்
ப்ரவ்யஸிதாந்நாதா ப்ரவ்யஸிதம் ப்ரவ்ய-கி சுந்நாதா தம் யஸ்ய ஸம் சுஹம் ப்ர-
வ்யஸிதாந்நாதா ஸந் யுகிம் பெய்யம் ந விதாதி ந மெக ஸம் வ உவஸதம்
தீப்தமெத்ரம், மெக விஷ்ணு || உச ||

சுலாசம்—

உரு. ஐயக்ஷாகாராதாநி வ தெ சுவாநி
ஐயக்ஷேவ காதாநவஸந்திநாநி |
ஐயோ ந ஜாதெ ந மெக வ ஸம்
ப்ரவ்யஸிதெவஸ ஜமந்திவாஸ ||

ஐயக்ஷாகாராதாநி ஐயக்ஷாநி காராதாநி விவ்யகாநி தெ தவ சுவாநி
ஐயக்ஷேவ உவஸஸு காதாநவஸந்திநாநி ப்ரவ்யகாதெ நொகாதாம் ஐயக்ஷம்
சந்தி காதாமம் சந்திபுஸாநி காதாநவஸந்திநாநி சுவாநி, ஐயம் ப்ரவ்யஸிதாந்நாதா-

அதற்கு இது காரணம் :

உச. ஆகாசத்தையனாவிப் பிரகாசிப்பவராய், பல சிறங்களையும் ஜ்வலிக்கின்ற
வித்திர்ணமான கண்களையும் உடையவராய் வாய்நிறந்துள்ள உம்மைப் பார்த்தவுடன்
அப்போ ! (சான்) மனம்செங்கியவனாய், தைரியத்தையும் (மன)அமைதியையும்
அடையவில்லை.

பல சிறங்களை - பயங்கரமான பல உருவங்களை.
மனேனில்,

(உச)

உரு. வந்தாதத்தங்களால் விகாரமாயும், காலாக்கிக்கு ஒப்பாயுமுள்ள உமது
புண்களையே பார்த்தவுடன் (சான்) திக்குக்களை அறியவில்லை ; ஸுகத்தையும் அடைய
வில்லை. தேவரீர்ப்பு சா ! ஜகத்திற்குத் தங்குமிடமே ! ப்ரஸங்க ராகுக.

காலாக்கி - பிரவாகாலத்திலே உலகங்களை எரிக்கும் தி. திக்குக்களை அறிய
வில்லை - உதற்கு. அதற்கு என்னும் பகுத்தறிவோடு அறியவில்லை, திக்குமயங்கியவனாக

விவெகெந ந ஜாநெ ஶ்ஜ-ஞஃ ஜாதஃ சுஷி | சுதஃ ந யவெ ந உவயவெ வ
ஸந- ஸ-வ்ய | சுதஃ ப்ரவீடி ப்ர-ஸந்நா ஸவ நெவெஸ ஜமந்நிவாஸ || ௨௫ ||

யெவெஜா ௪௪ பரராஜ்யஸங்கா சூவீசு, ஸா உ சுவ-மதா | யதஃ—

௨௬. சுஜீ உ சுவா யுதராஷ்ட்ரஸு வு-சூரஃ

ஸவெ- ஸவெஹவாவநிவாயவாண்டெவஃ |

வீஷ்டா நெராணஸூ-தவ-சூ-ஹயா-வஸ

ஸஹாஷ்டீயெரவி யொய-மெவெஃ ||

சுஜீ உ சுவா யுதராஷ்ட்ரஸு வு-சூரஃ டு-யெ-பக-பு-ஹு-தயஃ—

‘கூரபாணாஃ விஸநி’ மதி வ்யவநிதெந ஸ-ஸஙஃ—ஸவெ- ஸவெஹவ
ஸஹிதாஃ சவநிவாயவாண்டெவஃ சவநி ப்ரஹ்ம-வாயவநிதி சவநிவாயாஃ
தெஷா- ஸ-மெவெ, கிணு—வீஷ்டா நெராணஃ ஸ-தவ-சூ- கண- தயா
சவஸ ஸஹ சஹ்டீயெரவி யுஷ்ட-பு-ஹு-தயஃ யொய-மெவெஃ
பு-யா-மெஃ ஸஹ || ௨௬ ||

கிணு—

௨௭. வ-சூ-ரணி தெ சுவரபாணா விஸநி

ஃ-ஷ்ட-பக-ராயாநி ஹய-நகாநி |

கெவி-ம-ஹ-பு-நா-ந-ரெ-ஷ-ம

ஸ-ஃ-பு-ஸு-ஷ்ட-வ-த-நி-தெ-ர-மெ-ஃ ||

ஆகியுள்ளேன். ஆகவே, (உமது காட்சியினாலாகும்) ஸுகத்தை உணரவில்லை. ஆதலால், ப்ரஸந்ந ராகுக.

மர்ஜ-ஸந்ந தனது எதிர்க்குத் தோல்வியைக் காணாதல்.

எவர்களிடமிருந்து தோல்வி வரும் என்னும் ஸந்தேகமானது எனக்கு இருந்ததோ, (அவர்களைப்பற்றி) அதுவும் போய்விட்டது ; ஏனெனில்,

௨௬. திருதராஷ்டிரனுடைய இந்தப் புத்திரர்களனைவரும் அரசருடைய கூட்டங்களோடுகூடவேயும், இந்த பீஷ்மர் துரோணர் ஸுததபுத்திரன் எல்லாரும் நம்முடைய சிறந்தபோர்வீரர்களோடுகூடவும் உம்மை(ப் புகுகிறார்கள்).

திருதராஷ்டிரனுடைய புத்திரர்கள் - துர்யோதனன் முதலியவர்கள்.— “(இச்சுலோகமானது) பதட்டத்தோடு புகுகிறார்கள்” (கக-௨௭) என (அடுத்தசுலோகத்தில்) ஒதுங்கிநிற்பதனோடு தொடரும்.—ஸுததபுத்திரன் - கர்ணன். நம்முடைய சிறந்தபோர்வீரர்கள் - திருஷ்டத்யும்னன் முதலானோர்கள், (௨௬)

இன்னும், (இவர்கள்)

௨௭. வக்கிரமான பற்களால் விகாரமாயும், பயங்கரமாயுமுள்ள உமது வாய்களில் பதட்டத்தோடு புகுகிறார்கள். சிலர் பற்களின் இடைகளில் அகப்பட்டவராய், பொடிப்பொடியாகப்போன தலைகளோடு காணப்படுகிறார்கள்.

வ தூணி சுவாமி தெ தவ க்ஷாரணாஃ க்ஷாராயுதூஃ ஸஹி விஸனி
—கிவிஸிஷாமி சுவாமி?—ஹ்ருக்ராதாமி ஸயாதகாமி ஸயாக்ரானி
கிணு—கெமிசு சுவாமி ப்ரவிஷாநாஃ சப்யே விஜ்ஞாஃ ஸநாநாரொஷா ஸநா-
நாரொஷா சாஸநீவ ஹ்ருதிக் ஸாஹ்ருதிக்ஷே வகுணிக்ஷே வகுணிக்ஷுக்ஷே
உதூராக்ஷே ஸிரோஹிஃ || ௨௭ ||

கயம் ப்ரவிஸனி சுவாமி உதி? சூஹ—

௨௮. யயா நடிநாஃ ஸஹவொஃஸாவெமாஃ

ஸாஹ்ருதேவாஸிசுவா ஸ்வனி |

தயா தவாஃ நரநொகவிராஃ

விஸனி வ தூணிலிவிஜ்ஞனி ||

யயா நடிநாஃ ஸ்வனிநாஃ ஸஹவஃ சுமெகே சுஸாநாஃ வெமாஃ
க்ஷாஸிஸெஷாஃ ஸாஹ்ருதேவ ஸவிசுவாஃ ஸ்வனி விஸனி, தயா தவாஃ தவ
ஹ்ருதிக்ஷே நரநொகவிராஃ சாஹ்ருதேவாஸிசுவாஃ விஸனி வ தூணி
ஸவிவிஜ்ஞனி ப்ரகாஸாநாமி || ௨௮ ||

தெ கிஸ்யுஃ ப்ரவிஸனி கயம் வ உதி? சூஹ—

௨௯. யயா ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநம் வதமாஃ

விஸனி நாஸாய ஸாஹ்ருதேவமாஃ |

ததெயெவ நாஸாய விஸனி நொகாஃ

தவாவி வ தூணி ஸாஹ்ருதேவமாஃ ||

வாய்கள் எப்படிப்பட்டவை?—வக்கிரமான பற்களால் வீகாரமாயும், பயங்கர
மாயும் உள்ளவை. மற்றும், வாயினுள் புகுந்தவரில் சிலர் பற்களின் இடைகளில், கடித்து
மெல்லப்பட்ட மாம்ஸம்போல அகப்பட்டவராய்.....காணப்படுகிறார்கள். (௨௭)

(அவர்கள்) எவ்வாறு வாயினுள் புகுகிறார்கள் என்பது?—(அர்ஜுனன்) கூறு
கிறான் :

௨௮. எவ்வாறு ஆறுகளின் விசையான அனேக கிரோட்டங்கள் கடலியே
எதிர்க்கோக்கி ஓடுகின்றனவோ, அவ்வாறு மனிதல்கிலுள்ள இச்சூரர்கள் எப்பறமும்
இவையென்ற உமது வாய்களுள் புகுகிறார்கள்.

இச்சூரர்கள் - பிஷ்மர் முதலியவர்கள்.

(௨௮)

அவர்கள் எதற்காக எவ்வாறு புகுகிறார்கள் என்பது?—(அர்ஜுனன்) கூறு
கிறான் :

௨௯. எவ்வாறு விட்டில்பூச்சிகள் எரிகின்ற தீயினுள் (தாம்) அழிதற்காக
நிஞ்சுத்தபாபாப்போடி பாய்கின்றனவோ, அவ்வாறே பிராணிகளும் உமது வாய்களுள்
(தாம்) அழிதற்காக நிஞ்சுத்த பாபாப்போடி பாய்கின்றன.

யயா பூஜீஷம் ஜீதநடி சுழிம் வதம்மா: வகிணம் விசுணி நாஸாய
ஸஜீகவெமா: ஸஜீகம் உஜீகுதம் வெம்: மதி: யெஷாம் தெ ஸஜீகவெமா:
ததெயெவ நாஸாய விசுணி தொகா: ப்ராணிநம் தவாவி வத்ராணி ஸஜீக-
வெமா: || ௨௯ ||

கும் வம்:—

நா. தெயிஹுவெஸ மூஸஜாநஸுஜகாசு

தொகாநுஜோநுஜெநெஜீயுஜி: |

தெஜோலிராவதிய-ஜிமதுஜிமது

லாஸஸுவொமூ: ப்ரதவணி விஜ்ஜா ||

தெயிஹுவெஸ சூஸாடியலி மூஸஜாநம் சுஜம் ப்ரவெஸயந் ஸஜகாசு
ஸஜீகம் தொகாநு ஸஜோநு ஸஜீகாந் வஜெநெம் ஜீயுஜி: பீவ்யோநெம் தெ-
ஜோலி: சூவதிய-ஸம்வ்யாவ்ய ஜிமசு ஸஜமம் ஸஹ சுமெண ஸஜீகம் உதெ-
தசு | கிணு—லாஸம்: பீவ்யம்: தவ உமூ: சூமிரா: ப்ரதவணி ஸஜாபம்
கூவ்யுணி ஹெ விஜ்ஜா வ்யாவநஸீம் || ௩௦ ||

யத் ஸவ்ய உமூஸஸாவம், சுதம்:—

நக. சூஷாணி நெ கொ லவாநமூரூபிவ:

நஜோஜ்ஜா தெ நெவவா ப்ரவீடி |

விஜ்ஜாதூலிஜாவி லவகாஜாடி

ந ஹி ப்ரஜாநாதி தவ ப்ரவ்யுஜி ||

சூஷாணி சுய நெ ஜீஷம் சு: லவாநு உமூரூபிவ: சூமிராகாரம்: |
நஜம் சுஜம் தெ தூஷம், ஹெ நெவவா நெவாநாம் ப்ரயாந, ப்ரவீடி ப்ரஸா-
டிம் கூராம் | விஜ்ஜாதூம் விஸெஷெண ஜ்ஜாதூம் உஜாவி லவகாடி சூடின லவ்ய
சூடிம்; ந ஹி யஸாசு ப்ரஜாநாதி தவ கவீயாம் ப்ரவ்யுஜிம் நெஷாடி || ௩௧ ||

மிஞ்சுத் பரபரப்போடு - பரபரப்பு உண்டாகப்பெற்று.

(௨௯)

விச்வரூபத்தின் ஓளி.

மற்றும், நீங்கள்

நா. எளிகின்ற வாய்களால் எல்லாஉலகங்களையும் விழுங்குகிறவராய், ஒளி
களால் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் வியாபித்து எங்கும் ருசிபார்க்கின்றீர்கள். விஷ்ணு!
உம்முடைய கடுமையான ஒளிகள் வெக்கையைச் செய்கின்றன.

அக்ரம் - அதிகமாயுள்ளது. அதனோடு கூடியது - ஸமக்ரம். ஸமக்ரம்-முழுதும்
என்றபடி. விஷ்ணு - எங்குமுள்ள தன்மையன். (௩௦)

(நீங்கள்) இவ்வாறு குரூரமான இயல்புடையவர்; ஆகவே,

நக. குரூர வடிவையுடைய நீங்கள் யார்? எனக்குச் சொல்லவேணும். உமக்கு
மமஸ்காரம். தேவர்களில் சிறந்தவரே! அருள்புரிய வேண்டும். முதலிலுள்ள உம்மை
விசேஷமாய் அறிய விரும்புகின்றேன். ஏனெனில், உமது செய்கையை (கான்) அறிய
வில்லை.

தக் ப்ராப்யுதெ | ஜிக்ஷாஸக்துதிநு உயெபூபகவ்ரஹதீந ஹம்ஸு நாரஜம்
வஜ்ரபிஷ் ஸவவத்யு ககணக்யு | உயா வ்வ வனதெ நிறதாஃ நியுயெத ஹதாஃ
ப்ராபெணெஃ வியொஜிதாஃ வலிவ-ஃஜெவ | நிபிதூதாசும் ஹவ கும் ஜெவ வவபு-
வராலிநு-ஸவெஷுத வாஜெநாவி ஹஜெஷுத ஸராணாம் கெஷ்வாசு ஸவ்யஸாஹ் உதி
உப்யுதெ கஜபூதம் || ௩௩ ||

நக. ஜெராணம் உ ஹ்ஷம் உ ஜியஜ்யம் உ
கண-ஃ தயா-நூநவி யொயவீராநு |

உயா ஹதாஃஷம் ஜிஹி ஜா வ்யுயிஷாஃ

யுயுஷு ஜெதாவி ரணெ வவதூநு ||

ஜெராணம் உ—யெஷு-யெஷு-யொயெஷு-கஜபூதஸ்ய சூஸங்கா தாநு
தாநு வ்யவஹிஸதி ஹமவாநு, “உயா ஹதாநு” உதி | த-த- ஜெராணஹ்ஷயொஃ
தாவசு ப்ரவியிஷு சூஸங்காகாரணம் | ஜெராணஸூ-யந-வெபூபகவ்யாயுஃ ஹிஷு-
ஷு ஸவவத்யு, சூதஸ்ய விஸெஷ-தம் உயா-ஃ உஷுஃ ஹ்ஷயு ஸவ்யஜி-த்யு-ஃ ஹிஷு-
ஷு ஸவவத்யு வரஸா-ராஜெண உ-உயா-ஃ கஜபிஷ், த உ வராஜிதம் | தயா ஜிய-
ஜ்யம், யஸ்ய விதா தவஃ உரதி “ஜெ வ-தூஷு ஸிரஃ ஹ-ஜிஜ வாக்யிஷு-
யம், தஸ்யாவி ஸிரஃ வதிஷு-தி” உதி | கணெ-நா-வி வாவவத்யு-யா கஜெவயயா
ஸக்யா ஸவவத்யு ஸ-வ்யு-வ-த்யு-ஃ; கயம் காநீநம் யதஃ, கதஃ தம் நாமஜெவ

மாத்திரமன்தேரே கிடைக்கின்றது. பகைஞரை - துர்யோதனன் முதலானோரை. எதிரி
யற்ற - இடர்செய்பவனில்லாத. கொல்லப்பட்டார்கள் - உயிரை விட்டுப் பிரிக்கப்பட்ட
டார்கள். இடது கையினாலும் அர்ஜுனன் அம்புகளைத் தொடுத்துஎய்தலால், “ஸம்ய
ஸாகி” எனப்படுகிறான். (௩௩)

நக. என்னால் கொல்லப்பட்ட துரோணரையும், பீஷ்மரையும், ஜயத்ரதனையும்,
கர்ணனையும், அவ்வாறே மற்றைய யுத்தவீரர்களையும் நீ கொல் ; கலங்காதே ; யுத்தத்
தைச் செய். (நீ) யுத்தத்தில் எதிரிகளை வென்றுவிடுவாய்.

அர்ஜுனனுக்கு எந்தெந்தப் போர்வீரர்களிடத்து ஸம்சயமோ, அந்தந்தப்
போர்வீரர்களை, பகவான் “என்னால் கொல்லப்பட்ட” என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்.
இனி, துரோண பீஷ்மர்களிடத்து முதலில் சங்கைக்குக் காரணம் வெளிப்படையா
யிருக்கின்றது. துரோணரோ வில்வீத்யைக்கு ஆசிரியர், திவ்வியமான ஆயுதங்களை
யுடையவர் ; அன்றியும், தனக்கு [அர்ஜுனனுக்கு]ப் பிரியமான முக்கிய குரு. பீஷ்ம
ரும் தமதிஷ்டப்படி நடக்கும் சாவினைக் கொண்டவர், திவ்வியமான ஆயுதங்களையுட
ையவர் ; அன்றியும், பரசராமனோடு துவந்தயுத்தத்தை [ஒருவரோடொருவர் எதிர்த்
தலை] அடைந்தார், தோற்கச்செய்யப்பட்டவிலை. “எனது புத்திரனுடைய தலையை
எவன் நிலத்தில் வீழ்த்துவானோ, அவனுடைய தலையும் விழுந்துவிடும்” என்று எவ
னுடைய தகப்பன் தவம்புரிக்கின்றானோ, (அந்த) ஜயத்ரதன் அவ்வாறே (திவ்வியமான
ஆயுதங்களையுடையவன்). கர்ணனும் இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட தவறாத சக்தி
என்னும் ஆயுதத்தையுடையவன், ஸூர்யனுக்கு மகன் ; இவன் கன்னியைக்குப் பிறந்த

நிஷிபுதி! ஐயா மஹாநு சுவம் ஜஹி நிரிதரோதென | ரா வ்யுயிஷ்டா, தெஷு:
ஹம் ராகாஷ்டீ: | யுபயுஷ்ண ஜெதாவமி டாயெபுயதவ்ருஷுத்ந ரணெ யுபெ
வவதூநு ஸத்ருதி || ௩௪ ||

ஸம்ஜய உவாச ||

௧௫. னாதஜ்ஞசுபா வவநம் கௌவவஸு

க்யதாஜயீவெவ்வோந: கிரீடி |

நஜ்ஞசுபா ஹிய னாவாஹ க்யஜ்ஞ

ஸமஜ்ஞம் ஹிதஹித: ப்ரணஜ ||

னாதசுபா வவநம் கௌவவஸு ப்ருவெபூதம், க்யதாஜயீவெவ்வோ-
வோந: சுவோந: கிரீடி நஜ்ஞசுபா, ஹிய: பூந: னவ ச்ருஹ உதூவாந
க்யஜ்ஞம் ஸமஜ்ஞம் ஹயாவீஷ்டஸு டா:வாவீவாதாசு, ஸ்லஹாவீஷ்டஸு வ
ஹ்ஷ்டாஜ்வாசு, சுபாபாபுண்புதெத்ருகெ ஸதி ஸ்ரஷ்ணா க்ராவரோய:;
தெத வாவ: சுபாபவம் ரிஷ்ஸஸ்கம் யசு ஸ: மஜ்ஜ: தெத ஸஹ வதூத உதி |
“ஸமஜ்ஞம் வவநம் ச்ருஹ” உதி வவநகியாவீஸெஷ்ணஸு னாதசு | ஹிதஹித:
பூந: பூந: ஹயாவீஷ்டவெசா: ஸந ப்ரணஜ ப்ரஹ்: ஹிதூ, “சுஹ” உதி
வ்யவஹிதெத ஸம்வஸ: ||

கசு சுவஸரெ ஸம்ஜயவவநம் ஸாவிபூயஸு | கயஸு ? ட்ரோணாஜிஷா
சுபூமெத மதெஷா சுஜெயெஷா வதூஷ்டா, நிராஸ்யம் டாயெபுயதம்

வகுதலால், பெயரைக்கொண்டே அவனைக் குறிப்பிட்டுக்காட்டுகிறார். என்னால்
கொல்லப்பட்டவர்களை நீ காரண[விபாஜி]மாத்திரமாகக் கொல். அவர்களை அஞ்
சாதெ. எதிரிகளை - துர்யோதனன்முதலிய பனைவர்களை. (௩௪)

அர்ஜுனன் விச்வருபத்தை வணங்கித் துதித்தல்.

ஸஞ்ஜயன் சொல்லவற்றான்:

௧௫. நகிங்குகிந்த கிரீடியானவன் [அர்ஜுனன்] கேசவனுடைய இத்திரு
வாக்கைக் கேட்டு, நெருஷ்ணனை அஞ்சலிசெய்து நமஸ்கரித்து, தழதழத்த குரலோடு
மிகவும் அஞ்சியவனாய் நன்றாகவணங்கி மீண்டுமே பேசலாயினன்:

இத்திருவாக்கை - கீழ்க்கூறியதை. கிரீடி - (கிரீடத்தையுடையவன்). பயத்தி
னால் வியாதிக்கப்பட்டவனுக்கு வருத்தம் வந்துதாக்குகையினாலும், அன்பினால் வியா
திக்கப்பட்டவனுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாவதனாலும் கண்கள் கண்ணீர்களால் நிரம்ப,
அங்கணம் (தொண்டையிலே) சுபத்தால் குரலுக்குத் தடை (உண்டாகின்றது); அத
னால் வார்த்தைக்குச் செவ்வையில்லாமையும், ஒலிமழுங்கிய தன்மையும் எதுவோ,
அது - தழதழத்த குரல். இது - “தழதழத்த குரலோடு வார்த்தையைப் பேசினான்”
என்ப பொருளென்னும் வினைக்கு விசேஷணம் என்க. மிகவும் அஞ்சியவனாய் - அடிக்க
டி பயத்தினால் வியாதிக்கப்பட்ட மனத்தினனாய். (“பேசலாயினன்” என்பது) -
“வணங்கிப் பேசலாயினன்” என, ஒதுங்கி நிற்கும் “வணங்கி” என்பதனோடு
தொடரும்.

இச்சமயத்திலே ஸஞ்ஜயன்வார்த்தை உட்கருத்துடையது.—எப்படி?—
“வெல்லமுடியாத துரோணர் முதலிய நல்லவரையும் அர்ஜுனன் கொன்றுகிட்டால்,

நிலைக: ஸ்வ இதி சிவா யுதராஷ்ட: ஜயம் வாதி நிராஸ: ஸங் ஸநிம் கரிஷ்டி,
தக: ஸாணி: உபயெஷா ஸவிஷ்டி இதி | தடிவி ந அஸுளஷீக் யுதராஷ்ட:
ஸவிதவ்யஸாச || ௩௩ ||

சுஜி-கந்த உவாஹ ||

நகர. ஸ்ரீராம ஹ்ருஷீகேஸ தவ ப்ரகீத்ய-
ஜயத் ஹ்ருஷ்யத்யநாரஜ்யதே வ |
நக்ஷாண்வி லீதாநி பிஸோ ஜ்வணி
வஸவெ-நநேஷுணி வ வஸிவஸம்வாஃ ||

[illegible]

அந்நவன் தூர்யோதனன் சார்பற்றவனாய் நிச்சயமாகக் கொல்லப்பட்டவன் தான் என்று திருதராஷ்டிரன் நினைத்து, வெற்றியிலே ஆசை நீங்கியவனாய் ஸமாதானத்தைச் செய்துகொள்வான் ; அப்பொழுது இருவர்க்கும் ஆற்றுதலுண்டாகும் ” என்பது (உட்கருத்து). திருதராஷ்டிரன் விதிவசத்தினால் அதனையும் கேட்கவில்லை. (௩௫)

அர்ஜுனன் சொல்லுவதற்குள் :

நா.க. ஹ்ருஷிகேச ! உம்மைப் புகழ்வதனால் உலகம் மகிழ்கின்றது ; (உம்மிடத் துப்) பிரீதியையும் அடைகின்றது. ராஜ்யஸர்கள் திகில்பட்டவராய் திக்குக்களை ஒடு கிறார்கள். அன்றியும், ஸித்தர்கள் கூட்டமெல்லாம் (உம்மை) வணங்குகின்றனர். (இதெல் லாம்) பெருந்தமரானது.

(இது) நேரானது.—அது யாது?—உமது பெருமையைச் சொல்வதனால், கேட்பதனால், உலகம் மகிழ்வுறுகின்றது என்பது யாதோ, அது சரியானது, ஏற்றது என்றபடி.—அல்லது, “ஏற்ற” என்பதை - உரியபொருளுக்கு விசேஷணமாகக் கொள்ளலாம்). பகவான் மகிழ்ச்சிமுதலியவற்றிற்கு ஏற்ற உரியபொருள் ; ஏனெனில், ஈச்வரன் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவும், ஸுஹிருத்தமாம் என்க, அவ்வண்ணமே, (உலகம் உம்மிடத்துப்) பிரீதியையும் அடைகின்றது; அதுவும் [அவ்வாறு பிரீதியை அடைதலும்] - உரியபொருளான (உம்மை நோக்கி) என்று உரைக்க. மேலும், ராக்ஷஸர்கள் பயத்தினால் வியாபிக்கப்பட்டவராய்த் திக்குக்களைச் செல்லுகிறார்கள் ; அதுவும் - ஏற்ற உரியபொருளாகிய (உம்மை நோக்கி என்க). அன்றியும், கபிலர் முதலான வரீத் தரது கூட்டமெல்லாம் (உமக்கு) நமஸ்காரத்தைச் செய்கின்றன ; அதுவும் - ஏற்ற (பொருளாகிய உம்மை நோக்கி) என்க. (நக்)

ஹவதொ ஹஷ்டாபிவிஷயகெ ஹெதம் டிஸ்யதி—

௩௭. கஷாஸ்து தெ ந நஜெரநுஹாதுநு
 மநீயவெ ஸ்ரஹ்ணோ஽வ்யாபிககெது-
 ஈநஹ் டெவெஸ ஜிமநீவாவஸ
 சுவசக்ஷரம் வடிவஸ்தூதரம் யசு ||

கஷாஸ்து ஹெதொஃ தெ துஸ்யம் ந நஜெரநு ந நஜிஸ்யயபூஃ ஹெ
 ஹெஹாதுநு மநீயவெ மாரூதராய; யசுஃ ஸ்ரஹ்ணோஃ ஹிரண்யஹ்யஸ்ய சுவ
 ஸ்ரபிககபூ காரணஸு சசுஃ கஷாஸு ஸ்ரபிககெது-
 கயஸு வாதெ ந நஜிஸ்யயபூஃ? சசுஃ ஹஷ்டாபிநாம் நஜிஸ்யாஸ்ய வஸ்யாஃ க்யு சஹபுஃ விஷயஃ ஹ்யுபூஃ | ஹெ
 ஈநஹ் டெவெஸ ஹெ ஜிமநீவாவஸ சுவஸு சக்ஷரம் தசு வாரம், யசு வெடாஹெஷா
 ஸ்ரூயதெ | கிம் தசு? வடிவஸு ஹதி | வசு விஷ்வேநய, சஸசு வ யசு நாவஸ்தி
 ஹதி ஸுபிஃ | தெ உவாயிஹ-ஹெ வடிவஸு யஸ்ய சக்ஷரஸ்ய, யபாரெண வடி-
 வஸ்தி ஹதி உவயயபுதெ | வாரஸ்யபூதஸ்ய வடிவஸ்தொஃ வாரம் தசு, யசு சக்ஷரம்
 வெடிவிடிஃ வடிவி | தசு க்ஷெவ, ந சந்யசு ஹதி க்ஷிப்யாயம் || ௩௭ ||

வாமரஸி ஸுஸதி—

பகவான் மகிழ்ச்சி முதலானவற்றிற்கு உரியபொருள் என்பதிலே (அர்ஜு-
 னன்) காரணத்தைக் காட்டுகிறான் :

௩௭. மஹாத்மஃ! மிகப்பெரியவராய் ப்ரஹ்மாவுக்கும் மூலகாரணமான உம்மை
 (அத்தவித்தர்கள்) எதனால் வணங்காமலிருப்பார்கள்? [வணங்கவேவணங்குவார்கள்].
 முடிவில்லாதவரே! தேவர்களை ஆள்பவரே! உலகத்திற்குத் தங்குமிடமே! அழியாப்
 பொருளும், உண்மையும், இன்மையும், மேலானதும் எதுவோ அதுவும் நீரே.

எதனால் - எக்காரணத்தால். ப்ரஹ்மாவுக்கு - ஹிரண்யகர்ப்பனுக்கு. அவர்கள்
 எவ்வாறு (உம்மை) வணங்காமலிருப்பார்கள்? [வணங்கவே வணங்குவார்கள்]. (மூல
 காரணமான மிகப்பெரிய மஹாத்மா) ஆதலால், நீங்கள் மகிழ்ச்சி முதலியவற்றிற்
 கும், நமஸ்காரத்திற்கும் ஏற்ற உரியபொருள் என்றபடி. வேதாந்தங்களில் எது
 வெளியிடப்படுகின்றதோ, அந்த மேலான அழியாப்பொருள் நீங்களே.—அது
 யாது?—உண்மையும், இன்மையுமாம் என்பது. உண்மையென்பது - உள்ளது;
 இன்மையென்பது - எதனைப்பற்றி இல்லையென்னும் உணர்வு (உண்டாகின்றதோ,
 அது). அந்த அழியாப்பொருளுக்கு அந்த உண்மை இன்மை இரண்டும் உபாதியா
 யுள்ளவை; (அப்பொருள்) உண்மை எனவும், இன்மை எனவும் அவற்றின் வழியாக
 உபசாரவழக்கினால் கூறப்படுகின்றது. மற்று, வாஸ்தவத்தில்,—வேதத்தை உணர்ந்த
 வர்கள் எதனை அழியாப்பொருளாகக் கூறுகிறார்களோ, அது - உண்மை இன்மை
 இரண்டிற்கும் அப்பால் உள்ளது. அது நீங்களேதான், வேறு இல்லை என்பது
 கருத்த.

(௩௭)

(அர்ஜுனன் பகவானை) மீண்டும் துதிக்கின்றான் :

நஅ. சுவரஹிஷேவஃ வாருஷஃ வாராணஃ
 சுவரஹு விஸுஹு வரம் நியாதது |
 வெத்ராவமி வெஷ்டம் உ வரம் உ யாஜ
 சுவயா ததம் விஸுநகராவ ||

சுவர ஸுரஹிஷேவஃ, ஜமதஃ ஸுஷ்டுக்ஷாஸி | வாருஷஃ வாரி ஸயநாஸி,
 வாராணஃ விரம்தமஃ சுவர ஸவ வசஹு விஸுஹு வரம் ப்ரக்யஷ்டம் நியாதம்
 நியயதெத ஸஸிநு ஜமச ஸவபும ஷீமாபுமயாடின உதி | கிணு—வெத்ரா சுவமி, வெஷி-
 தா சுவமி ஸவபுமெஸு வ வெஷ்டஜாதஸு | யசு உ வெஷ்டம் வெஷ்டநாஹபும தடிவி
 கூம், வரம் உ யாஜ வரஃ. வடிம் வெவ்ஷ்டவடி | சுவயா ததம் வுராவம் விஸு
 ஸரீஷ்டு, ஹே சநகராவ || நஅ ||

கிணு—

நக. வாயுய-ரொழிவ-ரணஸுராஃ
 ப்ரஜாவதிஷ்டம் ப்ரவிதாஜஹஸு |
 நஜோ நஜெஷ்டவஸு ஸஹஸுக்ஷுசு
 வ-நஸு ஹதியொழிவி நஜோ நஜெஷ்ட ||

வாயுஃ கூம் யஜி உ சஸுதி வரணஃ சவாம் வதிஃ ஸஸாஃ உஷ்டரஃ
 ப்ரஜாவதிஃ சுவம் கஸுவாடிஃ ப்ரவிதாஜஹஸு விதாஜஹஸுவி விதா ப்ரவி-
 தாஜஹி, ப்ரஹ்மணோவி விதா உத்யபுடி | நஜோ நஜி தெ துஷ்டு சவஸு
 ஸஹஸுக்ஷுசு | வ-நஸு ஹதியொழிவி நஜோ நஜி தெ | ஸஹஸோ நஜி-

நஅ. நீங்கள் முதற்கடவுள், பழைமையான புருஷன்; நீங்கள் இப்பிரபஞ்சத்
 திற்குச் சிறந்த தங்குமிடம்: அறிபவராகவும், அறியப்படும் பொருளாகவும், உயர்ந்த
 நிலையாகவும் இருக்கின்றீர்கள்: அளவிறந்த வடிவினரே! உம்மால் எல்லாம் வியாபிக்
 கப்பட்டுள்ளன.

நீங்கள் உலகத்தைப் படைப்பவராதலால், முதற்கடவுள். சரீரத்தில் தங்குவ
 தனால், புருஷன் என்க. தங்குமிடம் - மகாப்பிரளயம் முதலியவற்றில் பிரபஞ்சமெல்
 லாம் தங்குமிடம். அறியப்படும்பொருள்வர்க்கமெல்லாவற்றையுமே நீங்கள் அறி
 பவராக இருக்கிறீர்கள். அறியப்படும்பொருள் எதுவோ, அதுவும் நீங்களே.
 உயர்ந்த நிலை - எங்குமுள்ள பொருளினுடைய யாவற்றினும் மேம்பட்ட நிலை. (நஅ)

அன்றியும்,

நக. வாயுவும், யமனும், அக்னியும், வருணனும், சந்திரனும், ப்ரஜாபதி
 யும், ப்ரபிதாமகனும் நீரே. நமஸ்காரம்; உமக்கு நமஸ்காரம் ஆயிரத்தடவை இருப்ப
 தாக. மீண்டும் மீண்டும் உமக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

வருணன் - ஜலத்திற்கு அதிபதி. ப்ரஜாபதி - கச்யபர்முதலிய ப்ரஜாபதி. ப்ர
 பிதாமகன் - பாட்டனுக்கும் தகப்பன், ப்ரஹ்மாவுக்கும் தகப்பன் என்றபடி. (பாட்டன்
 பிதாமகன் - ப்ரஹ்மா.) நமஸ்கரித்தல் என்னும்வினை பலமுறை திரும்பத் திரும்ப

ஸாரக்ரியாபூவாதிசணகம் க்ஷவஸுவா உஷுதே | 'வாநஸு' 'ஹுயொரவி'
உத் ஸ்ரீபாபத்யுத்யாசு கவரிதொஷ்டு சூக்தம் டஸபுயதி || ௩௯ ||

தயா—

சா. நஃ வாரவூதய வுஷுதஜ்ஜெ
நஜொரவூ தெ ஸவந்த வாவ ஸவ-
சுநணவிய-பாதிதவிசு, உஷ்டு
ஸவ-ஃ ஸஜாவூஷி ததொரவி ஸவ-ஃ ||

நஃ வாரவூசு வ-திரவூஷாஃ டிஸி க-ஷ்டு, சுய வுஷுதஃ கவி
தே | நஜொரவூ தெ ஸவந்த வாவ ஸவபூஸா டிக்ஷ ஸவ-தூ ஹிதாய ஜெ
ஸவ- | சுநணவிய-பாதிதவிசு, ஃ சுநண வியபூ கஸ்ய, கரி-ஃ விசு-ஃ கஸ்ய |
விய-ஃ ஸாபி-ஃ, விசு-ஃ வாராகு-ஃ | வியபூவாநவி கஸ்யிசு ஸகூ-வயாடி-
பிஷயே ந வாராகு-ஃ, ஃ ஃவாராகு-ஃ, ஃ வா | சு-ஃ சுநணவிய-ஃ கரி-தவிசு-
ஃ உத் சுநணவிய-பாதிதவிசு-ஃ | ஸவ-ஃ ஸஜவூ ஜகசு ஸஜாவூஷி ஸஜி-
வாகெசு சூக்தா வூவூஷி யதஃ, ததஃ தவூசு சுவி ஹவனி ஸவ-ஃ க்ஷ
வயா விநாப-ஃ ந கி-ஃ கவி உதி கவிபூய-ஃ || ௪௦ ||

யதஃ க்ஷ-ஃ க்ஷ-ஃ க்ஷ-ஃ க்ஷ-ஃ க்ஷ-ஃ க்ஷ-ஃ க்ஷ-ஃ க்ஷ-ஃ க்ஷ-ஃ க்ஷ-ஃ

வருதிக் கணக்கிதலானது “தடவை” என்பதனால் உணர்த்தப்படுகின்றது. “மீண்
மே, மீண்டும்” என்பது - விச்வாஸம், பக்தி இவற்றின் பெருக்கத்தால் தணக்கு [அர்
க-ஃ க்ஷ-ஃ] திருப்தியின்மையைக் காட்டுகின்றது. (௩௯)

அவ்வண்ணமே,

சா. முன்னும், பின்னும் உமக்கு கமஸ்காரம்: ஏ! எல்லாமே! எங்குமே உம
க்கு கமஸ்காரம் இருப்பதாக. அளவிலா விரியத்தையும், அளவிறந்த பராக்கிரமத்தையும்
உடைய நீங்கள் எல்லாவற்றையும் வியாபித்துக்கொள்கிறீர்கள்; அதனால், எல்லாமாக
இருக்கிறீர்கள்.

முன் - கிழக்குத்திசையிலே. எங்குமே-எல்லாத்திசைகளிலுமே, உமக்கு - எங்கு
முன்ன உமக்கு, விரியம் - வல்லமை. பராக்கிரமம் - துணிவு. ஒருவன் வல்லமையுள்ளவ
ருமீதும், பகைவரைக்கொன்றுதல் முதலான விஷயத்திலே துணிவதில்லை; அல்லது,
மத்தமான துணிகையுடையவனாக இருக்கலாம். நீங்களோ, அளவிலா வல்லமையை
யும், அளவிறந்த துணிகையும் உடையவர். ஆத்மாவாகிய ஒன்றினால் ஜகத்துமுழுவ
தையும் வியாபிப்பித்துள்ளதனால், நீங்கள் கைலாசமாக இருக்கின்றீர்கள்: நீங்களில்
வாத ஒன்றும் இல்லை என்பது கருத்து. (௪௦)

அர்ஜுனன் பகவானை மன்னிப்புக் கேட்பதல்.

உமது மகிமையை அறியாமையினால் நான் குற்றமுள்ளவனாக இருக்கின்றேன்;
ஆதலால்,

சக. வஸவெதி சக்வா பூஸஸம் யஜுத்ஸு
 ஹெ க்ருஷ்ண ஹெ யாஜவ ஹெ வஸவெதி |
 சுஜாநதா உஹிராமம் தவெஷு
 யா பூஜாஹ்ருணயெந வாஜஸி ||

சஉ. யஜுவஹாவாஸாய-உஸுத்ஸுதொஜஸி
 விஹாரஸயூஸநஹொஜநெஷு |
 வனகொஜய வாஜஸுஷுத தத்ஸுஷுஷு
 ~ தத்ஸுயெ சுவாஹெஷுஷுஷு ||

வஸவா ஸகாமவயாஃ உதி சக்வா ஜூக்வா விவரீகஸம்யூ பூஸஸம்
 சுஹிஷ்ருய பூஸஸ்ய யசு உத்ஸம் ஹெ க்ருஷ்ண ஹெ யாஜவ ஹெ வஸவெதி வ சுஜா-
 நதா சுஜாமிநா உஹிஷு | கிஸு சுஜாநதா உதி ? சூஹ-உஹிராமம் உஹொத்ஸம்
 தவ உஷு ஸம்ஸுஸு விஸுஸுஷு | “தவ உஷு உஹிராமம் சுஜாநதா” உதி
 ஹெயயிகாஸுநுந ஸம்ஸுஸு : | ‘தவெஷு’ உதி வாஃ யதி சுஹி, தஹா ஸாஹ-

சக. உம்முடைய இந்த விச்வரூபத்)தையும், மஹிமையையும் அறியாத என்-
 னால், (உம்மைத்) தோழனென்று கினைத்து அசட்டையினாலாவது அன்பினாலாவது
 “அடே ! க்ருஷ்ண ! அடே ! யாதவ ! அடே ! நண்ப ! ” என்று எது துடுக்காகக் கூறப்-
 பட்டதோ, (அதனை மன்னிக்கும்படி உம்மைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்).

சஉ. அன்றியும், விளையாட்டிலும், படுக்கையிலும், ஸபையிலும், புசித்தலி-
 லும், தனிமையாயிருக்கும்பொழுதாயினும், (தோழர்களுடைய) முன்னிலையிலாயினும்
 அது[அவமதிப்பு] (உண்டாகும்படி என்னால்) கேலிக்காக அவமதிக்கப்பட்டிருக்கின்றீர்
 என்பது எதுவோ, அதனை மன்னிக்கும்படி, அளவிடமுடியாத உம்மை நான் கேட்டுக்
 கொள்கிறேன்.

தோழன் - ஸமமான வயதுள்ளவன். கினைத்து - மயக்க அறிவினால் அறிந்து.
 அறியாத - அறிவில்லாதமுடனான. —எதனை அறியாத என்பது ? —கூறுகிறார் : ஈச்வர
 னானஉமது பெருமையை, இந்த விச்வரூபத்தை. “தவ உஷு உஹிராமம் சுஜாநதா”
 என வையதிகரண்யமாக[ஒரேபொருளைக் குறியாதவண்ணம்]கூட்டுக. “தவெஷு”
 என்பது பாடமாயின், அப்பொழுது ஸாமாநாதிகரண்யமேதான் [ஒரேபொருளைக்
 குறித்துநிற்குந்தன்மையேதான்]. (தவெஷு என்றபாடத்தில், உஷு என்பது -
 ஒன்றன்பால்; உஹிராமம் என்பது - ஆன்பால். ஆகவே, முந்தினது பிந்தினதைத்
 தழுவாது. எனவே, உஷு என்பதற்கு - “விச்வரூபத்தை” என்றும், உஹிராமம் என்-
 பதற்கு - “யோகைச்வர்யம் முதலியபெருமையை” என்றும் பொருள்கொள்க. பிந்-
 தின பாடத்திலோ, உஷு என்பது - உஹிராமம் என்பதைத் தழுவாமெனக்காண்க. இவ்-
 வாறாக, முதற்பாடத்திலுள்ள உஷு உஹிராமம் என்னும்சொற்கள் வெவ்வேறு பொ-
 ருள்களை குறித்துநின்றன என்றும், இரண்டாம் பாடத்திலுள்ள உஷு உஹிராமம்

காரணமெனவோ ! உயர்வானவர்களுக்கெனவோ, ப்ரணயென வாதவி,
ப்ரணயோகாரி வெண்ணிலைத் தீயிலுள்ள, தெனாவிகாரணென யக உதவாந்
கவரி ! சக !

யது அவமாவாயிடுவோ வரிமாவாயுயோகநாய அவதூதகம் வரி-
மாதகம் அவரி மவலி கூடு—கூ ?—விமாரஸயுயாவதவோகிதெஷு, விவரணம்
விமாரஸம், ஸயகம் ஸயுயா, சூலகம் சூலுயாயிகா, மோககம் கடிதம், உகி வகதெஷு
விமாரஸயுயாவதவோகிதெஷு, வாகம் வரோகம் ஸந் கவதூதகம் கவரி
வரிமாதகம் கவரி ; அவ வாதவி மெ அவதூதகம், தக வாதகம்—தவதூதகம் சூயா-
விவெஷணாயகம்—வூதூதகம் வக கவதூதகம் கவரி தக வாதகம் கவராபகாதம்
கவாதெய கவரி காரணென கவாத் கவதூதகம் கவதூதகம் கவதூதகம் கவதூதகம் || சஉ ||

யகம் கவரி—

சக. விதாதவி கவாகவூ வராவரவூ

கவதூதகம் வதூதூதகம் மாரகம்—மாரகம் !

த கவதூதகம் வதூதூதகம் கவதூதகம்

கவதூதகம் வதூதூதகம் கவதூதகம்

விதா அவரி கவதூதகம் கவரி கவாகவூ வராவரவூ
வராவரவூ கவதூதகம் கவதூதகம் கவதூதகம் விதா, வதூதூதகம் வதூதூதகம்,
யகம் மாரகம் மாரகம் மாரகம் ! கவதூதகம் மாரகம் கவதூதகம் கவதூதகம் ? கவதூதகம்—
த கவதூதகம் கவதூதகம் கவதூதகம் ! த கவதூதகம் மாரகம் மாரகம், கவதூதகம் கவதூதகம்

என்னும் சொற்கள் ஒரே பொருளைக் குறித்து நின்றன என்றும் ஆராய்க.) அசட்டை
வினா - (வேத விஷயங்களில்) சித்தம் சித்தியுள்ளமையால், அன்பாவது - சினைகத்
தாலுண்டாகும் நம்பிக்கை. அது காரணமாகவும் எதனைக் கடையுள்ளேனோ, (அத
னை மன்னிக்க.)

கேலிக்காக நீங்கள் அவமதிக்கப்பட்டிருக்கின்றீர்கள்.—எங்கே?—வினாயா
பதி.....முதலியவற்றிலே. அது என்னும்சொல் வினையை விசேஷிக்கும்பொருளின்
மேல் நிற்பது. (சுலோகத்தின் மொழிபெயர்ப்பைப் பார்த்து, இதனை அறிந்துகொ
ள்க.) அதனை - அபராதஸமூகத்தையெல்லாம், அளவிடமுடியாத - ப்ரமாணங்களைக்
கடத்திற்றீர்கள்.

எனினில், நீங்கள்,

சக. ஸ்தாவரஜங்கமமான இவ்வுலகிற்குத் தகப்பனாக இருக்கின்றீர்கள்.
பூஜிக்கத்தக்கவரும், மிகப்பெரிய குருவும் நீங்களே. உமக்கு ஒப்பானவன் இல்லை.
நீகாற்ற மாட்சிமையையுடையவரே ! உயர்ந்தவனுள் வேறொருவன் மூவுலகிலும் ஏது ?

உலகத்திற்கு - பிராணிவர்க்கத்திற்கு. நீங்கள் இவ்வுலகிற்குத் தகப்பன்மாத்
திரமல்லர். (பாவராலும்) பூஜிக்கத்தக்கவருமாம் ; மிகப்பெரிய குருவாதலின்.—நீங்
கள் எக்காரணத்தால் மிகப்பெரிய(குரு)என்பது?—கருகருர் : உமக்கு ஒப்பான
வன் இல்லை. இரண்டு ஈசுவரர்கள் இருக்கவேமுடியாதது ; ஒரு ஈசுவரனைக்காட்டிலும்

சுஜி-கம் மீதழ் உவமஹு, உவஸம்ஹு-தூ விஸுர-ருவம், ப்ரியவவநெத
சுஸுராவயநு ஸ்ரீஹவாநு உவாஅ—

ஸ்ரீஹவாநு உவாஅ ||

சஎ. யோ ப்ருவஸநெதூ தவாஜி-கநெடி
ரூவம் வரம் டிஸி-கதாதுயொமாசு |
தெஜெஜாயம் விஸுநெநாடி
யநெதூ சுவடிநெதூ ந டிடிவடிவ-க ||

யோ ப்ருவஸநெதூ, ப்ருவஸாடிநா காசி காயி சுந-மு-ஹவ-கி, தய-கா
ப்ருவஸநெதூ யோ தவ ஹெ சுஜி-கந இடி வரம் ரூவம் விஸுர-ருவம் டிஸி-கதூ
சுதூயொமாசு சுதூகம் வெஸுய-புஸு ஸாஸி-பு-கா தெஜெஜாயம் தெஜி-பு-ராயம்
விஸுநெ ஸிஸு-பு சுநநெதூ சுநாஹி-கதூ சுடிள ஹவ-பு சுடிளம் யசு ரூவம் நெ 33
சுவடிநெதூ க்ரு-தூ சுநெதூ கெநகி-க ந டிடிவடிவ-க || சஎ ||

33 ரூவடி-கநெதூ க்ரு-தாய-பு ஹவ கம் ஸம்வ-தூ இதி தசு ஸுள-கி—

சஅ. ந வெடியஜி-தாய-பு-நெதூ-க டாநெகி
ந வ சி-யாஹி-க-தவொஹி-ர-நெ-கி |
ஹவ-ரூவ-பு-சு சுஹம் நு-நெ-கி
டி-வடி-கம் சுவடிநெதூ க-ர-பு-வீ-ர ||

பகவான் வஸ-நேவபுத்திரவடிவத்தைக் கைக்கோள்நதல்.

ஸ்ரீபகவான் அர்ஜுனன் அஞ்சியதைக் கண்டு, விச்வரூபத்தை நிறுத்திவிட்டு
இனிய வார்த்தையினால் (அவனைத்) தேற்றுகிறவராய் அருளிச்செய்யலானார் :

சஎ. அர்ஜுன ! ப்ரஸந்நமாகவுள்ள என்னாலே, இந்த மேலான வடிவமானது
உனக்கு எனது யோகத்தால் காட்டப்பட்டது. ஒளிமயமாய், எல்லாமாய், எல்லையில்லாத
தாய், முதலிலுள்ளதாய் என்னுடைய எந்த (வடிவம் உள்ளதோ, அது உன்னைக்
காட்டிலும் வேறொருவனாலும் முன் பார்க்கப்பட்டதில்லை.

ப்ரஸாதமென்பது - உன்மீது அநுக்கிரகபுத்தி [உன்னை ஈடேற்றவேண்டும்
என்னும் கருத்து]. அதனையுடையவன் - ப்ரஸந்நமாகவுள்ளவன். இந்த மேலானவடிவ
மானது - விச்வரூபமானது. யோகத்தால் - ஆளுநன்மையின் வலிமையினால். (சஎ)

"என்னுடைய (விச்வ)ரூபக்காட்சியினாலே நீ பேறுபெற்றவனாகவே ஆகிவிட்
டாய்" என்று அதனை [அக்காட்சியை]ப் புகழ்கின்றார் :

சஅ. கௌரவரில் சிறந்த வீரனே ! மறுஷ்யஉலகிலே உன்னைக்காட்டிலும்
வேறொருவன் இத்தகைய வடிவமுள்ள என்னை, வேதங்கள் யஜ்ஞங்கள் இவற்றைப்
படித்தலால் பார்க்கமுடியாது : தாசுக்களால் முடியாது : கர்மங்களாலும் முடியாது :
கலிமையான தவங்களாலும் முடியாது.

சூழ்நாயகமாவது உலீதெனது

ஹிசுபா வுநவ்வுளவவாழ்க்கொது ||

ஐதி வவ்வு அஜி-காந் வாஸ-பெவம் தயாஹ-ஞ-தம் வவந்வு உகூர, ஸுகம் வவ-பெவவ்வு ம்முஹ ஜாதம் ரதிவம் டிஸ-யாநாவ டிஸி-கவாந் ஹிதம் வ-கம் | சூழ்நாயகமாவது உ சூழ்நாவிதவாந் ஹிதம் னநம், ஹிசுபா வுநம் வவ்வுவவம் வு-ஸந்நெஹம் ஹொது || ௫௦ ||

அஜி-காந் உவா ||

௫௧. டிவ்வுடிஃ டாநாஹம் ரதிவம் தவ வவ்வு ஜநாடி-க |

ஐதாநீவ்வி ஸ்வ-வ்வுத் ஸ்வெதாஃ வு-கூகி-மதம் ||

டிவ்வுடி ஐஃ டாநாஹம் ரதிவம் டிவ்வுத் தவ வவ்வு ஜநாடி-க ஐதா-நீடி அப-கா அஹி ஸ்வ-வ்வுத் ஸ்வஜாதம்-கிடி?—ஸ்வெதாஃ வு-ஸந்நெஹம் வு-கூகி- ஸ்வாஹம் மதம் உ அஹி || ௫௧ ||

ஸ்ரீஹவாந் உவா ||

௫௨. வ-காடி-கா-கிடிஃ ரதிவம் டிவ்வுவாந் வி யந் ||

டிவா அஹிவ்வு ரதிவவ்வு மிதம் டிஸ-ககா-ககிணம் ||

வ-காடி-கா-கி ஸ்வ-வ்வு டி-கெவ டிஸ-ககி அஹி ஐதி வ-காடி-கா-கி ஐஃ ரதிவம் டிவ்வுவாந் அஹி யந் ஐ, டிவாஃ அஹி அஹி ஐ ரதிவ-வ்வு மிதம் ஸ்வ-கா டிஸ-ககா-ககிணம் ; டிஸ-கெவ்வொ-வி க கிவ டிவ்வு-வஹம், க டி-கூகி ஐ ஐதி அஹிவ்வு || ௫௨ ||

நிர்கின்ற இவனை, மறுபடியும் சாந்தவடிவினராகத் தேற்றினார்.

தனது வடிவை - வஸுதேவரது விட்டிலே தோன்றிய வடிவத்தை. (௫௦)

அர்ஜுனன் சொல்லுவற்றான் :

௫௧. ஜகார்த்தா-உம்முடைய இந்த சாந்தமான மறுபடிவடிவத்தைப் பார்த்து, இப்பொழுது மனத்தெளிந்தவனாகவும், ஸ்வபாவத்தை [தனதுஇயற்கைகிலையை] அடைந்தவனாகவும் ஆகியுள்ளேன்.

மறுபடிவடிவத்தை - எனது தோழனாகவுள்ள இனிய வடிவத்தை. (௫௧)

விச்வரூபக்காட்சியைப் பெறுதற்கு பகீதநான் கருவி.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுவற்றான் :

௫௨. என்னுடைய எந்தவடிவத்தைப் பார்த்திருக்கின்றாயோ, (அந்த) இவ் வடிவமானது - பார்ப்பதற்கு மிகவும் அரிது. தேவர்களுக்கூட இவ்வடிவத்தைப் பார்ப்பதிலே என்றும் ஆவலுள்ளவர்.

(தேவர்கள் இவ்வடிவத்தைப்) பார்க்க விரும்புவராயினும், நீ (பார்த்திருப்பது)போல, பார்த்ததே இல்லை ; பார்க்கப்போவதும் இல்லை என்பது கருத்து. (௫௨)

കുറിപ്പുകൾ ?—

ருக. நாமம் வெட்டெனத் தவலா ந டாமென ந வெஜியா |

சாகு வளவ்வியொ டுஷ்டுஷ்டு வாநவ்வி தாம் யயோ ||

ந அமலம் வெவெடிந் ந தவலா ந டானெந ந ள ஐஜியா ஸக்யம் ண-
வாமியம் யயாபுரிபுகழுகாரம் ஐஷ்டம், ஐஷ்ட்வாநு சலி ஐம் யயா || ௩௩ ||

கமல வாமநி: ஸக்தி: உதி? ஹ்ருதெ-

ருசு. லக்ஷ்மா சுவாமிநாயகர் கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது.

சூரதாம் சூஷ்டாம் வ ததே ந ப்ரவெஷ்டாம் வ வராதவ ||

ஹத்யூதா—கிம்பிஷ்யா உதி? குஹ—சுநந்யா கவுய்ஹூதயா—
ஹவகி: சுநந்யா புயகி: ந கபாலிஷி யா ஹவகி ஸா சுநந்யா ஹதி: |
ஸபெபூரவி கரணெண்: வாலு-பெவாசு சுநந்யா ந உவலஹுதெ யயா, ஸா
சுநந்யா ஹதி: , சுநா சுநந்யா ஹத்யூ ஸக்ய: சுஹழ ஸாவாமிய: விஸாராருவ-
புகார: ஹெ சுஜி-ஹ ஹூதா-ஹ ஸாலு தி:—ந கெவலம் ஜூதா-ஹ ஸாலு தி:—
புஷ்ய-ஹ வ ஸாஷா-ஹத்யூ-ஹ தஜ்ஜூ-ஹ தஜ்ஜூ, புஷெஷ்ய-ஹ வ ஸோஷம் வ
ஹ-ஹ, வாரஹவ || ஸி ||

கயந்தா லவ்வுலு நீதாஸாஸுலு லாராவடுதம் கய்தும் திஸ்ஸெய-

எதனால்?—

ரு. (சி) என்னை எப்படிப் பார்த்திருக்கிறாயோ, (அப்படி ஒருவராலும்) இத் தகைய ஏன் வேதங்கனால் காணக்கூடியவன் அல்லேன் : தவத்தினால் அல்லேன் : தாகத்தினால் அல்லேன் : யஜ்ஞத்தினால் அல்லேன்.

இத்தகைய - சிழ்க்கூறிய விதமாயுள்ள.

(௩௩)

மற்று, எவ்வாறு (நீங்கள் காணத்) தக்கவர் என்பது?—கூறுவோம் :

சு. ஆனால், பைகவரைத் தவிக்கச்செய்யும் அர்ஜுன! அன்னியமாகாத பத்தியினால், இத்தகைய என்னை (ஒருவன்) அறியவும், உண்மையில் பார்க்கவும், நுழையவும் கூடும்.

குறும், பத்தியிலும் (ஒருவன் என்னைக் காணக்கூடும்).—எத்தகைய (பத்தியிலும்) என்பது?—கூறுகிறார்: வேறுகாத (பத்தியிலும்). எது பகவானைத்தவிர வேறிடத்து ஒருபொழுதும் இல்லையோ, அதுவே வேறுகாத பத்தி. எல்லா இந்திரியங்களாலும் வாஸுதேவனைக்காட்டிலும் வேறானது எதனால் உணரப்படவில்லையோ, அது வேறுகாத பத்தி. அந்த வேறுகாத [வேறென்றில் செல்லாது, பகவான் ஒருவரிடத்திலேயே உறுதியாக ஒருகிலிப்பட்ட] பத்தியிலும், விச்வரூபவிதமாயுள்ள என்னை (ஒருவன்) காத்திரங்களால் அறியக்கூடும். (அவன் என்னை) காத்திரங்களால் அறிதற்கு மாத்திரம் அல்லன். (என்னை) உள்ளபடி கேரேகானவும், மோக்ஷத்தை அடைபயவும் கூடும்.

(சு)

கிதை உபதேசிக்கின்ற உபதேசங்களின் ஸாரத்திரட்டு.

தோசாஸ்திரம் முழுதற்கும் வாரமாய், முத்தியைக் கொடுக்கும் உபதேசமா

வாடிசொடியாய் ஹத்தியொம் ||

விதியாயுயவாஹத்திஷா விவாத்திஷெஷா சுயாபெஷா வாரிதத்தம்
புஷ்ணம் சுஷாஸ்ய விபுஷ்ணவெஷாவாய்விஸெஷஸ்ய உவாஸத்ய உத்வம் ; ஸவ-
யொமெஸ்யபுஸவபுஷாஸத்யிஷெஷாவாய் விஸெஸ்யாஸ்ய தவ வ உவாஸதம்
தத் தத் உத்வம் | விஸாத்திஷாபெஷா தவ வெஸ்யாஸ்ய குஷம் ஸிஷ்ணஜிஷா-
ஷாபெஷா க்ஷம் ஸிஷ்ண உவாஸத்யுஷெஷா க்ஷம் | தத் ஸிஷ்ணஜிஷா உத்வா-
ஸிஷ்ண 'சிஷ்ணஜிஷா' உத்வா | சுஷ்ண சுஷ்யம் உவ்யம் வக்ஷ்யம் விஸி-
ஷ்ணாஸ்யாஸ்யா க்ஷம் வுஷ்ணஜிஷா சுஷ்ண உத்வம் உவாஸ-

சுஷ்ண உவாஸ ||

க. வாவம் வாததயாத்தா யெ ஹத்தாஸ்யம் வயதாவாஸதெ |

யெ வாவாஸ்யாஸ்யாத்தெத்வம் கெ யொவ்வித்வம் ||

'வாவம்' உதி சுஷ்ணாஸ்யாஸ்யா உத்வம் சுஷ்ண வாவாஸ்யாஸ்யா 'சிஷ்ண-
ஜிஷா' உத்வா | வாவம் வாததயாத்தா : தெவ்யெஷா ஹவத்வாஸ்யாஸ்யா

ப ன் னி ர ண் டா ம் அ த் தி யா ய ம் : ப க் தி யோ க ம்.

ஈசுவரன் தோபுபவர் உயிந்தவரா ? அகாந்தைத் தோபுபவர் உயிந்தவரா ?

இரண்டாம் அத்தியாயம்முதல் விபூதி(அத்தியாயம்)வரையிலுமுள்ள அத்தி-
யாயங்களுள், பலவகையான எந்த உபாதிதகளும் ஒழிந்ததாய், அழியாப்ரஹ்மமாயுள்ள
பரமாத்மாவை உபாதித்தல் உபதேசிக்கப்பட்டது. ஸகலத்தையும் அமைப்பதிலே
வல்லமையும், ஸகலத்தையும் அறிவதிலே ஸாமர்த்தியமும் உள்ளவராய், ஸத்துவகுண-
த்தை உபாதிதயாகப் பெற்றவராய், பிரபஞ்சத்தை ஆளுகின்ற உம்மையும் உபாதித்த
லானது ஆங்காக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. ஆனால், விச்வரூபஅத்தியாயத்தினுள்,
ஸகலஜகத்தின் வடிவமாய், முதலிலுள்ளதான உம்முடைய ஈசுவரவடிவானது, உபாதி-
த்தற்காகவே உம்மால் காட்டப்பட்டது. அன்றியும், அதனைக் காட்டியபின்பு, "எனக்-
காகக் கர்மத்தைச் செய்பவனாய்" (கக - ௩௩) என்றுதொடங்கும்(திருவாக்கை) அரு-
ளிச்செய்திருக்கிறீர்கள். ஆகவே, நான் இவ்விருண்டுவகைகளுள் மேலானதைத் தெரி-
ந்து கொள்ளவேண்டும் என்னும் கருத்தோடு உம்மை வினவுகின்றேன் என அர்ஜு-
னன் கூறலாயினன் :

அர்ஜுனன் சொல்லுற்றான் :

க. எவர்கள் இவ்வாறு எப்பொழுதும் ஒருகிலைப்பட்ட பந்தராய் உம்மைத்
தோழுகிறார்களோ ; மற்றும், எவர்கள் வெளிப்படையாகஇல்லாதஅழியாப்பொருளைத்
(தோழுகிறார்களோ) ; அவர்களுள், யோகத்தை விசேஷமாக அடைந்தவர்கள் யார் ?

"இவ்வாறு" என்பது - "எனக்காகக் கர்மத்தைச் செய்பவனாய்" (கக -
௩௩) என்று தொடங்குகின்ற முந்தின அடுத்தகலாகத்தினால் கூறப்பட்ட விஷயத்

யபொருது சுயெயு ஸரோஹிதாஃ ஸநஃ ப்ரவ்ருதா உக்யயுஃ | யெ ஹதூஃ சுமக்யு-
ஸாஸாணாஃ ஸநஃ ச்வாஃ யபாடிஸிபுதம் விஸுர-ஞுவம் வய-ஞ்வாவஸதெ ய்யாயணி ;
யெ வ சுருஷு ச்ஷவி க்ருதுஸவெஷுணாஃ ஸமக்யுஸுஸவட்குபிணாணஃ யபாவஸெஷி-
தம் ப்ரவ்ருஷு ச்ஷகூஸாஃ, நிரவ்ருஸவெட்வாபாயிக்ஷாசு ச்ஷவ்ருதுசு சுசுராணமொவ்ருஷு-
யசு ஹி சுசுராணமொவ்ருஷு தசு வ்ருதுசு உவ்ருதெ, அஃருஜஃ யாருதொஃ ததூபிசுசுக்ஷாசு ;
உரு-த-சு சுசுராஃ ததூபிசுசு வ்ருதெஷு உவ்ருதெஷு விஸெஷுஷுணாஃ விஸி-
ஷு, தசு யெ வ்ருஷி வய-ஞ்வாவஸதெ—தெஷுஷு உவெயெஷுஷு ஷெயெஷு கெ யெயா-
விதுஷாஃ, கெ சுதிஸயெஷு யெயாவிஷுஃ ? உக்யயுஃ || க ||

ஸ்ரீஹமவாநு உவாஹ | யெ த-சு சுசுரொவாஸகாஃ ஸஜ்ஜிஸிபுதம் நிரவ்ரு-
ஷெஷுணாஃ, தெ தாவசு திஷுணாஃ ; தாநு ப்ர-தி யசு வ்ருதுசு தசு உவ்ருஷுஷு
வ்ருஷுஷுஃ | யெ த-சு உதரொ—

ஸ்ரீஹமவாநு உவாஹ ||

உ. ஷ்யாவெஸு உருதொ யெ ஷாடி நிக்யுய-கூதா உவாவஸதெ |
ஸ்ரீஹமவாநு வ்ருயாவெதாஃ தெ ஷெ ய-கூததா உதாஃ ||

தைக் குறிக்கின்றது. இவ்வாறு எப்பொழுதும் ஒருநிலைப்பட்ட - பகவானுக்காகக் கர்-
மம்(செய்தல்)முதலான கீழ்க்கூறிய விஷயத்திலே ஒருநிலைப்பட்டவராய் இடைவிடாது
தலைப்பட்டுள்ள என்றபடி. எந்தப் பக்தர்கள் (தமக்கு) வேறு அடைக்கலமில்லாதவ-
ராய், கீழேகாட்டிய விசுவரூபத்தை(க்கொண்ட) உம்மைத் தியானிக்கிறார்களோ ;
மற்றும், எல்லா உபாதிகளும் ஒழிந்துள்ளமையால் இந்திரியங்களுக்கு எட்டாததாய்,
மேலே (கஉ - ஈ) சிறப்பித்துக்கூறிய அழியாப்பொருளான ப்ரஹ்மத்தை வேறு
எவர்கள் எல்லா ஆசைகளையும் விட்டு, எல்லாக்கர்மங்களையும் துறந்து (தியானிக்கிறா-
களோ; அவர்கள் அவ்வாறு இருத்திரத்தாரென்க). —எது இந்திரியங்களுக்கு எட்டுவதோ,
அது வெளிப்படை எனப்படுகின்றது; (வி என்னும் உபஸர்க்கத்தையுடைய) ஸஜ்ஜி என்-
னும் வினைப்பகுதிக்கு அது[வெளிப்படுத்தப்பட்டபொருள்]செயப்படுபொருளாத-
லின். இந்த அழியாப் பொருளோ, அதற்கு மாறானது [புலப்படாதது].—(தனக்-
கென்று) சிறப்பாயமைந்து, (இனி கஉ - ஈல்) கூறப்படுகின்ற விசேஷணங்களையுடைய
அந்த (நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தை) எவர்கள் தியானிக்கிறார்களோ ; (இன்னும், எவர்கள்
ஸுருணப்ரஹ்மத்தைத் தியானிக்கிறார்களோ ; அவ்விருவகுப்பினருள், யோகத்தை
[ஸமாதியை] விசேஷமாக அடைந்தவர்கள் யார் ? (க)

ஸுருண ப்ரஹ்மத்தைத் தொழுவார்கள்.

ஸ்ரீபகவான் கூறலாயினர் : எவர்கள் மெய்யறிவுகூடி, ஆசைகள் நீங்கி, அழி-
யாப்பொருளைத் தொழுகிறார்களோ, அவர்கள் இப்பொழுது இருக்கட்டும். அவர்களைப்
பற்றிச் சொல்லவேண்டியது எதுவோ, அதனை மேலே சொல்லுவோம். மற்று, மற்ற
ஹையவர்கள் எவர்களோ, (அவர்களைப்பற்றி இங்கே கூறுவோம்) :

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுமாறார் :

உ. எவர்கள் என்னிடத்து மனத்தைச் செலுத்தி, உயர்ந்த நம்பிக்கையோடு
கூடி, எப்பொழுதும் ஒருநிலைப்பட்டவராய் என்னைத் தொழுகிறார்களோ, அவர்கள்
எனது அபிப்பிராயத்தில் மேலான யோகிகள் [யோகத்தை விசேஷமாக அடைந்த
வர்கள்].

கிழி உதரொ யாத்ததரோ: ந ஸவங்கி? ந; கிணு தரநி ஸ்ரீ யசி வத்யவு
தசி ஸ்ரணு—

தெ ப்ராவுவனி ஶாவை ஸவ-ஸூதஹிதெ ரதா: ||

யெ. து. சசுந்தரர் சந்நிதே-யுள் சவுத்திர, சவுத்திராச சஸஸ்திரமொவாஸு உதி
த ந்திரேயுவு-ம் ஸக்திரே, சுதர் சந்நிதே-யுள் சவுத்திரம் த கெநாவி பூ-ரானெந

எவர்கள் விசுவரூபத்தைக்கொண்ட பரமேச்வரனான என்னிடத்து மனத்தை வைத்து, பக்தர்களாகி, முந்தின அடுத்த அத்தியாயமுடிவிலுள்ள சுலோகத்தில் உபதேசிக்கப்பட்ட உபதேசத்தை ஒழுங்காக அதுஷ்டிப்பதனால் எப்பொழுதும் ஒருநிலைப்பட்டவராகி, யோகத்தை ஆரூபவர்க்கெல்லாம் தலைமைசுவரனாய் முற்றும் உணர்ந்தவனாய் ஆகைமுதலிய தீங்குகளுக்கு (க் காரணமான அறியாமை என்னும்) இருட்டினாலாகும் பொய்யறிவு நீங்கிய என்னை உயர்ந்த நம்பிக்கையோடு கூடித் தொழுகிறார்களோ, அவர்கள் மேலான யோகிகள் என்று நான் எண்ணுகின்றேன். நிச்சயமாக, அவர்கள் என்னை இடைவிடாது சிந்தித்தலால் பகல் இரவுகளை கழிக்கிறார்கள் ; பகலிலும் இரவிலும் என்னை அதிகமாகத் தியானிக்கிறார்கள். ஆதலால், அவர்களைப்பற்றி மேலான யோகிகள் என்று கூறுவது பொருந்துமென்க.

(உ)

நீர்க்குண ப்ரஹ்மத்தைத் தொழ்பவர்கள்.

மற்றையோர்கள் மேலான யோசிகள் அல்லவோ? — நிற்க, — ஆனால், அவர் களைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியது எதுவோ, அதனைக் கேட்பாயாக :

கூ, ச. மற்று, எவர்கள் இந்திரியக்கூட்டத்தைச் செவ்வையாய் அடக்கி, எப் பொழுதும் ஸம்புத்தியுள்ளவராய், ஸகல்ப்பிராணிகளுடைய நன்மைமீலே கருத்துடைய வராய், குறிப்பிட்டுக்காட்டிடணர்த்தமுடியாததும், வெளிப்படையாக இல்லாததும், எங்குமுள்ளதும், நினைக்கவொண்ணாததும், கூடஸ்தமும், அசையாததுமுமான அழி யாத சிதம்பப்பொருளி எங்கும் தொழுகிறார்களோ, அவர்கள் என்னையே வந்தடை கிறார்கள்.

அழியாப்பொருளானது வேளிப்படையாக இல்லாமையினால், சொல்லுக்கு எட்டாதது; எனவே, ஒருவராலும் அதனை குறிப்பிட்டுக்காட்டி உணர்த்தமுடியாது. (அது) அறிதற்கும் கருவியாயுள்ள எதற்கும் புலப்படாதது; ஆகவே, (இன்னதென்று)

வஞ்சுகெ ஐசி சவுக்தம் வய-சுவாஸதெ வரி ஸகிநாசு உவாஸதெ | உவா-
ஸதம் தாபி யயாஸாஸு உவாஸுஸு சுபுஸு விஷயீகாநெந, ஸாஸீஸு உவ-
மஜி தெதெயாராவசு ஸகிநவ்ருத்யவ்ருவாமெண ஶீவகூகாமம் யசு சூஸநம் தசு
உவாஸதம் சூஸக்தெ | சகூரஸு விஸெஷணம் சூஸ உவாஸுஸு-ஸவ-சுத்ரு-
மம் வெபாஸிவசு வ்யாஷ்டு சுவிந்நம் வ சவுக்தகூரஸு சுவிந்நம்-யசு ஹி காரணமொவரம்
தசு நெஸாஸி விந்நம், தவிவரீதகூரஸு சுவிந்நம் சகூரஸு-கருடஸூம், க்யூ-
கிநம-ஸூம் சுஷ்டெஷாஷம் வஸூம் கருடம் | 'கருடாருவம்' 'கருடஸாக்ஷம்'
ஐத்யாந கருடஸூம் ஸ்ரவணம் மொகெ | தயா வ சவுத்யாநி சுநெகஸம்ஸார-
ஸீஸு சுஷ்டெஷாஷவசு நியாஸவ்யாக்ஷ-தாஸிஸுஸவாஸுதயா 'நியாஸம் தம் ஸ்ரகூத்யம்
வித்யாசு நியாஸம் தம் நெஸாஸு' 'நி நியாஸம் தம் தயா' ஐத்யாந ஸ்ரவணம்
யசு தசு கருடம், தவிர கருடெ ஸ்ரீகம் கருடஸூம் தத்யுஷதயா | சுப வா-
ராஸிரிவ ஸ்ரீகம் கருடஸூம் | சுத ஸவ சுதம் | யஸாசு சுதம், தஸாசு யுவம்
நித்யம் ஐத்யு || ௩ ||

ஸம்நியஜ ஸஜீக் நியஜி உபஸம்ஸுத ஐந்நியமுநிஜி ஐந்நியஸகி-
நாயம், ஸவ-சுத்ரு ஸவ-சுத்ரு காரெ ஸகிஸுஸம் ஸகி தம்ஸாஸ-வி யெஷாஸு

குறிக்கமுடியாதது. (ஆசைநீங்கி மெய்யறிவு கூடியவர்கள் அதனை) எங்கும் உபாஸிக்
கிறார்கள். —சாஸ்திரப்படி உபாஸிக்கவேண்டிய பொருளை (நியானத்திற்கு) க்ஷய
மாகும்படி செய்துகொள்வதனால் (அதனுடைய) ஸம்பத்தை அடுத்து, எண்ணெ
யின் தாரைபோல (இடையறாது தொடர்ச்சியான) ஒரே எண்ணத்தின் ஓட்டத்தோடு
நீண்ட காலம் இருத்தல் எதுவோ, அதனை - உபாஸநம் [உபாஸித்தல், தொழுதல்]
என்கிறார்கள். உபாஸிக்கவேண்டிய அழியாப்பொருளின் கிறப்பை அருளிச்செய்
கிறார்:—(அழியாப்பொருள்) எங்குமுள்ளது, ஆகாசம்போல வியாபித்திருப்பது.
வெளிப்படையாக இல்லாமையினால், நினைக்கவோண்ணாதது. எது இந்திரியங்கட்கு
எட்டுவதோ, அது மனத்தாலும் நினைக்கக்கூடியது. அழியாப்பொருளோ, அதற்கு
மாறாதுள்ளதனால் நினைக்கமுடியாதது. கூடஸ்தமானது, கூடமென்பது - (வெளிப்)பார்
வைக்குக்குணமும், உள்ளே குற்றமும் உடையபொருள். “கூடரூபம் [கள்ளவடிவம்,
பொய்வடிவம், போலிவடிவம்],” “கூடஸாக்ஷம் [பொய்ஸாக்ஷி]” என்பன முதலிய
வற்றிலே, கூடமென்னும் சொல் உலகத்தினுள் வழங்குகின்றது. அவ்வண்ணமே,
பல ஸம்ஸாரத்திற்கு விதையாய், உள்ளே குற்றமுடையதாய், மாயை அவ்யாகிருதம்
முதலிய சொற்களால் கூறப்பட்டு “பிரகிருதியை மாயையாகவும், மாயையுடையவனை
மஹேச்வரனாகவும் அறியவேண்டும்” (ச்வே - ச - ௧0), “என்னுடைய மாயை கடத்
தற்கு அரிது” (எ - ௧௪) என்பன முதலியவற்றுள் வழங்கியுள்ள அவித்யை முதலா
னது எதுவோ, அது - (இங்கே) கூடமாம். அந்தக்கூடத்தினுள் அதற்குத் தலைமை
யான கண்காணியாய் நிற்பதனால், கூடஸ்தமென்க. —அல்லது, குடியல்போல நிற்பது -
கூடஸ்தமென்க. (கூடம் - குடியல்.) ஆகவே, (அழியாப்பொருள்) அசையாதது.
அசையாதது ஆதலால், நித்யமானது என்றபடி. (௩)

எவர்கள் இந்திரியக்கூட்டத்தை நன்றாக ஒடுக்கி, வேண்டியன வந்தபொழுதும்
வேண்டாதன வந்தபொழுதும் எக்காலத்தும் ஒப்பநிற்கும் புத்தியையுடையவராய்,

ஐஷாநீஷுபூவாஸ்து தெ ஸிஷ்ய-ஹிம் | தெ யெ ஸாவ்லியாஃ தெ பூவாஷுவணி
 ராஜேவ ஸாவ-ஸூதஹிதெ ரதாஃ | கிர- தெஷாம் வதூஷு “ ராம் தெ
 பூவாஷுவணி ” ஐதி; ‘ ஐநாநீ க்ஷாநெஷு வெ ரித்யு ’ ஐதி ஹி உதூஷு | ந ஹி
 மமவசீஷுர-பூவாணம் ஸகாம் ய-தூதகிஷ்யு சுய-தூதகிஷ்யம் வா வரூஷு || ௪ ||

கிஷு—

௫. த்ருஸோ-யிகதரஸ்ஸெஷாடி சவ்யூதாஸதூதவெதஸாடி |
 சவ்யூதா ஹி மகித-ஸூஷிஷு டேஹவஸ்திரவாஸுதெ ||

த்ருஸஃ சுயிகதரஃ—யடிவி ரிதூஷாடிபாராணாடி சுயிகஃஸவத்ருஸஃ, சுயி-
 கதரஸூ- சுக்ஷராதூதாம் வரூஷாதூஸிபூதாம் டேஹாவிஸாதவரித்யாமகிதீதீ—
 சவ்யூதாஸதூதவெதஸாடி சவ்யூதே ஸூதூதம் வெசஃ யெஷாம் தெ சவ்யூதாஸதூதவெ-
 தஸஃ தெஷாடி சவ்யூதாஸதூதவெதஸாடி | சவ்யூதா ஹி யஸூசு மகிஃ சுக்ஷரா-
 ஸீகா டிஷிஷம் டேஹவஸ்திரஃ டேஹாவிஸாதவஸ்திரஃ சவாஸுதெ, சுதஃ த்ருஸஃ சுயிக-
 தரஃ || ௫ ||

சுக்ஷரோவாஸகரதாம் யசு வதூதம் சுசு உவரிஷாசு வக்ஷாரிஃ—

ஸகலப்பிராணிகளுடைய நன்மையிலே கருத்துள்ளவராய் இத்தகையோராக இருக்
 கின்றார்களோ, அவர்கள் என்னையே வந்தடைகிறார்கள். “ அவர்கள் என்னை வந்த
 தடைகிறார்கள் ” என்று அவர்களைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஏனெனில்,
 “ ஞானியோ, எனது ஆத்மாதான் (என்பது என்)கருத்து ” (௭ - ௧௮) என்று கூறப்
 பட்டுள்ளது. பகவானுடைய வடிவமாகவே உள்ளவர்களை, மேலான யோகிகள்
 என்றவது, மேலான யோகிகள் அல்லர் என்றவது கூறவேண்டியதில்லையன்றோ, (௪)

ஆனால்,

௫. அவ்யக்தத்தினிடத்தில் மனம்பற்றிய அவர்கட்குப் பிரயாசம் மிக்க அதிக
 மானது. ஏனெனில், அவ்யக்தமான கதியானது தேகாபிமாநமுடையவர்களால் அரி
 தாக அடையப்படுகின்றது.

எனக்காகக் கர்மம் (செய்தல்) முதலியவற்றின்மேல் கருத்துடையவர்களுக்குப்
 பிரயாசம் அதிகமேயாயினும், ஆனால், வெளிப்படையாக இல்லாத (நிர்க்குணப் ப்ரஹ்மத்)
 தினிடத்தில் மனம்படித்தவராய், அழியாப்பொருள்வடிவீனராய்ப் பரம்பொருளைக்
 காண்பவர்க்கு தேகாபிமாநத்தை விடவேண்டியதொ லாகும் பிரயாசம் மிகவும் அதிக
 மென்க. ஏனெனில், நிர்க்குணப் ப்ரஹ்மமான அழியாப்பொருளாகிய கதியானது
 தேகாபிமாநமுடையவர்களால் அடைதற்கு அரிது. ஆகவே [தேகாபிமாநத்தை விட
 வேண்டியதனால்], பிரயாசம் மிகவும் அதிகமாம். (௫)

சுச்வரணத் தோழுதலால் முத்திபெறுதல்.

அழியாப்பொருளைத் தொழுபவர்களுடைய வாழ்க்கையின் நடக்கை எதுவோ,
 அதனை மேலே [௧௨ - ௧௩ முதலானவற்றிலே] கூறவோம். (இப்பொழுது ஸருண
 ப்ரஹ்மடபாஸகர்களைப்பற்றிக் கூறவோம்:)

சு. யெசு ஸவ-பாணி கத-பாணி உயி ஸம்நுஷு உதூராஃ |
 சுநநெநுநெநவ யொமெந பாம் யூரயண உவாவஸதெ ||
 தெஷாம் கிழ?—

எ. தெஷாஉஹம் ஸஃஸத-பா உதூசு-ஸம்ஸாரஸாமராக் |
 ஸவாஸி ந விராஜூய-ப யூரவெஸிததெதஸாபு ||

யெசு ஸவ-பாணி கத-பாணி உயி ஸம்நுஷு உதூராஃ சுஹம்
 வரஃ யெஷாம் தெ உதூராஃ ஸஹம் சுநநெநுநெநவ சுவிஷுபாமு சுநுக் குஹ-
 வம் விஸூர-நிவம் டெஷு குதூரம் உதூர யஸு ஸம் சுநநுஃ தெந சுநநெநு-
 நெநவ—கெந?—யொமெந ஸரோயிதா பாம் யூரயணம் உவாவஸதெ || சு ||

தெஷாம் உதூவாவஸதெநகவரானாபு சுஹம் ஸம்நுஷு ஸஃஸத-பா—
 சு-தக் உதி? குஹ—உதூசு-ஸம்ஸாரஸாமராக் உதூசு-ய-தக் ஸம்ஸாரஃ
 உதூசு-ஸம்ஸாரஃ, ஸ ஸவ ஸாமர உவ ஸாமரஃ, உ-ஸூரகூயக், தஸூயக் உதூசு-
 ஸம்ஸாரஸாமராக் சுஹம் தெஷாம் ஸஃஸத-பா ஸவாஸி ந விராக்—கிம் தஸிபு?
 —கூபிஷு-டுவெ ஹ வாய-ப உயி குவெஸிததெதஸாம் உயி விஸூர-நிவெ குவெ-
 ஸிதம் ஸரோயிதம் தெநம் யெஷாம் தெ உதூவாவெஸிததெதஸம் தெஷாபு || எ ||

ய-தக் ஸவம் தஸூயக்—

அ. உயெஷு உந குயுதூ உயி ஸ-கிம் நிவெஸய |

நிவஸிஷுவி உயெஷு சுத உதூய-பம் ந ஸம்ஸயம் ||

சு. மற்று, எவர்கள் எல்லாக் கர்மங்களையும் என்னிடத்து அர்ப்பித்து, என்னை
 யே மேலாகக்கொண்டவராய் வேறே (ஒர்ப்பிப்பும்) இல்லாத யோகத்தினால் என்னைத்
 தியானிக்கின்றவர்களாய்த் தொழுகிறார்களோ,

அவர்கட்கு என்ன?

எ. பார்த்த! என்னிடத்து மனத்தைச் செலுத்திய அவர்களை யான், சா
 வோடு கூடிய ஸம்ஸாரக்கடலினின்றும் தாமதயின்றிக் கரையேற்றுகிறவனாயிருக்கின்
 றேன்.

என்னிடத்து - ஈச்வரனிடத்து. வேறே இல்லாத - விச்வரூபத்தைக்கொண்ட
 கடவுளாகிய என்னைத்தவிர வேறென்றையுமே பிடிப்பாக [உபாஸித்தற்கு விஷய
 மாக]க் கொள்ளாத.—(அத்தகைய) எதனால்?—ஸமாதியினால். (சு)

என்னைத் தொழுவதிலேயே முற்றும் கருத்துன்றிய அவர்களை ஈச்வரனாகிய
 நான் கரையேற்றுகின்றவன்.—எதனினின்றும் என்பது?—கூறுகிறார்: சாவோடு
 கூடிய ஸம்ஸாரக்கடலினின்றும். அது—கடல் போல, கடப்பதற்கு அரிதாயுள்ளமை
 யினால், கடலென்க. சாவோடு கூடிய அந்த ஸம்ஸாரக்கடலினின்றும் நான் அவர்
 களை வெகுகாலமாகாமலே மேலே தூக்கி எடுக்கின்றேன்.—அப்பொழுது என்ன?—
 சித்திரமாகவே (என்றபடி). என்னிடத்து மனத்தைச் செலுத்திய - விச்வரூபத்தைக்
 கொண்ட என்னிடத்து மனம் ஒருநிலைப்பட்டது. (எ)

இவ்வாறிருத்தலால்,

அ. என்னிடத்தேயே மனத்தை நிறுத்து ; என்னிடத்துப் புத்தியைச் செலு
 த்து இதற்குமேல் என்னிடத்தேயே வாழ்வாய் ; ஸம்சயம் இல்லை.

உயி னாவ விஸ்வரூபெ றாஸ்யரோ உநம் ஸங்கஜ்ஜிகஜ்ஜாத்ஜக்ஷு சூயத்ஸு
ஸூராவய | உயி சுயூவஸாயம் கூவட்கீம் ஸுயூவ சூயத்ஸு நிவெஸய | ததம் தெ
கிம் ஸூராக உதி? ஸூணா—நிவஸிஷ்யஸி நிவஜ்ஜஸி நிஸ்யெந தீராத்ஜநா உயி
வாஸம் கரிஷ்யஸி னாவ சுதம் ஸநீரவாதாக்ஷ உஜ்யூகம் | ந ஸாஸயம், ஸாஸயம்
சுத்ர த சுத்யூவம் || ௮ ||

கா. சுய வித்வம் ஸாராயாதாம் ந ஸக்தோஷி உயி ஸூரஸு |

சுஸூராவயொமெந ததம் உஜ்ஜாத்ஜம் யநாஜய ||

சுய கூம் யஸா சுஸூராவம் தயா உயி வித்வம் ஸாராயாதாம் ஸூராவயிதாம்
ஸூரஸு சுஸூரம் ந ஸக்தோஷி வெஸ, ததம் வஸூரக்ஷ சுஸூராவயொமெந, வித்வஸு
வாக்ஷஸி சூயஸெந ஸவட்கீம் ஸாரிஷ்யத்ர வாமம் வாமம் ஸூராவத்ய சுஸூராவம்,
சுத்ர-சுவட்கீமெந ஸாராயாதாக்ஷெநெந யொமெந தாம் விஸ்வரூபஸு உஜ்ஜாத்ஜ-
யஸு சூயூகம் மெ யநாஜய || ௯ ||

கா. சுஸூராவொவ்யுஸாவொ-ராவொ உஜ்ஜாத்ஜவாரஜோ ஸவ |

உஜ்ஜாத்ஜக்ஷு சு-வட்கீவிவாஸ்யஸி ||

சுஸூராவொ சுவி சுஸூராவம் சுவி சுஸூரம் சுவி யஸி, உஜ்ஜாத்ஜவாரஜி ஸவ,
உஜ்ஜாத்ஜக்ஷு உஜ்ஜாத்ஜ, சுத்ரவாரஜி உஜ்ஜாத்ஜவாரஜி, உஜ்ஜாத்ஜவாரஜம் உஜ்ஜாத்ஜம் | சுஸூர-

மனத்தை = (உனது) நோக்கங்களையும், எண்ணங்களாயுமுள்ளவற்றை, விச்வ
ரூபத்தைக்கொண்ட ஈச்வரான என்னிடத்திலேயே வைத்துவிடு. நிர்ணயத்தைச்
செய்கின்ற புத்தியையும் என்னிடத்து வைத்துவிடு.—அவற்றால் உனக்கு ஆவதென்ன
என்பது? —கேள் : இச்சரீரம் மாய்த்தபின்பு, நீ நானாக என்னிடத்து நிச்சயமாய்
வாழ்வதைச் செய்யவேசெய்வாய் [நானாகவே இருப்பாய்]. இதில் ஸம்சயம் கொள்
னாதே.

(அ)

அப்யாஸயோகம்.

கா. சித்தத்தை என்னிடத்து உறுதியாக நிலைப்படுத்த முடியாவிட்டால், அப்
பொழுது தாஞ்ஜய ! அப்யாஸயோகத்தினால் என்னை அடைய நாடவேண்டும்.

யான் உறுதியபடி, நீ என்னிடத்து மனத்தை அசையாது நிறுத்த வல்லவனல்ல
னாயின், பின்பு, விச்வரூபத்தைக்கொண்ட என்னை அப்யாஸயோகத்தினால் நாடவேண்
டும். அப்யாஸமென்பது - எல்லாப்புறங்களினின்றும் சித்தத்தை இழுத்து, அடிக்
கடி ஒரே (பிரதிமமாதலி) பிடிப்பிலே நிறுத்துதல். அதனால் வரும் யோகம் - அப்
யாஸயோகம். (இது - மனம்) ஒருநிலைப்படுதல் என்னும் யோகமாம். (க)

பகவானுத்தேந் நோஷஸேயதல்.

கா. அப்யாஸ(யோக)த்திலும் ஸாமத்தியமில்லாதவனாய் இருக்கிறாய் (என்
றும்), எனக்காகக் கர்மங்களைச் செய்தலையே முக்கியமாகக்கொண்டிரு. எனக்காகக்
கர்மங்களைச் செய்கிறவனாயினும், வித்தியைப் பெறுவாய்.

நீ அப்யாஸமில்லாமலே [அப்யாஸயோகத்தைப் பயிற்சிசெய்யாமலே] கர்மங்
களையாத்திரம் என்பொருட்டுச் செய்கிறவனாயினும், மனம் திருந்துதல், ஒருநிலைப்படு

ஸெந விநா ஜெய-ஜெயி கஜ-பாணி கெவலம் கூவ-புநு விலிம் ஸத்ஸு-பியொ-
ஜூநபுராஷிபாரெண சுவாஸ்தி ॥ ௧௦ ॥

கக. அமெயதடிவாஸதொ-வரி சுத-பு-ம் ஜெஷா-மஜாஸிர-தம் |
ஸவ-பகஜ-மவதூ-மடி த-தம் கூ-ர-ம் யதா-தூவாநு ॥

சுய வ-ப-ம் வநதடிவி யச- உத-ம் ஜெஷ-பு-வாஸி-ம் தச- சுத-பு-ம் சுஸ-த-ம்
சுவரி ஜெஷா-மடி சுஸிர-தம், ஜயி கிரு-ய-பாணா-நி கஜ-பாணி ஸ-ம-பு-ஸு யச- கர-ண-ம்
கெஷா-பு-ம் சு-ம-ஷா-ம-ம் ஸ-ம் ஜெஷா-ம-ம், த-பு-ம் சுஸிர-தம் ஸ-ம்—ஸவ-பகஜ-மவதூ-ம-ம்
ஸ-மெ-பு-ஷா-ம் கஜ-பாணி-ம் ம-ம-ஸ-ம-பு-ஸ-ம் ஸ-ம-பு-கஜ-மவதூ-ம-ம் த-தம் சு-ம-ஷா-ம்
கூ-ர-ம் யதா-தூவாநு ஸ-ய-த-வி-த-ம் ஸ-ம் உ-த-பு-ய-ம் ॥ கக ॥

உஷா-ந-ம் ஸ-ம-பு-கஜ-மவதூ-ம-ம் ஸ-ம-பு-ய-ம்—

கஉ. ஸ்ரெ-யொ வரி ஜூ-ந-பு-ஷா-வா-ச- ஜூ-நா-ஷா-ம-ம் வி-ஸி-ஷ-தெ |
யூ-நா-தூ-பக-மவதூ-ம-ம் தூ-மா-ஜா-நி-ர-ம-ஷா-பு-ம் ॥

ஸ்ரெ-ய-ம் வரி பு-ஸ-ஸு-த-ர-ம் ஜூ-ந-பு-க-ஷா-ச- ? — ச-வி-வெ-க-வ-பு-வ-பு-
கா-ச- சு-ஷா-வா-ச- | த-ஷா-பு-வி ஜூ-நா-ச- ஜூ-ந-ப-பு-வ-பு-க-ம் யூ-ந-ம் வி-ஸி-ஷ-தெ |
ஜூ-ந-வ-தொ யூ-நா-ச- ச-வி கஜ-மவதூ-ம-ம், 'வி-ஸி-ஷ-தெ' உ-தி சு-ம-ஷ-பு-

தல், (உண்மை) கண்டுணர்ந்தல் என்பவற்றை முறையே அடைந்து, பின்பு விந்தியை
[ப்ரஹ்மத்தின் நிலையை]ப் பெறுவாய். (௧௦)

கர்மத்தின் பயனை எதிர்நோக்காமை.

கக. இதனையும் செய்யச் சக்தியற்றனையாயின் அப்பொழுது என்விஷயமான
யோகத்தை அடைக்கலமாகக்கொண்டு, மனத்தை அடக்கியவனாய் எல்லாக் கர்மங்க-
ளுடைய பயனை விட்டிடுதலைச் செய்யக்கடவாய்.

இதனையும் - என்பொருட்டுக் கர்மங்களை(ச் செய்வதை) முக்கியமாகக் கொள்-
ளுதலாகிய (கீழ்க்) கூறிய (உபதேசம்) எதுவோ, அதனையும், செய்யப்படுகின்ற கர்ம-
ங்களை என்னிடத்து அர்ப்பித்து, அவற்றை அநுஷ்டித்தல் எதுவோ, அது-என்விஷய-
மான யோகம். விட்டிடுதலை - துறந்திடுதலை. அப்பொழுது - பின்பு. (கக)

எல்லாக் கர்மங்களுடைய பயனை விட்டிடுதலைப் புகழ்கின்றார் :

கஉ. அறிவு அப்பாஸத்தினும் சிறந்ததன்றோ ; தியானம் அறிவினும் மேலா-
கின்றது ; கர்மத்தின் பயனை விட்டிடுதல் தியானத்தினும் (மேலாகின்றது). விட்டிடு-
தலினின்றும் ஒழிபு உடனே (வருகின்றது.)

அறிவு சிறந்ததன்றோ.—எதனைக்காட்டிலும் ?—அறிபாமையொடு கூடிய அப்-
பாஸத்தைக்காட்டிலும். (அறிவென்பது - சாஸ்திரத்தினாலும், யுக்தியினாலும் ஆத்-
மாவை நிச்சயித்தல். அப்பாஸமென்பது - (க)அறிவைப் புகட்டுகின்ற நூற்பொருளை
அடிக்கடி கேட்டு ஆராய்ச்சிசெய்தல் ; அல்லது, (உ) உறுதியோடு கூடி தியானத்தை
அப்யஸித்தல்.—ஆ.) அந்த அறிவைக்காட்டிலும் அறிவோடமைந்த தியானம் மேலா-
கின்றது. அறிவுள்ளவனுடைய தியானத்தைக்காட்டிலும் கர்மத்தின்பயனை விட்டிடு-
தல் “மேலாகின்றது” என ஒட்டுக. (கஉ - ககல் உள்ள “மனத்தை அடக்கியவ

ஆகெ! வாவம் கரிக்ஷமகதூரமாக வகுவெபூதவீசெஷணவகம் ஸாணீம் உவஸரிம்
வாமெகதகவ்ய வாவாரவ்ய சநநாரப வாவ வ்யாச, ந க காமாணாரப
கவெகதெ !

கஜ்ஜவ்ய கரிக்ஷி வ்ரவ்யதவ்ய வகுவெபூதவீசெஷணவாவாயகமஷாரகா-
ஸதூள வாவகரிக்ஷணாம் வகதூரம் ஸ்ரெயஸ்யாபக்ய உதி உவரிஷம், ந வ்ரபரி-
கேவ! கதஹு, 'ஸ்ரெயொ வ்ரி ஜ்ஜாநகிஷ்ணாவாச' உதூரஜ்ஜாநகிஷ்ணாவிஸிஷ-
கோவபெஸெந வாவகரிக்ஷமகதூரம் வ்ரகுபகெ, வாவதூஸாயகாமஷாரகா-
ஸதூள காமஷெயகோந ஸ்ரூககூரக !

கெந யகெடண வ்ரூகிக்ய ? 'யதா வாவெபூ வ்ரூகிஷ்ணெ' உதி வாவபூ-
காரிவ்ரூகிஷணாச கஜ்ஜக்ய உதூ ; கச வ்ரவரிஷம் வ! காரிஸு வாவெபூ ஸ்ரூகத-
ஸ்யாக்ஷவாவகரிக்ஷணாம் வகாதி! ததூரகெந வ விகுஷம் யூநகிஷ்ணு சநந-
கெவ ஸாணீம்! உதி வாவகாரிக்ஷாமவாரிக்ஷ கஜ்ஜகரிக்ஷமகதூரவ்ய கவ
கவ்ரி உதி ததூரிக்ஷாச வாவகரிக்ஷமகதூரவ்ரூகிம் உயம் வ்ரூகிஷணாயக !

ஐம்" என்னும்) முற்கூறிய விசேஷணத்தோடு கூடி, இவ்வாறு கர்மத்தின்பயனை
விட்டிடுவதிலிருந்து, காரண(மாகிய அஞ்ஞான)த்தோடு ஸம்ஸாரம் ஒழிந்திடல்
உடனேயே உண்டாகும்; காலாந்தரத்தை வேண்டுவதில்லை [காலதாமதம் இல்லை].

கர்மத்தை மேற்கொண்டுள்ள அஞ்ஞானிக்கு முன்னர் உபதேசிக்கப்பட்ட
ஸாதகங்களை அநுஷ்டிக்கச் சிறமையில்லாவளவிலே ஸகலகர்மங்களுடைய பயனை விட்
டிடுதலானது மோஷத்திற்கு வழி என்று உபதேசிக்கப்பட்டது; (ஆனால்) முதலிலே
அன்று[முந்தினதை அநுஷ்டிக்கச்சக்தியுள்ளவளவிலே பிந்தினதை அநுஷ்டிக்கவேண்
டும் என்று கூறப்படவில்லை]. ஆகவே, "அறிவு அப்யாஸத்தினும் சிறந்ததன்றோ"
என்பது முதலாகப் பிந்தினது பிந்தினது மேலானது என உபதேசிப்பதனால் ஸகல
கர்மங்களுடைய பயனை விட்டிடுதலானது புகழப்படுகின்றது; (முக்கிக்கு) அமைந்த
(கிர்க்குண ப்ரஹ்மஉபாஸகம் முதலான)ஸாதகங்களை அநுஷ்டிக்கச் சக்தியில்லாவள
விலே (ஸகலகர்மங்களுடைய பயனை விட்டிடுதலை) அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று உப
தேசிக்கப்பட்டமையா லென்க.

(வினா):- (விட்டிடுதல் மேலானது என்னும் திருவாக்கானது) எத்தன்மையி
னால் புகழ்ச்சியாகின்றது?

(விடை):- " (கர்மங்கள்) எல்லாம் எப்பொழுது விடப்படுகின்றனவோ, (அப்
பொழுது மனிதன் சாகாதவனாகிறான்)" (கட - ௬ - ௧௪) என ஆசாவிஷயங்களினைத்
தையும் விட்டொழிவதனால், சாகாமை கூறப்பட்டது; அன்றியும், அது (பிரு - ௪ -
௪ - ௬ முதலானவற்றில்) பிரஸித்தமாயுள்ளது. இனி, ஆசாவிஷயங்களெல்லாம் - கரு
தினிலும் க்மிருதினிலும் கூறப்பட்ட ஸகலகர்மங்களுடைய பயன்களாயுள்ளவை,
த்யானத்திலே நிலைத்த ஞானிக்கு, அவற்றை விடுவதனால் ஒழிபு உடனேயே வருகின்
றது. எனவே, ஆசாவிஷயங்களைத்தையும் விட்டிடுதலாகிய பொதுத்தன்மையா
னது அஞ்ஞானி கர்மங்களுடைய பயனை விட்டிடுவதற்கும் உள்ளது என்று அப்பொ
துத்தன்மையினால், ஸகலகர்மங்களுடைய பயனை விட்டிடுதலைப் புகழ்வதாம். இ(ப்பு

யபா. சுமஸூக ப்ராஹ்மணௌ ஸகீ-உஃ வீ-கஃ உதி உதாநீ-தநாஃ சஸி
ப்ராஹ்மணாஃ ப்ராஹ்மணக்ஷஸாரோதாஸு ஸூ-த்யகெ ॥

வளவம் கடுமையதூதாஸு கடுயொம்ஸு ஸ்ரெயஸூயதக்ஷு சஸிஹித்யு ॥

சூத்ர உ குதெஸூரவெஷு சூத்ரி-க்யு விஸூர-திவெ ஂஸூரெ வெதஸூரோ-
யாநதக்ஷணம் யொம் உதூம், ஂஸூராய்யும் கடுதாந-ஷாநாதி உ | 'கெயெ-தடிவ்யு-
ஸக்தோஸ்வி' உதி சஜ்ஜாநகாயுஸ-திவநாஸு ந கவெஷுஸிபூம் கக்ஷரொவாஸ-
க்ஷு கடுயொம் உவவஷுதெ உதி டிஸ்யுதி | தயா கடுயொமிநம் கக்ஷரொ-
வாஸநாந-வவதீம் டிஸ்யுதி ஹவநா | 'கெ ப்ராஹ்-வணி ரோஜெவ' உதி
கக்ஷரொவாஸகாநாந கெவயுப்ராஹ் ஸூத-க்யு உதூ, உதரெஷாந
வாந-க-க்யு ஂஸூராய்ததாந டிஸிபூதவநா 'கெஷாஜெஹம் ஸகீ-உதூ'
உதி | யதி ஹி ஂஸூரஸு சூதஹ-தி-காஃ கெ திகாஃ, கவெஷுஸிபூகாஸு கக்ஷரஸூ-

கழ்ச்சியான)து - (கேட்போருக்கு) ருசியை உண்டாக்கி (அவர்கள் கர்மங்களுடைய
பயனை விட்டிடுதலைப்) பின்பற்றும்படி செய்வதற்கு ஆவதென்க. உதாரணமாக,
அகஸ்தியனென்னும் பிராமணனால் கடலானது குடிக்கப்பட்டது என்று இப்பொழுது
துள்ள பிராமணர்களும், பிராமணரென்னும் பொதுத்தன்மையினால் புகழப்படுகிறார்
கள்.

இவ்வாறாக, கர்மயோகமானது - கர்மத்தின்பயனை விட்டிடுவதனால் முக்திக்கு
ஸாதநமாம் என்று உபதேசிக்கப்பட்டது. (கர்மங்களின் பயன்கள் = காமங்கள் =
ஆசாவிஷயங்கள். கர்மங்களின்பயன்களைத் துறக்கின்ற அஜ்ஞானிக்கும், ஆசாவிஷயங்
களைத் துறக்கின்ற ஞானிக்கும் உள்ள பொதுத்தன்மையை இவ்வாறு கண்டு
கொள்க.) (கஉ)

நீர்க்துண ப்ராஹ்மத்தைத் தொழுவவரது வாழ்க்கையின் நடக்கை.

இங்கே, ஆத்மாவுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் பேதத்தை வைத்துக்கொண்டு, விச்வ
ரூபத்திலே ஈச்வரனிடத்து மனம் ஒருநிலைப்படுதலாகிய யோகமும், ஈச்வரன்பொரு
ட்டுக் கர்மத்தை அதுஷ்டித்தல் முதலானவையும் உபதேசிக்கப்பட்டன. (கர்மயோ
கத்தை) "இதனையும் செய்யச் சக்தியில்லாதவனாயின்" (கஉ - கக) என அஜ்ஞானத்
தின்கெய்கையாகக் குறிப்பிப்பதனால், (ஆத்மாவுக்கும் ஈச்வரனுக்கும்) பேதத்தைக்
காணாதவனாய் அழியாப்பொருளைத் தொழுவவனுக்குக் கர்மயோகமானது பொருந்
தாது என்று காட்டுகிறார். அவ்வாறே, பகவான், அழியாப்பொருளை உபாஸித்தல்
கர்மயோகிக்குப் பொருந்தாமையைக் காட்டுகிறார். அழியாப்பொருளைத் தொழுவ
வர்க்குக்கைவல்லயம் கைகடுவதிலே, "அவர்கள் என்னையே அடைகிறார்கள்" (கஉ-ச)
என சுதந்திரத்தைக் கூறிப், பின்பு, மற்றையோர்க்கு, "நான் அவர்களைக் கரையே
ற்றுகிறேன்" (கஉ - ஈ) எனப் பரதந்திரத்தை = ஈச்வரனைச் சார்ந்துநிற்பை உணர்
த்தியுள்ளார். அவர்கள் ஈச்வரனுடைய ஆத்மாவாகவே இருக்கின்றார் எனக் கொண்ட
வழி, அவர்கள் (ஆத்மாவுக்கும் ஈச்வரனுக்கும்) பேதமின்மையைக் கண்ட
நிந்தவ ராதலால் அழியாப்பொருள் வடிவீனராகவே உள்ளா ரென்பதாம்.

பஸ்யதி | நெருத்ரம் சித்ருவாவம், நெருத்ரம் சித்ருதயாவதக்தெ உதி ஸம் நெருத்ரம் |
கரணம் வளவ உ, கரணா க்ரவா டிவிதெஷா டியா, தயாநு கரணம்,
ஸவபுலகுதாஸபுடம், ஸந்தூலம் உத்யுடம் | நிதேஃ சிவபுத்யவநிபுதம் |
நிரஹங்காரம் நிமபுதாஹபுத்யம் | ஸந்தேஃ ஸந்தேஃ, ஸந்தே டிவிதெஷா
தெஷாராமயொம் க்ரவதக்தெ யஸ்ய ஸம் ஸந்தேஃ ஸந்தேஃ | க்ரவதக்தெ
க்ரவதக்தெ க்ரவதக்தெ வா க்ரவதக்தெ வளவ குஷெ || ௧௩ ||

ஸந்தேஃ ஸந்தேஃ நிதேஃ, நெருத்ரம் சித்ருதயாவதக்தெ உதி ஸம் நெருத்ரம் |
உத்யுதாஹபுத்யம் | தயா மஹபுதாஹபுத்யம் விவபுத்யம் உ ஸந்தேஃ ஸந்தேஃ
யொம் ஸந்தேஃ நிதேஃ | யதாநா ஸந்தேஃ ஸந்தேஃ | டிவிதெஷா, டிவிதெஷா
நிதேஃ க்ரவதக்தெ யஸ்ய க்ரவதக்தெ யஸ்ய ஸம் டிவிதெஷா | டிவிதெஷா
ஸந்தேஃ ஸந்தேஃ க்ரவதக்தெ யஸ்ய க்ரவதக்தெ யஸ்ய ஸந்தேஃ, தெ டிவிதெஷா
க்ரவதக்தெ ஸந்தேஃ க்ரவதக்தெ யஸ்ய ஸந்தேஃ ஸந்தேஃ டிவிதெஷா
ஸந்தேஃ டிவிதெஷா ஸந்தேஃ டிவிதெஷா | டிவிதெஷா
ஸந்தேஃ டிவிதெஷா ஸந்தேஃ டிவிதெஷா | டிவிதெஷா
ஸந்தேஃ டிவிதெஷா ஸந்தேஃ டிவிதெஷா | டிவிதெஷா

கரு. யஸ்யாநெருத்ரம் சித்ருதயாவதக்தெ உதி ஸம் நெருத்ரம் |

ஹந்தேஃ ஸந்தேஃ ஸந்தேஃ ஸந்தேஃ ஸந்தேஃ ஸந்தேஃ ஸந்தேஃ

நண்பனா யிருக்கிறான். (அவன்) துயருற்றவரிடத்துத் தையுள்ளவன், எல்லாப் பிரா
ணிகட்கும் அபயமளித்தவன், ஸந்தேஃ ஸந்தேஃ மமகாரம் நீங்கியவன் - “(இது)
எனது” என்னும் எண்ணமில்லாதவன். அஹங்காரம் ஒழிந்தவன் - “நான்” என்
னும் எண்ணம் நீங்கியவன். அவன் - உவறுப்புவிருப்புக்களைச் செய்கின்ற தன்பு இன்பங்
களைச் சமமாகக்கொண்டவன். பொறுமையுள்ளவன்; வைதாலும், அடித்தாலும்
மாறுபாடில்லாமலே [கோபம் முதலியவற்றை அடையாமலே] நிமிர்ந்துநென்ரு. (கரு)

எப்பொழுதும் திருப்தியுள்ளவன், சரீரம் நிலைத்தற்கு இடம்பாடு கிடைப்பதி
லும், கிடையாமையிலும், போதுமென்னும் எண்ணம் உண்டாகப்பெற்றவன். அவ்
வாறே, நல்லது கிடைப்பதிலும், (அதற்கு) மாறானதிலும் [கிடையாமையிலும்] திருப்தி
வந்தவன். (“எப்பொழுதும்” என்பதை ஒவ்வொரு விசேஷணத்தோடும் கூட்டுக,
ஆ.) “எப்பொழுதும்” யோகி, சித்தம் ஒருநிலைப்பட்டவன். ஸ்வபாவத்தை [தேகத்தை
யும், இந்திரியங்களையும்] அடக்கியவன். ஆத்மஉண்மையின் விஷயத்திலே நிச்சயம்
நிலைத்தவன். அந்த ஸந்தேஃ ஸந்தேஃ - நோக்கங்களும் எண்ணங்களுமாகிய மனத்
தையும், நிர்ணயிக்குந்தன்மையதான புத்தியையும் என்னிடத்தேயே நிறுத்தியவன்.
எவன் என்னுடைய இத்தகைய பக்தனோ, அவன் எனக்குப் பிரியமானவன். “நான்
ஞானிக்கு மிகவும் பிரியமானவன்; அவனும் எனக்குப் பிரியமானவன்” (எ-கா)
என ஏழாம் அத்தியாயத்துள் குறிப்பிக்கப்பட்டது. அது இங்கு விரித்துரைக்கப்
படுகின்றது. (கரு)

கரு. உலகம் எவனிடத்தினின்றும் வருந்துவதில்லையோ; அன்றியும், எவன்
உலகத்தினின்றும் வருந்துவதில்லையோ; எவன் மகிழ்வு, பொருமை, அச்சம், கலக்கம்
என்பவை நீங்கியவனோ; அவன்தான் எனக்குப் பிரியமானவன்.

‘சுதேஷா ஸவ்யஸூ-காமாஸு’ உத்தாஹிதா சுக்ஷரோவாஸகாமாஸா
ஸாந்தாஸிதா வாரோபுஜாதகீஷாநாஸபிஷாசம் வுத்தாஸு உவஸஹாதி—

20. யெ து யுஜாபுததீத்ய யஸோதூ வயசுவாஸதெ |

ஸூயாநா உத்தாஸா ஸுதாஸுதகீவ ஜெ ஸ்ரியாஸி ||

உதி ஸ்ரீமஹாஸாநதெ ஸதஸாஸஸூயா ஸஹிதாயாஸ் வெயா-
ஸிக்ஷாஸ் ஸிஷ்யவாஸி ஸ்ரீஸூயஸூதகீவாஸ் உவஸிஷுத்ஸு ஸ்ரீஸூயஸிஷ்யாஸ்
யோமஸாஸு ஸ்ரீஸூயாஸிஷ்யாஸநஸாஸாஸு ஸுத்யோமோ நாஸாஸாஸு
ஸூயாஸி ||

யெ து ஸாந்தாஸிதாஸ் யுஜாபுதம் யபிஷாஸ யபிஷாஸ சுதவெதம் உ தசு
சுதேஷம் உ தசு, சுதேஷஸுதேஷாஸாஸ, உதம் யஸோதூ ‘சுதேஷா ஸவ்யஸூ-
காமாஸு’ உத்தாஹிதா வயசுவாஸதெ சுதாஸிஷுனி ஸூயாநாஸ் ஸஹி: உத்-
தாஸாஸ் யஸோதூ: சுதாஸு சுக்ஷராஸா வாரா: நிராஸிஸாஸாஸி யெஷாஸ் தெ உத்தாஸா:ஸ்
உத்தாஸி உ உத்தாஸா வாரோபுஜாதகீஷாஸாஸாஸா ஸுதீஸு ஸூயஸிதாஸ் தெ சுதீவ ஜெ
ஸ்ரியாஸி | ‘ஸ்ரீயோ மஸாஸுதாஸிஷ்யாஸு’ உத்யஸி ஸூயஸிதாஸ் தெ சுதீவ ஸூயாஸு
உதம் உவஸஹாதி ‘ஸுதாஸுதகீவ ஜெ ஸ்ரியாஸி’ உதி | யஸாஸு யபிஷாஸு

உண்மைஅறிவினே உத்யாஸகித்பவராய் அழியாப்பொருளைத் தொழுநின்ற
தூறியெட்டு “எந்தப் பிராணியையும் பகையாதவன்” (கஉ - கங்) எனத் தொடங்கிய
ஒழுக்கமீனத்தையும் முடிக்கிறார் :

20. எவர்கள் கம்பிக்கையுள்ளவராய், என்னையே மேலாகக்கொண்ட பக்தர்
களாய், தருமத்தின் கீங்காத கீழ்க்குறிய இந்த அமிருதத்தை உண்மையாகவே அறு
ஷ்டிக்கிறார்களோ, அவர்கள் எனக்கு மிகவும் பிரியர்கள்.

ஸ்ரீமகாபாரதத்தினே, வ்யாஸ ராஜாஸ்சேயத் தூருயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையிலே,
பிஷ்யபவத்தினே, ஸ்ரீமத் பகவத்கிதையாக உபசிஷுத்துக்களாக ப்ராஹ்மவித்யையாக
யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணாஸ்சு ஸம்வாதத்திலே பக்தியோகம்
என்னும் பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

எவர்கள் - ஸர்வாஸிகன். தருமத்தின் கீங்காத - ஒழுக்கத்தின் கீங்காத [நல்
ஸொழுக்கம் கிரம்பிய], சாகாமைக்கு ஸாதாரணதலால், (பகையின்மை, அவாஸின்மை,
பொதுமை முதலியதை) அமிருதமென்க. (அமிருதம் - சாகாமை, முக்தி என்றபடி.
இவ்வாறு, “ அமிருதத்தை ” என்பதற்கு - பகையின்மைமுதலிய மோக்ஷஸாதநங்
களை எனப் பொருள்கொள்க.) கீழ்க்குறிய - “ எந்தப் பிராணியையும் பகையாதவன் ”
(கஉ - கங்) என்பதையதலாகக் கூறப்பட்ட. என்னையே மேலாகக்கொண்ட - கீழ்க்
குறிய அழியாப்பொருளாகிய என்னையே யாவற்றினும்மேலான கதியாகக்கொண்ட.
பக்தர்களாய் - உண்மைஅறிவேன்னும் உயர்ந்த பக்தியிற் சென்றவராய், “நான் ரூ
பினிக்கு மிகவும் பிரியமானவன் ” (எ - கஎ) என்று எது குறிப்பிக்கப்பட்டதோ, அது
விந்தியாத், “ அவர்கள் எனக்கு மிகவும் பிரியர்கள் ” (கஉ - 20) என இங்கே
முடிக்கப்பட்டது. என்னொழுக்கம்கிரம்பிய கீழ்க்குறிய இந்த மோக்ஷஸாதநங்களை
அதஷ்டப்பவன் என்னுமுள்ள பரமேஸ்வரனாகிய பகவானுக்கு மிகவும் பிரியனாகிறான்

ஊம் யயோகத்து சுமாதிலுங் ஊவகம் வினெனா வாடுனாஸு சுதிவபிரயம் ஊவதி
கவாசு ஊம் யயோகத்து சுமாதிலுங் சுமாதிலுங், வினெனா விரயம்
வாடு யாடு வினெனா ; ஊதி வாசுயாடு || 20 ||

ஊதி ஸ்ரீரெஜ்ஜவதி காணாடு வாசுயாடு ||

ஆதலால், (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட விரும்பியவனாய் விஷ்ணுவிற்குப் பிரியமான்
உயர்ந்த நிலையை அடையக் கருதுபவன் நல்லொழுக்கம்நிரம்பிய இம்மோகஸாதநங்
களை முயற்சியொடு அதுஷ்டிக்கவேண்டும் ; என்பது - (இப்)பிரகரணத்தின் பொரு
ளென்க. (20)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்தில் பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

புக்ஷதிஸ்ரு ச்ரீமணாதிசா ஸவட்காயட்குரணவிஷயாகாரெண வரி-
ணதா வாராஷஸ்ய ஹொமாவவட்காயட்குதவ்யதயா ஹெஹெம்ஹியாபூராகா-
ரெண ஸம்ஹத்யுதெ | ஸொட்யம் ஸம்வாதஃ ஹம் ஸரீரஸ்ய | தஹெதஸ ஹவாந
உவாஹ—

ஸ்ரீஹமவாநு உவாஹ ||

க. ஹம் ஸரீரம் களஞெய கெஷத்ரூதிதுவிய்யதெ |

ஹதஹொவெதி தம் ஹொஹம் கெஷத்ரஜ்ஞ ஹதி தஹிஹம் ||

‘ஹம்’ ஹதி ஸவட்காஜா உதம் விஸிதஹி ‘ஸரீரஸ்ய’ ஹதி | ஹெ களஞெய
க்ஷத்ராணாஸு, க்யாஸு, க்யாணாஸு, கெஷத்ரவ்யு க்ஷிநி க்ஷிவமநிஷ்டெத்
கெஷத்ரஹதி—‘ஹதி’ ஸஜஃ ஸஜவட்காயட்கு—கெஷத்ரஹதெஹ்யு க்ஷிநி-
யதெ க்யுதெ | ஹதஸு ஸரீரம் கெஷத்ரம் யஃ வெதி விஜாநாதி, ஸ்வாஹதஹ-
ஹகம் ஜாஹெத விஷயிகரொதி, ஸ்வாஹாவிகெத ஹவஹெஸிஹெத வா வெதி
ஜாஹெத விஷயிகரொதி விஹாமஸம், தம் வெதிதாரம் ஹொஹம் க்யுதஹி
‘கெஷத்ரஜ்ஞ’ ஹதி—‘ஹதி’ ஸஜஃ ஸஜவட்காயட்கு வஹ வஹுவஸு—கெஷத்ர-
ஜ்ஞஹதெஹ்யு | கெ ? தஹிஹம் தள கெஷத்ரகெஷத்ரஜ்ஞ யெ விஹிதெ தஹிஹம் ||

உடலும், ஆத்மாவும்:

இனி, முக்குணவடிவமான பிரகிருதியானது-சரீரங்கள், இந்திரியங்கள், இந்தி-
ரியவிஷயங்கள் என்ற எல்லாவற்றினுடைய உருவமாகப் பரிணமித்து, போகம்
மோகம் என்னும் பயன்களைப் புருஷன் செய்துகொள்ளவேண்டியதனால் தேகம் இந்-
திரியம் முதலியவடிவமாக ஒருங்குசேர்க்கப்படுகின்றது. அத்தகைய இச்சேர்க்கை
தான், இச்சரீரம். ஆகவே, பகவான் இதனைக் கூறலாயினர் :

பகவான் சொல்லுற்றார் :

க. கௌந்தேய ! இது (அதாவது) சரீரம் “கேஷத்ரம்” என்று வழங்கப்படு-
கின்றது. இதனை எவன் அறிகின்றானோ, அவனை “கேஷத்ரஜ்ஞன்” என்று அவர்
கடையுணர்ந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

“இது” என்னும் ஸர்வநாமத்தால் கூறப்பட்டதை “சரீரம்” என விசேஷிக்கி-
றார். (இடைச்சொல்லால் வரும் அது, இது முதலான பெயர்களை ‘ஸர்வநாமம்’ என்பர்
வடநூலார்.) கௌந்தேய ! (இது)-கெடுதியினின்றும் பாதுகாக்கப்படுவதனாலும், அழி-
வதனாலும், தேய்வதனாலும், வயலில் (நெல்) போல, இதில் கர்மத்தின்பயன் விளைவத-
னாலும் கேஷத்ரம் என்று கூறப்படுகின்றது.—“என்று” என்னும்சொல் - (கேஷத்ரம்
என்னும்)சொல்லையே அர்த்தமாகக்கொண்டது.—இச்சரீரமாகிய கேஷத்ரத்தைஎவன்
அறிகின்றானோ, உள்ளங்கால் முதல் உச்சந்தலைவரை அறிவினால் எட்டுகின்றானோ,
இயற்கையுணர்வினாலாவது, உபதேசஉணர்வினாலாவது (தன்னினும்) வேறாக விஷயப்-
படுத்திஉணர்கின்றானோ, அந்த உணர்பவனை கேஷத்ரஜ்ஞன் எனக் கூறுகிறார்கள்.—
யார்?—அந்த கேஷத்ரத்தையும், கேஷத்ரஜ்ஞனையும் அறிந்தவர்கள்.—“என்று”என்னும்
சொல் - முன்போல, (கேஷத்ரஜ்ஞன் என்னும்)சொல்லையே அர்த்தமாகக்கொண்டது.

வாவம் க்ஷெத்ரக்ஷெத்ரஜ்ஞா உவாஸ உதூஸ | கிபு வாதாவந்நாபுண
ஜோமேக ஜோகபுள உத் ? மஉதி உவுகெ—

உ. க்ஷெத்ரஜ்ஞம் வாவி ஜாஃ விவி வாவ-க்ஷெத்ரவா லாராத |

க்ஷெத்ரக்ஷெத்ரஜ்ஞயோஜிதாநடி யதூஸ ஜாநம் உதம் ஜ ||

க்ஷெத்ரஜ்ஞம் யயோதூவக்ஷணம் வாவி ஜாஃ வாரெஸ்டாபு கலம்ஸாரிணம்
விவி ஜாநம் | வாவ-க்ஷெத்ரவா யம் க்ஷெத்ரஜ்ஞம் ஸ்ரஜ்ஜாபிஸம்ஸவயபுஜாநெ-
கக்ஷெத்ராவாயிவாவிவதூ, தம் திரஸூஸவெபாவாயிவெஜம் ஸடிஸடிஸடிஸடி-
வாக்யயாமொவாஃ விவி உதி கவிபுராயம் | ஹே லாராத யஸூஸ க்ஷெத்ரக்ஷெ-
த்ரஜ்ஞாஸாயாநாதிவாநெகெண ம ஜோமொவாபு கநூஸ கவஸிஷ்டு கஜ்ஜி,
தஸூஸ க்ஷெத்ரக்ஷெத்ரஜ்ஞயோம் ஜேயவ-நுகயோம் யசு ஜோநம், க்ஷெத்ர-
க்ஷெத்ரஜ்ஞ யெந ஜோமேக விஷயித்ரியெகெ, தசு ஜோநம் ஸஜிதாநடி உத்
உதி கவிபுராயம் ஜாஃ ஸாஸ்டாஸு விஷ்ணுஃ ||

மதம் வாவ-க்ஷெத்ரவா வாக வாவ ஸாஸ்டாஸு, ம கநூஸ கவிபுராயம்
மொதா விஷ்டு கெ வசு, தசு ஸாஸ்டாஸு ஸம்ஸாரிணம் பூராதூ; ஸாஸ்டாஸு கி-

பூத்யாவம், பகவானம் உன்மைநிலையே ஒன்று.

இவ்வாறு கேட்க கேட்காஜ்ஞாருவரும் விவரிக்கப்பெற்றார்கள். (அவர்கள்)
இவ்வளவுமாத்திரமான அறிவைக்கொண்டே அறியத்தக்கவரா என்பது?—அல்லா
எனக் கூறப்படுகின்றது [உடம்பை அறிபவனான ஆத்மா அந்த உடம்பினின்றும் வேறு
என்ற இவ்வளவு அறிவுமாத்திரம் போதுமோ? எனின், போதாது. மற்றென்னவெ
னின், கூறவோம்]:

உ. பாரத ! எல்லாகேட்காங்கனிலும் (உள்ள) கேட்காஜ்ஞானை கானாகவும் அறி.
கேட்கா கேட்காஜ்ஞாருகளுடைய அறிவு எதுவோ, அது(தான்) என்னால் அறிவாகக்
கருதப்பட்டுள்ளது.

பேழ்க்குறிய கேட்காஜ்ஞானை - (பிறந்து இறந்து உழுவும்) உலகப்பிராணியல்லாத
பாமேச்வரானுடைய நான் என்றும் அறிந்துகொள் : எவன் எல்லாகேட்காங்கனிலும்
கேட்காஜ்ஞானம், ப்ரஹ்மாமுதல் புல்வகையினுமுள்ள கேட்காங்கனாகிய பல உபாதி
களால் பவ்வாறு வேறுபட்டிருக்கின்றனவே, அவனை - உபாதிகளுடைய எத்தகைய
வேற்றுமையும் அற்றவனாகவும், 'உள்ளது', 'இல்லது' முதலிய சொற்களுக்கும் நினைப்
பிற்கும் எட்டாதவனாகவும் தெரிந்துகொள் என்பது கருத்து. ஏ! பாரத ! கேட்கா
ஜ்ஞம், கேட்காஜ்ஞன், ஈச்வரன் இவர்களுடைய உள்ளபடியான தன்மையைத்தவிர
அறிபவேண்டியது வேறென்றும் மிஞ்சுகிற்பதில்லை ஆதலின், அறியப்படும் பொரு
ள்களாகிய கேட்கா கேட்காஜ்ஞர்கள் எந்த அறிவினால் அறியப்படுகிறார்களோ, அந்த
அறிவு - மெய்யறிவு என்பது, எங்குமுள்ள பொருளாகிய ஈச்வரனான என்னுடைய
கருத்து.

ஸம்ஸாரம், ஸம்ஸாரியம் அநியாயமெல்லாவதவை.

(ஸம்ஸாரம் - பிறந்து இறந்து உழுவதல். இதனையுடையவன் - ஸம்ஸாரி;)

(ஆகேபம்) :—அப்படியானால், எல்லாகேட்காங்கனிலும் ஈச்வரன் ஒருவன்
தான் இருக்கிறேனென்றி, அவனிலும் வேறான போக்தா[அதுபவிப்பவன்] மற்றொரு
வன் இல்லை எனின்,—அப்பொழுது ஈச்வரன் ஸம்ஸாரி என்று ஆகும் ; அல்லது, ஈச்

தூ விவெதி கௌதம' | கவிதாஷஸ்டா—'கய கஸ்ய ஸயம் ஸவதி' 'கவித்யாயாதி-
 ன்கொ வதூராதா' 'புஷ்ட வெஷ புஷ்டெஷ்வ ஸவதி' 'கருத்யாஸாவகருத்யாஹ-
 லேதி க ஸ வெஷ யயா வஸாஸௌ ஸ ஷெவாதா' | சூத்ரவிசயம் 'ஸ உதம்
 ஸவது ஸவதி' ; 'யதா உஜீவஸி' உத்யாடியா ஸஹஸ்யஸம் | ஸ்ருதயஸு—'கஜா-
 மெதாவ்யகம் ஜாநம் தெந ருஷணி ஜநவம்' 'உஷெஷ தெநிபுதஸ்யமெயா
 யெஷாம் ஸாஷெ ஸூகம் ரிதம்' 'ஸரிம் வஸ்யுஷ ஹி ஸவபுத்' உத்யாடியா |
 த்யாயதஸு—'ஸவபுஷ கௌதம' கருத்யாவாஸு ஜாநா ருஷணா வஸி-
 வபுஷி | கஜாமகஸ்யு வசணி கெவிஸ ஜாமெ ஸம் வஸ்யு யயா விஸிஷ்ட' |
 தயா வ—ஷெஷாஷிஷ—சூத்ரவாசி: கவிதாஷ ஸாமஷெஷாஷிஷ்யாஸு: யத்யா-
 யத்யாமாஷாமத்யு 'காமதெ ருதயதெ வ' உதி ஸவமபுதெ; ஷெஷாஷிஷி-
 த்யாஷ்டபிபு: ஸாமஷெஷாஷிஷ்யாமாணாஸ கருவெஷ்யத்யாயத்யுஷ்யுத்யாவஸ-
 (பு - ஸ-உ). "அநிந்தவன் எதிர்த்தும் பயப்படுவதில்லை" (தை - உப - உ - ச). அஜ்-
 ஞானியைப்பற்றியோ, (பின்வரும் சுருதிகளைக் காண்க):—"ஆனால், அவனுக்குப்
 பயம் உண்டு" (தை - உப - உ - எ). "அஜ்ஞானத்தில் இருப்பவர்கள் (பிறந்து
 திறந்து உழலுகிறார்கள்)" (கட - உ - டி). "ப்ரஹ்மத்தை (எவன்) அறிகிறானோ,
 (அவன்) ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறான்" (மு - ஈ - உ - க). "இவன் வேறு, நான்
 வேறு என்று (எவன் வேறு தேவதையை உபாஸிக்கிறானோ), அவன் அறியவில்லை;
 (மனிதர்கட்கு) ஆடுமாடுகள் எப்படியோ, அப்படி அவன் தேவர்கட்கு" (பிரு - க -
 ச - க(1)). ஆத்மாவை அநிந்தவன் எவனோ, "அவன் இதெல்லாமாக இருக்கிறான்"
 (பிரு - க - ச - க(2)). "எப்பொழுது தோல்போல (ஒருவன் ஆகாசத்தைச் சுருட்டக்
 கூடுமோ, அப்பொழுதும் அவனுக்கு ஆத்மாவை அறியாமல் துன்பம் நீங்காது)[ஆகா-
 சத்தைத் தோல்போலச் சுருட்டமுடியாது; அதுபோல, பரம்பொருளைத் தனது உள்
 னையுள்ள ஆத்மாவாக அநுபவிப்பது ஸம்ஸாரத்தினின்றும் நீங்கமுடியாது]" (ச்வே -
 க - உ(1)) என்பனமுதலிய (சுருதிகள்) ஆயிரக்கணக்காக உள்ளன. இனி, ஸ்மிருதிகள்
 வருமாறு:—"அறிவு அறியாமையினால் மூண்டுக்கிடக்கின்றது; அதனால் பிராணிகள்
 மயங்குகின்றன" (தி - கதி). "எவர்களுடைய மனம் ஸமநிலையிலே நிலைத்ததோ,
 அவர்களால் பிறப்பு இங்கேயே ஐயிக்கப்பட்டது" (தி - கசு). "எங்கும் ஸமமாகப்
 பார்ப்பவன்(மேலான கதியை அடைகிறான்)" (கஈ - உஅ) என்பனமுதலியவை. (அறி-
 யன்பயன் - அநிந்தம் நீங்குதல்; அறியாமையின் பயன் - அநிந்தத்தை அடைதல்;
 என்பது -) இன்னும், யுத்தியினாலும் (அமைகின்றது):—"மனிதர்கள் பாம்புகளையும்,
 முட்களையும், கிணற்றையும் அறிந்து விலக்குகிறார்கள் [விலகிச் செல்லுகிறார்கள்];
 கிணர் அறியாமையினால் அவற்றுள் வீழ்கிறார்கள். அறியிலே பயன் சிறந்திருக்கும்வித
 தைத் தெரிந்துகொள்" (ம - சா - மோ - உ(1) - கசு). அவ்வன்னமே, தேகம் முத-
 லியவற்றில் ஆத்மபுத்தியுள்ள [தேகம் முதலியவையே ஆத்மா என்னும் புத்தியையு-
 ளைய] அஜ்ஞானியானவன் விருப்பு வெறுப்பு முதலியவற்றால் துண்டப்பட்டு நல்வினை
 தீயவினைகளைச் செய்வனாய் பிறக்கிறான், இறக்கிறான் எனத் தெரிகின்றது; தேகம்
 முதலியவற்றிற்கு வேறாக ஆத்மாவைக் காண்பவர்கள் விருப்பு வெறுப்பு முதலியவற்-
 றை விட்டுவிட, அவற்றைச்சார்ந்துள்ள நல்வினைதீயவினைகளில் தலைப்படுதல் ஓழிந்திடு

3ாசு 3-ஹுணை; உதி ந கெநலிசு வு-த்யாவ்யாத-ம் ஸக்யம் ந்யாயகம் | த-த-
வளவம் ஸதி, கெஷத்ர ஜ்ஞஸ்ய ஸாஸ்யாஸெஸ்ய வஸகம் சவிஷ்யாக்யதொவாயிமெடிதம்
ஸம்ஸாரிசுவிவ உவதி, யயா டெஹாஷ்யாத்ஷ்யு சூத்யம் | ஸவபுஜை-ஞ-தாம் ஹி
பு-வலிங் டெஹாஷ்யா சகாத்ஷஸ- சூத்யாவம் திஸ்ரிதம் சவிஷ்யாக்யதம், யயா
ஸூரணன் வ-ரா-ஷ-தீஸ்ரயம் | ந உ வனகாவதா வ-ரா-ஷ-ய-பு- ஸூரணோ
வவதி, ஸூரண-ப-பெ-தா வா வ-ரா-ஷ-ஸ்ய | தயா ந வெதக்யம் டெஹஸ்ய,
டெஹப-பெ-தா வா வெதக-த்யஸ்ய ஸ-வ-ப-பெ-தொஹா-த்யகக்ஷாதி சூத்யம் ந
ய-த்யம்; சவிஷ்யாக்ய-தக்ஷாவி-ஸெஷாசு, ஜ்ஞா-பி-த்ய-வச ||

ந, சுத-த்யுக்ஷாசு; உதி வெசு-ஸூரண-வ-ரா-ஷ-ள ஜ்ஞயாவெவ ஸனன்
ஜ்ஞாத்ரா ஹி சுதெந்யாக்யஸ்யிந் சுயஸூன சவிஷ்யா; டெஹா-த்யதொஸ்ய- ஜ்ஞயஜ்ஞா-
தெ-தாரெவ உதெந-தராய்யூரஸம், உதி ந ஸபி: ஷ்யஷ்யாணம் | சுதம் டெஹப-பெ-தாம்
ஜ்ஞயொ-வி ஜ்ஞாத-ம் சூத்யம் உவதிதி வெசு-

தலின் (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடப்படுகிறார்கள்; என்பது - ஒருவனாலும் யுக்தியினால்
மறுக்கமுடியாதது. அது இவ்வாறானவளவிலே [அறிவும், அறியாமையும் தம் தம் இயல்
பிலும், பயனிலும் முற்றவேறுபட்டுநிற்குமளவிலே] கேஷத்ரஜ்ஞன் ஈச்வரனாகவே இரு
ப்பவனாய் அவித்யையினாலான உபாதிகளின் வேற்றுமையினால் ஸம்ஸாரிபோல ஆகிறான்;
ஆத்மா-தேகம்முதலியவடிவமாக (வெள்ளறிவுஉடையவனுக்குக்காணப்படுவது) போல.
[தேகம்-ஆத்மா அன்று; ஆயினும், அறியாமையினால், அது ஆத்மாபோலத் தோன்று
கின்றது. அவ்வாறே, கேஷத்ரஜ்ஞன் ஸம்ஸாரி அல்லன்; ஆயினும், அறியாமையினால்,
அவன் ஸம்ஸாரிபோலத் தோன்றுகின்றான்; என, திருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்களைப்
பகுத்துக்காண்க.] தேகம்முதலிய அநாத்மாக்களிலே, ஆத்மா அல்லாதவற்றிலே ஆத்ம
புத்தியானது [உடம்புமுதலியவையே ஆத்மா என்னும் எண்ணமானது] எல்லாப்பிரா
ணிகட்கும் ஸாதாரணமாயுள்ளது; அவித்யையினாலானது; தூணிலே மனிதன்என்
னும் நிச்சயம்போல, நிச்சயமாயுள்ளது. இனி, இதனாலே, மனிதனுடைய இயல்பு
துணுக்கு வாராது; தூணின் இயல்பும் மனிதனுக்கு வாராது. அவ்வாறே, உடம்பிற்கு
உணர்ச்சி இல்லை; இன்பம், துன்பம், மயக்கம்முதலாகிய உடம்புத்தன்மையும் உணர்
ச்சியான ஆத்மாவுக்குப் பொருந்தாது; மூப்பு இறப்புக்கள்போல, அவித்யையினு
லானதைத்தவிர வேறு இல்லையாதலின்.

கேஷத்ரஜ்ஞன் ஸம்ஸாரத்தினால் உண்மையாகவே நாக்கப்படுவதில்லை.

(ஆகேஷம்) :—அப்படியன்று; (திருஷ்டாந்தம்) நேரன்று ஆதலின் எனின்,—
அறியப்படும்பொருள்களாகவேயுள்ள தூண்மனிதர்களுள், அறியும்பொருளன்றோ
ஒன்றில் மற்றொன்றை அறியாமையினால் ஏற்றுக்கின்றது; ஆனால், அறியப்படும்பொரு
ளாகிய உடம்பும், அறியும்பொருளாகிய ஆத்மாவுமான இவற்றிலன்றோ ஒன்றில் மற்
றொன்றைத் தடுமாற்றமாக ஏற்றுதல் இருக்கின்றது; எனவே, திருஷ்டாந்தம் சரி
யன்று. ஆதலால், உடம்பின்தன்மையானது அறியப்படும்பொருளாயிருந்தாலும், அறி
யும்பொருளாகிய ஆத்மாவுக்கு வருகின்றது எனின்,—

ந, கெவெகந்யாபிவ்யஸ்யம்மாஸி யபி ஹி ஜெயஸ்ய டேஹாடேஃ க்ஷெத்ருஸ்ய, யபிபூர்வம் வ்யாபாரமெவமெவ்யாபிவ்யஸ்யம் ஜோகம் சூதம் ஹவணி; தபா “ஜெயஸ்ய க்ஷெத்ருஸ்ய யபிபூர்வம் கெவிக் சூதம் ஹவணி கவிப்யாஸ்யாரொவிதாம் ஜோகாணாடியஸ்யம் ந ஹவணி” உத் விஸெஷமெவமெவம் வத்யவ்யம் | “ந ஹவணி” உதி கஜி கபாபாபி—கவிப்யாஸ்யாரொவிதக்யாஸி ஜோகாணாடியஸி உதி, மெய-க்யாஸி, உவாபெயக்யாஸி உத்யாபி | கத்ரு வஸவம் ஸதி, கத்யுக்ஷமொக்யுக்ஷமகஷண-வஸவாஸம் ஜெயஸ்யம் ஜோகாஸி கவிப்யாஸ்யாரொவிதம் உதி, ந கெவந, ஜோகம் கிவிக் டேஷ்யதி, யபா வ்யாபாரம் கயாரொவிதெவ சூகாஸஸ்ய கதரி-லிதக்யாபிதா |

வஸவம் வ ஸதி, வஸ்யக்ஷெத்ருஸ்ய ஸதி ஸதவகம் க்ஷெத்ருஜெயஸ்ய ஸம்ஸ-ரஸ்ய வஸவாஸிவஸவாஸ்யாஸி தாஸாக்யம் | ந ஹி த்விபிவ் மொகெ கவிப்யாஸ்யாஸ்யாஸி யபிபூர்வம் கயாஸி உவகாஸம் கவகாரொ வர டேஷ்யம் |

யதம் உதம் “ந ஸதி டேஷ்யாம்” உதி, தகி கஸகி | கயம்?—

(ஸமாதாகம்) :—வாராத; (ஆத்மாவுக்கு) உணர்ச்சியின்மையும், மந்த்ரமித் தன்மையதும் வரவேண்டுமாதலின். அறியப்படும்பொருளாகிய உடம்புமுதலான கேதரத்தின் இன்பதன்பங்கள், கிருப்புமெதப்புக்கள் முதலிய தன்மைகள், அறியும் பொருளான ஆத்மாவுக்கு உண்டு என்றால், அப்பொழுது, “அறியப்படும்பொருளான கேதரத்தினுடைய சில தன்மைகள் தான் அவித்யையினால் ஏற்றப்பட்டு ஆத்மாவுக்கு கிருக்கின்றனவேயன்றி மூப்பு இறப்பு முதலியவை இல்லை” என்னும்வித்தியாஸத்திற் குக் காரணம் கூறிவண்டும். (ஆனால், கேதரத்தின் தன்மைகள் ஆத்மாவுக்கு “இல்லை” என்பதற்கு அநுமாநப்பிரமாணம் இருக்கின்றது :—“கேதரத்தின் தன்மைகள் ஆத்மாவுக்கு இல்லை;) அவித்யையினால் ஏற்றப்பட்டமையின், மூப்பு இறப்பு முதலியவைபோல” என்பது - (அநுமாநம்). “(மந்த்ரமவ்வாதே, அவை ஆத்மாவுக்கு இல்லை;) தன்னவேண்டியவையும், கைப்பற்றவேண்டியவையும், இன்னுமிவைபோன்றவையுமாய் இருத்தலின்” (என்பது - மந்த்ரோர் அநுமாநம்). அவை இவ்வாறுள்ளவளவிலே, செய்வதும் அநுபவிப்பதுமாயே ஸம்ஸாரமானது அறியப்படும்பொருளான (கேதரத்தினிடத்து) நிற்பதாகி, அறியும்பொருளான (ஆத்மாவினிடத்து) அறியாமையினால் ஏற்றப்பட்டுள்ளது என்பதாம். இதனால், அறியும்பொருளுக்குக் கேடு ஒன்றும் இல்லை; சிறுவர்களால் அறியாமையினால் ஏற்றப்பட்ட உள்கவிவு, அழுக்குடைமை முதலியவற்றால் ஆகாதத்திற்குக் (கேடு ஒன்றும்இல்லை) போல.

இவ்வாறுள்ளவளவிலே, பகவான் எல்லாகேதரங்களிலும் இருந்தாலும், கேதரத்தினுள் (அத்த) சகவரனுக்கு ஸம்ஸாரித்தன்மையின் நாற்றமாத்நிரமுகூட ஸந் தேகிக்காததக்கதில்லை. அறியாமையினால் ஏற்றப்பட்ட தன்மையினால் ஒன்றுக்கு நலமாயினும், கேடுதெய்யினும் உலகத்து ஓரிடத்தும் கண்டதில்லையன்றோ.

இனி. திருஷ்டாந்தம் நேரன்று என்று சொன்னது எதுவோ, அது சரியன்று—எப்படி?—

சவிஷ்ணோ஽ப்யாஸதோத்ரம் ஹி ஷ்ஷுஷ்டாஹ்ஷாஷ்டாஹ்ஷிக்யோஃ ஸாப்யஜ்யம் விவ-
க்ஷித்யு | தக்ஷ ந வ்யூஹிவரதி | யத்நம் “ஜ்ஞாதாரி வ்யூஹிவரதி” உதி சிக்யஸெ,
தஸ்யூவி ஸதெககாஹிக்ஷம் ஷஸிபுகம் ஜராதிக்ஷி ||

சவிஷ்ணாவத்யாஸக்ஷெத்ரஜ்ஞஸ்ய ஸம்ஸாரிக்யு உதி வெஷ—

ந; சவிஷ்ணாயாஃ தாபிஸக்யாஸ | தாபிஸோ ஹி ப்ரக்யயஃ—சுவரணாத்ஷ-
க்யாஸ—சவிஷ்ணா விவரீத்யூஹக்ஷ, ஸம்ஸயொவஸ்யாவக்ஷ, சுப்ரஹணாத்ஷகோ
வா; விவெகவ்ரகாஸஹாவெ தடிஹாவாஸ, தாபிஸெ வ சுவரணாத்ஷகெ திரிராதி-
ஷொஷெ ஸதி சுப்ரஹணாஷெஃ சவிஷ்ணாக்யஸ்ய உவெஷெ ||

அறியாமையினால் ஏற்றுதல் மாத்திரமன்றோ திருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்
களின் பொதுத்தன்மையாகச் சொல்லக்கருதியது. அது பிறழ்வதில்லை [அப்பொ-
துத்தன்மை இரண்டிற்கும் ஒப்பிற்கின்றது]. ஆனால், (ஏற்றுதலானது) அறியும்பொரு-
ளினிடத்துப் பிறழ்கின்றது என்று எதனை எண்ணுகின்றாயோ, அதுவும் பிறழ்வதென
மூப்பு முதலியவற்றால் காட்டப்பட்டுள்ளது. [திருஷ்டாந்தத்தில் அறியப்படும்பொரு-
ளாகிய துணினிடத்து, அறியப்படும்பொருளாகிய மனிதன் ஏற்றப்படுகிறான்; தார்-
ஷ்டாந்திகத்திலோ, அப்படியன்று; மற்றென்னவெனில், அறியப்படும்பொருளாகிய
உடம்பினிடத்து, அறியும்பொருளாகிய ஆத்மா ஏற்றப்படுகின்றது எனில்,—இரண்டும்
அறியப்படும்பொருள்களாகவே இருக்கவேண்டும் என்னும் நியமம் இல்லை. அறியா-
மையினால் ஆத்மாவினிடத்து மூப்பு இறப்பு முதலியவை ஏற்றப்படுகின்றன.—அறியும்
பொருளாகிய ஆத்மாவினிடத்து, அறியப்படும்பொருள்களாகிய மூப்பு இறப்பு முதலி-
யவை ஏற்றப்படுகின்றன என்பதை வாதிப்ரதிவாதிகளிருவரும் ஒத்துக்கொண்டிருக்-
கிறார்கள் என - 357 ஆம் பக்கத்தில் 14-29 வரிகளால் நுட்பமாக ஊகித்து அறிந்து
கொள்க].

அவித்யைக்குத் தங்குமிடம் இத்திரியமேயன்றி ஆத்மா அன்று.

(ஆகேஷம்) :— கேஷத்ரஜ்ஞன் அவித்யையையுடைமையினால் ஸம்ஸாரியாய்
இருக்கிறான் எனில்,—

(ஸமாதாநம்) :— அப்படியன்று; அவித்யை தாமஸமாதலின். (தாமஸம் -
தமோகுணத்தில் பிறந்தது. அறியாமை என்னும்) அவித்யையானது - மறைக்குந்
தன்மையது ஆதலால், மாறாக [ஒன்றைவேறொன்றாக] உணர்வதாகவாயினும், ஸந்தேக
த்தை விளைப்பதாகவாயினும், உணராது நிற்பதாகவாயினுமுள்ள தாமஸமேயான
எண்ணம்; ஏனெனில், பகுத்தறிவு விளங்கி நிற்கையில் அது இல்லாமற் போகின்-
றது; அன்றியும், மறைக்குந் தன்மைத்தாய்த் தாமஸமான திமிரம் முதலிய குற்றமு-
ள்ளவழி, உணர்வின்மை முதலிய மூன்று அவித்யையும் காணப்படுகின்றன. [திமிரம்-
ஓர்வகைக் கண்ணோய். கண்ணில் காசம்படர்தல் முதலிய குற்றமுள்ளவழி, விபரீத
உணர்வுமுதலியவை உள்ளன; அக்குற்றமில்லாவழி, அவை இல்லை. எனவே, அவி-
த்யை குற்றத்தைச் சார்ந்துள்ளதாதலின், இதனாலும் அது ஆத்மாவைச்சார்ந்தது
அன்று என்க

சுத்ரு குஹ—வாஸம் கஹிது ஜோக்யபரிஃ சலிஷா ||

த ; காரணை வக்ஷுஷி தெதிரிகக்ஷாபிஷொஷாவஸ்யை | யதா பித்ய-
யெ—“ஜோக்யபரிஃ சலிஷா, கஷெவ வ சலிஷாபரிஃவத்னம் க்ஷெத்ருஜ்ஞஸ்ய ஸம்-
வாரிக்ஷம் ; சுத்ரு யதாபித்ய ‘ஸம்ஸாரம் வாவ க்ஷெத்ருஜ்ஞம், த ஸம்ஸாரம்’ உகேதுகக்
சயாத்ரிதி” —

கக் த ; காரணை வக்ஷுஷி விவரீதமாத்மகாபிஷொஷஸ்ய டிஸ்யுநாச |
த விவரீதாபித்யுஹணம் தத்திரிதொ வா தெதிரிகக்ஷாபிஷொஷம் மூஹீதாம்,
வக்ஷுஷம் ஸம்ஸாரொண திரிரொ சவநீதெ மூஹீதாம் டிஸ்யுநாச த மூஹீத்ய-
பரிஃ யதா ; தயா ஸவ்யுதெத்ருவ சமூஹணவிவரீதஸம்ஸயபுத்ருயாம் ஸநிதிதாரம்
காரணதெஸ்யு வஸ்யுவிச வலிதாபித்யு கஹிதீ, த ஜோக்யம் க்ஷெத்ருஜ்ஞஸ்ய | ஸம்-
வெஷுக்ஷாபித்யு தெஷாம் பூரீவபுக்ஷாஸவச த ஜோக்யபரிஃவத்னம்—ஸம்வெஷுக்ஷாபிஷொ-
ஷாபித்யுவிதிரித்யுஸம்வெஷுக்ஷம் ; ஸவ்யுக்ஷாஸவயொமெவ தெகவதெ ஸவ்யுவாபித்யு

(ஆக்ஷேபம்) :—இனி, (பிரதிவாதி) கூறுகிறான் :—அப்பொழுது, இவ்வாறாக, அறியும்பொருளினுடைய தன்மையாம் அசித்தயை. (இவ்வாக்கேபத்தின் விவரத்தை மேலே காண்க.)

(ஸமாதாநம்) :—அப்படியன்று ; திமிரமுடைமைமுதலிய குற்றங்களை இந்திரியமாகிய கண்ணில் காண்பதனால் எங்க.

(ஆக்ஷேபத்தின் விவரம்) :—“அறியும்பொருளினுடைய தன்மை அசித்தயை ; அசித்தயைத்தன்மையுடைமையாகிய அதுவே [அசித்தயைத்தன்மையையுடைமையே] கேஷத்ரஜ்ஞன் ஸம்ஸாரியாமிருத்தல் ; ‘ஈசுவரன்தான் கேஷத்ரஜ்ஞன், ஸம்ஸாரி அல்லன்’ என்றுசொன்னது எதுவோ (அந்த) இது சரியன்று”—என எதனை நீ [பிரதிவாதி] என்னுகின்றாயோ—

(ஸமாதாநத்தின் விவரம்) :—அது நேரன்று ; விபரீதமாயுணர்ந்தல் முதலிய குற்றத்தை இந்திரியமாகிய கண்ணினிடத்துக் காண்பதனால். விபரீதஉணர்ச்சி முதலியவைபாமினும், அவற்றொண்டாகும் திமிரமுடைமைமுதலியகுற்றமாயினும் உணரும் பொருளுக்கு இல்லை. (ஐம்முதலிய பஞ்சுதினால்) கண்ணைச் செவ்வையாக்க, அதனால் திமிரம் நீக்கிவைவனவிலே, உணரும்பொருளுக்கு (விபரீதஉணர்வு முதலியன) காணப்படாமையால், (அவை) உணரும்பொருளின் தன்மையாகாதவாறுபோல, உணராமையும் விபரீதஉணர்வும் ஸம்சயமும், அவற்றின்காரணங்களும் (எதாவது) ஒருஇந்திரிபத்திற்கு இருக்கவேண்டுமேயன்றி, அறியும்பொருளாகிய கேஷத்ரஜ்ஞனுக்கு இல்லை. அனறியும், அவை அறியப்படும் பொருள்களாதலால், விளக்கினுடைய ஒளிபோல அறியும்பொருளினுடைய தன்மையாகா ; அறியப்படும்பொருள்கள் என்பதனாலேயே தன்மைத் தவிர வேறென்றினால் அறியப்படும்பொருள்கள் என்பதாம். [பிரகாசிப்பிக்கும் பொருளாகிய விளக்கினால் அதன் ஒளியானது பிரகாசிப்பிக்கப்படுவதில்லை என்றும், உணரும்பொருளாகிய ஆத்மாவினால் விபரீதஉணர்வுமுதலியன உணரப்படுகின்றன என்றும் வேற்றமை கண்டுகொள்க.] மேலும், எல்லாஇந்திரியங்களும் இல்லாமற்போன கைவல்யநிலையிலே அசித்தயைமுதலிய குற்றங்களையுடைத்தாயிருத்தலென்பதை எந்த வாதிக்கும் [தமது கொள்கையை நிறுத்திப்பேசுவோரும்] ஏற்றுக்

அவித்யாநிஷேதவத்யாநஸ்யுபமதோக் | சூத்ரம் யநி க்ஷேத்ரஜ்யஸ்ய சத்யுபஸ்தவக்
ஸ்யம் யதீடம், ததம் ந கதாலிதவி தெஷாம் விபொம் ஸ்யாக் | அவிசுயஸ்ய உ
வ்யோதவக் ஸவபுதஸ்ய சுதேகதஸ்ய சூத்ரம் க்ஷேதலி ஸம்பொமவிபொமா-
நவபதேத், ஸிபம் க்ஷேத்ரஜ்யஸ்ய மித்யுதேவ ராஸ்பாரக்ய; 'சுதாநிசூநிதபு-
ணகூக்' மதி ராஸ்பாரவதநாது ||

நதம் வளவம் ஸம்ஸாரஸம்ஸாரஸிகூலாவெ ஸாஸூநதயுக்யாதிஜோஷி:
ஸ்யாஸு உதி வெசு—

ந; ஸ்வெபு: சுஷுபவமதகூசா | ஸ்வெபு: ஹி சூதவாநிநி: சுஷுபவமத: ஷோஷ: ந ஸநெந வநிஹதபு: ஹவதி | கபபு சுஷுபவமத: மதி? — சேதூதநாநா ஸஸாரஸஸாரிஸவவஹாராஹாவ: ஸ்வெபுரெவ சூதவாநிநி: சுஷுபவமதே | ந வ தெஷாநா ஸாஸூநபபூநாநிஷோஷபூநாநி: சுஷுபவமதா | தபா ந: கெதபூநாநாபு ஸஸூரெநெகெவ ஸதி, ஸாஸூநபபூநாநி ஹவத: ; சுவிஷூலிஷயெ வ சுபபுவதூ—யபா நெபதிநாநா ஸ்வெபுஷாநா வஸாவஸூயாநெவ ஸாஸூநபபூநாநி, ந சேதூவஸூயாபு, வவபு ||

கொள்ளவில்லை ஆதலால், (அவை ஆத்மாவின் தன்மையாகா). (அவை) தீயின் சூடு போல, ஷேத்ரஜ்ஞான ஆத்மாவின்னுடைய சொந்தமான [இயற்கையான] தன்மையாயின், அப்பொழுது அவை ஒருகாலும் பிரிந்துபோவதில்லை. மற்றும், மாறுபாடில்லாதாய் ஆகாசம்போல எங்குமுள்ளதாய் உருவமில்லாததான ஆத்மாவிற்கு ஒன்றோடு கூடுதலும், பிரிதலும் பொருந்தா. ஆகவே, ஷேத்ரஜ்ஞான் எப்பொழுதுமே ஈச்வரன் என அமைந்தது. “அநாதியாதலால், நிர்க்குணமாதலால்” (கட - ௩௧) என்னும் ஈச்வரனுடைய திருவாக்கினாலும் (ஆத்மா நிர்க்குணமென்று அறிக).

சாஸ்திரத்திற்குரிய விதிவிலக்குகள் அஜ்ஞாநநிலைகளுே அமைந்தவை.

(ஆக்ஷேபம்) :—அப்படியானால், இவ்வாறு ஸம்ஸாரமும் ஸம்ஸாரத்தையுடையவனும் இல்லாவளவிலே, சாஸ்திரம் வின் என்பது முதலானகுற்றம் வரும் எனின்,-

(ஸமாதாநம்) :—அப்படியன்று ; எல்லாராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டமையின். ஆத்மவாதிகள் [ஆத்மா உண்டென்னும் கொள்கையை நிறுத்துவோர்] அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்ட குற்றமானது (அவரில்) ஒருவனால் நீக்கவேண்டியதாகாது.—எவ்வாறு (அனைவராலும்) ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது என்பது?—ஊடுபட்ட ஆத்மாக்களுக்கு ஸம்ஸாரமும், ஸம்ஸாரித்தன்மையுமாகிய வியவஹாரமானது இல்லை என ஆத்மவாதிகளெல்லாராலுமே ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது. ஆயினும், அவர்கட்கு (முக்தர்கள் விஷயத்திலே) சாஸ்திரம்வினாதல்முதலிய குற்றம் வருதலானது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தன்று. அவ்வாறே, கேசுதர்ஜ்ஞர்கள் ஈசுவரனோடு ஒன்றாயுள்ளவீடத்து சாஸ்திரம்வினாதல் எங்களுக்கு இருக்கட்டும் ; அவித்யாவிஷயத்திலோ (சாஸ்திரம்) பயனுடையதாம் என்க. எப்படி எல்லா த்வைதிகட்கும் சாஸ்திரம்முதலியவை பயன்படுதல் பந்தநிலையிலேயேயன்றி ஈந்தநிலையிலில்லையோ, அப்படியே (எமக்கும் என்றபடி).

362

சுநனா உ பூரணவிராடெனவ சுலூபவயிதெ | ந உ சவஸூவகி சவஸூவகி-
ராம் மஹாத்மித்யுக்ஷ உவவாடியிதாம் ஸக்யம் ||

சுய சநித்யுக்ஷொஷவரிமாராய ஸுஸுபிதூவஸூவகிதெ | ந வரிசுபூ-
தெ, சுதம் தென்கிதாவி ஸாஸூராத்யுக்ஷாதிதொஷி சவரிமாயு வரவ; உதி
ஸுபிதக்யாசு ந சுதென்கவாதிதா வரிமகத்யுக்ஷி தொஷி ||

ந உ ஸாஸூராத்யுக்ஷம், யபூபூவரிமாவியுதூராமாஷவிஷயக்யாசு ஸாஸூவஸூ-
சவிதூஷாம் உமி மஹதென்கவாம் சுநாததெனாம் சூதூஷுதாம்; ந விதூஷாம், மஹ-
தென்கவஸூரூ சூதூதம் சுநூஷுதாமுதெ ஸதி தயொம் சுஹிதி சூதூஷுதாமாத-
வவதெதம் | ந உமி சுநூஷுதாமுதெ உநூதூதிரவி ஜொதெனாம் மாயாபூகாஸ-
யொவபூ வரகாதூதாம் வஸூதி; கிதூத விவெகி | தஸூசு ந வியிபூதிதெஷ-
ஸாஸூரூ தாவசு மஹதென்கவஸூரூ சூதூதம் சுநூஷுதாமுதெ ஸவதி | ந உமி “தெவ-
தூத! க்யு உதூகாம” உதி சுவிஸிஸி சுதிஸி நியுதெ, விஷுதிதூதம் “சுஹம்

ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டும். (“ஆதியில்லாப்பொருளுக்கு அழிவு இல்லை; ஆதி-
யுள்ளபொருளுக்கு அழிவு உண்டு” என்பது பிரமாணம்.) மற்றும், ஒருநிலையிலுள்ள
தாய் மற்றோர் நிலையைச் செல்லுகின்ற பொருளை நித்யப்பொருளென்று நிரூபிக்க
முடியாது.

இனி, அநித்யமென்னும் குற்றத்தை நீக்கும்பொருட்டு பந்தம் மோகம் என்-
னும் நிலைமைகளின் வேறுபாட்டைக் கொள்ளாவிட்டால், அந்நனம் சாஸ்திரம் வீணா-
தல்முதலிய குற்றமானது த்வைதிகட்குந்கூட நீக்கமுடியாததுதான். ஆகவே, குற்ற-
மானது ஒப்பிற்றலால், அத்வைதவாதியினால் (மாத்திரம்) நீக்கவேண்டியதாகாது.

சாஸ்திரத்திற்குரிய விதிவிலக்குக்கள் அஜ்ஞானியைப்பற்றியவை.

இனி, சாஸ்திரம்வீணாதலென்பது (அத்வைதத்தில்) இல்லை; ஏனெனில், சாஸ்-
திரமானது அமைந்தபடியுள்ள[பொருள்கள் மேல்நோக்கிற்கு எவ்வாறு தோற்று-
கின்றனவோ, அவ்வாறே அவற்றை நோக்குகின்ற] அஜ்ஞானிஜனங்களைப்பற்றியது.
அஜ்ஞானிகட்கன்றோ, பயனும் காரணமுமாகிய அநாத்மாக்களிலே, ஆத்மாஅல்லாத
வற்றிலே ஆத்மாவை நோக்குதல் இருக்கின்றது; ஞானிகட்குஇல்லை: (அவர்கள்) ஆத்-
மாவை, பயன் காரணம் இவற்றின்வேறாகக் காண்பதனால், அவற்றினிடத்து “நான்”
என ஆத்மாவைக் காணுதல் ஏலாது. (பயன் - போக்தாவின் தன்மை; காரணம் - கர்த-
தாவின் தன்மை. அல்லது, காரணம் - அதிருஷ்டம், கர்மம்; பயன் - கர்மத்தின் பய-
னாகிய எதோஒரு சரீரம். அஜ்ஞானியானவன் “நான் அநுபவிப்பவன், நான் செய்-
பவன், நான் மறந்தவன்” என ஆத்மாஅல்லாதவற்றிலே ஆத்மாவைக் கொள்கிறான்.
ஞானியோ, ஆத்மாவை அவற்றினும் வேறாகக் காண்கிறான்.—ஆ.) அளவுகடந்து
மயங்கியுள்ள பித்தன்முதலாயினோருந்கூட நீர்நெருப்புக்களையாவது, இருட்டுவெளிச்-
சங்களையாவது (இரண்டும்) ஒன்றுதான் எனக் கொள்வதில்லை; பகுத்தறிவுள்ளவனைப்-
பற்றிக் கூறவும்வேண்டுமோ? ஆகவே, விதிவிலக்குக்களான சாஸ்திரமானது - பயன்
காரணம் என்றவற்றைக்காட்டிலும் ஆத்மாவை வேறாகக் காண்பவனுக்கு இல்லையெ-
ன்க. “தேவதத்த! நீ இதனைச் செய்” என்று ஒருவனை ஒருதொழிலில் கட்டியிட,

தியாத்” உதி சக்யஸி நியொமம் ஸ்ரணாத்வி ப்ரதிவத்யுதே । நியொமவிஷய-
பிவகாசுமணாஸி து உவவத்யுதே ப்ரதிவத்யி । தயா மஹைகொரவி ॥

உத- ப்ராசுதஸம்ஸாராவேக்ஷயா யாதெத்வ ப்ரதிவத்யி ஸாஸ்த்ராயு-
விஷயா- மஹைக-ஸ்யாஸு சுத்யாசுக்ஷுஸ்யுதெவி ஸதி- உஷ்மஹைகௌ
ப்ரவத்யுதஃ கஷி, கசிஷ்மஹைகொஸ்த்ர நிவதிதஃ கஷிதி; யயா வித்யுபா-
சுநிதாஸு கதநெகராசுத்யுக்ஷுஸ்யுதெ ஸக்யவி சுத்யாசுநியொமப்ரதி-
ஷெயாயுப்ரதிவத்யி ॥

உ; ப்ரதிநிதாசுத்யுதப்ரதிவதெஹி ப்ராமெவ மஹைகொஃ சூத்யாவி-
காமஸ்ய ஸிவகாஸி । ப்ரதிவதநியொமப்ரதிஷெயாயெபூ ஹி மஹைக-
ஸ்யாஸு சூத்யஃ சுத்யுஸம் ப்ரதிவத்யுதே, த வ-டுவபூ । தஸாஸி வியிப்ரதிஷெய-
ஸாஸ்த்ரஸு கவிவகிஷயஸு உதி ஸிவஸு ॥

உத- ‘ஸ்வபூகாரோ யதேக’ ‘த கலாஃ மக்யெஸ’ உத்யாநி சூத்ய-

விஞ்ஞாமித்ராசென்பான் அக்குசின்று (அக்)கட்டளைபைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தா-
லும், “ நான் கட்டளையிடப்பெற்றேன் ” எனக்கொள்வதில்லை. ஆனால், கட்டளைக்கு
விஷயமானவன் (கட்டளையிடப்பட்டவன், தன்னினும்) வேறாகப் பகுத்துணராமை
யினால் (அவ்வாறு) கொள்ளுதல் கடும். அவ்வண்ணமே, பயன் காரணம் என்றவற்றி-
னும் (கண்டுக்கொள்க).

(ஆதேஷம்):—அப்படியானால், (நூனிக்கு) “ பயன் காரணம் என்றவற்றைக்
காட்டிதும் ஆத்மா வேறு ” என்னும்அறிவு இருந்தாலும், (தேகம்முதலியவற்றிற்கும்
ஆத்மாவும்) அகித்தயயிடுவான தொடர்பை நோக்க, “ வேண்டிய பயனுக்கான
தொழிலின் விதிக்கப்பட்டுள்ளேன், வேண்டாத பயனுக்கான தொழிலினின் றும்விலக்
கப்பட்டுள்ளேன் ” எனச் சாஸ்திரத்தின் விதியிலக்குக்களைப்பற்றிய கொள்கையானது
(சாஸ்திரம்) அமையவே அமையும்; தகப்பன், மகன் முதலானோர்களுள் ஒவ்வொரு
வனாகவும் தான் தான் வேறு என்னும்அறிவுஇருந்தாலும், ஒருவனுடைய விதியிலக்கு
விஷயங்களை மற்றொருவன் கொள்வதுபோல. [பிரிவிமுதலியவற்றால் தகப்பன் ஸந்தி
யாவந்தாதத்தைச் செய்யமுடியாமலிருக்க, மகன் அதனைச் செய்யவேண்டுமென்று
கொள்வதுபோல. பி - க - டி - கள ஐப் பார்க்க.]

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; பயன் காரணம் என்றவற்றினும் ஆத்மா
வேறு என்னும் அறிவு வருதற்கு முன்னமேதான் (அவற்றை) ஆத்மாவாகக்கொள்ளு-
தல் அடங்கத்தகையதில். ஏனெனில், விதியிலக்குவிஷயங்களை அதுஷ்டித்தவனன்றோ
(அதுஷ்ட- பயன் காரணம் என்றவற்றைக்காட்டிதும் வேறு’ என உணர்கின்றான்;
(அவற்றை அதுஷ்டித்ததற்கு) முன்னரே அறிவதில்லை (வே - ஈ - ச - உக, உஎ). ஆக
மே, விதியிலக்கான சாஸ்திரம் அஞ்ஞானியைப்பற்றியது என்பதாயிற்று.

(ஆதேஷம்):—ஆத்மாவை (தேகம்முதலியவற்றினும்) வேறாகக் காண்பவர்கள்,
“ விதியிலக்கை விழுப்புவோன் யாகஞ்செய்க ” “கலஞ்சத்தைத் தின்னக்கூடாது

வ்யூத்ரொகடிஸிபுதாஸு சுப்ரவ்யுத்ன, கெவமெஹாடிதாஸுஷீநாம் உ, சுதம்
கதபுஃ சுலாவாஸு ஸாஸுநாயுக்யூபிதி வெசு—

ந ; யயாபுவிபித ஸவ ப்ரவ்யுத்திவ்யுத்யுவவதெத் | ஸாஸுநாகெத்-
நெஜுககடிஸிபு ப்ரவ்யுத்ன தாவசு ந ப்ரவத்யுதெ | தயா நெநராத்துவா-
டிவி “நாஸுதி வரவொகம்” உதி ந ப்ரவத்யுதெ | யயாபுவிபிதஸு வியிபுதி-
ஷெயஸாஸு ஸுவணாந்யயாநுவவத்யுந சுநாநிதாத்தாஸுதிவ்யுத்ன ஸுதவிஸெஷா-
நவிஜ்ஞ கடுமவஸுஜாநத்யுஷ்ஞ ஸுபயாமதயா உ ப்ரவத்யுதெ உதி ஸவெபு-
ஷாம் நம் ப்ரத்யுஷ்ஞ | சுதம் ந ஸாஸுநாயுக்யூபிதி வெசு ॥

விவெகிநாஸு சுப்ரவ்யுத்திபுஸுதாஸு தடிநாநிதாஸு சுப்ரவ்யுத்ன ஸாஸுநா-
நாயுக்யூபிதி வெசு—

ந ; கஸுவிபெவ விவெகொபவதெத் | சுநெகெஷு உமி ப்ராணிஷு
கஸுவிபெவ விவெகி ஸுநாஸு, யமெயவ உதாநீய | ந உ விவெகிமஸு சுநாவத்யுஷ்ஞ
கெநாஸு, நாமாதிபெஷுதெத்நாஸு ப்ரவ்யுதெத், சுலாவாஸுநாயுக்யூபிதி வெசு—

என்பனமுதலியவற்றில் செல்லுதலில்லையாயின், கேவலஉடம்புமுதலியவற்றையே ஆத்
மாவாகக் காண்பவருந்தான் (அந்தவிதிவிலக்குக்களிலே செல்வதில்லை). ஆகவே, (அவ
ற்றை) அநுஷ்டிப்பவன் இல்லாமையினால், சாஸ்திரம் வீணாகின்றது எனின்,—

(ஸமாதாநம்):—வீணாவதில்லை ; (ஆத்மா உடம்புமுதலியவற்றினும் வேறு என்
பதை நேராகக்காணாது அநுமாநத்தால் அறிபவன்) சாஸ்திரத்திற்குஇணங்கவே
விதிகளை செய்தலும், விலக்குக்களினின்று ஒழிதலும் அமையுமாதலின்.—ஈசுவரனும்
கேசுத் த ர ஜ்ஞனும் ஒன்று எனக்கண்டு ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் (விதிவிலக்குக்களில்)
தலைப்படமாட்டான். அவ்வாறே, ஆத்மா இல்லை என்று கூறுவோனும் “மறுமை
இல்லை” என்று (அவற்றில்) தலைப்படமாட்டான். ஆனால், சாஸ்திரத்தை அநுஸரிப்
பவன் - விதிவிலக்கான சாஸ்திரத்தின் உபதேசமானது வேறுவகையாகப் பொருந்
தாமையினால், “ஆத்மா உண்டு” என்பதை அநுமாநித்துக்கொண்டவனாய், ஆத்மாவின்
சிறப்பியல்பை நேரேகாணாதவனாகி, கர்மத்தின் பயனிலே ஆசைஉண்டாகப்பெற்று
(விதிகளில்) நம்பிக்கையோடு தலைப்படுகிறான் ; மேலும், (விலக்குக்களினின்றும் ஒழிகி
றான் ;) என்பது நமக்கெல்லாம் பிரத்தியக்ஷமாயுள்ளது. ஆகவே, சாஸ்திரம் வீணாத
தில்லை.

(ஆகேஷம்):—மெய்யறிவுடையவர்கள் (விதிவிலக்குக்களில்) செல்லாமையைப்
பார்த்து, அவரைப் பின்பற்றுகிறவர் (அவற்றை) மேற்கொள்ளாதிருக்க, அங்ஙனம்
சாஸ்திரம் வீணாகின்றது எனின்,—

(ஸமாதாநம்):—அப்படியன்று ; ஒருவனுக்கே மெய்யறிவு அமையுமாதலின்,
(நாம்) இப்பொழுது (காண்பது)போலவே, அனேகப் பிராணிகளில் உண்மையாக ஒரு
வனேதான் மெய்யறிவுள்ளவனாய் இருப்பான். அன்றியும், மூடர்கள் மெய்யறிவுள்ள
வனைப் பின்பற்றமாட்டார்கள் ; ஏனெனில், செய்கையானது ஆசைமுதலிய தீங்கு

366

ஸாஸ்தா ராஜ்யஸம்பாடாயாஸிதகாசு, ஸ்ரூதகமாதீது ஸ்ரூதகஜ்ஜகாஸகாவதூதி
கஜ்ஜாசு, கஸாஸ்பாடாயாஸிதகாஸுஸாஸ்தா விதவி தீருவபுலபெவ உபெகஷணியம் ||

யசு உ-உத்யு “ஸாஸ்தாஸு க்ஷேத்ரஜெஜ்ஜகக்ஷே ஸஸாஸாரிக்ஷம் ஸ்ரூ-
ஜெஜ்ஜாசு; க்ஷேத்ரஜ்ஜாஸாஸக ஸாஸ்தாஸு க்ஷே ஸஸாஸாரிணம் கஸாவாசு ஸஸா-
ஸாஸாவபுலபெவ” உதி-பாசு கஜ்ஜாஸு ஸ்ரூதகஜ்ஜக “வித்யாஸித்யுயொம்
ஜெஜ்ஜகக்ஷணியாஸு-பாஸாசு” உதி | கய்யு?—கவித்யாஸாரிக்ஷிதகஜ்ஜாஸு
கவித்யாஸு வஸு-பாஸாஸித்யு க ஜ்ஜகஜ்ஜி | கய்யு வ ஜ்ஜகஜ்ஜி கவித்யு-
ஜ்ஜித்யுயொம் உஜ்ஜகஜ்ஜி க க்ஷேத்ரஜ்ஜக உதி | ஸஸாஸாரிணம் கஸாவாசு
ஸஸாஸாஸாவபுலபெவஜ்ஜாஸு ஸஸாஸாஸாஸாரிணம் கவித்யாஸு-
கஸாவபுலபெவ ஸ்ரூதகஜ்ஜக ||

கய்யு கவித்யாஸு க்ஷேத்ரஜ்ஜக ஸஸாஸாரிக்ஷஜ்ஜி | க்ஷேத்ரகம் வ
ஸ-பாஸாஸித்யு ஸ்ரூதகஜ்ஜக உபெவ உதி வெசு—

ஜெஜ்ஜ” என்பது முதலியவற்றால் ஜீவனம் ஈசுவரனும் ஒன்றுதான் என்று சொன்னதைவிட்டு,
“ஜீவனமும் ஈசுவரனும் வாஸ்தவமாகவே பேதமுண்டு” என்று நூலினுள்
கொல்லாததைக் கற்பனைசெய்துக்கொண்டு தானே மயங்கிப்பவனாய் பிறரையும் மயக்
குதிருள். ஆகவே, ஸம்ஸாரதாயத்தேரியாதவன் ஸகலசாஸ்திரங்கனையும் அறிந்தவனாயி
னும், முர்க்கிப்போலவே (அவனை) அசட்டைசெய்து ஒழிக.

புத்தாபுத்த ஸம்ஸாரத்தோடு தொடர்பு உண்டென்பது வேறும் மயக்கம்.

இனி, “ஈசுவரனும் க்ஷேத்ரஜ்ஜகனும் ஒன்றாயிருக்குமளவிலே, க. (ஈசுவரன்) ஸம்
ஸாரி என்று ஒழிந்தது. அன்றியும், உ. க்ஷேத்ரஜ்ஜகனும் ஈசுவரனும் ஒன்றாயிருக்கு
மளவிலே, ஸம்ஸாரி இல்லாமையினால் ஸம்ஸாரம் இல்லாததல் வேண்டும்” என
எவை கூறப்பட்டனவோ, (அந்த) இவ்விரண்டு குற்றங்களும் “அறிவிற்கும் அறியா
மைக்கும் வேற்றுமையை (பாவமும்) ஒத்துக்கொள்வதனால்” என மறுமொழி கூறப்
பெற்றன.—எப்படி?—அறியாமையினால் கற்பனைசெய்யப்பட்ட குற்றத்தினால், அத
ற்கு [அக்கற்பனைக்கு] ஆதாரமாயுள்ள உண்மைப்பொருள் கெடமாட்டாதென்று
(மறுமொழிகூறப்பட்டது). அவ்வண்ணமே, காளஜலத்தினால் பாலைநிலம் சேறாகா
தென்று திருஷ்டாந்தமும் காட்டப்பட்டது. ஸம்ஸாரி இல்லாமையினால் ஸம்ஸாரம்
இல்லாததல் வேண்டும் என்னும் குற்றமும்—“ஸம்ஸாரமும், ஸம்ஸாரியும் அவித்யை
யினால் கற்பிக்கப்பட்டவை” என்னும் நியாயத்தினால் மறுமொழிகூறப்பெற்றது.

(தேடிப்பம்) :—அப்படியானால், அவித்யையுடையவனாயிருத்தலே க்ஷேத்ரஜ்
ஜன் ஸம்ஸாரியாதலென்னும் குற்றமாய் [க்ஷேத்ரஜ்ஜன் அவித்யையையுடையவனாயின்,
அவன் ஸம்ஸாரியாய்]; அன்றியும், அதனாலாகும் [அவித்யையினாலாகும்] இன்ப
முடைமையும், துன்பமுடைமையும், மற்றும் இவைபோன்றவையும் பிரத்தியக்ஷமாகக்
காணப்படுகின்றன எனின்,—

த; ஜெயஸ்ய க்ஷேத்ரயதிக்ஷாஸி, ஜூதாஃ க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்ய க்ஷேத்ரதொ-
ஷாநாவவதெஃ | யாவஸி கிணிஸி க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்ய தொஷாநாக்ய ஸவித்யாநஸு
ஞஸாஜயஸி, தஸ்ய ஜெயகொவவதெஃ க்ஷேத்ரயதிக்ஷாஸி, த க்ஷேத்ரஜ்ஞயதிக்-
ஷ்ய | த வ தெந க்ஷேத்ரஜ்ஞஃ தொஷாஸி, ஜெயெந ஜூதாஃ ஸாஸாநாவ-
வதெஃ | யதி ஹி ஸாஸாநாஃ ஸ்யாஸி, ஜெயஸ்யதெவ தொவவதெஃ | யதி ஸூத்ரம்
யதிக்ஷாஸி ஸவித்யாநஸுதொஃவிஷ்ணாஸி, கயம் ஹாஃ ப்ரக்யக்ஷு உவவதெஃ, கயம் வா
க்ஷேத்ரஜ்ஞயதிக்ஷாஸி | “ஜெயம் வ தஸி ஸவ்யம் க்ஷேத்ரம், ஜூதொதெவ க்ஷேத்ரஜ்ஞஃ”
உதி ஸவ்யாரிதெ, “ஸவித்யாநஸுதொஃவிஷ்ணாஸி க்ஷேத்ரஜ்ஞவிஸொஷணகம் க்ஷேத்ர-
ஜ்ஞயதிக்ஷாஸி, தஸ்ய வ ப்ரக்யக்ஷாவவதெஃ” உதி விநாஸு உவதெ ஸவித்யா-
நாஸாவதெஃ ஸாஸி கெவஸு ||

சுத்ர ஸூக்ஷ்ம-ஸா ஸவித்யா கஸ்ய? உதி |

(ஸமாதாநம்):—அப்படியன்று; அறியப்படும்பொருளானது கேசுத்ரத்தின்
தன்மையாதலின், அறியும்பொருளாகிய கேசுத்ரஜ்ஞனுக்கு அதனால் [அறியப்படும்
பொருளினால்] ஆன குற்றம் அமையாமையின். கேசுத்ரஜ்ஞனுக்கு இல்லாத எந்தக் குற்-
ரத்தைபெல்லாம் நீ எவ்வளவு ஒட்டினாலும், அது [அக்குற்றம்] அறியப்படும்பொரு-
ளாய் அமைவதனால் கேசுத்ரத்தின் தன்மையாகுமேயன்றி, கேசுத்ரஜ்ஞனுடைய தன்-
மையாகாது. அன்றியும், அதனால் கேசுத்ரஜ்ஞன் கெடமாட்டான்; அறியப்படும் பொ-
ருளொடு அறியும்பொருளுக்குத் தொடர்பு ஏலாமையின். தொடர்பு இருக்குமாயின்,
(அங்ஙனம் குற்றமானது) அறியப்படும்பொருளாகவே அமையாது. (1) அவித்யை
முடைமை, துன்பமுடைமை முதலியன ஆத்மாவின் தன்மையாயின், ஆ! (அவை அப்-
பொழுது) எவ்வாறு பிரத்தியக்ஷமாக உணரப்படும்? (2) அல்லது, எவ்வாறு கேசுத்ரஜ்-
ஞனுடைய தன்மையாகும்? (1) ஆத்மா தன் தன்மையை அறியுமாயின், அது தன்னை
யும் அறியக்கூடும். அது பொருந்தாது; ஏனெனில், ஒரேபொருள் ஒருசெய்கைக்குக்
கர்த்தாவாகவும், செயப்படுபொருளாகவும் இருக்கமுடியாது. (2) உணரப்படும்
பொருளானது உணரும்பொருளின் தன்மையாயிருக்கமுடியாது; நிரமும், உருவமும்
போல. ஆகவே, கேசுத்ரமானது கேசுத்ரஜ்ஞனது தன்மையாகாது. “அறியப்படும்
பொருளாகிய அதெல்லாம் கேசுத்ரம் (க௭ - ௫, க); அறியும்பொருளே கேசுத்ரஜ்ஞன்”
(க௭ - க) என நிச்சயமாய் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்குமளவிலே, “அவித்யை, துன்ப
முடைமை முதலியன கேசுத்ரஜ்ஞனுடைய விசேஷணங்கள், கேசுத்ரஜ்ஞனுடைய தன்-
மைகள்; அன்றியும், அவை பிரத்தியக்ஷமாய் உணரப்படுகின்றவை” என, கேவலம்
அவித்யையையொத்திரம் கைபிடித்து விரோதமாகக் கூறப்படுகின்றது.

ஆத்மாவிற்கும், அவித்யை முதலியவற்றிற்கும் தொடர்பு இருக்கின்றது என்னும்

உணர்ச்சி மயக்கவறிவிலு லாகின்றது.

இனிப் பிரதிவாதி கூறுகிறான்:— அந்த அவித்யை யாருக்கு என்பது? (கூ-
டாததையும் கூட்டிவிக்கும் சக்தியுடைய அவித்யைக்குச் சுதந்திரமில்லையாதலால்,
சுதந்திரமானபொருளொன்று அதற்குச் சார்பிடமாயிருக்கவேண்டும். சிந்தானது
வித்யாஸ்வபாவமாதலால் [இயல்பாகவே அறிவாயிருப்பதனால்] அவித்யைக்குச் சார்-
பிடமாகாது. ஆனால், சித்தைக்காட்டினும் வேறு சுதந்திரப்பொருள் இல்லை. ஆக
வே, பிரதிவாதி அவித்யையின் சார்பிடத்தை அறிய விரும்புகிறான்.—ஆ.)

யஸ்ய ஃஸ்யுதே தஸ்ய வாவ |

கஸ்ய ஃஸ்யுதே உதி ?

சுத்ர உப்யுதே—“சவிஃஸ்யா கஸ்ய ஃஸ்யுதே?” உதி ஸ்ரூஸ்தி: நிரயுகு: | கஸ்ய?—ஃஸ்யுதேவேச சவிஃஸ்யா, தகதவி வஸ்யஸி | ந வ தகதி உவவஸ்யுரோதெ “ஸா கஸ்ய?” உதி ஸ்ரூஸ்தா யுத: | ந கவி மொகி உவவஸ்யுரோதெ “ஸாவ: கஸ்ய?” உதி ஸ்ரூஸ்தி: கஸ்யவாஸ வவதி ||

கரு விஷயோ ஃஸ்யுதாஸி:—ஸவா தகதஸு ஸ்ரூக்ஷஸாச தஸ்த்வ-ஸோஸி ஸ்ரூக்ஷ உதி ஸ்ரூஸ்தா நிரயுகு: | ந தயா சவிஃஸ்யா தகாஸு ஸ்ரூக்ஷ, யச: ஸ்ரூஸ்தி: நிரயுகு: ஸ்யாச ||

சுப்ரூக்ஷேண சவிஃஸ்யாவகா சவிஃஸ்யாஸ்வஸெ ஐரோதெ, கி-கவ ஸ்யாச? சவிஃஸ்யாயா கஸ்யுதேவ-காச வரிஹத்யவா ஸ்யாச ||

(மறுமொழி):—எவனுக்குக் காணப்படுகின்றதோ, அவனுக்கே (அவித்தைய உள்ளது). (அது காணப்படாததாயின், அது உள்ளதென்பதே அமையாது. காணப் படுவதாயின், அது சுதந்திரமானபொருளன்று; ஆதலால், தானே இருக்கமுடியாது, ஒன்றைச் சார்ந்தே இருக்கவேண்டுமாதலின், “அது எவனுக்குக் காணப்படுகின்றதோ, அவனுக்கே உள்ளது” என மறுமொழிகூற லாயிற்று.—ஆ.)

(வினா):—(அது) யாருக்குக் காணப்படுகின்றது? என்பது—[அதற்குச் சிறப் பான சார்பிடம் இன்னது எனக் கூறுக.—ஆ.]

(விடை):—இதில் கூறுவோம்: “அவித்தைய யாருக்குக் காணப்படுகின்றது?” என்னும் வினாவானது அர்த்தமில்லாதது [இவ்வினாவிற்கு இடமில்லை].—எப்படி?—அவித்தைய காணப்படுகின்றதானால், அதனை யுடையவனையும் நீ காண்கிறாய். அதனை யுடையவன் காணப்படும்பொழுது, “அது யாருக்கு” என வினவுதல் நேரன்று. பசுக்களுடையவன் காணப்படும்பொழுது, “பசுக்கள் யாருக்கு [எவனுடையவை]?” என வினவுதல் அர்த்தமுள்ளதாகாதன்றோ. [அவித்தைய அறியப்படும் பொருளாத லாலும், அதற்குச் சிறப்பான சார்பிடமாகிய ஆத்மா தன் அநுபவத்திலேயே அமைந் திருப்பதனாலும் இவ்வினாவிற்கு இடமில்லை.—ஆ.]

(ஆரோஹம்):—அப்படியானால், திருஷ்டாந்தம் சரியன்று. பசுக்களும், அவற் றை யுடையவனும் பிரத்தியக்ஷமா யிருப்பதனால், அவர்களுடைய ஸம்பந்தமும் பிரத்தி யக்ஷமா யுள்ளது; ஆகவே, வினா அர்த்தமில்லாதது. (ஆனால்,) அவித்தையையும், அதனை யுடையவனும் அவ்வாறு பிரத்தியக்ஷமாயில்லை. அப்படி யிருந்தாலன்றோ வினா அர்த்த மில்லாததாகும்.

(ஸமாதானம்):—பிரத்தியக்ஷமா யில்லாதவனாகிய அவித்தையுள்ளவனோடு அவி த்தையின் தொடர்பு அறியப்பட்டவழி, உனக்கு ஆவதென்ன? [அவித்தையைய யுடையவன் பிரத்தியக்ஷமாயிராவிட்டாலும், அவன் இன்னான் என்று நீ அறிகிறாய். ஆகவே, உனது வினாவிற்கு இடமில்லை.]

(பிரதிவாதி இச்சமாதானத்தின்பொருத்தை அறியாது மீண்டும் கூறுகிறான்.—ஆ.)

(பிரதிவாதி):—அவித்தைய அர்த்தத்தைக்குக் காரணமாதலால், நீக்கவேண்டி யது (ஆதலால், “எவனுக்கு அவித்தைய” என்று அறிய வினவுகின்றேன்.)

யவ்யு சவித்யா, ஸம் தாம் வரிஹரிஷ்யதி ||

நமஃ உபேவ சவித்யா ||

ஜாநாஸி தவ்யு சவித்யாம் தவணம் வ சூதாமபு ||

ஜாநாஸி, நமஃ வுசுக்ஷண ||

சுமாரிநெக வெசு ஜாநாஸி, சுயம் ஸம்ஸுமஹணம்? ந ஹி கவ ஜாதாம் ஜெயஹுதயா சவித்யா ததாதெ ஸம்ஸுமஹிதாம் ஸக்யுதெ, சவித்யாவிஷயிகெவெநெவ ஜாதாம் உபயாசுக்ஷாசு! ந வ ஜாதாம் சவித்யாயாஸு ஸம்ஸுமஸ்ய யம் ஸுஹிதா, ஜாதாம் வா சுத்யுசு தவிஷயம் ஸம்ஸவதி; சுநவஸூ-
பூரெஹம்! யதி ஜாதாஸி ஜெயஸம்ஸுமஸா ஜாதெக, சுத்யு ஜாதா கெஹுதெ, தஸ்யாஸி சுத்யு, தஸ்யாஸி சுத்யு உதி சுநவஸூ சவரிஹாயா! யதி வாம் சவித்யா ஜெயா, சுத்யா ஜெயா, ஜெயெவ! தயா ஜாதாஸி ஜாதெக, ந

(மறுமொழி):—எவனுக்கு அவித்யையோ, அவன் அதனை நீக்குவான். (அதனை நீக்கவேண்டியவன் அதனையுடையவனேயன்றி வேறொருவன் இல்லை.)

(பிரதிவாதி):—ஏன்! எனக்கேதான் அவித்யை. (நானேதான் அதனை நீக்க முயலவேண்டும்.—ஆ.)

(மறுமொழி):—அப்பொழுது நீ அவித்யையையும், அதனையுடைய ஆத்மாவையும் அறிகிறாய். (அந்நவம் உனது வினாவிற்று அர்த்தமில்லை என்றபடி.—ஆ.)

(பிரதிவாதி):—அறிகிறேன்; ஆனால், பிரத்தியக்ஷமாய் (அறிகிறேன்) இல்லை. (ஆதலால், எனது வினா என்க.)

(மறுமொழி):—("நான் அவித்யையுள்ளவன்; ஏனெனில், அவித்யையின் கார்யமாகிய துன்பம் முதலியவை எனக்கு இருக்கின்றன; எனக்கு அவித்யை இல்லையா னால், துன்பம் முதலியவை இல்லை; உதாரணமாக, அவித்யையிலலாத விபேட்ட ஆத்மாக்களுக்கு அவை இல்லை" என்னும்) அநாமரத்தினால் (அவித்யையையும், அதனையுடைய ஆத்மாவையும்) அறிகின்றனையாயின், (அவ்விரண்டிற்குமுள்ள) ஸம்பந்தத்தை உணர்தல் எவ்வாறு கூடும்? அறியப்படும்பொருளாகிய அவித்யையோடு அக்காலத்திலே [ஆத்மா அவித்யையை அறியுங்காலத்திலே] அறியும்பொருளுக்குள்ள ஸம்பந்தத்தை நீ அறியமுடியாததன்றோ; ஏனெனில், அறியும்பொருள் [ஆத்மா] அவித்யையை அறிவதாகவே (அப்பொழுது) அமர்ந்துள்ளது. (ஒருபொருள் அறியும்பொருளாகவும், அறியப்படும்பொருளாகவும் ஒரேகாலத்து இருக்கமாட்டாது.—ஆ.) அறியும்பொருளுக்கும் [ஆத்மாவிற்கும்] அவித்யைக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தை (வேறு) எது அறிவதோ, (அதுவும்), அ(ச்சம்பந்தத்)தைப்பற்றிய வேறு அறிவும் நிகழமாட்டா; ஏனெனில், வரம்பின்மையாகும். அறியும்பொருளோடு [ஆத்மாவோடு]ம் அறியப்படும் பொருளுக்குச் சம்பந்தம் அறியப்படாமையின், வேறோர் அறியும்பொருளைக் கொள்ளவேண்டும்; பின்பு, அந்த அறியும் பொருளுக்கும் வேறோர் அறியும் பொருள்; மறித்தும், அந்த அறியும்பொருளுக்கும் வேறோர் அறியும்பொருள்; என வரம்பின்மை நீக்கமுடியாததாம். இனி, அவித்யை அறியப்படும்பொருளாகுக; அல்லது, வேறெதாவும் அறியப்படும்பொருளாகுக; அறியப்படும்பொருள் அறியப்படும் பொருளேதான். அவ்வண்ணமே, அறியும்பொருளும் அறியும்பொருளேதான்; (அது) அறியப்படும்பொருளாகமாட்டாது. இவ்வாறுள்ளவளவிலே, அறியும்பொருளான

ஜெயம் மவதி | யபா வ வரவ்ய, கவிஷ்யாஹம்விஷ்வாஹெஷ்யம் | க ஜூதாம் கெஷத்ர-
ஜெய்ய க்ஷிபிஷ் டுஷ்யதி ||

க.க. கவவே டொஷ்யம், யஸ டொஷ்யவஜ்ஜெத்ருவிஜூத்யக்ய; உதி வெஸ—

க, விஜூதஸ்யாருவஸ்ய கவித்ருயஸெஸ்ய விஜூத்யக்யாவவாஸாஸ; யபா உஜ்ஜகாஹெத்ருண கெஷம் கஜ்ஜித்ருயாவவாஸம் கதுஸ | யபா வ கத்ரு ஹம-
வகா த்ருயாகாஸகவஹாத்தகாஸாவம் க்ருத்ரு ஸ்த வரவ டஸிபுக்—கவிஷ்யாயூ-
ரொவிசு வவ த்ருயாகாஸகாஸி க்ருத்ரு உவவயுக்தெ; கபா கத்ரு கத்ரு 'ய
வாஸம் வெத்ரி ஹஸாஸ்ய' 'வ்ருத்ருகெம் த்ருயாஸாஸி மஹெஸம் கஜ்ஜாஸி ஸவபுஸம்'
'காஹெத்ரு கவ்யவித்ருவ்ய' உஜ்ஜாஹெத்ருகாஸெஷம் ஹவகா டஸிபுக்—
கெஸெவ வ ஸ்யாஸ்யாக்ய கஸாஸம் | உஜ்ஜொஷம் வ வ்ருகாஸெஷம் டஸிபு-
ய்ஷ்யாஸம் ||

ஹ! கவபு க்ருத்ரு த்ருயாகாஸகவஹாத்தகாஸாயம் ஸ்தம் கவாவெ, கவி-
ஷ்யா வ க்யாரொவிசெஸ, "கஜ்ஜாஸி கவித்ருத்ருயாவெ, க விஷ்யாஸம்"
உதி வ்ருவ்ய ||

கேதாந்தனுக்கு அறித்ய, துன்பமுடைமை முதலியவற்றால் ஒன்றும் கேடு இல்லை.
(ஆத்மா அறியப்படுமொருள் என்பது ஏவாதாதலின், அதனிடத்து அறித்யாஸம்
பந்தத்திற்குப் பிரமாணமில்லை; அன்றியும், ஆத்மா தன்னைத் தான் எப்பொழுதும்
எல்லார்க்கும் காட்டிக்கொண்டிருக்கின்றது.—ஆ. எனவே, கயிற்றிற்கும் பாம்பிற்கு
மும் எப்படி ஸம்பந்தமில்லையோ, அப்படிச் கண்டுகொள்க.)

(ஆகேபம்):—அப்படியாயின், (ஆத்மாவினிடத்து) இதவேதான் இழுக்கு :
அதாவது - கேடுகையுடைய கேதந்ததை அறிவதென்பது ; எனில்,—

(ஸமாதானம்) :—அப்படியன்று; ஏனெனில், அறிவுவடிவமாய் நிர்விகாரியாக
வேயுள்ள (ஆத்மாவை) அறியும்பொருளென்பது - உபசாரவழக்கு, நெருப்பிற்கு ரூடு
மாத்திரத்தினால் எரித்தலென்னுமினை எப்படி உபசாரவழக்கோ, அதுபோல,
அறித்யயினால் ஏற்றப்பட்டவையேயான இவை காரகம் முதலியன ஆத்மாவின்
டத்து உபசாரவழக்கினால் கூறப்படுகின்றன. அவ்வாறே, பகவான் ஆங்காங்கு "எவன்
இதனைக் கொல்வதாக அறிகின்றானோ" (உ - ௧௬), "பிரகிருதியின் குணங்களால் செய்
ப்படுகின்ற" (௩ - ௨௭), "ஒருவனுடைய பாவத்தை" (௫-௧௫) என்பனமுதலிய பிர
காணங்களுள் (தமது கருத்தைக்) காட்டியுள்ளார். இவை, காரகம், பயன் என்றிவற்றின்
வடிவமாய் இருத்தலென்பது ஆத்மாவினிடத்துத் தானாகவே இல்லை எனப் பகவா
னாகவே எப்படி திங்கே [தேயினான்] உணர்த்தப்பட்டிருக்கின்றதோ, அப்படித்தான்
நாமும் உரைசெய்திருக்கின்றோம். (இவ்வாறே, பகவானுடைய கருத்தென்பதை)மேல்
வரும் பிரகாணங்களிலும் காட்டுவோம்.

(ஆகேபம்) :—எல்லது; அப்பொழுது இவை, காரகம், பயன் என்றிவற்றின்
வடிவமாய் இருத்தல் ஆத்மாவினிடத்துத் தானாக இல்லாக்கால், (ஆத்மாவினிடத்து)
அறித்யயினால் ஏற்றப்பட்டவையாயின், "கர்மங்கள் அஞ்ஞானிகட்குச் செய்ய
வேண்டியவையென நினைக்கட்டு அல்ல" என்பதாயிற்று. (ஆகவே, "அறிவோடு
கர்மத்தைச் செய்வேண்டும்" என்னும் சாஸ்திரநியாயத்திற்கு முரணும்.)

ஸத்ய ஸ்வம் ப்ராப்த்ய, ஸததெவ : ந ஹி தெஹஸ்யுதாஸக்யஸு' உத்யுத
 டஸ்யுயிஷ்யாதி | ஸவ்யஸாஸ்த்ராயெபாவஸம்ஹாரபுக்ரணெவ 'ஸரோஸெநெவ
 களநெய நிஷா ஜ்ஞாகஸ்ய யா வரா' உத்யுத விஸெஷகம் டஸ்யுயிஷ்யாதி | ஸத்ய
 உஹ ஸ்வம்-ப்ராபநெய, உதி உவஸம்ஹியகெ || ௨ ||

'உஹ ஸரீரஸு' உத்யாதிஸ்தோகொவதிஷ்ய க்ஷேத்ராய்யாயுஸ்ய
 ஸம்முஹஸ்தோகம் ஸய உவத்யஸ்யகெ 'தக்ஷேத்ரம்யஜ்' உத்யாதி, வ்யாதிவ்யாஸி-
 தஸ்ய ஹி ஸயுஸ்ய ஸம்முஹொவத்யாஸம் த்யாயும் உதி—

ந. தக்ஷேத்ரம் யஜ் யாடித யமிகாரி யதஸ் யசு |

ஸ உ யொ யத் லாவஸு தத்ஸோஸெந ரெஸுணம் ||

யசு நிதிஷ்ய 'உஹ ஸரீரஸு' உதி தசு தஜ்ஜெஸெந வராஜ்யஸதி | யஜ்
 உஹ நிதிஷ்ய க்ஷேத்ரம், தசு யாடித யாடிஸம் ஸுகியெய் யதெடிம் | 'உ'-
 ஸஸம் ஸரீ-ஹ்யாயு | யமிகாரி யம் விகாரம் யஸ்ய தசு யமிகாரி, யதம் யஸ்யாசு

(ஸமாதாநம்) :—உன்மை; இவ்வாதே ஆயிற்று. ("ஆத்மா உடம்பினும் வேறு
 யுள்ளது" என்னும் அறிவுமாத்நிரமே கர்மிகட்கு வேண்டுமேயன்றி, "ஆத்மா பரிமுத
 லிய தன்மையற்றது" என்னும் அறிவு வேண்டியதில்லை; என்பது-சாஸ்திரத்தின் கரு
 த்து.—ஆ.) "உடம்பையுடையவனால்" (கஅ-கக) என்றவிடத்து இதனையே எடுத்துக்
 காட்டுவோம்; அன்றியும், சாஸ்திரம்முழுதும் உபதேசித்த உபதேசத்தை முடிக்கும்
 பிரகரணத்தினுள் "கௌந்தேய ! சுருக்கமாகவே" (கஅ-௫௦) என்றவிடத்து
 விசேஷமாகக் காட்டுவோம். இங்கே மிக்கவிரிப்பதனால் போதும் [விஷயத்தை இங்கு
 மிகவும் விரிவாக உரைக்கவேண்டாம்] என (இவ்வளவோடு இங்ஙனம் உரையை)
 முடிக்கின்றோம். (௨)

இவ்வத்தியாயத்தின் விஷயத்தைச் சுருக்கமாய்க் கூறுதல்.

"இது" (க௫ - க, ௨) என்பது முதலான சுலோகங்களால் உபதேசிக்கப்பட்
 டதை, (அதாவது) கேசுத்ரத்தைப்பற்றிய (இந்த) அத்தியாயத்தின் விஷயத்தைச்
 சுருக்கிச் சொல்லுகின்ற இச்சுலோகமானது "அந்த கேசுத்ரம்" (க௫ - ௫) என்பது
 முதலாக விவரிக்கப்படுகின்றது; ஏனெனில், விவரிக்கப்படுகின்ற விஷயத்தைச் சுருக்க
 மாய் விளக்குதல் சரியென்க :

ந. அந்த கேசுத்ரம் எதுவுமாய், எத்தகையதுமாய், எந்த வேறுபாட்டை
 யுடையதுமாய் உள்ளதோ; எதனின்றும் எது (உண்டாகின்றதோ); அவன் எவனு
 மாய், எந்த வல்லமையை யுடையவனுமாய் இருக்கின்றதோ; அதைச் சுருக்கமாய்
 என்னிடமிருந்து கேள்.

"இது, (அதாவது) சரீரம்" (க௫ - க) என எது குறிப்பிட்டுக்காட்டப்பட்
 டதோ, அதனை - "அந்த" என்னும் சொல்லினால் குறிக்கிறார்.—குறிப்பிட்டு உணர்த்
 தப்பட்ட இந்த கேசுத்ரமானது எந்த வடிவத்தையுடையது என்பதையும், எப்படிப்
 பட்ட தன் தன்மைகளையுடையது என்பதையும், எந்த மாறுபாட்டையுடையது என்

வ யஸி 'காயப்ய உத்திஷ்டெ' உதி வாக்யஸௌஷி | லஸ வ, யஸி க்ஷேத்ரஜ்ஞஃ திஷ்டிஷ்டஃ
ஸி யத்ர லாவஃ யே ப்ரஹ்மாவா உவாபிக்ஷதாஃ ஸத்வயம் யஸ்ய ஸி யத்ர லாவஸு |
தஸ க்ஷேத்ரஜ்யாயாத்யூம் யயாவஸௌஷிகம் லஸாவஸௌஷிகம் லஸக்ஷேவெண லெ 32
வாக்யதஃ ஸுதாணா, தஸ ஸுக்ஷா கவயாரய உத்திஷ்டஃ || ௩ ||

தஸ க்ஷேத்ரஜ்யேத்ரஜ்யாயாத்யூம் விவக்ஷிகம் ஸுளகி ஸ்ரோத்ருஸாபிப்ர-
ரொவநாயப்யு—

ச. ஐஷிவிஸ-ஹ-யா மீதழ ஹதோவிவி-விவெயஸி வ்யயக் |

வ்யஸுஸவாதித்ருவதெதெஸுஸவ ஹத-ஹிவி-விவெயஸி ||

ஐஷிவிஸி வஸிஷாதிஸி வஹ-யா வஹ-ஹகாரம் மீதம் கபிகழ |
ஹதோவிஸி ஹதோவிஸி ஹதோவிஸி கெஃ ஹதோவிஸி விவெயஸி தாதாபுக்ஷாடுஸி
வ்யயக் விவெககஃ மீதழ | கிணு—வ்யஸுஸவாதித்ருவதெதெஸு வஸவ, வ்யஸுஸ
வ-ருவகாதி வாக்யாதி வ்யஸுஸவாதித்ருவாதி, கெஃ வ்யுதெ ஹ்யயகெ வ்யஸுஸ
வ்யாதி உவ்யுஸெ, கெகெஸௌ வ க்ஷேத்ரஜ்யேத்ரஜ்யாயாத்யூம் 'மீதம்' உதி கத-
வக்யகெ | 'கெதெதெவொவாவிஸ' உகெதெவொவிஸி வ்யஸுஸவாதித்ருவதெதெ

பதையும் (அறிந்துகொள்). எந்தக்காரணத்தினின்றும் எந்த(க் காரியம் உண்டாகின்
றது என்பதையும் தெரிந்துகொள்). "காரியம் உண்டாகின்றது" என வாக்கியத்தில்
தொக்கிவிடின்றது.—கேதந்தரஜ்ஞனாக் குறிப்பிட்டு உணர்த்தப்பெற்றவன் யார்
என்பதையும், உபாதிகளாலான எந்த சத்திகளையுடையவன் என்பதையும் (தெரிந்து
கொள். இவ்வாறு) கீழே விசேஷிக்கப்பட்டதான கேதந்தர கேதந்தரஜ்ஞருடைய உள்
ளபடியான தன்மையை [அவர்களுடைய கீழ்க்கூறிய ஒவ்வொருவகையையும்பற்றிய
உண்மையை]ச் சுருக்கமாக என்வார்த்தையினால் கேள் : அதனைக் கேட்டு நிர்ணயித்
துக்கொள் என்றபடி.—"வ" என்னும் சொல் (ஐந்தும்) - உம்மைப்பொருளுடையன
[கேதந்தர கேதந்தரஜ்ஞர்களை, கீழ்க்கூறிய எல்லாவிதத்தாலும் அறியவேண்டும் என
உணர்த்துகின்றன]. (௩)

கேதந்தர கேதந்தரஜ்ஞருடைய தன்மையைப் புகழ்தல்.

அறியவிரும்பியதாயே கேதந்தர கேதந்தரஜ்ஞர்களுடைய அந்த உள்ளபடியான
தன்மையைக் கேட்பவனுக்கு மனஎழுச்சி யிறக்கும்பொருட்டுப் புகழ்கின்றார் :

ச. (கேதந்தர கேதந்தரஜ்ஞர்களுடைய உள்ளபடியான தன்மையானது) நிஷி
களால் பஸவகையாகவும், பஸசத்தஸ்களால் தனித்தனியாகவும் பாடப்பெற்றது; காரண
மும் கிச்சயமும்பொருத்தி ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கும் சொற்களாலும் (பாடப்பெற்றது).

நிஷிகளால்-வஸிஷ்டர் முதலானோர்களால். பாடப்பெற்றது - சொல்லப்பட்டது,
சத்தஸ்கள் - சித் முதலியன. பஸ-பஸதிதமான. தனித்தனியாக - பிரித்துப்பிரித்து,
எவற்றைக்கொண்டு ப்ரஹ்மம் அறியப்படுகின்றதோ, அவை - பதங்கள் எனப்படுகின்
றன. ப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பிடும் வார்த்தைகளாகிய அப்பதங்களால் கேதந்தர கேதந்தர
ஜ்ஞர்களுடைய உள்ளபடியான தன்மையானது "பாடப்பெற்றது" எனத் தொடரும்.
—"ஆத்மா என்றே தொழுவேண்டும்" (பி - க - ச - எ) என்பதுமுதலான ப்ரஹ்ம
வ-தந்தர பதங்களால் [ப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பிடும் சொற்களால்] ஆத்மா அறியப்படு

சூத்ராஜ்யாதெ, ஹெதுஜ்ஜி யுக்யாதெத்: விநிஸ்திதெத்: நிஸ்யஸ்யாநாநெவெ:
நிஸ்திதவ்யாக்யோத்ராநெகெ: உத்யுய: || ௪ ||

ஸூத்ரா சகிதேவ்ஹதாய சஜ்யுநாய சூஹ ஹவாந—

௫. ஹொஹதாநிஹம்காரொ வஹிரவ்யுதேவ வ |

ஹ்ரியாணி டிஸெகம் வ வஹ் ஹ்ரியமொவரா: ||

ஹொஹதாநி ஹொஹி வ தாநி ஹதாநி, ஸவ்யவிகாரவ்யாவகக்வாஸ |
ஹதாநி வ ஸதிக்ஷாணி, ந ஸ்ஹதாநி | ஸ்ஹதாநி தஹ் ஹ்ரியமொவராஸ-
ஸெந சகிதாயிஷ்யதெ | சஹொகாரா: ஹொஹதகாரணஸு சஹொஹத்ய-
வகக்ஷண: | சஹொகாரகாரணம் வஹி: சய்யவஸாயவகக்ஷணா | ததாரணஸு சவ்யுத-
தேவ வ, ந வ்யுதஸு சவ்யுதஸு சவ்யாக்யுதஸு ஸாஸ்யாஸகி: '33 ஹொ டிநத்யா'
ஹத்யுதஸு | ஸாவஸஸ: ஹத்யுதவயாரணாஸு:— ஸதாவதெவ சவ்யா
ஹிதா ஹத்யுத: | 'வ'ஸஸ: ஹெஹெஹெஹயாஸு: | ஹ்ரியாணி டிஸ—ஸெந-
த்ராநி வஹ் வஹ் ஹொஹதகக்வாஸ வஹ்ஹியாணி, வஹ்ஹொஹி வஹ் கடு-
நிவததகக்வாஸ கடுஹ்ஹியாணி, தாநி டிஸ—வஹகம் வ—கிம் தக?—3௪

கின்றது. காரணம் பொருந்தி - யுக்தியோடு கூடி. நிச்சயம் பொருந்தி - ஸம்சயமற்றவை
யாகி : நிச்சயபுத்தியை உண்டாக்குவனவாகி என்பது பொருள். (ச)

கேஷத்ரமும், அதனுடைய எல்லா வடிவங்களும்.

புகழ்ச்சியினால் எதிர்முகமாகிய [ஆவலோடு கூடிய] அர்ஜுனனுக்குப் பகவான்
அருளிச்செய்திருர் :

௫. மஹாபூதங்களும், அகங்காரமும், புத்தியும், அவ்யக்தமும், இந்திரியங்
கள் பத்தும், மற்று ஒன்றும், இந்திரியவிஷயங்கள் ஐந்தும் (கேஷத்ரமாம்.)

(நிலம், நீர் முதலியன) எல்லா விகாரங்களையும், வேறுபாடுகளெல்லாவற்றை
யும் வியாபித்திருப்பதனால் மஹாபூதங்கள் என்க. (இங்குக் குறிக்கப்பட்ட) பூதங்
கள் ஸூக்ஷ்மங்கள், ஸ்தூலங்களல்ல. ஸ்தூலங்களோ, "இந்திரிய விஷயங்கள்" என்னும்
சொல்லினால் (பின்னர்க்) கூறப்படும். அகங்காரமென்பது - "நான்" என்னும்
எண்ணமாயிருப்பது; மஹாபூதங்கட்குக் காரணமானது. புத்தி என்பது - நிச்சய
வடிவமாயுள்ளது; அஹங்காரத்திற்குக் காரணமானது. அவ்யக்தம் என்பது -
அதற்கு [புத்திக்கு]க் காரணமானது; வெளிப்படையாக இல்லாதது; விகாரத்தை,
வேறுபாட்டை அடையாதிருப்பது; "என்னுடைய மாயை கடத்தற்கு அரிது" (எ-
கச) என ஈச்வரசக்தியாகக் கூறப்பெற்றது. "ஹவ" என்னும் சொல் - பிரகிருதி
யைத் தெளிவாகக் கூறும் பொருளது [பிரகிருதி எட்டுகிதம் என்பதற்குச் சந்தேக
மில்லை என்னும் தெளிவுபொருளைத் தருவது]. இத்துணையாகவேதான் பிரகிருதி எட்டு
வகையாகப் பிரிந்துள்ளது. "வ" என்னும் சொல் - தன்மாதிரம் முதலிய பிரிவுபாடு
களை ஒருங்குசேர்க்கும் பொருளது. செவிமுதலிய ஐந்தும் அறிவைத் தோற்றுவிக்கின்
றனவாதலால், ஞானேந்திரியங்களாம்; வாய், கை முதலிய ஐந்தும் தொழிலைச்
செய்துமுடிப்பனவாதலால், கர்மேந்திரியங்களாம். (ஆக) அவை பத்து. இன்னும்,
ஒன்று உளது.—அது யாது? நினைப்புமுதலியவடிவமாயுள்ள மனம். (இது) பதினொன்

வகாசா வாக்ஷாபுத்யக் | வண் வ ஹ்நி யமொவரா ஸ்ஷாபயொ விஷயாஃ |
காமி ஸாம்புரஃ வகாவிபுஸதிதகூதி குவகூதெ || ௫ ||

சுய உபாசீழ் சூத்ரமாணாஃ உதி யாந் குவகூதெ வெவசெஷிகாஃ, தெ
கவி க்ஷெத்ரயதீபாஃ பாவ, ந து க்ஷெத்ரஜ்ஜுஷு உதி சூஹ ஸ்வவாந்—

சு. உபா வெஷுஷு-வா டாஃவழ் வஸ்வாதஸ்தேதநா யுதிகிஃ |

வாதகேதூத்ரம் வஸாவஸந வவிகாராஜாஹுதக் ||

உபா—யஜூதீயம் ஸாவஸெதக் சுயபு உவஸஸ்வாந் வ-டுவடும்,
பாஃ தஜூதீயம் ஸாவஸஸிமஃ ததீயம் ஸாவாஹுதக் உஷுதி ஸாவஸெ-
த-நிதி; ஸா உய் உபா கணிகாரணஸு யதீபு, ஜெயகூபக் க்ஷெத்ர- | தயா
வெஷு—யஜூதீயக் சுயபு டாஃவஸெத-கூபக் கம-ஸ-டுதவாந், பாஃ தஜூ-
தீயக் சுயபு உவஸஸிமஃ கம் கெஷி; ஸோத்யம் கெஷி ஜெயகூபக் க்ஷெத்ர-
தேவ | தயா வஸவழ் கம-ஸ-டுதம் ப்ர-ஸ-ந் ஸகூதகூகம், ஜெயகூபக் க்ஷெத்ர-
தேவ | டாஃவா ப்ர-கி-க-டுத-கூகம்; ஜெயகூபக் கதவி க்ஷெத்ர- | ஸாவாஃ
கெஷெம்-பு-யாணா ஸாவதிக் | கஷிப கவிஷுதூணிகாரணஸுதிகி, கஷெ மொஹ-

ருவது. ஓசமுதஸியன இந்திரிய விஷயங்கள். அந்த இவற்றை ஸாம்க்யதூலார்
இருபத்தாறு தத்துவங்கள் என்பர். (௫)

இனி, இப்பொழுது, வைசேஷிகர் எவற்றை ஆத்மாவினுடைய தன்மைக
ளென்று கூறுகிறார்களோ, அவைகளும் க்ஷேத்ரத்தினுடைய தன்மைகளேயன்றி
க்ஷேத்ரத்தினுடைய (ஆத்மாவின்) தன்மைகள் அல்ல எனப் பகவான் அருளிச்
செய்திருந்தார் :

சு. விருப்பு, வெறுப்பு, இன்பம், துன்பம், சேர்க்கை, உணர்ச்சி, திண்மை
(என்ற) இந்த க்ஷேத்ரம் (எல்லாம் அவற்றின்) விகாரங்களோடு சுருக்கமாய் எடுத்துக்
கூறப்பட்டன.

(ஒருவன்) எவ்வகுப்பைச் சார்ந்தபொருளை இன்பந்தருவதாகக் கண்டானோ,
அவ்வகுப்பைச் சார்ந்தபொருளை மீண்டும் காணும்பொழுது, இன்பந்தருவதென்று
அப்பொருளைக் கைப்பற்ற அவாவுகின்றான்; ஆகவே, இந்த விருப்பமானது அகக்கர
ணத்தின் தன்மையாம்; அறியப்படும்பொருளாதலால், க்ஷேத்ரமாம். அவ்வண்
னமே, வெறுப்பு (என்க. ஒருவன்) எந்த இனத்தைச் சேர்ந்தபொருளைத் துன்பந்
தருவதாக அதுபவித்தானோ, அவ்வினத்தைச் சேர்ந்த பொருளைக் காணும்பொழுது,
அதனை வெறுக்கின்றான். ஆகவே, இந்த வெறுப்பு அறியப்படும்பொருளாதலால்
க்ஷேத்ரமேதான். இன்பமென்பது - நலமாக, அமைதி பொருத்தி, ஸத்துவகுண
வடிவமாய் நிற்பது; அறியப்படும்பொருளாதலால், அவ்வாறு க்ஷேத்ரமேதான்.
துன்பமென்பது - தீக்குவடிவாயுள்ளது. அறியப்படும் பொருளாதலால், அதுவும்
க்ஷேத்ரமாம். சேர்க்கையென்பது - உடம்பு, இந்திரியங்கள் என்றவற்றின் சேர்க்கை.
உணர்ச்சியென்பது-ஆத்ம அறிவினுடைய [வ்ருப்பநூனத்தினுடைய] போலித் தோற்
தத் தனதனப்பினால் இடையே வியாபிக்கப்பெற்றதாய், பழுக்கக் காய்ந்த ஓர் உலோ

விடெவ் சுழிநிவ, சூதவெவெதந்யாஹாஸாஸாநாவிபா வெதநா; ஸா வ க்ஷேத்ரம்
ஜெயகாசு | யுதிக் யயா சவஸாடிம் பூர்வாநி டெஹெம்நியாணி பியவெ;
ஸா வ ஜெயகாசு க்ஷேத்ரம் | ஸவபூநிக்ஷாணயபெஜாவதகூணாயபூ உயா-
நிபூவணம் | யத: உதூம் தசு உபஸம்ஹாதி—வா தசு க்ஷேத்ரம் ஸாஹெவந
ஸவிகாரம் ஸஹ விகாரெண மஹாநிதா உபாஹ்யதத் உதூ || ௬ ||

யஸு க்ஷேத்ரமஹஜாதஸு ஸம்ஹதி: 'உபம் ஸாநீரம் க்ஷேத்ரம்' உதி உதூம்,
தசு க்ஷேத்ரம் பூர்வாநிதம் மஹாஹ-ஞகாநிமஹஜிதம் யுதகூஷ்டிக்ஷேத்ரஜ்ஞவகூஷ்டி-
காணவிஸெஷணம்—யஸு ஸபூவாஸஸு க்ஷேத்ரஜ்ஞஸு வாரிஜ்ஞாநாசு சுஜீதகம்
ஹதி, தம் 'ஜெயம் யதூதவகூஷ்டி' உதூநிதா ஸவிஸெஷணம் ஸ்யபெவ வகூஷ்டி
ஹவாந | சுப-நா த-த ஜாதஸாபகம் ம-ணம் சுகாநிகாநிதகூணம்—யஸுந
ஸதி ஜெயவஜ்ஞாதெ யொமூம் சுயிகூத: ஹதி, யதூரம் ஸந்தூரவீ ஜ்ஞாநிஷ்டம்

ஹக்கட்டியிலே நெருப்பு [வெளிப்படுவது] போல, அதில் [தேகேந்திரியச் சேர்க்கை
யில்] வெளிப்பட்ட அக்கரணப்போக்கு: [பழுக்கக்காய்ந்த ஓர் உலோஹக்கட்டி-
யிலே நெருப்பு வெளிப்படுவதுபோல, தேகேந்திரியச் சேர்க்கையிலே புத்தியிருத்தி
வெளிப்படுகின்றது. நெருப்பு அதிலே வெளிப்பட்டதாய், அவ்வுலோஹக்கட்டி-
யையே நெருப்பென்று கொள்ளும்படிசெய்கின்றது. அவ்வண்ணமே, ஆத்மஅநி-
வானது, ஸ்வரூபஞானமானது, புத்தியிருத்தியில் வெளிப்பட்டதாய், அப்புத்தியிருத்-
தியையே ஆத்மாவாக உணர்த்துகின்றது. ஆகவே, ஸ்வரூபஅநிவினுடைய போலித்-
தோற்றத்தினால் வியாபிக்கப்பெற்ற அப்புத்தியிருத்திதான் உணர்ச்சியென்பது.—
ஆ. இந்தே, “கொள்ளும்படி செய்கின்றது” என்பதும், “உணர்த்துகின்றது”
என்பதும் - உபசாரவழக்கு.] அறியப்படும்பொருளாதலால் அதுவும் [அவ்வுணர்ச்சி-
யும்] கேஷத்ரமாம். அக்கரணத்தன்மையனைத்திற்கும் உபலக்ஷணத்திற்காக விரு-
ப்பு முதலியவற்றைக் கொள்க; ஏனெனில், கூறப்பட்டுள்ள அதனை முடிக்கிறார் [பக-
வான் இங்குக் கூறிவந்த கேஷத்ரத்தை முடிக்கின்றாராதலின், விருப்பு முதலிய சொற்-
கள் தமது இனமாயி நினைப்பு முதலிய அக்கரணத்தன்மையனைத்தையும் உணர்த்-
துவதற்காகக் கூறப்பட்டன என்க.—ஆ.] இந்த கேஷத்ரமானது மஹத் [புத்தி] முத-
லான விகாரத்தோடு கூறப்பட்டது. (சு)

ஆத்மஞானத்தைக் கோட்கும் ஒழுக்கங்கள்.

எந்த கேஷத்ரவேறுபாடுக ளெல்லாவற்றினுடைய சேர்க்கையானது இச்சரி-
மாயி கேஷத்ரம் (கூட - க) எனக் கூறப்பட்டதோ, அந்த கேஷத்ரமானது மஹா-
பூதங்கள் முதலிய பிரிவுகளாக வேறுபட்டதாய்த் தின்மைவரை விரித்துரைக்கப்-
பட்டது (கூட - டு, சு). கேஷத்ரஜ்ஞனுடைய சிறப்பியல்புகள் இனிக் கூறப்படும்.
வல்லமைபொருந்திய எந்த கேஷத்ரஜ்ஞனைப்பற்றிய அறிவினால் சாகாமை கிடைக்கின்-
றதோ, அவனைப் பகவான் “அறியவேண்டியது எதுவோ, அதனைக் கூறுவேன்”
(கூட - கஉ) என்பதுமுதலாகத் தாமே விசேஷமாய் அருளிச்செய்வார். ஆனால், இப்-
பொழுது, அறிவிற்கு ஸாதகமான பணிவுமுதலாயி ஒழுக்கத்தை (அருளிச்செய்கிறார்).
எது இருந்தால் (ஒருவன்) அறியவேண்டியதை அறிதற்குத் தக்கோனாகவும், உரிமை
யுள்ளவனாகவும் ஆகிறானே; எதனுள் கருத்துன்றிய துறவியானவன் ஞானவிஷ்டன்

(६)

கூ?—உஷ்டாநிஷ்டோவவத்திஷ்ட உஷ்டாநாபு சுநிஷ்டாமாந உவவத்தயஃ ஸம்ஸுரா-
த்யயஃ தாஸா உஷ்டாநிஷ்டோவவத்திஷ்ட உஷ்டோவவத்திஷ்ட ந ஹுஷ்டி, ந
கூவுதி உ சுநிஷ்டோவவத்திஷ்ட | தது வநகசு நித்யம் ஸபிவித்யகம் ஜ்ஞாநபு ||க||
கிணு—

க0. உயி வாதநய்யொமெந ஹகிரவ்விவாரிணீ |

விவிதூதெஸஸெவலிசவு சுரகிஜ-நஸம்ஸபி ||

உயி வ ஸம்ஸுரெ சுநநய்யொமெந—சுப்யுபக்யூராயிநா “ந சுநெய்யா ஹ-
வதொ வாஸாநெவாசு வரஃ சுஜ்ஜி, சுதஃ ஸ வநவ நஃ மதி” உநெய்யுமநிஸூரிதா
சுவுவிவாரிணீ வுபிஃ சுநநய்யொமெந, தெந ஜஜகம் ஹகிஃ ந வுவிவாரணஸ்ரீ
சுவுவிவாரிணீ, ஸா உ ஜ்ஞாநபு | விவிதூதெஸஸெவலிசவம், விவிதூஃ ஸுலாவகஃ
ஸம்ஸாரெண வா சுஸாநய்யாநிஃ ஸவபுதொரவ்யாந்யாயாநிஸூ ரஹிஃ
சுரணுநபீவாநிநெவமூஹாநிஃ விவிதூதெஸஸெவலிசவம், தம் ஸெவிதம் ஸீஸு சுவு
உதி விவிதூதெஸஸெவலிசவம், தஸு ஹவஃ விவிதூதெஸஸெவலிசவு, விவிதூ உநி
தெஸெ விதூ ஸுலாவதி | ததஃ சுதூநிவாவநா விவிதூ ஸம்ஜாயதெ | சுதஃ விவி-
தூதெஸஸெவலிசவம் ஜ்ஞாநபு உயுதெ | சுரகிஃ சுரகிணம் ஜநஸம்ஸபி, ஜநாநா
ஸுரகிதாநா ஸம்ஸாரஸாநுதூநாபு சவிநீதாநா ஸம்ஸசு ஸபிவாயஃ ஜநஸம்-

டாதனவும் வருவதிலே, வேண்டியவை வருவதிலே மகிழ்வதில்லை; வேண்டாதவை
வருவதிலேயும் மனங்கொதிப்பதில்லை ஆதலால், எப்பொழுதும் இந்த ஒரேமனமுள்ள
தன்மை ஞான(ஸாதந)மாம். (சு)

இன்னும்,

க0. அநந்யயோகத்தினால் என்னிடத்துப் பிறழாதபக்தியும், தனிமையான
இடத்தைச் சார்பவனானதும், ஜனக்கூட்டத்தில் அருவருப்பும் (ஞானத்திற்கு ஸாதநம்
களாம்).

என்னிடத்து - நச்வரனிடத்து. அநந்ய யோகமென்பது - வேறுநினைப்பில்
லாமை, ஒரேஸமாதி : (அதாவது), “பகவான் வாஸாதேவனைக்காட்டிலும் வேறொரு
வன் இல்லை; ஆதலால், அவனைதான் நமக்கு அடைக்கலம்” என இவ்வாறு நிச்சய
மாயுள்ள பிறழாதபக்தி. அதனால் (பகவானைத்) தொழுதல் - பிறழாத பக்தி. அதுவும்
ஞான (ஸாதந)மாம். இயற்கையினாலாயினும், (மெழுகிப்பெருக்கிச்) சுத்திசெய்வதனா
லாயினும் அசுத்தம்முதலியன இல்லாததும், பாம்பு திருடன் புலி இவர்களினின்றும்
பயம்முதலியன இல்லாததுமான வநம், ஆற்றமணல், தேவாலயம் முதலியன - தனிமை
யான இடம். அதனைச் சார்பவனானதல் - அதனைச் சார்ந்தன்மைவனானதல். தனிமையான
இடத்திலன்றோ மனம் தெளிதென்றது; ஆகவே, ஆத்மாமுதலியதைத் தியானித்தல்
தனிமையிலே நன்கு உண்டாகின்றது. ஆதலால், தனிஇடத்தைச் சார்பவனானதல் ஞா-
னம் எனப்படுகின்றது. ஜனக்கூட்டமென்பது - (இங்கே,) சீர்திருந்திய அறிவில்லா
தவராய்ச் சிறியோரான [ஒழுங்கில்லாத] ஸாமான்னிய ஜனங்களின் கூட்டம்; சீர்திருந்

வசு; ந லக்ஷ்மீநாமகம் விநிதாநாம் லக்ஷ்மீ, தவ்யாஃ ஜோதொவகாரிகாஸி |
கசிப்ரோக்யதமெவெவடி கராகி ஜோதாயுகாஸி ஜோதய ॥ ௧௦ ॥

கீத—

கக. சுயூதஜோதமித்யுக்ஷம் தஜ்ஜோதாயு-ஃஸா-ஃநம் |

வாத ஜாமதிதிப்ரோக்யம் சுஜோதம் யதொதா-ஃநயா ॥

சுயூதஜோதமித்யுக்ஷம் சூதாதிவ்ஷயம் ஜோதம் சுயூதஜோதம், தவ்யிந்
மித்யுக்ஷம் தித்யுக்ஷம் | கரோகியாதிநாம் ஜோதலாயநாமாம் லாவநாவரிவாகி-
தித்யு-ஃநம், தவ்யு சுயூ-ஃநோகி: லக்ஷ்மீநாமாவாஸி; தவ்யு சூதொவநம்
தஜ்ஜோதாயு-ஃநம்; தஜ்ஜோதலாவநாவநெ வமி தஜ்ஜோதாயு-ஃநம்
புரவ்யுதி: லயாதிதி | வாதகி கரோகியாதி தஜ்ஜோதாயு-ஃநம் உதம் ஜோதம்
உமிப்ரோக்யம், ஜோதாயுகாஸி | சுஜோதம் யசு சுதி வாதலாஸி யயொதாஸி
சுத்யா விவயுயெண—கரோகி-ஃநம் ஹ்-ஃநம் ஹ்-ஃநம் கரோகி-ஃநம் சுதாயு-
ஃநம் தித்யு-ஃநம் வித்யு-ஃநம் வரிவாஸி, லக்ஷ்மீநாமாவாஸி புரவ்யுதி-
காரணகாஸி உதி ॥ ௧௧ ॥

யயொதொ ஜோதொ ஜோதலாம் கி? உத்யாகா-ஃநாயா சூ-ஃநம்—
‘ஜோதம்’ உத்யாதிநாம்—

திவ அநிவதையவராய் ஒழுக்குள்ளவரது கட்டமன்று; ஏனெனில், (அது) ஞானத்
திற்கு உதயசெய்யுமென்க. ஆகவே, ஸாமான்னிய ஜனக்கட்டத்தில் அருவருப்பா
னது ஞானத்திற்குப் பயன்படுதலால் ஞான(ஸாதந)மாம். (௧௦)

மற்றும்,

கக. ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவிலே எப்பொழுதும் கீற்றலும், உண்மையறி
வின் பயனை கோக்குதலும் (ஞானத்திற்கு ஸாதநமாம்). இது ஞானமென்று கூறப்பட்
டது. இதனினும் வேறாக எது உள்ளதோ, (அது) அஜ்ஞானமாம்.

ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவிலே எப்பொழுதும் கீற்றல் - ஆத்மா முதலியவற்றைப்
பற்றிய அறிவிலே எப்பொழுதும் தித்யு-ஃநம். உண்மையறிவானது, பணிவு
(கக - ௭) முதலான ஞானஸாதநக்கருடைய பயிற்சியின் பரிபக்குவத்தினால் வருவது.
அதனுடைய பயன் - மோகம், ஸம்ஸாரம் ஒழிதல்; அதனை ஆலோசித்தல் - உண்
மையறிவின் பயனை கோக்குதல் என்பது. உண்மையறிவின் பயனை ஆலோசிக்குமள
வின்னோ அதன் ஸாதநம்மொன்று அது உழிப்பதில் தித்யு-ஃநம் கருடம்; ஆகவே, (உண்
மையறிவின் பயனை ஆலோசித்தல் பயனுடைத்தென்க). “பணிவு” முதலாக “உண்
மையறிவின் பயனை கோக்குதல்” கருக்க கூறப்பெற்ற இது ஞானத்திற்குப் பயன்படு
தலால் ஞானம் எனப்பட்டது. சீழ்க்கூறிய இதற்கு மாறான செருக்குடைமை, டம்
பழுடைமை, ஹிம்னை, பொறுமையின்மை, கோமையின்மை முதலியன ஸம்ஸாரம்
ஹ்-ஃநம் தித்யு-ஃநம் காரணஸாதநம், (அவற்றை) தித்யு-ஃநம் (அவை) அஜ்ஞானமெ
ன்று அறிக என்பதாம். (௧௧)

அறியவேண்டியபொருள் பற்றும்.

சீழ்க்கூறிய ஞானத்தினால் [அறிவினால்] அறியவேண்டியபொருள் யாது?—
என வேண்டுகின்றமட்டத்து “அறியவேண்டியபொருள்” (கக - ௧௨) என்பது முத
லாக (அதனை) கூறுகிறார்:

ஸாத்யஸ்ய வஸம் த வாதஸாத்யஸ்யஸி, சுயஸ்ய வஸம் ஸம்வதி | த தா-
சுயஸ்ய ஸம்வதி, ப்ரஹ்மணஃ ஸவபுவிஸௌஷ்ட்ராத்ஷெபெநெவ விஜிஜ்ஞாவயிஷி-
தக்யாஸி 'த வாதஸாத்யஸ்யஸி' உதி | விஸிஷ்டஸாத்ஷெபுஸ்யஸ்யம், விஸௌஷ-
டாத்ஷெபஸ்ய உதி விஸாத்ஷிஷி | தஸ்யாஸி ததாவஃ வஹுவீரமிணா ஸகோதா-
யுஷெவ வ்யபொமஃ ஸோகவாநாஸாஸ்யஸி ||

சுத்கஸ்யஸம் ஜ்ஞேயம் யொ உயுக்தெ உதி ப்ரொராவநெத சுவிஸேவ-
சுத்ய குஹ—த வஸ தச ஜ்ஞேயஸ உயுக்தெ, த சுவி சுவஸ தச உயுக்தெ ||

ததா தகோ காரவெண உபுஷ்ய 'ஜ்ஞேயம் ப்ரவக்ஷாமி' உதி,
சுதகாநாநுவஸ உதூ 'த வாதஸாத்யஸ்யஸி' உதி ||

த, சுதகாநாவெவ உதூ | தஸ்ய?—ஸவபுஸா ஸி உவதிஷுஜ்ஞேயம் ப்ரஹ்மண, 'தெதி தெதி' 'சுஸாநாநெதண' உத்யாதிவிஸௌஷ்ட்ராத்ஷெபெ-
நெவ திதிஸ்யுக்தெ "த உதா தச" உதி, வாவஃ சுமொவாஸகாஸி ||

(ஆனல், நாம் கூறுவோம்):—உண்மை; அர்த்தம் கூடுமாயின், கூறினது
கூறல் தீவ்வாகுத ஆகாது. மற்று, அர்த்தம் அமையாது; "அது ஸத் எனப்படுவ
தில்லை, அஸத் எனப்படுவதில்லை" என எல்லாச் சிறப்பியல்புகளையும் மறுத்தே ப்ரஹ்
மத்தை தீவரமாயுணர்த்தப்படுகின்றதாயின் என்க. (தனக்கென்றுரிய ஓர்வகைச்) சிறப்
புச்சத்தியையுடையதாக ப்ரஹ்மத்தை உணர்த்துதலும், சிறப்பியல்புகளை மறுத்தலும்
என்பவை (தம்முள்)விரோதமாம். ஆகவே, அன்மொழித்தொகையொடு ததாவஃ
என்னுய்க்குதிக் கு அர்த்தம் ஸமமாககிருந்தாலும், (அவ்வுய்க்குதியை) வழங்கினது -
கலோகத்தை நிரப்புதற்கானதாம் என்க.

ப்ரஹ்மம் சொல்லித்தம், நினைப்பித்தம் எட்டாதது.

சாகாமை என்னும் பயனையுடைய அறியவேண்டியபொருளை யான் கூறுகின்
தேன் என்று (கேட்பவனுக்கு) ருசியை உண்டாக்கி, ஆவலோடு கேட்கும்படிசெய்து
சொல்லுகிறார்:—அந்த அறியவேண்டியபொருள் ஸத் எனப்படுவதில்லை, அது அஸத்
எனப்படுவதும் தில்லை.

(ஆஷேபம்):—அப்படியானால், "அறியவேண்டியபொருளைத் தெளிவாகக்
கூறுவேன்" எனத் தொண்டையினின்றும் பெரிய சத்தமாக உரத்துக் கத்தி, பின்பு,
"அது ஸத் எனப்படுவதில்லை, அஸத் எனப்படுவதில்லை" எனக்கூறுவது ஏற்கத்தக்க
தன்று.

(ஸமாதாநம்):—அப்படியன்று; ஏற்கத்தக்கதேதான் கூறப்பட்டது.—எப்
படி?—அறியவேண்டியபொருளாகிய ப்ரஹ்மமானது எல்லா உபநிஷத்துக்களிலும்
"திப்படியன்று, திப்படியன்று" (பி - உ - ஈ - சு), "ஸ்தூல மன்று, அணு அன்று"
(பி - க - அ - அ) என இவையென்ற சிறப்பியல்புகளை மறுத்தே, "அது இது அன்று"
எனக்குறிப்பிட்டிக்கொட்டி உணர்த்தப்படுகின்றது; சொல்லுக்கு எட்டாதாதலின்.

நநு தசு சுஜ்ஜி, யசு வஜ்ஜு 'சுஜ்ஜி'ஸஜ்ஜு உஜ்ஜுதெ ! சுஜ்ஜு சுஜ்ஜி-
ஸஜ்ஜுதெ நொஜ்ஜுதெ, நொஜ்ஜு தசு ஜ்ஜுயு ! விஜ்ஜுதிஜ்ஜி உ—“ஜ்ஜுயம் தசு”
“சுஜ்ஜிஸஜ்ஜுதெ நொஜ்ஜுதெ” உதி உ ||

ந தாவசு நொஜ்ஜி, நொஜ்ஜிஸுஜ்ஜிவிஜ்ஜுயகூசு ||

நநு ஸவஜ்ஜு வுஜ்ஜு சுஜ்ஜிநொஜ்ஜிஸுஜ்ஜிநுததாஃ ஸவ ! தஜ்ஜு ஸவ
ஸ.தி ஜ்ஜுயஜ்ஜி.சுஜ்ஜிஸுஜ்ஜிநுததவ்ஜ்ஜுயவிஜ்ஜுயம் வா ஸுஜ்ஜு, நொஜ்ஜிஸுஜ்ஜிநு-
ததவ்ஜ்ஜுயவிஜ்ஜுயம் வா ||

ந, சுஜ்ஜிஸுஜ்ஜு உஜ்ஜுஸுஜ்ஜிநுததவ்ஜ்ஜுயவிஜ்ஜுயகூசு ! யஜ்ஜி
ஸுஜ்ஜிஸுஜ்ஜி வஜ்ஜு யஜ்ஜி, தசு சுஜ்ஜிஸுஜ்ஜிநுததவ்ஜ்ஜுயவிஜ்ஜுயம் ஸுஜ்ஜு,
நொஜ்ஜிஸுஜ்ஜிநுததவ்ஜ்ஜுயவிஜ்ஜுயம் வா ! உஜ்ஜு.தசு ஜ்ஜுயம் சுஜ்ஜிஸுஜ்ஜு
ஸஜ்ஜுதெநொஜ்ஜிசுஜ்ஜு ந யஜ்ஜிவிஜ்ஜு உஜ்ஜுஸுஜ்ஜிநுததவ்ஜ்ஜுயவிஜ்ஜுயு,
உஜ்ஜுதெ : ந ஸஜ்ஜுநொஜ்ஜு உதி உஜ்ஜுதெ ||

யஜ்ஜு உஜ்ஜு—விஜ்ஜிஸுஜ்ஜி உஜ்ஜுதெ, ‘ஜ்ஜுயம் தசு’ ‘ந ஸஜ்ஜுநொஜ்ஜு’
உதி—ந விஜ்ஜிஸுஜ்ஜி, ‘சுஜ்ஜிவிஜ்ஜு தஜ்ஜிதாஜ்ஜி’ உதி ஸுஜ்ஜுதெ ||

(ஆசேஷம்):—ஆயின், எப்பொருள் ‘உள்ளது’ என்னும்சொல்லால் சொல்
லப்படுகின்றதோ, அது உள்ளது ; அறியவேண்டியபொருளை ‘உள்ளது’ என்னும்
சொல்லால் சொல்லமுடியாதாயின், அது இல்லை. அன்றியும், “அது அறியவேண்
டியபொருள்” என்பதும், “(அதனை) உள்ளது என்னும்சொல்லால் சொல்லமுடி
யாது” என்பதும் (தம்முள்) விரோதமாம்.

(ஸமாதாநம்):—இல்லை என்பதில்லை ; இல்லைஎன்னும்உணர்வினால் குறிக்கப்
படாமையின்.

(ஆசேஷம்):—ஆயின், எல்லா உணர்ச்சிகளும் “உள்ளது” “இல்லை” என்
னும் உணர்ச்சிகளைச் சார்ந்தவையேதான். அவை இவ்வாறுள்ளவளவிலே, அறியவேண்
டியபொருளும் - உள்ளதென்னும் உணர்வைத் தழுவி உணர்வினால் குறிக்கப்படுவதா
தல், இல்லையென்னும் உணர்வைத் தழுவி உணர்வினால் குறிக்கப்படுவதாதல் கூடும்.

(ஸமாதாநம்):—அப்படியன்று ; (ப்ரஹ்மமானது) இந்திரியங்கட்கு எட்டா
மையினால், (உள்ளது, இல்லையென்னும்) இரண்டுஉணர்வுகளையும் தழுவி உணர்வினால்
குறிக்கப்படாமையின். இந்திரியங்களால் உணரக்கூடிய குடம்முதலிய பொருள் எது
வோ, அதுவன்றோ உள்ளதென்னும் உணர்வைத் தழுவி உணர்வினால் குறிக்கப்படுவ
தாதல், இல்லையென்னும்உணர்வைத் தழுவி உணர்வினால் குறிக்கப்படுவதாதல் கூடும்.
அறியவேண்டியபொருளாகிய இதுவோ இந்திரியங்கட்கு எட்டாமையினால் சப்த[சுரு
தி]ப்பிரமான மொன்றினாலேயே அறியத்தக்கதாம் ; ஆகவே, குடம்முதலியனபோல,
(உள்ளது, இல்லைஎன்னும்) இரண்டுஉணர்வுகளையும் தழுவி உணர்வினால் குறிக்கப்படுவதி
ல்லை ; எனவே, “அது உள்ளது அன்று, இல்லது அன்று” எனக் கூறப்படுகின்றது.

இனி, “அது அறியவேண்டிய பொருள்” எனவும், “அது உள்ளது அன்று
இல்லது அன்று” எனவும் விரோதமாகக் கூறப்படுகின்றது (எனப்பிரதிவாதி)
கூறியதற்கு (மஹமோழி வருமாறு):—விரோதமில்லை ; ஏனெனில், “அது - அறியப்
பட்டபொருளினும் வேறுதான் ; அன்றியும், அறியப்படாத பொருளுக்கும் அப்பால்
உள்ளது” (கே - உ - ஈ) எனச் சுருதி (கூறுகின்றது).

ஸ்ரீ-கீரவி விரா-ஸாஸுா உதி வெஷ-யஸா யஜ்ஞாய ஸாவாஸு ஞாஸு
'யஜ்ஞே-ஷிஸ' கொகொஷி வா கவெதி' உகெயவீதி வெஷ—

ஈ; விதிசாவிதிசாசுசுஸு-விகி: சவஸுவிஞ்ஞேயாஸுபு-திவாடி-வா-
காச: | 'யஜ்ஞே-ஷிஸ' உக்யாதி ஈ- வியீஸெஷி: சஸு-வாடி: ||

உவவெ-தூஸு ஸாஸாஸிஸெஷி: ப்ர-ஷு தோஷுதெ உதி | ஸவெ-ஸா ஷி
ஸஸி: சஸு-பு-காஸ-தாய ப்ர-ய-தூ: , ஸ்ர-மியஸாஸுஸு ஸ்ரோ-தூயி:, ஜாதிக்ர-யா-
மா-ணயா-ஸு-வா-ஸா-ஸு ஸாமதி-மு-ஷா-ஸு-வா-ஸு-வெ-கா: சஸு-பு-பு-தூ-ய-ய-
கி: ஈ சஸு-ஸா, சஸு-ஷு-காச: | சஸு யஸா— 'மஸி' 'சஸு' உதி வா ஜாதிகி:, 'வா-வ-கி:',
'வா-கி:' உதி வா க்ர-ய-கி:, 'ஸா-தூ:' 'சு-ஷு:' உதி வா மா-ண-கி:, 'ய-
'மோ-ஸா' உதி வா ஸா-ஸு-கி: | ஈ-த- ப்ர-ஷு ஜாதிகி:, சஸு: ஈ ஸாஸாஸிஸ-
வா-ஸு-பு | ஈ-வி மா-ண-வ-கி—பெ-த மா-ண-ஸெ-த உவெ-த—தி-மு-ண-காச: |

(ஸ்ரீஷேபம்):—சுருதியும் விரோதமான அர்த்தமுடையதாம் எனில்,—உதாரண
மாக, வாசத்திற்கு மண்டபத்தை அமைத்தபின்பு, “மதுமையிலே (நன்னம்) உண்டோ
இல்லையோ என்பதை (எவன் அறிவிக்குன்?)” (தை - ஸம் - ஈ - க - க) என(ச் சந்
தேயிக்கும். சுருதியை)ப் போல எனின்,—(ஒத்துக்கொண்ட பிரமானத்திற்கு விரோத
மான சுருதியை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது எனின்,—)

(ஸாமாதாம்):—அப்படியன்று; “(ப்ரஹ்மம்) - அறியப்பட்டதினும், அறியப்
படாததினும் வேறு” என்னும்சுருதியானது, அவச்யம் அறியவேண்டிய பொருளை
அறிவிக்கின்றென்றமையின். (“ப்ரஹ்மமானது உள்ளேயுள்ள ஆத்மாதான்” என்னும்
உண்மையை அந்தச்சுருதி உணர்ந்துவதனால் பிரமானமாம்; ஆகவே, அதனை ஏற்றுக்
கொள்ளவேண்டும்.—ஆ.) ஆனால், “மதுமையிலே” (தை - ஸம் - ஈ - க - க) என்று
தொடங்கும் (சுருதியானது) விதியின் சேஷமான அர்த்தவாதமாம். (ஆகவே, இதனை
உதாஹரித்தல் சரியன்று; அர்த்தவாதமாதலால்.—ஆ. சேஷம், அர்த்தவாதம் என்ற
வற்றின் விவரங்கள் 21, 59 - ஆம் பக்கங்களில் காண்க.)

மேலும், ப்ரஹ்மமானது ‘உள்ளது’ முதலான சொற்களால் கூறப்படுவதில்லை
என்பதாயுத்திவினாலும்(தெரிவருகின்றது). ஒவ்வொருசொல்லும் ஒருபொருளைக் காட்
டுவதற்காக வழங்கப்பெற்று, கேட்பவர்களால் கேட்கப்படும்பொழுது, ஜாதி தொழில்
குணம் ஸம்பந்தம் என்பவற்றின் வழியாகத் தொடர்பின் பற்றை வேண்டிநிற்ப
தாம் [ஜாதி, தொழில் முதலியவற்றைத் தழுவிவதாம்] ஒருபொருளைக் காட்டுகின்றது.
(அது அப்பொருளைக் காட்டுவது) வேறுவிதமாக அன்று; காரணப்படாமையின். அது
வருமான—‘சு’ ‘குதிரை’ என்பவை - ஜாதிவினாலும், ‘சமைப்பவன்’ ‘படிப்பிப்ப
வன்’ என்பவை - தொழிலினாலும், ‘வேண்மை’ ‘சருமை’ என்பவை - குணத்தினா
லும், ‘பணமுள்ளவன்’ ‘பசுக்களுள்ளவன்’ என்பவை - (பணம், பசுக்கள் என்றவற்
றில்) ஸம்பந்தத்தினாலும்(அமைந்தசொற்களாம். ஆகவே, குதிரை முதலியன ‘குதிரை
உள்ளது’ ‘குதிரை இல்லை’ என ‘உள்ளது’ முதலான சொற்களால் ஜாதிமுதலியவற்
றுக்கொன்ற குறிக்கப்படுகின்றன.) ஆனால், ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜாதி இல்லை; ஆதலால்,

நாவி கியாஸஸவாஸம், நிஷியகாச 'நிஷமம் நிஷியம் ஸாஸ்டு' உதி ஸு-கெஃ!
ந உ லுஸஸி, வஸககாச | சஸயகாச சஸிஷயகாச சூதகாஸு ந கெதஸிச
ஸஸெந உஸுதெ உதி ய-கூ ; 'யதெந வாவெந நிவதகூதெ' உத்யாஸிஸ-
ஸிஸு || ௧௨ ||

ஸஸஸஸு-த்யாஸிஷயகாச சஸதூஸகாயாஸ ஜெயஸஸ ஸஸஸு-பு-
காஸெநாவாஸிஸாஸெந சதஸிஸம் ஸு-கிஸாஸிஸ தஸாஸகாஸிஸு-த்யாஸு
சூஸ-

கக. ஸஸ-தஸிஸாஸிஸாஸிஸ தஸ ஸஸ-தெநாஸஸிஸிஸாஸிஸாஸிஸ |

'உள்ளது' முதலிய சொற்களால் கூறத்தக்கதில்லை : குணசுப்தத்தினால் [பண்புச்சொல்
வினா] கூறப்படும்படியான குணமும் இல்லை ; நிர்க்குணமாதலின் : தொழிலைப்பற்றிய
சொல்லினாலும் குறிப்பிக்கப்படுவதில்லை ; தொழிலில்லாததாதலின் ; "உறுப்பில்லா
தது, வினையில்லாதது, சார்தமானது" (சுவே - ௬ - ௧௧) என்னும் சுருதியினு லென்க.
அன்றியும், (ப்ரஹ்மத்திற்கு எதனோடும்) தொடர்பு இல்லை ; ஏனெனில், (அது) ஒன்
றாயுள்ளது : இரண்டாவதில்லாதது : (இந்திரியங்கட்கு) எட்டாதது : ஆத்மாவாயிருப்
பது[தான் எனப்படுவது]. (ஆகவே, அது) ஒருசொல்லினாலும் கூறப்படுவதில்லைஎன்
பது நேரென்க. "எதனின்றும் [எதனை அனுசுமுடியாது] சொற்கள் திரும்புகின்
றனவோ" (தை-உப-௨-௪-௧) என்பது முதலிய சுருதிகளாலும் (அது உணர்த்தப்படு
கின்றது). (௧௨)

எல்லா முயற்சிக்கும் ப்ரஹ்மம் ஸுலகாரணம்.

அறியவேண்டியபொருளான(ப்ரஹ்மமான)து உள்ளதென்னும் சொல்லுக்கா
வது எண்ணத்திற்காவது எட்டாமைவினால் இல்லையென்னும் சங்கை வர, எல்லாப்
பிராணிகளுடைய இந்திரியங்களாகிய உபாதிக்கைக்கொண்டு அது [ப்ரஹ்மம்] உள்ள
தென்பதை நிரூபிப்பவராய் அச்சங்கையை நீக்கும்பொருட்டுக் கூறுகிறார் : [ஒருவித
மான தன்மையும் இல்லாததாய் சொல்லிற்கும் மனத்திற்கும் எட்டாததோர் பொரு
ளைக்காணவில்லை ; மற்று, இதற்குமாறானதை, எதாவதொரு தன்மையைப்பெற்றதாய்
சொல்லிற்கும் மனத்திற்கும் எட்டுகின்ற பொருளை, நவைதத்தைக் காண்கிறோம்.
ஆகவே, ப்ரஹ்மமானது வெறும் பாநாம் என்னும் சங்கை வர, ஸமாதானம் வரு
மாறு : —அது பாழன்று ; ஏனெனில், அது - (1) உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாயுள்ளது :
(2) இந்திரியங்களுடைய முயற்சிக்கும் பிறவற்றிற்கும் காரணமானது : (3) கற்பிக்
கப்பட்ட த்வைதம் விளங்குதற்கு அடி-ஆதாரமாயுள்ளது : (4) பிரபஞ்சத்தை ஆரு
வது ; ஆகவே, அது உள்ளதென்க. இனி "வண்டிமுதலியன தாமே செல்லமாட்டா ;
அவைபோல, ஜடப்பொருளான உடம்பு முதலியவற்றுள் உணர்வு இல்லாவிட்டால்,
அவை தாமாகவே செல்லமாட்டா, முயலமாட்டா, ஒருதொழிலைச்செய்யமாட்டா ;
ஆகவே, அவற்றுள் சேதநப் பொருள் இருக்கவேண்டும்" என்னும் அதுமானத்தால்
(1) "ப்ரஹ்மம் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாயுள்ளது" என்பதை முதலில் அருவிச்செய்
கிறார் : —ஆ.]

கக. அது எங்கும் கை காண்ககாயுடையது : எங்கும் கண்ககையும், தலிககையும்

யதி சுவரஸ்ய வாஜேவ வ ஸ்யாஸ வ்யவஹாரவிஷயஸ்ய ஸவயுக்ய ஜ்ஞேயஸ்ய, கிரியையு
 “உஷ்ய” உத் ஸஜெயேஃ க விஜ்ஞேயஸ்ய உத்? உஷ்யதெ—ஸத்யஸ்ய ஸவயுக்யாஹஸம் தஸ;
 தஸாபி ஜ்யோதிஸஸ ஸா-ஞிக்யஸ்ய| கதஃ வஸதிக்ஷக்யாஸ ஜ்ஞேய ரா-ஞிபெண தஸ
 ஜ்ஞேயஸி சஜெருயஸ்ய சவிஹ-ஷாஸ்ய | விஹ-ஷாண—‘சுஜெஜ்ஞேயஸ்ய ஸவயுக்ய
 ‘ஸுஜெஜ்ஞேயஸ்ய ஸவயுக்ய’ உத்யாஹிபுரோணகஃ திக்யஸ்ய விஜ்ஞாத-
 தஸா ஹ-ஞிபெண, ஸவயுக்யஸ்யஸ்யகொடியாஸி சவிஹ-ஷாஸ்ய சுபுராஸ்யக்யாஸ |
 சாநிகெ வ தஸ, சூக்யாஸ விஹ-ஷாஸ்ய || கதி ||

கீத-
 கசு.

சாமிலதம் வ ஸுதெஷா விலதூவ வ ஸ்விதஸ்ய |

ஸுதஸ்யதஸ்ய வ தஸ ஜ்ஞேயஸ்ய ஸுஸிஷ்டு ஸுஸவிஷ்டு வ ||

சாமிலதம் வ ஸுதெஷா ஜ்யோதிஸஸ தஸ வஸ்ய | ஸுதெஷா ஸவயுக்ய-

ஸுஸவிஷ்டு விலதூவ வ ஸ்விதஸ்ய, ஜெஜ்ஞேய விஸாஸ்யோக்யாஸ ||

ஸுதஸ்யதஸ்ய வ ஸுதகாமிஸிஸத்யுதி தஸ ஜ்ஞேயஸ்ய ஸுதஸ்யதஸ்ய வ
 ஸ்விதகாமிஸி | ஸுஸவிஷ்டு வ ஸுஸவிஷ்டு ஸுஸவிஷ்டு | உத்யுதிஸகால ஸுஸவிஷ்டு
 வ ஸுஸவிஷ்டு, யஸா-ஸுதாஸி ஸவயுக்யஸ்ய விஸாஸ்யக்யாஸ || கசு ||

பாஹ்யம்நத அநிஷ்வயன் ஞானிகளேதான்.

(பிஞ்):—ஸ்தாவரமும் ஸஞ்ஜமாயேவாஸ்யவகாரப்பொருள்களெல்லாம் அநிய
 வேண்டியபொருளான (பாஹ்யம்)யின், ஏன் (அது) “இது” என(ச் சுட்டி)எல்லாரா
 ளும் அநுபந்தத்தையிப்படுக்கின்? என்பது.

(கீத):—உதயோம்: உண்மை, அது எல்லாத் தோற்றமாயுள்ளது; ஆயினும்,
 ஆகாசம்போல, துண்மையானது [இத்திரியக்கட்டுப் புலப்படாதது]. ஆகவே,
 அது தன்வடிவத்தால் அநிபந்தக்கதாவினும், துண்மையாயிருப்பதனால் அஞ்ஞானி
 கட்டு அநியப்படுக்காதம். மற்ற, ஞானிகட்கோ “இதெல்லாம் ஆத்மாதான்” (பி -
 ௨ - ௨ - ௧), “இதெல்லாம் பாஹ்யம்தான்” (பி - ௨ - ௩ - ௧) என்பனமுதலியப் பிர
 மானங்களால் எப்பொழுதும் அநியப்பட்டது. அநியப்படாமையினால் அது தூரத்
 திவ்யம்; ஆகிரங்கோடி வருஷங்களாலும் அஞ்ஞானிகட்கு அடையமுடியாத தாத
 தம். அது ஸம்பந்திடுவதன்; ஞானிகட்கு(த் தமது சொந்த) ஆத்மாவாயிருத்தலின்,
 பாஹ்யம் எல்லாவற்றிலுள்ள ஓரேஆத்மாதான்.

அன்றியும்,

கசு. அந்த அநியவேண்டியபொருள் வேறுகவகுக்கப்படாதது; ஆயினும்,
 பூதங்களைத்து வேறுகவகுக்கப்பட்டதுபோலும் உள்ளது: ‘மற்றும், பூதங்களைத்
 தாமதுவது: விழுங்குவது: மேலும், உண்டாக்குவது.

அது உடம்பிதோறும் வேவ்வேறு தன்மை; ஆகாசம்போல ஒன்றுயுள்ளது.
 ஒன்றொரு பிராணியினிடத்தும் வேவ்வேறுயுள்ளதுபோல(த் தோற்றுகின்றது);
 உடம்பினிடத்தேவ் தோரியப்படுகின்றமையின்[சரிசங்கரிகேதான் வெளிப்படையாகப்
 பகவத்கீதையின் தமையின்].

பாஹ்யம்பிரபஞ்சந்திஷ்டு காரணம்.

அந்த அநியவேண்டியபொருள் - (பிரபஞ்சம்)இருக்கும்பொழுது பூதங்களைத்
 தாமதுவதாம்; மறையுப்பொழுதும், (அவற்றை) விழுங்குத்தன்மையதாம்; உண்டா
 கப்பொழுது, (அவற்றை) உண்டாக்கும் திபல்பினதுதாம்; பொய்யாகக் கற்பிக்கப்
 பெற்றவாய்முதலியவற்றை சக்திமுதலானவை (உண்டாக்குவது) போல. (கசு)

கிணு—ஸவபுத்ரு விஜ்ஜோநகரிவி ஸக ந உவமஸ்யுதெ வெசு, ஜெயம் தஜி கவமிபு? ந | கிம் தவமிபு?—

கள. ஜெஜோதிஷாநவ தஜெஜோதி: தஜவ: வரமஸ்யுதெ |

ஜோநம் ஜெஜயம் ஜோநமஸ்யு ஹுஜி ஸவ-ஸ்யு விஜ்ஜிதபு ||

ஜெஜோதிஷாநு சுஜி-தூரீநாபு சவ தசு ஜெயம் ஜெஜோதி: சுஜி-வெதக-ஜெஜோதிஷா உபாமி ஹி சுஜி-தூரீநி ஜெஜோதி-ஷி கீபுஜெ, 'யெந ஸ-ருய: கவதி தெஜவெசு: ' 'தஸ்ய ஹாஸா ஸவபுஜிம் விவாதி' 'உத்யாஜி-ஜெஜு: ; ஸுதெஹு ஐவெவ— 'யதாஜி-தூ-தெஜ: ' உத்யாஜி: | தஜவ: சுஜோநாச வரபு சுஸம்ஸ்யுஷபு உவதெ ||

ஜோநாஜி: உ-வஸம்வாநவ-புஜா பூவாவஸாநஸ்யு உத-ஹநாயபு சுஹ—ஜோநபு சுஜோநி-காபி; ஜெஜயபு 'ஜெஜயம் யசு தசு பூவ-கூபாதி' உத்யா-ஜிநா உதபு; ஜோநமஸ்யு, ஜெஜயவெவ ஜோநபு ஸக ஜோநமஸ்யுஜி ஜோநமஸ்யு உவதெ; ஜோயஜோநம் த-தசு ஜெஜபு | தசு வந-தசு தூயரிவி ஹுஜி வ-புஜ,

ப்ரஹ்மம் எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச்செய்வது.

(ஆசேஷம்):—அறியவேண்டியபொருள் எங்கும் உள்ளதாயிருந்தும், உணரப்படவில்லையானால், அங்ஙனம் (அது) இருளேதான்?

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; மற்றென்னவெனின்,—

இன்னும்,

கள. அது ஒளிகட்கும் ஒளியாய் இருட்டிற்கு அப்பால்உள்ளது எனப்படுகின்றது. அறிவு, அறியவேண்டியபொருள், அறிவினால் அடையப்படுவது (என்ற இம்முன் றும்) எல்லாருடைய ஹிருதயத்தினுள்ளும் விசேஷமாயுள்ளன.

அந்த அறியவேண்டியபொருள் ஸ-உர்யன் முதலிய ஒளிகட்கும் ஒளியாம். (வெளியிலுள்ள ஸ-உர்யன்முதலியனவும், உள்ளேயுள்ள புத்திமுதலியனவுமான ஜடப் பொருள்களைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதனாலும் ப்ரஹ்மம் உள்ளதென்க.—ஆ.) ஆத்ம-அறிவுஒளியினால் பிரகாசிப்பிக்கப்பெற்றன்றோ ஸ-உர்யன்முதலான ஒளிகள் ஒளிர் கின்றன; “ஸ-உர்யன் எந்த ஒளியினால் ஒளிசெய்யிக்கப்பெற்று ஒளிவிசுகின்றன” (தை - ப்ரா - ஈ - கஉ - கூ), “இதெல்லாம் அதனுடைய ஒளியினால் விளங்குகின்றது” (ச்வே - கூ - கச) என்பனமுதலியன மந்திரங்களாலும், இங்கேயே “ஸ-உர்யனைச் சேர்ந்த ஒளி எதுவோ” (கரு - கஉ) என்பதுமுதலிய ஸ்மிருதியினாலும் என்க. (ப்ரஹ்மம்) இருட்டிற்கு அப்பால் உள்ளது, அஜ்ஞானத்தால் பற்றப்படாதது எனப்படுகின்றது, அறியவேண்டியபொருளும், கருவியும், பயனும் ஒவ்வொருவனுடைய ஹிருதயத்திலும் உள்ளன.

ஞானம் முதலியவற்றைச் சம்பாதித்தல் மிகக்கஷ்டமென்று நினைத்து டீராத் தளர்ச்சியுற்ற(அர்ஜுனனை) உற்சாகப்படுத்த [மனந்திட்பமுண்டாக]க் கூறுகிறார்:— ஞானம் என்பது - பணிவுமுதலானது (கரு - எ, அ, கூ, கஓ, கக). அறியவேண்டிய பொருள் என்பது - “எது” என்பதுமுதலாக(கரு - கஉ, கரு, கச, கரு, கசு, கஎ)கூறப் பெற்றது. (அறியவேண்டியதை)அறிந்தவிடத்து, (அதுவே, அந்த)அறியவேண்டிய பொருளே அறிவின்பயனும்; ஆதலின், அறிவினால் அடையத்தக்கது எனப்படுகின்

வயவ்யஸ்ய ப்ராணீகோதஸ்ய விஷித்ய விஸேஷேண ஸ்வித்ய | ததெத்ரவ ஹி
வாதகி த்ரயம் விஹவ்யதெ || ௧௭ ||

யயோதூரமெபாவஸம்ஹாராயுஃ சுயம் ஸ்ரோகம் ஞாந்யுதெ—

௧௮. உதி செஷத்ரம் தயா ஜீராதம் ஜேத்யம் வொதூம் வஸோஸதஃ |

உதூதூ வாதவிஜீராய ஜோவாயொவவதூதெ ||

உதி வாய செஷத்ரம் உஹாவஞ்சாதி யுத்யுணம், தயா ஜீராதம் சுஜாதி-
காதி கதூஜாநாயுதூபவயுதூ, ஜேத்யம் வ 'ஜேத்யம் யகி தகி' உதூாதி
'தரணம் வாரைவ்யுதெ' உதேவரணம், உதூம் வஸோஸதஃ ஸங்கேவதஃ | வாதா-
வாதி ஹி வயபுஃ வெஷாயுஃ மீகாயுதூ உவஸம்ஹுதூ உதூஃ ||

கவ்யித ஸ்வித்யஸ்யுதெ கம் சுயீத்ரியதெ உதி? உதூதெ— உதூதூஃ ஸி வார-
ஜேதூரெ வயபுஜேதூ வாரைவாரண வாலு-ஜேவெ ஸவிஷிதஸவ்யுதூதூவாஃ
யகி வயுதி ஸ்ரணோதி ஸ்ரூபதி வர "ஸவ்யுதேவ மவவாதி வாலு-ஜேவம்"
உதேவாமுஹாவியஷ்வயாவிஃ உதூதூஃ ஸம் வாதகி யயோதூம் ஸ்வித்யஸ்யுதூம்

தது; மற்ற, அது அறியப்படுகின்றபொருளாகவுள்ளவளையிலே அறியவேண்டிய
பொருளாம் [பற்றும்த்தை அறியவேண்டியநிலைமையிலே, அது அறியப்படுகின்ற
பொருள்; அப்பொழுது அது அறியவேண்டிய பொருளாம் என்க]. அந்த இம்மூன்
றும் எல்லாப்பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்தில், புத்தியில் விசேஷமாய் உள்ளன; அத
னுள்ளேயன்றி இம்மூன்றும் புலப்படுகின்றன. (ஆகவே, அவை தேசாந்தரத்தில்
வெகுதூரத்தில் இல்லை யெனத் தெனிக.) (௧௭)

பக்தியோடு மேய்யறிவைத் தேடவேண்டும்.

மேற்கூறிய விஷயங்களை முடிக்கும்பொருட்டாய் இச்சுலோகம் தொடங்கப்
படுகின்றது :

௧௮. இவ்வாறுசேஷத்தாயும், ஞானமும், அறியவேண்டியபொருளும் சுருக்க
மாகக் கூறப்பட்டன. என்பத்தன் இதனை அறித்து எனது மிகக்குத் தக்கோனாகிறான்.

சேஷத்தானது-மஹாபூதம்முதலாக(௧௩-௧௫)உறுதியானதன்மை சுருக(௧௩-௧௫)
சுருக்கமாய்க் கூறப்பட்டது. அவ்வாறே, ஞானமானது - பணிவுமுதலாக(௧௬-௧௭)உண்
மையறிவை நோக்குதல் சுருக(௧௬-௧௭)சுருக்கமாய்க் கூறப்பட்டது. மேலும், அறிய
வேண்டியபொருளானது - "எது" (௧௬-௧௭) என்பதுமுதலாக "அப்பால்உள்ளது
எனப்படுகின்றது" (௧௬-௧௭) என்பதுசுருகச் சுருக்கமாய்க் கூறப்பட்டது. வேதப்
பொருளெல்லாம் இவ்வளவுதான்; சிதாப்பொருளெல்லாமும் இவ்வளவுதான்; (அது
இவ்வாறு சுருக்கி)முடித்துக்கூறப்பட்டது.

(வினா):—எவன் இந்தமேய்யறிவிலே உரிமையுள்ளவ னாகிறான்? என்பது.

(விடை):—உறுதியாம்:—என்னுடைய பக்தன்: முற்றும்உணர்ந்த பரமேசுவர
னுடைய பரமார்த்தவொருவ வாலு-தேவனுடைய என்னிடத்து எல்லாஆத்மஎண்ணத்தையும்
வயத்தவன் [பகவானை எல்லாவற்றினுடைய ஆத்மாவாகக்கொண்டவன்]: எதனைக்
காண்கின்றோடு, கேட்கின்றோடு, அல்லது தொடுகின்றோடு, " (அது)எல்லாமே
பகவான் வாலு-தேவன்" என இத்தகைய கொள்கை புருந்திடக்கும்புத்தியை

விஜ்ஞாய, ஜ்ஞாவாய ஜ்ஜ ஹாவ் ஜ்ஜாவ் ஜ்ஜெஸ் ஜ்ஜாவாய உவவஜ்ஜெதெ ஜ்ஜெக்ஷம்
மஜ்ஜதி || சுஅ ||

கது ஸவ்வஜெ சுய்யாய ராஸ்யஸ்ய ஜெ ப்ரக்யத் உவவஜ்ஜெ வராவரெ
கெத்ரகெத்ரஜ்ஜெக்ஷணை; 'வாசுஜெநீநி ஹத்ராநி' ஐநி வ உத்ஸ | கெத்ர-
கெத்ரஜ்ஜெப்ரக்யதீயயயொநிக்ஷம் சுயம் ஹத்ராநாஸு ஐநி? சுயஸு சுயபூம் சுயமநா
உவ்ஜெ—

கசு. ப்ரக்யதீம் வாஸுஷம் ஜெவவ விஜ்ஜநாஜீ உலாவவி |

விகாராராஸு மூணாரம்ஜெஸ்வ விவி ப்ரக்யதீவம்ஹவாநு ||

ப்ரக்யதீம் வாஸுஷம் ஜெவவ ராஸ்யஸ்ய ப்ரக்யத், தள ப்ரக்யதீவ-
ராஸுஷன் உலாவவி சுநாஜீ விவி, த விஜ்ஜெக்ஷணை யயொம் தள சுநாஜீ |
நித்யகாசு ராஸ்யஸ்ய தஜ்ஜெத்ராவி யுத்ஸ நித்யகெவ ஹிதஸு | ப்ரக்யதி-
யயவகஜெவ ஹி ராஸ்யஸ்ய ராஸ்யகஸு | யாஸ்யம் ப்ரக்யதீஸ்யம் ராஸ்யம் ஜெ-
உத்ஸஜ்ஜெநித்யயயெவத்ஸம் ஜெ சுநாஜீ ஸக்யுள ஸம்ஸாரஸ்ய காரணஸு ||

"த ஜ்ஜீ சுநாஜீ" ஐநி தஜ்ஜெராஸுஸஜெஸம் ஜெவிசு வணபூயநி | ஜெந
கித ராஸ்யஸ்ய காரணக்ஷம் விப்யுதி | யஜி வ-கம் ப்ரக்யதீவ-ராஸுஷாவெவ
நித்யுள ஸ்யாதாம், தஜ்ஜெகஜெவ ஜெசு, த ராஸ்யஸ்ய ஜெசுக் சுஜ்ஜெக்ஷு ஐநி ||

யுடையவன். அந்த என்பத்தன் ஜெக்கநிய மெய்யறிவைப் பெற்று எனதுநிலைக்கு
உரியவனாகிறான்; மோக்ஷத்தை அடைகிறான். (கஅ)

பிரகிருதியும், புருஷனும் நித்தியமானவை.

இனி, ஏழாம் அத்தியாயத்தினுள் தாழ்ந்ததும் உயர்ந்ததுமான "சேஷத்ரம்"
"சேஷத்ரஜ்ஜென்" என்னும் இரண்டுப் பிரகிருதிகள் ஈச்வரனுக்கு விவரிக்கப்பட்டன;
அன்றியும், "பூதங்கட்கு இவை பிறப்பிடம்" (எ - சு) எனவும் கூறப்பட்டது. சேஷத்
ரம், சேஷத்ரஜ்ஜென் என்னும் இரண்டுப் பிரகிருதிகளும் பூதங்கட்குப் பிறப்பிடமாதல்
எப்படி? —என்னும் (வினாவைச் சங்கித்து) இவ்விஷயத்திற்கு இங்ஙனம் விடைகூறப்
படுகின்றது:

கசு. பிரகிருதி, புருஷன் இரண்டினையும் அநாதியாக அறிந்துகொள். விகா
ரங்களையும் குணங்களையும் பிரகிருதியினின்றும் பிறந்தனையாகத் தெரிந்துகொள்.

பிரகிருதியும் புருஷனும் ஈச்வரனுடைய பிரகிருதிகள். அந்தப்பிரகிருதி
புருஷன் என்றிரண்டிற்கும் ஆதி இல்லை, முதல் இல்லை (என்று நி) அறியக்கடவாய்.
ஈச்வரன் நித்தியமானவன் ஆதலால், அவனது பிரகிருதிகளும் நித்தியமாயிருத்தல்
நேர். இரண்டுப் பிரகிருதிகளையும் உடையவனாதலேயன்றே ஈச்வரன் ஈச்வரனா
யிருத்தலென்பது. பிரபஞ்சம் உண்டாதற்கும், நிலைத்தற்கும், அழித்தற்கும் ஈச்வரன்
எந்த இரண்டுப் பிரகிருதிகளால் காரணமாகின்றானோ, அந்த இரண்டும் அநாதியாய்
ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாம்.

சிலர் "(அப்பிரகிருதிகள்) ஆதியானவையல்ல" என, தத்புருஷஸமானத்
தைச் சொல்லுகிறார்கள். அதனால், ஈச்வரன் காரணமாதல் அமைகின்றதாம். மற்று,
பிரகிருதி புருஷன் இரண்டுமே நித்தியமானவையாயின், பிரபஞ்சம் அவற்றாலேயே
படைக்கப்பட்டது; ஈச்வரன் பிரபஞ்சத்திற்குக் கர்த்தாவாகமாட்டான் என்று
(ஆகும்).

ஷி யீவம் ஷெத்ருஷு மோதா உதி வயபூயம், ஸு-வடி-ஃவாநாம் மோத்யாநாம் மோத்யுசெவ உவஞ்ஞுகே ஹேதஃ உஷுதே ||

கலம் வ-ம் கமெத காயுகாரணகத்யுகேத ஸு-வடி-ஃவமோத்யு-கேத வ ப்ருக்யூவ-ஃ-ஷயொம் ஸம்ஸாரகாரணக்யூ உஷுதே உதி ?

சுத்ரு உஷுதே—காயுகாரணஸு-வடி-ஃவரூபெண ஹேத-ஃவமோத்யுதா ப்ருக்யூதஃ வரிணாநிவாவே, வ-ஃ-ஷயொம் வ வெதகஸ்ய கஸதி தடி-வ-ஷு-ஷுகே, க-ம் ஸம்ஸாரம் ஸ்யாஸி? யதா வ-ம் காயுகாரணஸு-வடி-ஃவரூபெண ஹேத-ஃவமோத்யுதா வரிண-தயா ப்ருக்யூதா மோத்யா வ-ஃ-ஷயொம் உதிவரிண-தயா மோத்யுகேத கவி-ஃ-ஷயொம் ஸம்ஸாரம் ஸ்யாஸி, ததா ஸம்-ஸாரம் ஸ்யாஸி உதி | கம் யசு ப்ருக்யூவ-ஃ-ஷயொம் காயுகாரணகத்யுகேத ஸு-வடி-ஃவமோத்யுகேத வ ஸம்ஸாரகாரணக்யூ உஷுதே, தசு ய-ஷுதே ||

கம் வ-ம் கயம் ஸம்ஸாரோ நாஸி ?

ஸு-வடி-ஃவமோத்யுதஃ ஸம்ஸாரம் | வ-ஃ-ஷயொம் ஸு-வடி-ஃவமோத்யுதம் ஸம்ஸாரிக்யூ உதி || 20 ||

சொற்கள். அதுபயிக்கப்படும் இன்பதுன்பங்களை உணரும்விஷயத்திலே புருஷன் காரணமாகக் கூறப்படுகிறான். (இங்குக் கூறப்பட்ட ஜீவன் - ஸோபாதிக ஜீவன், உபாதியுள்ளஜீவன். அவன் வாஸ்தவத்திலே இருபாதிகள், உபாதியில்லாதவன், ப்ரஹ்மாயிருப்பவன் என்பதையும் நோக்கிக்கொள்க.)

(அ-ஷேபம்):—ஆனால், கார்யகாரணங்களை உண்டாக்குவதும், இன்பதுன்பங்களை அதுபயிப்பதுமாகிய இவற்றினால் பிரகிருதியும் புருஷனும் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமானல் எப்படிச் சொல்லப்படுகின்றது? என்பது.

(ஸமாநாதம்):—இதில்கூறுவோம்: தேகேந்திரியங்களாக, இன்பதுன்பங்களாக காரணகாரியங்களாகப் பிரகிருதிக்கு வேறுபாடு இல்லாவனவிலே, உணர்வுப் பொருளான புருஷனுக்கு அவற்றை உணர்ந்தலென்பதும் இல்லாவனவிலே, ஸம்ஸாரம் எங்கிருந்துவரும்? (வாராது. ஏனெனில், என்றும் விபேட்ட ஆத்மாவிற்கு ஸம்ஸாரம் தானாகவே இல்லையென்பதாம்.—ஆ.) ஆனால், தேகேந்திரியங்களாக, இன்பதுன்பங்களாக, காரணகார்யங்களாக வேறுபட்டு அதுபயிக்கப்படும் பிரகிருதியோடு அதற்கு மாறான புருஷனுக்கு அதுபயிக்குந்தன்மைமிகுல் அபித்யாவடிவமாகிய ஸம்பந்தம் எப்போழுது இருக்குமோ, அப்போழுது ஸம்ஸாரம் இருக்குமென்க. ஆகவே, பிரகிருதியும் புருஷனும் (முறையே) தேகேந்திரியங்களை உண்டாக்குவதனாலும், இன்பதுன்பங்களை அதுபயிப்பதனாலும் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாம் என்று எது கூறப்பட்டதோ, அது நேர்.

(அ-ஷேபம்):—ஆனால், இந்த ஸம்ஸாரமென்பது யாது? (அபிகாரியான ஆத்மாவிற்கு ஸம்ஸாரம் தகாது.—ஆ.)

(ஸமாநாதம்):—ஸம்ஸாரமென்பது - இன்பதுன்பங்களை அதுபயித்தல், ஸம்ஸாரிகிருத்தலென்பது - புருஷன் இன்பதுன்பங்களை அதுபயிப்பதுதலாம். (இன்பத்தையும், துன்பத்தையும் தேரே உணர்ந்தல் - பிரகம் என்பது. நிர்விகாரமாகவே, பார்த்தவடியே பார்த்ததிற்கும்பொருளுக்கு அப்போகந்தான் ஸம்ஸாரமாம். அத்தலாகவே உருப-ஹம் - இது ஸம்ஸாரமாயிருத்தலென்பது.—ஆ.) (20)

யசி வாருஷஸ்ய ஸம்பதாம்பாநாஹொத்ஸுக்ஸம் ஸம்ஸாரிக்யஸு உதி
உக்தம், தஸ்ய தச கிம்நிதித்ய உதி? உப்யுதெ—

உக. வாருஷம் ப்ரக்யுதிஸ்யோ ஹி ஸாந்தெ ப்ரக்யுதிஜாநு மூணாநு!
காரணம் மூணஸாந்தெமாவஸ்ய ஸதஸ்யஸ்யோநிஜநூஸம் ||

வாருஷம் ஹொத்ஸு ப்ரக்யுதிஸ்ய ப்ரக்யுதள சவிஷ்யாஸுக்ஸணாயாம் காயபு-
காரணாஸாந்தெவண வரிணாநாயாம் ஸ்யுதம் ப்ரக்யுதிஸ்யம்—ப்ரக்யுத்யுக்ருதஸ்யுதமகம்
உதெயுதச—ஹி யஸ்யாசு, தஸ்யாசு ஸாந்தெ—உபவஸதெ உத்யுத்யுதம்—ப்ரக்யுதி-
ஜாநு ப்ரக்யுதிதம் ஜாதாநு ஸம்பதாம்பாநொஹொகாராவிஸ்யுதாநு மூணாநு
'ஸாஸீ, டாஸீ, திஸ்யம், வஸ்யுதம், சஸ்யுதம்' உதெயுதம் | ஸஸ்யாஸீவி
சவிஷ்யாயாம் ஸம்பதாம்பாநொஹொஷம் மூணெஷம் ஸாஜ்யாஸெஷம் யம்
ஸம்ஸம் க்ருதஸ்யாஸம் ஸம் ப்ரயாநம் காரணஸு சஸ்யு வாருஷஸ்ய ஜநூதம்,
'ஸ யயாகாரொ ஹவதி ததததவவதி' உத்யாஸிஸ்யுதெம் | ததெதச
க்ருதம்—காரணம் ஹெதம் மூணஸம்ஸம் மூணெஷம் ஸம்ஸம் சஸ்யு
ஹொத்ஸம் ஸதஸ்யஸ்யோநிஜநூஸம், ஸயு சஸ்யு ஸதஸ்யு, தயொம் யொதயம்
ஸதஸ்யஸ்யோதயம், தாஸம் ஸதஸ்யஸ்யோநிஷம் ஜநூநி ஸதஸ்யஸ்யோநிஜநூநி,
தெஷம் ஸதஸ்யஸ்யோநிஜநூஸம் விஷயஸாந்தெஷம் நிதிதம் காரணஸு மூண-
ஸம்ஸம் ||

அநியாமயும், அபிமாநம் ஸம்ஸாரியாயிருத்தத்தக் காரணம்.

ஸம்ஸாரியாயிருத்தலென்பது - புருஷன் இன்பம்தன்பங்களை அநுபவிப்பவனா
தல் என எது கூறப்பட்டதோ, அது [அவற்றை அநுபவித்தலானது] அவனுக்கு எத
னாவது? என்பது. கூறுவோம் :

உக. பிரகிருதியில் தங்கிய புருஷன் பிரகிருதியினின்றும் தோன்றிய குணங்
களை அநுபவிக்கிறான். இவனுக்குக் குணங்களிலேயுள்ள பற்றானது நல்லனவும் தீயனவு
மான பிறவிகளிலே பிறத்தற்குக் காரணம்.

அநுபவிக்கின்ற புருஷன், தேகேந்திரியவடிவமாக வேறுபட்ட அவித்யை
பென்னும் பிரகிருதியில் தங்கிநிற்பவன் : பிரகிருதியை [உடம்பு இந்திரியங்களின்
சேர்க்கையை] ஆத்மாவாகக்கொண்டவன் என்பது ; ஆதலால், இன்பவடிவாகவும்,
துன்பவடிவாகவும், மயக்கவடிவாகவும் பிரகிருதியினின்றும் தோன்றியகுணங்களை
“நான் இன்பமுடையவன், துன்பமுடையவன், மயங்கியவன், அறிவுள்ளவன்” என
இவ்வாறு அநுபவிக்கிறான் : உணர்கிறான் என்பது பொருள். அவித்யை (பிறப்பிற்குக்
காரணமாய்) இருந்தாலும், அநுபவிக்கப்படுகின்ற இன்பம்துன்பம் மயக்கம் என்ற
குணங்களின்மீது பற்றானது, தான்என்னும் என்னையானது [அக்குணங்களே ஆத்மா
என்னும் நினைப்பு] எதுவோ, அது - இப்புருஷனது பிறப்பிற்கு முக்கியகாரணமாம்;
“அவன் எதனை விரும்புகிறவனாய் இருக்கின்றானோ, அதனை [அதற்கான உபாயத்தைத்
தேடவேண்டுமென்று] கொள்கிறவனாகிறான்” (பி - ச - ச - ரு) என்னும்சுருதியினு
லென்க. அந்த இதனை அருளிச்செய்கிறார் :—அநுபவிப்பவனுக்குக் குணங்களின்மீது
ள்ள அபிமானமானது - நல்லபிறவிகளிலும், தீயபிறவிகளிலும் பிறக்கும்விஷயத்திலே
காரணம்.

22. உவஹ்ருஷ்டாநுநா உ வத-ஃ ஹோகா உஹெஸுரஃ !

வாஸாதேதுதி வாஸு-ஃ ஹெஹெஷ்விநு வாஸு-ஷ் வரஃ ||

உவஹ்ருஷ்டா ஸதீவஸுஃ ஸந் ஐஷ்டா ஸ்யஸு ஸவ்யாஸு-ஃ ! யயா
 ஃகிவ்யஜோமேஷ-ம் யஜுகஜ்ஜுவாஸுதெஷ-ம் தடஸுஃ சுத்யுஃ ஸவ்யாஸு-ஃ; யஜு-
 விஐராகு-ஸம் ஃகிவ்யஜோமவ்யாவாஸ-ம் ஹெஷாணாஸு ஸம்ஸிதா, ததிக
 உ காயுகுரணவ்யாவாஸெஷ-ம் ஸவ்யாஸு-ஃ சுத்யுஃ ததிகுஷணம் தெஷா-ம்
 காயுகுரணாதாம் ஸவ்யாவாஸாணாம் ஸாதீவ்யேஷ ஐஷ்டா உவஹ்ருஷ்டா ! ஸய
 வா-ஹெஷ்விநு-ஃ ஹெஷாஸு-ஃ ஐஷ்டாஸு-ஃ; தெஷாம் வோஹுஃ ஐஷ்டா
 ஹெஷம், ததம் ஸுரஸு ஸுராததஸு வு-திகு ஸதீவெ ஸுதா ஐஷ்டா, யதம்
 வரஃ ஸுராததம் காஸு ஐஷ்டா; ஸம் சுதிரயஸாதீவ்யேஷ ஐஷ்டாஸு-ஃ உவ-
 ஐஷ்டா ஸுரஸு ! யஜு-வஹ்ருஷ்டாஸு-ஃ ஸவ்யஸு-ஃ ஸவ்யாஸு-ஃ உவஹ்ருஷ்டா !
 ஸந-ஹ்ருஷ்டா உ-ஃ ஸந-ஹ்ருஷ்டா உ-ஃ ஸந-ஹ்ருஷ்டா, காவஸு-ஃ ததிகு-
 தொஷம், ததிகு-ஃ ஸந-ஹ்ருஷ்டா உ ! ஸய வா, ஸந-ஹ்ருஷ்டா—காயுகுரணவ-

உஉ. இந்த உடம்பினுள் (உள்ள) மேலான புருஷன் கிட்டநின்று பார்ப்பவன்;
 அநுமதிப்பவன், தாங்குபவன், அதுபவிப்பவன், மேலான ஈசுவரன், பரமாத்மாவானும்
 கூறப்பெற்றவன்.

கிட்டநின்று பார்ப்பவன்-ஸமீபத்திலே நின்று தான் தொழிற்படாதவனாய்ப்பார்
 ப்பவன், (ஸந்நிதிமாத்நிரத்தால் ஸாக்ஷியாயிருப்பவன், கண்காணியாயிருப்பவன். இங்
 கே, பார்ப்பதென்பது-பார்த்தலென்னும் தொழிலன்று; தொழிலில்லாத ஸந்நிதிமாத்
 நிரமேதான் என்க.—ஆ.) ரித்விக்குக்களும் யஜமானனும் யாககர்மங்களைச் செய்துகொ
 ண்டிருக்கும்பொழுது, யாகவீத்யையில் மிகவும் தேர்ச்சிபெற்ற பொதுவான வேறொரு
 வன் (அவற்றில்) தலைப்படாதவனாய் ரித்விக்கு யஜமானர்களுடைய செய்கையின் குணத்
 தையும் குற்றத்தையும் எவ்வாறு நோக்கிக்கொண்டிருக்கிறானோ, அதுபோல, உடம்பு
 இந்திரியங்களின் செய்கைகளில் தலைப்படாத அன்னியனாய், அவற்றினும் வேறானவ
 னாய், அந்த உடம்பு இந்திரியங்களையும், அவற்றின் செய்கைகளையும் கிட்டநோக்கிக்
 கொண்டிருப்பவன் - கிட்டநின்று பார்ப்பவன். அல்லது, (இவ்வாறு கொள்ளலாம்):—
 உடம்பு, கண், மனம், புத்தி என்பன - பார்க்கும்பொருள்கள்; அவற்றுள், வெளியி
 லுள்ள பார்க்கும்பொருள் - உடம்பு. அதுதொடங்கி மிகவும் உள்ளேயுள்ளதும்,
 மிகச்சமீபத்திலிருந்து பார்ப்பதும் - ஆத்மா; ஏனெனில், மிகவும் உள்ளேயுள்ள
 பார்க்கும்பொருள் (அதனினும்) வேறு இல்லை. அது மிகச்சமீபத்திலிருந்து [இடை
 யிடில்லாது] பார்ப்பதாயிருத்தலால், கிட்டநின்று பார்க்கும்பொருளாம். அல்லது,
 யாகத்தை மேல்பார்ப்பவன்போல, (இந்த ஆத்மா அறிவுமாத்நிர வடிவமாய்) எல்லா
 வற்றையும் மேல்பார்ப்பதனால், மேல்பார்க்கும் பொருளென்க. அநுமதித்தல் - அநு
 மோதித்தல், (தாமாகத் தொழில்களைச் செய்கிறவர்கள் அவற்றைச்) செய்யும்போது,
 அவரது செய்கைகளிலே சந்தோஷித்தல்; அதனைச் செய்பவன் - அநுமதிப்பவன்.
 அல்லது, (ஆத்மாவான புருஷன்) உடம்பு இந்திரியங்களின் செய்கைகளில் தான் செல்

வ்யூதீஷா ஸ்யத் சபூவ்யதோஷி பூவ்யத் தவ கடிநாகுலம் விவாஸ்யதெ,
தெய கமுகினா | கயவா—பூவ்யதூதி ஸ்வராவாரெஷா கதூககிஸுடுகி
கடிவிஷி ம நிவாஸயதி மதி கமுகினா | மதூ— ஸாணம் காபி லெவெஸம்-
தூயகிமோஸாபிநாம் ஸம்மோகாமாம் வெகதூதூதமா வாரோயெபூ மிதித-
மதுதெய வெகதூதூதாமாமாமாயக ஸ்லோகுபாரணம் தகி வெகதூத-
ஷுதலெவ மதி மதூர குதூ உவ்யுதெ | மோதூ—கதூஷ்ஷவகி மிதூவெக-
தூய்யுதிவிபண வாமெசி ஸம்மோஷ்வலோவாசூகாம். பூக்யாம் ஸவபூவிஷய-
பிஷயாம் வெகதூதூதூதூதூ உவ ஜாயகாமாம் விஷதூம் விவாஸ்யதெ மதி
மோதூ குதூ உவ்யுதெ | உவெஸ்யுநம்— ஸவபூதூகாஸி ஸகம்சூகாஸி உவாஸி
உ கலன ஸஸ்யாஸி மதி உவெஸ்யுநம் | வாரோதூ— லெவாபூதூ கவ்யதூதூ-
காம், பூக்யமாதுகூதூ கஜிதாமாய் கவிஷயா, வாரோ உவபூஷ்ஷாதிஷக-
ணம் குதூ மதி வாரோதூ | ஸம் கதூ “வாரோதூ” மதுதெய ஸவெத
ய கவி உதூ கயிகம் ஸூகன | தூ கலன ? —கவியீநு லெவெ வாரூ-
ஷி வாரோ கவ்யதூ, “உதூம் வாரூஷ்ஷக்யம் வாரோதூதூதூதூதூதூ”
மதி யம் வக்யுரோணம் || ௨௨ ||

ஸாதவஸ்யினாம், சென்றவன்போல அவற்றிற்கு அநுகூலமாக [அவற்றிற்குத் துணை
யாகத் தொழிற்பட்டவன்போலத்] காணப்படுகிறான் ; அதனால், அநுமதிப்பவன் என்
க.—அல்லது, தம்மச்செய்கைகளில் சென்றுள்ளவர்கட்கு ஸாஸ்தியாயுள்ள (அவன்)
அவர்களைத் தடுப்பதில்லாததால், அநுமதிப்பவன் என்க. தாங்குதலென்பது - சை
தந்யத்தின் தோற்றங்களாய் ஒருங்குசேர்ந்துள்ள உடம்பு இந்திரியங்கள் மனம் புத்தி
லென்பன, சைதந்யமான ஆத்மாவன்னும் உண்மைப்பொருள் காரணமாகத் தமது வடி
வங்களைத் தாங்கிக்கொண்டிருத்தல் எதுவோ, அது. (அது) சைதந்யமான ஆத்மாவினால்
காணத்தயாததின், ஆத்மாவான (புருஷன்) தாங்குபவன் எனப்படுகிறான். (சைதந்யம்-
அறிவுப்பொருள். கயிறுஎன்னும்காரணமில்லாததில், கயிற்றின்ற்தோற்றமான பாம்பி
ற்கு நிலைப்பு இல்லை ; ஆகவே, பாம்பைத் தாங்குவது கயிறு என்க. அதுபோல, இங்கு
தாங்கிக்கொள்க.) இன்ப துன்ப மயக்க வடிவங்களாய், எல்லாவிஷயங்களையும்பற்றி
மனவாய்வு புத்தியின் உணர்ச்சிகள் உண்டாகும்போது சைதந்யமான ஆத்மாவினால்
அழங்கப்பெற்றவைபோலத் காணப்பட்டு, நெருப்புச்சூடுபோல [நெருப்பு, சூடுவடிவ
மாயிருப்பதுபோல] எப்பொழுதும் அறிவுவடிவான (ஆத்மாவினால்) வெவ்வேறுகத்
தெனியாய்ப் புலப்படுகின்றன ; ஆதலால், ஆத்மா அநுபவிப்பவன் எனப்படுகிறான்.
எல்லாவற்றினுடைய ஆத்மாவாகவும், கதந்திரமாகவும் இருத்தலால் (அவன்) மேலான
சத்தவனும். அறிவாகையினால் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாகக் கற்பிக்கப்பட்டவையாய்
உடம்புமுகதலாக அவயத்தம்சுறுகவுள்ளவற்றிற்கு அவன் உயர்த்தஆத்மா, கிட்டின்று
யார்த்ததல்புதலிய லக்ஷணங்களுள்ள மேலான ஆத்மா ; ஆகவே, பரமாத்மா என்க.
அதனால், அவன் “பரமாத்மா” என்ற இச்சொல்லினாலும் கருதிவினுள் கூறப்பெற்ற
வன்.—அவன் எங்கே இருக்கிறான் ? — “உயர்த்தபுருஷன்” (கரு - கள) என இனிக்
கூறப்படுவன் எனவோ, (அத்தப்) புருஷன் அவயத்தத்தைக் கடந்துநிற்பவனாய் இச்சாரி
ரத்தில் இருக்கின்றான்.

(௨௨)

‘செஞ் சூழும் வாவி போர் விலி’ உதி உவக்யஸம், ஸ்ரீராம உவஸம்-
ஹுதஸு, திப வாகம் யபொககககககக குதூநத—

2.க. ய னாவம் வெந்நீர் வாய்மாவும் பூக்கூதும் உ மாய்நெண்பூவும் ।

ஸவக்ஷா வதக்ஷாநொழவி ந ஸ ஹுயொழவிஜாயதெ ||

யம் ஊவம் யயொதூபுகாரொண வெதி பாரா-ஷ்ட ஸாக்ஷாஃ சூத்-
 ஹாவெந 'சயழ் சுஹழ் சுஷி' இதி, பூசுதினம் வ யயொதூபு சுவிந்நாபுக்ஷணாம்
 மூடுணெஃ ஸ்லவிகாரெஃ ஸஹ நிவதிபுதாழ் சுஹவழ் சூபாநிதாம் விந்யமா
 ஸவ-யா ஸவபூபுகாரொண வத-காரெநாடவி ந ஸம் ஹியம் வ-நம் வத்தெ
 சுஷிந் விதுஹரெ நெஹாந்ராய ந சுவிஜாயதெ ந உத்ப்நெ, நெஹா-
 ந்ரம் ந ஸ்ரணாதி உத்யயம் | சுவிஸஸ்யாஃ கீடு வதுஷம் ஸஸ்தஸம் ந ஜாயதெ
 இதி சுவிப்யாயம் ||

மது— யடிவி ஐரோமொட்டிநாநார் வ-மஜெநாநாவம் உதும், கயாவி
புரக் ஐரோமொட்டெத் கயாநாநா கடுணாடி, உதூரகாவுலாவிநாநா வ, யாநி வ
கதிசுநாநாநெகஜெநாநி தெஷாநா வ, மலடி கடிசுநா நாநெநா ந ய-உதும்
உதி, ஸு-ம் தி-நி ஜெநாநி, கயாவிபு-ணாநெநா வ-ந ய-உதும் உதி, யயா

ஆத்மவறிவின் பயன்.

“கேசிரத்தினை நானாகவும் அறி” (நா - ௨) எனக் கூறப்பட்ட (விஷயம்) விரித்துரைத்து முடிக்கப்பெற்றது. அந்தக் கீழ்க்குறிய லக்ஷணங்களுள்ள இவ்வாத்மாவாகிய

உக. புருஷணையும், பிரசுருதியையும் குணங்களோடுகூட எவன் இவ்வாறு அறிகின்றானோ, அவன் எப்படி இருந்தாலும் மீளவும் பிறப்பதில்லை.

எவன் புருஷனை கீழ்க்குறியவாறு [ஜீவன், ஈசுவரன்முதலிய கற்பனைகளைத் திற்கும் ஆதாரமாக] “இதோ நான் இருக்கிறேன்” என்று ஆத்மாவாக நேரே அறிகிறானோ; கீழ்க்குறிய [ஆதிபில்லாததாய், இன்னதென்று சொல்லுதற்கு வாராததாய், அனர்த்தங்களனைத்திற்கும் அடிக்காரரானான்] அவித்தையென்னும்பிரகிருதியையும் அதன்வேறுபாடுகளையும் அறிகிறானோ, (அதாவது அது) ஞானத்தினால் நீக்கப்பட்டதாக, இல்லாமைமைய அடைவிக்கப்பெற்றதாக [இல்லாமற்போனதாக] அறிகிறானோ; அவன் எவ்வாறு இருந்தாலும் [விதிப்படி நடந்தாலும், விலக்கியதைச் செய்தாலும்] மீண்டும்பிறப்பதில்லை, ஞானியினுடைய இச்சரீரம் மாய்ந்தபின்பு வேறோர்சரீரத்திற்கு உண்டாவதில்லை, வேறோர்சரீரத்தை எடுப்பதில்லை என்பது பொருள். (“எப்படியிருந்தாலும்” என்பதிலுள்ள) உம் என்னும்சொல்லினால் - தனது நல்லொழுக்கத்திலுள்ளவன் பிறக்கமாட்டானெனக் கூறவும்வேண்டுமோ? என்பது கருத்து.

(ஆசேபம்) :—அப்படியானால், ஞானம் பிறத்தின்பு மறுபிறப்பின்மை கூறப் பட்டது. ஆகிலும், ஞானமுண்டாதற்கு முன் செய்யப்பட்ட கர்மங்களும், (அதற்குப்) பிற்காலத்திலுள்ள கர்மங்களும், சென்ற பல பிறப்புக்களில் செய்யப்பட்டவை எவை யோ அக்கர்மங்களும் பயனைக் கொடாது அழிதல் பொருந்தாமையின், (இன்னும்) மூன்று ஜன்மங்கள் உண்டு. ஏனெனில், செய்தன அழிதல் ஏவாதாதலின் (கர்மங்கள் பயனைத் தராது அழியா). உதாரணமாக, பயனிலே [அதனைக் கொடுப்பதிலே] தலைப்

வெடெ ஸ்ரவ்யதூதநாடி ஸ்ரவ்யஜேதநாடி கஷ்டணாடி । ௩ வ கஷ்டணாஃ விஸெஷஃ
கவயஜிதே । தவ்யாஸ ச்ரீவ்ருகாராணயி கஷ்டாணி த்ரீணி ஜநாநி ஸ்ராவெ-
நாநி ; ஸாஹகாநி வா ஸவ்யாணி வாகாஃ ஜந ஸ்ராவெநாநி । சுந்யா க்ரு-
தீவ்ருணாஸெ ஸவ்யக்ய சுநாஸாஸவ்யஸாஃ, ஸாஸ்தாநயக்யம் வ ஸ்யாஸி ஐத்யு-
த்யு சுயாத்யு உத்யு '௩ வ ஸ ஸ்ராவெநாநி' உதி ॥

௩ ; 'கீத்யென வாலயி கஷ்டாணி' 'ஸ்ரவ்ய வெடி ஸ்ரவெஷ்வ ஸவதி'
'தவ்ய தாவஜெவயி' 'உஷ்காத்ருவஸ ஸவ்யாணி கஷ்டாணி ஸ்ரவ-ருவென'
உத்யாதிஸாஸெத்யுஃ । உஷாவ வ உத்யு 'யெயெயாஸி' உத்யாதிதா ஸவ்ய-

பட்டு (இப்பொழுதுள்ள) பிறப்பை விளைத்த கர்மங்கள் (ஞானத்தால் அழியமாட்டா),
மேலும், கர்மங்கட்கு வேற்றுமை காணப்படவில்லை. ஆகவே, மூவகைக்கர்மங்களும்
மூன்றுஜன்மங்களை விளைக்கவேண்டும் ; எல்லாம் ஒருங்குகடியாயினும் ஒருஜன்மத்தை
விளைக்கவேண்டும். இல்லாக்கால், செய்தன அழியுமனவிலே, எங்குமே நிச்சயமின்மை
யாகும் ; சாஸ்திரம் வினாதுமே வேண்டும். ஆதலால், "அவன் மீளவும் பிறப்பதில்லை"
என்றதினு நேரில்லாது கூறப்பட்டது. (௧. இப்பொழுதுள்ள உடம்பை உண்டாக்கிப்
பயனைக்கொடுப்பது ஒன்று. ௨. இப்பொழுதுள்ள ஜன்மத்தில் ஞானமுண்டாதற்கு
முன்செய்யப்பட்டது ஒன்று. ௩. ஞானமுண்டாததற்குப் பின் செய்யப்படுவது ஒன்-
று. ௪. சென்ற பல பிறவிகளில் செய்தது ஒன்று. என நான்குவகைப்பட்ட கர்மங்க
ளெல்லாம் அஃஞானத்தினாலானையின் அவற்றன் ஒன்றற்கொன்று வித்தியாச
மில்லை. ஆகவே, முதல்வகைக் கர்மமானது ஞானமுண்டானபின்பும் தனதுபயனைக்
கொடுக்குமாறுபோல, "அதபயிதாது கர்மம் தேயாது" என்னும்நியாயப்படி பிந்தின
மூவகைக்கர்மங்களும் ஒரோர்வகைக்கு ஒரோர்ஜன்மமாக மூன்று ஜன்மங்களை அதிக
மாகக் கொடுக்கவேண்டும் ; அல்லது, அவையெல்லாம் ஒருங்குசேர்ந்தாயினும் ஒரு
ஜன்மத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். இனி, செய்தன அநுபயிக்கப்படாது அழியுமாயின்,
முதல்வகைக்கர்மமுந்தான் பயனைக் கொடுப்பதென்பதில் நிச்சயமில்லை என்றும், கர்-
மத்தைப்பற்றிய சாஸ்திரம்வின் என்றும் ஆகும். ஆகவே, "அவன்மீண்டும் பிறப்ப
தில்லை" என்பது சரியில்லை.—ஆ.)

(ஸமாதாம்) :—அப்படியன்று ; "இவனுடைய கர்மங்கள் தேய்கின்றன"
(மு - ௨ - ௨ - ௮), "ப்ரஹ்மத்தை அறிகென், ப்ரஹ்மமாகவே ஆகென்" (மு - ௩ -
௨ - ௩), " (எவ்வளவுதான்வரை இச்சரீரத்தினின்றும் நீங்கவில்லையோ) அவனுக்கு
அவ்வளவே தாமதம்" (சா - ௧ - ௧௪ - ௨), கர்மங்களெல்லாம் நாணஸ்யுப்பஞ்சுபோல
வரிக்கப்படுகின்றன" (சா - ௫ - ௨௪ - ௩) என்பனமுதலிய நூற்றுக்கணக்கான சுருதி
களாலென்க. இக்கேயும், கர்மங்களெல்லாம் எரிந்துபோதலானது - "எவ்வாறு விறகு
எரி" (௧ - ௩௨) என்பது முதலாகக் கூறப்பட்டுள்ளது ; மேலும், (அதனைப் பகவான்)
உருவரிக்கெய்வர், (என்னாத்தினின்றும் நீக்கவிரும்பி ஞானத்திலே நிலைத்தவனை, தரு-
மத்தையும் அதனாமங்களையும் விட்டொழியுப்படி ௧௮ - ௧௯ல் உபதேசிக்கெருர். இத-
னும் - ஞானத்தால் கர்மம் எரிந்துபோதல் குறிக்கப்படுகின்றது.—ஆ.) இன்னும்,

கடுபாஹம், வக்ஷுதிவ । உபவதெஸு — கவிநாகாஹெஸஸ்ஜநிதிநாமி ஹி
கடுபாணி ஜநாஹாஸாங்காஸு சூரவதெ; உஹாவி வ ‘ஸாஹங்காராஹிஸஸ்’
கடுபாணி வஸாராஹகாணி, ந உதராணி’ உதி தகூதகூ ஹவகா உதூ ।

“ஸீஜாநுதூ-வஹாமி ந ரொஹணி யபா வஹம் ।

ஜோநஹெஸு ஸுயா தெஸெஃ நாதா ஸவஹெதெ வஹம் ॥” உதி வ ॥

கஹு தாவஸ ஜோநாதெஃ உதூகாலகூதாநா கடுபாணா ஜோ-
நெஹ ஹாஹம், ஜோநஸஹவாஹிவாஸ । ந தஹ உஹ ஜநி ஜோநாதெஃ
புராக் கூதாநா கடுபாணா கதிதாநெகஜெகூதாநா வஹாஹம் யஹம் ॥

ந ; ‘ஸவகடுபாணி’ உதி விஸெஷணாஸ ।

ஜோநாதூகாலவாஹிநாஹெஸ ஸவகடுபாணா உதி வெஸ—

ந ; ஸங்கொஹ காரணாஹவஹெஃ ।

புத்தியினாலும் (இது விளங்குகின்றது) :—(எல்லாத் திங்குடக்கும்) விதைகளான அவித்
யை காமம் (முதலிய) குற்றங்களால் வரும் கர்மங்களன்றோ வேறுஜன்மத்தின் முளை
யைக் கிளைக்கச்செய்கின்றன. (அநாதியான அவித்யையும், அதுபற்றி நான் எனமதித்
தும் அஹங்காரமும், அதுபற்றி எனக்கு இதுவேண்டும் என்னும் அவாவும் முதலிய
குற்றங்கள் ஸகல அநர்த்தங்கட்கும் வித்துக்களாக, அவைகாரணமாகவரும் நல்வினை
தீவினைகள் அஜ்ஞானிக்குப் பிறவியை விளைக்கின்றன. அக்குற்றங்களாகிய விதைக
ளெல்லாம் ஞானத்தால் வறுக்கப்பெற்றுநிற்கும் ஞானியின் கர்மங்களோ, தோற்றம்
மாத்திரமான வடிவுள்ளவை. ஆகலான், அப்போலிக்கர்மங்கள் உடம்பை உண்டாக்க
முடியா. உதாரணமாக, எரிந்துபோன ஆடை உடுப்பதற்குப் பயன்படா. -ஆ.) மற்றும்,
பகவானால் இங்கேயும், “அகங்காரத்தோடும் ஆசையோடும் கூடிய கர்மங்கள் பயனை
விளைப்பவை” என ஆங்காங்கு அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. “தியினால் வறுக்
கப்பட்ட விதைகள் மீண்டும் முளையாதவாறுபோல, அறிவினால் வறுக்கப்பட்ட (அவித்
யைமுதலிய) குற்றங்களால் உடம்பு மீளவும் உண்டாகாது” என்றும் (கூறப்பட்டுள்ளது).

(ஆகேஷம்) :—இனி, ஞானமுண்டாதற்குப் பிற்காலத்தில் செய்யப்பட்ட கர்
மங்கள் ஞானத்தோடு உடன்நிகழ்வனவாதலால் ஞானத்தால் எரிந்துபோதல் இருக்
கட்டும். மற்று, இப்பிறப்பிலே ஞானமுண்டாதற்கு முன்செய்யப்பட்ட கர்மங்களும்,
சென்ற பல பிறவிகளில் செய்யப்பட்ட கர்மங்களும் (ஞானத்தினால்) எரிந்துபோதல்
தகாது.

(ஸமாதாநம்) :—அப்படியன்று ; “எல்லாக்கர்மங்களையும்” (ச - ஈ) என
விசேஷித்தலால்.

(ஆகேஷம்) :—ஞானத்திற்குப் பிற்காலத்திலுள்ள எல்லாக்கர்மங்களுந்நான்
(ஞானத்தால் எரிந்துபோகும்) எனில்,—

(ஸமாதாநம்) :—அப்படியன்று ; (அவ்வாறு) வரையறுத்தற்குக் காரணம்
ஏலாதாதலின்.

யதே... “யயா வகுபோதஜேதாரமகாவி கடுபாணி ந கத்யந்தே
 மஹாபாய ப்ரவுதூதிஸக்யவி ஜூரெ, தயா கமாரஸ்யமகாநாநிபி கடு-
 ணாந் கடுபா தயாநி” 1.11—கசு ஸஸக! கயபு? —கெஷாந் சி-கெஷா-
 வசு ப்ரவுதூதிஸக்யாஸ! யயா வகுபுந் கசுஷெவபாய சி-கெஷாந் யந-ஷா-
 கசுஷெவபொதூகாநிவி சூரஸ்யெவமக்யாஸ! வசுநெநெவ நிவக்யுஷெ,
 மஸவ நர்நாரககம் கடுபு ஸர்ஸஸ்திபுயோகெந நிஷுநெஷி, சூஸஸ்யா-
 நெவமக்யாஸ! வகுபுவசு ப்ரவக்யுஷெ மஸவ | யயா ஸ ஸவ வஷா-
 ப்ரவுதூதிஸக்யாநாநாஸ்யெவமஷா கடுபெதூ யந-ஷி ப்ரய-கெஷாவி. உவஸ-
 ந்யுஷெ, தயா கமாரஸ்யமகாநி கடுபாநி ஸூரஸ்யஸ்யாமேஷ கதஜூரெந
 கிஷுபி க்யுஷெ கதி, வசுநெ கஸ்யிஷ விதஸ்யுந்ரெ ‘ந ஸ ஹகுயொவிஜாயகெ’
 வசுய-கதெவ உதூதி விஷி || 1.11 ||

சுத்ய சூத்யஸுபெ மஸவம் உவாயகஸ்யாஃ உபெ யூநாநாயம் உஷுஷெ—

உப. யூரெநகாநி வஸ்யுஷி கெவிதூதாநாநாநா |

கதெஷு வஸாஷெஷுந யொமெந கடுபொமெந வாவரெ ||

இனி, “பயனைக்கொடுக்கத் தலைப்பட்டு இப்பொழுதுள்ளபிறப்பை விளைத்த
 கர்மங்கள், ஞானமிருக்கும் [ஞானமுண்டான பின்பும்] தேய்ந்துபோகாதவாறுபோல,
 பயனை விளைக்கத்தொடங்காத கர்மங்களும் தேய்ந்துபோகாமை பொருந்தியது” என
 வது கூறப்பட்டதோ, அது சரியன்று.—எப்படி? —அவை, எய்த அம்புபோல, பய-
 னை (க் கொடுக்க)த் தலைப்பட்டுள்ளமையின். எவ்வாறு ஓர் குறியைத் துளைக்க வில்லி-
 னின்றும் ஒருநால் மிடுத்த அம்பு குறியைத் துளைத்தபின்பும் (ஸ்யாது) தொடங்கிய
 வளை குறைய (க் கீழே) விழுந்துதான் ஓய்கின்றதோ, அவ்வாதே, உடம்பை உண்டாக்-
 கிய கர்மமானது - உடம்பு உள்ளதின் பிரயோஜனம் ஒழிந்திட்டதாயினும், (அக்கர்ம)
 வானகாலமையின் வேகம் குன்றும்வரை முன்போல செல்லவே செல்லுகின்றது.
 ஆனால், எவ்வாறு அந்த அம்பானது வில்லில் தொடுக்கப்பெற்றதாயினும், செல்லுதற்-
 குத் காரணமான வேகத்தால் செலுத்தப்படாதவளவிலே (குறியை நோக்கி) விடப்-
 படாததாய் (வில்லினின்றும்) பிரித்தெடுக்கப்படுகின்றதோ, அவ்வாறு, பயனைக் கொ-
 டுக்கத்தலைப்படாத கர்மங்கள் தமது இருப்பிடத்தினின்றே [சைதர்யப்பிரதிபலந
 முள்ள அகக்கரணத்தினின்றே] மெய்யறிவினால் விதையற்றுப்போமாறுசெய்யப்படு-
 கின்றன [முனைக்குமாத்தியில்லாமற்போகின்றன]; ஆகவே, ஞானியினுடைய இவ்-
 வுடம்பு இதற்கவளவிலே “அவன் மீளவும் பிறப்பதில்லை” என்று கூறியது நேர்தான்
 என அமைத்தது. (உப)

புத்ரஞானத்திந்த நான்வகை வழிகள்.

இனி, ஆத்மாவைக் காண்பதற்குத் தியானம்முதலிய அநேகமான இந்த வழி-
 வகைகளை அருளிச்செய்தோர் :

உப. ஸர் தியானத்தால் புத்தியினுள் ஆத்மவை அகக்கரணத்தால் காண்க
 ஸ்ரீகன் : வேறுகிள் ஸாய்க்ம யோகத்தினாலும்; வேறுகிள் கர்மயோகத்தினாலும்
 (கண்ணிசுர்கள்).

உரு. சமெநுக்ஷாவஜீரணஃ ஸூக்ஷ்மாநெஷு உவாவநதெ ।

தெவி வா஽கிதரஸ்யைவ ஐதூம் ஸூகிவராயணாஃ ॥

யூரெநந—யூரநம் நாஜி ஸஸ்பாஷிஷி விஷயெஷி ஸ்ரோத்ராஹி காரணாநி ஜிநவஃ ॥ உவவஸ்யுத்யு, ஜெஸ்யு வுத்யுதெதயிதரி, வஸ்காபுத்யாயக விலநம், தக யூரநம் ; தயா, “யூரயத்வ வாக் யூரயத்வ ஸ்யேவீ...யூரயநீவ வவபுதாஃ” உதி உவவெரோவாநாநாஃ । தெவபாராவக வஸ்தகம் சலிஹிதவுத்யுயம் யூரநம் ; தெத யூரெந நுத்யபி வஸிள வஸ்யுநி நுத்யநம் வுத்யுதெதமழ நுத்யநா ஸெவெநெவ வுத்யுதெதெத யூரநஸஸ்யுதெத சண்கரணெந கெலிசு யொயிநம் । சமெநு வஸாஸெந யொமெந—ஸாஸெநம் நாஜி “உஜெ ஸக்தரஜிஸிஜிர்வாஸி மணாஃ, தயூரவாரஸாக்ஷிபுதகம் கித்யு மணவிலகணம் நுத்ய” உதி விலகத்யு ; வஸஷம் ஸாஸெநா யொமம், தெத ‘வஸ்யுநி நுத்யநம் நுத்யநா’ உதி கருவகதெ । கஜெயொமெந—கஜெயொமெந, ஸாஸெநாபுணவஸ்யு நுத்யஸ்யுநி யொமாயுக்ஷாஃ யொமம் உத்யுதெ மணகம் ; தெத ஸக்தஸஸ்யுநி கஜெயொமெந வ சவபெர ॥ உச ॥

உரு. மற்று, வேறுசிலர் இவ்வாறு அறியாதவாராய் பிறரிடம் கேட்டுத் தொழுகிறார்கள் ; கேட்டதையே சிறந்த கதியாகக்கொண்ட [அந்நையே கடைப்பிடித்த] அவர்களுக்கூட இறப்பைக் கடந்தேவிடுகிறார்கள்.

தியானமென்பது - ஓசைமுதலிய விஷயங்களினின்றும் சென்முதலிய இந்திரியங்களை ஒரேநோக்காக மனத்தினுள் இழுத்து ஒடுக்கி, மனத்தையும் உள்ளேயுள்ள அறிவுப்பொருளினிடத்து ஒடுக்கி (அப்பொருளையே) சிந்தித்தல் எதுவோ, அது ; அவ்வண்ணமே, “கொக்கு தியானிப்பதுபோலும், சூமி தியானிப்பதுபோலும்,..... மலைகள் தியானிப்பதுபோலும்” (சா - எ - க - க) என உவமைகளை எடுத்தாளுவதனாலென்க. எண்ணெயின் தாஹரபோலத்தொடர்ச்சியான இடையறாத எண்ணம் - தியானமாம். யோகிகள் [உத்தமாதிகாரிகள்] அந்தந்ததியானத்தினால் தமது உள்ளநிலைவே (அதாவது) தியானந்தால் சீர்திருந்திய அகக்காரணத்தினாலே புத்தியினுள் ஆத்மாவை, உள்ளேயுள்ள அறிவுப்பொருளை (பிரஹ்மமாக)க் காண்கிறார்கள்.—ஸாங்க்யமென்பது - “இவை(யெல்லாம்)ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ்என்னும் குணங்கள் ; ஆத்மா அவற்றின்செய்கைக்கு ஸாக்ஷியாய், கித்யமாய், குணங்கட்கு வேறாயுள்ளது” எனச் சிந்தித்தல். இது - ஸாங்க்யமென்னும் யோகமாம். (ஸாங்க்யம் - ஆராய்ச்சியால் பிறக்கும் அறிவு. இது யோகத்தைத் தருவதனால், யோகம் எனப்படுகின்றது.—ஆ.) சிலர் [மத்த்யமாதிகாரிகள்] அந்த ஸாங்க்யயோகத்தினால் “ஆத்மாவை அகக்காரணத்தினால் காண்கிறார்கள்” எனத் தொடரும்.—கர்மமென்பதே யோகம் ; ஈசுவரார்ப்பணஎண்ணத்தோடு அநுஷ்டிக்கப்படும் கர்மமானது யோகத்திற்காவதனால் உபசாரவழக்கைக் கொண்டு யோகம் எனப்படுகின்றது. (கர்மம் சித்தத்தைச் சுத்தப்படுத்துவதனால் யோகத்திற்கு, சித்தம் ஒருநிலைப்படுதற்குக்காரணமாம்.—ஆ.) சிலர் [மந்தாதிகாரிகள்] அக்கர்மயோகத்தினால் மனத்திருந்தி ஞானமுண்டாதல் வழியாக (ஆத்மாவைக் காண்கிறார்கள்.) (உச)

கம் வஹம் சுயம் க்ஷெத்ருக்ஷெத்ருஜ்யெயாம் ஸம்யொமம் சுவிவ்ரஹம் ?
ந தாவசு ரஜ்ஜீவ வடஸ்ய சுவயவஸம்ஸ்யேஷாபாரகம் ஸம்ஸங்க்ஷிபெஷம் ஸம்-
யொமம் க்ஷெத்ருக்ஷெத்ருஜ்யெயாம் ஸம்ஸவதி, சூகாஸவசு நிரவயவக்ஷாசு । நாவி
ஸரிவாயகக்ஷணம், க்ஷெத்ருக்ஷெத்ருஜ்யெயாம் உதரோதரகாயுகாரணலாவாதஸ்யு-
வமரோசு உதி ॥

உத்யுதெ— க்ஷெத்ருக்ஷெத்ருஜ்யெயாம் விஷயவிஷயிணோம் ஹிந்ஸுஸாவயொம்
உதரோதரதஸ்யுபாஸ்யுஸயகக்ஷணம் ஸம்யொமம் க்ஷெத்ருக்ஷெத்ருஜ்யெயாம் ரூபவி-
வெகாலாவதிவஸம், ரஜ்ஜீவஸ்க்ஷிபெஷம் தவிவெகஜ்ஜோநாவாவாசு சுயுபா-
ரோவிதஸவபாஸ்க்ஷிபெஷம் ஸம்யொமம் ஸம் சுயுபாஸ்யுஸயகக்ஷணம் க்ஷெத்ரு-
க்ஷெத்ருஜ்யெயாம் ஸம்யொமம் திப்யுபாஸ்யுஸயகக்ஷணம் । யபாஸாஸ்யு க்ஷெத்ருக்ஷெத்ருஜ்ய-
யகக்ஷணவெஷவரிஜ்ஜோநவயுபாஸ்யு ப்ராசு ஸிபிபுதரூபவாசு க்ஷெத்ராசு,
ஃஜோதிவ உஷ்காரம், யபாஸ்யுயகக்ஷணம் க்ஷெத்ருஜ்யு ப்ராவிஸஜ்ஜு 'ம ஸதூசு நாவாஸ-
யுபாஸ்யு

(ஆக்ஷேபம்):—சேஷத்ர சேஷத்ரஜ்ஞர்களுக்குக் கருதப்பட்ட இச்சம்பந்தம் யா-
து? [அவர்களது சம்பந்தம் எப்படிப்பட்டதென்று கொள்ளப்பட்டது?] இனி, உறு-
ப்புக்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்தல்வழியாக வரும் ஸம்யோகமென்னும் ஓர்வகைச்சம்-
பந்தம் கயிற்றோடு குடத்திற்கு(உண்டாவது)போல, சேஷத்ரத்தோடு சேஷத்ரஜ்ஞனுக்கு
(அத்தகைய சம்பந்தம்) நிகழாது; (சேஷத்ரஜ்ஞனை ஆத்மா) ஆகாசம்போல, உறுப்-
பில்லாத தாகலின். அன்றியும், (நூல் ஆடைக்கு இருப்பதுபோல,) சேஷத்ர சேஷத்ர-
ஜ்ஞர்கட்கு ஸமவாயம் [ஒற்றித்தல், நீக்கமின்றிநிற்றல்] என்னும் ஸம்பந்தமும் இல்லை;
ஒன்றற்கொன்று கார்யகாரணத்தன்மையை[கார்யகாரணமென்பதை] ஏற்றுக்கொள்ள
முடியாததலின் என்க.

(ஸமாதானம்):—சுருவோம்: கயிறு, இப்பிமுதலியவற்றிற்கு - அவற்றைப் பகு-
த்தறியாமையினால் ஏற்றப்பட்ட பாம்பு, வெள்ளி முதலியவற்றின் சம்பந்தம்போல,
வெவ்வேறுதன்மையுள்ள விஷய விஷயிகளான சேஷத்ர சேஷத்ரஜ்ஞர்கட்கு - சேஷத்ரம்
இன்னது, சேஷத்ரஜ்ஞன் இன்னான் என்பதைப் பகுத்தறியாமையினால் அமைவதாகி
ஒன்றிலொன்றையும், அவற்றின்தன்மைகளையும் ஏற்றுதலாகிய சம்பந்தமாம் [தலைநடு
மாற்றமாக ஒன்றில் மற்றொன்றை மயங்குதல் என்னும் ஸம்பந்தமாம்]. (குடத்தைக்
கண் கண்டது என்றவிடத்து, குடம்போலஇருப்பது - விஷயம்; கண்போல இருப்-
பது - விஷயி. பிரகிருதத்தில், சேஷத்ரம் - விஷயம்; சேஷத்ரஜ்ஞன் - விஷயி.) சேஷத்ர
சேஷத்ரஜ்ஞர்கட்கு அந்த(த் தமொற்றமாக)ஏற்றுதலாகிய இச்சம்பந்தமானது மயக்க
உணர்வாய் உள்ளது. சாஸ்திரப்படி சேஷத்ர சேஷத்ரஜ்ஞர்களது லக்ஷணங்களையும்
வேற்றுமைகளையும் அறிவதோடு, இன்னது என்று முன் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட
சேஷத்ரத்தினின்றும் சீழ்க்கறிய லக்ஷணங்களுள்ள சேஷத்ரஜ்ஞனை, முஞ்ஜனென்னும்
புல்லினின்று நடுத்தாளைப் (பிரிப்பது)போலப்பிரித்து, "அது உள்ளதன்று; இல்ல-
தன்று எனப்படுகின்றது" (கௌ - கௌ) என்பதனால் உபாதிவேற்றுமையனைத்தும்

410

உலுதெ சுபுராஷம் 'ந ஹி நவ்மி' உக்? யயா 'ந ஸ்யயிஷ்யாம் நானுரிசெந ந ஷிஷ்யுத்யெதவ்யம்' உக்ஷாபி ||

மெஷ டொஷம். சுஜ்ஞாநாபு சூத்ரநிர்வாணொவவதெஃ | ஸவெபூ ஹி சுஜ்ஞம் சுத்யுஹ்வஸிபம் ஸாக்ஷாசு அவரொக்யசு சூத்ரநம் நிர்வாணசு சுநா-
தூநசு சூத்ரகெந வரிபுஹ்ய, கபிவி யபிபாபபிபுள க்யூகா உபாத்தி சூத்ரநம்
ஹகா சுந்யு சூத்ரநசு உபாதிதெ நவம், கபிவி ஹகா சுந்யு, உகெயவ்ய
உபாத்திபாபாத்தி சூத்ரநம் ஹகி, உகி சூத்ரஹ ஸவபுஃ சுஜ்ஞம் | யஸூ-
வாரபாபபாத்தி, சுலாவவி ஸவபுபா சுவிப்யா ஹத உவ, விபிபாநவமலாவாசு,
உகி ஸவெபு சூத்ரஹம் வளவ சுவிபாஹம் | யஸூ உதரம் யபொதூத்யபிபு,
ஸம் உலயயாவி சூத்ரநா சூத்ரநம் ந ஹிநவ்மி | தகம் யாதி வராம் மகி,
யபொதூதம் மலம் தவ்ய ஹகி உத்யபுஃ || உஅ ||

‘ஸவபுபுதவ்யம் ஸாஸ்யம் ஸபிம் வஸ்யம் ந ஹிநவ்மி சூத்ரநா சூத்ரநம்’

கூடாது, ஸ்வர்க்கத்தில் கூடாது” (தை - ஸம் - ௫ - உ - எ) என்பது முதலியனபோல,
“ஹிம்ஸிப்பதில்லை” என வாராததை எப்படிச் கூறுகிறார்? (அக்நிகுண்டத்தை நிலத்
தில் கட்டக்கூடுமாதலின், அக்நியை நிலத்தில் பிரதிஷ்டைசெய்யக்கூடாது என்பது
ஏற்கும். ஆனால், அக்நிகுண்டத்தை ஆகாசத்திலாயினும், ஸ்வர்க்கத்திலாயினும் அமைக்
கமுடியாதாதலின், பீர்தின இரண்மேறுப்புக்களும் ஏற்கா. ஆதலால், அவற்றிற்குச்
சொல்அர்த்தத்தைக் கொள்ளக்கூடாது. அதுபோல, இங்கும் “ஹிம்ஸிப்பதில்லை”
என்பதற்குச் சொல்அர்த்தத்தைக் கொண்டால் பொருத்தமில்லை.—ஆ.)

(ஸமாதாநம்):—இது குற்றமன்று; அஜ்ஞானிகள் ஆத்மாவை அசட்டைசெய்
தல் கூடுமாதலின். (யாவர்க்கும்) நன்றாகத்தெரிந்துள்ளதாய் நேரே பிரத்தியக்ஷமாயு
ள்ள ஆத்மாவை அஜ்ஞானிகளெல்லாம் அசட்டைசெய்து, ஆத்மா அல்லாததை [உட
ம்புமுதலியவற்றை] ஆத்மாவாகக் கொண்டு, நல்வினைநிவ்வினைகளைச் செய்து தன்னுடை
தாக்கிக்கொண்ட அந்த ஆத்மாவையும் [உடம்புமுதலியவற்றையும்] கொண்டு, வே
றொர் புதிய ஆத்மாவைத் தன்னுடையதாக்கிக்கொள்கிறார்கள்; அதனையும் கொண்டு
வேறொன்றைத் தனதாக்கிக்கொள்கிறார்கள்; என இவ்வாறு தேடித்தேடித் தனக்குத்
தனக்கென்று உரித்தாக்கிக்கொண்ட ஆத்மாவைக் கொள்கிறார்கள்; எனவே, அஜ்ஞானி
களெல்லாம் ஆத்மாவைக்கொல்பவர்களென்க. மற்று, உண்மையான ஆத்மா எதுவோ,
அதுவுங்கூட எப்பொழுதும் அசித்தையினால் கொல்லப்பட்டதுபோலும்; உள்ளபயன்
இல்லாமையினால் [நித்தியமாயுள்ள ப்ரஹ்மாநந்தத்தை அநுபவியாமையினால்]. ஆதலால்
அஜ்ஞானிகளெல்லாம் ஆத்மாவைக் கொல்பவர்களேதான். ஆனால், கீழ்க்கூறிய ஆத்
மாவைக் காண்கின்ற மற்றையவன் எவனோ, அவன் இருவகையாலும் தன்னைத் தான்
கொல்வதில்லை; ஆகவே, உயர்ந்தகதியை அடைகிறான்; கீழ்க்கூறிய பயன் அவனுக்கு
உண்டு என்பது பொருள். (உஅ)

தோழலைச் செய்வது பிரகிருத்தான்; ஆத்மா அன்று.

“எல்லாப்பிராணிகளுள்ளும் உள்ள ஈச்வரனே ஸமமாகக் காண்கிறவன் தன்
னைத் தன்னால் கொல்வதில்லை” எனக் கூறப்பட்டது. தமது குணம், செய்கை இவற்

யதா யவநிந் காலெ ஹதவ்யஸூலாவம் உஞ்சாநாம் வ்யஸூலாவம் வ்யஸூலி
வாகவநிந் சூதநி ஸ்நித்ய வாகவஸூலி, சநாநவஸூதி ஸாஸூலாவயெபாவபெஸம்
சநா சூதநம் ப்ரத்யக்ஷகெந வஸூதி “சூதெவ ஹம் ஸவப்ய” உதி தத
வாவ உ தஸூலபெவ உ விஸூலாஸ்ய உதநி விகாஸ்ய “சூதநம் ப்ராண சூதந
சூஸா சூதநம் ஸூர சூதந சூகாஸ சூதநஸூஜ சூதந சூவ சூதந சூவிஸூ-
வத்ரொலாவள சூதநொத்ய” உதெவபோதிப்ரகாரெஸி விஸூலாம் யதாவஸூதி,
ஸூலஸூ வஸம்பத்யெ ஸூலெவ ஹத ததா சவநிந் காலெ உத்யப்ய || ௩௦ ||

வாகவஸூ சூதநம் ஸவஸூலபெவ ததொஷஸம்ஸெஸ ப்ராவெ உத்ய
உத்யெ—

௩௧. சநாதிசகாநிம-புண்ணகாச வரஜாதூயவ்யயம் |

ஸநீரஸூலாவ களனெய ந கரொதி ந ஸீவ்யெ ||

சநாதிசகாச—சநாபெஃ ஹவம் சநாதிச்ய, ஸூரி காரணம், தச யஸூ
நாஸூ தச சநாதி | யச ஹி ஸூரிச தச ஸூல சூதநா வெநி ; சயம் த-
சநாதிசகாச நிரவயவ உதி க்ஷகா ந வெநி | தயா நிம-புண்ணகாச | ஸம-
னெனா ஹி ம-புண்ணகாச வெநி ; சயம் த- நிரவயயாச வெநி ; உதி

ஒருவன் சாஸ்திரம், ஆசார்யன் இவர்களது உபதேசத்திற்கு இணங்க, பொ
ருள்களின் வேற்றுமையானது, வகுப்பானது ஒரே ஆத்மாவின் உடம்பு
எக்காலத்துக் காண்கின்றன, (சந்திக்கப்பட்டதெல்லாம் ஆதாரத்திற்குப் புறம்பாக
இல்லை எனத் தெளிந்து) “இதெல்லாம் ஆத்மாதான்” என ஆத்மாவை பிரத்தியக்ஷ
மாகப் பார்க்கின்றன; மற்றும், “உயிர் ஆத்மாவின் உடம்பு உள்ளது : ஆசை ஆத்
மாவின் உடம்பு உள்ளது : காதல் ஆத்மாவின் உடம்பு உள்ளது : ஆகாசம் ஆத்மாவின்
உடம்பு உள்ளது : ஒளி ஆத்மாவின் உடம்பு உள்ளது : நீர் ஆத்மாவின் உடம்பு உள்ளது :
தோற்றமும் மறைவும் ஆத்மாவின் உடம்பு உள்ளது : உணவு ஆத்மாவின் உடம்பு உள்
ளது” (சா - எ - உச - க) என இவைபோன்ற விதங்களாகப் (பொருள்கள்) அந்த
ஆத்மாவின் தோன்றிவிருந்தலை எக்காலத்துக் காண்கின்றன; அக்காலத்துப் ப்ரஹ்
மமே ஆகிறான் [எங்கும் நிறைந்தவனாகிறான்]. (௩௦)

வினைகளின் பயன்களால் ஐத்மா தாக்கப்படுவதில்லை.

ஒரே ஆத்மாவானது எல்லாத் தேவர்களுடைய ஆத்மாவாயின் [எல்லா உடம்பு
களிலுமுள்ள ஆத்மாவாயிருந்தால்], அவற்றது குற்றங்களோடு ஸம்பந்தம் அமைய
வேண்டும் [அவற்றால் ஆத்மா தாக்கப்படவேண்டும்]; எனவே, (இச்சங்கையை நீக்கு
தற்பொருட்டு) இதனை அருளிச்செய்கிறார் :

௩௧. இந்தப் பரமாத்மா அநாதியாதலால், நிர்க்குணமாதலால் அழிவில்லா
தது ; கௌந்தேய ! உடம்புகளுள் உள்ளதாயினும், செய்வதில்லை, பற்றப்படுவதில்லை.

ஆதியென்பது - காரணம். எதற்கு ஆதியில்லையோ அது அநாதி. எதற்குக்
காரணம் உள்ளதோ, அது தன் வடிவத்தால் [தானாக] அழிகின்றது. இதுவோ காரண
மில்லாப்பொருளாதலால் உறுப்பில்லாதது ; எனவே, அழிவதில்லை. குணமுள்ளது
குணம்தேய்தலால் அழிகின்றது. இதுவோ நிர்க்குணமாதலாலும் அழிவதில்லை. இவ்

416

வ்யவஹாரோ ஹதி, ந து வரோயுக வஸவ தவ்யிந் வரோதூதி தக் கவ்யி ।
 சுத வஸவ, வஸதவ்யிந் வரோயுகஸாஸ்யஸ்யுதெ ஸ்விதாநாநா ஜ்ஞாதவிஷாநாநா
 வரோஹஸவரிவ்ராஜிகாநாநா திரஸ்யுதாவிஷ்யாவ்யவஹாராணாநா கரோயிகாரோ
 நாஸ்யி உதி தக்ர தக்ர ஸ்யிபுகம் ஹவதா ॥ ௩௧ ॥

கிரிவ ந கரோகி ந விவ்யுதெ உதி? சுத்ர ஸ்யவ்யாஹாஹ—

௩௨. யயா வஸவ்யுகம் வஸவ்யுதாஸு ஸ்காஸம் நொவயிவ்யுதெ ।

வஸவ்யுதாவஸ்யுதொ ஸ்யவ்யுதாஸு நொவயிவ்யுதெ ॥

யயா வஸவ்யுகம் வஸவ்யுதாவி வஸவ்யுதாஸு ஸ்காஸம்
 வம் ந உவயிவ்யுதெ ந வஸவ்யுதெ, வஸவ்யுதாஸு வஸவ்யுதாஸு ஸ்யவ்யுதாஸு
 ந உவயிவ்யுதெ ॥ ௩௨ ॥

கிணு—

௩௩. யயா ஸ்காஸயதெஸு க்யுதூம் நொகஸிம் ரவி? ।

செஷதூம் செஷதூ தயா க்யுதூம் ஸ்காஸயதி ஹாத ॥

யயா ஸ்காஸயதி கவஹாஸயதி வஸகம் க்யுதூம் நொகஸி ஹம் ரவி?

ஸவிதா ஸ்யிதூ, தயா தயக் கவ்யுதூதி ஸ்யாவராஹம் கிணுதூதி யுதூகம்
 செஷதூம் வஸகம் ஸ்யி ஸ்காஸயதி—கம்?— செஷதூ வரோதூ உதூயூம் ।

என்னும்வியவஹாரமானது அவித்யாமாத் திரவடிவமேதான் [வெறும் மயக்கம்மாத்
 திரந்தான்]. மற்று, அது [செய்கையும், அதுபவமும்] அப்பரமாத்மாவினிடத்து
 உண்மையாகவே இல்லை. ஆதலால்தான், இந்தமெய்யுணர்வுக்கொள்கையிலே நிலைத்து,
 ஞானத்திலே உறுதியாக நிற்பவராய், அவித்யையையும் அதன் வியவகாரங்களையும்
 அசட்டைசெய்துள்ள பரமஹம்ஸத் துறவிகட்குக் கர்மத்தில் அதிகாரமில்லையென
 ஆங்காங்குப் பகவானால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. (௩௩)

எதுபோல, செய்வதில்லை? பற்றப்படுவதில்லை? என்பதற்குத் திருஷ்டாந்தம்
 கூறுகிறார் :

௩௪. எல்லாவற்றிலுமுள்ள ஆகாசமானது நுண்மையினால் நுண்ணிய தன்
 மையை யுடையதாதலால் [சேறுமுதலியவற்றால்] கறைப்படுத்தப்படாதவாறுபோல,
 சரீரத்தில் எங்குமுள்ள ஆத்மா(எதனாலும்)கறைப்படுத்தப்படுவதில்லை.

ஆத்மா எல்லாவற்றையும் விளங்கச்செய்கின்றது.

மேலும், (விளங்கச்செய்யும்பொருளான ஆத்மாவானது விளங்கச்செய்யப்படும்பொருள்களின் தன்மைகளால் தாக்கப்படமாட்டாது என அருளிச்செய்கிறார்—ஆ.)

௩௫. ஓரே ஸூர்யன் இவ்வுலகத்தையெல்லாம் விளங்கச்செய்யுமாறுபோல,
 பாரத ! கேஷத்ரமுடையவன் கேஷத்ரத்தையெல்லாம் விளங்கச்செய்கிறான்.

அவ்யக்தம்முதலாக ஸ்தாவரம்சுருகவும், மஹாபூதங்கள் முதலாக உறுதியான
 தன்மைசுருகவும் (௩௬ - ௩௭, ௩௮) உள்ள கேஷத்ரங்களை ஒருவனுயிருந்தே விளங்கச்
 செய்கிறான்.—யார்? —கேஷத்ரத்தையுடையவன், பரமாத்மா என்பது பொருள்.—

நயிஷ்டாந் கரு சூக்தம் உபயாபெயுரவி ளவதி ரவிவச ஸவபுஷெத்ரேஷு
பக பாவ சூக்தா, கடுவெகஸு உதி || ௩௩ ||

ஸரீஷாப்யாபெயுரவஸம்ஹாராயுஃ சுயம் ஸ்ரோகம்—

௩௪. க்ஷேத்ருக்ஷேத்ருஜீயொரெவடி சுஹரம் ஜீராநவக்ஷுஷா |

வதிதபுக்ருதீரோக்ஷம் வ யெ விஹய-நாணி தெ வரடி ||

உதி ஸ்ரீஷமாஹாரதே ஸதவாஹஸ்யூரம் ஸம்ஹிதாயாம் வெவயாவி-
க்ஷாம் விஷுவவ-ணி ஸ்ரீஷ்மவஜீதாவம் உவநிஷ்ணு ஸ்ரஷ்ணவிஷாயாம்
யொமஸாஹே ஸ்ரீக்ருஷ்ணாஜி-நவம்வாஹே க்ஷேத்ருக்ஷேத்ருஜீயவ்லாம-
யொமா நா க்ருயொஹோதயூயம் ||

க்ஷேத்ருக்ஷேத்ருஜீயொம் யயாவ்யூரவ்யூகயொம் ஸாவம் யயாஹிபுகவ-
காரெண சுஹரடி உகரெகரவெவக்ஷணுவிஸெஷம் ஜீராநவக்ஷுஷா ஸாஸூ-
வாயெயாவபெஸஜிதிகடி சூக்தவ்யூரயகம் ஜீராநம் வக்ஷம், தெக ஜீராநவக்ஷுஷா,
வதி தபுக்ருதீரோக்ஷம் வ, வ-திதாமாம் வுக்ருதீம் கவிஷ்ணாவக்ஷணா கவ்யூதாவ்யூ,
கவ்யூரம் வ-திதவ்யூகெம் ரொக்ஷணடி ஸவாவமகம் வ யெ விஹம் விஜாநணி,
யாமதி மஹி தெ வரம் வரொக்தீகதீம் ஸ்ரஷ், க வ-கம் ரெஷடி சூக்ததெ
உக்யுயம் || ௩௪ ||

உதி ஸ்ரீஷ்மவஜீதாவஹே க்ருயொஹோதயூயம் ||

ஸூத்ரபதிநிஷ்டாந்தமானது இங்கு ஆத்மாவிற்கு இருவிதத்தாலும் பயன்படுவதாகின்
றது : (1) ஸூத்ரயன்போல, ஆத்மாவானது எல்லாக்கேத்ரங்களிலும் ஒன்றேதான் ;
(2) ஸூத்ரயன்போல, (ஒன்றிலும்) ஒட்டாததுமாம் என்க. (௩௩)

விஷயந்தைமுடித்தல்.

அத்தியாயம்முழுவதிலும் உபதேசித்த விஷயத்தை முடிக்கும்பொருட்டாய்
இச்சலோகம்(வருகின்றது) :

௩௫. எவர்கள் க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜீஞர்களது வேற்றுமையையும், பிரானிகளு
டைய பிரகிருதி விசுத்தியும், ஞானக்கண்ணிலே இவ்வாறு உணர்கிறார்களோ, அவர்
கள் பரம்பொருள் அடைகிறார்கள்.

ஸ்ரீமஸ்யாபாதத்திலே, வ்யாஸ ருருளிச்செய்த நூறுபிரக்கிரகந்த ஸம்ஹிதை
திலே. ப்ரீமயப்வத்திலே, ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக, ப்ரஹ்ம
வித்யையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணர்ஜி-ஹ ஸம்வாதத்திலே,
க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜீஞ விபாக யோகம் என்னும் பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

மீதே விசுத்துரைக்கப்பட்ட க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜீஞர்கட்கு ஒன்றற்கொன்றுள்ள
விவற்றுமையின்பேரத்ததை ஞானக்கண்ணினால் (அதாவது) காஸ்திரம் ஆசார்யன்
விவரணது உபதேசித்தால் உண்டானதாய் ஆத்மாவை உணர்த்தும் அறிவாகிய கண்
னினால், எவர்கள் க்ஷேத்ரகாட்டியபிரகாரம் அறிகிறார்களோ ; பிரானிகளது அவித்யை
பாகவ அவிபத்தமென்னும்பிரகிருதி இல்லாமற்போவதையும் அறிகிறார்களோ ; அவர்
கள் பரமாத்மஉண்மையான ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறார்கள், மீண்டும் உடம்பை எடுப்ப
தில்லை என்பது பொருள். (௩௫)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா பாஷ்யத்தில் பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

கூட வா—“எரம்பூரவரகந்தியொம் கெந்துகெந்துஜ்யொம் ஜமதூர-
ணகும், ந து ஸாம்பூநாதிவ ஸ்கந்தியொம்” உகெதுவயேடும் புகுதிஸ்கும்
மகணெஷு உ ஸம்ம் ஸம்ஸாரகாரணம் இதி உத்யு! கஷிநி மகணெ கயம்
ஸம்ம்? கெ வா மகணம்? கயம் வயுநி? மகணெஷுஸு ரோகணம் கயம் ஸூக?
பிசுஷு உ மகணம் வகுவ்யம், உகெதுவயேடும் உ ஸம்வாநி உவாஉ—

க. வரம் ஹியஃ புவக்ஷாநி ஜோநாநாம் ஜோநஹுத்யஃ ।

பதினான்காம் அத்தியாயம்: குணத்ரயவிபாகயோகம்.

உண்டாகும் பொருளெல்லாம் கேட்புத்ர கேட்புத்ரஜ்ஞார்களுடைய ஸம்பந்தத்தால் உண்டாகின்றன எனக் கூறப்பட்டது.—அது எப்படி? என்பது.—அதனை விளக்கும் பொருட்டு “முநிகளெல்லாம்” (கச - க) என்று தொடங்குகின்ற (இந்த) அப்தியாயம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது :

பிரபஞ்ச வரலாற்றை அறியவேண்டும்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுற்றார் :

419

ஊம் ஜூதம் யயோத்ய உவாஸித்ய—ஜூதஸாயநம் சுநாஷாய
வகெத்யகச—ஊவாஸெஸாயஸு வஸாயத்யம் உஜூதாவித்யம் சூமத்யம் பூராஜா
வக்யத்யம் | நக வஸித்யஸித்ய வஸாயத்யம், கெத்யஜூதாஸாயம் வஸாயத்ய-
வஸாயத்யம் தீதாஸாயத்யம் | வஸாயத்யம் சுயம் ஸூத்யத்யம் உவாஸெ | வஸாயத்யம்

“வாழ்” என்பதை “ஜாழ்” என ஒதுங்கிநிற்பதனோடு கூட்டுக. (ஞானமா
னது) முந்தின அத்தியாயங்களில் ஒருமுறைக்குப்பலமுறை கூறப்பட்டதாயினும்,
(அதனை நான்) மறுபடியும் கூறுவேன். அது மேலானது; பரம்பொருளைப்பற்றிய
தாதலின்.—அது யாது?—ஞானமென்பது. (அது) ஞானங்களெல்லாவற்றிலும் சிறந்
தது; சிறந்த பயனையுடையதாதலின். “ஞானங்களுள்” என்பது - பணிவுமுதலிய
தந்தை (கூ - எ, அ, கூ, க0) (குறிப்பது)இல்லை. மற்றென்னவெனின், யாகத்தை
யும் அதுபோன்ற அறியவேண்டிய விஷயங்களையும் பற்றிய (ஞானங்களைக் குறிப்பது)
என(க் கொள்க.) அவை மோகூத்திற்காவதில்லை; இதுவோ மோகூத்திற்காவது.
ஆகலால், கேட்போரது மனத்தில் நுசி பிறக்கும்பொருட்டு “மேலான” “சிறந்த”
என்னும் சொற்களால் (இதனைப்) புக்கின்றார். அந்த அறிவைப் பெற்றுத் துறவிக
ளாய்ச் சிந்திக்குந்தன்மையரெல்லாம் சிந்தத் தேகபந்தத்தினின்றும் விடுபடுதலென்
னுமபெயருடைய மேலான வித்தியை அடைந்துள்ளார்கள். (க)

அந்த வரித்தியானது தவறானது (முத்தியைத் தரும்) எனப்படுகின்றது :

2. (அயர்க்கா) இந்த ஞானத்தை அடைந்து எனது ஒற்றுமையைப் பெற்றுள்ளார்கள்; சிஞ்சுப்பிலும் பிறப்பதில்லை; பிரளயத்திலும் கலங்குவதில்லை.

(அவர்கள்) கீழ்க்குறிப்பிட்ட இந்த ஞானத்தை அடைந்து, அதாவது ஞானஸாதக லக்ஷணங்களை அடைந்ததும், பரமேஸ்வரனான எனது ஒற்றுமையை, என்வடிவமாதலைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஒற்றுமையென்பது - ஒப்புமையன்று; சேக்தரங்களுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் உபதேசத்தை தோசாஸ்திரத்தினுள் ஏற்றக்கொள்ள இயலாதாதலின். (இரண்டி பொருள்களும், ஒன்றற்கொன்று பேதமுள்ளவழி, இரண்டிற்கும் பொதுவாயுள்ள சிவதன்மைகளால் ஒப்புமை கூடும். பேதமில்லவழி, இரண்டும் ஒன்றும் என ஆகியேனாக.) இந்தப் பலவாதமானது (முத்தியாகிய முக்கியமான பயனைக் கூறுதலா

சுவி ஸ்ரஷ்டிகாநௌவி ந உவஜாயநௌ ந உத்ப்ஷுநௌ | ப்ரதயெ ஸ்ரஷ்டனௌவி
விதாஸகாநௌ ந வ்யூணி வ வ்யூயா ந ஸ்வபுநௌ, ந உவணி உத்யுயு: || 2 ||

கேதூக்ஷேதூஜ்ஜஸம்யொம: ஸம்ஷுஸம் ஸூககாரணஸு உத்யாஹ—
ந. 22 யொநிதேஹஜ்ஜஹ தவ்விநூல-ஃ டயாஜ்ஜஹஸு |

ஸம்ஸவஸூவ-ஃஸூதாநாஸு ததொ ஸவகி ஹாரத ||

22 ஸூஸூதா தேயா தாயா தீ-ம-ணாதிக்கா ப்ரக்யுதி: யொநி: ஸவபு-
ஸூதாநா-ஃ காரணஸு | ஸவபுகாயெபுஸு: சிஹதூசு காரணகூசு ஸூம்ஹண-
கூசு ஸூவிகாராணா, உஹசு ஸூஹ உதி யொநிரௌவ விஸிஷ்டதெ | தவ்விநூ
சிஹதி ஸ்ரஷ்டணி யொநள மஸ-ஃ ஸ்ரண-மஸுஜ்ஜந: வீஜம், ஸவபுஸூத-
காரணம் வீஜம், டயாதி நிக்ஷிவாதி கேதூக்ஷேதூ ஜ்ஜபுக்ஷித்யஸக்திபாந ஸம்ஸுஸு:
சுஹஸு-சுவிஷ்டிகாநிகேதூவாயிஸூநூவாந-விபாயி-ஃ கேதூஜ்ஜம் கேதூ-
ண ஸம்யொஜயாதி உத்யுயு: | ஸம்ஸவ: ஸபேதூதி: ஸவபுஸூதாநா-ஃ ஸ்ர-
ண-மஸுபுதூதிபாரண ததி: கஸூசு மஸுதிபாநாசு ஸவகி ஹாரத ||

னது, ஞானத்தைப்) புகழும்பொருட்டென்க. (அவர்கள்) படைப்புக்காலத்திலும்
உண்டாவதில்லை; பிரளயத்திலும், ப்ரஹ்மா அழியுங்காலத்திலுங்கூட கலங்குவ
தில்லை, கலக்கமடைவதில்லை, நிலைகுலைவதில்லை என்பது பொருள். (2)

பிரபஞ்சம் தோன்றிவீர்தல்.

கேதூத்ரகேதூத்ரஜ்ஞருடைய இத்தகைய கூட்டரவானது பொருள்கள் (எல்
லாம் உண்டாதற்குக்) காரணம் என அருளிச்செய்கிறார் :

ந. எனது கருப்பையானது பெரிய ப்ரஹ்மம்; அதுனுள் யான் கருத்தரிக்கின்
றேன்; பாரத! எல்லாப்பொருள்கட்கும் பிறப்பு அதனினின்றும் உண்டாகின்றது.

கருப்பையென்பது - எனக்குச் சொந்தமான என்னுடைய மாயை: முக்குண
வடிவமான பிரகிருதி: பொருள்களெல்லாவற்றிற்கும் காரணம். (காரணமான அது
தனது) கார்யங்களெல்லாவற்றினும் பெரியதாகலால் “பெரிய” எனவும், தனது வேறு
பாடுகட்குக் காரணமாதலாலும் அவற்றை ஒங்கிவளரச்செய்வதனாலும் “ப்ரஹ்மம்”
எனவும் கருப்பையே விசேஷிக்கப்படுகின்றது. இரண்டு சக்திகளை, கேதூத்ரம் கேதூத்ரஜ்
ஞன் என்னும் இரண்டுப் பிரகிருதிகளை உடைய ஈசுவரனாகிய யான் அந்தப் பெரிய
ப்ரஹ்மமாகிய கருப்பையினுள் கர்ப்பத்தை, கருவை, ஹிரண்யகர்ப்பன் உண்டா
தற்கு விதைகைய, பொருள்களெல்லாம் தோன்றுதற்குக்காரணமான வித்தை வைக்கி
ன்றேன்: அவித்யை, காமம், கர்மம் என்னும் உபாதிகளின் வடிவங்களைப் பின்பற்றி
யுள்ள [அவற்றின் வாஸநைகளோடு ஒட்டி ஒழுகுகின்ற] கேதூத்ரஜ்ஞனை கேதூத்ரத்
தோடு சேர்க்கின்றேன் என்பது (தேர்ந்த) பொருள். பாரத! அந்தக் கர்ப்பாதாரத்
தினின்றும் ஹிரண்யகர்ப்பன் பிறத்தல்மூலமாக எல்லாப்பொருள்களும் உண்டாதல்
அமைகின்றது. (வாஸநைகளோடு கூடி, நெல்முதலிய உணவு வடிவமாய்த் தன்னுள்
ஒடுங்கியுள்ள மகளை உடம்பொடு கூட்டுவித்தற்பொருட்டுக் கருப்பையினுள் தகப்பன்
ரேதனை விடுதல்மூலமாகக் கர்ப்பத்தை வைக்கிறான். அங்ஙனம் கருதிரண்டபின்
மாதல் முதலிய நிலைமைகள் உண்டாக, அந்தக் கர்ப்பாதாரத்தினின்றும் மகன் பிறக்
கின்றான். அதுபோல, அவித்யைமுதலியவற்றின் வாஸநைகளோடு கூடி, பிரளயகா
லத்திலே என்னிடத்தில் ஒடுங்கியுள்ள கேதூத்ரஜ்ஞனை, கிருஷ்டிசமயத்தில், அவன் அது

நாயாஸம்வவாஃ நிவ்யுணி உவ ஹெ உஹாவாஹொ, உஹாஹ ஸயே-தரள
சூஜாந-பு-அ-வள வொஹ-டு யஸ்ய ஸஃ; உஹாவாஹ-ஃ, ஹெ உஹாவாஹொ
ஹெஹெ ஸரீரொ ஹெஹிநம் ஹெஹவஹு சுவ்யய-சுவ்யயகம் உ உத்யு. 'சுநாதி-
கூபா' உத்யாதிஸூராகெந ||

நகா "ஹெஹி ந விபுதெ" உத்யு-த்யு | தசு, கய்யு உஹ, 'நிவ்யுணி'
உதி சுந்யா உபுதெ?

வரிஹுத்யு சுஸூரஹி: உவஸஹெந 'நிவ்யுணி உவ' உதி || ௫ ||

தத்யு ஸத்யாதிநாம் ஸத்யஹெஸ்யு வ தாவசு உகூண்யு உபுதெ—

சு. தத்யு ஸத்யு நகூ-அ-சுவாசு பூகாஸகஉநாஉய்யு |

ஸம்வஸம்ஹெந வ்யூதி ஜூநஸம்ஹெந வானவ ||

நகூ-அ-சுவாசு ஸூபிகணி: உவ பூகாஸக்யு சுநாஉயம் நிரூவபூவம்
ஸத்யு வ்யூதி | கய்யு? —ஸம்வஸஹெந "ஸவ் சுஹ்யு" உதி விஷயஹ-டு.

ஆதாரமாகக்கொண்டு தம்மைநிலைப்படுத்திக்கொள்கின்றன; ஆகவே, "கட்டுறுத்து
கின்றன" எனக் கூறப்படுகின்றது. அவை அழிவில்லாத தேகியை, தேகத்தையுடைய
வனை [உடம்பையே ஆத்மாவாகக் கொண்டவனை—ஆ.] தேகத்தில் இறுக்கிக்கட்டுகின்
றனபோலும். (ஒருபாத்திரத்திலுள்ள நீரானது தனக்கு உண்டாகும் அசைவென்
னும் விகாரத்தை, பிரதிபிம்பமயக்கத்தால் ஆகாசத்திலுள்ள ஸூர்யனுக்கு நிகழ்வது
போலக் காட்டுகின்றது; அதாவது, அசையும் ஜலமானது ஸூர்யனை அசைவது
போலத் தோற்றுவிக்கின்றது. அதுபோல, குணங்கள் தமக்கு உண்டாகும் விகாரங்
களை ஆத்மாவிற்கு நிகழ்வனபோலக் காட்டுகின்றன.—ம.) உஹாபாஹு - முழந்தா
ளளவு நீண்ட வலிய பெரிய கைகளுடையவன். (ஆத்மாவிற்கு) அழிவின்மையானது
"அநாதியாதலால்" (கஹ - நக) என்று தொடங்கும் சுலோகத்தினால் கூறப்பட்டது.

(ஆகேஷம்):—ஆயின், "தேகியானவன் கறைப்படுத்தப்படுவதில்லை" (கஹ -
நக) எனக் கூறப்பட்டது. அது இங்கே 'கட்டுறுத்துகின்றன' என எவ்வாறு
வேறுவிதமாகக் கூறப்படுகின்றது?

(ஸமாதாநம்):—"கட்டுறுத்துகின்றனபோலும்" எனப் போலும் என்னும்
சொல்லினால் (அதனை) யாம் பரிகரித்துள்ளோம். (௫)

குணங்களது இயல்பும், செய்கைகளும்.

இனி, ஸத்துவம்முதலியவற்றுள் ஸத்துவகுணத்திற்கே முதலில் லக்ஷணம்
கூறுகிறார்:

சு. அவற்றுள், ஸத்துவகுணம் மாசற்றதாதலால் துலக்கமானது, தொந்
தரையில்லாதது; பாவமற்றேனே! இன்பப்பற்றினால் (ஒருவனைக்) கட்டுகின்றது;
அறிவுப்பற்றினாலும் (அவனைக்) கட்டுகின்றது.

ஸத்துவகுணமானது பளிங்குக்கற்போல ஸ்வச்சமாயுள்ளதனால் துலக்கமாயுள்
ளது, தொந்தரையில்லாதது. (ஸத்துவம் ஸ்வச்சமானது, மறைப்பனவற்றை விலக்க
வல்லது. ஆதலால், துலக்கமானது-அறிவுப்பொருளைத் தோற்றுவிப்பது, தொந்தரை
யில்லாதது-ஸ்வச்சமாய் நின்று இன்பத்தை வெளிப்படுத்துவது. அது ஆத்மாவைக்)
கட்டுகின்றது.—எவ்விதத்தால்?—"யான் இன்பமுடையவன்" என்னும் ஸூகப்பற்

உய்ய ஸாவய்ய விஷயிணி சூத்திரி ஸாஸ்த்ரவாபாதிமெதெவ । “ஸெஷெவ ஸாவா ஜாக்ய” உதி ஸுஷேஷ ஸாவெவ ஸாஜக்ய । ஸெஷஷா கவிஷா । உ ஹி விஷயபஜே: விஷயிண: ஸவதி । உஜ்ஜாதி உ யுத்யுஷ் க்ஷேத்ரஸெஷுவ விஷய-யஸ்ய பஜே: உதி உதம் ஸவவகாசக: கவிஷ்யெவ ஸூகியபஜிஸு-குதயா விஷய-விஷயவிவெகக்ஷணயா க்ஷுபாத்தம-குதெ ஸாவெ ஸாஜயதி உவ, கஸம்ஸம் ஸகூ-ரீவ கஸோதி, கஸ-விதம் ஸ-விதரீவ । தயா ஜ்ஞாநஸஜெந உ, — ஜ்ஞாநரீதி ஸாவஸாமவயாச க்ஷேத்ரஸெஷுவ விஷயஸ்ய க்ஷண்காணஸ்ய பஜே: , ந. சூத்ய: ; சூத்யபஜிஷ் ஸஜ்ஞாந-வவதே: வய்ஞாந-வவதே: । ஸாவெ உவ ஜ்ஞாநாஹ ஸஜ: ஜீவஜ: । சநவ கவாவ ॥ சு ॥

எ. ரஜோ நாமாதூகம் விவி துஷ்ணா஽஽ஸஜ்ஜஸஜ்ஜவஃ ॥

தந்திவயூதி களகேய கஜ்வஜெந ஡ெஹிநஃ ॥

ரஜ: நாமாதூகம்—ரஜகாச நாம: ஜெனிகாஹிரிவ—விவி ஜாநீஹி துஷ்ணா஽஽ஸஜ்ஜஸஜ்ஜவா துஷ்ணா க்ஷுபாத்தம-குதே: , சூவஜ: ஸ்ராஸ்த்ர விஷயெ சிவஜ: ஸ்ரீதிஷ்ண: ஸாஸ்த்ரஜ: , துஷ்ணா஽஽ஸஜ்ஜயோ: ஸஜ-ஜ்ஜவம் துஷ்ணா஽஽ஸஜ்-

றினாம், விஷயமான இன்பத்தை விஷயமான ஆத்மாவின்னிடத்து ஒட்டுமொறுசெய்வத னுத்தான் என்க. “எனக்கே ஸாகம் பிறந்துள்ளது” என இன்பத்தால் பற்றுக் கொள்ளுதல் மயக்கந்தான். ஆதலால், இது அவித்யையாம். விஷயத்தின் தன்மையா னது விஷயிக்குவாராதன்றே. அன்றியும், ஆசைமுதலாக உறுதியான தன்மை ஈருக வுள்ளதெல்லாம்) க்ஷேத்ரமேயான விஷயத்தின் தன்மை எனப் பகவான் அருளிச் செய்துள்ளார். ஆகவே, (ஸ்வவகுணமானது ஆத்மாவை), தனது[ஆத்மாவினது]தன் மையினால்பற்றாய், விஷயவிஷயினைப் பகுத்தறியாமை யென்னும் அவித்யையினாலே சேய், தானவொது[ஆத்மா அல்லாத]இன்பத்திலே பற்றச்செய்கின்றதுபோலும்; பற் றில்லாததைப்பற்றுக்கொண்டதுபோலச் செய்கின்றது: இன்பமில்லாததை இன்பமு டையதேபோலச்செய்கின்றது. அவ்வண்ணமே, அறிவுப்பற்றினாலும்(ஆத்மாவை ஸத் தவகுணம் கட்டுகின்றது), அறிவென்பது-(இக்கே)இன்பத்தோடுஉடன்கூறப்பெற் றவையினும், க்ஷேத்ரமேயான விஷயமாகிய அகக்கரணத்தினது தன்மைதான்; ஆத்மா வினது தன்மையன்று; ஆத்மாவினது தன்மையாயின், பற்றும் பந்தமும் அமையாவா தலின். இன்பத்திற்போல, அறிவுமுதலியவற்றில் பற்றை ஆலோசித்துக்கொள்க. (இன்பத்தல் பற்று உண்டாவதுபோலவே, அறிவு செல்வம் முதலியவற்றிலும் பற்று உண்டாதல் சாக்கிக்கொள்க. இக்குக்கூறப்பட்ட இன்பமும், அறிவும் - விருத்தி ஸாகமும், விருத்திஞானமுமேயன்றி, ஸ்வரூபாகந்தமும், ஸ்வரூபஞானமு மல்ல எனக் காண்க.) (சு)

எ. ரஜோகுணத்தை ராகவடிவுள்ளதாக [காமவடிவுள்ளதாக] ஆசைக்கும் பற்றுக்கும் பிறப்பிடமாகத் தெரிந்துகொள் ; கௌத்தேய ! அது கர்மப்பற்றினால் தேகி யைக் கட்டுகின்றது.

ரஜோகுணமானது ராகமென்னும் வடிவுடையது. காவிக்ஷல் (ஆடைக்கு நிறங் கொடுப்பது)போல, ரஜானது ஆத்மாவிற்கு நிறங்கொடுப்பதனால், (அநாதம் விஷ யக்கஷி அவாவச்செய்வதனால், அதனை) ராகம் என்க. (ராகம் - காமம்.) ஆசை வென்பது - கிடையாத பொருளின்மேல் அவா. பற்று என்பது - கிடைத்தபொருளின் சேய் மனத்திற்குப் பிரியம் என்னும் ஒட்டு. கர்மப்பற்று - இம்மைமறுமைக்கான கர்

ஸரீரூபவ்யூதக் ரஜி நிவயூதி களனெய கசெவஸஜெந, ஐஷ்டாஐஷ்டாயெஷ்டா
கசெவஸ ஸாஜநம் ததூரதா கசெவஸஜி, தெந நிவயூதி ரஜி டெஹிநடி || ௭ ||

அ. தஜ்ஜஜ்ஜாநஜம் விவி ஜொஹநம் ஸவ-டெஹிநாடி |

புராடாயஸ்யுநிஜாவி: தந்நிவயூதி லாரத ||

தஜி துத்ய: ம-ண: சுஜ்ஜாநஜி சுஜ்ஜாநாசு ஜாதம் விவி, ஜொஹநம்
ஜொஹநாடி சுவிவெககரம் ஸவ-டெஹிநாம் ஸவெஷ்டா டெஹவதாடி | புரா-
டாயஸ்யுநிஜாவி: புராடிஸு குஸஸ்யம் உ நிஜா உ புராடாயஸ்யுநிஜா: தாவி:
புராடாயஸ்யுநிஜாவி: தசு தஜி நிவயூதி லாரத || ௮ ||

வ-ந: ம-ணாநாம் வுராவார: ஸாண்டெஷ்டம் உஷுதெ—

சு. ஸத்யம் ஸாவெ ஸாஜியதி ரஜி கசெ-ணி லாரத |

ஜ்ஜாநஜாவது து தஜி புராடி ஸாஜியத்யுத ||

ஸத்யம் ஸாவெ ஸாஜியதி ஸாண்டெஷ்டம், ரஜி கசெ-ணி ஜெ லாரத
'ஸாஜியதி' உதி சுநாவததுதெ ஜ்ஜாநம் ஸத்யத்யுதம் விவெகசு குவது குஜாடி
து தஜி ஜெஸுத குவரணாத்நா புராடி ஸாஜியதி உத— புராடி: புராடி-
கததுவாகரணடி || ௯ ||

மங்களில் பற்றுக்கொள்ளுதல், அவற்றில் அழுந்திக்கிடத்தல். அதனால் ரஜோகுண
மானது தேகியை, உடம்பொடுநிற்கும் ஆத்மாவைக் கட்டுகின்றது. [அகர்த்தா
வாகவே, தொழிற்படாதவனாகவே உள்ள ஆத்மாவை - " நான் செய்கிறேன் " என்
னும் அபிமானத்தால் செலுத்துகின்றது. —ஆ.] (௭)

அ. தமோகுணமோ, அஜ்ஞானத்தினின்றும் பிறப்பதாக, எல்லாத் தேகிகளையும்
மயக்குவதாகத் தெரிந்துகொள் ; பாரத ! அது அஜாக்ஈரதை, சோம்பல், உறக்கம்
என்றவற்றால் (தேகியைக்) கட்டுகின்றது.

மூன்றாவதான தமோகுணமானது (ஆவரணசக்தியாகிய) அஜ்ஞானத்தினின்றும்
பிறந்து எல்லாத் தேகிகளையும் மயக்குவது, மயக்கத்தைச் செய்வது, பகுத்தறிவின்
மையை உண்டாக்குவது. (௮)

மீண்டும், குணங்களது செய்கையைச் சுருக்கிக் கூறுகிறார் :

சு. பாரத ! ஸத்துவம் இன்பத்திலும், ரஜஸ் தொழிலிலும் பற்றச்செய்கின்றன ;
தமஸோ, (இவற்றிற்கு) எதிராக, அறிவை மறைத்து அஜாக்ஈரதையில் பற்றச்
செய்கின்றது.

ரஜஸ் தொழிலில் "பற்றச்செய்கின்றது" எனத் தொடரும். தமோகுணமானது
தனது ஆவரணவடிவத்தால், மறைக்குந்தன்மையினால் - ஸத்துவகுணத்தாலான
பகுத்தறிவை மறைத்து அஜாக்ஈரதையில் பற்றச்செய்கின்றது. அஜாக்ஈரதை -
செய்யவேண்டியன வந்தவழி, (அவற்றைச்) செய்யாமை. (௯)

உதும் காயும் கடிர் கூடும் உண்ணா உதி? உஷுதே—

கா. ரஜிஷுதாஸிவஞய வஸ்தும் லவதி லாரத |

ரஜிஷுதம் ததெஸுதவ ததஸுதம் ரஜிஷுதா ||

ரஜி: ததஸு உலாவஸி சஸிவஞய வஸ்தும் லவதி உதவதி வயுதே யடிர், தடிர் ஸுபாதிசு வஸ்தும் ஸுபாஸு ஜோதஸுவாடி ஸுபாஸுதே ஸு லாரத | ரஜோ மண்ணம் வஸ்தும் ததஸு வாவ உலாவஸி சஸிவஞய வயுதே யடிர், தடிர் கடிர் கடிர் ஸுபாதிசு ஸுபாஸு ஸுபாஸுதே | தடிர் வாவ ததெஸுபா மண்ணம் வஸ்தும் ரஜிஷு உலாவஸி சஸிவஞயவயுதே யடிர், தடிர் ஜோதாவரணாடி ஸுபாஸு ஸுபாஸுதே ||

யடிர் யோ மண்ணம் உதெருதி: பவதி, தடிர் தஸு கிம் விஸு உதி? உஷுதே—

கக. வவ-வாரெஷு-தெஸுதவஸுத ஸுபாஸு உவஜாயதே |

ஜோதம் யடிர் தடிர் விஸுத விவஸு வஸ்துதிசுத ||

வவ-வாரெஷு—சுதெருதி: உவஸுதவிவாரணம் ஸுபாஸுதெருதி, ஸவஸுதவிவாரணம், தெஸுத வஸுதவிவாரெஷு-சுதெருதி: ஸுபாஸுதெருதி:

குணங்கள் (தீழ்ச்சு) கூறிய செய்கைகளை எப்பொழுது செய்கின்றன? என்பது. - கூறுவோம்: (கி:—அவை தம் தம் செய்கைகளை ஒரேகாலத்து ஒருங்கே செய்கின்றனவா? அல்லது, வெவ்வேறு காலத்து மாறிமாறிச் செய்கின்றனவா? ஒரேகாலத்தாயின், ஒன்றற்கொன்று விவரமாகச் செய்கின்றனவா? அல்லது, ஒத்துச்செய்கின்றனவா?—விடை:—அவை தம் தம் செய்கைகளை வெவ்வேறுகாலத்து மாறிமாறிச் செய்கின்றன.—ஆ.)

க0. பாத! ஸத்துவம் ரஜினையும், தமனையும் கீழ்ப்படுத்தி எழுகின்றது; ரஜிஸ் ஸத்துவத்தையும், தமனையும் (கீழ்ப்படுத்தி எழுகின்றது); அவ்வாறே, தமஸ் ஸத்துவத்தையும், ரஜினையும் (கீழ்ப்படுத்தி எழுகின்றது).

எப்பொழுது ஸத்துவகுணமானது ரஜோகுணம் தமோகுணம் இரண்டினையும் கீழ்ப்படுத்தி ஒங்கி வளர்கின்றதோ, அப்பொழுது, தான் மேலிட்டு அறிவு, இன்பம் முதலிய தன்செய்கையைச் செய்கின்றது. அவ்வாறே, எப்பொழுது ரஜோகுணமானது ஸத்துவகுணம் தமோகுணம் இரண்டினையும் கீழ்ப்படுத்தி ஒங்கிவளர்கின்றதோ, அப்பொழுது, தன்செய்கையைச் செய்கின்றது. அவ்வண்ணமே, எப்பொழுது தமஸ்என்னும் குணமானது ஸத்துவகுணம் ரஜோகுணம் இரண்டினையும் கீழ்ப்படுத்தி ஒங்கிவளர்கின்றதோ, அப்பொழுது, அறிவை மறைத்தல் முதலிய தன்செய்கையைச் செய்கின்றது. (க0)

எப்பொழுது ஒங்கிவளர்ந்து என்பதை அறியும்வதும்.

எப்பொழுது எங்குணம் மேலிட்டுள்ளதோ, அப்பொழுது அதற்கு என்ன அடைபாடும்? என்பது.—கூறுவோம்:

கக. எப்பொழுது இச்சரித்தில் எல்லாவாய்க்களிலும் அறிவென்னும்பிரகாசம் உண்டாகின்றதோ, அப்பொழுது ஸத்துவம் ஒங்கியுள்ளது என அறியலாம்.

செய்முதலிய இத்திரியங்களெல்லாம் ஆத்மாவிற்கு அறியும்வழிகளாம். அந்த எல்லாவழிகளுக்கும் அகக்கரணம் கீழ்ப்பச்செல்லுதலானது, புத்தியிருத்தி யியாதித்தலானது - பிரகாசமென்பது, வினக்கமென்பது, துலக்கமென்பது. அதுவே

புக்காஸு: டெஹெ சவ்விநு ஸவபுலாரொஷு உவஜாயதெதி தடுவ ஜோநா யதா
 வ்வம் புக்காஸொ ஜோநாவு: உவஜாயதெ, ததா ஜோநபுக்காஸொ மிஜெந
 விஷாஸ விவருக் உஜுநுதம் ஸதூத ஐதி உத சவி || கக ||

ராஜஸ: உஜுநுதஸு உதம் விஜதூ—

கஉ. யொலு: புவருத்திராரஸு: கக-ணாஜஸவ்ஸுமொ |

ராஜஸெதாநி ஜாயஸெ விவருகெ ஸாதஷ-ஸ ||

யொலு: வரபுலாபிதூ, புவருத்தி: புவதக-ஸ ஸாரிதூயெஷா,
 சூரஸு:—கஸு?—கக-ணாட, சஸ: சுஸ-ஸஸ: ஹஷ-ரா-பிபுவருத்தி:
 ஸுமொ ஸவபுலாரிதூயெஷ-விஷயா தூஷா—ராஜஸி ம-ஸெ விவருகெ
 வந்தாநி விஜாநி ஜாயஸெ ஹெ ஸாதஷ-ஸ || கஉ ||

கக. சபுக்காஸொ-புவருத்திஸு புவாபொ ஹெ வ்வ வ |

தஉஸெதாநி ஜாயஸெ விவருகெ சுஸ-நதூ ||

சபுக்காஸு: சவிஸெக: சுதூஷு சபுபுவருத்திஸு புவருத்தூலாவ: ததூய-ஸ,
 புவாபொ ஹெ வ்வ வ ததூயெ-ஸ, சவிஸெக: க-ஸதா உதூய-ஸ | தஉஸி
 ம-ஸெ விவருகெ வந்தாநி விஜாநி ஜாயஸெ ஹெ சுஸ-நதூ || கக ||

ரோணபாரொணாவி யதூம பூபுயதெ, ததவி ஸஜார-மெத-ஸு
 ஸவ-ஸ மஸெஸெ உதி டு-ஸ-ஸு குஹ—

தான் - அறிவென்பது இவ்வாறாக, எப்பொழுது அறிவென்னும் வெளிச்சமானது
 இச்சரிதில் எல்லா இந்தரியங்களுள்ளும் உண்டாகின்றதோ, அப்பொழுது, அறி
 வுப்பிரகாசமாகிய குறியினால் “ஸத்துவகுணம் ஓங்கியுள்ளது” என அறியலாகும். ()

ரஜோகுணம் மேலிட்டிற்குமிடத்து இது அடையாளமாம்:—

கஉ. பரதநிற் சிறத்தோனே! ரஜஸ் ஓங்கியுள்ளவிடத்து உலோபம், முயற்சி,
 தொழில்களைச்செய்தல், ஓய்வின்மை, ஆசை இவை உண்டாகின்றன.

உலோபம்-பிறப்பொருளை வெளவக் கருதல். முயற்சி-பொதுவானப் பிரயத்தி
 னம்.செய்தல்.—எவற்றை?—காரியங்களை. ஓய்வின்மை-மகிழ்ச்சி, பற்றுமுதலியவற்றுள்
 புகுந்துசெல்லுதல். ஆசை-ஸாமான்னியமான எல்லாப்பொருள்களையும் பற்றியஆசை.
 ரஜோகுணம் மேலிட்டிருக்குங்கால், இவைகுறிகளாக உண்டாகின்றன[காணப்படுகின்
 றன]. (கஉ)

கக. குருநந்த! தமஸ் ஓங்கியுள்ளவிடத்து விளங்காமை, முயற்சியின்மை,
 தவறுதல், மயக்கம் இவை உண்டாகின்றன.

விளங்காமை.- பகுத்தறியின்மை. முயற்சியின்மை-முற்றும் ஊக்கமின்மை ;
 (இது) அந்த(ப் பகுத்தறியின்மையின்)காரியம், தவறுதலும், மயக்கமும் அதன்பகுத்
 தறியின்மையின்]காரியங்களாம். விவேகமின்மை - மயங்கியதன்மை என்றபடி. (கக)

குணங்களாலாதும் பிறவிக்கா.

இறப்புவழியாகவும் எந்தப்பயன் அடையப்படுகின்றதோ, அதெல்லாம் பற்
 றினாலும், ஆசையினாலும் வருவதாய் குணங்களாலாவதேதான் என உணர்த்தும்பொ
 ருட்டு அருளிச்செய்கிறார் :

கசு. யதா வஸ்தே ப்ரவ்ரஜே து ப்ரஹ்ம யாதீ டேஹஸூசு |

ததோதூஷவிதாஃ ஹோகாநு சரேநாநு ப்ரதீவஹுதே ||

கரு. ஈஜிவீ ப்ரஹ்ம மக்வா கரேஸந்தீஷு ஜாயதே |

தயா ப்ரதீகதூஷவிதே உபயோகிஷு ஜாயதே ||

யதா வஸ்தே ப்ரவ்ரஜே து உதூஷிதே து ப்ரஹ்ம ரீரணம் யாதீ ப்ரதீவஹுதே டேஹஸூசு சூத்ரா, ததா உதூஷவிதாஃ—ரீஹாபிதூஷவிதாஃ உதூஷகசு—ஹோகாநு சரேநாநு ரேஹவிதாஃ ப்ரதீவஹுதே ப்ராஹ்மாதீ உதூஷகசு || கசு ||

ஈஜிவீ ப்ரவ்ரஜே ப்ரஹ்ம ரீரணம் மக்வா ப்ராப்ய கரேஸந்தீஷு கரீபூ-
வதீயா—தேஷு ரீம—தேஷுஷு ஜாயதே தயா ததூஷவ ப்ரதீநஃ ஷூகஃ தூஷவி-
ப்ரவ்ரஜே உபயோகிஷு வஸ்தாபிதூஷவிதாஃ ஜாயதே || கரு ||

சுதீகதூஷகாபிதூஷவிதாஃ உதூஷகசு—

கசு. கரேஸந்தீஷு கரீபூவதீயா—தேஷுஷு ஜாயதே தயா ததூஷவ ப்ரதீநஃ ஷூகஃ தூஷவி-

ப்ரவ்ரஜே உபயோகிஷு வஸ்தாபிதூஷவிதாஃ ஜாயதே || கரு ||

கரேஸந்தீஷு கரீபூவதீயா—தேஷுஷு ஜாயதே தயா ததூஷவ ப்ரதீநஃ ஷூகஃ தூஷவி-
ப்ரவ்ரஜே உபயோகிஷு வஸ்தாபிதூஷவிதாஃ ஜாயதே || கரு ||

கசு. தேஹிதாஸவன், ஸத்துவம் மேலிட்டவழி சாதனை அடைந்தால், உயர்ந்த
வற்றை அறிந்தவருடைய மாசற்ற உலகங்களைச் சேர்க்குள்.

கரு. ஒருவன் ரஜோகுணத்தில் சாதனைப்பெற்று கர்மப்பற்றுள்ளவருள் பிறக்
கிறான். அவ்வன்னமே, தமோகுணத்தில் இறந்தவன் மயங்கியபிறவிகளுள் பிறக்கிறான்.

தேஹி—தேஹி. உயர்ந்தவற்றை—மஹத் முதலிய தத்துவங்களை. மாசற்ற உல
கங்களை—(ரஜஸ் தமஸ் உண்டாதலில்லாத ப்ராஹ்மணோகம் முதலியவற்றை.—ஆ.) (கசு)

ரஜோகுணம் மேலிட்டிருக்கும்பொழுது சாதனை அடைந்தால், கர்மப்பற்று
டைய மனிதர்களுள் பிறக்கிறான். அதுபோலவே. தமோகுணம் மேலிட்டிருக்கும்பொ
ழுது இறந்தவன் பசுமுதலிய அறிவிடாப் பிறவிகளில் பிறக்கிறான். (கரு)

சென்ற கலோகங்களில் கூறிய விஷயத்தையே சுருக்கிச் சொல்லுகிறார் :

கசு. கர்மவினையான கர்மத்திற்கு மாசற்ற ஸாத்விகப் பயன் என்கிறார்கள் ;
ரஜஸு—ரீகா துன்பம் பயன் ; தமஸுக்கு அறிவாமை பயன்.

ஸாத்விக கர்மத்திற்கு ஸாத்விகமேயான [ஸத்துவகுணத்தாலான] பரிசுத்த
மான [ரஜஸ் தமஸ் அழுக்கில்லாத] பயன் என்று ஆன்ரோக்ருதிகிறார்கள். ரஜஸ் என்
பதற்கு - ரஜஸகர்மம் என்று பொருள் ; (இப்)பிரகரணம் கர்மத்தைப்பற்றியதாத
லின். ரஜஸகர்மத்தின் பயனும் துன்பமேதான், ரஜஸமேதான் [ரஜோகுணத்தாலான
தேதான்] ; (சார்யமானது) உரணத்தை ஒத்துநிற்குமாதலின். தமஸுக்கு - தாமஸ
கர்மமான அதர்மத்திற்கு. (கசு)

மூணாநு னனதாநு யபொகூந் சுதீக்ய ஜீவநெவ சுதிக்ரஹி ராயொவா-
யிலகுதாந் தீநு நெஹி நெஹவஸுஜ்வாநு நெஹொததீஸீஜவகுதாந் ஜந-
புதூஜிராஹிநெஹி ஜந்நு உபுதூஜிரா ஹி ஹிவம் உ ஜந்நுபுதூஜிரா-
ஹிவாநி நெஹி ஜீவநெவ விஹிவம் ஸிவ விவாந் சுபுதூஜி சுபுதூஜெ, ஹவம் ஜீவா-
வ்ய சுயிமஹி உத்யுயி || ௨௦ ||

ஜீவநெவ மூணாந் சுதீக்ய சுபுதூஜி சுபுதூஜெ, உதி ப்ருஸ்தஸீஜம் ப்ருதி-
யஸ்ய, சுஜீவம உவாவ—

சுஜீவம உவாவ ||

௨௧. நெஹிநெஹி ஜீவநெவ மூணாநெதாநு சுதீதொ ஹவதி ப்ருஹொ |

கிராவாரி சுயம் நெஹொ தீநு மூணாநதிவத-தெ ||

நெஹி நெஹி ஜீவநெவ மூணாநு னனதாநு ஸ்ராவாந் சுதீ-
க்ய சுதிக்ரஹி ஹவதி ப்ருஹொ கிராவாரி சுயம் சுஸ்ய சுவாரி உதி கிராவாரி
சுயம் நெஹி உ ப்ருகாரண னனதாநு தீநு மூணாநு சுதிவத-தெ || ௨௧ ||

மூணாந் சுதீக்ய மகாநம் மூணாந் சுதீக்யாவாயம் உ சுஜீவம உவாவ
சுஸ்யிந் ஸ்ராவொ ப்ருஸ்தஸ்யாயி ப்ருதிவதம் ஹவாந் உவாவ யசு தாவசு “நெஹி
நெஹி ய-நெஹி மூணாந் சுதீக்ய ஹவதி” உதி தசு ஸ்ரணம்—

ஸ்ரீஹவாநு உவாவ ||

௨௨. ப்ருகாரணம் உ ப்ருவதூஜி உ ஜோஹநெவ உ வானுவ |

ந நெஹி ஸ்ராவொ மூணாந் சுதீக்ய ஹவதி ||

ஞானியான தேகியானவன் மாயையாகிய உபாதிவடிவங்களாய் உடம்பு உன்-
டாதற்கு வித்துக்களான கீழ்க்கூறிய இந்த முக்குணங்களையும் உயிர்வாழும்பொழு-
தேயே கடந்து, பிறப்பிறப்புமப்புத்தன்பங்களால் உயிர்வாழும்பொழுதேயே விடப்-
பட்டவனாய்ச் சாகாமையைப் பெறுகிறான் : இவ்வாறாக என்னிலையை அடைகின்றான்
என்றபடி. (௨௦)

விபேட்டவனுடைய அடையாளங்கள்.

உயிரோடிருக்குமளவிலேயே குணங்களைக் கடந்து சாகாமையைப் பெறுகிறான்
எனவே, வினாவிற்கு இடம் வாய்க்கப்பெற்று அர்ஜுனன் கூறலாயினன் :

அர்ஜுனன் சொல்லுவற்றான் :

௨௧. பிரபுவே ! இந்த முக்குணங்களையும் கடந்துகிற்பவன் என்ன அடையாளங்-
களுள்ளவனாகிறான் ? என்னொழுக்கமுடையவன் ? மேலும், எவ்வாறு இந்தமுக்குணங்-
களையும் கடந்துவிடுகிறான் ?

குணங்களைக் கடந்தவனது அடையாளத்தையும், குணங்களைக்கடந்தவனது
ற்கு வழியையும் இச்சுலோகத்தினுள் அர்ஜுனனால் கேட்கப்பட்ட பகவான் இரண்டு
வினாவிற்கும் மறுமொழி கூறலானார். முதலில், “குணங்களைக்கடந்தவன் என்ன
அடையாளங்களுள்ளவனாகிறான் ?” என்பது எதுவோ, அதனைக் கேட்பாயாக :

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுவற்றார் :

௨௨. பாண்டவ ! விளக்கமென, முயற்சியென, மயக்கமென வந்தவற்றை (அவன்)
வெறுப்பதில்லை ; போனவற்றை விரும்புவதில்லை.

புராணம் வ ஸங்காயகம், ப்ரவ்ரத்திம் வ ராஜிகாயகம், லோஹரெவ வ தரீ-
காயகம், உசுரேசாதி ந வெஷி ஸம்ப்ரவ்ரத்தாதி ஸஜ்யத்ஷயவாவெத உஜ்ஞாதாதி
“உரீ சாரீஸி ப்ரக்யமோ காதம், தெத கஹம் ரீஞயம்; தயா ராஜன் ப்ரவ்ரத்தி:
உரீ உஜ்ஞா டு-ஃவாதிசா, தெத கஹம் ராஜஸா ப்ரவ்ரத்தி: ப்ரவ்ரத்தி: ஸ்ர-
வாச; கஹம் உரீ வத்யுதெ யி ஸ்யம் ஸ்ர-வாவஸ்யாஸம்; தயா ஸாஜி-
கொ ம-ணம் ப்ரகாஸாதா ராம் விவெகிஸ்ய சுவாடியநி ஸம்வெத வ சூஸம்ஜயநி
ஸ்யாத” உதி சாதி தெஷி ஸவஜ்யத்யுதிசெவ | தக் வஸவம் ம-ணாத்கொ ந
தெஷி ஸம்ப்ரவ்ரத்தாதி யயா வ ஸாஜிகாதி: வ-ர-ஷம் ஸத்தாநிகாயபூணி சூதா-
ம் ப்ரத் ப்ரகாஸ்ய நிஷுத்தாதி காஷத், ந தயா ம-ணாத்கொ நிஷுத்தாதி
காஷத் உத்யுத்யம் | வ-தக் ந வரப்ரக்யகம் விஷ்ய | கிம் கஹி? — ஸ்ர-
ப்ர-ஷக்யாச சூத்யுதெவ வ-தக் கஷணம் | ந வ் ஸாஜிஷயம் தெஷம்
காஷாம் வ வரம் வஸ்யதி | ௨௨ ||

கய உதாரம் “ம-ணாத்கி: கிரவா:?” உத் ஸ்ரஸ்ய ப்ரதிவவக்யகூஹ-

௨௩. உதாரம் உதாரம்: ம-ணெயெ-ந ந விவாஸ்யதெ |

ம-ணா வத-ந் உதெவ யொவதீஷுதி நெஜதெ ||

வினக்கமென்பது - ஸத்துவத்தின்கார்யம். முயற்சியென்பது-ராஜனின் கார்யம்.
மயக்கமென்பது-தமனின்கார்யம். (இவையெல்லாம் ஒரோர் தனித்தனிப்) பொருளா-
கக் செவ்வீன புலப்பட்டவழி இவற்றை வெறுப்பதில்லை. மெய்யுணர்வில்லாமையினா-
லன்றோ “எனக்குத் தாமஸமான எண்ணம் உண்டாகியுள்ளது, அதனால் நான் மயங்கி-
யுள்ளேன்; அவ்வாறே, எனக்கு ராஜஸமான முயற்சி துன்பவடிவமாய் உண்டாகியுள்-
ளது, அத்தராஜனினால் நான் அசைக்கப்பெற்று தன்நிலையினின்றும் தவறியுள்ளேன்; தன்-
நிலையினின்றும் இத்தத்தவறுதல் எதுவோ, (அது) எனக்குத்தொல்லையாயிருக்கின்-
றது; அவ்வண்ணமே, பிரகாசவடிவமான ஸாத்விக்குணமானது என்னைப் பகுத்தறிவு-
டையவனாகச் செய்வதோடு இன்பத்தையும் பற்றச்செய்வதாய்க் கட்டுறுத்துகின்றது”
என்றருவன்! அவற்றை வெறுக்கென. ஆகவே, குணங்களைக் கடந்தவன் வந்தவற்றை
இவ்வாறு வெறுப்பதில்லை. அன்றியும், ஸாத்விக்கன் [ஸத்துவகுணமுள்ளவன்] முத-
லான புருஷன், ஸத்துவகுணம் முதலியவற்றின் கார்யங்களாய் ஆத்மாவிற்குக் காட்டி-
யவற்றைவற்றை விரும்புமாறுபோல, குணங்களைக் கடந்தவன் போனவற்றை விரும்பு-
வதில்லை என்பதுபொருள்.—இந்த அடையாளம் பிரர்க்குத் தெரிவதன்று. மற்றென்-
னவனின்.—தனக்குத் தெரியுமாதலால் தனக்காகத்தான் இவ்வடையாள மென்க.
தன்னைப்பற்றிய வெறுப்பையாயினும், விரும்பையாயினும் பிரகருவன் தெரியமாட்-
டானன்றோ [ஒருவனிடத்தான் வெறுப்புந் துன்பங்களை வேருருவன் உணரமுடியா-
தன்றோ]. (௨௨)

வபேட்டவகுடைய வாழ்க்கையின் நடக்கை.

இனி இப்பொழுது “குணங்களைக் கடந்தவன் என்ன ஒழுக்கமுடையவன்?”
என்றும்கிதிற்கு மறுமொழி அருளிச்செய்திருர் :

௨௪. எவன் உதாரிசென்போல விற்றிருப்பவனாய்க் குணங்களால் அசைக்கப்-
பெறுவதில்லையோ, எவன் “குணங்கள் செய்கின்றன” என்றே உறுதியாககிற்கின்-
ருவோ, அசைவதில்லையோ, (அவன் குணங்களைக் கடந்தவன்).

உதாஸீநவஸ யயா உதாஸீநம் ந கஸ்யஸிஸ வக்ஷம் ஹஸ்தெ, தயா சுயம்
 மஹாநாதிக்ஷாவாயோமெபு ஸ்மிதஃ சூவீநஃ சூதூவிக்ஷ மஹெணஃ யஃ ஸம்-
 த்யாஸீ ந விவாஸ்யுதெ விவெகஸ்யுநாவஸ்யாதஃ | ததெதஸ ஸ்மடிகரொதி—
 மஹாநாஃ காயுகுரணவிஷயாகாரொண பரிணகாஃ சுமெந்யாகூவ்யுந வத-ஃஸ்தெ
 ஹதி யஃ சுவதிஷ்ஹி—ஹதொஹஸ்தஹயாஸ வாரெஸ்யவதெயொமஃ— ‘யஃ சும-
 திஷ்ஹி’ ஹதி வா வாஹாஸ்ய—ந ஹஸ்தெ ந ஹதி, ஸ்யா-ஹவாவஸ்ய வாவ ஹதி
 ஹத்யுபுஃ || ௨௩ ||

கிம்வ—

௨௪. ஸஹோஸிவஸம்ஸஃ ஸ்ஹஸ்யஃ ஸஹொஷாஸ்யுகாஸ்தம் |

தஹுஹியாஹியொயீரஃ தஹுநிதாதுஸம்ஸூதஃ ||

ஸஹோஸிவஸம்ஸஃ ஸஹெ ஹஃஸம்ஸஹெ யஸ்ய ஸஃ ஸஹஹஃஸம்ஸஃ,
 ஸ்ஹஸ்யஃ ஸ்யாதூமி ஸ்மிதஃ ஸ்ஹஸ்தஃ, ஸஹிமி ஹொஷாஸ்யுகாஸ்தம்நாமி யஸ்ய ஸஃ
 ஸஹொஷாஸ்யுகாஸ்தம், தஹுஹியாஹியஃ ஹியம் வ சுஹியம் வ தஹெ
 ஸஹெ யஸ்ய ஸஃ சுயம் தஹுஹியாஹியஃ, யீரஃ யீரஹ, தஹுநிதாதுஸம்-
 ஸூதஃ நிதா வ சூதூஸம்ஸூதஹி நிதாதுஸம்ஸூதஃ, தஹெ நிதாதுஸம்-
 ஸூதஃ யஸ்ய யதஃ ஸஃ தஹுநிதாதுஸம்ஸூதஃ || ௨௪ ||

உதாஸீநன் [உபேகையுள்ளவன்] என்பான் ஒருவனது பக்கத்தையும் சாரா
 தவாறுபோல, ஆத்மாவை அறியும்துறவியான இவன், குணங்களைக் கடந்தவனாதற்கு
 ஸாதநமான வழியிலே [மெய்யுணர்விலே] நிலைத்து வீற்றிருப்பவனாய் விவேகப்பார்வை
 யான நிலையினின்றும் குணங்களால் அசைக்கப்படுவதில்லை. அந்த இதனை விளக்கு
 கிறார் :—உடம்பு, இந்திரியங்கள், இந்திரியவிஷயங்கள் என்றவற்றின் வடிவங்களாய்
 வேறுபட்டுநிற்கும் குணங்கள் (தம்முள்) ஒன்றிலொன்று தொழிற்படுகின்றன எனக்
 கொண்டு உறைத்துநிற்கிறான், அசைவதில்லை, தன்னிலையிலுள்ளவனாகவே இருக்கிறான்
 என்பது (தேர்ந்த) பொருள்.—‘சுவதிஷ்ஹி’ என்பதை - சுலோகம் இடர்ப்படுதலஞ்சி
 பரஸ்மைபதத்தில் வழங்கலாயிற்று.—“அநுஷ்டிக்கிறான்” என்றும் வேறொர் பாடம்.
 (இங்கே, அநுஷ்டாநமென்பது - மெய்யறிவினால் தள்ளுண்டுபோன போலிக்கர்மத்
 தை யென்க. உதாஸீந திருஷ்டாந்தமானது - ஆத்மாவை அறிபவன் “ஆத்மா நிர்
 விகாரி” என்னும்அறிவினால் தன்னைக் கர்மங்கட்குக் கர்த்தாவாகக் கொள்ளாது,
 தான் தொழிற்படுதலின்றி நிற்கும் தனிநிலையை விளக்குகின்றது.—ஆ.) (௨௩)

அன்றியும்,

௨௪. (இவன்) இன்பதுன்பங்களை ஸமமாகக்கொண்டவன் : தன்னிடத்து வாழ்
 பவன் : மண்ணாங்கட்டி, கல், தங்கம்இவற்றை ஸமமாகக்கொண்டவன் : வேண்டியவை
 யும், வேண்டாததையும் ஸமமாகக்கொண்டவன் : ஞானமுள்ளவன் : இகழ்ச்சியையும்
 தற்புகழ்ச்சியையும் ஸமமாகக்கொண்டவன்.

இந்த யத்யானவன் தன்னிடத்து வாழ்பவன், ஆத்மாவின்விடத்து நிற்பவனாய்த்
 தெளிந்துள்ளவன் [தன்னிலையினின்றும் தவறாது அனிகாரியாயிருப்பவன்.—ஆ.] (௨௪)

சுயம்நா “கயம் உ தீந் மண்ணாந் சுதிவகட்கெ ?” உத்யஸ்ய ப்ரஹ்மஸ்ய
புத்ரவதம் சூஹ—

உசு. 20. வ யொ2வ்விவாரெண ஹத்யொமெந வெவதெ |

வ மண்ணாந் வஉதீதெதுதாந் ப்ரஹ்மலுயாய கப்தெ ||

20. வ ஂரஹ்மஸ்ய நாராயணம் ஸவபுத்கஹ்மயாஸ்திரகம் யொ யதி: கதீபு
வா சுவ்விவாரெண ந கதாலிக யொ வ்விவாதி: ஹத்யொமெ— ஹகம் ஹதி:
வெவ யொமெ— தெந விவெகவிஜ்ஞாநாத்கெந ஹத்யொமெந— ஸ ஹி ஹதி-
யொமெ ஹவதகம் ப்ரஹ்மஸ்யாநிஜா ஹதி— வெவதெ, வ: மண்ணாந் வஉ-
தீது வாதாந் யொதூந் ப்ரஹ்மலுயாய, ஹகம் ஹயி: ப்ரஹ்மலுயாய
ப்ரஹ்மவநாய நோக்யாய கப்தெ ஸத்யொ ஹதி உத்யபு: || உசு ||

கூத வாகதிதி? உப்தெ—

உஎ. ப்ரஹ்மணா ஹி ப்ரதிஷ்டா2ஹ்ட் சத்யஸ்யாஸ்யவஸ்ய வ |

ஸாஸ்தவஸ்ய வ ய22வஸ்ய வஸ்வவெஸ்யகாணிகவஸ்ய வ ||

உதி ஸ்ரீ2ஹாலாரதெ ஸதவாஹஸ்யாஂ ஸஹிதாயாஂ வெவயாவி-
க்யாஂ ஸ்ரீ2வவஂணி ஸ்ரீ2ஹ்வதிதாஸம் உபநிஷத்ய ப்ரஹ்மவிஷ்ணாயாஂ யொம-

இனி, “முக்குணங்களையும் எப்படிக் கடந்துவிடுகிறான்?” என்னும் இவ்வினா
யிற்கு மறுமொழி அருளிச்செய்கிறார் :

உசு. மேலும், எவன் பிறழாதபக்தியோகத்தினால் என்னைத்தொழுகின்றானோ,
அவன் இக்குணங்களைச் செவ்வனே கடந்து, ப்ரஹ்மமாயிருத்தற்குத் தக்கவனாகிறான்.

எந்தத் துறையினையானவன், அல்லது கர்மியானவன் எல்லாப்பிராணிகளுடைய
ஹிருதயத்தினுள் தங்கியுள்ள நாராயணனாகிய ஈசுவரனான என்னை, பிறழாத பக்தி
யோகத்தினால், ஒருகாலும் தவறாத பக்தியென்னும் யோகத்தினால், பகுத்தறியும்
உணர்வாகிய பக்தியோகத்தினால் தொழுகின்றானோ, அவன் கீழ்க்கூறிய இக்குணங்
களை நன்றாகக் கடந்து, ப்ரஹ்மமாயிருத்தற்குத் தகுந்தவனாகிறான், மோக்ஷத்தை
யடைய உரியவனாகிறான். அந்தப்பக்தியோகமானது பகவானது அநுக்கிரகமென்னும்
அருளினாலன்றோ உண்டாவதாயுள்ளது. (பக்தியோகமென்பது - பரமப்பிரேமையா
கிய பேரன்புமென்னும்யோகம். பக்தியோகத்தால் பகவானைத் தொழுதலென்பது -
வெளியே சித்தத்தையிடாது, எப்பொழுதும் பகவானை இடையிடாது தியானித்தல்.
பகவானுடைய அநுக்கிரகத்தால் மெய்யுணர்வு பிறக்கின்றது ; பிறக்கவே, ஞானி உயி
ரோடிருக்கும் பொழுதேயே மோக்ஷத்தை அடைந்துவிடுகிறான்.—ஆ.) (உசு)

ஆத்மா ஒன்றுதான்.

இது [ஞானி ப்ரஹ்மமேதான் என்பது] எதனால்? என்பது.—கூறுவோம் :

உஎ. ஏனெனில், யான் இறவாததாய் வேறுபாடில்லாதாய் சாசுவதமான தரும
மும் தவறாத இன்பமுமான ப்ரஹ்மத்திற்கு இருப்பிடம்.

ஸ்ரீமஹாபாரதத்திலே, வ்யாஸரகுளிச்செய்த நூறுயிரக்கிரத்தஸம்ஹிதையிலே,
பிஷ்மபர்வத்திலே, ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக, ப்ரஹ்மவீத்யை

கரணபடிஷு சவுயவஸு வ வ்யாஹிதஸு | கினு— ஸாஸ்தவஸு வ நித்யஸு
 யஜ்ஞஸு ஜோகநிஷாமக்ஷணஸு வஸுவஸு கஜ்ஞநித்யஸு வெண்காணிகஸு வாகா-
 னநியதஸு வ, 'வ்ருகிஷா கஹழ' உகி க.குவதப்தெ || ௨௭ ||

உகி ஸ்ரீஜீமவதீதாஹாஷெ வதகடிஸொட்யாயஃ ||

திற்கு)? —சாகுந்தன்மையில்லதாய் விகாரமில்லாததற்கு. மேலும், ஞானநிஷ்டை
 என்னும் ஸநாதந தருமத்திற்கும், அதனினின்று பிறப்பதாய்த் தவறாது அமைகின்ற
 ஆநந்தத்திற்கும் “யான் இருப்பிடம்” எனத் தொடர்கின்றது. (௨௭)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்தில் பதினான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

வண்ணோ2யூராய் வாராஷோகூயோம் ||

யஷோகூ ஶ்யோம் பூரணிமா கரீஷமம், ஜூரிமா வ ஜூரமவழ், சுக்ரீ
மத்தோமேத ஜாம் யே ஸேவனே தெ 33 பூரணாசு ஜூரமபூரவிக்ரெண
மண்ணாத் தாரீகோஷம் மஹி கிரீ வத்யுக்ரூத் தத் தீவெலாஷிக் விஜாமன
வத் | சுக்ரீ மவவாஷ சுக்ரீ-மேத சுபூஷிவி க்ரூத் தத் விவக்ஷாம் உவாவ
'உத்யுக்ரூத்' உத்யாஷி ||

சுக்ரீ தாவச வுக்ஷாநுவககல்தபா வெராஅயெ தாரீ ஸம்ஸாரஸு-
நாவம் வணயுகி விரத்யு ம் ஸம்ஸாராசு மவவத்யுஜூமே சுயிகாரம், ம
கூயெஷிக் ||

ஸ்ரீமவவாநு உவாவ ||

க. உத்யுக்ரூத்மவஸூராவ் சுஸூஸம் பூரணாஷய்ய ||

மஹாஸி யய்ய வணாத் யய்ய வெடி வ வெடிவிசு ||

பதினைத்தாம் அத்தியாயம்: புருஷோத்தமயோகம்.
ஸம்ஸாரவிருக்டம்.

பிரானிகளது கர்மத்தின் பயனும், நூனிகளது நூனத்தின் பயனும் என்
னைச் சார்ந்துகிற்பனவாதலால், எவர்கள் என்னைப் பத்தியோகத்தால் தொழுகிறார்
கனோ, அவர்கள் எனது அதுக்கிரகத்தினால் நூனத்தையடைதல்வழியாகக் குணங்
களைக் கடந்தவராய் மோஷத்தைப் பெறுகிறார்கள். ஆத்மாவினுடைய உண்மையையே
கேராக அறிகிறவர்களைப்பற்றிக் கூறவும்வேண்டுமோ? என்க. ஆகவே, பகவான்,
அஞ்ஞானனால் மீனவப்பட்டாததாயினும் [அவன் கேட்காமலிருந்தாலும்] ஆத்மாவி
னது உண்மையை விவரிக்கக்கூடியவராய் "சந்தஸ்கன் எதற்கு" (கரு-க) என்பது
முதலியவற்றை அருளிச்செய்யலானார் :

இனி முதலில், விருக்டமாக உருவகஞ்செய்து [நூனமென்னும் கோடரியினால்
வெட்டக்கூடியதாதலால், மரமாக சூபகாஸங்காரப்படுத்தி], வைராக்கியம் பிறக்கும்
பொருட்டு ஸம்ஸாரம் இன்னதென்பதை விசித்தாரக்கொருர்; ஏனெனில்,—பகவானு
டைய உண்மையை அறிவதிலே - ஸம்ஸாரத்தினின்றும் ஆகாசநிகையவனுக்கு அதி
காரியமன்றி மந்தையோனுக்கு இல்லை என்று.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுவற்றார் :

க. சந்தஸ்கன் எதற்கு இவர்களோ, (அத்த) அர்வத்தத்தை - மேலே வேரும்,
நிலே கிளகரும்உடையதாக, அழிவற்றதாகக் கூறுகிறார்கள். எவன் அதனை அறி
கொடு, அவன் வேதங்களை அறிபவன்.

உ. சுயஸ்வரூபம் ப்ரவ்ருதாஹ்வஸ்ய ஸாவாம்

மூணப்ரவ்ருகா விஷயப்ரவாதாம் |

சுயஸ்வ உதிவாந்யநாவஸ்ததாநி

கரூபநாவஸீநி உநவஷ்யுதொகெ ||

சுயம் கருஷ்யாஹ்வொ யாவச ஸாவாஸ்ய, உஜ்யம் உ யாவச ப்ரஹ்மணம் விஸ்வஸ்யொ யாஸி உதெத்யதஹம் யயாகரீத யயாஸ்யுதம் ஜ்ஞாமகரீதமதாநி, தவஸ்ய வ்ருக்ஷஸ்ய ஸாவா உவ ஸாவாம் ப்ரவ்ருதாம் ப்ரமதாம், மூணப்ரவ்ருகாம் மூ-
டுணம் ஸத்வாஜஸ்தொஹிம் ப்ரவ்ருகாம் ஸ்ருதீக்ஷதாம் உவாஹாநவகுடுகெம், விஷ-
யப்ரவாதாம் விஷயம் ஸஸ்பாஹ்யம் ப்ரவாதா உவ றெஹாஹிகரீதமதெஸ்யம் ஸாவாஸ்யம்
கங்காஸீவஸ்தீவ, தெத விஷயப்ரவாதாம் ஸாவாம் | ஸஸஸாரவ்ருக்ஷஸ்ய வரம்
கருத்ய உவாஹாமகாரணம் வடுவப்யு உத்யு | சுய உஹாம் கரீதமதஜநிதராம-
தெஷாஹிவாஸதாம் கருதாமீவ யரீதாயரீதப்ரவ்ருதீகாரணாநி சுவாஹாஸதாம்
தாநி சுயஸ்வ—றெவாஹ்யெஷ்யா—உதிவாநி சுநாவஸ்ததாநி சுநவப்ரவிஷ்நாநி
கரூபநாவஸீநி கரீத யரீதாயரீதக்ஷணம் சுநாவஸம் வஸ்தாஹ்வாம், யெஷாய்
உஜ்யுதிஸ்ய சுநவ உஜ்யவதி, தாநி கரூபநாவஸீநி உநவஷ்யுதொகெ விஸெஷகம் |
சுத்ரு ஹி கருஷ்யாணாம் கரீதாயிகாரம் ப்ரவாஸி || உ ||

உ. அதனுடைய கொப்புக்கள் கீழேயும் மேலேயும் பரவியுள்ளன: குணங்க
ளால் ஒங்கிவளர்ந்திருக்கின்றன: விஷயங்களாகிய தளிர்களை யுடையன. கீழேயும் மறு
ஷ்ய உலகிலே, வேர்கள் கர்மத்தை விளைப்பனவாய்த் தொடர்ச்சியாக விரிந்துள்ளன.

(கீழ் என்பது - மத்யமனான மனுஷ்யன் முதலாக அதமமான ஸ்தாவரம்சுருக
வுள்ளது. மேல் என்பது - அந்தமத்யமனான மனுஷ்யன் முதலாக உத்தமனான ப்ர
ஹ்மாசுருகவுள்ளது.) மனுஷ்யன் முதல் ஸ்தாவரம்வரையிலும், (அந்தமனுஷ்யன்
முதல்) ப்ரபஞ்சத்தைப் படைக்கும் ப்ரஹ்மாவின் இருப்பிடம் என்றிதுவரையி
லும் கர்மத்திற்குத் தக்கவாறு, ஞானத்திற்குத் தக்கவாறு கர்மத்தின்பயனாகவும்
ஞானத்தின் பயனாகவும் (எந்தப் பிறவிகள் உள்ளனவோ, அவை) அந்தமரத்தின்
கிளைகள் போல விரிந்துள்ளன; முதற்காரணமான ஸத்துவம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும்
குணங்களால் ஸ்தூலமாகிப் பருத்துள்ளன. ஓசைமுதலிய விஷயங்கள் கர்மத்தின்
பயனான உடம்புமுதலிய கிளைகளினின்றும் தளிர்களை போல முளைக்கொள்ளுகின்றன
போலும்; ஆகவே, விஷயங்கள் கிளைகளின் தளிர்களென்க.—ஸம்ஸாரவீருக்ஷத்தி
ற்கு முதற்காரணமான ஆணிவேர் முன்னர்க் கூறப்பட்டது. இனி இப்பொழுது, கர்மத்
தின்பயனானவையாய் விருப்புவெறுப்புமுதலியவற்றைப்பற்றிய வாஸநைகள்
நல்வினை தீவினைகளிற் செல்லுதற்குக் காரணமாய் இடையிப்பக்கத்தில் வெடிக்கும்
வேர்கள் போலக் கூறப்படுகின்றன). தேவர்முதலானோர்களை நோக்கக் கீழேயு
ள்ள மனுஷ்ய உலகிலே, அந்தவேர்கள் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்ந்து விரிந்துள்ளன,
ஒன்றிலொன்று புருந்துகிடக்கின்றன. நல்வினை தீவினையாகிய கர்மமானது எவை
உண்டாதலை ஒட்டி நிகழ்கின்றதோ, அந்தவேர்கள் மனுஷ்யலோகத்திலே, மனிதசரீ
ரத்திலே கர்மத்தைப் பின்பு விசேஷமாக விளைக்கின்றன; ஏனெனில், மனுஷ்யர்களுக்
குக் கர்மத்திலே அதிகாரம் இங்கே அமைந்துள்ளது. (உ)

442

“யசு மகூந மிவதடுகெ ” உத்யு-தூபுநத-ஸவபூ ஹி மதி: சூமத்யு-
னா, ஸம்பொமா: விபு-யொநானா: உதி பூவிபிபு | கயபு உவ்யுதெ “தசு யாதி
மதாநா-நாஹி மிவதூதி” உதி? ஸுண-ததூ காரண-
எ.

உமெவொமொ ஜீவமொகெ ஜீவலுதஹநாதந: |

உமஷுஷாநீத்ரியாணி பூசுதிஸூநி கஷ-உதி ||

உமெவ வரதா-தூ: நாராயணஸு, சம்ஸ: ஹம் சவயவ: வாகமெஸ:
உதி சுநயூநா, ஜீவமொகெ ஸம்ஸாரெ ஜீவலுத: சுதூ ஹதூ உதி
பூவிபி: ஸநாதந: விரதந: ; யயா ஜஸ-ருயபு: ஸ-ருயபூம்: ஜவநிதி-
வாயெ ஸ-ருயபுமெவ மகூந ததெந மிவதடுகெ ; யயாவா வடாடி-
வாபி-வரிஸ்தொ வடாடி-காஸ: சூகாஸாம்: ஸவ வடாடி-திதி-
வாயெ சூகாஸம்
பூவ்யு ம மிவதடுகெ ; உத்யுவு | சு: உவவதூ உதூ ‘யதூந ம மிவ-
தடுகெ’ உதி ||

உபாதீஸுஸ் ஜீவன் பரம்பொருளினுடைய அம்சம்போலும்.

“எதனை அடைந்து திரும்பிவருவதில்லையோ” (கரு - சு) எனக் கூறப்பட்டது. ஆயின், போக்குஎன்பதெல்லாம் வரவை முடிவாகக்கொண்டதன்றோ ; சேர்க்கைகள் பிரிவுகளை முடிவாகவுடையவை என்பது (யாவாக்கும்) தெரிந்திருக்கின்றது. “அந்தஇடத்தைச் சென்றவர்கட்குத் திரும்பிவருவதில்லை” என எப்படிக் கூறப்படுகின்றது? — அதில் காரணத்தைக் கேட்பாயாக :

எ. என்னுடையதேயான அம்சமானது ஜீவர்களுடைய உலகில் ஜீவனாகி எப்பொழுதுமுள்ளது ; மனத்தை ஆளுவதாகக்கொண்டவையாய், பிரகிருதியில் தங்கி நிற்கும் இந்திரியங்களை இழுக்கின்றது.

அம்சம், பாகம், அவயவம் [உறுப்பு], ஏகதேசம் என்பன - வெவ்வேறு பொருளில்லாதவை [ஒரேபொருளுள்ளவை]. பரமாத்மாவான நாராயணனாகிய என்னுடையதேயான அம்சமானது ஸம்ஸாரத்திலே தொன்றுதொட்டுவரும் ஜீவனாகியுள்ளது, கர்த்தா[செய்பவன்] போக்தா[அதுபயிப்பவன்] என (உடம்புதோறும்) அமைந்துள்ளது. எப்படி நீரில் பிரதிபலித்த ஸூர்யனான ஸூர்யாம்சமானது, (உண்மை)ஸூர்யனுடைய அம்சமானது நீராகிய காரணம் போனவழி ஸூர்யனையே சென்று அவனிடத்தினின்றும் திரும்பிவருவதில்லையோ ; அல்லது, எப்படி குடம்முதலியஉபாதிகளால் வரையறுக்கப்பட்டதான குடம்முதலியவற்றின் ஆகாசமானது ஆகாசத்தின் அம்சமாய் நின்று, குடம்முதலியகாரணம் போனவழி, ஆகாசத்தை அடைந்து திரும்பிவருவதில்லையோ ; அப்படிப்போல. (1. நீரில் பிரதிபலிக்கும் ஸூர்யங்கள் வீண்ணிலுள்ள ஸூர்யனது அம்சங்கள். நீரில்லாமற்போனவழி, அவை ஸூர்யனைச் சென்று அவனிடத்தினின்றும் மீண்டும் திரும்பிவருவதில்லை ; அதாவது, அவை அந்தஸூர்யனாகவே இருக்கின்றன. 2. குடம்முதலியவற்றின் ஆகாசங்கள் மஹாகாசத்தின் அம்சங்கள். குடம்முதலியன உடைந்தவழி, அவை மஹாகாசத்தை அடைந்து அதனினின்று மீளவும் திரும்பிவருவதில்லை ; அதாவது, அவை மஹாகாசமாகவே இருக்கின்றன. இவைபோல, ஜீவனுக்கும் உபாதியில்லாமற்போனவழி, அது - உபாதியற்ற தன்நிலையை, ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை அடைந்து அதனினின்று மீண்டும் திரும்பிவருவதில்லை ; அதாவது, அது ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கின்றது.) ஆகவே, “எதனை அடைந்து திரும்பிவருவதில்லையோ” (கரு - சு) எனக் கூறியது நேரென்க.

க. ௨- நிரவயவஸ்ய வரஜாத்மஃ கௌதமஃ கவயவஃ வாகடெஸஃ சுஸஃ உதி? ஸாவயவஸ்ய உ விமாயபுரவாஃ கவயவவிமாயாஸஃ ||

நெஷ டொஷஃ, சவிடியாகுதொவாயிவரிஜ்ஜிதஃ வாகடெஸஃ சுஸ உவ கஜிதொயதஃ | டிஸிபுதஸு சுயு சுயுஃ கெஷுட்ராயுயாபெ விஸுராஸஃ ||

ஸ உ ஜ்வொ டிஃஸகெஷு கஜிதஃ சுயு ஸஸுராதி உத்ராதி உ உதி? உயுதெ-உவஜ்ஜாந் உஜ்ரீயாணி ஸ்ரோத்ராஜீநி ப்ரகூநிஸுநி ஸுஸுராதெ கண்டுஸஜ்ஜாநி ப்ரகூந ஸ்ரீநாநி கஷுந்தி சுகஷுதீ || ௭ ||

கஜிதஃ காதெ? —

அ. ஸநிரம் யதவாஜொநி யஜ்ஜாஷுத்ராநிஸுநம் |

உஜ்ஜிதெஷுதாநி ஸஸுநி வாயும-காந்வாஸயாஸஃ ||

யஜ்ஜாவி யதாவி உத்ராநி ஸஸுநம் டெஷாஜிஸஸுநாநி ஜீவஃ, கஜா 'கஷுதீ' உதி ஸ்ரோகஸ்ய சித்யவாடி சுயுஸுநாஸ ப்ராயடெஜுந ஸஸு-

(ஆகேபம்):—அப்படியானால், உறுப்புக்களில்லாத பரமாத்மாவிற்கு உறுப் பென்பது, ஏகதேசமென்பது, அம்சமென்பது ஏது? உறுப்புகளையுடையதாயின், உறுப்புக்கள் பிரிந்திவெதனால் அழிவு வரவேண்டும்.

(ஸமாதாநம்):—இது குற்றமன்று (இந்த ஆகேபத்திற்கு இடமில்லை); ஏனெனில், அபித்தையிலான உபாதிபிலுல் வரையறுக்கப்பட்ட ஏகதேசமானது, அம்சம் போல (மனத்தால்) எண்ணிவைத்துக்கொள்ளப்படுகின்றது. (குடத்தால் வரையறுக்கப்பெற்ற ஏகதேசமான ஆகாசத்தை மஹாகாசத்தின் அம்சம்போல மனத்தாற் கற்பித்துக்கொள்ளுமாறுபோல என்க). அன்றியும், இவ்விஷயமானது கேஷத்ர (கட - ஆம்) அத்தியாயத்தினுள் விநிவாகக்காட்டப்பட்டது (ஜீவன் உண்மையிலே பரம்பொருளினுடைய அம்சமல்லையென்றும், ஜீவன் உண்மையிலே ப்ரஹ்மம்தான் என்றும் காட்டப்பட்டன.—ஆ.).

ஜீவன் உடம்பிலுள் வாழ்ந்தபழம், அதனை விட்டுப்போதும் வகையும்.

எனது அம்சமாகக் கற்பிக்கப்பட்ட அந்தஜீவன் எவ்வாறு (உலகத்து) வாழ் கிருன்? (அதனை) விட்டும் செல்கிருன்? என்பது, [ஜீவன் பரமாத்மாவாயின், அவனை எண்ணாதி என்றாலும், இவ்வுலகை விட்டுப்போகிருன் என்றாலும் எப்படி?—ஆ.]—கூறுவோம்: மனத்தை ஆளுவதாகக்கொண்டவையாய், தமது இருப்பிடமான காது த்துவாரம்முதலிய பிரகிருதியில் தங்கிநிற்கும் செவ்முதலிய இந்திரியங்களை சுற்றி லும் இழக்கின்றது [ஜீவன் மனத்தோடுகூட இந்திரியங்களையும் கவர்ந்து செல்கிருன்], எப்பொழுது (அவன் அவற்றைக் கவர்த்திகெருன்)?

அ. (உடம்புமுதலியவற்றை) ஆளுபவன் வெளியிற் செல்லும்பொழுது, (கவர்ந்திகெருன். அவன் வேறோர்) உடம்பைப்பெறும்பொழுது, காற்று காற்றங்களை (அவற்றை) இருப்பிடத்தினின்றும் (எடுத்துக்கொண்டுபோவது)போல, இவற்றை எடுத்துக் கொண்டு போகிருன்.

உடம்புமுதலியவற்றினுடைய சேர்க்கையின் சொந்தக்காரனான ஜீவன் எப் பொழுது வெளியிற் செல்கின்றானோ, அப்பொழுது (அவன் மனத்தையும், இந்திரியங் களையும்) “கவர்ந்திகெருன்” எனக் கூலோகத்தின் இரண்டாம் பாதத்தை அர்த்தத்

யுகெ ! யஜா உ வகுவுஷாஸி ஸரீராஸி ஸரீராநாஸி சுவாஸுபாதி தஜா
 மூலீகா வளதாமி நேஷுஷாமி உம்ரி யாணி ஸாயாதி ஸரீக் யாதி மஹி—
 கிரிவ உதி? சூஹ—வாயுஃ பவமஃ மஸாநிவ சூஸயாஸி வுஷாரெஃ || அ ||

காமி வுமஃ தாமி உதி? —

கூ. ஸ்ரோத்ரம் உக்ஷாம் ஸுஸுக்மம் உ ரவஸம் ப்ராணநேவ உ |

சுயிஷாய நேஸூராயி விஷயாநுவஸெவதெ ||

ஸ்ரோத்ரம் உக்ஷாம் ஸுஸுக்மம் உ க்ஷயிம்ரி யம் ரவஸம் ஜிஹா ப்ராண-
 நேவ உ, நேஸூ ஷஷம் வுருத்யுக்ஷ உம்ரி யெண ஸஹ, சுயிஷாய நேஹஸி விஷ-
 யாநு ஸஸாநீநி உவஸெவதெ || கூ ||

வஸவம் நேஹமதம் நேஹாஸி—

கூ. உத்ரஜைம் ஸ்ரீதம் வாஜவி ஹும்ஜாநம் வா மூணாநித்ய |

விஜைநா நானுவஸூணி வஸூணி ஜோநவக்ஷாஷம் ||

உத்ரஜைம் நேஹம் வகுவுஷாவாத் வாரிக்யஜைம் ஸ்ரீதம் வாஜவி
 நேஹே திஷைம் ஹும்ஜாநம் வா ஸஸாநீநி உவஸுஷாநம் மூணாநித்யம் ஸுவ-
 ஷம்வஜோஹாநெவ்யம் மூனெணம் சுநித்ய சுநாமதம் ஸாயுத்யித்யம் | வாஹம்-

தின் வலிமையினால் முதலில் ஒட்டுக. (அவன்) எப்பொழுது முந்தின சரீரத்தினின்றும்
 வேறுசரீரத்தை அடைகின்றானோ, அப்பொழுது, மனத்தை ஆரவதாகக்கொண்ட
 இந்திரியங்களைப் பற்றிக்கொண்டு செவ்வனே செல்கிறான்.—எதுபோல? என்பது.—
 கூறுகிறார்: காற்று நூற்றங்களை (அவற்றது) இருப்பிடமான புஷ்பம் முதலியவற்றி-
 னின்றும் (கவர்ந்துசெல்வது)போல. (அ)

அங்ஙனம் அவை 'யாவை? என்பது—

கூ. இவன் செவி, கண், மெய், நாக்கு, மூக்கு என்பவற்றையும், மனத்தையு-
 ம் சார்ந்து விஷயங்களை நுகர்கின்றான்.

உடம்பொடுநிற்பவன் ஆரவதான மனத்தை, தனித்தனியே (ஒவ்வொரு) இந்-
 திரியத்தோடுங்கூட சார்ந்து ஓசைமுதலிய விஷயங்களை அநுபவிக்கின்றான். (கூ)

ஆத்மா ஞானகண்ணுத்தந்தான் புலப்படும்.

இவ்வாறு உடம்பினுள்ளவனும், உடம்பினின்று .

கூ. வெளியிற்செல்பவனும், (உடம்பினுள்) தங்கிநிற்பவனும், அநுபவிப்பவ-
 னும், குணங்களோடு கூடியவனுமான (இவனை), மயங்கியவர்கள் அறிவதில்லை. ஞான-
 க்கண்ணுடையோர்கள் பார்க்கிறார்கள்.

முன்னடுத்த உடம்பை விடுபவனாயும், உடம்பினுள் வாழ்பவனாயும், ஓசைமுத-
 லியவிஷயங்களை நுகர்பவனாயும், இன்பம் துன்பம் மயக்கம் என்னும்பெயர்களையு-
 டைய குணங்களோடு அமைந்தவனாயுமுள்ள (ஜீவனை அஞ்ஞானிகள் அறிவதில்லை).
 பார்வைக்கு விஷயமாதலை முற்றும் பெற்று இவ்வாறிருந்தாலும் [ஜீவன் எல்லாநிலை-
 மைகளிலும் இவ்வாறு பார்க்கக்கூடியவனாய் மிகவும் ஸம்பந்திதிரந்தாலும்], இம்மை

உஞ்சலீ வாமஸு கதூஷஸுபுமயோவாபூஷம் விஜேஷாஃ ஸுஷுபூஷடிவிஷய-
யோமஸோதுஷுஷேகஸூடா கமேகபா சேஷாஃ ந சுநவாஸூணி—சுஹோ!
கஷ்டம் வகபுதெ உக் சுந—கொளசதி மஹாந—யெ து வாமஸு ப்ரபிரணஜமித-
ஸூரமகசுஷுஷி தெ வாம வஸூணி திரூநவகசுஷுஷி, விவிதஸுஷுஷயம் உக்யபுஷி||
கெமிதூ—

கக. யதகோ யோமிதஸுஷுஷு வஸூணூதூநுவஸூனிதல் |

யதகோவஸூக்யதாதூநம் நெந வஸூணூவெதஸம் ||

யதகோ ப்ரபுதம் கவபுஷம் யோமிதஸு ஸபிராணிதலிதூம் வாமஸு ப்ரகூ-
சல் சூதூநம் வஸூணி “சுபு சுபு சுபு” உதி உவமவனெ சூதூமி ஸுஸூரம்
வாமஸு அவஸூனிதல் | யதகோவஸு ஸாஸூரபிபுரோணெம், சுக்யதாதூநம்
சுஸுஸூரதாதூநம் தவஸா உபியதெயெ வ, உஸூரிதாசு சுநவாஸூநாம், சுஸா-
ணபுபுஷி, ப்ரபுதம் கவபுஷெவஸு ந வாம வஸூணி அவெதஸம் அவெதகிதம்||

உசு வபு ஸவபுஸூ அவஸாஸகிவி சுஸூரபிபுரோணெம் ந அவ-
ஸாஸூநெ, உசு ப்ரபுஷு சேசேஷவம் வாமஸு ஸஸாஸூரபிபுஷாம் ந நிவ-
சுபுஷெ, யஸூ வ வபுஷு உவாபிபுஷு சுந வியபிரதாம் ஜீவாம்—வடாகாஸா-

உதமககிசெயுள்ள விஷயபாகத்தின் வன்மைரிதல் மனம் கவரப்பெற்றுப் பல
வாது பயங்கியுள்ளவர்கள் இவனை உணர்வதில்லை [இன்னொன்று அறிவதில்லை].—
அ! (இவ்வென்ன) கஷ்டமாயிருக்கின்றது! எனப் பகவான் இரங்குகிறார்.—ஆனால்,
புரான்கள் எவர்கட்கு பிரமாணத்தினால் உண்டாகியுள்ளதோ, அந்தபுரானக்கண்ணு
டைபிரான்கள், அதாவது பகுத்தறியும் பார்வையுள்ளவர்கள் இவனைப் பார்க்கிறார்கள்
[இன்னொன்று அறிகிறார்கள்]. (க0)

யோகமிஸ்வாது சூத்ரமநிவ ஓஸ்ஸ.

புரான்கள் என்பது - அறிவிக்குக் கருவியாய், யுக்திபொருத்திய சாஸ்திரம்.
அதாவது, யுக்தியோடமைந்த அநதக் கேவல சாஸ்திரத்தினுமாத்திரம் ஆத்மா
வைக் காணமுடியுமா? எனின்—முடியாது என அருளிச்செய்கிறார்.—ஆ.) ஆனால், சில

கக. முயலும் யோகிகள் தம்மிடத்துள்ள இவனைக் காண்கிறார்கள். புத்தி
நிறுத்தாத அபிவேகிகள் முயல்பவராயினும், இவனைக் காண்பதில்லை.

(சேவண மகமென்றும்) முயற்செய்ச் செய்கின்றவராய்ச் சித்தம்ஒருகிலைப்
பட்டவர்கள் பிரசுருத்தில் பெசெவருகின்ற இவனை, தம் புத்தியினுள்ள ஆத்மாவை
“இதோ காணிருக்கின்றேன்” என உணர்வதில்லை. தவத்தாலும், இந்திரியவெற்றி
பாலும் மனத்திருந்தாவராய், தியோமுச்சத்தினின்றும் ஒழியாதவராய், செருக்கட
ந்தாவரான அபிவேகிகள் சாஸ்திர முதலிய பிரமாணங்களால் முயற்செய்ப்பவ
ராயினும் இவனைக் காண்பதில்லை. (புத்தி சத்தமாகாத அபிவேகெட்கு சேவணம்முத
லியை நிறுத்தாலும், பயன்படா என்பதாம்.—ஆ.) (கக)

பகவான் - யாவற்றையுந் விளங்கச்செய்கின்ற கைநீயுறவி.

சேவணம், ஸூத்ரம்முதலிய ஒளிகள் எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச்செய்வன
வாயினும், சித்த நிலையைப் பிரகாசிக்கச்செய்வதில்லையோ; மேலும், எதனை அடை
ந்த பழகமாகலாம் [ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபட விரும்புவோர்கள்] மீண்டும் ஸம்
ஸாரத்தை சேர்க்கத் திரும்புவதில்லையா; அன்றியும், குடாகாசம்முதலியன மஹா
காசத்தினால் அம்சங்கலையிருப்பது பொல, பற்பல [அந்தந்த] உபாதிக்கட்குத் தக்க

ஃயம் உவ சுகாஸஸ்ய—ஸம்ஸாரம், தஸ்ய வடிஸ்ய ஸவடூதக்ஷம் ஸவடூவ்யவஹாரா-
ஸ்பதக்ஷம் உ விவக்ஷாம் உத-உதிஃ ஸ்ரோடுகெஃ விவ-டுகிலஸ்கெஷவரோஹ ஹவாராநு—
கஉ. யதாபித்யுததம் தெஜஃ ஜமஜ்ஜாலாயதெதவித்யு |

யஜ்ஞ-உலவி யஜ்ஞாந் ததெஜ்ஜோ விவி ரோகஸு ||

யசு சூபித்யுததம் சூபித்யாஸ்யம்—கிம் தசு?—தெஜஃ தீப்திஃ ப்ரகாஸம்
ஜமசு ஹாவாயதெ ப்ரகாஸயதி ஸனிதம் ஸதீப்தம்; யசு ஹ-உலவி ஸஸஹ்யதி
தெஜஃ ஸவஹாவகம் வத-டுதெ, யஜ்ஞ சூந் ஹ-உதவஹெ, தசு தெஜஃ விவி விஜா-
நீஹி ரோகஸம் தீப்யம் தீ விஜ்ஜோஃ தசு ஜ்ஜோகிஃ ||

ஸயவா— யசு சூபித்யுததம் தெஜஃ ஹெதத்யாத்ஷம் ஜ்ஜோகிஃ யசு
ஹ-உலவி, யஜ்ஞ சூந் வத-டுதெ தசு தெஜஃ விவி ரோகஸம் தீப்யம் விஜ்ஜோஃ
தசு ஜ்ஜோகிஃ ||

தத- ஸாவரெஷ- ஜம்ஜெஷ- உ தசு ஸரோகம் ஹெதத்யாத்ஷம்
ஜ்ஜோகிஃ | தசு க்யபு உத- விஸெஷணம்—‘யதாபித்யுததம்’ உத்யாபி?

ஹெஷ ஹெஷம்; ஸத்யாபிக்யாசு சூவிஸூரஹ்வாபவதேஃ | சூபித்யாபிஷ-
ஹி ஸத்யு சுத்யுஹ்வாஸ்யு சுத்யுஹ்வாஸ்யு; ஸத- தஹெத்ரவ சூவிஸூரம்
ஜ்ஜோகிஃ உதி தசு விஸிஷ்டெ, தத- தஹெத்ரவ தசு ஸயிக்யு உதி | யயா ஹி

வாறு அமைந்துள்ள ஜீவன்கள் எந்த நிலையினுடைய அம்சங்களாய் உள்ளனவோ ;
அந்த நிலையானது [ப்ரஹ்மமானது] எல்லாவற்றினுடைய ஆத்மா எனவும், எல்லாவித
வகாரங்கட்கும் அடிஆதாரம் எனவும் சொல்லக்கருதியவராய்ப் பகவான் விபூதியின்
சுருக்கத்தை [தாம் எங்கும் வெளிப்பட்டுகின்றதைச் சுருக்கமாய்] நான்கு சுலோகங்
களால் அருளிச்செய்கிறார் :

கஉ. எந்த ஒளி ஸூர்யனைச் சார்ந்து நின்று, உலகையெல்லாம் பிரகாசிக்கச்
செய்கின்றதோ ; எது சந்திரனிடத்தும், எது தீயினிடத்தும் உள்ளதோ ; அந்த
ஒளியை என்னுடையதாகத் தெரிந்துகொள்.

எது ஸூர்யனைச் சார்ந்துள்ளதோ, அது யாது? —ஒளி, காந்தி, பிரகாசம்.
அல்லது, “ஒளி = அறிவுவடிவான ஜ்யோதிஸ்” (எனவும் கொள்ளலாம்).

(ஆகேஷம்) :—ஆயின், அறிவுவடிவான அவ்வொளி ஸ்தாவரங்களிலும், ஜங்
மங்களிலும் ஒருநிகராக உள்ளது. ஆகவே, “எது ஸூர்யனைச் சார்ந்துநின்று”
என்பது முதலான இவ்விசேஷணம் (பொருந்துமாறு) எப்படி?

(ஸமாதாரம்) :—இது குற்றமில்லை (இவ்வாகேஷபத்திற்கு இடமில்லை ; ஸூர்
யன்முதலியவற்றில்) ஸத்துவகுணம் மிகுதியாயிருத்தலால், (அறிவுவடிவான ஒளி
அவற்றில்) நிரம்பப் புலப்படுதல் அமையுமாதலின் ஸூர்யன்முதலானவற்றிலன்றோ
ஸத்துவகுணம் மிகத் துலக்கமாயுள்ளது, மிகப் பளபளப்பாயுள்ளது. ஆதலால், அவ
ற்றில்தான் ஒளி நிரம்பப் புலப்படுகின்றது ; எனவே, அது விசேஷித்துக்கூறப்படு
கின்றது. மற்று, அது [ஒளி] அவற்றுள்ளதான் அதிகமாயுள்ளது என்று அன்று. உதா

கொகெ, த-வ்யோபி 3-வஸஸ்யாமெ, 3 காஷ்டக-யுபாசன 8-வஸு சூவிஷ்டவதி, சூடா-பாசன 3-வஸுஷ்ட வஸுஷ்டகரெ வ தாரதரேஷு சூவிஷ்டவதி; தவக் || ௧௨ ||

கிணு—

கக. மாரவிஸ்ய வ லுததாநி யாரயாஜ்யஹோஜிஸா |

வாஜ்ஜாநி வளஷயிஷ்யவ-ஃ வொரோ லுதகா ரஸாநாத் ||

மா- வ்யுத்வீஸு சூவிஸ்ய ப்ரவிஸ்ய யாரயாநி லுததாநி ஜஸக் கூஹஸு ஐஜிஸா வஸெச; யக் வஸெ காசிராமவிஷ்டி-தஸு வெஸ்யாநம் ஜஸவிபாரணாய வ்யுத்வ்யாஸு சூவிஷ்டெ, யெச வ்யுத்வீ 3-வஸு 3 சுயம் வசதி, 3 விஜ்யபுதெ வ | தயா வ 3-வஸுஷ்ட-ஃ— யெச புளர-3-யா வ்யுத்வீ வ ஹுஸெ' உதி, 'ஸ ஞாயார வ்யுத்வீஸு' உத்யாபிஸு | சுசு மாரவிஸ்ய வ லுததாநி வராவரானி யாரயாநி | கிணு—வ்யுத்வ்யாநம் ஜாதாநி ஐஷயிஸ் வஸ-ஃ லீ, ஹ்யவாஜ்யாநி வ-ஷ்ஜாநி வ-ஷ்டி-3-திஸ் ஸா-3-3-திஸு கரொநி வொரோ லுதகா ரஸாநாத் || ஸொநிஸ் ஸு ரஸா-தக் || ரஸஸ்யாநம் | லவபுரஸாநாஸு சூகரஸ் ஸொநிஸ் | ஸ ஹி லவபுரஸாநாத் || லவபு-ஃ ஐஷயிஸ் ஸாநாஸாநி சுத-வ்ர-வெஸயநி வ-ஷ்ஜாநி | ௧௩ ||

கிணு—

ரணமாக, உலகத்திலே, முகவடிவம் ஒன்றிருந்தாலும், முகமானது மரம், சுவர் முதலியவற்றுள் தோன்றுவதில்லை; மற்ற, துலக்கமாயும், அதிகத்துலக்கமாயு முள்ள கண்ணாடிமுதலியவற்றுள் ஏற்றத்தாழ்ச்சியாக [அவற்றது சுத்தத்திற்குத் தக் கபடி] தோன்றுகின்றது. அதுபோல என்க. (௧௨)

பகவான் எல்லாவற்றையும் தாங்கிநிற்கிற.

மேலும்,

கக. யான் பூமியைப் புருத்து வலிமையினால் பொருள்களைத் தாங்குகிறேன்; அன்றியும், சுவைவடிவான சந்திரனாகி பரிர்களைல்லாவற்றையும் வளர்க்கின்றேன்.

யான் பூமியினுள் புருத்து பிரபஞ்சத்தை வலிமையினால் தாங்குகிறேன். அவ் வலிமை காமமும் விகாரமும் அற்றது, ஈசவ்வரனுடையது, பிரபஞ்சத்தைத் தாங்கும் பொருட்டெப் பூமியினுள் சென்றிருப்பது; பாரமான பூமியானது அதனால் (மண்ணுங் கட்டிப்போலக்) கீழேயிருவதில்லை, (மணல்போல) உதிர்ந்திடுவதும் இல்லை. அவ்வண் ணமே, மந்திரவர்ணம் “விசாலமானயின்னும், மன்னும் எதனால் உறுதியாகத் தாங்கப்பட்டுள்ளனவோ” (ஸத - ஸம் - ச - க - அ) எனக்(கூறுகின்றது); “அவன் பூமியை உறுதியாகத் தாங்கினான்” (ஸத - ஸம் - ச - க - அ) என்பது முதலானதும் (அதற்குமினங்க உள்ளது). அன்றியும், சுவைவடியினனும் ரஸத்தன்மையுள்ள சந் திரனாகி, பூமிநிச் சூகிக்கும் நெல், கோதுமைமுதலிய பரிர்களைப்பெல்லாம் வளமும் ருசியும் பொருத்தியவைவாகக் செய்கிறேன். சந்திரன் சுவைகட்கெல்லாம் இருப் பிடம். எல்லாச்சுவைவடியினனான அவனன்றோ எல்லாப்பரிர்களையும் தனது ரஸ த்வாகச் செய்ததி வளர்க்கின்றான். (௧௩)

பகவான் பிராணிகளுந் தீரணிகளும் அஃநியா நிற்கிறார்.

அன்றியும்,

நிவிஷு: | சுத: உத: சூத: ஸவபுராணிதா ஸுத: ஜ்ஞாநம் ததவொஹம்
வ; யெஷாம் வாணுகபிணாம் வாணுகபிணாநுரோபெத ஜ்ஞாதஸ்யத் ஸவத:
தயா வாவகபிணாம் வாவகபிணாநுரோபெண ஸ்யதிஜ்ஞாதயோ: சுபொஹம்
வ சுபமத: வ | வெபெஷு ஸவெவ: சுஹமேவ வாரிதா வெஷு: வெபிதஸு:
வெஷாநக்யசு வெஷாநாயுஸவ்ஷாநக்யசு உக்யயு: வெஷவிசு வெஷாயுவிசு
ஸாவ வ சுஹ: || ௧௫ ||

ஸவத: ஸஸுரஸ்ய தாராயணாவ்யஸ்ய விவ்ருதிஸங்கேஷவ: உத: விஸி-
ஷ்வாவாயிசுத: 'யபாதிசுமதம் தெஜ:' உக்யாதிதா | சுய சுயாநா தஸெஸ்யவ
ஷாராஷுரோவாயிபுவிபததயா திராவாயிகஸ்ய செவஸ்ய தஜ்ஜிதிபுயா-
யிஷயா உதரோ ஸோகா: ஸுரஸ்யதே | தத் ஸவபுரேவ சுத்காதாமதாயு-
யாயுஜாநம் திரா ராஸ்க்யசு சூஹ-

கசு. ஸாவிஜன வாஸுஷன நோகெ சுஷரஸூக்ஷர ஸாவ வ |

சுஷரஸூவாணி ஸுதாநி சுதிஷ்ஸோக்ஷர உஷுதே ||

கேதம் எல்லாப்பிராணிகட்கும் ஆத்மாவாகிய [சம்மங்களைப்பெல்லாம் மேற்பார்த்து
வருபவனாய், பிரபஞ்சமாகிய பந்திரத்தின் ஸுத்திரதாரன] என்னிடமிருந்து (வரு-
கின்றன. நினைவு - சென்ற பிறதிகளில் அநுபவித்ததின் நினைவு. அறிவு - இடம்,
காலம், இயற்கை என்றவற்றால் தூரத்திலுள்ள பொருள்களை அறிதல். அவற்றின்
கேடு - நினைவும், அறிவும் போய்ச்விடுதல்.—ஆ.) நல்கீனாயுடைய அவர்களது நல்கீனைக்
குத் தக்கபடி அறிவும் நினைவும் உண்டாகின்றன; அவ்வாறே, தீவீனாயுடையவரது
தீவீனைக்குத் தக்கபடி நினைவும் அறிவும் போய்ச்விடுத லாகின்றது. எல்லாவேதங்களா-
லும் அறியவேண்டியவன் பரமாத்மாவான நானே. வேதாந்தத்தைச் செய்தவனும்,
அதாவது, வேதாந்தவிஷய ஸம்பிரதாயத்தைச் செய்தவனும் [வேதாந்த உபதே-
சத்தை அமைத்துப் பரம்பரைமாக வரச்செய்தவனும்], வேதப்பொருளை அறிந்தவ-
னும் நானே. (கரு)

பகவான் - அழியும் பிரபஞ்சத்திற்கும், அழியாப் பிரபஞ்சத்திற்கும் அப்பால் உள்ளவர்.

நாராயணனென்னும் திருநாமமுடைய ஈசுவரனான பகவானுக்குச் சிறந்த உபா-
திகளால் [ஸூர்யன்முதலியவற்றால்.—ஆ.] ஆன பெருமையானது "எந்த ஒளி"
(கரு - ௧௨) என்பதுமுதலியவற்றால் கருக்கமாய்க் கூறப்பட்டது. இனி, இப்பொழுது,
அதுவே அழிவதும் அழியாததுமான உபாதிகளைக்காட்டிலும் முற்றும் வேறுபட்-
டுள்ளமையால் நிருபாதிகமான (உபாதியில்லாத அத்) தனிப்பொருளின் உண்மையை
இன்னதென்று நிச்சயிக்கவேண்டும் என்னும் கருத்தோடு பின்வரும் சுலோகங்கள்
தொடங்கப்படுகின்றன. அங்ஙனம், சென்ற அத்தியாயங்களிலும் வரும் அத்தியா-
யங்களிலும் உணர்த்திய விஷயங்களெல்லாவற்றையுமே மூலகையாக ராசிப்படுத்தி
[மூன்று வகுப்பாகப் பிரித்து] அருளிச்செய்கிறார் :

கசு. ஷாம் [அழிவது] எனவும், அஷாம் [அழியாதது] எனவும் உலகில்
இவ்விரண்டு புருஷர்கள் இருக்கிறார்கள்; ஷாமென்பது - எல்லாப்பொருள்களுமாம்;
கடஸ்தம் - அஷாம் எனப்படுகின்றது.

ஹகுதாஹம் ப்ரக்யதேதகம். உக்யகி வஸநிதா உதி—உதாஹுதகி உக்யவெதா-
கெஷு— | ஸ வாவ லிஸிஷ்யகெ—யி தொககூயம் ஹகுஹு—வஸஸுராவு ஸுகி-
பவா வெதகத்யவஸதூர சுவஸு ப்ரவஸு விலகி— ஸுரகுவஸஜ்வ-
ரோதேண விவக்ய பாரயதி கவ்யம் த கவ்ய வ்யம் விஷ்யகெ உதி கவ்யம்—
கஃ?—ஹஸுரகி வஸதூரகி காராயணாவ்யம் எஸஸதஸு— || கௌ ||

யவாவ்யாவ்யாதவ்ய எஸஸுரவ்ய “வா—ஷொதூர” உதேயகச நாரி
ப்ரவஸிஷ்ய | கவ்ய நாரிவிவக்யவஸஸிஷ்ய கவ்யவஸு நாரிஷொதூர ஸுயயங் “நிரதி-
ஸயி கவ்ய எஸஸுர” உதி சூதூதா ஸுயயதி ஸவவா—

கஅ. யவாநூரகிதொதூரஹு ககூராதவி வொதூர |

கதொதூரவி தொகெ வெஷெ வ ப்ரயகி—வா—ஷொதூர ||

யவாசு ககூரகி ககூரகி கவ்யம் வஸஸுரகியாவ்யகூர கஸுஸுரவ்ய, ககூர-
நாதவி வஸஸுரகியாவ்யகூரகி—ஹகுதாவி வ உதூர உதூரகி—உதூர-
கெஷு வ, ககூர ககூரகி—ககூரகியாவ்ய உதூரகி—கவ்ய ஸவாஸி தொகெ
வெஷெ வ ப்ரயகி—ப்ரவ்யகி—வா—ஷொதூர உதி வாவ ராம் ஹதூரகி
விஷ்ய | கவ்ய காவ்யாஷொ வ உதூர நாரி விவஸு— || கஅ ||

பிராணிக்கும் உள்னையுள்ள அறிவுப்பொருள் ; ஆகவே, வேதாந்தங்களில் [உப-
நிஷத்துக்களில்] “பாமாத்மா” எனக் கூறப்படுகிறது. அவனையே சிறப்பித்துக்
கொடுத் : அவன் பூர்வோகம், புவர்வோகம், ஸ்வர்வோகம் என்னும் பெயருடைய
மூலங்களையும் [பிரபஞ்சமனைத்தையும்] கசதந்யவஸிமையிலுள்ள சக்தியினால், தனது
மாயையினால், புருந்து ஸ்வரூபத்தினுடைய கேவல இருப்பினால் [தன்னுடைய வெறும்
இருப்பினால்] தாக்குகிறது. இவன் சிகரமில்லாதவன்.—யார்? —சச்வரன், முற்று
முணர்ந்தவன், நாராயணனென்னும் திருநாமமுடையவன், ஆளுந்தன்மையன். (கௌ)

இந்த பிரித்துரைக்கப்பட்ட சச்வரனுக்கு “புருஷோத்தமன்” என்னும் இப்-
பெயர் பிரஸித்தமாயுள்ளது. அவனுடைய பெயரின் சொல்லிலக்கணமும் அர்த்தமும்
(பாவர்க்கும்) தெரிந்துள்ளதனால், (அப்) பெயர் அர்த்தமுள்ளது எனக்காட்டிப், பக-
வான் “பான் (பாவற்றினும்) மேலான சச்வரன்” எனத் தன்னை உணர்த்துகிறார் :

கஅ. யான் கஷாத்தைக் கடத்தவன் ; அன்றியும், அகஷாத்தினும் மேலா-
னவன் ; ஆகவே, உலகத்திலும் வேதத்திலும் புருஷோத்தமனாகப் பிரஸித்தனாயுள்-
ளான்.

நான் அச்வத்தமென்னும் பெயருடைய ஸம்ஸாரமாயாமரத்தைக் கடந்துள்-
ளவன் ; அன்றியும், ஸம்ஸாரமாயாமரத்தின் சித்தாயுள்ள அகூரத்தைக்காட்டிலும்
மேலானவன் ; அல்லது, (அதற்கு) மேலேயுள்ளவன். ஆதலால், (நான் உத்தமனான
புருஷனென்க). அந்த கஷாஅகூரங்களினும் உயர்ந்தவனானதலால், உலகத்திலும் வேதத்-
திலும் புருஷோத்தமன் என்று பிரஸித்தனாயிருக்கின்றேன். பக்தஜனங்கள் என்னை
இவ்வாறு அறிகிறார்கள். உற்றும், சகிசனும் காவ்யம்முதலியவற்றுள் இப்பெயரை
அமைக்கிறார்கள்.

(கஅ)

சுய உதாரணம் யயாநிராகூழ் சூதூதம் யொ வெடி, கஸ்ய உதம் வஸ்ய உயுகே—

கக. யொ உரெவெவஸம்உருஜி ஜாநாதி வுரூஷொதூதம் |

வஸ வஸ-விஜிஜிதி உம் வஸ-வஸவெந வாரத ||

யொ உரூ ஸம்ஸாரம் யயோதூவிஸெஷணம் வஸம் யயோதூதம் வுரூஷொண சஸம்உருஜி ஸம்ஸொஹவஜிதம் ஸந் ஜாநாதி 'சுயஸு சுஹஸு சுஸி' உதி வுரூஷொதூதம், வஸி வஸ-விஜி—வஸ-வெதூதி—வஜிதி உம் வஸ-வஸவெந வஸ-புரூதூதி-தகயா வெ வாரத || கக ||

சுஸிந் சுயூயெ ஹவதூதஜூதம் ரொஷமம் உகூ, சுய உதாரணம் தக ஸ்ளதி—

உ. உதி ம-ஹஸுதம் ஸாஸு உதூதம் யொ உநவ |

வஸதூயூ வுவிஜாஸு கருகருகூ ஹாரத ||

உதி ஸ்ரீஹாலாரதெ ஸதஸாஹஸூரம் ஸம்ஹிதாயாம் வெயாவி-
கூரம் ஸீஷவஸ-ணி ஸ்ரீஹஸதூதாஸம் உவஸிஷதூ வுஹஸிஷாயாம் யொ-
ஸாஸு ஸ்ரீகூஷாஜி-நஸம்வாடி வுரூஷொதூயொமொ நாடி வஸ-
உஸாஸூயாம் ||

ஆத்ம அநிவீன் பேருமை.

இனி இப்பொழுது, கீழேயிரித்துரைக்கப்பட்ட ஆத்மாவை எவன் அறிகின்
றானோ, அவனுக்கு இப்பயன் கூறப்படுகின்றது :

கக. எவன் புருஷோத்தமனான என்னை, மயங்காதவனாய் இவ்வாறு அறிகின்
றானோ, அவன், பாரத ! எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனாய் முழுமனத்தோடு என்னைத்
தொழுகிறான்.

எவன் கீழ்க்கூறிய விசேஷணங்களையுடைய ஈச்வரனாகிய புருஷோத்தமனான
என்னை, மயக்கமில்லாதவனாய் “ யான் இதோ இருக்கின்றேன் ” எனக் கீழ்க்கூறிய
வாறு அறிகின்றானோ, அவன் முற்றும் உணர்ந்தவனாகி, ஸகலத்திற்கும் ஆத்மாவான
(என்னிடத்துப் பதிர்த) மனத்தோடு என்னைத் தொழுகிறான். (கக)

இவ்வத்தியாயத்தினுள், “ பகவானது உண்மையைப்பற்றிய அறிவிற்கு மோ
கும் பயன் ” எனக் கூறிப், பின்பு, இங்ஙனம் அதனைப் புகழ்கின்றார் :

உ. பாவமற்றேனே ! மிக ரஹஸ்யமான இந்த சாஸ்திரம் என்னுள் இவ்வாறு
கூறப்பட்டது, பாரத ! (ஒருவன்) இதனை அறிந்து அறிவுள்ளவனாகவும், செய்யவேண்டியதைச் செய்தவனாகவும் ஆவன்.

ஸ்ரீமஹாபாரதத்திலே, வ்யாஸ ராஜாதிசேயத் நாராயணக்கிரந்தஸம்ஹிதைமீலே,
பீஷ்மபர்வத்திலே, ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைகளாக, உபநிஷத்துக்களாக, ப்ராஹ்மஸித்தைய
யாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணர்ஜ-ஸம்வாதத்திலே புருஷோத்
தமயோகம் என்னும் பதினேந்தாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

டெஃவ் சூஸர் ராக்ஸ் உ உதி ப்ராணிதாப் ப்ரக்யதயம் .நவநெ சுயூ-
 யெ ஸ-குவிதாப் | தாஸாப் விஷ்ணொண ப்ரதஸ்தநாய ‘ சுலயம் ஸக்யஸம்ஸ-யி’
 உக்யாதிப் சுயூயம் சூரஹுதெ | தத் ஸம்ஸாரநெராக்யாய டெஃவ் ப்ரக்யதிப்,
 ஸிவஸாய சூஸர் ராக்ஸ் உ உதி, டெஃவ்யாப் சூராதாய ப்ரதஸ்தகம் க்ரீயதெ,
 உதாஸ்யாப் வரிவஜ்-தநாய உ—

ஸ்ரீஹமவாநு உவாஹ ||

க. சுலயம் வரதுவம்மாவி: ஜூநயொமவுவவுதி: |

ഭാരതം മുഴുവൻ യജുർവേദം വായിക്കുകയും ആജ്ഞാപിക്കുകയും ചെയ്യും ||

சுலபி சுந்தரம் | ஸ்தூலஸாஸ்யம் ஸ்தூல அங்ககாணவ்ய ஸாஸ்யம்
ஸாவ்யவஹாரோஷ வரவநிதாரியாத் தாடிபரிவஜ்கம், சாஸ்யஸ்தூலாவெந
பதினாம் அத்தியாயம் : தைவாஸ ரஸம் பத்விபாகயோகம்.

ஞானமரீகத்தன்மை.

பிராணிகளது இயல்புகள் தைவமென, ஆஸூரமென, ராக்ஷஸமென ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தினுள் (௬ - ௧௨, ௧௩) குறிப்பிக்கப்பட்டன. அவற்றை விரிவாக எடுத்துக்காட்ட, “பயமின்மை, மனத்தூய்மை” (௧௪ - ௧) என்றுதொடங்கும் அத்தியாயம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது. (கர்மத்தால் குறிக்கப்படுவனவாய், ஸம்ஸாரமரத்தினுடைய பக்கவேர்களாய் (௧௫ - ௨), முந்தின கர்மத்திற்கேற்ப மறவுச்சுரத்திலே வெளிப்படுகின்ற ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்னும் வாஸநைகள் - முறையே தைவத்தன்மை, ஆஸூரத்தன்மை, ராக்ஷஸத்தன்மை எனப்படுகின்றன.—ஆ.) “அவற்றுள், தைவத்தன்மை ஸம்ஸாரத்தினின்றும் நீங்குதற்காவது ; ஆஸூரமும், ராக்ஷஸமுமான தன்மை (அதனுள்) கட்டுண்டுக்கிடத்தற்காவது” என, கைப்பற்றுதற்குத் தைவத்தன்மையும், கைவிடுதற்கு மற்றையவற்றையும் உணர்த்துதலை அருளிச் செய்கிறார் :

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுற்றார் :

க. பயமின்மை, மனத்தூய்மை, ஞானத்திலும் யோகத்திலும் உறைத்துநிற்பல், ஈகை, அடக்கம், நற்செய்கை, தன்னுடையதை ஒதுதல், தவம், நேர்மை.

பயமின்மை - பயமில்லாத் தன்மை [சாஸ்திரம் உபதேசித்த விஷயத்திலே சிறிதும் ஸந்தேகமில்லாது அதனை அநுஷ்டிப்பதிலே உறுதியாகநின்றல்.—ஆ. அல்லது, “நான் யாதொரு உடைமையுமில்லாதவனாய்த் தனியே எப்படி வாழ்வேன்” என்னும் பயமின்மை.—ம.]. மனத்தூய்மை - அகக்கரணத்தின் பரிசுத்தம் [மனத்தின் மாசற்றதன்மை]; நடக்கைகளில், பிறரைவஞ்சித்தல் கள்ளம் பொய் முதலியவற்றை விட்டிடுதல்; சுத்தத்தன்மையோடு[யோக்கியமாக, நியாயமாக]ஒழுகுதல் என்றபடி. பிறரை வஞ்சித்தல் - கபடமாகப் பிறரை வசப்படுத்தல். கள்ளம் - மனத்தி லொரு

கிது -

சுதந்திரம் கைவிடும் பிராந்திரம் வீழ்வது | வந்திய சுதந்திரம்
புதுப் பரிமாணம் காட்டும் வந்திய | சுதந்திரம் வந்தியம் சுதந்திரம்

கிதமும், வெளியி லொருவிதமுமாக வியவகரித்தல்—ஆ.) ஞானமென்பது - சாஸ்திரத்தினின்றும், ஆசார்யனிடத்தினின்றும் ஆத்மாமுதலியபொருள்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதல். யோகமென்பது - தெரிந்துகொண்டவற்றைத் தன்னால் உணரப்படுவனவாகச் செய்துகொள்ளுதல், இந்திரியம் முதலியவற்றை ஒடுக்கி ஒருமுகப்பட்டுத் தனது அறுபவத்திற்குவருமாறு செய்துகொள்ளுதல். அந்த ஞானயோகங்களிலே உறைத்துநிற்கல் - அவற்றில் உறுதியாகநிற்கல். இது [பயமின்மையும், மனத்தூய்மையும், ஞானயோகங்களில் கிடைத்து நிற்கறும்] முதன்மையானது, தைவத்தன்மையென்பது, ஸாத்விகத்தன்மையென்பது. எதிலே உரிமையுள்ள எவர்கட்கு எந்தத்தன்மை உள்ளதோ, (அதிலே அவர்கட்கு) அது ஸாத்விகத்தன்மை எனப்படுகின்றது. (தைவத்தன்மையென்பனவற்றுள், சில - ஞானயோகசுட்கே உரியவை ; சில - கர்மயோகசுட்கே உரியவை ; சில இருவர்க்கும் பொதுவானவை. என்பதை ஆராய்க.) நடை - உண்டிமுதலியவற்றைச் சக்திக்குறப்ப பகுத்துக்கொடுத்தல். அடக்கம்-வெளி இந்திரியங்களை அடக்குதல் ; அசக்கரண அடக்கத்தைக் கூறுவர் (கக - உ). நற்செய்தை - வேதத்தில் விதிக்க அக்கிரிணாத்ரம் முதலியவையும், ஸ்மிருதியில் விதித்த தேவமந்திரம் முதலியவையு மென்க. தன்னுடைய (வேதத்)தை ஒதுதல் - மறுமைக்காக நிகிலேதம் முதலியவற்றை ஒதுதல். தவம் - சரியத்தைப்பற்றியது முதலாக இனிக் கூறப்படுவது. கேர்மை - எப்பொழுதும் நேரான தன்மை [விச்வாசத்தோடு கேட்பவரிடத்துத் தனக்குத் தெரிந்தவற்றை உறையாமை.—ம.], (க)

3 ம. 5 மீ.

உ. ஸ்ரீமந்யாமை, உன்மை, கோபமன்மை, துறவு, ஒழிப்பு, புறங்கூறுமை, பிரானிகளிடத்துக் கருணை, அபாவினமை, மேன்மை, தானம், சேஷுடையின்மை.

தமிழ்லிபாமை - பிராவாக்ஷை வருத்துதலின்லிபாமை. உன்மை - அப்பிரியமாக
 வுப், பொய்யாகவும் உள்ளதை சீக்கி நடந்த செய்தியைப் பார்த்தபடி கூறுதல். கோப
 மின்மை - பிராவால் வைப்பபெற்றவன், அல்லது அடிக்கப்பெற்றவன் (தனக்கு) வந்த

ஷடஸ்ய க்ஷிபுமதஸ்ய வா ப்ராஜஸ்ய க்ரோயஸ்ய உபஸகிந் 1 தூமஃ ஸந்தூ-
ஸஃ—வகுவுடும் ஈரதஸ்ய உதூகாசு 1 ஸாணீஃ க்ஷங்காணஸ்ய உபஸகி 1 க்ஷபெ-
ஸுந்ஷ க்ஷிஸுமதா ; வரஸெஷ வாரஸ்யுபுருகடிகாணம் வெஸுநம், தடி-
வாவஃ க்ஷெஸுந்ஷ 1 ஈயா க்ஷவா ஹுதெஷு ஈஃவிதெஷு 1 க்ஷெயாஹுஷு
ஹிப்யாணாம் விஷயஸம்நிபள க்ஷிக்ரியா 1 ஈடிஷு ஈடிஷுதா க்ஷெய்யபு 1
ஹிஃ ஹிஃ 1 க்ஷவாவஷு க்ஷதி ப்ரயோஜதெ வாக்ஷாணிவாஈஈநாழ க்ஷயாவாஸ-
யிதூக்ய ॥ உ ॥

கிணு—

க. தெஜஃ க்ஷஜா யுகிஸ்யளவஷு க்ஷெயாஹொ நாதிராமிதா 1

வவணி ஸம்பஹம் வெஷிஷு க்ஷவிஜாதஸ்ய ஹாரத ॥

தெஜஃ ப்ராஹ்மணம், த க்ஷுதா ஈஷிஃ 1 க்ஷஜா க்ஷுஷடஸ்ய தாமிதஸ்ய
வா க்ஷவிஷிக்ரியாந்ஷுதீ—உதூநாயா விஷியாயா உபஸகிந் க்ரோயஃ
ஹி க்ஷவாவா 1 ஹி க்ஷவாயா க்ரோயஸ்ய வ விஸெஷி 1 யுகிஃ வெஷெஹி-
யெஷு க்ஷவாவாஹு ப்ராஜெஷு தஸ்ய ப்ரக்ஷெயகஃ க்ஷங்காணஸ்யுதிவிஸெஷி,
யெத உதூவிதாமி க்ஷாணாமி வெஷுத த க்ஷவாஹி 1 ஸளவம் க்ஷிபம், ஈடிஷு-
க்யுதம் வாவாஷு, க்ஷுணாம் வ வெஷெயாஹுஃ வெஷெயு ஈயாஸாஹிகா-

கோபத்தைத் தணித்துக்கொள்ளுதல், முன்னர் கையைக் கூறியுள்ளமையால்,
“ த்யாகம் - துறவு ” என்க. புறங்கூறுதலென்பது - பிறனுக்குப் பிறனது குற்றங்களை
வெளிப்படுத்தல், (காணாதவழி இகழ்ந்துரைத்தல்) ; அஃதினமை - புறங்கூறுமை.
கருணை - தன்புற்ற பிரானிகளின்மேல் இரக்கம், அவரவின்மை - விஷயங்களுடைய
முன்னிலையிலே இந்திரியங்கட்கு விகாரமின்மை. மென்மை - மெல்லிய தன்மை, வெடு
வெடுப்பின்மை, கடுமையின்மை. காணம் - (தனக்குஞவாத இழிந்த கர்மங்களில்
நாணுதல்). சேஷ்டையின்மை - பயனில்லாவழி, வாய்கை கால் முதலியவற்றைத்
தொழிற்படுத்தாமை. (உ)

அன்றியும்,

க. ஜளி, பொறுமை, நிறை, பரிசுத்தம், துரோகமின்மை, தருக்கின்மை,—
பாரத ! (இவையெல்லாம்) தைவத்தன்மையைக் கொண்டு பிறந்தவனுக்கு நிகழ்கின்றன.

ஜளி யென்பது - திட்பம், தின்மை, ஆண்மை, ஆளுந்தன்மை [மாதர் சிறுவர்
முதலிய மூடர்களால் தாக்கப்பெறுமை—ம.]; ஆனால், மெய்யிலுள்ள [உடம்பிலுள்ள]
கார்தியன்று. பொறுமை - வையப்பெற்றவனுக்கு, அல்லது அடிக்கப்பெற்றவனுக்கு
மனக்கலக்கமுண்டாகாமை, “ கலக்கமுண்டானவிடத்துத், தணிதல் - கோபமின்
மை ” எனக் கூறியுள்ளோம். இவ்வாறாகப் பொறுமைக்கும், கோபமின்மைக்கும் வேறு
பாடுன்க. நிறை - உடம்பும் இந்திரியங்களும் சோர்வுற்றவளவில், அதனை [அச்சோ
ர்வை]ப் போக்குகின்ற ஓர்வகை அகக்கரணப்போக்கு ; அதனால் உடம்பும், இந்திரியங்
களும் தாக்கப்பெற்றுத்தளர்ந்திடுவதில்லை. பரிசுத்தம் - இருவகைத்து. மண்ணினு
லும், நிரினுமாவது - வெளிப்பரிசுத்தம் ; உள்பரிசுத்தமென்பது - மனமும், புத்
தியும் மாசற்றநிற்பல் ; கள்ளமும், காமமும்முதலிய கலக்கமில்லாமை. இவ்வாறாகச்

சுமயொஃ ஸம்பஷொஃ காயபூ உயுகெ—

நு. டெடிவீ ஸம்பவிறொக்ஷாய நிவநூயா஽஽ஸுரீ உதா |

தா ஸுஹஸுஹபஹ டெடிவீஃ சவிறிஜாதொ஽விறி வானுவ ||

டெடிவீ ஸம்பவஸு யா, ஸா விறொக்ஷாய ஸம்ஸாரவஸுதாஃ | நிவநூய நியதஃ ஸஸுஃ நிவஸுஃ தபயபூ சூஸுரீ ஸம்பவ உதா சவிறெதா | தயா ராக்ஷவீ உ | ததூ வஸவபூ உதெ ஸதி சுஜெஹஸு சுஜதபூதம் ஸாவம் “கிரெஹ சூஸுரீஸம்பவபூதஃ? கிம் வா டெடிவீஸம்பவபூதஃ?” உதெவபூ சூதொவதா- ராஹவபூ சூதெஹ சூதெ ஸவவாஹ—தா ஸுஹஃ ஸொகம் தா காவீபூ | ஸம்பஹ டெடிவீஃ சவிறிஜாதஃ சவிறி சவிறெஹ ஜாதொ஽விறி, ஸாவிகதூரணஃ கபூ சவிறி உதெபூ, ஹெ வானுவ || நு ||

சு. அள ஹதவஸுமபூள தொகெ஽ஹிநு டெடிவ சூஸுர ஸாவ உ |

டெடிவொ விஹுரஸஃ ஹொதூஃ சூஸுரம் வாய-ஃ டெ ஸுரண- ||

அள அஸம்பூரகள ஹதவஸுமபூள ஹதூதாநாம் ததூஹுரணாம் ஸமபூள ஸுஹீ—ஸுஜூதெ உதி ஸமபூ, ஹதூதாஹெவ ஸுஜூதாதாநி டெடிவா- ஸுரஸம்பவபூதூநி உதி அள ஹதவஸுமபூள, உதி உயுகெ, ‘அயா ஹ ஹெ

இவ்விருதன்மையின் பயன்கள்.

இவ்விருதன்மைகளுடைய பயனைக் கூறுகிறார் :

நு. தைவத்தன்மை விடுபடுதற்காகவும், ஆஸுரத்தன்மை கட்டுண்டுக்கிடத்தற் காகவும் கருதப்பட்டுள்ளன. பாண்டவ ! வருந்தாதே ; தைவத்தன்மையைக் கொண்டு பிறந்திருக்கிறாய்.

தைவத்தன்மை எதுவோ, அது ஸம்ஸாரக்கட்டினின்றும் விடுபடுதற்காவ தென்க. ஆஸுரத்தன்மை, (ஸம்ஸாரத்தினுள்) தவறாது கட்டுண்டுக்கிடத்தற்காவ தென்க. அவ்வாறே, ராக்ஷஸத்தன்மையு மென்க. அங்ஙன மிவ்வாறுள்ளவள்கிலே, “நான் ஆஸுரத்தன்மையுடையவனோ? அல்லது, தைவத்தன்மையுடையவனோ?” என இவ்வாறு ஆலோசித்தலாகிய அர்ஜுனனுடைய உள்ளேயுள்ள கருத்தைக் கண்டு பகவான் அருளிச்செய்கிறார் :—பாண்டவ ! வருத்தத்தைக்கொள்ளாதே ; தைவத் தன்மையைக்கொண்டு பிறந்திருக்கிறாய், உனக்கு இனிமேல் மங்கள முண்டாகும் என் றபடி. (நு)

ஆஸுரத்தன்மையின்கள்.

சு. இவ்வுலகிலே மறுஷ்யசிருஷ்டிகள் தைவமாகவும், ஆஸுரமாகவும் இரண் டென்க. தைவ(சிருஷ்டி) விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது ; பார்த்த ! ஆஸுர (சிருஷ்டியை) என்னிடமிருந்து கேள்.

இவ்வுலகிலே, அதாவது ஸம்ஸாரத்திலே மனிதர்களது சிருஷ்டி இருவகை த்து. மனிதர்களே படைக்கப்படும்பொழுது தைவத்தன்மையும், ஆஸுரத்தன்மை யும் பொருந்தியவர்கள் என மனிதசிருஷ்டி இரண்டு எனக் கூறப்படுகின்றது ; “பிர

புராணாவத்யா டேவாஸ்தாஸாநாஸு' இதி ஸ்ரூதே—ஜோகே சூஷ்ணி நு, ஸம்ஸாரோ
உக்யஸ்தி; வஸெஷ்டாஃ கெவியிஷ்யாவவதேஃ | கள கள வஞ்சஸமபுள உதி?
உஷ்டே—புக்ஷாநாவேவ ஜெஷ்டே: சூஷ்ணாநி வாவ வ | உக்யோராவ வாக்
சதவாஷ்யயோகேதல் சூஷ்டேஷ்டே: வஞ்சஸமபு: 'சூஷ்ணம் ஸக்யஸம்ஸாரி:'
உக்யாஷ்டா விஷ்டாஸி: விஷ்டாஸவகாரெஸி: ஸ்ரோதா: கயி:கம், ந து சூஷ்ணா:
உதி | கக: கதூரிவக்யஸ்ய சூஷ்ணாநம் வாய: 28 வவநாஸ உஷ்டோகம்
விஷ்டாஸி: ஸ்ரோதா: கயி:கம் || ௧ ||

ஆ கயூயவரிஸஸோஷ்டே: சூஷ்ணா: ஸம்வஸ புராணிவிஸேஷணகெவ
புஷ்டே, புக்ஷகீகாணேவ ஸக்யதே சஸ்யா: வரிவஜுகம் கதூரீத்—

௪. ப்ரவ்ருத்திம் வ நிவ்ருத்திம் வ ஜிநா ந விஷாநாஸாநா: |

௩ ஸாஸம் நாவி வாவாந: ந வஸக்யம் கெஷ்ட விஷ்டே ||

ப்ரவ்ருத்திம் வ ப்ரவக்யுகம், யஷ்டி: வாக்ஷாஸ்யஸாயகே கதூவ்யே
ப்ரவ்ருத்தி: காம, நிவ்ருத்திம் வ வாக்ஷிவரி:காம, யஸாஸ சதயுகேஷ்டே: நிவ-
க்யுகம் வா நிஷ்டி: காம வ, ஜிநா: சூஷ்ணா: ந விஷா: ந ஜாநகி | ௩

ஐயத்தியினால் படைக்கப்பட்டவர்கள் தேவர்களாகவும் அஸுரர்களாகவும் இருவருப்பி
வரன்றோ" (பிரு - க - ௩ - ௧) என்னும்சூத்திரினு லென்க; யாவர்க்கும் இருவகையே
[நதாவதொன்றே] அமையுமாதலால், (மனிதசிருஷ்டி இருவகைத்து. ஆஸுரத்தன்
மையினுள் ராக்ஷஸத்தன்மை அடங்கியதென்றநிக.—இருதிருமான) அம்மனிதசிரு
ஷ்டி யாவை? என்பது.—கூறுவோம்: பிரசுருதத்தில் பேசுவருகின்ற தைவமும்,
அஸுரமும்தான். சொன்னவற்றையே மீண்டும் சொல்வதற்குப் பயன் கூறுகிறார்:
மனிதர்களுடைய தைவசிருஷ்டியானது "பயமின்மை, மனத்துய்மை" (கசு - ௧)
என்பது முதலாக விரிவாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது; மற்று, ஆஸுர(சிருஷ்டி கூறப்பட)
வில்லை என்பதாம். ஆகவே, பார்த்த! அதனை நீக்க ஆஸுரத்தை விரிவாய்க் கூறுகி
றேன்; என்வார்த்தத்தினால் கேட்டுத் தெரிந்துகொள். (சு)

அத்தியாயமுடிவுவரை ஆஸுரத்தன்மையை (சில) மனிதர்களுடைய விசேஷ
ணமாக எடுத்துக்காட்டுகிறார்; (ஏனெனில், அவர்களிடத்து அதனை) நேராகக் கண்ட
விடத்தன்றோ அதனை விட்டிடுதலைச் செய்யக்கூடுமென்று:

௪. ஆஸுரத்தன்மையுள்ள ஜனங்கள், செய்வதையும் தவிர்வதையும் அறிவ
தில்லை; அவர்களுடத்துச் சுத்தமில்லை; ஒழுக்கமுமில்லை; உண்மை இல்லை.

செய்வது என்பது உருஷார்த்தத்திற்காக [தான்யிரும்பியதைப்பெறுதற்காக]ச்
செய்யவிரும்பும் எந்த லாபத்ததைச் செய்தல் (வேண்டுமோ, அது: அதாவது,
விதிக்கப்பட்ட தர்மம்). தவிர்வது என்பது - இதற்கு [செய்வதற்கு] மாறுவது, தீங்
தெற்றுச் சாஸனமான எதனைத் தவிர்த்துவிட்டுமோ, அது: (அதாவது, விதிக்கப்பட்ட
தர்மம். இவ்விரண்டினையும்) ஆஸுரத்தன்மையான ஜனங்கள் அறிவதில்லை.
அவர்கள் தைவம் செய்வது தவிர்வது எப்பவற்றையுடும் அறிவதில்லையென்பதி

கெவலம் ஸ்ரவத்திவிவத்தி வளவ தெ ந விடி—ந ஸளவம் நாவி வ சுவாரம் ந வஸ்து தெஷு விடிதெ—ஸஸளவம் சுநாவாரம் நாயாவிநம் சுநுதவாடிநொ ஷி சுவாரம் || ௭ ||

கிணு—

அ. சுவஸ்துஷ்ரகிஷ்டம் தெ ஜமதாஹுரநீஸூரடி |

சுவரஸூரஸம்ஸுதத கிஷ்டுதாஹெதகசு ||

சுவஸ்து யயா வயசு சுநுதவூராயா தயா உடிம் ஜமசு ஸவபுசு சுவஸ்துஷ், ஸ்ரகிஷ்டம்—ந ஸஸு யபிபூயபிபூ ஸ்ரகிஷ்டா, சுதம் சுஷ்ரகிஷ்டம் வ — உதி தெ சுவாரம் ஜமம் ஜமசு சூஹம் சுநீஸூரடி — ந வ யபிபூயபிபூஸவபுசுஷ்ரகிஷ்ட ஸஸு ஸாவிகா ஸஸூரம் விடிதெ | சுதம் சுநீஸூரம் ஜமசு சூஹம் | கிணு— சுவரஸூரஸம்ஸுததம் காபிபூயஸ்துயொம் ஸ்ரீவாரஸுஷ்யொம் சுநுதாஸுஸம்-யொமசு ஜமசு ஸவபு ஸம்ஸுததகிஷ்ட சுநுசு காஹெதகம்—காஹெதக-ரெவ காஹெதகம் ; கிஷ்ட சுநுசு ஜமதம் காரணம் ? ந கிணிக சுஷ்ரகிஷ்டாடி காரணாஹம் விடிதெ ஜமதம் | “காபி வளவ ஸ்ரானிகா காரணம்” உதி லொகாயகிஷ்டுஷி: உயசு || ௮ ||

ல்லை ; அவர்களிடத்துப் பரிசுத்தமும், நல்லொழுக்கமும், உண்மையும் இல்லை. அஸு ரத்தன்மையர்கள் பரிசுத்தமில்லாதவர், நல்லொழுக்கமில்லாதவர், கள்ளமுடையவர், பொய்பேசுபவர் எனப் பிரவசித்தமன்றோ. (௭)

உலகநீதைப்பற்றி நாஸ்திகர் கொண்ட கோள்கை.

மற்றும்,

அ. “உலகம் உண்மையில்லது : அடிஆதாரமில்லது : ஆளுபவனில்லது : ஒரு வரோடொருவர் சேர்வதனா லுண்டானது : காமத்தால் வந்திருப்பது ; வேறு என்ன?” (௭) அவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

“நாம் பொய்மயமாகவே இருக்குமாறுபோல, இவ்வுலகெல்லாம் பொய்மை யாயுளது. இதற்கு தர்மமும் அதர்மமும் ஆதாரமாயில்லை ; ஆகலான் இது ஆதாரமில் லாதது. (வரைமுறைக்குக் காரணமான தர்மம் அதர்மம் என்னும் ஒழுங்கு இல்லை.) அன்றியும், தர்மஅதர்மங்களைச் சார்ந்து இதனை ஒழுங்குசெய்து ஆள்பவன் இல்லை ; ஆதலால், உலகம் ஆள்பவனில்லாததாம். மேலும், இவ்வுலகெல்லாம் - காமத்தால் துண்டப்பெற்ற ஸ்திரீபுருஷர்கள் ஒருவரோடொருவர் புணர்வதனால் உண்டானது ; காமத்தையே காரணமாகக்கொண்டது, காமத்தாலேயே வந்திருப்பது. ஜகத்திற்கு வேறுகாரணம் என்ன? ஜகத்திற்கு வேறுகாரணமில்லை, (இந்திரியங்கட்குப்) புலப்படாத தருமம் அதருமம் முதலிய காரண மொன்றுமில்லை” என்று ஆஸுரத்தன்மையரான ஜனங்கள் கூறுகிறார்கள்.—“உயிருள்ள பிராணிகட்குக் காமமேதான் காரணம்” என்றிது, லோகாயதிகரது [இந்திரியங்கட்குப் புலப்படுவதைமாத்திரம் ஒத்துக் கொள்கின்ற நாஸ்திகரது] கொள்கை. (௮)

464

வினாடி சுவாரிசெயாங் உ ந வாரிசாத-ம் ஸக்யதெயஸ்யா: வினாயா: உய-தா, ஸா சுவாரிசெயா, தாடி சுவாரிசெயாங் ஸ்ரவ்யாணாம் ரீரணாணாம் உவா-
 ஸ்ரி-தா: ஸதா வினாவரா: உ-த்யு-ய: | காரொவலொமவரா: காரிதெ உ-தி
 காரி: விஷயா: ஸஷாடிய: , தஉ-வலொமவரா: “சயதெவ வரா: வ-ரா-
 ஷாடியெ-ய: காரொவலொ-ம்” உதெயம் திஸ்தி-தா-தா: , ஸாதாவச உதி
 திஸ்தி-தா: || கக ||

கஉ. சூராவாஸஸதெவ-யா: காரதெ-யாவராயணா: |

ராமஹதெ காரலொமாய-டி சந்யாயெநாய-டி ஸணயாநு ||

சூராவாஸஸதெ: சூரா ஸவ வாஸா: தஹதெ: சூராவாஸ-
 ஸதெ: ஸவா: ஸண: ஸவ-த: சூக்யஷ்ரீரணா: , காரதெ-யாவராயணா: ,
 காரதெ-யாவராயணா: வரா: சயதெ சூர-ய: யெஷாங் தெ காரதெ-யாவராயணா: ,
 ராமஹதெ ஹஷ-தெ காரலொமாய-ம் காரலொம-யெ-யா-ஜ-நாய ந ய-தி-ய-டி
 ஸ-டி ஸணயாநு ச-டி-ய-ய-டி சந்யாயெந வராஸாவஹரணா-தி-நா உ-த்யு-ய: ||

ராமஹதெ தெஷாடி சவி-யா-ய:—

கக. உ-உ-டி யா ஹ-டி உ-உ-ய-டி உ-உ-ய-டி உ-உ-ய-டி |

உ-உ-ய-டி உ-உ-ய-டி உ-உ-ய-டி உ-உ-ய-டி ||

(கவலையென்பது - ஆசை அளவிறந்த பொருள்களின்மேல் செல்லுதலால்
 தான் அவற்றைத் தேடுதலையும், காப்பாற்றுதலையும், இவற்றிற்கான வழிகளையும்
 ஆலோசித்தல்.—ஆ.) அளவீடவொண்ணாத கவலையையுடையவர் - இவ்வளவென்று அள
 வீடமுடியாத கவலையினுள் எப்பொழுதும் அழுந்திக்கிடப்பவர் என்றபடி. காமநுகர்
 ச்சி - ஷிரும்பப்படுகின்ற ஓசைமுதலியவ்ஷயங்களை அநுபவித்தல். (அவர்கள்) “காம
 நுகர்ச்சியென்பது எதுவோ, (அந்த) இதுவேதான் யாவற்றிலும் மேம்பட்ட புருஷா
 ர்த்தம் [அடையவேண்டிய பொருள்]” எனத் தமக்கு இவ்வாறு நிச்சயம்வந்தவர்கள்.
 இவ்வளவுதான் என்று - (“இக்காமநுகர்ச்சியேதான் இன்பத்திற்கு முடிந்த
 எல்லை; மற்று, மறுமைஇன்பமென்பது இல்லை” என்று). (கக)

கஉ. (அவர்கள்) ஆசையென்னும் நூறு கயிறுகளால் கட்டிண்டு, காமத்தை
 யும் கோபத்தையுமே சிறந்த அடைக்கலமாகக்கொண்டு, காமநுகர்ச்சிக்காகப் பணக்
 குவியல்களை அநியாயத்தால் தேட முயல்கிறார்கள்.

அவர்கள், ஆசைகளென்னும் பல கயிறுகளால் கட்டப்பெற்று இங்குமங்கும்
 இழுக்கப்படுகிறார்கள். காமநுகர்ச்சிக்காக - தருமகார்யத்திற்காக அன்றென்க. அநி
 யாயத்தால் - பிறப்பொருளைக் கொள்ளையடித்தல் முதலியவற்றால் என்றபடி. (கஉ)

அஸ்-ரத்தன்மையருடைய நோக்கங்கள்.

அவரது கருத்து இப்படிப்பட்டது :

கக. “இப்பொழுது இது என்னால் அடையப்பட்டது : இவ்விருப்பத்தைச் (சிக்
 கிரம்) பெறுவேன் : இது (என்விட்டில்) இருக்கின்றது : இனி இந்தப்பணமும் எனக்கு
 வந்துசேரும்.

466

கக. சுமெகவிதூவிஸூரூனாஃ ஜொஹஜாஹவாவூதாஃ |

பூவதூஃ காஜஹொமெஷு வதணி நரகெஸுஹவள ||

சுமெகவிதூவிஸூரூனாஃ உதூபூகாரொஃ சுமெகெஃ லிஹெதூஃ விவிஃ
ஸூரூனாஃ சுமெகவிதூவிஸூரூனாஃ, ஜொஹஜாஹவாவூதாஃ ஜொஹஃ சுவிவெகஃ
சஜூநம், தஹெவ ஜாஹிவ சூவரணாதுகவாஸ, தெந ஸஜாவூதாஃ | பூவதூஃ
காஜஹொமெஷு தஹெதூவ நிஷணாஃ ஸஹஃ தெந உவலிதகஸூஷாஃ வதணி
நரகெ ஸுஹவள ஹெவதரணூதாஃ || கக ||

கௌ. சூதூஸஹாவிதாஃ ஸூஸூஃ யநஜாநஜாநூதிதாஃ |

யஜஹெ நாஜயஹெஜெஹெ ஹெ ஹெநாவியிவலிவ-கடி ||

சூதூஸஹாவிதாஃ ஸவபூஹணவிஸிஷதயா சூதூஹெவ ஸஹாவிதாஃ
சூதூஸஹாவிதாஃ, ந ஸாப-ஹி | ஸூஸூஃ சுபூணதாதுதாஃ | யநஜாநஜாநூதிதாஃ
யநநிதிதூஃ ஜாநஃ ஜெஹ, தாஹுரம் யநஜாநஜாநூதிதாஃ சுநிதிதாஃ | யஜஹெ நாஜ-
யஹெஜெஹெ நாஜாஹெதூஃ யஹெஜெஹெ தெ ஹெஹெந யஜூபூஜிதயா ஸவியிவலிவ-
கஃ விபிவிஹிதாஹெதூகிதகபூஷுதாரஹிதபூ || கௌ ||

கஅ. சுஹஹகாரம் ஸஹம் ஹவ-கடி காஜெ தெராயம் ஹ ஸஹிதூதாஃ |

கக. பலஎண்ணங்களால் பல்வாறு மயங்கியவராய், மயக்கமென்னும்வலையினால்
மூடப்பெற்றவராய் [அதனுள் சிக்கிக்கொண்டவராய்], காமநுகர்ச்சிகளுள் அழுந்தி
யுள்ள (அவர்கள்) அருவருப்பான நரகத்தினுள் வீழ்கிறார்கள்.

பலஎண்ணங்களால் - (கீழ்க்) கூறியபடியுள்ள அனேக எண்ணங்களால். மய
க்கமென்பது - விவேகமின்மை, அறிவின்மை. (மோகத்தினுடைய வழி)யடைப்பு
வடிவமாயுள்ளதனால், அதுவே [மயக்கமே] வலைபோலும். (அவர்கள்) விஷயஅநுபவங்
களில் பற்றுக்கொண்டவராய், அவற்றுள்ளேயே சாய்ந்துகிடப்பவராய், அதனால்
பாவமேறப் பெற்றவராய் வைதரணீமுதலிய அருவருப்பான நரகத்தினுள் வீழ்கிறார்
கள். (கக)

அஸ்-ரத்தன்மையருடைய யாகங்கள்.

கௌ. தம்மாலேயே மதிக்கப்பெற்றவராய், இறுமாந்தவராய், பணத்தினுலான
கர்வத்தோடும் செருக்கோடும் கூடிய அவர்கள் பெயர்மாத்நிரமான யஜ்ஞங்களை விதிப்
படியில்லாது செய்கிறார்கள்.

தம்மாலேயே மதிக்கப்பெற்றவர் - எல்லாநற்குணமும் பொருந்தியவராகத்
(தம்மை)த் தாமே மதித்துக்கொண்டவர் ; (ஆனால், அவ்வாறு) நல்லோர்களால் மதிக்கப்
பெற்றவர். இறுமாந்தவர் - வணங்காஇயல்பினர். விதிப்படியில்லாது - விதிகளால்
விதிக்கப்பட்ட அங்கங்களும், செய்யவேண்டிய முறைகளும் இல்லாதது. (பணத்தினு
லான கர்வம் - பணத்திமிரினால், தன்னை உயர்ந்தோனாகக்கொள்ளுதல். பணத்தினுலான
செருக்கு - பணத்திமிரினால், பெரியோரையும் தாழ்ந்தோராகக்கொள்ளுதல். அவர்
கள் பெயருக்காக, ஸோமயாஜியென்னும்பெயர் முதலியவற்றைப் பெறுதற்காக
உண்மையல்லாத நற்செய்கைகளைச் சிரத்தையில்லாது கள்ளஎண்ணத்தோடு செய்
கிறார்கள் என்பது கருத்து.) (கௌ)

பகவானுடைய கட்டளைகளை அஸ்-ரத்தன்மையர் அசட்டைசெய்தல்.

கஅ. (இவர்கள்) அகந்தையையும், வலிமையையும், மேட்டிமையையும்,

468

காலைத் த்ரோயஸ்தயா ஹொஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு ||

த்ரீவிடா த்ரீபுக்ராஹம் நரகஸ்ய ப்ராபுஸ ஹொஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு ||
யசு ஹொஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு || கடுஷஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு ||
யசு ஹொஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு || கடுஷஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு ||
யசு ஹொஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு || கடுஷஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு ||
யசு ஹொஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு || கடுஷஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு ||

த்யாபெத தூயம் துஜெசு ||

22. ஹொஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு ||

த்யாபெத தூயம் துஜெசு ||

ஹொஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு || கடுஷஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு ||
யசு ஹொஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு || கடுஷஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு ||
யசு ஹொஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு || கடுஷஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு ||
யசு ஹொஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு || கடுஷஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு ||
யசு ஹொஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு || கடுஷஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு ||

யசு ஹொஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு || கடுஷஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு ||
யசு ஹொஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு || கடுஷஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு ||
யசு ஹொஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு || கடுஷஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு ||
யசு ஹொஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு || கடுஷஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு ||
யசு ஹொஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு || கடுஷஸித் தஸ்யாபெத தூயம் துஜெசு ||

உலோபம் என்னும் மூலகைத்தானது. அதலால், இம்மூன்றினையும் விட்டொழிய வேண்டும்.

நரகத்தினுடைய வாசல் - நரகத்தை அடைதற்கு வாசல். அவ்வாசலைப் புகுந்
தே ஆத்மா கேடுறுகிறான் ; ஒருபுகுஷார்த்தத்திற்கும் [ஒருநன்மையையாயினும் பெறு
தற்கு] தக்கவனாகிறானில்லை. அதலால், “ வாசல் ஆத்மாவைக் கெடுப்பது ” எனக்
கூறப்படுகின்றது. —அது யாது? —காமமும், கோபமும், உலோபமும் என்க. ஆக
வே, இம்மூன்றினையும் நீக்கவேண்டும். இவ்வாசல் ஆத்மாவைக் கெடுப்பதாதலால்,
காமம் முதலிய மூன்றினையும் விட்டிடவேண்டும். (உக)

இது (அவற்றைத்) துறந்திடுதலின் புகழ்ச்சி :

22. கொந்தேய ! நரகத்தினுடைய இம்மூன்றுவாசல்களாலும் விடப்பெற்ற
மனிதன் தனக்கு நன்மையைச் செய்துகொள்கிறான் ; அதனால், உயர்ந்த நிலையை
அடைகிறான்.

நரகத்தினுடைய - துன்பமயக்கவடிவமான நரகத்தினுடைய. வாசல்கள் -
காமம் முதலியன. (இவற்றின்நீங்கியவன்) எதனை அதுஷ்டிக்கிறான் ? —தனக்கு
நலத்தை. எதனால் தடுக்கப்பெற்று முன் (தனக்கு நலத்தைச்) செய்துகொள்ளா
திருந்தாலே, அது தோஷத்துகிட்டமையால் (அந்நலத்தைச்) செய்துகொள்கிறான்.
அதனைச் செய்துகொள்வதனால் மோஷத்தையும் பெறுகிறானென்க. (உம்மையினால் -
இம்மையின்பத்தையும் பெறுகிறான் என்றபடி. —ஆ.) (உஉ)

சாஸ்திரம் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டி.

ஆஸூரத்தன்மையை நீக்கிக்கொள்ளலும், நன்மையை நாடிக்கொள்ளலு
மாகிய இவையனைத்திற்கும் சாஸ்திரம் காரணம். சாஸ்திரப்பிரமாணத்தினால் இரண்
டனையும் செய்யக்கூடும் ; வெறுவிதமா யன்று. ஆகவே,

சுஜி-கந்த உவாவ ||

க. யெ ஸாஸி விபிஷு^{சு}துஜி^{சு} யஜிதெ ஸு^{சு}யா^{சு} ஸு^{சு}தி^{சு}தா^{சு} |
தெஷா^{சு} ஸு^{சு}ஷா^{சு} து^{சு} கா^{சு} கரு^{சு}ஷா^{சு} வ^{சு}த^{சு} ஸா^{சு}ஷொ^{சு} ராஜி^{சு}ஷா^{சு} |

[illegible]

பதினேழாம் அத்தியாயம் : ச்ரத்தநாத்ரயவிபாகயோகம்.

ஆறியா தவராயினும், நம்பிக்கையுடையவர்.

“ஆதலால், உனக்கு சாஸ்திரம் பிரமாணம்” (கசு - ௨௪) என்னும் பகவா
னுடைய திருவாங்கிலில் வினாிற்கு இடம்பெற்ற அர்ஜுனன் கூறலாயினன் : (சாஸ்
திரத்தை அறிந்து அதனை நம்புகின்ற ஆஸ்திகரது கதி இன்னதென்றும், அவ்வாறே
அறிந்து அதனை நம்பாத நாஸ்திகரது கதி இன்னதென்றும் கூறப்பட்டன. இனி,
சாஸ்திரத்தை அறியாத ஆஸ்திகரது கதி இன்னது என்பதை அறிப அர்ஜுனன்
வினவலாயினன்.—ஆ.)

அர்ஜுனன் சொல்லுவதற்குள் :

க. எவர்கள் சாஸ்திரவாதியை விட்டு கம்பிக்கையோடு கூடினவராய்த் தொழு கிருர்களோ, கிருஷ்ண! அவர்களது நிலைமை என்ன? ஸத்துவமா? அல்லது ரஜஸா? தமஸா?

எவர்கள்-இன்னொருவ்று குறிக்கப்படாத சிலர்கள். எவர்கள் சுருதி ஸ்மிருதி என்னும் சாஸ்திரங்கட்டினாய் விட்டிட்டு நம்பிக்கையோடு, ஆஸ்திக்யபுத்தியோடு, மதுபாபுஷ்டென்னும் எண்ணத்தோடு கூடியவராய்த் தேவர்முதலானோரைப் பூஜிக்கிறார்களோ ; எவர்கள் சுருதியாகவாயினும் ஸ்மிருதியாகவாயினுமுள்ள சாஸ்திரவீதி ஒன்றும் அறிவாதவராய், பேரீயோரது ஒழுக்கங்களைக் பார்ப்பதாலேயே நம்பிக்கையோடு கூடி தேவர்முதலானோரைப் பூஜிக்கிறார்களோ ; அவர்கள் இங்கே “எவர்கள் சாஸ்திரவீதியை விட்டு நம்பிக்கையோடு கூடியவராய்த் தொழுகிறார்களோ” என இவ்வாறு கொள்ளப்படுகிறார்கள். மற்று, எவர்கள் சாஸ்திரவீதிஒன்றை அறிந்து கொண்டிட அதனை விட்டிட்டு விதிப்படியில்லாது தேவர்முதலானோர்களைத் தொழுகிறார்களோ, அவர்கள் இங்கு “எவர்கள் சாஸ்திரவீதியை விட்டுத் தொழுகிறார்களோ” எனக் கொள்ளப்படவில்லை.—எதனால்?—“நம்பிக்கையோடு கூடியவராய்” என்னும்

விசேஷணாசு | டெவாபிவ-ஞ்ஜாவியிவரம் கிணிகு ஸாஸ்து வஸ்யுண வனவ தசு உக்யஜ்ஞ சுஸுஜயாததயா தவிஹிதாயாம் டெவாபிவ-ஞ்ஜாயாம் ஸுபயா சுஜிதாஃ ப்ரவத்யுணெ உதி ந ஸக்யம் கலுயிதம் யஸூாசு, தஸூாசு ப-ஞ்வெபூதூ வனவ “யெ ஸாஸ்து வியிஜுஜ்ஞ யஜ்ஞெ ஸுபயாஜ்ஜிதாஃ” உக்யுத ஸுஹ்ருணெ | தெஷாடி வனவம்-ஞ்ஞாநாம் மிஷூா தம் கா க்யுஷூ—வஸ்துடி ஸுஹ்ரு ராஜி தஜி; கிம் ஸுஷூம் மிஷூா கவஸூாநடி, ஸுஹ்ருவஸி ராஜி, சுபவா தஜி? | வனதசு உதம் ஹவதி—யா தெஷாம் டெவாபிவிஷயா ப-ஞ்ஜா, ஸா கிம் ஸாஜிசு, ஸுஹ்ருவஸி ராஜிவ், உத தாஜிவ் உதி? || க ||

ஸாரோக்யவிஷயம் ப்ரஹ்மம் ந சுப்ரவிஷயஜ்ஞ ப்ரதிவத்யு கஹபூதிசு ஸ்ரீஹம்-வாநி உவாஹ—

ஸ்ரீஹவாநு உவாஹ ||

2. த்ரிவிபா ஹவதி ஸுபா டெஹிநாம் ஸா ஸுஹாவஜா |
ஸாஜிசு ராஜிவ் டெஹவ தாஜிவ் ஹதி தாம் ஸுணம் ||

விசேஷணத்தினால். (அவர்கள்) தேவர் முதலானோர்களது பூஜாவிதியைப்பற்றிய சாஸ்திரமொன்றைத் தெரிந்துகொண்டே, நம்பிக்கை யில்லாததனால் அதனை விட்டிட்டு, அதனுள் விதிக்கப்பட்டதான தேவர்முதலானவரது பூஜையை நம்பிக்கையோடுகூடிச் செய்கிறார்கள் எனக்கொள்வது ஏலாதாதலால் [சாஸ்திரத்திற்குரிய விதியை அறிகிறவராயினும், தமது இஷ்டப்படி தேவபூஜை முதலியவற்றைச் செய்கின்றவர் ஆஸ்ரத்தன்மையரில் அடங்குகிறார்கள் எனச் சென்றஅத்தியாயத்தினுள் அமைந்துள்ளது. ஆகவே, ஆஸ்திகரது அதிகாரத்திலே அவர்களைப்பற்றிப் பேசுதற்கு இடமில்லையாதலால்—ஆ.], முன்கூறப்பட்டவர்கள்தான் [சாஸ்திரத்தை அறியாதவராய்ப் பெரியோரது ஒழுக்கங்களைப் பின்பற்றுகிறவர்கள்தான்] இங்கு “எவர்கள் சாஸ்திரவிதியை விட்டு நம்பிக்கையோடு கூடினவராய்த் தொழுகிறார்களோ” எனக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். கிருஷ்ண! இப்படிப்பட்ட அவர்கட்கு ஸத்துவ குணம் நிலையா? அல்லது ரஜோகுணமா? தமோகுணமா?—இது கூறப்பட்டதாகின்றது:—அவர்கள் தேவர்முதலானோர்களைப்பற்றிப் பூஜித்தல் எதுவோ, அது ஸாத்துவிகமா? அல்லது ராஜஸமா? அல்லது தாமஸமா? என்பது. (க)

ஸ்ரீஹவாநு உவாஹ ||

பொதுவான விஷயத்தைப்பற்றிய வினாவானது பிரிவுபடாது மறுமொழியை ஏற்காது என்று [கிறப்புவாய்ப்பாட்டால் கூறவேண்டிய விடையைப் பொதுவாய்ப்பாட்டால் கூற இயலாது எனக்கொண்டு] ஸ்ரீபகவான் அருளிச்செய்கிறார் :

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுவற்றார் :

உ. உடம்போடு நிற்பவர்கட்கு இயல்பினால் பிறந்த அந்த நம்பிக்கை ஸாத்துவிகமெனவும், ராஜஸமெனவும், தாமஸமெனவும் மூவகைத்தா யுளது. அதனைக் கேட்பாயாக.

474

சு. யஜ்ஞெ வஸாத்திகா டெவாநு யக்ஷரக்ஷாஹி ராஜஸாஃ |

பெுதாநு ஹிதமணாஹுநெ யஜ்ஞெ தாஜஸா ஜநாஃ ||

யஜ்ஞெ ப-ஞஜயணி வஸாத்திகாஃ ஸத்ஸமிஷாஃ டெவாநு, யக்ஷரக்ஷாஹி ராஜஸாஃ, பெுதாநு ஹிதமணாஹு ஸத்ஸமிஷாஃ துக்ஷாஃ சநெ யஜ்ஞெ தாஜஸாஃ ஜநாஃ || ச ||

வஸவம் காயபுதொ மினிபுதாஃ ஸத்ஸமிஷாஃ ஸாஸுவியு-ஸ்தெமபு | தது கஸ்திபெவ ஸஹஸுஷ- டெவப-ஞஜாஃ ஸத்ஸமிஷா ஹவதி, வஸாஹ-பெுந த- ரஜோமிஷாஃ தஜோமிஷாஃ ஸெவ ப்ராணிநொ ஹவதி | கயபு ?—

ரு. சஸாஹு-விஹிதம் வெவாஸு தவ்யெநெ யெ தவொ ஜநாஃ |

ஃஹாஹ-காரஸாயுதாஃ காரா-மஸவா-திதாஃ ||

சு. கஸ-யஜ்ஞரீரஸு ஹிதம-ராஜவெதஸம் |

ஃ வெவாஹு-ரீரஸு தா-தி-யு-ஸ-ர-மி-யு-யாநு ||

சு. ஸாத்துவிக்கர்கள் தேவர்களையும், ராஜஸர்கள் யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் தொழுகிறார்கள் ; தாமஸர்களான மற்ற ஜனங்கள் பிரேதங்களையும் பூதகணங்களையும் தொழுகிறார்கள்.

தொழுகிறார்கள் - பூஜிக்கிறார்கள். ஸாத்துவிக்கர்கள் - ஸத்துவகுணத்தில் நிலைத்தவர்கள். பூதகணங்களையும் - ஏழு மாதிருகைகளையும், (தேவர் - வஸு முதலானோர். யக்ஷர் - குபேரன் முதலானோர். ராக்ஷஸர் - நைரீதித் முதலானோர். தமது ஒழுக்கத்தினின்றும் வழுவிய பிராமணர் முதலானோர், உடம்பு மாய்ந்தபின்பு காற்றுருவமான சரீரத்தைப் பெறுகிறார்கள் ; அவர்கள் பிரேதங்க ளென்க, இவர்க ளெல்லாரும் தம்மை ஆராதிப்பவர்கட்கு அவரவரது விருப்பங்களைக் கொடுக்கிறார்கள் எனத் தெரிந்துகொள்க.—ஆ.) (ச)

ராஜஸ நம்பிக்கையுடையவரும், தாமஸ நம்பிக்கையுடையவரும்.

இவ்வாறு ஸாத்துவிக்கரிஷ்டை [ஸாத்துவிக்கம்பிக்கை] முதலியன சாஸ்திரத்தின் பொதுவிதியினால் கார்யத்தைக்கொண்டு நிச்சயிக்கப்பட்டன. அங்ஙனம் தேவபூஜை முதலியவற்றிற் கருத்துடையவனாய் ஸத்துவகுணத்தில் நிலைத்தவன் ஆயிரத்தில் ஒருவன் தான் இருக்கிறான். மற்றுப், பிராணிகள் பெரும்பான்மையாக ரஜோகுணத்தில் நிலைத்தவரும், தமோகுணத்தில் நிலைத்தவருமாக இருக்கிறார்கள்.—எப்படி ?—

ரு. எந்த ஜனங்கள், சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்படாத கொடிய தவத்தைப் புரிகிறார்களோ, (அவர்கள்) கள்ளமும் அஹங்காரமும் உடையவர் ; காம ஆசைத்திறமையுள்ளவர் :

சு. சரீரத்தினுள்ள எல்லாப்பூதங்களையும், சரீரத்தினுள் உள்ளேயுள்ள என்னையும் மெலிவுறச்செய்கின்ற அவிவேகிகள். அவர்களை அஸுரஉறுதியுள்ளவராகத் தெரிந்துகொள்,

476

478

உந்ஸ்ரவாடி உநஸுப்ரஸாணி, ஸ்ரவாத்வாடி உநஸாடி | ஸள-
 ஆவடி—யசு ஸளநஸு குஹம்—ஸ்வாடிஸ்ரவாடிகாடியெபுரெயா ஸு-
 கரணஸு ஸுதி | உநஸு—வாஸ்யபெரேவி உநஸுயபெரெயெகா ஸவதி உதி
 ஸாடியெபுண காரணஸு உவெக உநஸுயபெரே ரேநபீதி | ஸுதூவிநிபுஹம்—உநெ-
 நிரோயம் ஸவபுதம் ஸாரோநுரெவம் ஸுதூவிநிபுஹம், வாஸ்யபெரெயெவ உநஸு
 ஸஸ்பீ உநஸு, உதி விஸெஷம் | ஸாவஸஸாபி—பெரெய் ஸ்வஹாரகாஸெ
 கரீயாவிஸம் ஸாவஸஸாபி | உதெதூதசு தவம் உநஸு உவெக || கசு ||

யபொதூ காயிகம் வாஸிகம் உநஸம் உ தவம் தவம் நெரெய் ஸ்வாடி-
 மணஸெபெக கயம் திவியம் ஸவதிதி? உவெக—

கள. ஸுயா வரயா தவம் தவஸுதிவியம் நெரெய் |

ஸவஸாகாஸாஸிவியம்—பெரெய் ஸ்வாஸிகம் வரிவஸுதெ ||

ஸுயா ஸுஸிகுஸாஸி வரயா ஸுஸுயா தவடி ஸவஸுதி தவம்
 தசு ஸுஸுதம் திவியம் திவகாரம் திவஸாஸம் நெரெய் ஸவஸாஸுதி
 ஸவஸாகாஸாஸிவியம் ஸவஸாகாஸாஸிவியம் யபெரெய் ஸவஸாஸிவியம்—யசு
 ஸாஸிவியம் தவம் தசு ஸ்வாஸிகம் ஸவஸிவியம் வரிவஸுதெ கயஸி ஸிவாஸி ||

மனத்தெளிவு - மனத்தினது அமைதி. தெளிவென்பது - ஸ்வச்சப்படுத்தல்.
 (ஸ்வச்சமென்பது - கலக்கமின்மை, கவலையின்மை.—ஆ.) நன்மனமுடைமை - எதனை
 நன்மனமுடைமை என்கிறார்களோ, (அது; அதாவது, நல்லமனத்தையுடையவனாதல்;
 யாவாக்கும் ஹிதத்தை விரும்புதலும், அஹிதத்தை நினையாமையுமாம்.—ஆ. இது)
 முகத்தெளிவு முதலியவற்றால் ஊக்கக்கூடிய அசுக்கரணப்போக்கு. வாயடக்கமும்
 மனஅடக்கத்தை முன்னிட்டு நிகழ்கின்றது என்று கார்யத்தால் காரணம் கூறப்படு
 கின்றது. (அதாவது, கார்யம் காரணத்திற்கு ஆனமையால்), “மௌநம் - மனஅடக்
 கம்” என்க. தன்னடக்கம்—எங்கும் ஸாதாரணமான மனஅடக்கம். மௌநமென்பது -
 வார்த்தையைப்பற்றியதேயான மனத்தின் அடக்கம் என வேறுபாடு காண்க. ஹிரு
 தய பரிசுத்தம் - பிறரோடு விவகரிக்கும்பொழுது கள்ளமில்லாமை. (கசு)

தபஸானது நுணத்தால் மூவகைப்படுதல்.

கீழ்க்கூறிய காயிகம் வாஸிகம் மாநஸம் என்னும் தவமானது மனிதர்களால்
 அநுஷ்டிக்கப்பட்டதாகி ஸத்துவகுணம்முதலிய பேதத்தால் எவ்வாறு மூவகைத்தா
 யுளது? என்பது.—கூறுவோம்:

கள. பயனை வேண்டாத ஒருநிலைப்பட்ட மனிதர்களால் மிகுந்த நம்பிக்கை
 யோடு அநுஷ்டிக்கப்பட்ட மூவகைத்தான அந்தத் தபனை ஸாத்துவிகம் என்க
 றார்கள்.

நம்பிக்கையோடு - ஆஸ்திக்ய புத்தியோடு, (சாஸ்திரத்தில் கூறிய விஷயங்கள்)
 உண்டு என்னும் எண்ணத்தோடு. அந்த - பிரகிருதத்தில் பேசுவருகின்ற. மூவகைத்
 தான - (மெய், மொழி, மனம் என்னும்) மூன்று இருப்பிடங்கடையுடைய. மனிதர்
 களால் - அநுஷ்டிப்பவரால். எது இத்தகைய தவமோ, அதனை ஆன்றோர்கள் ஸத்
 துவகுணத்தா லானதாகக் கூறுகிறார்கள். (கள)

புத்ருவகாராஸ்யாய, ஸ்யாயாயி நிரவெக்ஷம் ஧்யதெ, றெஸெ வுண்ணு
காராக்ஷத்ராடின காமெ ஸங்குராஜாடின வாகெத்ரு வ ஷயம்வெவெவாராமெ
உத்ராடின, தக்ஷ டாமம் ஸாத்திகம் ஷ்யுதழ் || 20 ||

20. யத்ரு புத்ருவகாராஸ்யாய மதஜாஸ்யு வா வுநம் |

஧்யதெ வ வாரிக்ஷிஷ்ட த்ராடம் ராஜிவம் ஷ்யுதழ் ||

யத்ரு டாமம் புத்ருவகாராஸ்யாய, காமெ து ஸயம் டிரம் புத்ருவக-
ரிஷ்டிகெவ்யாய, மதம் வா, ஸ்யு டாமஸ்ய ரெ ஸ்விஷ்டி கஷ்டிஷ்டி உதி, தக்ஷ
உஸ்யு வுநம் ஧்யதெ வ வாரிக்ஷிஷ்ட வெவஸம்யுத்ரு, தக்ஷ டாமம் ராஜிவம்
ஷ்யுதழ் || 20 ||

21. சுபெஸகாமெ யத்ருவகாராஸ்யாய வுநம் ஧்யதெ |

ஸவத்ருதவஜித்ராத த்ராஜிவம் டாமஸ்யுதழ் ||

சுபெஸகாமெ சுபெஸெ ஸவாணுபெஸெ ட்ரெஹாஸ்யுதிரிவெக்ஷெ
காமெ வுண்ணெவெதெக்ஷெ சுபுஷ்யாதெ ஸங்குராஜாடிவிஸெஷாஹெ
ஸவாணுபெஸெ ட்ரெஹாஸ்யுதிரிவெக்ஷெ, டெஸாடிவெவெத்ரு வா ஸவத்ருதம் ஸ்யு-
வெவவாடிபுக்ஷாதெவெத்ருஜாடிவெவெத்ரு ஸவஜித்ராதம் வாகுவாரிவெவெத்ரு வ
யக்ஷ, தக்ஷ டாமம் தாஜிவம் உத்ராஜிவம் || 21 ||

யாதவனுக்கு ; (அல்லது அதனைச் செய்யக்கூடியவனுக்கு ; என்றும் கொள்ளலாம்.
ஏனெனில், அவன் பதினாபகாரத்தைச்) செய்யக்கூடியவனாயிருந்தாலும், (அதனை)
எதிர்பாராது (அவனுக்குத் தாடம்) கொடுக்கப்படுகிறது. இடத்தில் - புண்யபூமி
யான குருகேசத்திரம் முதலியவற்றில், காலத்தில் - கிரகணம் முதலியவற்றில், யோக்
கியனிடத்தில் - ஆறுசாஸ்திரங்களையும் அறிந்து வேதங்களைக் கரைகண்டவன் முத
லானோரிடத்தில். (20)

20. மற்று, எது பதினாபகாரத்திற்காயினும், அல்லது பயனைக் கருதியாயி
னும், அல்லது வருத்தத்தோடாயினும் கொடுக்கப்படுகின்றதோ, அந்தத் தாடம் ராஜ
ஸம் எனப்படுகின்றது.

எது - தாடம். பதினாபகாரத்திற்காக - "இவன் எனக்குச் சமயத்தில் பதினாதி
செய்வான்" என்பதற்காக. பயனை - இந்தத் தாடத்திற்கு எனக்கு மறுமைப்பயன்
உண்டாகும் என்பதை. வருத்தத்தோடு - (ஆ ! இவ்வளவு செலவு ஆகிவிட்டதே !
என்னும்) (மன) வருத்தத்தோடு. (21)

21. எந்தத் தாடமானது அதேசத்திலும், அகாலத்திலும், அயோக்கியர்
கட்கும், உபசரிக்கப்படாததாகவும், அவமதிக்கப்பட்டதாகவும் கொடுக்கப்படுகின்ற
தோ, அது தாமஸமாகக் கூறப்பட்டது.

அதேசத்தில் - புண்யஸ்தலமல்லாததாய், மிலேச்சர்கள் அசுத்தங்கள் முதலி
யின கலந்துகிடக்கும் இடத்தில். அகாலத்தில் - புண்யத்தை விளைப்பதாக (புண்ய
காலமாக)ப் பிரசித்தமாயில்லாத காலத்தில், கிரகணம் முதலிய விசேஷங்களில்லாத
காலத்தில். அயோக்கியர்கட்கு-மூர்க்கர், திருடர் முதலானோர்கட்கு. உபசரிக்கப்படாத
தாக - இடம் முதலியன அறியாநிருந்தாலும் [புண்யஸ்தலமாயும், புண்யகாலமாயிருந்
தாலும்], இனிய சொல்லும் காலமப்பலும் புஜித்தலும் முதலியன இல்லாததாக,
அவமதிக்கப்பட்டதாக - யோக்கியர்களை அவமதித்தலோ டமைந்ததாக. (22)

யஜ்ஞாநதவஃப்ரஹ்மநா ஸாஹ்மணிக்ரணாய சுயஸு உவபெஸம் உயு-
தெ-

உக. ஓம் தத்துவிதி நிஷே-ஸம் ஸ்ரஹ்ணவ்நிவிஸ்ஸுதகம் ।

ஸ்ராஹ்ணாஹ்மந வெதாஸு யஜ்ஞாஸு விஹிதாஃ வ-ஸா ॥

ஓம் தசு வசு உதி வஸவம் நிஷே-ஸம் நிஷிஸ்யுதெ சுநெநெகி நிஷே-ஸம்
த்ரிவியொ நாநிஷே-ஸொ ஸ்ரஹ்ணாஃ ஷ்ஸுதகம் விஹிதஃ வெதாநெஷு-
ப்ரஹ்மவித்ஃ । ஸ்ராஹ்ணாஃ தெந நிஷே-ஸொந த்ரிவியொந வெதாஸு யஜ்ஞாஸு
விஹிதாஃ நிஷி-ஸாஃ வ-ஸா வ-ஸுஷ்ய-உதி நிஷே-ஸஸு-த்யஸ்யு உயுதெ ॥

உச. தஸாஹ்மநித்யு-தாஹ்மத்யு யஜ்ஞாநதவஃகியாஃ ।

புவத-ஸ்க்ணே வியாநொதூஃ வததம் ஸ்ரஹ்வாஹிநாடி ॥

தஸாசு 'ஷ்ய' உதி உதாஹ்மத்யு உஸ்யா-ய யஜ்ஞாநதவஃகியாஃ
யஜ்ஞாஹ்மந-வாஃ கியாஃ புவத-ஸ்க்ணே வியாநொதூஃ ஸாஸ்யவொஹிதாஃ
வததம் வஸ்யு-தா ஸ்ரஹ்வாஹிநா ஸ்ரஹ்வாஹிநாநாடி ॥ உச ॥

உரு. ததித்யுநவிவஸாய வஸம் யஜ்ஞதவஃகியாஃ ।

தாநகியாஸு விவிஸாஃ கியஸ்க்ணே லொக்ஷகாஸ்க்ஷிவிஃ ॥

குற்றங்குறைநீர்த்த கர்மங்களைப் பூர்ணமாய் நிறைவேற்றும் வகை.

யஜ்ஞம், தாநம், தவம் முதலியவற்றைப் பூர்ணமாய் நிறைவேற்ற இவ்வுபதேசம்
அருளிச்செய்யப்படுகின்றது :

உக. ஓம் தத் ஸத் என்பது - ப்ரஹ்மத்தின் மூன்றுவிதமான பெயராகக்
கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது ; அதனால் பிராமணர்களும், வேதங்களும், யஜ்ஞங்களும்
முன்பு படைக்கப்பட்டார்கள்.

கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்களால் உபநிஷத்துக்
களில் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. (யஜ்ஞம் முதலியவற்றில் குற்றங்குறைகள்
நீர்த்தனவாகத் தெரிந்தவளவிலே, ஓம் தத் ஸத் என்னும் மூன்று பெயரிலுள் ஏதாவ
தொன்றை உச்சரிப்பதனால், அவை குற்றங்குறைநீங்கிப் பூர்ணமாய் நிறைவேறுகின்
றன என்பது கருத்து.—ஆ.) “ அந்த மூன்றுவிதமான பெயரிலுல் பிராமணர்களும்,
வேதங்களும், யஜ்ஞங்களும் முன்பு (சுருஷ்டித்தொடக்கத்தில் பிரஜாபதியினால்) படை
க்கப்பட்டார்கள் ” என்பது - (அப்)பெயரைப்புகழ்தற்காகக் கூறப்படுகின்றது. (உரு)

உச. ஆகவே, வேதத்தைக் கூறும் இயல்பினரால் சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்
பட்ட யஜ்ஞம் தாநம் தவம் என்னும்கர்மங்கள் எப்போதும் “ ஓம் ” என்று உச்சரித்
துத் தொடங்கப்படுகின்றன.

யஜ்ஞம் தாநம் தவம் என்னும்கர்மங்கள் - யஜ்ஞம் முதலியவடிவமாயுள்ள செய்
கைகள்.

(உச)

உரு. முத்தியைத் தேவியோர்களால் யஜ்ஞம் தபஸ் என்னும் கர்மங்களும்,
பவ்வகையான தாநமென்னும் கர்மங்களும் பயனை எதிர்த்தோக்காது “ தத் ” என்று
செய்யப்படுகின்றன.

‘தக்’ உதி சுநலிவஸாய—‘தக்’ உதி ஸ்ரஹ்லியாநடி. உஜ்யாயு சுந-
லிவஸாய உ யஜ்ஞாபிக்ஷுணம் மஹம் யஜ்ஞதவங்கிரியாம் யஜ்ஞகிரியாம் தவங்கிரியாஸு
யஜ்ஞதவங்கிரியாம் டாநகிரியாஸு விவிதாம் க்ஷேத்ரமிரணுபுரீதாநாபிக்ஷணாம்
கிரியணௌ நிவபுத்யுணௌ ஜோக்ஷகாங்குநிலிம் ஜோக்ஷாபிபுலிம் ஜோக்ஷாபிம் || ௨௫ ||
ஹேதஜ்ஜஸ்யொம் விநியொம் உக்தம் | ஈய உடாநீம் ஸஜ்ஜஸ்யு விநியொம்
கயுதெ—

௨௬. ஸஜ்ஜாவெ ஸாயுலாவெ உ ஸஜிதெதுதது யாஜிதெ |

புரஸவெ சுஜ்ணி தயா ஸஜ்ஜவம் வாயு- யாஜிதெ ||

ஸஜ்ஜாவெ சுஸகம் ஸஜ்ஜாவெ, யயா சுவிபுஜாநஸ்ய வாக்ருஸ்ய ஜதூநி,
தயா ஸாயுலாவெ உ சுஸஜ்ஜதஸ்ய சுஸாயொம் ஸஜ்ஜததா ஸாயுலாவம்
தவநிவ ஸாயுலாவெ உ ‘ஸக்’ உதெதுதக் சுவிபாநம் ஸ்ரஹ்ணம் புரயாஜிதெ
சுவிபியதெ | புரஸவெ சுஜ்ணி விவாஹாந உ தயா ஸஜ்ஜவம் வாயு-
யாஜிதெ புரயாஜிதெ உதெதுதக் || ௨௭ ||

௨௮. யஜ்ஞ தவணி டாநெ உ ஸ்விதிஸ்யபிதி வொவூதெ |

சுஜ் ஜெவ வ தடி-யடி ஸஜிதெவாலியியதெ ||

“தத்” என்று - ப்ரஹ்மத்தின் பெயராகிய தத் என்பதை உச்சரித்து.
பயனை - யஜ்ஞம் முதலிய கர்மத்தின் பயனை. தாநமென்னும்கர்மங்கள் - நிலம், தங்கம்
இவற்றைக்கொடுத்தல் முதலாகியவை. முக்தியைத்தேடுவோர்களால் - மோக்ஷத்தை
நாடி, (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) தப்ப விரும்புவோர்களால். (௨௫)

“ஓம்” “தத்” என்னும் சொற்களை உபயோகித்தல் கூறப்பட்டது. இனி, இப்
பொழுது, “ஸத்” என்னும் சொல்லை உபயோகித்தல் கூறப்படுகின்றது :

௨௬. “ஸத்” என்பது - “உள்ளது” என்னும் பொருளிலும், “நல்ல தன்
மை” என்னும் பொருளிலும் வழங்கப்படுகின்றது. அவ்வாறே, பார்த்த ! “ஸத்” என்
னும் சொல்லானது - “மங்களமான கார்யம்” என்னும் பொருளிலும் வழங்கப்படு
கின்றது.

“உள்ளது” என்னும் பொருளிலும், இல்லாதவற்றின் இருப்பிலும், உதாரண
மாக (ஓருவனுக்கு, முன்பு) இல்லாத மகன் பிறந்தவளவிலே (அவனுக்கு மகன்
“இருக்கிறான்” என்பதிலும்), அவ்வாறே “நல்ல தன்மை” என்னும் பொருளிலும்,
நல்லொழுக்கமுடையவிலும், (உதாரணமாக, தீயொழுக்கமுள்ளவனுய்த் தீயொரு
பிறந்த இவன், இப்பொழுது நல்லவன், நல்லொழுக்கமுடையவன், “நல்லதன்மை
யன்” என்பதிலும்) ப்ரஹ்மத்தின் பெயராகிய இந்த “ஸத்” என்பது உபயோகிக்கப்
படுகின்றது. அன்றியும், “ஸத்” என்னும் சொல்லானது - விவாஹம் முதலிய மங்கள
கார்யத்திலும் உபயோகிக்கப்படுகின்றது. (௨௬)

௨௭. யஜ்ஞத்திலும், தவத்திலும், தாநத்திலும் நிலைத்துநிற்குதல் “ஸத்”
எனக் கூறப்படுகின்றது. மேலும், அவற்றைப்பற்றிய கர்மமும் “ஸத்” என்றே
கூறப்படுகின்றது.

யஜேது யஜேகர்புணி யா ஸ்மிதிஃ, தவணி வ யா ஸ்மிதிஃ, டாநெ வ யா ஸ்மிதிஃ, ஸா 'ஸுக்' ஐதி வ உஷுதெ விஹிஃ | சுஉ- வ ஸாவ தடியீ-யம் யஜே- டாககவொடிய்யு-சுஸவா யஸ்ய சுஃபாநத்யம் ப்ரக்யுதம் தடியீய்யு ஂம்ஸு- நாயீய்யு உக்யேகஸ, 'ஸுக்' ஐதேவ சுஹியீயதெ ||

தக்ஷ ஸாகக்ஷ யஜேடாநதவகூழி கர்பு சுஸாந்நிகம் விம-ண்ணிவீ ஸ்ரீபாவா-டு- வபுகம் ப்ரஹ்மணஃ சுஃபாநத்யயப்ரயொமெண ஸம-ண்ணம் ஸாந்நிகம் ஸம்வாழிதம் ஸவதி || ௨௭ ||

தக்ய வ ஸவபுத்ய ஸ்ரீபாவ்யாநதயா ஸவபு- ஸம்வாடிதெ யஸூக்ஷ, கஸூக்ஷ-

௨௮. சுஸ்யயா ஸும-தம் டுத்ய தவஸூக்ஷ க்யுதம் வ யக் |

சுஸாநிதூஷுதெ வாய-ந வ தக்யே-தூ நொ ஹ ||

ஐதி ஸ்ரீஉஹாலாரதெ ஸதஸாஹஸ்யூம் ஸம்ஹிதாயாம் ஸெவயாவி- க்யூம் ஸிஷுவவ-ணீ ஸ்ரீஉத்யவதீதாவம் உபநிஷதூ ஸ்ரஹவிஹ்யாயாம் யொம- ஸாஹே ஸ்ரீ க்யூஜாஜி-நஸம்வாடி ஸ்ர-பா-த்யவிஸாமயொமொ நாக- வஸூடிஸொ-யூயம் ||

யஜ்ஞத்தில் - யஜ்ஞகர்மத்தில். கூறப்படுகின்றது - அறிந்த ஆன்றோர்களால் சொல்லப்படுகின்றது. அவற்றை - யஜ்ஞம் தாநம் தவம் என்றவற்றை. அல்லது, “தடியீய்யு = எவனுடைய மூன்றுபெயர்களும் பிரகிருதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவனைப்பற்றிய; ஈசுவரார்ப்பணமான என்றபடி” என்க.

இந்த யஜ்ஞம் தாநம் தவம் முதலிய அக்கர்மமானது ஸாத்துவிகமல்லாததா கவும், குற்றங்குறையுள்ளதாகவும் இருந்தாலும், ப்ரஹ்மத்தினுடைய மூன்றுபெயர் களையும் சுமபிக்கையொடு உபயோகிப்பதனால் பூர்ணமாய் நிறைவேறியதாகவும், ஸா த்துவிகமாகவும் ஆகின்றது என்க.

(௨௭)

சிரந்தையில்த கார்யம் வினாம்.

அவை எல்லாவற்றின்மேலும் சிரந்தையை முக்கியமாகவுடைமையினால் [அவ ற்றை பிரசுஷாம்பிக்கையொடு செய்தால்] எல்லாம் (பூர்ணமாக) நிறைவேறுவ னவாகின்றன ஆதலால்,

௨௮. சிரந்தையில்த ஹோமஞ்செய்ததும், கொடுத்ததும், அநுஷ்டித்த தவமும், செய்த (மற்றைக் கர்மமும்) எதுவோ, பார்த்த! (அது) - “அஸத்” என்று கூறப்படுகின்றது; அது மறுமைக்காவ தில்லை, இம்மைக்காவ தில்லை.

ஸ்ரீமஹாபாரதத்திலே, வ்யாஸாருணிச்செய்த தூருயிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையிலே, பிஷ்மபர்வத்திலே, ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையினாக, உபநிஷத்துக்களாக ப்ரஹ்மவித்யை யாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜு-ந ஸம்வாதத்திலே சாத்தா- த்ராயவிபாகயோகம் என்னும் பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றும்

கஸுபியா ஹுதம் ஹவநம் க்யுத்ய, கஸுபியா ஹுதம் ப்ராஹ்மணேஹி, கஸுபியா துவஃ தவ்யு க்ருஷ்ணம், தயா கஸுபியெவ க்யுதம் வ யசு வ்யுதி-
நஸிஸாராதி, தசு ஸவ்யு 'சுவஸு' இதி உவ்யுதெ-பிதூஷிஸாபநபோ-வாஹு-
க்வாசு—வாபு-ந வ தசு வஹு-வாயாஸிவி ஸ்ருது மவாய, நொவி
ஹாயு, ஸாபு-வி நிதி-க்வாசு இதி || ௨௮ ||

இதி ஸ்ரீஹ்மவதீ-காலாஷ்ய ஸ்வஹிஸாபநாயம் ||

கொடுத்தது - நம்பிக்கையில்லாது, பிராமணர்களுக்குத் தாருங்கொடுத்தது.
செய்த (மற்றைக்கர்மம்) - நம்பிக்கையில்லாது செய்த ஸ்தோத்திரம், நமஸ்காரம்
முதலியன, அவையெல்லாம் என்னையடைதற்கு ஸாதநமான வழிக்குப்புறம்பே உள்ள
மையினால் “ அஸத் ” எனப்படுகின்றன. அது [சிரத்தையில்லாத கர்மம்] சிரமம் மிகு
ந்ததாயினும், மறுமைக்குப் பயன்படுவதில்லை; நல்லோர்களால் இகழ்ந்துரைக்கப்பட்
டமையினால், இம்மைக்கும் பயன்படுவதில்லை என்பதாம். (௨௮)

(இவ்வத்தியாயத்தினுடைய தேர்ந்த பொருளாவது:—நம்பிக்கையுடையவர்
கள் சாஸ்திரத்தை அறியாதவராயினும், தமது நம்பிக்கைக்குத் தக்கபடி. ஸாத்துஹிக
ராகவோ, ராஜஸராகவோ, தாமஸராகவோ இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ராஜஸதாமஸ
ஆஹாரம் முதலியவற்றைத் தள்ளி, ஸாத்துஹிக ஆஹாரம் முதலியவற்றைக் கைக்கொ
ண்டு ஸத்துவகுணத்தை வளர்க்கவேண்டும். யஜ்ஞம் தாநம் முதலியவற்றிலேகுற்றங்கு
றை நேர்ந்தவிடத்து, அவர்கள் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஓம் தத் ஸத் என்னும்பெயரினைக்
கூறி அவற்றைப் பரிகரிக்கிறார்கள்; அங்ஙனம் அக்கர்மங்கள் பூர்ணமாய் நிறைவேறு
கின்றன. அவர்கள் இவ்வாறுகப் புத்தி கசடறத்திருந்தியவராய் சிரவணம்முதலியவற்
றிற் சென்று, உண்மையினைத் தாமே நேரே கண்டுணர்ந்து, ஸம்ஸாரத்தினின்றும்
தப்புகிறார்கள் என்பதாம்.—ஆ.)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்தில் பதினேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

க. வானூர்திவழி உறையாவூர் தஞ்சாவூர் செல்கிறது.
தூய்மை உறையாவூர் வானூர்திவழி செல்கிறது ||

வாங்கியவன்—ஸந்திரஸஸஸாபுஷ்ய உகெதுதக்—ஹெ உஹாவா-
 ஹெ தத் தஸு ஹாவ் தத்,யாபாதுதிதெதுதக்,ஹ்லாதி வெதிதம் ஆதாம்
 துமவ் வ துமஸஸாபுஷ்யுதெதுதக், ஹ்லாதிதெதுதக் வ்யாக் உததெ-
 ஹ்லாதிதெதுதக், தெதுதிதெதுதக் தெதுதிதெதுதக் தெதுதிதெதுதக், தம் திதெதுதிதெதுதக்
 ஹ்லாதிதெதுதக் வ்யாக் தெதுதத், தெதுதத் வ்யாக் தெதுதிதெதுதக் தெதுதிதெதுதக் || த ||

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்: மோக்ஷஸந்யாஸயோகம்.
ஸந்யாஸநீதையும், தீயாகநீதையும் பதந்துக்காட்டல்.

இவ்வத்தியாயத்தினுள் கீதாசாஸ்திரம் முழுவதின் பொருளையும், வேதப்பொருள் முழுவதையும் சுருக்கிமுடித்துக்கூறவேண்டும் என்பதன்பொருட்டாய் இவ்வத்தியாயம் தொடங்கப்படுகின்றது. சென்ற அத்தியாயங்களுள் உரைக்கப்பட்ட விஷய மனைத்தமன்றோ இவ்வற்றினுள் காணப்படுகின்றன. ஆயினும், அர்ஜுனன் “ஸந்யாஸம்” “த்யாகம்” என்னும்சொற்களுடைய அர்த்தத்தின் வேறுபாட்டையே அறியக் கருதியவனுய்க் கூறலாயினன் :

அர்ஜுனன் சொல்லுவதற்குள் :

க. மஹாபாஹோ! “ஸத்யாஸம்” என்பதனுடைய உண்மையையும், கேசியைக் கொன்ற ஹ்ருஷிகேச! “த்யாகம்” என்பதனுடைய (உண்மையையும்) தனித்தனியாய் அறிய விரும்புகிறேன்.

“ஸர்யாஸம்” என்பதனுடைய - “ஸர்யாஸம்” என்னும்சொல்லின்அர்த்தத்தி
னுடைய என்றபடி. உண்மை - தத்துவம், அதனது தன்மை, உள்ளபடியிருக்கும் நிலை
என்றபடி. “த்யாகம்” என்பதனுடைய - “த்யாகம்” என்னும்சொல்லின் அர்த்தத்தி
னுடைய என்றபடி. தனித்தனியாய் - ஒன்றை மற்றொன்றினின்றும் பிரித்து. கேசி
யென்னும்பெயருடையவன் ஓர் அஸூரன்; அவனை வஸுதேவமகன் பகவான் கொன்
றனர்; அதனால், அந்த ஹருஷிகேசன், கேசிகிஷ்ணுதனா எனும் பெயரைக்கொண்டு
அர்ஜுனனால் திவிரிக்கப்படுகிறார் என்க. (க)

ஸந்திராஸ்திராமஸஜன தது தது நிதிஷ்டுள, ந நிஷ்டுபிதாயுள
படுவெஷ்டு சுயூபெஷ்டு | சுதம் சுஜுபநாய வுஷ்டுவெத தந்நிணயாய ஊ
வாந் உவாந்—

ஸ்ரீஹமவாநு உவாஅ ||

உ. காஜாநாம் கஜிணாம் துரவழி வஸந்தூரவஸம் கவயொ வரிஜம் |

ஸவக்ஷேஹத்யாழ் ப்ராஹ்மஸ்தாம் விவக்ஷணாம் ||

காஜாநாடி சுஸுடுயாநீதா ககிணாந் நூலாந் வரிதூமலாந் நூலாந்
 ஸாநூலாஸாஸாபுடி, சுதாடுலாபுடுவா பூலாஸா சுதாடுலாந், சுதாடு வ-
 யிதாடு கெலிசு விடாடு விஜாந் | நிதாடுமெலிதிகாநாடி சுதாடுலாபுடுவாநாந்
 ஸாஸாசுடுகிணாடி சுதாடுலாபுடுவா பூலாஸா ஸாஸா வரிதூமலாந் ஸாஸாசுடு-
 ஸாஸாந் தாடு பூலாஸாடு சுதாடு தூமலாந் தூமலாஸாபுடு விதாடுகிணாடு வ-
 யிதாடு ||

யழி காஜிகுடிவாரித் தூதம் மலுவாரித் தூதொ வா சுயுடும் வகுவும், ஸவடயா
வாரித் தூதமோத் தும் ஸந்தூஸத் தூதமஸஜ்யெயாம் ஸனகம் சுயுடும் ஸந்ரகம், ஸ வடவட-
ஸஜ்யாவ்வ ஜாதிக் தூதம-தூதமயுள ||

“ஸர்யாஸம்” “த்யாகம்” என்னும்சொற்கள் சென்ற அத்தியாயங்களுள் ஆங்காங்கு வழங்கப்பட்டன;(ஆனால், இன்னதென்று அவற்றின்)பொருள் தெளிவாய் வரையறுக்கப்படவில்லை. ஆகவே, பகவான், வினவிய அர்ஜுனனுக்கு அவற்றை நிச்சயிக்க அருளிச்செய்கிறார் :

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுற்றார் :

உ. கர்மயகர்மங்களைத் துறந்திடுதலை அறிவுடையோர் ஸம்யாஸமாக அறிவிக்கிறார்கள் ; கர்மங்களெல்லாவற்றினுடைய பயனையும் விட்டிடுதலை ஞானிகள் த்யாகமாகக் கூறுகிறார்கள்.

அச்வமேதபாகம் முதலிய காம்ய கர்மங்களைத் துறந்திடுதலை, (ஒருபயனை நோக்கி) அநுஷ்டிக்கவேண்டியதாய் வந்ததை அநுஷ்டியாமையை - "ஸந்த்யாஸம்" என்னும் சொல்லின் பொருளாகச் சில பண்டிதர்கள் அறிகிறார்கள். அநுஷ்டிக்கப்படுகின்ற நியத்ய நைமித்திக கர்மங்களெல்லாவற்றினுடைய (பயனும் செய்பவனைத் தொடருமாதலால், அவ்வாறு) தன்னைத் தொடர்ந்துவரும் பயனை விட்டிடுதலை - "த்யாகம்" என்னும் சொல்லின் பொருளாக ஞானிகள் கூறுகிறார்கள்.

காமயகர்மங்களையும் விட்டிடுதலையும், (கர்மங்களின்) பயனை விட்டிடுதலையும் அர்த்தமாக உரைக்கவேண்டும்; வேண்டவே, எவ்வாற்றாலும் “ஸர்யாஸம்” “த்யாகம்” என்னும் சொற்களுக்கு விட்டிடுதல் மாத்திரமாகிய ஒரே அர்த்தத்தான்; “குடம்” “ஆடை” என்னும் சொற்கள் போல, (அவை) வெவ்வேறு வகுப்பான அர்த்தமுள்ளவையல்ல. “குடம்” “ஆடை” என்னும் சொற்கட்கு அர்த்தத்தில் முற்றும் வேறுபாடு இருப்பது போல, “ஸர்யாஸம்” “த்யாகம்” என்னும் சொற்களுக்கு அர்த்தத்தில் முற்றும் வேறுபாடு இல்லை. எதோசிறிது வேறுபாடு இருப்பதை நோக்கிக்கொள்க.—ஆ.)

கூழிணம் வாவ சுயிக்ஷதாம், தாந் கவெக்ஷு வாதெ விக்ஷாம், ந து ஜூதநிஷ்டாந் வுக்ஷாயிநம் ஸந்த்யாவிநம் கவெக்ஷு | ‘ஜூதந்யொமெத ஸாஹ்யோதாநம் நிஷ்டா யோ ஸாரா ஹ்யோதா’ உதி கூழாயிகாராஸ கவொஜ்ஜதா யெ, ந தாந் ப்ரதி விகா ||

நது ‘கூழ்யொமெத யொமிநாஸு’ உதி சுயிக்ஷதாம் வகுவுடும் விஹத்-
நிஷ்டாம் கவி உஹ் ஸவபுஸாஸூரபெபாவஸஹாரபுக்ஷாணெ யயா விவாயுணெ,
தயா ஸாஹ்யோ கவி ஜூதநிஷ்டாம் விவாயுணாஸு உதி |

ந, தெஷாம் ரோஹதாம்வநிதிதூத்யாமாவவதெஃ | ந காயக்ஷுஸ-
நிதிதூதாம்வஹ்யோம் சூதூநி பஸ்யணி, உஹ்யாபீதாம் க்ஷேத்ரயபிக்ஷெநெநவ
பஸ்யிதகூகாஸிகதம் தெ ந காயக்ஷுஸதாம்வஹ்யாஸ கூபு வரிக்ஷஜணிநாவி தெ
கூபுராணி சூதூநி பஸ்யணி, யெந நியதம் கூபு ரோஹாஸ வரிக்ஷஜெயம்மஹாணா-
தாம் கூபு, ‘நெநவ கினிதூரோபி’ உதி ஹி தெ ஸந்த்யாவணி | ‘ஸவபுக்ஷுராணி

கர்மிகள்தான் (இங்குப்) பேசுவரும்விஷயமாயுள்ளவர். அவர்களைக்குறித்து
இந்த(க் கொள்கை)வேறுபாடுகளாம் ; ஆனால், உலகவாழ்க்கையினை விட்டு ஞானத்
திலே நிலைத்துநிற்கும் துறவிகளைக்குறித்தல்ல. “ ஸாங்க்யர்கட்கு ஞானயோகத்தால்
நிஷ்டையானது முன் என்னால் கூறப்பட்டது ” (௩ - ௩) என எவர்கள் கர்மத்தி
லுள்ள உரிமையைக்காட்டிலும் மேலே உயர்த்திவைக்கப்பட்டிருக்கிறார்களோ, அவர்
களைப்பற்றி (இங்கே) கவலை இல்லை.

(ஆஷேபம்) :—அப்படியானால், “ கர்மயோகத்தால் (கர்ம)யோகிகட்கு ”
(௩ - ௩) என (இன்னதென்று தமது) நிலை முன் வேறுபடுக்கப்பெற்றிருந்தும், இங்கே
சாஸ்திரவிஷயமனைத்தையும் முடிக்கின்ற பிரகரணத்திலே, (கர்மத்தில்) உரிமையுள்ள
வர்கள் எப்படி விசாரிக்கப்படுகிறார்களோ [அவர்களைப்பற்றி எப்படி ஆராய்ச்சி
செய்யப்படுகின்றதோ], அப்படி ஞானநிலையுள்ள ஞானிகளும் விசாரிக்கப்படலாம்
[இவர்களைப்பற்றியும் இங்கு ஆராய்ச்சிசெய்யலாம்] என்க.

(ஸமாதாநம்) :—அப்படியன்று ; அவர்கள் (கர்மத்தை) விட்டிடுதலானது மயக்க
த்தாலும் துன்பத்தாலும் வருவதென்பது அமையாதாதலின். ஞானிகள் உடம்பு
வருத்தத்தா லாகும் துன்பத்தை ஆத்மாவினிடத்துக் காண்பதில்லை ; ஆசைமுதலி
யன ஷேத்ரத்தினது தன்மையாகவே உணர்த்தப்பட்டமையின் (௧௩ - ௪). ஆகவே,
அவர்கள் மெய்வருத்தம் துன்பம் என்றிவற்றின் பயத்தினால் கர்மத்தை விடுவதில்லை.
அன்றியும், அவர்கள் கர்மங்களை ஆத்மாவினிடத்துக் காண்பதில்லை ; அதனால் [அவ
ற்றை ஆத்மாவினிடத்துக் காணக்கூடுமாயின், அவர்கள் அப்பொழுதன்றோ], நிய
கர்மத்தை மயக்கத்தால் விட்டிடக்கூடும். உண்மையிலே, அவர்கள் “ கர்மம் குணங்
களைச்சேர்ந்தது ” “ நான் ஒன்றும் செய்வதே இல்லை ” (௩ - ௮) எனக் கொண்டு (கர்
மங்களைத்) துறந்திடுகிறார்கள் உண்மையறிந்தவன் (கர்மங்களைத்) துறந்திடும் வித
மானது “ ஸகலகர்மங்களுமும் மனத்தால் துறந்து ” (௩ - ௧௩) என்பதுமுதலியவற்

கழ் சுஜ்ஞம் ப்ரதி விபாநாக்; தயா ஹிஷி 'ந ஹி ஷெஹ்ஸுதா ஸக்ய' உதி
கஜ்ஞமயத்ராஹ்ஞ-த்யப்தம்; ந 'ஸவக்ஷிபாணி' மஹாஸஹ்ஸுஷெநவக்ஷவத்
காரயத்ராஹ்ஞ' உத்யஸ்ய வக்ஷஸ்ய சபவாஹி கௌதிகி ஷப்தயிதம் ஸக்யம் |
தஸ்யாக் கஜ்ஞி சுயிக்ஷதாந் ப்ரதெவ ஹ்ஷம் ஸஹ்ஸுதாஸ்தாஸவிக்ஷம் | யெ து
வரஜாப்தபரிபுக்ஷம் ஸாஹ்ஸ்யம், தெஷாஹ் ஜ்ஞாநநிஷ்டாயாஸேவ ஸவக்ஷிபாணி-
ஸயக்ஷணாயாஸ்ய சுயிகாரம், ந சுந்யத், உதி ந தெ விக்ஷாஹ்ஸ்யம் | தஜ்ஜ உபவாஹி-
கழ் சுஜ்ஞாஹி 'வெஷாவிநாஸிந்ய' உத்யஸ்யம் ப்ரதெஸெ, த்யத்யாஹி உ || ௩ ||

உத்ய ஹதெஷா விக்ஷுஷெஷெஷா—

ச. நிஸ்யம் ஸுணம் நெ தத்ய த்யாமெ ஹாதவத்யை | .

த்யாமெ ஹி வஹ்ஷவ்யாவ்ய திரவியஹ்ஷவ்யகிதிப்தம் ||

நிஸ்யம் ஸுணம் சபயாரய நெ நி வஹ்ஷா தத்ய த்யாமெ த்யாஹ்ஸஹ்ஸு-
ஸவிக்ஷெ யபாஹிபுதெ ஹாதவத்யை ஹாதாநாம் ஸாய-தஜ் த்யாமெ ஹி—
த்யாஹ்ஸஹ்ஸுஸஹ்ஸவாஹ்யா ஹி யம் சுப்தம் ஸ வாக வஹ்ஷெதி சுவிபெ-த்ய
குஹ 'த்யாமெ ஹி' உதி-வஹ்ஷவ்யாவ்ய திரவியம் திரவாகாரம் தாஸிஸாஹி-

த்து விதித்ததனலென்க. அவ்வாறே, “உடம்பையுடையவனால்” (கஅ - கக) என்ற
இதுவும் கர்மத்தின்பயனை விட்டிடுவதைக் கொண்டாடுவதன்பொருட்டாய்நிற்பதெ-
ன்க. “ஸகலகர்மங்களையும் மனத்தால் துறந்து (ஒன்றையும்) செய்யவேசெய்யாதவ-
னாய், செய்கிக்காதவனாய் வீற்றிருக்கின்றான்” (௫ - க௩) என்றஇந்நியாயத்திற்கு
விலக்கைக் கர்ட்ட ஒருவனாலும் இயலாது. ஆகவே, கர்மத்திலுரிமையுள்ளவர்களைக்
குறித்துத்தான், “ஸந்யாஸம்” “த்யாகம்” என்றவற்றினுடைய இவ்வபிப்பிராய)
வேறுபாடுகள். மற்ற, எவர்கள் உண்மையினைக் காரணம் ஞானிகளோ, அவர்கட்கு
ஸகலகர்மங்களையும் துறத்திடுதலாகிய ஞானநிலையிலேதான் அதிகாரம்; மற்றையவற்றி-
லன்று; எனவே, அவர்கள் (இவ்வபிப்பிராய)வேறுபாட்டிற்கு விஷயமாகார்.
மேலும், அதனை நாங்கள் “எவன்” (உ - உக) என்றஇவ்விடத்திலும், மூன்றாம் அத்
தியாயத்தொடக்கத்திலும் நிரூபித்துள்ளோம். (௩)

அஜ்ஞானிகள் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்பது பகவான் தீர்ப்பு.

இனி, இந்த வெவ்வேறு கொள்கைபேதங்களில்,

ச. பரதரில் நிரம்ப நல்லோனே! அத்தத் துறவைப்பற்றி எனது நிர்ணயத்தைக்
கேள். மனிதரில் சிறந்தோனே! துறவு மூவகைத்தாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது.

“த்யாகம்” “ஸந்யாஸம்” என்றவற்றைப்பற்றிய கீழ்க்கூறிய கொள்கைபேதத்
திலே எனது வார்த்தையினால் நிச்சயத்தைத் தெரிந்துகொள்.—“த்யாகம்” “ஸந்யா-
ஸம்” என்னும்சொற்களால் கூறப்படும்பொருள் எதுவோ, அது ஒன்றுதான் எனக்
கொண்டு “துறவு” என அருளிச்செய்கிறார் [“த்யாகம்” “ஸந்யாஸம்” இரண்-
டிற்கும், பொதுவாக ஒரே அர்த்தமாதலால், இவ்விருண்டு சொற்களுக்குமாக “த்யா-
கம்” என்றஒருசொல்லையே வழங்கியுள்ளாரென்க]. துறவானது தாமஸம்முதல்

புரகாரெஃ ஸாஹக்ரிதி-தஃ ஸாஹக்ரிஷ் ஸக்ரிதஃ | யஸ்யாஸ தாஸீஸாஸி-
 ஷேஷேந த்யாஸஸம்ந்யாஸஸஸ்வாவாஸிஸ்யஸுஃ சுயிக்ஷதஸ்யு கலிபுணஃ சுநாஸுஜ்ஜஸ்யு
 த்ரீவியஃ ஸண்டவதி, ந வரஸோயபுஸிபுதஃ, உத்யுயஸிபுதஃ ஃஸுஜ்ஜாஸம் தஸ்யாஸ
 சுத்ர தக்தஃ ந சுநாஸி வதஃ ஸஸிபுதஃ | தஸ்யாஸ நிஸ்யஸம் வரஸோயபுஸாஸ்யாபுஸிவிஷ-
 யஸு சுயுவஸாயஸு வெஸஸ்யாஸம் ஸே ஸுணம் || ௪ ||

கஃ வஸம் சுஸஸ நிஸ்யஸி உதி ; ஸுஸ—

௫. யஜ்ஞதாநதவஃகஜம் ந த்யாஜிம் காய-புஷேவ தஸு |

யஜ்ஞா தாநம் தவஸுஷேவ வாவநாநி உநிஷிணாஸு ||

யஜ்ஞம் தாநம் தவம் உத்யுதஸு த்ரீவியம் கஜம் ந த்யாஜிம் ந த்யுதஸ்யு,
 காய-பு காரணியஸு வஸவ தஸு | தஸ்யாஸ? யஜ்ஞம் தாநம் தவஸுஷேவ வாவநாநி
 விஸ-ஸிகாராநி உநிஷிணாஸம் வஸாநஸஸஸிநாஸு உத்யுதஸு || ௫ ||

சு. வஸதாநஸுவி து கஜ-பாணி ஸாஸம் த்யுத்யா வஸாநி வ |

கத-ஸ்யாநிதி ஸே வாய-பு நிஸ்யிதம் உதஸு-தஸு ||

வஸதாநஸுவி து கஜ-பாணி யஜ்ஞதாநதவாஸஸி வாவநாநி உத்யாநி

யவைகளால் மூவகைப்பட்டதாகச் சாஸ்திரங்களில் செவ்வனே கூறப்பட்டிருக்கின்
 ரது. “த்யாகம் ஸந்யாஸம் என்னும்சொற்களால் கூறப்படுவதாய், தாமஸம்முத
 லியபேதத்தால் மூவகைத்தான துறவானது (கர்மத்தில்) உரிமையுள்ள கர்மியான
 அநாதம்ஐஞனுக்குத்தான், ஆத்மாவை அறிபாதவனுக்குத்தான் நிகழக்கூடுமேயன்றி,
 உண்மையைக் காண்பவனுக்கு இல்லை” என்னும்இவ்விஷயமானது அறிதற்கு அரி
 தாதலால், இதிலே உண்மை உரைத்தற்கு (என்னைக்காட்டிலும்) வேறொருவன்
 ஸமர்த்தனல்லன். ஆகவே, சாஸ்திரத்தினுடைய உண்மையான உபதேசத்தைப்
 பற்றி எனது நிர்ணயத்தை, ஈசுவரனது தீர்ப்பைக் கேட்டுக்கொள். (ச)

அங்ஙன மிந்த நிர்ணயம் யாது? என்பது.—அருளிச்செய்கிறார் :

௫. யஜ்ஞம், தாநம், தவம் என்னும் கர்மங்களை விடக்கூடாது; அவற்றைச்
 செய்யவேவேண்டும். ஏனெனில், யஜ்ஞமும் தாநமும் தவமும்தான் விவேகிகட்குத்
 தூய்மையைச் செய்பவை.

இம்மூவகைக் கர்மங்களையும் விட்டிடாது அவசியம் செய்யவேவேண்டும்.—ஏன்?
 (அவைதான்) விவேகிகட்கு, அதாவது பயனை எதிர்நோக்காதவர்கட்குப் பரிசுத்த
 தைதச் செய்கின்றவை. (௫)

பிறுய் பயனு மில்லாது நித்யகர்மங்களைச் செய்யவேண்டும்.

சு. ஆனால், பற்றையும் பயன்களையும் விட்டு இந்தக் கர்மங்களையும் செய்ய
 வேண்டும்; என்பது - பார்த்த! எனது சிச்சயமான உயர்த்த கொள்கை.

யஜ்ஞமும் தாநமும் தவமும் பரிசுத்தப்படுத்துவனவாகக் கூறப்பட்டன.
 அவற்றின்மேல் பற்றை [நானன்றோ இவ்வாறு செய்கின்றேன் எனத் தான் கர்த்தாவா

கட்பூணிவஸுஹைதஃகூபாஸங்கயா ஜிஹ்வாலோஃ சோமகோஃ கூதஃ காஜேஷு
பூஸம்ஸி? | 'உ-ருரெண ஹுராம் கஜ' உக் வ நிஜிதகூபா, 'யஜ்ஞாயுகா கஜ-
னோதகூத்' உக் வ காஜிகஜேணாம் வஸுஹைதஃகூபஸு நிழிதகூபா, 'தெ-
மாணுவிஷயா வெஃ' 'தெவ்விஷா சாம் லோகிவா' 'கூணெ வ-ணெ
சிதபூலோகம் விஸி' உக் வ, உ-ருரவஸுஹைதகூபா, ந காஜேஷு 'வஸதா-
கூப' உக் வுபவெஃ || ௬ ||

தஸாசு கஜேஷு கயிகூதஸு சோமகோஃ—

எ. நியதஸு து வஸந்தூவஸி கஜேணோ நொவவஜுதெ |

ஜோஹாதுஸு வாரிகூரம் தாஜஸி வாரிகிதிபுதி ||

நியதஸு து நிகூஸு வஸந்தூவஸி வாரிகூரம் கஜேணம் ந உவ-
வஜுதெ, கஜேஷு வாவஸுஹைதகூபா உஷகூபா | ஜோஹாசு கஜ்ஞாநாசு தஸு நிய-
தஸு வாரிகூரம்—நியதம் வ கஸு ககபுஷம், கஜேஷு உ, உதி விவ்ருகி-
ஷிபு; கஜ் ஜோஹநிதிபுதி வாரிகூரம்—தாஜஸி வாரிகிதிபுதி, ஜோஹஸு தஜி
உதி || ௭ ||

கிணு—

அ. உபிவதிதேவ யதஜ் காயதேஸஸயாதுஜேசு |

வ க்ரகா ராஜிவம் தூரம் நெவ தூரவஸம் வஸே ||

பவன் காமயகர்மங்களில் தலைப்படுதல் ஏது? [இல்லை.] “(காம்ய) கர்மம் மிகவும்
தாழ்ந்தது” (உ - ௪௬) என இகழ்ந்துரைக்கப்பட்டமையாலும், “யஜ்ஞத்திற்கான”
(௩ - ௬) எனக் காமயகர்மங்கள் பந்தத்திற்குக் காரணமானவை என்று நிர்ணயிக்கப்
பட்டமையாலும், “வேதங்கள்” (உ - ௪௫), “மூன்று வேதங்களையும்” (௬ - ௨௦),
“பாவம் தேய்ந்தபொழுது” (௬ - ௨௧) என (க் காமயகர்மப்பிரகரணமானது வெகு)
நீரத்தில் ஒதுக்கிப்பெறலும், “இவற்றையும்” என்பது-காமயகர்மங்களைக்குறிப்பி-
தன்று. (௬)

தாமஸிமாம் கர்மத்துவம், ராஜஸிமாம் கர்மத்துவம்.

ஆகவே, (சர்மத்திலே) உரிமையுள்ளவரும் (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) விடுபட
விருப்பும் அஜ்ஞானிக்கு

எ. மற்று, சித்யகர்மத்தை விட்டிடுதல் அடாது; மயக்கத்தால் அதனை விட்-
டிடுதல் தாமஸமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

(சித்யகர்மமானது) அஜ்ஞானிக்குப் பரிசுத்தத்தைச் செய்வது என்பது கொள்கை
யாதலின், (அவன் அந்த) சித்யகர்மத்தை விட்டிடுதல் தகாது. “அவச்யம் செய்ய
வேண்டியது விடப்படுகின்றது” என்பது - (தன்னுள்) மாறாதாம். ஆகவே, அறி-
வின்றையவனுடைய துறவு தாமஸம் எனப்படுகின்றது, அறிவின்றையவன்பு தமஸ்
ஆதலின். (௭)

மேலும்,

அ. துன்பமென்றே சினைத்து, உடம்புபருத்தத்தின் பயத்தினால் (அஜ்ஞானி)
கர்மத்தை விட்டிடுவது எதுவோ, (அது ராஜஸம் எனப்படுகின்றது). அவன் ராஜஸத்-
துறவைச் செய்து துறவின் பயனைப் பெறுவதில்லை.

உச்சி வனவ யசு கஉ-க் காயதெஸஸயாசு ஸரீரஉ-ஃவஸயாசு
தூஜஸு, வஸு க்யகூரா ராஜஸம் ரஜோநிவதத்யம் தூமம் நெவ தூமமம்
ஜோதவபுருஷஸு ஸவதகரீ-தூமஸு மம் ரோகூரஸு ந வஸெசு நெவ
வஸெத || ௮ ||

கஃ வ-ம் ஸாதிசு தூமம் உதி? சூஹ—

கூ. காய-தெஸயதத-க் நியதம் சூயதெ-ஜ-ம் ந |

ஸம்-ம் தூகூர மம் நெவ வ தூமஸூராதிகொ உதஃ ||

காய-ம் கதத்யு- உதெஸயசு கஉ-க் நியதம் நிக்யம் சூயதெ நிவ-
தததெ ஹெ சஜி-ம் வஸம் தூகூர மம் உ வனவ | வஸதசு—நிகூரநா-
கரீணா- மவஸெ- ஹவஸதத-ம் ஸூரண- கவொவா- | கயவா—யத்யு- வம்
ந ஸூயதெ நிக்யஸு கரீண-ம், தயா-வ- நிக்யம் கரீ- க்யத- சூ-ஸ-ஸூர-
பூ-தவாயவரிஹா-ம் வா மம் கரொதி சூ-த-ம் உ-க் கூயதெ-வ கஜ- | க-
தா-வி கூ-நா- நிவாரய-நி 'மம் தூகூர' உததெ-ந | க-ஃ ஸாய- உ-
'ஸம்-ம் தூகூர மம் உ' உ- | வ- தூமம் நிக்யகரீ-ஸ- ஸ-மவஸ-நிகூர-
ஸாதிசு ஸ-நிக்யத-ம் உதஃ க-வெ-தஃ ||

ந-ம் கரீ-வரி-தூமம் சூ-வ- ஸ-தூர-ஸ உதி உ-வ-க்யத- | க-
தா-லொ ராஜஸ- உ- தூ- தூமம் | க- உ- ஸ-மவஸ-தூமம் தூ-ய-வெ-ந

ராஜஸம் - ரஜோகுணத்தாலாவது. துறவின்பயனை-ஞானம் அமையப்பெற்று
ஸகலகர்மங்களையும் விட்டிடுதலின் பயனாகிய மோகஷமென்பதை. (அ)

ஸாத் துவி க த் து வ.

மற்று, ஸாத்துவிகத்தறவு யாது? என்பது—கூறுகிறார் :

கூ. செய்யவேண்டுமென்றே(அறிந்து), பற்றையும் பயனையும் விட்டு, அர்ஜுன!
நித்யகர்மத்தைச் செய்வது எதுவோ, அது ஸாத்துவிகத்தறவாகக் கொள்ளப்பட-
டிருக்கின்றது.

நித்யகர்மங்கட்குப் பயனுண்டு என்னும் விஷயத்திலே பகவானுடைய இந்த
(“பயனையும் விட்டு” என்னும்) திருவாக்கைப் பிரமாணமாகக் கூறியுள்ளோம்.—
அல்லது, (இவ்வாறு கொள்ளலாம்.)—“நித்யகர்மத்திற்குச் சுருதியினுள் பயன் கூறப்-
படவில்லையாயினும், நித்யகர்மமானது செய்யப்பட்டவளவிலே தன்னை [செய்பவனை]ச்-
சீர்ப்படுத்துதலாகிய பயனையாவது, குற்றத்தை[செய்யாமையினாலாகும் பாவத்தை]ப்-
போக்குதலாகிய பயனையாவது தனக்குச்செய்கின்றது” என அஜ்ஞானி எண்ணவே
எண்ணுகிறான். அங்கு அவ்வெண்ணத்தையும் “பயனைவிட்டு” என்பதனால் விலக்கு-
கிறார். ஆகவே, “பற்றையும் பயனையும் விட்டு” என நன்கு கூறப்பட்டது. அந்தத்-
துறவானது, நித்யகர்மங்களின்மேல் பற்றையும் பயனையும் விட்டிடுதலானது ஸத்துவ-
குணத்தா லானது எனக் கொள்க.

(ஆகேபம்) :—அப்படியானால், கர்மத்துறவானது மூவகைத்தான ‘ஸந்-
யாஸம்’ (க- ௭) எனப் பிரகிருதத்தில் பேசப்பட்டுவருகிறது. அவற்றுள், தாம-
ஸத்துறவும், ராஜஸத்துறவும் கூறப்பட்டன. பற்றையும் பயனையும் விட்டிடுதல் இங்கு

வலுமெ? யயா சூயொ ஸூரஹ்ணாஃ சூமதாஃ, தத்ர ஷபஹவிதௌ டௌ, க்ஷத்ரி ஸ்ர
தூத்யம் உதி; ததௌ ||

நெஷ ஷொஷஃ, த்ராமலாரிாமெதூத ஸூதூதூகாஸி | க்ஷத்ரி டுமி க்ஷு-
லாமூரலாஸூ மலாமிலாஸி த்ராமலா வ த்ராமலாஸாரிாமெதூ | தத்ர ராஜஸதாரி-
லாக்ஷெத க்ஷுத்ராமநித்யா க்ஷுலாமலாமிலாஸி த்ராமஃ ஸாத்திக்ஷெத ஸூதூயதெ
'ஹ த்ராமஃ ஸாத்திகொ உதஃ' உதி || கூ ||

யஸூத க்ஷுத்ரி ஸூதூதூ மலாமிலாஸி வ நிதூத க்ஷு க்ஷொதி,
தஸூ மலாராமாநிதா க்ஷுலாஷ்த்ரி யாரிணு க்ஷுக்ஷாணம் நிதெதூதூ க்ஷுத்ரி
ஸூலாமிலாணம் விஸூயுத் | த்ஸ விஸூயம் ஸூலாஸூதூ க்ஷுத்ராமலாஸக்ஷிம் ஸவத் |
தெதூதூத நிதூக்ஷுத்ராமலாமெத விஸூயாணிக்ஷாணஸூ க்ஷுத்ராமலாமி-
லாவஸூ க்ஷுத்ரிண யயா த்ரூதூ ஸூதா த்ஸ வத்ஸூத்ரித் சூலா—

கா. ந தெஷுக்ஷுஸூதூ க்ஷுக்ஷுக்ஷு நாமலாஸூதூ |

தூதூ வத்ஸூலாமிலாஸஃ ஷொதி ஹத்ஸூலாஸயஃ ||

மூன்றாவதாக எப்படிச் கூறப்படுகின்றது? “மூன்று பிராமணர்கள் வந்தார்கள் ; அவர்களில் இருவர் ஆதரஸந்திரங்கனையும் அறிந்தவர் ; மூன்றாமவன் க்ஷத்ரியன் ” என்பது எப்படியோ, அதுபோல.

(ஸமாதாநம்) :—இதற்குற்றமன்று [இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு இடமில்லை] ; (இப் பிரகரணத்தின் கருத்தானது) துறவுப்பொதுமையினால் (பயனை விட்டிடுதலை) கொண் டாடும்பொருடாய் நின்றலின். கர்மத்தை விட்டிடுதற்கும் பயனை எதிர்நோக்குதலை விட்டிடுதற்கும் விட்டிடுதலென்னும் பொதுமை உள்ளதன்றோ. ஆகவே, கர்மத்தை விட்டிடுதலை ராஜஸமாகத் தாமஸமாக இகழ்ந்துரைப்பதனால், கர்மத்தின் பயனை எதிர் நோக்குதலை விட்டிடுதலானது - “அது ஸாத்ருவிதத்துறவாகக் கொள்ளப்பட்டிருக் கின்றது” என ஸாத்ருவிதமாகப் பாராட்டப்படுகின்றது. (க)

பயனை எதிர்நோக்காது தேய்நல் ஸ்கலகர்மத்துறவைத் தந்தீட, ஞானநிஷ்டை கூடுகின்றது.

இனி, (கர்மத்திலே) உரிமையுள்ள எவன் பற்றையும், பயனை எதிர்நோக்கு தலையும் விட்டு, நித்யகர்மத்தைச் செய்கின்றானோ, அவனது அகக்கரணமானது பயன் மீதுள்ள ஆசைமுதலியவற்றால் கலக்கப்படுவதாகாது, நித்யகர்மங்களால் சீர்ப்படுத்தப் படுவதாய்த் திருந்துகின்றது. அது திருந்தித் தெளிந்ததாகி ஆத்மாவை ஆலோ சிக்கத் தகுந்ததாகின்றது. நித்யகர்மங்களை அறஷ்டிப்பதனால் அகக்கரணம் திருந்தி யவனாய் ஆத்மஞானத்திற்கு எதிர்முகப்பட்டுநிற்கும் [ஆத்மஅறிவைத் தேடுதற்குச் சித்தனாயுள்ள] அவனுக்குப் படிப்படியாக அந்த [ஆத்மஞான] நிஷ்டை எவ்வாறு வருமோ, அதனைக் கூறவேண்டும் என அருளிச்செய்கிறார் :

கா. (பயனை) விட்டிடுதலையுடையவனாய், ஸாத்ருவம் கிறைந்தவனாய், அறிவுள் ளவனாய், ஸம்சயமற்றவன் ஸமஸாராத செய்கையை வெறுப்பதில்லை ; ஸமமான (செய் கையின்மேல்) பற்றுக்கொள்வதில்லை.

ந வெஷி சுகுஸ்யஸு கஸொஹம் கஸிம் கஸி, ஸநீராரஹவிரொண ஸம்ஸாரகாரணம், “கிழ் கெதந?” உதெயுவு | கஸுரெ சொஹமெ நிதெயு கஸிணி “ஸத்யுஸிஜ்ஜாநொதததிதந்நிஜ்ஜாஹெதகெவந ரொகுகாரணஸு உடி,” உதெயுவம் ந சுகுஸுஜ்ஜெதெ, கஸுஸுஸம் ப்ரீதிம் ந கஸொதி உதெயுகஸி | கஸி வுமம் கஸுள? த்யூயீ, வுடுவெயுடுதெ ந ஸம்ஸமதத்யூடுதெ ததிராந் த்யூயீ, யஸி கஸிணி ஸம்ஸம் த்யூகூ தததம் உ நித்யுகஸிநாஸுஸாயீ ஸம் த்யூயீ | கஸி வுமம் கஸுள கஸுஸுஸம் கஸி ந வெஷி, கஸுரெ உ ந கஸுஸுஜ்ஜெதெ உதி? உதெயுடுதெ—ஸத்யுஸுஸாரவிஷ்டி யடி ஸதெதெ ந சூத்யூநாஸுஸுவெகஸிஜ்ஜாநஹெதகெவந ஸாரவிஷ்டி ஸம்ஸுயுஸு, ஸம்ஸுயு உதெயுகஸி | கஸி வுமம் உ ரெயாவீ ரெயயா சூத்யூகூதகஸுணயா ப்ரஜ்யூயா ஸம்ஸுயு ததிராந் ரெயாவீ | ரெயாவிகூடுவ உதிதஸுஸுயஸி உதிதஸி கஸிடிாகுதம் ஸம்ஸுயஸி யஸு “சூத்யூஸுடுவாவஸுஸுநரெய வாரம் நிஸுஸுஸுஸுஸுயஸம், ந கஸுஸி கிணிஸி” உதெயுவம் நிஸுஸுயஸம் உதிதஸுஸுயஸம் ||

யஸி கஸிடிாகுதம் வுமம்ஸு வுடுவெயுடுதெ ந ப்ரகாரொண கஸிடுயொமாதெ-
ஷ்டாஹெதெ ந சூரெண ஸம்ஸுயுதத்யூயா ஸுஜ்ஜாநிவிசியாரஹிதகெவந நிஷ்டியு
சூத்யூகூதெ ந ஸம்ஸுயஸி, ஸம்ஸுயு கஸிடிாகுதம் கஸுஸு ஸம்ஸுயு ரெயவ

நலமல்லாததை, உடம்பை உண்டாக்குதல் மூலமாய் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமான கர்மயக்ரமத்தை, “இதனால் என்ன?” என வெறுப்பதில்லை. நலமானதிலே, நித்தியக்ரமத்திலே, “மனந்திருந்துதல், ஞானமுண்டாதல், அதிலே நிலைத்துநிற்கல் என்றவற்றைத் தருவதனால் இது முக்திக்குக்காரணம்” எனப் பற்றுக்கொள்வதில்லை, பிரியத்தைச் செய்வதில்லை என்றபடி.—மற்று, (இவ்வாறு செய்யாத) இவன் யார்?—முன்கூறிய துறவியனால், பற்றையும்பயனையும் விட்டிடுவதனால் அதனை [விட்டிடுவதை] யுடையவன்; எவன் கர்மத்தின்மீது பற்றையும், அதன்பயனையும் விட்டு நித்தியக்ரமங்களை அனுஷ்டிப்பவனோ, அவன்.—நலமல்லாத கர்மத்தை இவன் எப்பொழுது வெறுப்பதில்லை? நலமானகர்மத்தின்மீதும் பற்றுக்கொள்வதில்லை? என்பது—கூறுவோம்: ஆத்மஅநாத்மாக்களைப் பகுத்தறியும் உணர்வைத் தருகின்ற ஸத்துவத்தோடு [மனத்தினது பெருந்தன்மையோடு] கூடியபொழுது என்க. அதனால்தான் [ஸத்துவம் அமைவதனால்தான்], ஆத்மஞானமென்னும் அறிவுள்ளவனாகிறான். அறிவுள்ளவனாதலால்தான், அவித்யையினாலான ஸம்சயமறப்பெறுகிறான்: “ஆத்மவடிவமாக (தன்னைலையில்) நிற்பதுதான் உறுதியான மேலான நன்மை; (மெய்யுணர்வுதான் அதற்கு) வழி; வேறொர்(வழி)இல்லை.—(ஆ.)” என இவ்வாறான நிச்சயத்தினால் ஸம்சயமற்றவனாகிறான்.

அதாவது - (கர்மத்திலே) உரிமையுள்ள எந்த மனிதன் முற்கூறியவாறு கர்மயோகத்தை அதுஷ்டிப்பதனால் வரவரச் சித்தம் சீர்திருத்தப்பெற்றவனாகி, பிறப்புமுதலிய விகாரங்களின்மையால் கர்மமில்லா ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக அறிந்து கொண்டிருக்கின்றானோ, அவன் கர்மங்களெல்லாவற்றையும் மனத்தால் துறந்து (ஒன்

கூவபுத் ந காரயத் சூயீம்: மெஷ்டிபுஷணாம் ஜூமநிஷ்டாஸு சுஸூஸெ உகேதக: | வடுவெபூதஸு கப்யொமஸு வ்யொஜகஸு கமெமெவ ஸோகெத உத்யு || ௧௦ ||

ய: வம்: சுயீகூ: ஸத் டெவாந்நாநிபாநிக்ஷெந டெவஸு: சுஜ்ஜி: சுபாயிதாந்நுபூவ்வீஜூநதயா “கஹம் கசுபா” உத் நிஸ்திதவாபி: தஸு சுஸெஷகப்யுபரிந்நாமஸு சுஸக்யுபாஸி கப்யமதந்யாமெந வொபிதகப்யாம- ஷாமெ வாவ சுயீகாரம் ந சந்யாமெ உதி வரக்ய சுப்யம் டிஸ்யுயிதஸு ஸூஹ- கக. ந ஹி டெவஸுதா ஸக்யு க்ருத்யம் கப்யாணஸெஷத: |

யஸு கப்யமதந்யாநி வ ந்யாநிந்யூயியதெ ||

ந ஹி யஸு: டெவஸுதா—டெவம் ஸிவதூதி டெவஸு:—டெவா- ந்நாநிபாநவாந் டெவஸு: உபுதெ, ந விவெகி: ஸ ஹி ‘வெபாவிநாஸித்ய’ உந்யாபிமா கந்யுபாயிகாராஸி நிவதித: | சுத: தெந டெவஸுதா கஜ்ஜெந ந ஸக்யம் க்ருத்யம் ஸம்ந்யூயித்யம் கப்யாணி சுஸெஷத: நிஸ்யெஷெண | தஸு: யஸு: சுஜ்ஜி: சுயீகூ: நிந்யாநி கப்யாநி கூவபுத் கப்யமதந்யாநி கப்யமதாநி-

றையும்) செய்யவேசெய்யாது, செய்விக்காது வீற்றிருப்பவனாய் நைஷ்கர்மம்மென் னும் ஞானநிஷ்டையை, கர்மமற்றநிலையாகிய ஞானயோகத்தைப் பெறுகிறான் என் பது. முன்கூறிய கர்மயோகத்திற்கு இந்நெய்மொத்தினால் பயன் கூறப்பட்டது. (௧௦)

பயனை விட்டிடுதல்மாத்நீர்த்தான் அஜ்ஞானிகளால் செய்யக்கூடும்.

ஆனால், எவன் (கர்மத்திற்கு) உரியவனாய், உடம்பையே ஆத்மாவாகக்கொண் டென்னமையால் உடம்பைச் சுமந்துகொண்டிருப்பவனோ, அஜ்ஞானியோ, “ஆத்மா - கர்த்தா” என்னும்அறிவு தன்னுண்டுபோகாமையினால் “நான் கர்த்தா” என்னும் எண்ணத்தை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டவனோ, அவனுக்கு - கர்மம்யாவற்றையும் விட் டிடுதல் இயலாதாதலால், கர்மத்தின்பயனை விட்டு(கர்மத்தைச் செய்வதிலேதான்), விதித்த கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதிலேதான் அதிகாரம்; அவற்றை விட்டிடுவதில் அன்று. என்ற இவ்விஷயத்தை உணர்த்த அருளிச்செய்கிறார் :

கக. உடம்பையுடையவனால் கர்மங்களைமிச்சமில்லாது விட்டிட இயலாது ஆத லால், எவன் மற்றுக் கர்மத்தின்பயனை விடுபவனோ, அவன் “தயாகி[விடுபவன்]” எனக் கூறப்படுகிறான்.

உடம்பே ஆத்மா என்னும் எண்ணமுள்ளவன் - உடம்பைச் சுமப்பவன், உடம்பை யுடையவன் எனப்படுகிறான்; கீவெகி [உடம்பையும், ஆத்மாவையும் பகுத் தறிபவன் உடம்பைச் சுமப்பவன்] அல்லன்; ஏனெனில், “எவன்” (உ-உக) என்பது முதலியவற்றால் கர்த்தாவென்னும் அதிகாரத்தினின்றும் [அதிலேகூடிக் கர்மத்தைச் செய்தலினின்றும்] அவன் நீக்கப்பட்டான். ஆகவே (பிரகிருதத்தின் பொருள் வரு மாறு):—உடம்பையுடைய அந்த அஜ்ஞானியினால் கர்மங்களை மிச்சமில்லாது அனை த்தையும் துறந்திடமுடியாது. ஆகவே, (கர்மத்திற்கு) உரிய எந்த அஜ்ஞானியானவன்

ஸநீரோத்ருஸம்ந்யாஸீ ஸஃ தூயீ ஐதி சுஸியீயதெ கரீடு சவி ஸந் ஐதி—
ஸூ-த்யூபிராயெண | தஸ்யாஸீ வராராயுஷஸிடுநெவ சுஷெஹஸ்யூதா ஷெஹாத்ய-
ஹாவரஹிதெந சுஸெஷகரீடுஸம்ந்யாஸஃ ஸக்யதெ கதக்டு || ௧௧ ||

கிம் ப-மஃ தசு ப்ரயொஜநம், யசு ஸவடுகரீடுஸம்ந்யாஸாஸ ஸ்யாதித் ?
உயுக்தெ—

௧௨. சுநிஷ்டேஷிஷ்டே ஶிஸ்யு ஶ ச்ரீவியம் கரீடுணஃ மயது |

ஸவத்யூதூயிநாம் ப்ரெத்யு ந த-ஸம்ந்யாஸிநாம் தூயிசு ||

சுநிஷ்ட- நரகத்யபுமாதிஷ்டுணஸு, ஐஷ்ட- ஷெவாதிஷ்டுணம், ஶிஸ்யு
ஐஷ்டாநிஷ்டுஸம்ய-தூம் கி-ம-ஷ்யுஷ்டுணம் ஶ, தசு ச்ரீவிய- ச்ரீபுரகாரம் கரீடுணஃ
யரீடாயரீடுஷ்டுணஸு மயம் வாக்ஷாநெககாரகவ்யாவாராநிஷ்டு- ஸசு சுவி-
ஷ்யாக்ஷ-த்யூ ஐ-ஷ்யூராயிராயெவரீம் கி-ம-ஷ்யூராயெவரீம் ப்ர-த்யூமாநெதூவஸவி-
ஐ-வ-மயூ-தயா மய-ஷ்டு-ம-மயூ-தீ- மயநிஷ்டு-த-தசு வ-தசு வ-வ-
ஷ்டுணம் மயம் ஸவதி சுதூயிநா-ஷ்டு-ஷ்டு-ம- கரீடுண-ஷ்டு- வராராயுஸம்ந்யா-
ஸிநாம் ப்ரெத்யு ஸநீரவாதாசு உப்யூ- | ந த-ஸம்ந்யாஸிநாம் வராராயு-

நித்யகர்மங்களைச் செய்யும்பொழுது கர்மத்தின்பயனை எதிர்நோக்குதலைமாதிரம்
துறந்திடுவதென, அவன் கர்மியாயிருந்தாலும், “ த்யாகி [துறப்பவன்] ” என்று
சொல்லப்படுகிறான். என்பது புகழ்ச்சிக்கருத்தாலென்க [இவ்வாறுசொல்லுதல், கர்ம
த்தின்பயனை விட்டிடுதலைப் புகழும்பொருட்டென்க]. ஆகவே, கர்மங்களினைத்தையும்
துறந்திடுதலானது உடம்பைச்சமக்காதவனாலும், உடம்பே ஆத்மாவன்னும் எண்ணமில்
லாதவனாலும், உண்மையைக் காண்பவனால்தான் செய்யமுடியும். (௧௧)

இருவகைத் துறவீர்தம் இரந்தபின்பு வநயி பயன்கள்.

இனி, ஸகலகாமத்துறவினால் [கர்மத்தைச்செய்தாலும், அதன்பயனை எதிர்
நோக்குதலை விடுவதனால்.—ஆ.] எது வருமோ, அந்தப்பயன் யாது ? என்பது.—
கூறுவோம் :

௧௩. தீயதென, நல்லதென, கலந்ததெனக் கர்மத்தின் மூலகையான பயனும்
துறவிகளல்லாதவர்கட்கு உண்டாகின்றன ; மற்றும், துறவிகட்கு ஒருகாலத்துமில்லை.

தீயது - நரகம், விலங்குமுதலாகியது. நல்லது - தேவர்குமுதலாகியது. கலந்தது -
நல்லதும் தீயதும் சேர்ந்தது, மனிதராகியது. கர்மத்தின் - நல்லனை தீயனை என்றவற்
றின், (இவற்றின்) பயனானது வெளியிலுள்ள பல காரகங்களின் [கர்த்தா, கருவிமுத
லியவற்றின்] செய்கைகளால் விளைந்திடுவதாய், அவித்தையின் தொழிலாய், இந்திர
ஜாலத்திற்கு ஒப்பானது ; பெரியமயக்கத்தைச் செய்வது ; உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவை
அணுகியிருப்பதுபோன்றுள்ளது. (பயனானது) ஸாரயில்லாததாய் லயத்தை, காண
மையை, மறைதலை அடைகின்றது என்பது - மய- என்னும்சொல்லுக்கு அவயவப்
பொருள். துறவிகளல்லாதவர்கட்கு, பரமார்த்தஸந்த்யாவிகளல்லாத [கர்மத்தின்பயனை
விட்டிருந்தாலும், கர்மத்தைச் செய்தலை விடாத] கர்மிகளான அஜ்ஞானிகட்கு இத்த
கைய அந்த மூலகைத்தான இப்பயன் உடம்புமாய்ந்தபின்பு உண்டாகின்றது ; மற்றும்,

ஸந்த்யாவலிநாம் வாஸிஷ்டஸ்வாமிவ்ராதிகாநாம் கெவலஜ்ஞாநநிஷ்டாநாம் தூவிஷ் !
ந ஹி கெவலஸூக்ஷ்மபூதநிஷ்டா சலிபூரஹிஸஸ்வாரஸீநாம் ந உத்யுக்தயதி கதாலிஷ்
உத்யுயுஃ || ௧௨ ||

சுதஃ வாஸிஷ்டஸூரிபூதஃ வாவ சுஸெஷகரீபூஸந்த்யாவலிஸம் ஸஸ்வதி,
சலிபூரஸூரரொவிசக்யாஸ சுதூநி த்ரியாகாரகமவாநாம்; ந ச- சுஜ்ஞஸு
சயிஷ்டாநாநீநி த்ரியாகதூகாரகாணி சுதூக்ஷேந வஸ்யுதஃ சுஸெஷகரீபூ-
ஸந்த்யாவஸஃ ஸஸ்வதி | சுபேதகஸ உதூரெஃ ஸ்ரோகெஃ டஸ்யுத-
கந.

வெனெனதாநி உஹாவாஹொ காரணாநி நிவொய ரெ |

ஸாஸ்வெ க்யுதாநெ ஸ்ரோதூநி வநிவெய வவ-கரீ-ணாடி ||

வநி வநதாநி வக்யுரோணாநிவெ உஹாவாஹொ காரணாநி நிவ-
க்யுதாநி | நிவொய ரெ உத- உதூரத்ர வெகஸூரீயாநாயு- வஸு-வெவெஷ்ய-
பூரீயாநாயு- வ | தாநி வ காரணாநி ஜோகவ்யுதயா ஸுள-வி-ஸாஸ்வெ
ஜோகவ்யு- வரீயாநாயு- ஸஸ்வராயநெ யவநிவ ஸாஸ்வெ-கஸ ஸாஸ்வெ-வெரீயாநாயு-
க்யுதாநெ உதி சுஸெஷ்வ வஸெஷண-க்யு-க்யு உத- கரீ- உவ்யுதெ, தவ்யு

பரமார்த்த ஸந்த்யாவலிநாந பரமஹம்ஸத் துறவிகட்டு, ஞானத்தில்மாத்திரம்
நிலைத்தவர்க்கு(க் கீழ்க்குறிய பயன்) எங்குமில்லை. கேவலமெய்யறிவு நிஷ்டையானது
[வேறென்றையும் சாராத, கேவல மெய்யுணர்வில்மாத்திரம் உறைத்துநின்றலானது]
அவியதையமுதலான ஸம்ஸாரவிதையை அழிக்காதென்பது ஒருகாலும் இல்லையன்றோ
என்பது பொருள். (௧௨)

ஆதலால், உண்மையைக் காண்பவனுக்குத்தான் கர்மமனைத்தையும் துறந்திடு
தல் நிகழ்கின்றது; செயலும், செய்பவனும், பயனும் ஆத்மாவின்விடத்து அவியதைய
யினால் ஏற்றப்பட்டுள்ளமையின். ஆனால், செயலும் செய்பவனும் (செய்துமுடிக்கின்ற
மற்றைக்)காரணங்களுமாகிய உடம்புமுதலியவற்றை ஆத்மாவாகக் காண்கும் அஃ
ஞானிக்குக் கர்மமனைத்தையும் துறந்திடுதல் நிகழமாட்டாது. ஆகவே, இ(வ்விஷயத்)
தைப் பின்வரும் சுலோகங்களால் எடுத்துக் காட்டுகோர் :

ஒருதோழில் உண்டாகி முடிவுபெறுதற்குக் காரணங்கள்.

கந. உயர்தோள ! கர்மமுடிவுள்ள ஸாங்க்யத்திலே கூறப்பட்டவையாய்,
ஒரோர்தோழிலும் நிறைவேறுதற்கான இவ்வைந்து காரணங்களையும் என்னிடமிருந்து
தெரிந்துகொள்.

இந்த - இனிக் கூறப்படுகின்ற. காரணங்கள் - (ஒருதோழிலைச்) செய்து முடிப்
பவைகள். “ என்னிடமிருந்து தெரிந்துகொள் ” என, மேல்வருவனவற்றிலே (கேட்
பவனது) மனத்தை ஒருப்படுத்தற்காகவும், (அப்) பொருள்களின் வேற்றுமையைக்
காட்டுவதற்காகவும், அக்காரணங்களை அறியவேண்டிய பொருள்களாகப் பாராட்டு
கோர். ஸாங்க்யம் - அறியவேண்டியபொருள்கள் எந்ததூலினுள் உணர்த்தப்படுகின்
றனவோ, அது : வேதாந்தம் [உபநிஷத்து], க்யு-க்யுஎனக் கர்மம் உணர்த்தப்படுகின்

கணம் வரிஸரீஷி: யத்ர ஸம் க்யுதாணம், கரிடாணம் உகேதுகஸி | 'யாவாநயு-
உஹவாமெ' 'ஸவ்யம் கரிடாஸிதம் வாயு ஜூதெ வரிஸரீஷி' உதி சூத்-
ஜூதெ ஸம்ஜாதெ ஸவ்யகரிடாணம் நிஷுத்திம் ஹஸ்யதி | கசம் தவ்யிந் சூத்ஜூ-
தாயேஷு ஸாமெஷு க்யுதாணெ வெஹாணெ ப்ராஜூநி கபிதாநி விநயெ நிஷு-
த்யுஷு ஸவ்யகரிடாணாஸு || ௧௩ ||

காநி தாநீதி உவ்யுதெ—

கச. சுயிஷ்டாநம் தயா கத-ரா காரணம் உ வ்யுஷ்ணியஸு |

விவிபாஸு வ்யுஷ்ணெஷு: ஹெவம் வெவவாசு வண்பஸு ||

சுயிஷ்டாநம் உஷ்டாஹெஷுஸம்வஹம்வஜூதாஹீநாஸு சுவிஷ்ணெ: சூஸ்யம்
சுயிஷ்டாநம் ஸரீரம், தயா கத-ரா உவாயிஷ்ணம் ஹோஜூ, காரணம் உ ஸ்ரா-
தூஹி ஸஹாஷுஸவஸ்யஸ்யெ வ்யுஷ்ணியம் தாநாஸு காரம் தஸி ஶாஹஸம்வ்யம்,
விவிபாஸு வ்யுஷ்ணெஷு: வாயவ்யம் ப்ராணாவாநாஷு: ஹெவம் வெவவ
ஹெவஹெவ சுசு ஷ்ணெஷு உஷ்ணெஷு வண்பஸு வண்பாநம் வஸுரணம் சூஹி-
தூஹி ஶ்ணெஷுஸம்வ்யுஷ்ணெஷு || ௧௪ ||

கரு. ஸரீரவாஜஹெவாயிஷ்ணம் கரிட ப்ராஹெதெ நரம் |

ந்யாயம் வா விவரீதம் வா வஹெஷுதெ தவ்யு வெஹதவம் ||

றது. “நீர்நிலையில்” (உ - சசு), “கர்மமெல்லாம் பார்த்த ! ஞானத்தினுள் மிச்சமில்
லாது முடியப்பெறுகின்றன” (ச - ௩௩) என்பது - ஆத்மஅறிவு பிறந்தவுடன் கர்மங்
களெல்லாம் ஒழிந்திடுதலைக் காட்டுகின்றது. ஆகவே, ஆத்மஅறிவைக் கொடுக்கின்ற
அந்த வேதாந்தமானது, ஞானசாஸ்திரமானது கர்மமுடிவுள்ளது, கர்மம்முடியப்
பெறுவது என்க. அதனுள் கூறப்பட்ட ஐந்தும், ஒரொன்று செய்கையும் நிறைவேறு
தற்குக் காரணங்களாம் என்றறிக. (௧௩)

அவை யாவை? என்பது.—கூறுவோம் :

கச. இடமும், அவ்வாறே கர்த்தாவும், பலவகையான கருவியும், தனித்தனி
யான பலவகைச் செய்கைகளுமாம் ; இவற்றினுள், தைவமும் ஐந்தாவது.

இடம் - ஷ்ருப்பு, வெறுப்பு, இன்பம், துன்பம், அறிவுமுதலியன வெளிப்படு
தற்கு இடமாயுள்ள உடம்பு. கர்த்தா - உபாதியினுடைய தன்மைகளையுடையவன்
[புத்திமுதலியவற்றை அதுசரித்து அவற்றின் தன்மைகளை ஆத்மாவ்நிடத்துக் காண்
பவன்.—ஆ.], அதுபவிப்பவன், பலவகையான கருவி - ஓசைமுதலியவற்றை உணர்
தற்கான செவிமுதலியவை; அவை (ஞானேந்திரியங்கள் - ஞ, கர்மேந்திரியங்கள் - ஞ,
மனம் - க, புத்தி - க, ஆகப்) பன்னிரண்டு. இவற்றினுள் - இந்நான்கினுள். தைவம் -
கண்முதலியவற்றிற்கு அருள்புரிகின்ற ஆதித்யன் முதலியவை. (இந்திரியங்கள் எந்
தெந்த தேவதைகளின் உதவியினால் தம்மத் தொழில்களை நடத்துகின்றனவோ, அந்
தந்த தேவதைகள் என்றபடி.) (௧௪)

கரு. மனிதன், கோரானதாக அல்லது மாறானதாகவுள்ள எந்தச் செய்கையை
மெய்மொழிமனங்களால் செய்கின்றானோ, அதற்கு இந்த ஐந்தும் காரணங்களாம்.

ஸரீரவாஹநொமி: யசு கஜ-த்ரீயி: வரதெ: ப்ராஸுதெ நிவட்கு-
யத் நர:; ந்யாய்யம் வா யஜ்யம் ஸாஸ்யம், விவரீதம் வா சுஸாஸ்யம் சுயஜ்யம்
யஜ்வாந் திஷ்ணிகவெஷிகாதி ஜீவநமொக-: கஜவி வகுவுக்யுதயஜ்யொரொவ
காயஜித் ந்யாயுவிவரீதயொரொவ ப்ரஹ்ணெந ப்ரஹ்மீதம், வண் வனதெ
யபொதூ: தவ்யு ஸவடூவெஷுவ கஜனொ ஹெதவ: காரணாநி ||

கத-: வந்தாநி சுயிஷாநாதி நி ஸவடூகஜணாம் நிவட்குகாநி | சுயு
உஷுதெ ஸரீரவாஹநொமி: யசு கஜ ப்ராஸுதெ உதி?—

நெஷு ஷெஷ:; விப்ரதிஷ்டபகஷணம் ஸவடூ கஜ ஸரீராதித்ய-
ப்யாமம்; தஜம்மதயா டிஸுநஸுரவணாதி வ ஜீவநகஷணம் த்ரிபெவ ராஸீ-
க்யுத்யு உஷுதெ ஸரீராதி: ஸ்ரஹுதெ உத் | மமகாமொவி தத்யுதெ:

கேரானது - தருமம் பொருந்தியது, சாஸ்திரத்திற் கூறப்பெற்றது. மாறா
னது - சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமானது, அதருமம் பொருந்தியது. உயிர்வாழ்வின்
காரணமான இமைகொட்டல்முதலியன எவையோ, அவையும் முன்செய்யப்பட்ட
தரும அதருமங்களின் செய்கையேயாதலால், “கேரானது, மாறானது” என்றமை
வினாவேயே கொள்ளப்பட்டன [குறிக்கப்பட்டன]. இந்த - கீழ்க்குறிய. அதற்கு -
கர்மமனைத்திற்குமே.

(ஆகேபம்) :—ஆயின், இந்த இடம்முதலியன (கஅ - கஈ, கச) எல்லாக்கர்
மங்களையும் செய்துமுடிப்பவை. “மெய்மொழிமனங்களால் எந்தச் செய்கையைச்
செய்கின்றன” என எவ்வாறு கூறப்படுகின்றது? (இடம்முதலிய ஐந்தும் கர்ம
மெனப்படுகின்ற கர்மங்களெல்லாவற்றிற்குமே காரணமாதலால், காயிகம் வாசிகம்,
மாநவிகம் என்னும்மூவகைக்கர்மத்திற்கும் காரணங்களாம் என்றல்பொருந்தவில்லை.)

(ஸமாதாம்) :—இது குற்றமன்று [இந்தஆகேபத்திற்கு இடமில்லை]. விதி
விலக்குக்களாகிய எல்லாக்கர்மங்களும் மெய்முதலிய மூன்றனுள் (ஒன்றை) முக்கிய
மாகவுடையவை; உயிர்வாழ்வின்குறியாகிய பார்த்தல் கேட்டல் முதலியனவும். அவற்
றின் துணையாகவுள்ளவை. (ஆகவே, எல்லாக்கர்மங்களும்) மூவகையாகவே வகுக்கப்
பட்டு “மெய்முதலியவற்றால் செய்யப்படுகின்றன” எனக் கூறப்படுகின்றன. பயன்
அதபவிக்கும் காலத்திலும், அவற்றைத் தலைமையாகவுடைய கருவிகளைக்கொண்டே
(ஒருகர்மத்தின் பயனானது) அதபவிக்கப்படுகின்றது என ஐந்துமே காரணங்களா
மென்பது முரண்படாதேன்க. (மனமொழிமெய்கள் முக்கியமானவை; கண், செவி,
முதலியன அவற்றிற்கு அங்கமானவை. ஒருதொழிலிச்செய்யுமிடத்து, மனமொழி
மெய்களுள் எதாவதொன்று தலைமையாய் நின்று அதனை நடத்துகின்றது. உயிர்
வாழ்வதனால் இயல்பாய் அகமையும் பார்த்தல் கேட்டல் முதலிய கர்மங்கள் அப்பொ
ழுது முந்திய முதல்வினையினுள் துணைவினைகளாய் அடங்குகின்றன, ஆதலால், கர்மங்க
ளைத்தையும் மூவகையாகப் பிரித்தது விரோதமில்லை. இனி, மனமொழிமெய்களால்
செய்யப்படுகின்ற மூவகைக்கர்மத்தினுள்ளும் கர்மமெனப்படுகின்ற யாவையும் அடங்

சுதேஷ்டா யாவதூ வஹ்நி யாவதூ, யாவா வாவதூ உவவிஷ்டி சுதேஷ்டா
யாவதூ சூத்ராந் கயாவதூ || ௧௬ ||

கஃ வாநஃ ஸாநிதிஃ யஃ ஸாநிதிஃ வஸ்யதீதி? உவ்யதே—

௧௭. யவ்ய நாவஹ்நிதோ வாவஃ வஸ்யதீதி ந வஸ்யதே |

ஹஸ்யாநி வ ஹஸ்யாநிதோ ந ஹஸ்யி ந வஸ்யதே ||

யவ்ய ஸாநிதிதோயாவதேஸந்யாயஸஹ்நிதாத்மஃ ந வஸ்யி ஸஹ-
ந்யதீதி “ஹஸ்ய கதா” உதேஷ்டாந் ஹஸ்யி வாவதா வஸ்யதீதி—“வஸ்தே
வஸ்ய வஸ்யி கயாவதாந்யதீதி வஸ்யதீதி கயாவதா வஸ்யதீதி கயாவதா
ந வஸ்யி, ஸஹ்நி தா தயாவாநாநாநா ஸாநிதிதோ “ஹஸ்யாநி வஸ்யதீதி
ஸாநிதி வஸ்யதீதிதாந் வஸ்யி” கெவலஃ வஸ்யதீதி உதேஷ்டா வஸ்யதீதி”
உதேஷ்டா—வஸ்யி கயாவதாந் யவ்ய சூத்ராந் உவாயிதோ ந வஸ்யதே
ந வஸ்யதீதி வஸ்யி—“உவ்ய ஸஹ்நி கயாவதா, கெவ ஸஹ்நி நாவஃ வஸ்யதீதி”
உதேஷ்டா யவ்ய வஸ்யி ந வஸ்யதே—வஸ்யி வஸ்யதீதி, வஸ்யி வஸ்யதீதி | ஹஸ்யா வஸ்யி
வஸ்யி வஸ்யதீதி, வஸ்யி வஸ்யதீதி வஸ்யதீதி வஸ்யதீதி, ந வஸ்யி

போலவும், அல்லது மேகங்கள் ஒடும்பொழுது சந்திரனை ஒவெதாக (க் காண்பது)
போலவும், அல்லது ஊர்திமேல் உட்கார்ந்திருப்பவன் பிற பொருள்கள் [தன்னைச்
சுமந்து ஒடும் வண்டி முதலியன] ஒடும்போது தன்னை ஒவெதவாக (க் காண்பது) போல
வும், அவன் காண்பவனாகியும் காண்கிறானில்லை. (கண்ணோயுள்ளவன் அநேக சந்தி
ரங்களைக் காண்பவனாகியும், சந்திரனை உண்மையாகக் காண்பதில்லை, அதுபோல,
பொலவாதபுத்தியுள்ளவன் ஆத்மாவைக் கர்த்தாவாகக் காண்பவனாகியும், ஆத்மாவை
உண்மையாகக் காண்பதில்லை.—ஆ.) (௧௬)

புத்தியாவை அகர்த்தாவாகக் கண்டு உணர்ந்தவனை, கர்மத்தின் பயன் தொடராதது.

இனி, எவன் நேராகக் காண்கிறானோ, (அந்த) நற்புத்தியுள்ளவன் யார்? என்
பது.—கருவோம் :

௧௭. அஹங்கரித்த எண்ணம் எவனுக்கு இல்லையோ, எவனுடைய புத்தி
கறைப்படுத்த [அழுக்கடைய]ப் பெறுவதில்லையோ, அவன் இப்பிராணிகளைக் கொன்
றாலும், கொள்கிறான், கட்டப்படுகிறான்.

அஹங்கரித்த எண்ணமானது, “யான் (வினைகளைச்) செய்பவன்” என்னும்
இவ்வாறாகிய நினைப்பானது, சாஸ்திரத்தினாலும் ஆசார்யனது உபதேசத்தினாலும்
புத்திகளினாலும் மனம் சீர்திருத்தப்பெற்றவனுக்கு இல்லை. அவன், “அவியை
யினால் ஆத்மாவிரிடத்துக் கற்பிக்கப்பட்ட உடம்பு முதலிய இவ்வைந்துந்தான் வினை
களையெல்லாம் செய்பவை ; நான் அல்லன். நானோ அவற்றின் செய்கைகட்டு ஸாக்ஷி
யாயுள்ளவன், ‘மூச்செல்லாதவன், மனமில்லாதவன், பரிசுத்தமானவன், அழிவில்
லாத மேலான பொருளிலும் மேலானவன்’ (மு - ௨ - ௧ - ௨), தனியானவன், விகார
மற்றவன்” என இவ்வாறு கொள்கிறான் என்றபடி. எவனுடைய புத்தியானது, ஆத்
மாவின் உபாதியான அகங்கரணமானது வருந்துவதில்லையோ, “நான் இதனைச்
செய்தேன் ; அதனால் நான் நரகத்தை அடையப்போகிறேன்” என இவ்வாறு எவ
னுடைய புத்தி அழுக்கடையதில்லையோ, அவன் நற்புத்தியுள்ளவன், அவன் நேராகக்

ஹநதக்ரியாம் ந கரொதி, ந நிஸயுதெ நாவி ததூயெபுண சுயபிஷமெந ஸம்ஸயுதெ ||

நதம் ஹக்ஷாஸ்வி ந ஹணி உதி விபுக்ஷிஷிஷு உயுதெ, யபிஷிஷு-ஹி !

நெஷ டொஷம், ஸாகிகவாரஸாயிபுக்ஷுஷுபெக்ஷயா ததூபவதெஃ டெஹாபுராதுவாபுரா. “ஹக்ஷா ஸஹ” உதி ஸாகிகிஃ பிஷிஷு சுபிரித்யு “ஹக்ஷாஸ்வி” உதி ஸஹ ; யயா டிஸிபுதாஃ வாரஸாயிபுக்ஷிஷு பிஷிஷு சுபிரித்யு “ந ஹணி ந நிஸயுதெ” உதி ! வநதக்ஷ உஸயு உபவபுதெ வநவ ||

நதம் சுயிஷாநாடிஹி ஸம்ஸுய கரொகெயு சுதூ, ‘கதூராரிதூநம் கெவயம் தம்’ உதி கெவஸஸஸுபுயொமாஸி !

நெஷம் டொஷம், சூதூம் சுவிசியஸுஸாவகெ சுயிஷாநாடிஹி ஸம்ஸு-தகூராமவபதெஃ ! விசியாவதொ ஹி சுநெஃ ஸம்ஸுநதம் ஸம்ஸவதி, ஸம்ஸுதூ வா கதூபுக்ஷம் ஸுாஸி ! ந தம் சுவிசியஸு சூதூம் கெவஸிஸ ஸம்ஸுநதம் சுஹி உதி ந ஸம்ஸுய கதூபுக்ஷு உபவபுதெ ! சுதம் கெவ-ஸுக்ஷு சூதூம் ஸுாவாவிகிதி கெவஸஸஸு சுநவாடிதூபு ! சுவிசியஸு உ சூதூம் ஸு-கிஷுதிதூயவபுஸிஷு ! “சுவிசியஸுயபுதெ” “ஸுநெண-

காண்கிறான். அவன் இந்த எல்லாப்பிராணிகளையும் கொன்றாலும், கொலைத்தொழி லைப் புரிகிற எல்லன் ; அன்றியும், அதனால் விளையும் தீவினைப்பயனினாலும் பற்றப்படுகிற எல்லன்.

(ஆக்ஷேபம்) :—அப்படியானால், புகழ்ச்சியாமிருந்தாலும் “கொன்றாலும், கொல்கிற எல்லன்” என மாறாகக் கூறப்படுகின்றது.

(ஸமாதானம்) :—இது குற்றமன்று ; உலகநோக்கையும், உண்மைநோக்கையும் நோக்க அவை பொருந்துமாதலின் என்க. உடம்புமுதலியவையே ஆத்மா என்றும் எண்ணத்தினால் “கொல்பவன் நான்” என்னும் உலகநோக்கைக்கொண்டு “கொன்றாலும்” என்கிறார் ; கீழ்க்காட்டிய உண்மைநோக்கைக்கொண்டு “கொல்கிற எல்லன், கட்டப்படுகிற எல்லன்” என்கிறார். இவையிரண்டும் இவ்வாறாகப் பொருந்தவே பொருந்துகின்றன.

(ஆக்ஷேபம்) :—ஆயின், ஆத்மா உடம்புமுதலியவற்றோடு ஒருங்குசேர்ந்து செய்யவே செய்கின்றது ; “சுத்தமான ஆத்மாவைக் கர்த்தாவாகக் காண்கிறான்” (கஅ - கசு) என “சுத்தமான” என்னுஞ்சொல்லை வழங்கியதனாலென்க.

(ஸமாதானம்) :—இது குற்றமன்று ; ஏனெனில், ஆத்மாவிற்கு விகாரமின்மை இயல்பாதலால், உடம்புமுதலியவற்றோடு ஒருங்குசேர்தல் ஏலாது. விகாரமுடையதற்கன்றோ பிறவற்றோடு ஒருங்குசேர்தல் நிகழக்கூடும் ; ஒருங்குசேர்தன்றோ கர்த்தாவாதலாகும். ஆனால், விகாரமில்லாத ஆத்மாவிற்கு ஒன்றனோடும் ஒருங்குசேர்தல் செல்லாதாதலால், ஒருங்குசேர்ந்து கர்த்தாவாதல் அமையாது. ஆகவே, தன்னந்தனிமையானது ஆத்மாவினுடைய இயல்பாதலால், “சுத்தமான” என்னுஞ்சொல் அநுவாதமாதிரித்தான் (அவ்வியல்பினைக் குறிப்பதுதான்) என்க. மேலும், ஆத்மா அவிசாரியென்பது சுருதிகளினாலும், ஸ்மிருதிகளினாலும், யுக்திகளினாலும் பிரசித்தமாயுள்ளது. “இது விகாரப்படாதது” (உ - உரு), “குணங்களாலேதான் வினைகள் செய்யப்படுகின்றன” (உ - உஎ), “உடம்பிலுள்ளதாமினும், செய்வதில்லை” (கஉ -

ரெவ கஜாணி தியனெ” “ஸ்ரீரஸ்யோர்வி ந கரோத்” உத்யாதி கலக்யுக் உவ-
வாதிதம் தீதாஸ்யெவ தாவசு | ஸூத்ரம் வ ‘யூரயத்வ மெவாயத்வ’ உத்யெவ-
ஜாந்யஸம் | தூரயதஸு—தீரவயஸு கவரதஞ்சு கவித்யஸு சூத்ரதக்ஷு உதி
ராஜோமயம் | வித்யாவத்யாஸ்யவமஜேஷி சூத்ரம் ஸுக்ஷெவ வித்யா ஸுஸு
மவித்ய கஜாநி, ந சுயஜாநாதிதாம் கஜாணி சூத்ரதக்ஷுகாணி ஸ்யம் | ந ஹி
வாஸ்ய கஜ வரெண கஜத்யு சூத்ரம் கஜாநி | யதம் கவித்யா ஸூத்ரம், ந
கஜ தஸ்யு; யதா ரஜதகம் ந ஸூத்ரகாயம்; யதாவா தவஜேஷிதகம் வாரெஷி
ஸூத்ரம் கவித்யா ந சூகாஸஸ்ய | தயா சுயஜாநாதிவித்யாஸ்ய தெஷாஜேஷி,
ந சூத்ரம் | தஸ்யாஸு யத்யு உத்யு “கஜமக்யுதகவஸுவிதெவாஸாவெ வித்யா ந
கஜாநி ந தீரயத்யு” உதி |

‘நாயம் ஹி ந ஹந்யதெ’ உதி ப்ரகிஜ்ஜாய ‘ந ஜாயதெ’ உத்யாதி-
ஷேதம்வவநெந கவித்யஸ்யு சூத்ரம் உத்யா, ‘வெஷாவிநாஸிந்ய’ உதி வித்யாஷி
கஜாநிகாரதீஸ்யுதீம் ஸாலாநி ஸுக்ஷெவதம் உத்யா, ஜெய ப்ரஸாரிதாம் தத்யு
கதி ப்ரஸம்ஸம் சூகா உத்ய உவஸம்ஸாதீ ஸாலாநியுவிஷ் காரணாய “வித்யாந்

நம) என்பனமுதலியவை, முதலில் கைதயிலேயே ஒருமுறைக்குப்பலமுறை உணர்ந்
தப்பட்டிருக்கின்றன. “தியானிப்பதுபோதும், அசைவதுபோதும்” (பி - சு - ந -
எ) என இதுமுதலான சுருதிகளிலும், (ஆத்மாவிற்கு விகாரமில்லை எனக் கூறப்படு
கின்றது). மற்றும், யுத்தியினும் (அது மெய்ப்பிக்கப்படுகின்றது):—“ஆத்மா
என்னும் உண்மைப்பொருள் உறுப்புக்களில்லாதது, வேறென்றைச் சாராதது[சுதந்
திரமானது], விகாரமில்லாதது” என்பது - ராஜமார்ச்சகம் [விவாதமில்லா விஷயம்].
ஆத்மாவிற்கு விகாரம் உண்டு எனக்கொண்டாலும், தன்னுடைய விகாரந்தான் தன்
க்கு கிழக்கும்; உடம்புமுதலியவற்றின் செய்கைக்கு ஆத்மா கர்த்தாவாகமாட்
டாது. ஒருவனது செய்கையானது பிறனால் செய்யப்படாததாய் (அவனுக்கு) வரமுடி
யாதன்றோ [ஒருவன் செய்த செய்கையானது, அதனைச்செய்யாத பிறனொருவனைச்
சேரமாட்டாதன்றோ]. மற்று, அபித்தையினால் அடைவிக்கப்பட்டது எதுவோ, அது
அதனுடைய தாகாது: இப்பி வெள்ளியாகாதவாறுபோல; அல்லது, சிறுவர்களால்
அபித்தையினால் ஏற்றப்பட்ட தனமும், அழுக்குடைமையும் ஆகாசத்தினுடையதா
காதவாறுபோல. அவ்வாறே, உடம்புமுதலியவற்றினது விகாரமும் அவற்றினுடைய
தேதான்; ஆத்மாவினுடைய தன்று. ஆதலால், “அஹங்கரித்தலும், புத்தி அழுக்
குறுதலும் இல்லாமையினால் ஞானி கொல்கிறு னல்லன், கட்டப்படுகிறு னல்லன்”
எனக் கூறியது நேரென்க.

“இது கொல்வதன்று, கொல்லப்படுவதன்று” (உ - கசு) என மேற்கொண்
டு. “பிறப்பதில்லை” (உ - ௨௦) என்பதுமுதலாகக் காரணத்தைக் கூறும் திருவாக்கி
னும், ஆத்மாவிற்கு விகாரமில்லை எனக்கூறி, ஞானிக்குக் கர்மத்திலே அதிகாரம்
ஒழிதல் அல்லெனக்கூறி “எவன்” (உ - ௨௧) எனச் சுருக்கமாய்க்கூறி, இடை
யே ஆக்காக்கு பிசங்கம்செய்து விரிக்கப்பட்ட(அதனை, அக்கர்மஒழிவை), “அநிந்
தவன் கொல்கிறு னல்லன், கட்டப்படுகிறு னல்லன்” என இக்கேதாவின் உபதேசம்

ந ஹனி ந நிஸ்யுதெ” ஐதி । ஸ்வம் உ ஸதி ஷெஹஸுதூலிராநாநாவவதூள
 சவிஜ்ஜாக்ஷாஸெஷகடுஸம்ந்யாஸொவவதெத் ஸந்தூலாநாடி சகிஷ்டாதி த்ரிவி-
 யம் கடுணம் ஹம் ந ஹதி ஐதி உவவந் ; ததிவய்யுஸு உகரெஷாம் ஹதி
 உகெதுகது சுவரிஹாயபு ஐதி ஸஷம் தீதாஸாஸூயபு உவஸம்ஹதம் । ஸ
 ஸஷம் ஸவபுவெஷாயபுஸாரம் நிவாணதீதீனி வம்பிதெம் விவாயு ப்ருதி-
 வதூஸம் ஐதி கது கது ப்ருகாணவிவாநெக ஷரிபுதம் சுஷூலிம் ஸாஸூந்யாயா-
 நாவாரொண ॥ ௧௭ ॥

சுய உபாநீம் கடுணாம் ப்ருவதபுக்ஷ உயுதெ—

கஅ. ஜோநம் ஜெயம் வாரிஜோதா த்ரிவியா கடுவொடிநா ।

காரணம் கடு கடுதி த்ரிவியம் கடுவம்முஹம் ॥

ஜோநம் ஜோயதெ சுமெந ஐதி ஸவபுவிஷ்யபு சவிஸெஷெண உயுதெ ।
 தயா ஜெயம் ஜோதவ்யம், தடிவி ஸாரிசெநெநெவ ஸவபு உயுதெ । தயா
 வாரிஜோதா உவாயிபுக்ஷணம் சவிஜ்ஜாக்ஷிதம் ஹொதூ । ஐதி ஸநகசு த்ரயபு சவி-
 செஷெண ஸவபுகடுணாம் ப்ருவதிபுக்ஷா த்ரிவியா த்ரிபுக்ஷாரா கடுவொடிநா
 ஜோநாடிநாம் ஹி த்ரயாணாம் ஸத்திவாதெ ஹாநொவாடிநாதிப்யொஜிதம் கடுபா-

களைத் திரட்டிவைக்கும்பொருட்டு முடிக்கிறாரென்க. இவ்வாறானவளவிலே, உடம்பை
 யுடையவன் என்னும் எண்ணம் அமையாதிருக்க, அவித்யையினாலான கர்மங்களெல்
 லாவற்றையும் துறந்திடுதல் கூடுமாதலின், துறவிக்குக் கர்மத்தின் பயனானது,
 தீயதுமுதலாக (கஅ - கஉ) மூவகைப்பட்ட பயனானது இல்லையென்பது பொருந்தியது;
 அன்றியும், “அதற்கு மாறானது மற்றையோர்க்கு உண்டு” என்பதும் விலக்க
 முடியாதது. என்றஇந்த கீதாசாஸ்திர உபதேசமானது முடிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே,
 எல்லாவேதங்களும் உபதேசிக்கின்ற உபதேசங்களுடைய இந்த ஸாரத்தை, தேர்ந்த
 அறிவுள்ள ஞானிகள் ஆராய்ந்து உணரவேண்டும் என்று ஆங்காங்கு பிரகரணங்
 களைப் பிரித்து, சாஸ்திரத்திற்கும் யுத்திக்கும்இணங்க நாம் (இவ்விஷயத்தைக்)
 காட்டியுள்ளோம். (௧௭)

தொழிலுக்குத் தூண்டுகோல்.

இனி, இப்பொழுது, கர்மங்களைத் தூண்டுவதைக் கூறுகிறார் :

கஅ. கர்மத்தைத் தூண்டும்பொருள்அனது அறிவு, அறியப்படும்தொருள்,
 அறிபவன் (என) மூவகைத்து. கர்மத்தினுடைய தங்குமிடமானது கருவி, செயப்படு
 பொருள், செய்பவன் என மூவகைத்து.

அறிவு எனப் பொதுவாக எல்லாவற்றையும் பற்றிய அறிவு உணர்த்தப்படு
 கின்றது. அவ்வாறே, அறியப்படும்தொருள் எனப் பொதுவாகவே எல்லாப்பொருளும்
 உணர்த்தப்படுகின்றன. அறிபவன் - உபாதியினது தன்மையையுடையவன், (புத்தி
 முதலிய உபாதிகளைப் பின்பற்றி, அவற்றின் தன்மைகளை ஆத்மாவின்விடத்துக் காண்
 பவன்), அவித்யையினால் கற்பிக்கப்பட்டவன், அநுபவிப்பவன். என மூவகைத்தான
 இம்மூன்றும். பொதுவாகக் கர்மங்களெல்லாவற்றையும் கிளப்புகின்றவை. அறிவு முத
 லிய மூன்றும் சேர்ந்தவிடத்தன்றோ (ஒன்றைத்) தள்ளுதற்காகவும், கொள்ளுதற்காக

ரணம் வ்யாச! ததஃ வணஃ கபிஷாநாபிஃ சூரஸ்ய வாஜ்ஜகாயாஸ்யவெ-
 டேந த்ரியா நாஸ்வஞ்சம் த்ரிஷு கரணாபிஷு ஸம்முஷ்டுதெ உதேதக
 உஷுதெ-கரணம் த்ரியதெ சுதெந உதி வாக்ஷம் ஸ்ரோத்ராபி, சுக்ஷம்ஸம் வ-
 ப்ராபி, கரஃ ஸ்ரேஸ்திகரஃ கதகம் த்ரியயா வ்யாவ்யாநம் (வ்யாவ்யாணஸு உதி
 வாராணஸு), கதகா கரணாநாம் வ்யாவாஸ்யிதா உவாயிஷுக்ஷணம் உதி த்ரிவியஃ
 த்ரிபுக்ஷாஃ கரஃஸம்முஷ்டம்-ஸம்முஷ்டுதெ சுஷ்ருதி ஸம்முஷ்டம், கரஃ
 ஸம்முஷ்டம் கரஃஸம்முஷ்டம்-கரஃ ஸ்ரேஸ்திகரஃ ஸ்ரிஷு ஸ்ரீவெதி, தெந சுயம்
 த்ரிவியஃ கரஃஸம்முஷ்டம் || ௧௮ ||

கய உதாநம் த்ரியாகாரகவதாநாம் ஸவெஷுஷாம் மண்ணாதுக்ஷாஸு ஸத்-
 ரஜஸுரோமண்ணவெதஃ த்ரிவியஃ லெஷம் வத்ஸவ்யம் உதி சூரஸுதெ-

கக. த்ரோநம் கரஃ வ கதகா வ த்ரிவெவ மண்ணவெதஃ |

வ்யாவ்யுதெ மண்ணவம்ஸூநெ யயாவஸ்துணம் தாநுவி ||

த்ரோநம் கரஃ வ-கரஃ த்ரியா, ந காரகம் வாரிவாஸிகு ஸ்ரேஸ்திகரஃ
 கரஃ-கதகா வ நிவகதகம் த்ரியாணாம் த்ரியா வாவ-சுவபாரணம் மண்ணவ-
 த்ரிஷுதிகரஃ ஸ்ராவாவவ்யாநாஸுதாஸு-மண்ணவெதஃ ஸத்ஸாபிஷெடேந உத-
 ஸுஃ | வ்யாவ்யுதெ சுயுதெ மண்ணவம்ஸூநெ காலிவெ ஸாஸெ-தடிவி

வும், பிழைத்திருக்கவும் ஒருசெய்கையைச் செய்யலாகும். ஆகவே, (கர்மமானது)
 உடம்புமுதலிய ஐந்தினும் செய்யப்பட்டு, மொழி மனம் மெய் என்னும் இடங்
 களின் பேதப்படி மூன்றுவகுப்பாகப் பிரிக்கப்பட்டு, கருவிமுதலிய மூன்றனுள்ளும்
 தங்கிநிற்கின்றது என்பதைக் கூறுகிறார் :—புறக்கருவி - செவிமுதலியன. அகக்கருவி -
 புத்திமுதலியன. செயப்படுபொருள் - அடையக்கருதியவற்றுள் மிகவும் விரும்பியது.
 கர்த்தாவினுடைய செய்கையினால் விராட்க்கப்படுவது, (அல்லது அடையப்படுவது).
 செய்பவன் - கருவிகளைத் தொழிற்படுத்துபவன், உபாதிவினுடைய தன்மையைக்
 கொண்டவன். கர்மமானது இம்மூன்றனுள்ளுந்தான் தங்கிநிற்கின்றது ; ஆகவே, கர்
 மத்திற்கு இத்தங்குமிடம் மூவகைத்தாம் என்க. (௧௮)

குணங்கட்குத் தக்கபடி, தூண்டுதல் மூவகைத்து.

இனி, இப்பொழுது, செய்கையும் செய்யும்பொருள்களும்பயனுமாகிய எல்லாம்
 குணவடிவமாகிருப்பதனால், ஸத்துவம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் குணங்களின் பேதத்
 தால் மூவகையான பேதத்தை உணர்த்தவேண்டும் எனத் தொடங்குகிறார் :

கக. அறிவும், செயலும், செய்பவனும் குணசாஸ்திரத்தினுள் குணங்களின்
 பேதத்தால் மூவகையாகவே கூறப்படுகின்றது. அறிவையும் உள்ளவாறு கேட்டுக்
 கொள்.

கர்மம் - செய்கை, தொழில், வினை ; பரிபாலையான காரகமன்று, அடை
 யக்கருதியவற்றுள் மிகவும் விரும்பியதான செயப்படுபொருளன்று. செய்பவன் -
 செய்கைகளைச் செய்துமுடிப்பவன். (“மூவகையாகவே” என்னும்) தேற்றமானது-
 குணங்கட்குப் புறம்பான வேறு வேற்றுமை இல்லை [அறிவுமுதலியவற்றுள், குணங்
 களான பேதத்தைத்தவிர வேறுவிதமான பேதமில்லை] என்பதை விளக்குதற்காக
 என்க. குணங்கள் - ஸத்துவம்முதலியன. குணசாஸ்திரத்தினுள் - கபிலருடைய நூலி

மண்ணலம்புரநகராஸம் மண்ணலெக்துவிஷயெ ஸ்ரீரணநெவ | வாரபாயுஸு-
 மெஹககவிஷயெ யடியி விராயுதெ, தயாவி தெ ஹி காவிரா மண்ண-
 ணவ்யாவாரநிராநெவண கலியாநூர் உதி கஜாஸுபி வக்ஷரீணாயுஸு-
 யுக்ஷெந உவாபீயதெ உதி ந விரொயம் | யயாவசு யயாநாராயம் யயாஸாஸம்
 ஸ்ரீணா தாநுவி ஜோநாபீதி தஜெஜோகாமி வ மண்ணெக்து-தாமி ஸ்ரீணா,
 வக்ஷரீணெ சுபெயு ஸரீராயிம் காரம் உத்யுயம் || ௧௯ ||

ஜோநஸு து தாவசு ச்ரீவிபக்யு உயுதெ—

௨௦. ஸவ-ஹதெஷு யெநெகசு ஹாவஷ்யபீக்ஷதெ |

சவிஹதும் விஹதேஷு தஜீ ராம் விசி ஸாநீகசு ||

ஸவ-ஹதெஷு சவ்யதாபீஸாவாரநெஷு ஹதெஷு யெந ஜோ-
 நெந வாகம் ஹாவம் வஸு—ஹாவஸஸம் வஸுவாவீ, வாகசு சூதவஸு உத்யுயம்—
 சவ்யயம், ந வெகி ஸாநீகா ஸபநெபுண வா, கருடஸு உத்யுயம், ஸாநீகதெ
 பஸ்யதி யெந ஜோநெந, தம் வ ஹாவசு சவிஹதும் ஸ்ரீதெஷம், விஹதேஷு
 நெஷெஷெஷு ந விஹதும் தசு சூதவஸு, வெகிவசு நிரணாரீக்யுயம், தசு
 ஜோநம் ஸாக்ஷாசு ஸஜீமஸுநசு சுநெதாநீகவிஷயம் ஸாநீகம் விசி உதி || ௨௦ ||

ஹம். குணங்களை உணர்த்துகின்ற அந்நாலும் குணங்களது விஷயத்திலும், (அவற்
 றை) அநுபகிப்பவனது விஷயத்திலும் பிரமாணந்தான். “மெய்ப்பொருள் - ப்ரஹ்
 மம் ஒன்றுதான்” என்னும் விஷயத்திலே அது மாறுபடுகின்றது என்றாலும், கபி
 லரைப் பின்பற்றியவர்கள் குணங்களையும், குணங்களது செய்கைகளையும் உணர்த்து
 வதிலே தேர்ந்தவர்கள் என்று, இனிக் கூறப்படும் விஷயத்தைப் புகழும்பொருட்டாய்
 அந்நாலும் கொள்ளப்படுகின்றது என கிரோதமில்லை. அறிவு முதலியவற்றையும்,
 குணங்களின் பேதத்தாலான அ(ந்த அறிவுமுதலிய)வற்றின் பேதங்களெல்லாவற்றை
 யும் சாஸ்திரத்திற்குஇணங்க யுத்திக்குப் பொருந்துமாறு கேள், இனிக் கூறப்படுகின்ற
 விஷயத்திலே மனம் அலையாதுநின்றலைச் செய்துகொள் என்றபடி. (௧௯)

ஸந் து வி க அறிவு.

இனி, அறிவு மூலகையாயுள்ளதை முதலில் உணர்த்துகிறார் :

௨௦. (ஒருவன்) எல்லாப் பொருள்களுள்ளும் ஒரேபொருளை, திரிபில்லாததை,
 வேறுவேறுயுள்ளவற்றில் வேறுவேறுயிராததை எதனால் காண்கின்றானோ, அந்த அறி
 வை ஸாத்நவிகமாகத் தெரிந்துகொள்.

எல்லாப்பொருள்களுள்ளும் - அவ்யக்தம்முதலாக ஸ்தாவரம் ஈனகஉள்ள
 பொருள்களில். எதனால் - அறிவீனால். ஹவீஎன்னும்சொல் - பொருளென்பதை
 உணர்த்துவது. ஒரேபொருளை - ஒன்றான ஆத்மா என்னும் பொருளை என்றபடி. திரி
 பில்லாததை-தானாகவாயினும், தனது இயல்பினாலாயினும் மாறுபடாததை; கூடஸ்த
 மானதை, விகாரமற்றதை என்றபடி. அந்த ஆத்மப்பொருளானது - வேறுவேறு
 உடம்புகளுள் வேறுவேறுயிராதது, உடம்புதோறும் வேறுபடாதது, ஆகாசம்போல
 இடையீட்டில்லாதது என்று பொருள். அத்வைதமான ஆத்மவைப்பற்றிய அந்த
 நேரான மெய்யறிவை ஸாத்நவிகமென்று அறிந்துகொள். (௨௦)

வரிபாரணா ஜீவம், ஂரஂஸுரொ வா வாஷாணஞாவடாஹிபாதூம் உதெதுவழ வஸக
ஸிநி காபெது ஸக்து சஸெஹெதுகம் ஹெதுவஜிபுதம் மியபுகிசு, சததூய-
வசு சுயபாஹு-காபு-வசு-யபாஹு-கம் சுயபு ததூயபு, ஸம் சுஸு ஜெயஹ-
கம்சுஸீதி ததூயபு-வசு ந ததூயபு-வசு சுததூயபு-வசு-சுஹெது-ககாபெவ
சுஸு வ, சுஸுவிஷயகாசு சுஸுமஹகாபா | தசு தாஹெது உஹாஸுதது | தாஹெ-
ஸாநாஂ ஹி ப்ராணிநாஸு சுவிவெகிநாஸு ஂரஂஸுஂ ஜூகம் ஹுஸுதெ || ௨௨ ||

சுய உஹாஸு கஹெணம் தெதுவியுபு உஹுதெ—

௨௩. மியதம் ஸம்மரஹிதது சுராஹெஷகம் சுததது |

சுமஹப்ரஹு-நா கஹெ-யததூய-கஹெ-ஸுதெ ||

மியதம் மிகுஂ ஸம்மரஹிதது சுஸக்திவஜிபு-கது சுராஹெஷகம் சுததம்
ராஹபுய-கதெ-யததூய-கதெ-ய சுததம் ராஹெஷகம் சுததம், சுதிவரீ-
தது சுராஹெஷகம் சுததது, சுமஹப்ரஹு-நா ஹம் ப்ரஹு-தி-ஹெப்ரஹு-
ஹெது-ஹம் சுதிவரீ-கதெ-ய சுமஹப்ரஹு-நா சுததூய சுததம் கஹெ-யசு தசு
ஸாஸுதிசு உஹுதெ || ௨௩ ||

௨௪. யதூ காஹெஹு-நா கஹெ-ஸாஹம்-காரெண வா வ-ஹம் |

சு-யதெ ஹஹம்-யாயாஸு தஹாஜிஹம்-ஹாஸுதது ||

ஆடையில்லா வெற்றுடம்பினராகிய ஐந்தரது (கொள்கை). அல்லது, “ஈச்வரன்,
(ஈக்ஷரகவடிவமாயுள்ள) கல், மரம் முதலியவையேதான்” (என்பது - சிலர் கொள்
கை). இவ்வாறுகத் தாமஸஅறிவு ஒரேகாரியத்தின்மேல், பூதவிசாரத்தின்மேல் பற்
றுக்கொண்டது : யுத்திக்குப் பொருந்தாதது : உண்மைப்பொருளில்லாதது, அறிய
வேண்டியதை உள்ளபடி அறியாதது : யுத்திக்குப் பொருந்தாமைமையினாலேதான் அற்ப
மானது, செல்லக்கூடிய இடமானது சொற்பமாயிருத்தலால் அற்பமானது, அல்லது
அற்பமான பயனையுடைமையினால் அற்பமானது என்க. பருத்தறிவில்லாத தாமஸப்
பிராணிகட்கன்றோ இத்தகைய அறிவு காணப்படுகின்றது. (௨௨)

ஸாந் து வி க ச் சே ய் கை .

இனி, இப்பொழுது, கர்மம் மூலகையாயிருப்பதை உணர்த்துகிறார் :

௨௫. பயனையடையக் கருதாதவனால் பற்றின்றி, விருப்பும் வெறுப்புமின்றிச்
செய்யப்பட்ட கீத்ய கர்மம் எதுவோ, அது ஸாந்துவிகம் எனப்படுகின்றது.

விருப்பும் வெறுப்புமின்றி - விருப்பினாலும், வெறுப்பினாலும் துண்டப்பெறுது.
பயனைக்கருதாதவனால் - பயனிலே அவாவில்லாத கர்த்தாவினால். (௨௩)

ராஜஸிச் சேய்கையும், தாமஸிச் சேய்கையும்.

௨௬. மற்று, சிரமம்மிக்கதான எந்தக் கர்மமானது காமங்கனையடையக் கருது
வோனாவது, அஹங்காரமுடையவனாவது செய்யப்படுகின்றதோ, அது ராஜஸ
மாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

யத்து காடுவெய்யா கடுவெய்யெவ்வா உத்யயுஃ, கடு வொஹங்கா-
ரெண உதி ந தத்யுஜாநாவெக்யா—கிம் தவீ?—வெகிக்ஸுராத்ரியநிரஹம்-
காராவெக்யா | யொ வ்வி வரஜாயுநிரஹங்காரம் சூத்யஸி, ந தவ்யு காடுவெய்ய-
வ்வெய்யாவாகத்யுசுபுராநிஃ சுலி | வரஜீகஸ்யாவி கடுணம் சுநா.த்யஸி
வொஹங்காரம் கத்யா, கீதே ந ராஜஸ்தாபெயொஃ | வொகெ சுநா.த்யஸி
ஸுராத்ரியொ நிரஹங்காரம் உவ்யுதெ “நிரஹங்காரம் சுயம் ஸ்ராஹ்ணம்” உதி |
தவ்யாசு கடுவெக்யெவ ‘வொஹங்காரெணவா’ உதி உத்யு | வொநஸ்யஸி வாக-
வொநாநாயுஃ | க்ரியதெ வ்வெய்யாவொ கடு வொகா சுயாவெக நவ்யுத்யு-
தெ, தசு கடு ராஜஸ்ய உதாஹ்யுத்யு || ௨௪ ||

௨௫. சுநாவஸா சுயா வ்விவொடி சுநவெக்யு வ வளரூஷு |

வொஹாநாவூதெ கடு யத்யுஜாவொவூதெ ||

சுநாவஸா வஸூரூபி யசு வஸூ ஸஃ சுநாவஸம் உவ்யுதெ கம் வ
சுநாவஸம், சுயா யவ்யிவ கடுணம் க்ரியரெண ஸத்யுசுயம் சுயுசுயொ வா ஸ்யாசு
கம் சுயா, வ்விவொ வொநிவொபொ வ,சுநவெக்யு வ வளரூஷம் வொநூஷ-
காரம் “ஸத்யுஜி உஹ கடு வொவயிகு” உக்யுவு சூத்யஸாயு, உக்யு-
தாமி சுநாவஸூபி சுநவெக்யு வளரூஷாநாமி வொஹாசு சுவிவெககி
சூரூஷுதெ கடு யசு தசு தாவொ கடுநிவ்யுத்யு உவ்யுதெ || ௨௫ ||

காமங்களை - கர்மங்களின் பயன்களை. “அஹங்காரமுடையவனான்” என்றது -
மேய்யுணர்வைக்குறித்தன்று.—மற்று, என்ன?—செருக்கில்லாத ஸாதாரண சுரோத்
திரியன் [வேதங்களைக் கற்றறிந்தவன்]க் குறித்து என்க. ஏனெனில், எவன் சுத்த
மாய் அஹங்காரமில்லாதவனோ, ஆத்மாவை அறிந்தவனோ, அவன் காமங்களைப்
பெறவிரும்புவானாகலும், நிரயாஸம்மிக்க கர்மங்களைச் செய்வோனாகலும் செல்லா.
ஆத்மாவை அறிந்தவன் ஸாத்துவிககர்மத்தையுங்கூட அஹங்காரத்தோடு செய்ப
வன்; ராஜஸதாமஸ (கர்ம)ங்களைப்பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ! உலகத்திலே சுரோ
த்திரியன் ஆத்மாவை அறிந்தவனானும், அஹங்காரமில்லாதவன் எனப்படுகிறான்;
“இப்பிராமணன் அஹங்காரமில்லாதவன்” என்பதை (உலகவழக்கினுள் காண்க).
ஆகவே, அவனைக்குறித்தே “அஹங்காரமுடையவனாவது” எனக் கூறப்பட்டது.
(௨௪)

௨௫. வினைவதையும், ஸ்டுத்ததையும், கேதீத்யையும், நிறமையையும் ஆலோ
சிக்காது மயக்கத்தாலே எந்தக் கர்மம் தொடங்கப்படுகின்றதோ, அது தாமஸம்
எனப்படுகின்றது.

இன்னும் வரும் பொருள் எதுவோ, அது வினைவது எனப்படுகின்றது;
(இங்கே, திங்கை பயனென்க). ஸ்டுட் - எந்தக் கர்மத்தைச் செய்யுங்கால்,
வன்மைக்காயினும், பொருளுக்காயினும் குறைவு வருமோ, (அந்தக் கர்மத்தா லாகும்
அக்குறைவு) கேதீ - பிராணிகட்கு ஹிம்மை. நிறமை - “இக்கர்மத்தை முடிக்க
வல்லேன்” என்ற இத்தமையதான தனது சாமர்த்தியம். மயக்கத்தாலே - பகுத்
தறிவினமையாலே. தாமஸம் - தமோருணத்தாலானது.
(௨௫)

உதாரணம் கூறுவென உவந்தெ—

உசு. சூக்தஸம்மொதநஹ்வாஜி யுதூகூதூஹவஹிதஃ |

வலிபூவலிபூநாநிவி-காராஃ சுத-ரா ஸாந்நித உவந்தெ ||

சூக்தஸம்மொத சூக்தஃ வரிதூகூஃ ஸம்மொத யெந ஸம் சூக்தஸம்மொத, சநஹ்வாஜி
ந சஹ்வாஜிஸம், யுதூகூதூஹவஹிதஃ யுதஃ யாராணய, உதூகூஃ உதூகூ
கூஹ்யம் ஸிநிதஃ ஸம்மொத யுதூகூதூஹவஹிதஃ, வலிபூவலிபூநாஃ க்ரியோ-
ணஸ்ய கரீணம் மஹிபிள சலிபிள உ வலிபூவலிபூநாஃ நிவி-காராஃ—கெவம்
ஸாந்நிதூபிராணெந ப்ரியம்மொத ந மஹ்வாஜிநா யம் ஸம் நிவி-காராஃ உவந்தெ |
வனவம்மொதஃ சுத-ரா யம் ஸம் ஸாந்நிதஃ உவந்தெ || உசு ||

உஎ. ராநி கரீணமஹ்வெஹ்நாஃ மஹ்வா வலிவாந்நிதகோதஸாநி |

ஹவ-கஸோகாந்நிதஃ சுத-ரா ராஜஸம் வரிநிதி-கஃ ||

ராநி ராநம் சஸ்ய சஹ்நி ராநி, கரீணமஹ்வெஹ்நாஃ கரீணமஹ்வெஹ்நாஃ
உதூகூஃ, மஹ்வம் வரஹ்வெஹ்நாஃ ஸாந்நிதகூஃ, தீயதாந ஸாந்நிதகூஃ
கூஹ்யம் வர, வலிவாந்நிதஃ வரஹ்வாஜிநாஃ, சஸாநி வரஹ்வாஜிநாஃ

ஸ || த் து வி க க ரீ த் தா .

இப்பொழுது, செய்பவருடைய பேதத்தைக் கூறுகிறார் :

உசு. பற்றை விட்டவனாய், “நான்” என்றுகூறுதலையும், உறுதியும் ஊக்க
மும் உடையவனாய், நிறைவேறுவதிலும் நிறைவேறுமையிலும் மாறுபாடில்லாத கர்
த்தா, ஸாத்துவிகன் எனப்படுகிறான்.

“நான்” என்றுகூறுபவன் - (“இதனை நான் செய்தேன், நான் செய்தேன்”
என்பவன், இவ்வாறு சொல்லுந்தன்மையன்.) நிறைவேறுவது - செய்யப்படுகின்ற
ஒருகாரியத்தின் பயன் கைக்குக்கிடப்பது. எவன் சாஸ்திரப்பிரமாணத்தினால்மாத்
திரம் தூண்டப்பட்டவனோ [“சாஸ்திரமே எனக்குப் பிரமாணம்; ஆகவே, அது
கூறுகிறபடி கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும்” என்பதனால்மாத்திரம் கர்மத்தைச்
செய்யத் தூண்டப்படுகிறானோ], பயனிலே உள்ள ஆசையிலுமும் பிறவற்றிலும்
தூண்டப்படாதவனோ, அவன் மாறுபாடில்லாதவன், திரிபில்லாதவன் எனப்படுகி
றான். இவ்வாறான கர்த்தா எவனோ, அவன் ஸாத்துவிகன் எனப்படுகிறான். (உசு)

ராஜஸ் கர்த்தாவும், தாமஸ் கர்த்தாவும்.

உஎ. காமமுடையவனாய், கர்மத்தின் பயனைப் பெற விரும்புவனாய், கடுமப்
புள்ளவனாய், ஹிம்ஸிக்குந்தன்மையனாய், அசுத்தமானவனாய், மகிழ்ச்சியும் வருத்தமும்
உள்ள கர்த்தா ராஜஸனாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறான்.

கர்மத்தின் பயனைப் பெற விரும்புவன் - கர்மத்தின் பயனை வேண்டுவன்
என்றபடி. கடுமப்புள்ளவன் - பிறருடைய பொருள்களினமேல் ஆசையுண்டாகப்
பெற்றவன், யோக்கியர் முதலானோர்கட்குத் தனதுபொருளை ஈயாதவனுமான் என்க.
ஹிம்ஸிக்குந்தன்மையன்-பிறர்கட்குத் துன்பத்தைச்செய்யும் இயல்பினன், அசுத்தமான

வவநீபுசு, ஹஷ்டஸோகாஸ்திசு ஹஷ்டபுராஸுள ஹஷ்டு, சுநீஷ்டபுராஸுள ஹஷ்ட-
வியோசெ வ ஸோகசு தாஸுள ஹஷ்டஸோகாஸுள ஸநீஸ்திசு ஸம்யக்து,
தஸெஸு வ கஸெணு ஸம்வதீவீவதீஸுள ஹஷ்டஸோகஸு ஸுராசா, தாஸுள
ஸம்யக்தா யசு கதா ஸு ராஜஸு வரிகதீசு ॥ ௨௭ ॥

௨௮. ஸயக்து ப்ராசுதசு ஸுஸு ரொ நெசுதீகொஹஸு ।

விஷாடி டிவாஸாதிசு வ கதா தாஸு உவூதெ ॥

ஸயக்து ஸயக்து கஸாஸாஸிசு, ப்ராசுதசு சுதூணாஸம்ஸுதஸுவிசு
வாஸஸி, ஸுஸு டிவாஸு ஸநீசு கஸெஸிசு ; ராஜஸு ராஜஸு ஸநீசு ஹஸு-
காஸு ; நெசுதீசு வரவீஸெசுசுசு ; ஸுஸு கஸுதீஸுசு கதாஸெ-
ஸு, விஷாடி விஷாடிவாஸு ஸவாஸு கஸஸுதஸுஸாஸு ; டிவாஸாதிசு வ கதா-
ஸுராசா டிவாஸுஸாஸு, ஸவாஸு ராஜஸுஸாஸு, யசு கஸு ரொ வர கதாஸு
சு ராஜஸுஸாஸு ஸ ரொசு ; ஸுஸு ஸம்யக்து கதா ஸு தாஸு உவூதெ ॥

௨௯. வசெஸெஸு ஸுஸுதெஸெஸு ஸுஸுதஸுவிசு ஸுஸு ॥

ப்ராஸுதாஸெஸெஸு ஸுஸுதெ ஸுஸு ॥

வன் - வெளிப்பரிசுத்தமும், உள்பரிசுத்தமும் இல்லாதவன். மகிழ்ச்சி - வேண்டியது
கிடைத்தவனாலே மகிழ்ச்சு. வருத்தம் - வேண்டாதது வந்தவிடத்தும், வேண்டியது
பொருளிடத்தும் வருந்துதல். அப்படிப்பட்டவனுக்கே, கர்மம் நிறைவேறுவதனால்
மகிழ்வும், தவறுவதனால் வருத்தமும் வரும். அவற்றையுடைய கர்த்தா எவனோ,
அவன் ராஜஸுன் எனப்படுகென். (௨௭)

௨௮. ஒருவின்படாதவன், கசடனுள்ளவன், விறைப்புள்ளவன், கள்ள
முடையவன், பொல்லாதவன், சோம்புதலுடையவன், ஏக்கமுள்ளவன், காலதாமதம்
செய்பவன்—(இத்தகைய) கர்த்தா தாமஸுன் எனப்படுகென்.

கசடன்-சிறிதுகூடப்புத்திருத்தாதவன், குழந்தைக்கு ஒப்பானவன். விறைப்
புள்ளவன்-தடிபொல, ஒருவனுக்கும் வணக்கமாட்டான். கள்ளமுடையவன்-வலிமையை
மறைப்பவன். பொல்லாதவன் - (ஒருவரோடு ஒருவர் சேராவன்னம்)பிறரைப் பிரித்தி
யெதிலே கருத்துடையவன். சோம்புதலுடையவன் - செய்யவேண்டியவற்றிலும் செல்
லுதலில்லாத தன்மையன். ஏக்கமுள்ளவன் - எப்பொழுதும் அயர்ந்த மெய்ப்பின்.
காலதாமதஞ்செய்பவன் - செய்யவேண்டியவற்றிற்குக் காலத்தை நீட்டிப்பவன்,
எப்பொழுதும் மந்தத்தன்மையன்; இன்றற்காபிறும், நாளைக்காபிறும் செய்யவேண்
டவது எதுவோ, அதன் ஒருமாகத்தி ஒக்கடச் செய்வதில்லை. எவன் இத்தகைய கர்
த்தாவோ, அவன் தாமஸுன் எனப்படுகென். (௨௮)

ருஸுஸுதீசு தகஸு, புத்தியு, உருதியு முவகைத்து.

௨௯. குணங்கட்குரம்ப புத்தி தைரியங்களுடைய மூவகைத்தான பிரிவை
(சான்)குறையிலாது தனித்தனியே சொல்ல, தருஜிய ! கேட்டுக்கொள்.

வாசுதேவம் ஹேமம் யுத்தெஸ்ஸுவ ஹேமம் மண்ணதம் ஸத்தாதிமண்ணதம்
 த்ரிவிடம் ஸுணம்—உத் ஸந்தெத்ராவந்யாஸம்! ப்ரோஷ்யோமம் கயோராம்ய சஸோ-
 ஷெணா நிராவஸேஷதம் யயாவஸ ப்யயக்தேந விவெகதம் யமஜ்ய—நிஜ்யெ
 ரோமஷம் ஹேமம் உ ப்ரஹதிகம் யம ஜிதவாந, தெக கஸள யமஜ்ய
 கஜேமம் || உக ||

நா. ப்ரவ்ருத்திம் உ நிவ்ருத்திம் உ காய-ராகாயெ-உ ஹயாலயெ ।

வாஸம் ஜோக்ஷம் உ யா வெத்தி வாஸிஸ்யா வாய-உ ஸாத்திகி ||

ப்ரவ்ருத்திம் உ ப்ரவ்ருத்திம் ப்ரவகதம் வாஸஹேதம் கஜேராமம், நிவ்ரு-
 த்திம் உ நிவ்ருத்திம் ஜோக்ஷஹேதம் ஸந்த்யாஸராமம்—வாஸஜோக்ஷஸராமவாக்ய-
 க்ஷாஸ ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி கஜேஸந்த்யாஸராமம் உதி சவமஜ்யெதே—காய-ராகாயெ-உ
 விவிதப்ரத்திவிவித கதவ்யாகதவ்யே காரணாகாரணே உதேயகச—கஸ்ய ?—
 ஹேமகாயாப்யபெக்ஷயா ஜ்யஷ்டாஜ்யஷ்டாயாமாம் கஜேணாம் । ஹயாலயெ விவெகி
 கஸாதிதி ஹம், ந ஹய கஸம், ஹம் உ கஸம் உ ஹயாலயெ, ஜ்யஷ்டாஜ்யஷ்டயோ
 ஹயாலயயோ காரணே உதேயம் । வாஸம் ஸஹேதகம் ஜோக்ஷம் உ ஸஹே-

“ஸத்துவம்முதலிய குணங்கட்குத்தக்கபடி, புத்தியினுடைய மூலகைப்பிரி
 வையும், தைரியத்தினுடைய மூலகைப்பிரிவையும் கேள்” என்பது, (அதாவது, இச்-
 சலோகத்தின் முதற்பாதியானது, இனிக்குறப்படுவதற்கு) ஸூத்ரமாய் நிற்பது.
 குறையிலாது—முழுதும் உள்ளபடி யென்க. தனித்தனியே - தெளிவாக. அர்ஜுனன்
 திக்ஷிஜ்யத்திலே மனிதர்களுடைய மிகுந்த செல்வத்தையும், தேவர்களுடைய மிகுந்த
 செல்வத்தையும் ஜயித்துவந்தான் ; அதனால், இவன் தஞ்ஞயன் என்க. (உக)

ஸாந் துவி கபுந் தி.

நா. பிரவ்ருத்தியையும் நிவ்ருத்தியையும், கார்யத்தையும் அகார்யத்தையும்,
 பயத்தையும் பயமின்மையையும், பந்தத்தையும் மோக்ஷத்தையும் எது அறிகின்றதோ,
 பார்த்த ! அந்தப்புத்தி ஸாத்துவிகமானது.

பிரவ்ருத்தி யென்பது - (ஸம்ஸாரக்)கட்டுக்குக் காரணமான கர்மவழி.
 நிவ்ருத்தியென்பது - (அதனினின்றும்) தப்புதற்குக் காரணமான துறவுவழி. பந்த
 மோக்ஷங்களோடு ஒரேவாக்கியத்தை யுடைமையினால் [இவற்றைக் கூறியுள்ள வாக்கி-
 யத்திலேயே கூறப்பட்டுள்ளமையால்], பிரவ்ருத்தி கர்மவழி எனவும், நிவ்ருத்தி
 துறவுவழி எனவும் தெரியவருகின்றன. கார்யத்தையும், அகார்யத்தையும் - விதிக்
 கப்பட்டதையும், வினக்கப்பட்டதையும் : செய்யவேண்டியதையும், செய்யலாகாத
 தையும் : செய்தலையும், தவிர்த்தலையும் என்றபடி.—எவற்றை?—இடம் காலம் முதலிய
 வற்றிற்கு ஏற்ப இம்மைமறுமைக்கான கர்மங்களை. பயத்தையும், பயமின்மையையும் -
 இம்மைமறுமைப்பயத்திற்கும், அஃதின்மைக்கும் காரணமானவற்றை என்றபடி.—
 பந்தத்தையும் - (இதனையும், இதனது) காரணங்களையும். மோக்ஷத்தையும் - (இதனை

**കുടുംബ വെട്ടി വിജാഭാതി ബഹിഃ ശ്വാ വാധ-ശ്വാതീക് | ജ്ഞാനം ബഹിഃ
ബുദ്ധിഃ; നവവിജ്ഞം ബുദ്ധിഃ | ധൃതിരഖി ബുദ്ധിവിശേഷഃ പഞ്ച ബഹിഃ || ൩൦ ||**

கக. யமா ஸத-ஸத-ம் வ காம-ம் வாகாம-ஃவே வ।

சுயமாவது ஜாதாதி வுட்கிஷா வாயு-நாஜிவீ ||

யயா யதம் ஸாஸ்திர மோதித்யு சயதம் வ ப்ரத்ஷிதம் காயதம் வ சுகாயதம்
 எனவ வ வகுமெபுரத்தே வாவ கர்யபுரகாயெபு சயயாவசு ந யயாவசு ஸவபுகை
 நிணபுயெந ந ப்ரஜாநாதீ, ஸுமீதி மொ வாயத் நாஜிவீ || ௩௧ ||

கூட. சுலபம் டிபன்சி யா உந்துதே தவிராழ்வுதா !

வயங்கியதாது விவரிதான்று வயங்கியதாது வயங்கியதாது ||

கூடலும் பூதலிலும் டுடலும் வீரமீதும் டுதி டா டுதுடுதெ ஜாடாதி துலுலா
சூவுலுதா டுதி, டுலுலுலுலுலு டுலுலுலுலு டுலுலுலுலு டுலுலுலுலு டுலுலுலுலு
லுலுலுலுலு டுலுலுலு, டுலுலுலு டுலுலுலுலு டுலுலுலுலு டுலுலுலுலு டுலுலுலுலு

கூக. ஸுதா யமா ஸாமதே உகிபூனெந்தி யகியா: |

யும், இதனது) காரணங்களையும். அறிவேன்பது புத்தியின் விருத்தி [போக்கு]; மற்ற, புத்தி யென்பது விருத்திக்கையுடையது. அதரியமென்பதும் புத்தியினுடைய நிர்வகைவிருத்தியேதான் என்க. (கஅ - ௨௦, ௨௧, ௨௨-ல் கூறிய அறிவிற்கும், இங்குக் கூறிய புத்திக்கும் இவ்வாறு வேற்றுமை காண்க.) (௩௦)

ராஜஸு புத்தியும், தாமஸு புத்தியும்.

கக. (ஒருவர்) எதனால் தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும், கார்யத்தையும் அகார்யத்தையும் உள்வாங்கியுள்ளது அறிகின்றோ, பார்த்த ! அர்த்தப் புக்தி ராஜஸமானது.

தர்மத்தை - சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டதை. அதர்மத்தை - விலக்கப்பட்டதை. கார்யமும் அகார்யமும் முன் (கஅ - ௩௦) கூறப்பட்டவையேதான். உள்ளபடியல்லாது - ஒன்றும் நிச்சயமன்றி. (இங்குக்கூறிய தருமமும், அதர்மமும் அபூர்வத்தைக் குறிக்கின்றன. அபூர்வம் - கர்மங்கள்செய்யப்பெற்றபின்பு, தமது பயன் வெளிப்படும்வரைதாம் நிற்கின்றநிலை. கார்யம் அகார்யம் என்பன- கர்மங்களைச்செய்தலையும், செய்யாமைபய்யும் குறிக்கின்றன. ஆகவே, கூறினது கூறல் இல்லை யென்க-
-கு.) (௩௧)

உ. எது இருநான் முடிண்டு, அதர்மத்தை தர்மமென்று எல்லாப்பொருள்களையும் மாறுகவே கொள்கின்றதோ, பார்த்த ! அந்தப் புத்தி தாமஸமானது.

அதர்மத்தை - மறுக்கப்பட்டதை. தர்மம் - சித்திக்கப்பட்டது. கொள்வின்ற
தோ - அறிவின்றதோ. எல்லாப்பொருள்களையும் - அறியப்படுகின்ற ஒவ்வொரு
பொருளையுமே.

ஸி ர த் து வி க உ ரு தி.

வினா (ஒருவர்) : பேரகத்தின் தவறாத எந்த உறுதியினால் மனம், பிராண

யொமெநாவுலிவாரிணூ யுதிஸூ வாயு வஸூகி ||

யுதூ யயா—சுவலிவாரிணூ உகி வுலவந்தெக ஸ்வஸூ—யார-
புதெ—கி? —உமஃபூரணென்கியகியாஃ உமஃ பூரணாஸு உமியாணி உ உமஃ-
பூரணென்கியாணி, கெஷாஃ கியாஃ வெஷாஃ, தாஃ உலூஸூகாமுபுவுதெஃ
யாரயதெ யாரயகி—யுதூ வமி யாயுபூரணாஃ உலூஸூகாமுபுவுதெஃ .ந ஸவந்தி
—யொமெந ஸராயீதா, சுவலிவாரிணூ, நிசுஸூகாமுபுவுதெஃ உகியுஃ |
வஸதகி உகூ ஸவந்தி—சுவலிவாரிணூ யுதூ உமஃபூரணென்கியகியாஃ யாரய-
பூரணஃ யொமெந யாரயகி | யா ஸவந்தகணா யுதிஃ ஸா வாயு வஸூகி ||

நச. யயா து யஉகாபாயுதாநு யுதூ யாரயதெஉஜீகாந |

பூவஸெந வஸாகாஸு யுதிஸூ வாயு ராஜிவீ ||

யயா து யஉகாபாயுதாநு யஉபூ காபூ சுபூ யஉகாபாயுதா
தாநு யஉகாபாயுதாநு யுதூ யயா யாரயதெ உகலி நிசுபெவ சுதூவு-

ன்கள், இந்திரியங்கள் என்றிவற்றின் செய்கைகளை அமர்த்துகின்றனவே, பார்த்த !
அந்தஉறுதி ஸாத்துவிகமானது.

சுவலிவாரிணூ என்பதை - (யுதூ என) ஒதுங்கிநிற்பதனோடு ஒட்டுக.
(ஒருவன்) உறுதியினால் அமர்த்துகின்றான்.—எவற்றை? —மனம், பிராணன்கள், இந்-
திரியங்கள் இவற்றின் செய்கைகளை. சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமான வழியிற் செல்லு-
தலினின்றும் அவன் அவற்றை மறித்து நிறுத்துகின்றான். உறுதியினால் மறித்து நிறுத்-
தப்படும்பொழுதன்றோ அவை சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமான வழியைப் பற்றமாட்-
டா. யோகத்தை - ஸமாதியை, ஒருநிலையை. தவறாத - (விட்டுநீங்காத), எப்பொழு-
தும் ஸமாதியைத்தொடர்ந்துள்ள எவ்றபடி.—இது கூறப்பட்டதாகின்றது : தவறாத
உறுதியினால் மனம், பிராணன்கள், இந்திரியங்கள் இவற்றின்செய்கைகளை அடக்கு-
வோன் யோகத்தால் (அவற்றை) அடக்குகின்றனென்க. (இச்செய்கைகளை அடக்கு-
கிறவன் யோகத்தை, ப்ரஹ்மத்தினிடத்து ஸமாதியை, அதிலே ஒருமுகப்படுதலை
விட்டுநீங்காத உறுதியினால் அவற்றை அடக்குகிறு எனப்பதாம். அல்லாக்கால், அந்த
யோகத்தை விட்டுநீங்காமை இல்லாக்கால், அவற்றை அடக்குதல் தவறிவிடுமென்ற
வாறு.—ஆ.) எது இத்தகைய உறுதியோ, அது ஸாத்துவிகமானது. (நா)

ராஜஸ் உறுதியும், தாமஸ் உறுதியும்.

நச. ஆனால், அர்ஜுந ! பற்றினால் பயனை வேண்டுமோன் தருமத்தையும், கா-
மத்தையும், பொருளையும் எந்த உறுதியினால் கொள்கின்றனவே, பார்த்த ! அந்த உறுதி
ராஜஸ்மானது.

ஒருவன், அறம் பொருள் இன்பங்களை அவச்யம் தேடவேண்டியவையாக
மனத்தில் நிச்சயித்துக்கொள்கின்றான் ; அறம்முதலியவற்றுள் எதெதைச்செய்ய

௩௭. யத்ஹெவ விஷயிவ வரிணாநெஜ்யதொவஜ் |

தத்வம் வராஜிகம் ப்ராஜ்ய சூத்யவாபிவ்ரவாஜிஜ் ||

யசு தசு ஸ்வஸு சுஹெ வஹெ ப்ரயஜிஸ்திவாதெ ஜாமஹெரா-
ய்யுராமஸ்யுராமெ சுத்யுராயாவஹெவஹெவாசு விஷயிவ டுஹெவாஜிகம்
வவத், வரிணாநெ ஜாமஹெராஜ்யாபிவரிவாகஜெ ஸ்வஸு சுஜ்யதொவஜெ,
தசு ஸ்வஸு வராஜிகம் ப்ராஜ்யம் விஜிஜ், சூத்யம் வஹி: சூத்யவஹி: சூத்ய-
வஹெ: ப்ரவாஜி: ஹெஜிஜ் ஸ்வஹெ வவ வவதா, தசு ஜாக்ய சூத்யவா-
பிவ்ரவாஜிஜ்|சூத்யிஷயா வா சூத்யவஹெவா வஹி: சூத்யவஹி: தத்வாஜி-
வ்ரவாஜிஜா ஜாக்யிஜெ-தசு | தவாசு வராஜிகம் தசு || ௩௭ ||

௩௮. விஷயெவ்யியவஹெயாமாசு யத்ஹெவஜ்யதொவஜ் |

வரிணாநெ விஷயிவ தத்வம் ராஜிஸம் வ்யுஜ் ||

விஷயெவ்யியவஹெயாமாசு ஜாயதெ யசு ஸ்வஸு தசு ஸ்வஸு சுஹெ
ப்ரயஜிஷென சுஜ்யதொவஜ் சுஜ்யதவஜெ, வரிணாநெ விஷயிவ, வவஹெய-
ஹெவ்யுஜ்யாநெயாயஹெவாஜிஜெ வவஹெவாஜிஜெ வவஹெவாஜிஜெ-
வவஹெவாஜிஜெ

ஸாத் துவி கஸம்.

௩௭. எது முதலில் விஷயம்போலவும், முடிவில் அமிருதம்போலவும் உள்ள
தோ, அந்த ஸ்வஸு ஸாத் துவி கம் எனப்பட்டது ; அதுதன்புத்தித்தெளிவினாலவது.

முதலில் செல்லும்போது, ஞானம் வைராக்கியம் தியானம் ஸமாதி என்றிவற்
றைச் செய்யத் தொடங்கும்போது மிகுந்தப் பிரயாஸத்தோடு கூடியதனால் [அவற்
றைக் கொண்டெடுத்துத் தல் மிகப்பிரயாஸமாயிருத்தலால்], அந்தஸ்வஸு விஷயம்
போல முதலில் துன்பவடிவாயுள்ளது. முடிவிலே ஞானமுதிர்ச்சியாலும், வைராக்கிய
முதிர்ச்சியாலும், (இவைபோன்ற) பிறவற்றாலும் வருகின்ற ஸ்வஸுமானது அமிருதத்
திற்கு ஒப்பானது ; அறிவுடையோர் அந்தஸ்வஸுத்தை ஸாத் துவி கம் என்கிறார்கள்.
தெளிவு - அழுக்கின்மை, ஜலம்போல ஸ்வச்சமாயிருத்தல். தன்புத்தித்தெளிவினா
லாவது - அகக்கரணத்தெளிவினால் வருவது ; அல்லது, ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவு
மிகச்சுத்தமாகத் தெளிவதனால் வருவது என்க. ஆகவே [இவ்வாறு வருவதனால்],
அந்தஸ்வஸு ஸாத் துவி கமாம்.

(௩௭)

ராஜிஸம்.

௩௮. எது விஷயேந்திரியச் சேர்க்கையினால் முதலில் அமிருதம்போலவும்,
முடிவில் விஷயம்போலவும் உள்ளதோ, அந்தப் பிரஸித்தமான ஸ்வஸு ராஜிஸமாகச்
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

விஷயங்களும் இந்திரியங்களும் சேர்வதனால் அந்த ஸ்வஸு உண்டாகின்றதோ
அந்த ஸ்வஸு முதல்கூறத்தில் அமிருதத்திற்கு ஒப்பாயிருக்கின்றது ; முடிவிலோ
விஷயம்போன்றது : சக்தி, விரியம், அழகு, அறிவு, மேதை, பொருள், ஊக்கம் என்ற
வற்றை அழிப்பதனாலும், அதர்மத்திற்கும் அதனாலான நரகம்முதலியவற்றிற்கும்

மேத-கூட வரிணாடு தடிவமொடவரிணாரோனெ விஷயிவ. தசு வஸுவம்
நாஜிவம் வஸுதத் || ௩௮ ||

௩௯. யதெவ வாமுவஸெ வ வஸுவம் ஜோஹநஜாதூதம் |

நிஜாஹவஸுபுஜாபொகஸு ததூவஸவஹஸுதத் ||

யசு சுமெ வ சுமுவஸெ வ கவலாமொதூகாமெ வ வஸுவம்
ஜோஹநம் ஜோஹகஸு சுதூதம் நிஜாஹவஸுபுஜாபொகஸம் நிஜா வ
சுவஸு வ புஜாஹ செவ்ய ஸஜாதூதீஷுதி நிஜாஹவஸுபுஜாபொகஸம்,
தசு தாஜிவம் உபாஹஸுதத் || ௩௯ ||

சுய உபாநம் புகாணொவஸம்ஹாராயு ஸோகம் சூவஸுதெ—

௪௦. ந ததவஸி வஸுயஸுரம் வா லிவி ஜெவெஷு வா வுநம் |

வஸுத் புகுதிஜெஜெஹுத் யதெவஸுராத் விமஹுணெ ||

ந தசு சுவஸி தசு தாஹி வஸுயஸுரம் வா ஜெஹுஜிஷு வஸுத் புஜா-
ஹிஷு, சுஜாஹ சுஜாஹ, லிவி ஜெவெஷு வா வுநம் வஸுத், புகுதி-
ஜெஜெ புகுதிதம் ஜாஜெஹு வாலி த்வி மஹுணெ வஸுதாஹிஹி ஜுஹு வரி-
சுதத் யசு வஸுசு வவெஷு—ந ததவஸி உதி வஹுவெஷு வஸுவஸம் || ௪௦ ||

காரணமாதலாலும் அந்தகர்ச்சி ஓய்ந்த முடிவிலே விஷம்போன்றது. (சக்தி -
சுரேந்திரிய ஸாமர்த்தியம், விரியம் - பராக்கிரமத்தாலான புகழ். அறிவு - கேட்ட
தைக் கெடுக்கும் சக்தி. மேதை - கெடுத்ததை மறவாது வைத்துக்கொள்ளும் திறமை.
பொருள் - பொன், நிலம் முதலியன.—ஆ.) (௩௮)

தாமஸஸகம்.

௩௯. எந்த ஸகமானது முதலிலும் முடிவிலும் தன்னை மயக்குவதாய், தூக்
கம் சோம்பல் அசட்டை என்றவற்று லுண்டாவதோ, அது தாமஸமாகச் சொல்லப்பட்
புகுக்கின்றது.

முடிவில் - முடிவிற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில். மயக்குவது - மயக்கத்தைச்
செய்வது. (௩௯)

எந்த அநாத்மப்பொருளும் துணியில்லாததாய் இல்லை.

இனி, இப்பொழுது, பேசுவரும் விஷயத்தை முடிக்கும்பொருட்டாய்ச் சுலோ
கம் தொடங்கப்படுகின்றது :

௪௦. ! பிரகருதிமின்னி யிறக்கின்ற இந்த முக்குளமும் இல்லாததாய் எது
இருக்கலாமோ, அந்தப்பொருள் மண்ணிலாயினும், மறுபடி தேவர்களுள் விண்ணிலா
யினும் இல்லை.

மண்ணில் - மனிதர் முதலானோர்களில். பொருள் - உயிருள்ள எல்லாப்பொரு
ளும், உயிரில்லாத மற்றப்பொருளும் என்க. குணம் - ஸத்துவம் முதலியன. யசு
வஸுசு என்பதை - ந தசு சுவஸி என முத்தியதோடு கூட்டுக. (௪௦)

ஹ்மாவஃ ஸ்ரீஸுரஸ்ய ப்ரகூக்: த்ரி-மாணாதீகா ரியா, ஸாப்ரஹவ: யெஷா-
மாணாதா- தெ ஹ்மாவப்ரஹவா: தெ: ஸரோஜீநி கரோணி ப்ர-விஹதூநி
ப்ராஜ்ணாநாஸு ||

கயவா ப்ராஜ்ணஹ்மாவஸ்ய ஸத்வமாண: ப்ரஹவ: காரணம், கயா
ஷத்ரிஸுரஸ்ய ஸத்வாவஸஜிதம் ரஜ: ப்ரஹவ: வெஸ்யஸுரஸ்ய ஸத்வ-
வஜிதம் ரஜ: ப்ரஹவ: ஸத்ரிஸுரஸ்ய ரஜிதவஸஜிதம் கர: ப்ரஹவ:
ப்ராஸாநெஸ்யஸ்யெஷா-ரோஜிதஹ்மாவப்ர-புதாசி வத-மாணாஸு ||

கயவா—ஜ்ஞானரகூக்ஸம்ஸுராரிப்ராந்மா- வத-பிராஜ்ஞநி ஸுராய-பு-
தீ-வெஷா கயவ்யுத: ஹ்மாவ: ஸ ப்ரஹ்வோ யெஷாம் மாணாதாம் தெ
ஹ்மாவப்ரஹவா: மாணா:—மாணப்ராபு-மபுவஸ்ய நிஷ்டாரணகாமாவபதே:
“ஹ்மாவ: காரணஸு” உதி காரணவெஸெஷாவாபாஸு | வஸவம் ஹ்மாவப்ர-
வெஷோ ப்ரகூக்-ப்ரஹ்வெஷ: ஸத்வரஜிதரோஜி: மாணே: ஸுராய-பு-மா-ர-
வெண ஸரோஜீநி கரோணி ப்ர-விஹதூநி ||

மா- ஸாஸுப்ர-விஹதூநி ஸாஸுண விஹிதாநி ப்ராஜ்ணாநீதாம்
ஸரோஜீநி கரோணி; கயபு உவ்யுதே ஸத்வாபி-மாணப்ர-விஹதூநி உதி? |

தக்கபடி. ஸ்வபாவமென்பது - ஈசவரனுடைய பிரகிருதி, முக்குணவடிவமான மாயை.
அதைப் பிரப்பிடமாகக்கொண்ட குணங்கட்குறற்பு, அமைதிமுதலிய கர்மங்கள்
பிராமணர்முதலானோர்கட்குப் பிரித்து அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அல்லது (இவ்வாறு கொள்ளலாம்):—பிராமணியல்பிற்கு ஸத்துவகுணம்
காரணம். அவ்வாறே, ஷத்திரியியல்பிற்கு ஸத்துவம்கீழ்ப்படிந்த ரஜோகுணம்
காரணம். வைச்யியல்பிற்கு தமஸ்கீழ்ப்படிந்த ரஜோகுணம் காரணம். சூத்திர
ியல்பிற்கு ரஜஸ்கீழ்ப்படிந்த தமோகுணம் காரணம். ஏனெனில், நான்கு (வகுப்
பிற்கும் முறையே) அமைதியையும், ஆட்சியையும், முயற்சியையும், மயங்கியதன்மை
யையும் காண்கிறோம்.

அல்லது (இவ்வாறுகொள்ளலாம்):—ஸ்வபாவமென்பது - சென்ற பிறவிகளிற்
செய்துகொள்ளப்பட்டதாய், பிராணிகட்கு தீப்பொழுதுள்ள பிறவியிலே தனதுபயனை
வினைக்கத் தலைப்பட்டுவிற்கும் வாஸநை, குணங்கள் அதனைக் காரணமாகவுடையவை;
குணங்கள் வெளிப்படுத்தற்குக்காரணமில்லாதிருத்தல் பொருந்தாதாதலின் வாஸநை கா-
ரணமென ஸ்வநைக்காரணத்தைக்கொள்க. (குணங்கள் வெளிப்படுத்தற்கு, பிரகிருதி -
முதற்காரணம்; வாஸநை-துணைக்காரணம் என்பதாம்.-ஆ.) இவ்வாறாக, வாஸநையைத்
துணைக்காரணமாகவும், பிரகிருதியை முதற்காரணமாகவும் உடைய ஸத்துவம் ரஜஸ்
தமஸ் என்னும் குணங்கட்குறற்பு, மறு செய்துகொடுத்த தக்கவாறு அமைதிமுதலிய
கர்மங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

(ஆஷேபம்):—அப்படியானால், பிராமணர்முதலானோர்கட்கு அமைதிமுதலிய
கர்மங்கள் காலதிரத்தினால் வகுக்கப்பட்டு காலதிரத்தினால் விதிக்கப்பட்டவை;
“ஸத்துவம்முதலிய குணங்கட்குத் தக்கபடி வகுத்தமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன”
என்று எவ்வாறு கூறப்படுகின்றது?

ஸவ்யுகபிஷாணி உதேயதஸ—புக்ரணாஸ யஃ கழிஸி ஸூரம்ஸஃ ஸுபபிஷி வரய-
பிஷு—தெ ஸவெபு ஹியஸாஸ—திரிமணாதுகஸ்யுகதெஹதஃ—திரி மணா-
துகஸ்யாஸி டொஹெஷண, யுதெந ஸஹஜெந ஸதிரிவ, ஸுவுதாஃ ! ஸஹஜஸ்யு
கபிஷுணஃ ஸுபபிஷாபுஸ்யு வரித்யாமெந வரயபிஷாநுஷாமெநஃஷி டொஹாஸி
தெநவ பிஷுதெ ; ஹயாவஹஸ்யு வரயபிஷி. ந வஸக்யுதெ கஸெஷதஃ க்யுத்யு
கஸெஷத கபிஷுயதஃ, தஸாஸி ந க்யுஜெஸி உதேயபிஷி.

கிபு கஸெஷதஃ க்யுத்யு கஸக்யு கபிஷு உதி ந க்யுஜெஸி ? கிம் வா ஸஹ-
ஜஸ்யு கபிஷுணஃ த்யாமெ டொஹா ஹதீதி ?

கிம் வ கதஃ ?—

யபி தாவஸி கஸெஷதஃ க்யுத்யு கஸக்யு உதி ந த்யாஜ்யம் ஸஹஜம் கபிஷு,
ஹவம் தஹிபு கஸெஷதஃ த்யாமெ மண ஹவ ஸ்யாபிதி ஸிபிம் ஹதீ !

ஸக்யு ஹவம் ; கஸெஷதஃ த்யாம ஹவ ந உவவபுதெ உதி வெஸ—கிம்
கித்யுபுஹிதாதுகஃ வரயஷி, யபி ஸாஹ்யாதா மணாஃ ? கிம் வா கித்யெவ

பிறர்க்குரியதருமமாகவும் யாதொருசெய்கை உளதோ, அவையெல்லாம்” என, பிரகர-
ணத்தினால், பேசிவரும்விஷயத்தினால் (பொருள்கொள்க). இதிலே [கர்மங்கள் கெடுதி
யுள்ளவையாயிருப்பதற்கு] முக்குணவடிவமாயிருத்தல் காரணம். எல்லாச்செய்கை
களும் முக்குணவடிவமாயிருப்பதனால் திங்கினால் சூழப்பட்டிருக்கின்றன; உடன்பிறந்த
புகையினால் நெருப்பு சூழப்படுவதுபோல. ஸ்வதருமமென்னும் பெயருடைய உடன்-
பிறந்த கர்மத்தைவிட்டு, பிறரது தருமத்தை அதுஷ்டித்தாலும், திங்கினின்றும் நீங்-
கவேமாட்டான் ; மேலும், பிறரது தருமம் பயத்தைத் தருவது ; மற்றும், அஜ்ஞானி
யால் கர்மம்முழுவதையும் விட்டிடமுடியாது ; ஆதலால், (கர்மத்தை) விடக்கூடாது
என்பது (தேர்ந்த) பொருள்.

கர்மத்தை முற்றும் விட்டிடுதல் நீகழிக்கூமோ ?

கர்மம்முழுவதையும் விட்டிடுதல் அரிது என்பதனால், (அதனை) விட்டிடக்கூடா-
தா ? அல்லது, உடன்பிறந்த கர்மத்தை விட்டிடுவதிலே குற்றம் [சாஸ்திரத்தில் விதி-
த்த கர்மத்தை விட்டிடுவதனால் பிரத்தியவாயம் வரும் என்பதனால், (அதனை விட்-
டிடக்கூடாதா ? என ஆராய்வோம்) :—

(ஆகேஷம்) :—இதனால் என்ன ? [இவ்வாராய்ச்சியினு லாவதென்ன ?]

(ஸமாதாநம்) :—முதலில், முழுவதையும்விடுதல் அரிது என்பதனால், உடன்-
பிறந்த கர்மத்தை விடக்கூடாதாயின், அப்பொழுது இவ்வாறு முழுவதையும் விட்டிடு-
வதிலே மேன்மையேதான் ஆகும் என அமைந்துள்ளது. (கடலைக் கையிலெடுத்து
ஒரேவாயால் மடுத்தல் அரிதாதலால், இதனைச் செய்த அகஸ்தியருக்கு மேன்மை பிர-
ஸித்தமாயுள்ளது என்பதை உதாரணமாக நோக்கிக்கொள்க. இதனால் இவ்வா-
ராய்ச்சி பயனுடைய தென்க.—ஆ.)

ஸாஹ்ய பௌத்த வைசேஷிகருடைய கோள்கைகம்.

(ஆகேஷம்) :—இவ்வாறு உண்மை ; (கர்மம்முழுவதையும் விட்டிடுதல் மேன்மை
யுடைத்து ; ஆயினும்) முழுமையும் விட்டிடுதலே அமையாது என்றால்—ஸாஹ்யர்
கட்கு (ஸத்துவம்முதலிய) குணங்கள்போல, ஆத்மா எப்பொழுதும் அசைந்துகொண்-

காரகம், யதா ஸௌமீதாநா வஹ்நாஃ க்ஷணவ்யூஹிநஃ? உஹயதாவி கரீடுணஃ கஸெஷுதஃ க்ராமஃ ந ஸஹவத் |

சுய சூத்யொர்ஷி வக்ஷஃ—யதா கரொதி ததா ஸகிருயம் வஹ்நா | யதா ந கரொதி, ததா நிஹியம் கரெவ | தத்ர ஸவம் ஸதி ஸக்யம் கரீடு கஸெஷுதஃ க்ரூட்ய | சுயம் து கஸிநி வக்ஷ விஸெஷஃ—ந நித்யவ்ரவலிதம் வஹ்நா, நாவிக்ரிஹெவ காரகம்—கிம் தஹி?—வ்யவஹிசெ ஓஹெ சவிஹ்ரோநா கிருயா உஹ்ரூசெ, விஹ்ரோநா வ விநஸ்யதி | ஸஹம் தச ப்ரவ்யம் ஸக்திஸி கவதிஷ்டகெ | உத் ஸவஸு சூஹம் காணாஹி | கரெவ வ காரக்ய உதி | கஸிநி வக்ஷ கொ ஹேஷஃ உதி?

சுயஸெவ து ஹேஷஃ யதஹ்நா க்ஷாமவகம் கிக்ய உஹ்ய | சுயம் ஜ்ஞாயகெ? யகி சூஹ ஸவவாநி 'நாவகொ விஹ்ரோசெ ஸாவஃ' உத்யாஹி | காணாஹாதாநா ஹி கஸதஃ ஸாவஃ, ஸகஸு கஸாவஃ, உதி உஹம் கிக்ய க்ஷாமவக்ய |

க்ஷாமவகஸிவி த்யாயவஹ்நா கொ ஹேஷஃ? உதி வெச—

டிருக்குந்தன்மையதா? அல்லது, பெனத்தர்கட்டு, கணந்தோறும் அழிகின்ற ஸ்கந்தங்கள்போல, செய்கையே செய்யும்பொருளா (ஆத்மாவா)? இருவகையிலும், கர்மத்தைமுற்றும் விட்டிடுதல் நிகழமாட்டாது. (ஏனெனில், ஆத்மாவின்னது இயல்பு கெடும், மிகாரப்படும் என்க.—ஆ.)

இனி, மூன்றாம் கோட்பாடு (வருமாயு):—பொருள்[ஆத்மா] எப்பொழுது செய்கின்றதோ, அப்பொழுது செய்கையுடைத்து; எப்பொழுது செய்யவில்லையோ, அப்பொழுது செய்கையில்லாது அதவே. அது இவ்வாறுள்ளவழி, கர்மத்தை முற்றும் விட்டிடுதல் இயலாது. ஆனால், இக்கோட்பாட்டினுள், இது வித்தியாசம்:—பொருள் [ஆத்மா] எப்பொழுதும் அசைந்துகொண்டிருப்பதன்று; அன்றியும், செய்கையேதான் செய்யும்பொருள்[ஆத்மா] அன்று.—அங்ஙனமென்ன? நிலையுள்ள பொருளான (ஆத்மாவின்) விடத்து, உண்டாதற்கு முன்) இல்லாத செய்கை உண்டாகின்றது; இருக்கின்ற செய்கையும் அழிகின்றது. அப்பொருள் சத்தமானதாய் (செய்கையில்லாதாய், ஆனால், முயற்சிக்கு, செய்கைக்குக் காரணமான) சக்தியையுடையதாய் நிற்கின்றது. எனவும், இவ்வாறாக அதுவேதான் செய்யும்பொருள் எனவும் கனாதரைப் பின்பற்றியவர்கள் கூறுகிறார்கள். இக்கோட்பாட்டிலே என்னகுற்றம்? என்பது—

(ஸமாதாநம்):—மற்று, இக்கொள்கையானது பகவானது உபதேசத்திற்கு மாறாவிருப்பதனால், ஏன்! இதுவேதான் குற்றமாம்.—எவ்வாறு அறியப்படுகின்றது? [உனக்கெப்படித் தெரியும்?]-ஏனெனில், பகவான் “இன்மைக்கு உண்மை இல்லை” (உ-கக) என அருளிச்செய்துள்ளார். கனாதரைப் பின்பற்றியவர்களுந்ரு இன்மைக்கு உண்மையும், உண்மைக்கு இன்மையும் உண்டு; எனவே, இக்கொள்கை பகவானது உபதேசத்திற்கு மாறானது.

(ஆகேஷம்):—(அது) பகவானது உபதேசத்திற்கு மாறானதாயினும், யுத்தி பொருத்தியதாயின், யாது குற்றம்? எனில்—

உயுதெ—பொடிவதூ உடம், ஸவபுபுரோணவிரோயாசு | சுயபு ? —
யபி தாவசு ஆணு—காடி உயும் பூராக் உதெதே சுதூனெவ சுஸசு, உதேதம்
உ ல்லிதம் சுமிசு காலம் உமே சுதூனெவ சுஸதூ சுபடிதெ, தயா உ ஸதி
சுஸபெவ ஸசு ஜாயதெ, ஸபெவ சுஸதூ சுபடிதெ, சுஸாவம் ஸாவொ ஸவதி,
ஸாவஸு சுஸாவம் ஸவதி உதி ; தது சுஸாவம் ஜாயதாமே பூராக் உதெதே ஸஸ-
விஷாணகூபு : ஸபிவாயுஸபிவாயிமிதிதாவும் காரணசு சுபெக்யு ஜாயதெ உதி |
த உ ஸவபு சுஸாவம் உதேதெ, காரணம் உ சுபெக்யுதெ, உதி ஸக்யம் வதூபு ;
சுஸதிாம் ஸஸவிஷாணாதிதாயு சுபஸுதாயு | ஸாவாதூகாஸுசு வுடாடியம் உதேதெ-
தாமே, கிணிசு சுஸிவகூபிதாஸு காரணசு சுபெக்யு உதேதெ உதி ஸக்யம்
பூதிவதூபு ||

கிணு—சுஸதஸு ஸஜாவெ ஸதஸு சுஸஜாவெ த க்ஷிசு பூரோணபூரெ-
யபுவஸாரொஷு—விஸூரஸம் சுஸுமிசு ஸூரசு ; “ஸசு ஸபெவ, சுஸசு சுஸபெவ”
உதி நிஸூயாதம்பவதெதே ||

கிணு—உதேதெ உதி ஆணு—காபெ : உயுஸு ஸுசாரணஸதூஸம்—

(ஸமாதாநம்):—எல்லாபுரமணத்தேதாம் முரணுவதால், இது குற்றமுடைத்
தேதான்.—எப்படி?—(தவயணுகம் - இரண்டுஅணுக்களாலானது.) இனி, தவயணுகம்
முதலியபொருளானது உண்டாதற்குமுன்னர் முற்றுமே [சுத்தமாய்] இல்லாததனால்,
உண்டான பொருளும் சிறிதுகாலம் நின்று மீண்டும் முற்றுமே இல்லாததன்மையை
யடைகின்றதானால்,—அவ்வாறுள்ளவளவிலே, இன்மையே உண்மையாகின்றது; உண்-
மையே இன்மையாதலைப் பெறுகின்றது; இல்பொருள் உள்பொருளாகின்றது; உள்-
பொருளும் இல்பொருளாகின்றது. என்பது (ஹேசேஷிகரது கொள்கை). அதிலே,
இல்பொருள் (உள்பொருளாக) உண்டாகும்போது, உண்டாவதற்குமுன்னர் முயற்-
கொம்புபோன்றது; ஸமவாயி, அஸமவாயி, நிமித்தம் என்னும் பெயருடைய காரணங்-
களைச் சார்ந்து உண்டாகின்றது என்பதாம். மற்றும், “இவ்வாறாக இல்பொருள் உண்-
டாகின்றது; காரணத்தையும் வேண்டுகின்றது” எனக்கூறுதல் செல்லாது; இல்பொரு-
ளான முயற்கொம்புமுதலியவற்றைக் காணாமையின். உண்டாகின்ற குடம்முதலியவை
உள்பொருள்வடிவிலாவதின், தோன்றுதற்குமாத்திரம் ஒருகாரணத்தை நாடி உண்-
டாகின்றன எனத் தெரிந்துகொள்ளலாகும்.

அன்றியும், இன்மைக்கும் உள்ளதன்மையும், உண்மைக்கும் இல்லாததன்மை
யும் உள்ளவளவிலே, பிரமாணத்தினுடைய வியவகாரத்திலும் (பிரமாணத்தால் நிச்ச-
யிக்கப்படும்) பொருள்களினுடைய வியவகாரத்திலும் ஓரிடத்தும் ஒருத்தனுக்கும்
நம்பிக்கை உண்டாகாது; “உண்மை உண்மையாகவே இருக்கும், இன்மை இன்மையாக
வே இருக்கும்” என்னும்நிச்சயம் அமையாததலின்.

மற்றும், உண்டாகின்றது எனத்வயணுகம்முதலிய பொருளுக்குத்தன்காரணங்
களோடும் உள்ளதன்மையோடும்ஸம்பந்தத்தைக்கூறுகிறார்என் (ஒருபொருள் ஒருகாரிய

532

ந; வஸ்யாவா-தூதீதாஸு சுபிஸு-நாஸு | வடாபேரெவ ப்ரா-மலாவஸ்ய
 ஸ்காரணஸம்வெஸா லவதி, ந வஸ்யாவா-தூபே: சுலாவஸ்ய த-யுகெவதி,
 உதி விஸெஷி: சுலாவஸ்ய வதவ்ய: | ஸகஸ்ய சுலாவ: அயொ: சுலாவ: ஸவ-ஸ்ய
 சுலாவ: ப்ரா-மலாவ: ப்ர-ஹ்ஸாஸாவ: உதரெ-தராஸாவ: சுத-ஹ்ஸாவ: உத்
 மகூணதொ ந கெகவிச விஸெஷொ டிஸ-யி-த-ம் ஸக்ய: | சுஸதி உ விஸெஷெ
 வடஸ்ய ப்ரா-மலாவ வரவ க-யூ-யூ-திலி: வடஸாவஸ்ய சூவடிதெ, ஸம்வயுகெ
 உ-லாவெக சுபா-யூ-பெ-த ஸ்காரணெந, ஸம்வயிஸு ஸவ-ஸ்ய-வ-லா-ய-ப-யூ-ஸு
 லவதி, ந த- வட-ஸெ-ஸ்ய-வ ப்ர-ஹ்ஸாஸாவ: சுலாவகெ ஸதவதி, உதி: ப்ர-ஹ்-
 ஸா-டி-லாவா-தா-ம் ந க்ஷிச வ-லா-ய-ப-யூ-ஸு, ப்ரா-மலாவ-ஸெ-ஸ்ய-வ ஆண-
 கா-டி-வ-யூ-ஸ்ய-வ உதி-தூ-டி வ-லா-ய-ப-யூ-ஸ்ய-வ உகெ-த-சு சுஸ-ஜி-ஸ்ய;
 சுலாவ-தூ-வி-ஸெ-ஷா-சு சு-கூ-ஹ்-ப-யூ-ஸ-லாவ-ய-ப-யூ-ஸிவ ||

ந-ம- நெவ சுஸா-தி: ப்ரா-மலாவஸ்ய லாவாவதி: உயுகெ |

(ஸமாதாநம்):—அப்படியன்று; மலடிமகன்முதலியவற்றைக் காணாமையின்.
 (அபாவம் - இன்மை, இல்பொருள்.) “அபாவமென்பது ஸமமாயிருந்தாலும், குடம்
 முதலியவற்றினதுமுன்னபாவத்திற்குத்தான் தன்காரணத்தோடுஸம்பந்தமாகின்றது;
 மலடிமகன்முதலியவற்றிற்கு இல்லை” என்றால், (ஒரு-அபாவத்தினின்றும் மற்றோர்)
 அபாவத்திற்கு வேற்றுமை கூறவேண்டும். ஒன்றின்மை, இரண்டின்மை, எல்லாமின்
 மை, முன்னபாவம், அழிவுபாட்டபாவம், ஒன்றினொன்றபாவம், முழுதுமபாவம்என்றி
 வற்றிற்கு வேற்றுமையைக் குறிப்பிட்டுக் காட்ட ஒருவனாலும் இயலாது. வேற்றுமை
 இல்லாவளவிலே, “குடத்தினுடைய முன்னபாவந்தான் குயவன் முதலிய பொருள்
 களால் குடமாதலைப் பெறுகின்றது; கபாலம் [ஓடு] என்னும்பெயருடைய தன் கார
 ணமான உள்பொருளோடு சேரப்பெறுகின்றது; சேரப்பெற்றதாய் (உண்டாதல்
 முதலிய) எல்லாவிவகாரங்கட்கும் தக்கதாகின்றது; ஆனால், (இரண்டும்) அபாவமா
 யிருந்தாலும், குடத்தினுடையதேயான அழிவுபாட்டபாவம் (அப்படி) இல்லை (அதா
 வது-குடத்தினுடைய முன்னபாவமும் அழிவுபாட்டபாவமுமாகிய இரண்டும் அபாவ
 மாயிருக்க, அவற்றுள், முத்தினது - குடமாகின்றது, காரணத்தோடு சேரப்பெறுகின்
 றது, உண்டாதல்முதலிய விவகாரங்கட்குத் தக்கதாயுள்ளது; பித்தினதோ - குட
 மாவதில்லை, காரணத்தோடு சேரப்பெறுவதில்லை, உண்டாதல்முதலிய விவகாரங்
 கட்குத் தக்கதாயில்லை” என்பது ஒவ்வாதது. “அழிவுபாட்டபாவம்முதலிய அபா
 வங்கள் (உண்டாதல்முதலிய) விவகாரங்கட்கு எவ்விதத்தும் உரியவையிலலை; த்வய
 னும்கம்முதலாக வழங்கப்படும் பொருள்களினுடைய முன்னபாவமேதான் உண்டா
 தல்முதலிய விவகாரங்கட்கு உரியதாகாது” என்பது ஒவ்வாதது; அபாவமாயிரு
 ததற்கு வேற்றுமையின்மையால், முழுதுமபாவமும் அழிவுபாட்டபாவமும்போல
 (முன்னபாவமானது அழிவுபாட்டபாவம்முதலியனபோல, தானும் அபாவமாயிருத்
 தலால், உண்டாதல்முதலிய விவகாரங்கட்கு உரியதாகாது என்றபடி.--ஆ.)

(ஆகேப்யம்):—ஆயிச, நாங்கள் முன்னபாவத்திற்கு பாவம் வருவதாகச் சொ
 ஸ்ஸவேதில்லை [இல்லாதது இருப்பதாவதாகக் கொள்வதில்லை].

வாவஸ்யைவ கமம் ஸாவாவதீ; யஸா வுடஸ்ய வுடாவதீ, வுடஸ்ய வுடாவதீ | உபசுடவ் ஸாவஸ்ய ஸாவாவதீவதேவ ப்ரஜாணவிராஜ்ய ||

வாஸ்யஸ்யாவி யம் வாரிணாநிவக்ஷம் ஸொடவி ஸவத்ருவ்யுபநிஷ்டாஶ்ரீதி-
நாஸாநீகரணாநி வெஸெஷிகவக்ஷாநி ந விஸிஷ்யகெ | ஸவ்யகீதிரோவா-
வாநீகாநெஸவி ஸவ்யகீதிரோவாவயோ; விஷ்யோநகாவிஷ்யோநகாவிரா-
வணை பத்ருவ்யுபநிஷ்ட ப்ரஜாணவிரோயம் ||

வசெந காரணஸ்யைவ ஸவஸ்யாந்ய உஶ்ரீத்யாநி உசெநசுடவி
ப்ரகீர்த்த்ய ||

வாரிஸெஷ்யாநி—வாஸ வகதேவ வஸ்யு ஸவ்யயா உஶ்ரீதிவிநாஸாநி-
யநெஷ்டி; கநெகயா நுடவஸ விக்ஷ்யகெ உதி | உஹ ஸாமவநம் கித்ய உதூம் “நா-
ஸகொ விஷ்யகெ ஸாவ” உத்யஸ்யிவ ஸோகெ, ஸுஶ்ரீத்யஸ்ய ஸவ்யவிவாராநி,
ஸவ்யவாராநி உகரெஷ்யாநி ||

கமம் கமம் குதூம் ஸவித்ரியகெ ஸஸெஷகம் ககிணம் த்யாமம் ந
உவவஷ்யகெ உதி?

(ஸமாதாநம்):—அப்பொழுது, இருப்பதுதான் இருப்பதாகின்றது என்க;
உதாரணமாக, குடம் குடமாகின்றது; ஆடை ஆடையாகின்றது. இதுவும், இல்லா
தது இருப்பதாவதுபோல, பிரமாணங்கட்கு முரணும்.

பரிணாமவாத்யறுப்பு.

ஸாங்கியனுடைய பரிணாமக்கொள்கையும் எதுவோ, அதுவும் - முன்னில்லாத
தன்மை உண்டாதலையும், (இருக்கின்ற தன்மை) அழிதலையும் கொள்வதனால், வைசே-
ஷிகனுடைய (ஆரம்பம்) கொள்கையினும் வேறுபடுவதில்லை. தோற்ற மறைவுகளைக்
கொள்ளுமிடத்தும், தோற்றம் உள்ளதெனவும் மறைவு இல்லதெனவும் ஆராயுங்கால்,
முன்போலவே பிரமாணங்கட்கு விரோதமாம். (இக்கொள்கையிலும், உள்ளது இல்-
லதாவதும், இல்லது உள்ளதாவதுமாகிய விரோதத்தை ஊகித்துப்பார்க்க.)

இதனால், “உண்டாதல்புதலான நிலைமைகள் காரணத்திற்குத்தான் இருக்-
கின்றன” என்பதும் மறக்கப்பட்டது. (இருக்கின்ற நிலைமை கெட்டு வேறொர் நிலைமை
வந்தவழி, உள்ளது இல்லாததலையும் இல்லது உள்ளதாதலையும் நோக்கிக்கொள்க.)

பகவானுடைய விவரித்தக்கொள்கை.

பரிசேஷப்ரமாணத்தினால்,—“உண்மைப் பொருளான ஒரேபொருள்தான்,
என்போல, உண்டாதல் அழிதல்புதலிய தன்மைகளோடு, (விசாரங்களோடு கூடிய
பல பொருள்களாக) அபித்யயிதனால் பலவாறு கற்பனைசெய்யப்படுகின்றது” என்ப-
தாம். உள்ளதென்னும் உணர்வு பிறழாமையினாலும், மற்றைய உணர்வுகள் பிறழ்வத-
ினாலும் (உண்மைப்பொருள் ஒன்றுதான் உள்ளது) என்னும் பகவானுடைய இக்கொ-
ள்கையானது, “இண்மைக்கு உண்மை இல்லை” (உ - கக) என்ற இச்சலோகத்தினால்
அருளிச்செய்யப்பட்டது.

சூரங்காதான் கர்மத்தை மூன்று சூரங்கட்கும்.

(ஆஷேபம்):—உண்மை, ஆத்மா விசாரமில்லாததாயிருக்கையில், கர்மத்தை
முற்றும் விட்டதெல் லாததென்பது எப்படி?

யஜி வஸுமஹிதா: மஹா: , யஜி வா கவிஜ்ஞாநஜிதா: , தபஜி: கஜி: |
 தக் குதகி கவிஜ்ஞாந்யாரொவிதஜெவ உதி கவிதாந் , ந ஹி கபிந் க்ஷணவி
 கஸெஷக: ச்ஞகூம் ஸக்தோத்' உதி உக்தி | விதாஹம் வம்: விஜ்யா கவிஜ்ஞா-
 யாம் நிவ்ருத்யாம் ஸக்தோக்யெவ கஸெஷக: கஜி வரிசுதூம், கவிஜ்ஞாந்யா-
 ரொவிதஸ்யு செஷாதாவபவதே: | ந ஹி தெஜிரிக்ஷுஷ்ஜா கப்யாரொவி-
 தஸ்யு திவம்ஜாநே: திரிவாமஜே:வி செஷ: கவதிக்ஷெ | ஸ்வம் உ ஸதி
 உஜம் வயத்யு உபவதம் 'ஸவகுகஜிநிதமஸா' உக்யாஜி, 'ஸ்வெ ஸ்வெ கஜிணுவி-
 ரக: ஸம்ஸிதிம் மஹதே நர: ' ஸ்கஜிணா கஜிஷ்யு விரிதி ராமவ: '
 உதி வ || சஅ ||

யா கஜிஜா விரிதி: உக்யா ஜிநிஷ்யாயொக்யாதாக்ஷணா, தஸ்யா:
 வயமஹிதா தெஷஜிவிரிதி: ஜிநிஷ்யாயொக்யாதா வ வதவெதி ஸ்ரோக:
 ஸ்ராவ்யதே—

சக. கவதகவாவிஷ்வவதூ ஜிதாதா விமதவ்யுதம: |

தெஷஜிவிரிதிம் வரஜாடி வம்ந்யாவெநாயிமஜ்ஜதி ||

(ஸமாதாநம்) :—குணங்கள் மெய்ப்பொருளாயினும் ஆகுத; அல்லது, அகித்
 தையினால் கற்பிக்கப்பெற்றவையாயினும் ஆகுத; அவற்றினது தன்மை கர்மமென்பது,
 செய்கையென்பது, தொழிலென்பது. அது ஆத்மாவ்நிடத்து அகித்தையினால் ஏற்
 தப்பட்டதேதான். ஆகவே, அஜ்ஞானியான “எவனும் கணப்பொழுதாயினும் (கர்ம
 த்தை) முற்றும் கிட்டிடமாட்டுவானில்லை” (௩ - ௫) எனக்கூறப்பட்டது. மற்று, ஞா
 னியோ, கித்தையினால் அகித்தைய நீங்கியுள்ளமையால் கர்மத்தை முற்றும் கிட்டிட
 மாட்டுவான் தான்; அகித்தையினால் ஏற்றப்பட்டதனுடைய சேஷம் செல்லாதாதலின்
 [அதனுடைய மிச்சம் இராதாதலின்]. திமிரமுள்ள கண்பார்வையினால் ஏற்றப்பட்ட
 இரண்டு சந்திரன் முதலியவற்றினுடைய சேஷமானது திமிரம் நீங்கியுள்ளபொழுதும்
 நிலாதன்றோ. இவ்வாறுள்ளவளவிலே, “ஸகலகர்மங்களையும் மனத்தால் துறந்து”
 (௫ - ௧௩) என்பதுமுதலான இத்திருவாக்குப் பொருந்தியது. “மனிதன் தன்தன்
 கர்மத்தி லமர்ந்தவனும் லித்தியைப்பெறுகருன்” (௧௮ - ௪௫), “மனிதன் தனக்குரிய
 கர்மத்தால் அவனைப் பூஜித்து லித்தியை யடைகருன்” (௧௮ - ௪௬) என்பனவும்
 (பொருந்தியனவாம்). (சஅ)

கர்மயோகஸித்தி ஞானயோகஸித்தியைத் தநம்.

கர்மத்தா லாகின்ற எந்த லித்தியானது, ஞானத்திலே நிலைத்தற்குத் தருந்த
 நிலைமையாகிய லித்தியானது கூறப்பட்டதோ, அதனது பயனான ஸைஷ்கர்மயலித்
 தியை, கர்மம்நீங்கிய நிலையை, ஞானநிலைடையாகிய லித்தியைக் கூறவேவேண்டும் என
 (இச்)சுலோகம் தொடங்கப்படுகின்றது:

சக, எவ்விடத்தும் புத்திபற்றாதவனும் அகக்கரணத்தை வென்று ஆசைபோ
 யுள்ளவன் மேலான ஸைஷ்கர்மயலித்தியை, கர்மம்நீங்கிய நிலையை ஸ்யாஸத்தால்
 அடைகருன்.

சுயசுத்தவாயிஸ் சுயசுதா ஸம்மாஹிதா வாயிஸ் சுஹீகரணம் யஸ்ய ஸம்
சுயசுதவாயிஸ் வவத்ரு வத்ருதாராதிஷ்ட ஸத்திரிதேஷ்ட, ஜிதாநா ஜிதம்
ஸாக்ஷம் துதா சுஹீகரணம் யஸ்ய ஸம் ஜிதாநா, விமதஸ்யுதஸம் விமதா
ஸ்யுதா துதா டேவஜீவிதஹாஜேஷ்ட யஸ்யாஸ ஸம் விமதஸ்யுதஸம், யம் வஸவா-
மத்ருகி குத்யஜ் ஸம் மெஷ்டஜ்யுவிலிம் திபுசாமி கர்பூணி யஸ்யாஸ நிஷிய-
வ்யஷ்டாஜேஷ்டவாயாச ஸம் நிஷ்டஜா தஸ்ய ஹாவம் மெஷ்டஜ்யும், மெஷ்டஜ்யும்
வ தச ஸிபிஸு ஸா மெஷ்டஜ்யுஸிபி, நிஷ்டஜ்யுஸ்ய வா நிஷியாத்ராத்வாவ-
ஸாமகக்ஷணஸ்ய ஸிபி: நிஷ்டஜி, தாம் மெஷ்டஜ்யுஸிபிம் வாரஜாம் ப்ரக்யஷ்டாம்
கர்பூகஸிபிபக்ஷணாம் ஸக்ஷேரஜேஷ்டவஸ்யாத்ராத்வாம் ஸம்ந்யாஸெந ஸஜ்ய-
ஸுபெந, சதுத்ருவபுக்ஷண வா ஸவபுக்ஷேஸம்ந்யாஸெந, சுயிமஜ்ஜகி ப்ராஸ்டோதி
தமா வ உதூ—'ஸவபுக்ஷேரணி மதவா ஸம்ந்யஸ்ய மெவ காவதூ காரயதூ-
ஸெ' உதி || ௪௬ ||

வத்ருவெயாதேத ஸுகர்பூத-ஸாமாதேத ஸம்ஸாரஸ்யவதாத்வாத்வெண
கிதாநாம் ப்ராபுதக்ஷணாம் ஸிபிம் ப்ராபுஸ்ய உதூதாஜீவிவெகஜ்ஜாமஸ்ய
கெவகாஜ்ஜாமதிராராத்வா மெஷ்டஜ்யுவக்ஷணா ஸிபி: யெந சூரெண
ஹவதி தச வத்யுதி குவ—

பற்றுக்குக் காரணமான மக்கள் மனைவி முதலானோர்மீது அகக்கரணம் பற்று
தவனாய், அந்தக்காரணத்தை வசப்படுத்தி, உடம்பின்மேலும் உயிர்வாழ்க்கையின்மே
லும் சீபாகத்தின்மேலும் ஆகாசீந்தியவனாய் எவன் நிவ்வாறுள்ளவனோ, ஆத்மாவை
அறிபவனோ, அவன் நைஷ்கர்மியமாகியவித்தியைப் பெறுகிறான். கர்மமில்லா ப்ரஹ்
மத்தை ஆத்மாவாக உணர்வின்ற எந்த மெய்யுணர்வினால் கர்மங்கள் நீங்குகின்றன
வோ, அது நிஷ்கர்மம்; அதனது தன்மை - நைஷ்கர்மியம். அல்லது, “நைஷ்கர்ம
யம் - கர்மமில்லா ஆத்மவடிவாய் நின்றநாகிய நிஷ்கர்மநிலை, கர்மம் நீங்கிநிற்கும் நிலை”
என்க. அதனுடைய வித்தியானது, அது கைகந்தலானது - மேலானது, கர்மத்தா
லாதும்வித்தியினும் வேறானது, உடனே விபேதிநிற்கும் நிலையென்பது. (இதனை
அவன்) ஸம்யாஸத்தினால், மெய்யறிவினால், அல்லது அதனோ[மெய்யறிவோ]டமைந்த
ஸகலகர்மத்தறவினால் அடைகிறான். அவ்வண்ணமே, “ஸகலகர்மங்களையும் மனத்
தால் துறந்து (ஒன்றறையும்) செய்யவேசெய்யாதவனாய் செய்கிக்காதவனாய் வீற்றிருக்
கின்றான்” (தி - ௧௩) எனக்கூறப்பட்டுள்ளது. (௪௬)

சத்வரஸித் தொழதலாகிய முற்கூறிய ஸ்வகர்மாதஷ்டாதத்தினால், தனக்
குரிய செய்கையைச் செய்வதனால் வருவதாய் முன்பு (௧௮ - ௪௬) லக்ஷணம் கூறப்பட்
தென்ன லித்தியைப் பெற்று ஆக்ரமிவெகஉணர்வுஉண்டானவனுக்கு நைஷ்கர்மிய
மாகிய வித்தியானது, கர்மச்சீப நிலையானது, சத்தமான ஆத்மாயினுடைய அறி
விலே நிலைத்தலானது எம்முறையினால் உண்டாகுமோ, அதனைக் கூறிவண்டும் என
அருளிச்செய்கிறார் :

நா. விலிம் ப்ராஹ்ம யயா ஸ்ரஹ் தயா஽஽ஹ்மாத்ரி நிவொய ரெ |
வாஹ்வெவெவெவ களஹ்ய நிஷா ஜீராமஸ்ய யா வரா ||

விலிம் ப்ராஹ்ம் ஸ்ருகரீணா ஂஸ்யாஸம் ஸரீஹ்யபு ததஸாஹ்ஜாம் காயெ-
ப்யாணாம் ஜீராமநிஷாயொமுகாமக்ஷணாம் விலிம் ப்ராஹ்ம்—‘விலிம் ப்ராஹ்ம்’
ஐதி ததந-வாஹ்ம் உதீராயபு: | கிம் தக் உதீரம், யப்யபு: சுந-வாஹ்ம் ஐதி?
உப்யுதெ—யயா யெந ப்ரகாரெண ஜீராமநிஷாஸ-டுவெண ஸ்ரஹ் வரஜாத்ர-
மபு சூஹ்வாத்ரி, தயா தம் ப்ரகாரம் ஜீராமநிஷாப்ராஹ்மிக்ரம் ரெ ரெ வஹ்நாஹ்
நிவொய நிஸ்யெந கவயாரய ஐகெயதக் | கிம் விஸ்யரெண? ந ஐதி சூஹ—
வாஹ்வெவெவெவ ஸம்க்ஷெவெவெவெவ ஹெ களஹ்ய | “யயா ஸ்ரஹ் சூஹ்வாத்ரி
தயா நிவொய” ஐதி சுஹெந யா ப்ர-தீஜீராதா ஸ்ரஹ்ப்ராஹ்ம் தாபு ஐஹ்யயா
ஹ்யப்யித-ஹ் சூஹ—‘நிஷா ஜீராமஸ்ய யா வரா’ ஐதி | நிஷா வயபுவஸாதம்
வாரிஸரீஹ்ம் ஐகெயதக் | கஸ்ய? ஸ்ரஹ்ஜீராமஸ்ய யா வரா கீஹ்ஸீ ஸா?—
யாஹ்ஸபு சூஹ்ஜீராமபு | கீஹ்ஸீ தக்?—யாஹ்ஸபு: சூஹ் | கீஹ்ஸபு: ஸம்?—யாஹ்ஸொ
ஹவதா உதீம், உவநிஷாஹ்மகெய்ய ந்யாயதஸு ||

நா. ஸித்தியைப் பெற்றவன் எவ்விதத்தால் ப்ரஹ்மத்தை அடைகின்றனோ,
அவ்விதத்தைச் சுருக்கமாகவே கௌந்தேய! என்னிடமிருந்து அறிந்துகொள். அறி
வினுடைய முடிந்தஎல்லை எதுவோ, (அது அவ்விதத்தை அறிந்து அறவழிப்பதனா
லாகும்).

ஸித்தியை - தனது கர்மத்தால் ஈச்வரனைத் தொழுது அவனது அருளினா
லாவதாய், உடம்பும் இந்திரியங்களும் ஞானநிஷ்டைக்கு உரியனவாதலாகியஸித்தியை.
“ஸித்தியைப்பெற்றவன்” என அதனை [ஸித்தியை] அறவதித்தல் பின்வரும்விஷயத்
திற்கென்க.—அறவதித்தல் எதற்காக உள்ளதோ, அந்தப்பின்வரும்விஷயம் யாது?—
கூறுவோம்: (அவன்) ஞானநிஷ்டையாகிய எந்தவிதத்தால் பரமாத்மாவை அடைகின்
றானோ, அந்தவிதத்தை, ஞானத்திலே நிலைபெறுவதின் முறையை எனது வார்த்தை
யினால் அறிந்துகொள், நிச்சயமாக இன்னதென்று தெரிந்துகொள் என்றபடி.—
கிரிவாக (அது சொல்லப்படுமோ)?—அன்று எனக் கூறுகிறார்: “சுருக்கமாகவே
(சொல்லப்படும்).”

ப்ரஹ்மத்தை அடைதலே ஆத்மஞானமுடிவு.

“எவ்விதத்தால் ப்ரஹ்மத்தை அடைகின்றனோ, அவ்விதத்தை அறிந்து
கொள்” என்றஇதனால் எது, ப்ரஹ்மத்தை அடைதலானது மேற்கொள்ளப்பட்ட
தோ, அதனை இன்னதென்று உணர்த்துவான் “எது ஞானத்தினுடைய முடிந்த
எல்லையோ” என்கிறார். நிஷ்டை - எல்லை, முடிபு என்பது.—எதனுடைய?—ப்ரஹ்ம
ஞானத்தினுடைய.—(இதனது) முடிந்த எல்லை எதுவோ, அது எத்தகையது?—
ஆத்மஅறிவு எத்தகையதோ, (அத்தகையது).—அது எப்படிப்பட்டது? - ஆத்ம
எப்படிப்பட்டதோ, (அப்படிப்பட்டது).—அது எப்படிப்பட்டது?—பகவானால் எப்
படிப்பட்டதாக அருளிச்செய்யப்பட்டும், உபநிஷத் வாக்கியங்களால் எப்படிப்பட்ட
தாக உரைக்கப்பெற்றும், (அவரது திருவாக்குக்களிலுள்ள) யுக்திகளினால் எப்படிப்
பட்டதாக (நிர்ணயிக்கப்பட்டும்) உள்ளதோ, அப்படிப்பட்டது.)

மது விஷயாகாரம் ஜூதம் ! ந ஜூதவிஷயம், நாவி சூகாரவாங் சூதா உஷ்டெ தூஷி !

மது 'சூதிக்யவணபு' 'வாரா-ருவம்' 'ஸ்யம்ஜோர்தி' உதி சூகாரவணபு சூதிக் ஸ்ரு-ருவகெ !

ம; தஜோர-ருவகெவ்ருதீஷெயாயபூகாசு கெஷாம் வாக்யூநாம்—ஆவ்யு-மாணாபூகாரவ்ருதீஷெயெ சூதிக் தஜோர-ருவகெ வ்ருஷெ தூதீஷெ-யாயபூதி 'சூதிக்யவணபு' உத்யூதீதி வாக்யூதி ! 'சார-ருவபு' உதி வலீஸெஷகம் ர-ருவகெவ்ருதீஷெயாசு ! கவிஷயகூபு—'ந ஸ்ரோஸெ தீஷகி ர-ருவகெஷு ந வகூஷா வஸூதி கஸு தெதமபு' 'சஸஸூஸூஸபூ' உத்யூஷெ ! தஸூசு சூதூ-காரம் ஜூதம் உதி கம-வவதூ ||

கயம் தஹிபு சூதிக் ஜூதம்? ஸவபும் ஹி யவீஷயம் யசு ஜூதம், தசு தஜாகாரம் வவதி ! திராகாரஸு சூதூ உத்யூதூ ! ஜூதாதூதொஸு உஹயொம் திராகாரகெ கயம் தஜூவதாநிஷா உதி? !

ஆத்மஅநிவு நிகழக்கூமோ ?

(ஆதேஷம்):—அப்படியானால், அநிவு அறியப்படும்பொருளினது உருவத் தைக்கொண்டது. ஆத்மாவோ அறிவினால் அறியப்படும்பொருளாகவும், உருவமுள்ளதாகவும் ஓரிடத்தும் கொள்ளப்படவில்லை. (அநிவு அறியப்படும்பொருளினது உருவத் தைக் கொண்டதனாலும், ஆத்மா அறியப்படும்பொருளாகாமையினாலும், அதற்கு உருவமின்மையினாலும் அதனுடைய வடிவஞானமானது செல்லாது என இவ்வாதேஷம் எழுந்ததென்க.—ஆ.)

(ஹமாதாநம்):—ஏன் ! “ஸூத்ரியன்போன்ற நிறமுடையது” (ச்வே - ௩ - ௮) “ஒளிவடிவானது” (சா - ௩ - ௧௪ - ௨), “ஸ்வயம்பிரகாசமானது” (பி - ௪ - ௩ - ௬) என ஆத்மாவிற்கு உருவமுண்டென்று சுருதிகளின் கூறப்படுகின்றதே !

(ஆதேஷம்):—அப்படியன்று; (ஆத்மா) இருள்வடியினது என்பதை மறுத்தல் அவ்வாக்கியங்கட்குப் பொருளாதலின். ஆத்மாவிற்குத் திரவியம் குணம் முதலிய வற்றினது உருவங்களை விலக்க, (அங்கன மதற்கு) இருள்வடிவ முண்டு என்றவர, அதனை மறுத்தற்பொருட்டாய் “ஸூத்ரியன்போன்ற நிறமுடையது” என்பது முதலான வாக்கியங்கள் உள்ளனவேன்க. மேலும், “உருவமில்லாதது” (கட - ௩ - ௧௫) என உருவத்தைச்சிறப்பாக மறுத்தலாலும் (ஆத்மாவிற்கு உருவமில்லை. மற்றும், அநிவிற்கு விஷயமாகாமையினாலும், (அநிவு ஆத்மாவைப் பற்றாது); “இதனது உருவம் (கமது) பார்வைக்கு விஷயமாய் நிற்பதில்லை, இதனை ஒருவனும் கண்ணால் பார்க்கமுடியாது” (ச்வே - ௪ - ௨௦), “ஒசையில்லது, ஸ்பர்சமில்லது” (கட - ௩ - ௧௫) என்பது முதலியவற்றிலென்க. ஆகவே, ஆத்மவடிவான அநிவு நிகழுமென்பது செல்லாது.

அப்பொழுது [இவ்வாறுள்ளவளவிலே], ஆத்மாவை அநிதல் எவ்வாறு கூடும்? எந்த அநிவு எவ்விஷயத்தைப் பற்றியதோ, அல்தெல்லாம் அதனது [அவ்விஷயத்தினது] உருவமுடையதாய் உள்ளது. ஆத்மாவோ உருவமில்லாதது எனக் கூறப்பட்டு னது. அநிவு ஆத்மா இரண்டிற்கும் உருவமில்லையாயின், அதனுடைய தியானநிஷ்டை யானது, (ஆத்மஅநிவினுடைய தியானமுடிபானது, ஆத்மாவை நேரேகண்ணொர்ந்து தேற்றலானது—ஆ.) எவ்வாறு அமையும்? என்பது—

க ; சுத்யநிதிபூக்ஷாதிஸூக்ஷ்மகோவவதேஃ சூத்ரம் ।
 வாஸ்யேன சூத்ரவச மெதேயூரூபவதேஃ சூத்ரவெதந்யாகாராஸா-
 ஸகோவவதேஃ । வாஸ்யூரூபஸம் தம், ததாராஸாநி உஞ்ஞயாணி, உ-
 ஞ்ஞயாஸாஸ்யு டேஹம் । சுதம் மளகிமெஃ டேஹோதே வஸவ சூத்ரஜிஷ்டிஃ
 க்ரீயதெ । டேஹவெதந்யவாநித்யு மொகாயதிகாஃ “வெதந்யஸிஸிஷ்டிஃ காயம்
 வாஸாஷ்டி” உத்யாஹம் । தயா சுதே உஞ்ஞயவெதந்யவாநிதம் । சுதே
 தமெதேதந்யவாநிதம் । சுதே வாஸிவெதந்யவாநிதம் । தகோஸி ஸூத்ர-
 ஸவ்யத்யு ஸவ்யாக்யதாவ்யு ஸவிஷ்யாவஸ்யு சூத்ரகேத வ்ருதிவநாஃ கெவிச ।
 ஸவ்யத்யு வாஸ்யாநிடேஹாநே சூத்ரவெதந்யாஸாஸகா சூத்ரவாஸிகார-
 ண்யு உத்யத்யு சூத்ரவிஷயம் ஜூதம் க விபாகவ்யு । கிம் தவநிபு? — தாரே-
 னு-

ஆத்மா புத்தியில் வேளிப்பதென்றது.

(ஸமாதாநம்):—அப்படியன்று; ஆத்மா மிகநிர்மலமாயும், மிக ஸ்வச்சமாயும், மிக நுண்மையாயுமிருத்தல் கூடுமாதலின். புத்தியும் ஆத்மாபோல நிர்மலமாயிருத்தல் முதலியன கூடுமாதலால், (அப்புத்தி) ஆத்மாவின்னுடைய அறிவுவடிவத்தின் சாயலைக் கொள்ளுதல் அமையுமென்க. புத்தியினுடைய சாயலுடைத்து மனம்: அதனது சாயலுடையவை இந்திரியங்கள்: இந்திரியங்களுடைய சாயலுடைத்து உடம்பு என்க, (ஆத்மாவிற்கும் புத்திக்கும் நிர்மலமாயிருத்தல், ஸ்வச்சமாயிருத்தல் முதலிய ஒப்புமை இருப்பதனால், ஆத்மசைதந்யசாயலால் வியாபிக்கப்பெற்று, அறிவின் விகாரத்தை யுடையது புத்தி; அந்த ஆத்மஅறிவுச்சாயலோடமைந்த புத்தியினால் வியாபிக்கப் பெற்றது மனம்; அந்த ஆத்மஅறிவுச்சாயலோடமைந்த மனத்தினால் வியாபிக்கப் பெற்றவை இந்திரியங்கள்; அந்த ஆத்மஅறிவுச்சாயலோடமைந்த இந்திரியங்களால் வியாபிக்கப்பெற்றது ஸ்தூலஉடம்பு; எனக் கண்டுகொள்க.—ஆ.) ஆதலால், ஸாமான் நியஜநங்களாவார் உடம்பில்மட்டுமே ஆத்மநோக்கைச் செய்கின்றார்கள். ஆத்மநோக் கானது உடம்பில்மட்டும் காணப்படுதலால், அதனுள் சைதந்யச்சாயல் வியாபித் தலானது இந்திரியங்களின்வழியாகக் கொள்ளப்படுகின்றது; இந்திரியங்களுள்ளும் ஆத்மநோக்கானது காணப்படுதலால், சைதந்யச்சாயலுடைமை மனத்தின் வழியாக அமைகின்றது; மனத்தினுள்ளும் ஆத்மநோக்கானது காணப்படுதலால், சைதந்யச் சாயலுடைமை புத்தியின்வழியாகப் பெறப்படுகின்றது; புத்தியினுள்ளும் ஆத்ம நோக்கானது காணப்படுதலால், அஞ்ஞானத்தின் வழியாக அமைகின்றது.—ஆ.) உடலையே அறிவென வாதிக்கும் லோகாயதிகர்கள் “அறிவுடைய உடம்புதான் ஆத்மா” எனக் கூறுகிறார்கள். அவ்வண்ணமே, சிலர் இந்திரியங்களையே அறிவென வாதிப்பவர். சிலர் மனத்தையே அறிவென வாதிப்பவர். சிலர் புத்தியையே அறிவென வாதிப்பவர். சிலர் அதனினும் [புத்தியைக்காட்டிலும்] உள்ளேயுள்ளதாய், அவ்யாகிருதம் என்னும் பெயருடையதாய் அவித்யாநிலைமைத்தான அவ்யக்தத்தை ஆத்மாவாகக் கொண்டவர். புத்திமுதலாக உடம்பு ஈருகவுள்ள எங்குமே ஆத்ம அறிவுச்சாயலுடைமையானது, (புத்திமுதலியனவே) ஆத்மா என மயங்குதற்குக்காரண

540

கெலிதூ வாயிதமீத்யாஃ “மிராகாரகாசு சூதூவஸூ ந உவெதி
வாயிஃ | சுகம் ஈஸ்யாப்யா ஸஜிதாநநிஷா” உத்யாஹம்ஃ |

ஸத்யூ வஸவம் மூரூஸம்புரூபாயாஹிதாநாபூ சுஸூரூகவெஜாநாநாபூ
சுத்யூஹவஹிவிஷயாஸத்யூவாயிநாம் ஸஜிதூகூரணெஷூ சுசூதூரூரணாபூ | தவி-
வரூதாநாம் தூ மூளசிகூரூஹிதூஹகமெதிதவஸூமி வாயிஃ நிதராம் ஈ-
ஸூவாஈ, சூதூவெதகூபூகிரெகெண வஸூஹூரஸூ சுதூவமஸூபூ, யயா வ
“வஸதசு வஸவதேவ, ந சுத்யூ” உதி சுவொஹாஃ; உதூ வ ஹவதா ‘யஸூரூ
ஜாபூதி ஹூதாநி ஸா நிஸா வஸூதொ ரூமெ’ உதி | தஸூசு வாஹூகாந-
வெஈவாயிநிவூதிரெவ சூதூஸூரூவாவமஸவெ காரணூ | ந ஹி சூதூ நாஃ
கஸூவிசு கஈவிசு சுபூவநிஃ பூரூபூஃ ஹெயஃ உவாஈஈயொ வர | சுபூவநிஈ
ஹி தஸூநி சூதூநி, ஸூபூரூஃ ஸவபூஃ பூவூத்யஃ வ்யூபூஃ பூவூஈஜூரூ | ந வ
ஈஹாஈவெதகூபூகூம் ஸகூம் கஸூபூதூ | ந வ ஸூவாயூ ஸூவம், ஈஃ-
வாயூஃ ஈஃவூசூதூவமூதூவஸூநாயூகூபூ ஸவபூவூஹூரஸூ | தஸூசு யயா

இனி, தம்மைப் பண்டிதராக மதித்துக்கொண்ட சிலர் “ (ஆத்மாவிற்கு) உரு
வம் இல்லையாதலால் புத்தியானது (அந்த) ஆத்மப்பொருளைப் பற்றாது; ஆகவே,
மெய்யறிவுநிலையானது சாதிக்கத்தக்கதன்று” எனக் கூறுகிறார்கள்.

இவ்வாறு உண்மை; குருஸம்பிரதாயமில்லாதவராய், வேதாந்தநூல்களைப் படி-
த்துணராதவராய், வெளிவிஷயங்களிலே புத்தி முற்றும் அழுந்தியவராய், நேரான
பிரமாணங்களிலே பயிற்சிசெய்யாதவர்க்கு (அது அமையாது). மற்று, அவர்கட்கு
மாறானவர்க்கோ [குருஸம்பிரதாயத்தையும், மற்றுமிதுபோன்றவற்றையும் உடைய
வர்க்கோ] உணரப்படுவதும் உணர்வதுமாகிய உலகப்பொருளிலே த்வைதப்பொரு-
ளிலே புத்தியானது [த்வைதம் மெய்யென்னும் எண்ணமானது] சிறிதும் அமையாது;
ஆத்மஅறிவைத்தவிர வேறோர்பொருளையும், காணாமையின். “இது இப்படித்தான்,
வேறுவிதமாயன்று [அத்வைதமேதான் மெய்ப்பொருள், த்வைதமோ அவித்யயி-
னல்-ஆனது]” என்றவகையைக்கூறியுள்ளோம். பகவானும் “பிராணிகள் எதில் துங்கு-
கின்றனவோ, அது (உண்மையைக்) காண்கும் முனிவனுக்கு இரவு” (உ-சுசு) என
அருளிச்செய்துள்ளார். ஆகவே, வெளித்தோற்றங்களுடைய பேதபுத்தியைத் தவிர்த்
தலே ஆத்மவடிவத்தைப் பற்றுதற்குக் காரணமாம். ஆத்மா என்பது ஒருவனுக்கும்
ஒருபொழுதாயினும் தெரியாதபொருளன்று, அடையவேண்டிய பொருளன்று, தள்-
ளவேண்டிய பொருளன்று, அல்லது கொள்ளவேண்டிய பொருளன்று. அந்த ஆத்மா
தெரியாத பொருளாயின், தனதுநலத்திற்கான எல்லாச்செய்கைகளும் வினாகிவிடு-
மன்றோ. -மேலும், உணர்வில்லாத உடம்புமுதலியவற்றினதுநலத்திற்காக எனவும்
கொள்ளுதல் செல்லாது. அன்றியும், “இன்பம் இன்பத்திற்காக, துன்பம் துன்பத்-
திற்காக” (எனவும் கொள்ளமுடியாது. இன்னும், யஜ்ஞம்முதலியன) எல்லாயிவகா-
ரங்கட்கும் முடிபான ஆத்மஅறிவிற்குப் பயன்படுவதனாலும், (ஆத்மா யாவர்க்கும்

ஸ்ரீஷேஷஸ்ய வாரிஜேஷாய ந ப்ரஹ்மணாநாராவேக்ஷா, தகொர்வி சூத்ரம் சுஹ-
நாதேக்ஷாசு ததவமகிம் ப்ரகி ந ப்ரஹ்மணாநாராவேக்ஷா | உதி சூத்ரஜ்ஞாதநிஷ்டா
வீவேகிநாம் ஸாப்ரவ்லிபா உதி வ்லிப்யு ||

யேஷாஸிவி தீராகாரம் ஜ்ஞாம்யு சுப்ரக்யக்ஷம், தெஷாஸிவி ஜ்ஞாதவஸெ-
மெவ ஜ்ஞேயாவமகிரிதி ஜ்ஞாம்யு சுத்யைப்ரவ்லிபிம் ஸாப்ரவ்லிவமெவ உதி சுஷ்ய-
வமநவ்யு ||

ஜ்ஞாலாநாவவதேஹ—சுப்ரவ்லிபிம் வெசு ஜ்ஞாமம், ஜ்ஞேயவசு ஜிஜ்ஞா-
ஸ்யேக | யயா ஜ்ஞேயம் வ்ரஹ்மணாநாராவேக்ஷா ஜ்ஞாதவ்யு சூத்ரம் உஷ்டி, தயா
ஜ்ஞாமஸிவி ஜ்ஞாதாநாராவேக்ஷா ஜ்ஞாதவ்யு சூத்ரம் உஷ்டேசு | ந வ வாதசு சுஷ்ணிகதஃ
சுத்யைப்ரவ்லிபிம் ஜ்ஞாமம், ஜ்ஞாதார்வி சுதவாவ ப்ரவ்லிபிம் உதி ||

தஸ்யாசு ஜ்ஞாமெ யதேஹ ந சுத்யைஷு, சிஹ—சுமாத்மநி சூத்ரவ்யாபிநிவ்யு-
தாவேவ | தஸ்யாசு ஜ்ஞாமநிஷ்டா ஸாஸாஸ்வாடியா || ௫௦ ||

பிரவித்தமாயுனது.) ஆகவே, தனதுஉடம்பை அளந்தறிய வேறு பிரமாணம் வேண்-
டியதில்லைபோல, ஆத்மா அதனினும் உள்ளே உள்ளமையால் [உடம்பைக்காட்டிலும்
மிகச்சுமீபத்திலிருப்பதனால்] அதனை அறியும்விஷயத்திலே வேறு பிரமாணம் வேண்-
டியதில்லை. எனவே, இவ்வாறாக ஆத்மஞானநிஷ்டையானது, ஆத்மஅறிவிலே நிலைத்-
தலானது யிவேகிகட்கு, பகுத்தறிவுள்ளவர்க்கு எனிதே அமைவதெனப் பெறப்பட்ட-
தது.

அறிவும், அறியும்பொருளும் வேளிப்படையா யுள்ளன.

எவர்கட்கு அறிவு உருவமில்லாததோ, பிரத்தியக்ஷமாய் இல்லாததோ [அறி-
யிற்கு உருவமில்லை, அது பிரத்தியக்ஷமாயில்லை என எவர்கள் கொள்கிறார்களோ],
அவர்கட்குங்கூட அறிவின்வழியாகத்தான் அறியப்படும்பொருளை அறித லாகின்றது;
ஆதலால், இன்பம்முதலியதுபோலவே, அறிவு மிக நன்றாய் அறியப்படுவது என
(அவர்களுக்கும்) ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்க.

மற்றும், (அறிவை) அறியப்புகுதலென்பது பொருந்தாதாதலால், (அறிவானது
யாவர்க்கும் தெரிந்ததாயிருப்பதாம்). அறிவு தெரியாததாயிருப்பின், அறியப்படும்
பொருள்போல, அறியப்படவேண்டியதாகும். குடம்முதலாகிய அறியப்படும்பொ-
ருளை அறிவினால் அறியவேண்டியதென்று (அக்குடம்முதலியதை அறிவினால்) எட்ட
முயற்சுமாதபோல், அறிவையும் வேறோர் அறிவினால் அறியவேண்டுமென்று (அவ்-
வறிவை வேறோர் அறிவினால்) பற்றமுயலவேண்டும். ஆனால், இது [அறிவை வேறோர்
அறிவினால் அறியவேண்டுமென்பது] இல்லை. ஆதலால், அறிவென்பது (யாவர்க்கும்)
மிக நன்றாய்த் தெரிந்துளது; ஆதலால்தான், அறியும்பொருளும் தெரிந்ததாயுனது
[வேளிப்படையாயுனது] என்பதாம்.

ஆகவே, (ஆத்ம) அறிவிலே முயற்சியெய்யவேண்டாம்; மற்று, அநாத்மாக்களி-
லே ஆத்மபுத்தியை [ஆத்மா அல்லாத உடம்புமுதலியவை ஆத்மாஎன்னும் எண்ணத்-
தை]த் தவிர்ப்பதிலேதான் முயற்சியெய்யவேண்டும். ஆதலால், ஞானநிஷ்டையானது
எனினிதே தேடிக்கொள்ளத்தக்கதாம். (௫௦)

ஸா உயம் ஜோநஸ்ய வரா நிரூ உயுக்தே, கபம் காயபூ உதி—

ருக. வுஞ்ஜா விஸுங்யா யுக்ஷம் யுக்தா ஸ்ஞாநம் நியஜு வ |

ஸஷாஜீவிஷயாந்ஸுக்ஷா ராமதெஷா வுநிஷு வ ||

வாஞ்ஜா சுயுவஸாயகூணயா விஸுங்யா போயாநஹி.தயா யுக்ஷம்ஸவ-
ந், யுக்தா பெயெபுண ஸ்ஞாநம் காயபூகாணஸவாநம் நியஜு வ நியஜு வ
கூகா வஸீகூக்ய, ஸஷாஜீநு ஸஷம் சுஜிம் யெஷாந் தாநு விஷயாநு க்யூகா—
ஸாபேயபூகா ஸரீரஸ்திதிசோத்ரஹேதஹநிதாநு கெவதாநு போகூ தகம் சுபி-
காநு ஸவாபேயபூநு க்யூகா உத்யயம்— ஸரீரஸ்தித்யபூகெவதாநு வுநிஷுஷு
ராமதெஷா வுநிஷு வரித்யுஜு வ || ருக ||

தகம்—

ருஉ. விவிதூஸெவீ அஸுாஸீ யதவாநூயநாநஸம் |

யூநயொமவநொ நிகுலூ வெநாநு வஸுவாஸுரிகம் ||

விவிதூஸெவீ சுரணுநீவஹிநிமிசஹாஜீநு விவிதூநு பெஸாநு
ஸெவிதஹம் ஸீலு சுஸ்ய உதி விவிதூஸெவீ, அஸுாஸீ அஸுாஸீ—விவிதூஸெவாந-
ஸுாநயொம் நிகுாஜிபொஷநிவதூகெவதாநி தூபுஸாநிஹேதஹகாஸி மூஹணம்

ப்ரஹ்மமாதந்தவநி.

பிரசித்தமான இந்த உயர்ந்த ஞானநிஷ்டையானது (எளிதே தேடிக்கொள்ளக்
கூடியது எனக்) கூறப்படுகின்றதே. எப்படித் தேடிக்கொள்ளக்கூடியது? அதற்கு வழி
என்ன? என்பது—

ருக. தெளிந்த புத்தியோடுகூடியவனாய்த் தன்னை உறுதியினால் அடக்கியும்,
ஓசை முதலிய விஷயங்களை விட்டும், விருப்பு வெறுப்புக்களை அகற்றியும் (நிற்பவன் ப்ரஹ்ம
மாதற்கு உரியவன்.)

புத்தியினால் - (ப்ரஹ்மமே ஆத்மா என்னும்) நிச்சயமாகிய புத்தியினால். தெளிந்த-
களளமில்லாத, ஐயம்திரிபற்ற. தன்னை அடக்கி - உடம்பு இந்திரியங்களினது சேர்க்
கையை வசப்படுத்தி. ஓசைமுதலிய விஷயங்களை விட்டு என்பதற்கு - தகுதியினால்
[விஷயங்களெல்லாவற்றையும் முற்றும் விட்டிடுங்கால், உடம்பு நிலைபெறுதல் செல்லா
மையின், ஆத்மஞானநிஷ்டை அமையாதாதலால்] “சரீரம் நிலைத்தற்குமட்டும் வேண்
டிய பொருள்களை மாத்திரம் தவிர, அவற்றினும் அதிகமான போகப்பொருள்களைத்
தள்ளி” என்று பொருள் கொள்க. விருப்பு வெறுப்புக்களை அகற்றி - சரீரம் நிலைத்
தற்கு வேண்டியவையாகக் கிடைத்தவற்றின்மேலும் விருப்பு வெறுப்புக்களை விட்டு. ()

பின்பு (அவன்)

ருஉ. தனிமையை நாடுவனாய், இலகுவாக உண்பவனாய், மொழி மெய் மனங்
களை அடக்கியவனாய், எப்பொழுதும் தியானத்திலும் யோகத்திலும் கருத்துள்ள
வனாய், வைராக்கியத்தை அடைந்தவனாய் (ப்ரஹ்மமாதற்குத் தக்கோனாகிறான்).

தனிமையை நாடுபவன் - காடு ஆற்றமணல் மலைக்குகை முதலிய தனிமையான
இடங்களை நாடுந்தன்மையன். இலகுவாக உண்பவன் - (அளவாயும், பின்னர் நலத்தைச்
செய்வதாயும், சுத்தமாயும் உள்ள) உணவை உண்பவன். தனிமையை நாடுதலும்,
இலகுவாக உண்ணலும் தூக்கம் முதலிய கெடுதிகளை விலக்குவனவாதலால் மனந்தெளி

ஸநீரயாரணபுலம்மெக யஜோநுஷாநநிதிதேந வா வாஹு: வரிமுஹ: ப்ராஹ், சம் உ விஜுஹு வரித்யஜி, வாஜிஹஸவரிப்ராஜகொ ஹகுஹா, ஷெவஜிவகஜாதெஸ்வி நிமுகஜிவாவ: நிஜ:ஜி சுதவ:வ ஸாண: உவாந: ய: ஸஹுதவஷ்டயாஸ:யதி: ஜூநநிஷ:ஸ்ரஹவதியாய ஸ்ரஹவநாய கஹுதெ ஸஜியெபா ஹதி || ௫௩ ||

சுமெக சுபெண—

௫௪. ஸ்ரஹவதி: ப்ரவநூதூ ந ஸொவதி ந காங்க்ஷதி |

ஸஜெவெஷ்ட ஹதெஷ்ட ஜக்திம் ஹதெ வராபு ||

ஸ்ரஹவதி: ஸ்ரஹப்ராஹ் ப்ரவநூதூ ஸ்ராய்யாத்ரவலாஹி: ந ஸொவதி, கிணிகி சுபுலெகஸ்யு சூதகம் வெயுணம் வா உஜிஸு ந ஸொவதி ந ஸஹபுதெ, ந காங்க்ஷதி | ந ஹி சுப்ராஹ்விஷயாகாங்க்ஷா ஸ்ரஹவிஹி: உவ-வஹுதெ ; சுத: ஸ்ரஹவதிதஸு சுயம் ஸ்வாவ: சுநகுஹுதெ ‘ ந ஸொவதி ந காங்க்ஷதி ’ உதி | ‘ ந ஸ்ரஹுதி ’ உதி வா வாபாணாபு | ஸஜ: ஸவெஷ்ட

திட்டாலும், சரீரத்தைக்கொண்டுசெலுத்தலாகிய விஷயத்திலேனும், தருமத்தை அநுஷ்டித்தல் காரணமாகவாயினும் வெளிஉடைமை வந்துசேரும்; (தனக்கு ஆசையில்லாவிடினும், பிறர் கொணர்ந்து கொடுக்கின்ற படுக்கைமுதலியவற்றையும், தருமத்தை அநுஷ்டித்தற்காகவேண்டிய பூணூல்முதலியவற்றையும் தனக்குச் சொந்தமானவையாகக் கொள்ளவேண்டி வரும்; வரவே,) அவற்றையும் முற்றத் துறந்து, பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகனென்னும் உயர்ந்த துறையாகி, உடம்புவாழ்க்கையில்மாத்திரங்கூடத் தானென்னும்எண்ணம்நீங்கியவனாய்தனது உடம்பினுடைய உயிர்வாழ்க்கையைக் கூடத்தன்னுடையதாகக் கருதாதவனாய், ஆகவே ஒழிந்துநிற்பவனாய்க் களிப்பும் கவலையும் தொலைத்தவன் எனவே, (அந்த) ஞானநிஷ்டனான யதியானவன் ப்ரஹ்ம மாதற்கு [ப்ரஹ்மத்தை நேரேகண்ணெனர்து தேறி அதுவாயிருத்தற்குத்] தகுந்தவனாகிறான். (௫௩)

பக்தியினால் ஞானத்தைப் பெறுதல்.

(கஅ - ௫௧, ௫௨, ௫௩ சலோகங்களுள் கூறிய) இந்த முறைப்படி,

௫௪. ப்ரஹ்மமானவனாய்த் தான் தெளிந்தவன் வருந்திமாட்டான்; விரும்பமாட்டான் ; எல்லாப்பொருள்களிடத்தும் ஸமமானவனாய் என்னிடத்து மேலான பக்தியைப் பெறுகிறான்.

ப்ரஹ்மமானவனாய், ப்ரஹ்மத்தை அடைந்தவனாய் [உயிர்வாழும்பொழுதேயே திங்குகளனைத்தும் நீங்கி, யாவற்றினும் மேம்பட்ட பேரின்பமாகிய ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக அநுபவிப்பவனாய்—ஆ.] உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவினிடத்துத் தெளிவுபெற்றவன் [அந்ந்தங்களைல்லாம் நீங்கினமையால் ஆத்மாவினிடத்துத் பரமாதந்தம்உண்டாகப்பெற்ற ஜீவன்முத்தன்—ஆ.] (தனக்கு) ஒருபொருளின் குறையையாயினும், தனது குற்றத்தையாயினும் குறித்து மனம்புழுங்கி வருந்துவதில்லை ; விரும்புவதில்லை. (அவனுக்கு அடையவேண்டியதொன்றும் இல்லாமையினால், குறை இல்லை ; நீக்கவேண்டியதொன்றும் இல்லாமையினால், குற்றமுமில்லை.) அடையாதபொருளை வேண்டுதலென்பது ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனுக்கு அபாயாதன்றோ. ஆகவே, இது, “ வருந்தமாட்டான், விரும்பமாட்டான் ” என ப்ரஹ்மமானவனுடைய இயல்பை உறுதிப்படுத்துகின்றது. “ மகிழ்மாட்டான் ” என்பதும் நேரே பரமம். எல்லாப்பொருள்களிடத்தும்ஸம

ஹதிகேஷு, சூத்ரவடுஷு. ஸவபுஷு. ஹதிகேஷு ஸாவம் டாஃவம் வா ஸரீரேவ
வஸுதி உத்யயி | ந சூத்ரவடுஷு. உஹ, தஸு வக்ஷு. ராணகூபாஸி ஹதூ
ராரிசீஜாநாத்' உதி | யம் ஸாவம். ஹதிக் ஜூநகிஷு, உஹதிக் ரிபி வரடுஷு. ரொ
மதிக் மஹம் வராடி உதூரம் ஜூநவக்ஷணாம் உதாயி. ஹதிகே, 'உதாயிபா
மஹதே ராடி' உதி மி உத்ய || ௫௪ ||

தக: ஜூநவக்ஷணயா—

௫௫. ஹதூ ராரிசீஜாநாதி யாவாநுஸூரூபி ததூத: |

ததொ ராஃ ததூதொ ஜூநகூ விஸதெ ததநகூரடி ||

ஹதூ ராடி ஸ்ரீசங்கராசார்ய யாவாநு ஸவடி உவாயிகூதவிஸூரஹதெஷு
யறு ஸவடி ஸவூ விஸூரஹதெஷு. ராவாயிதெஷு உதூர: வர்ராவ: சூகாஸகஹி,
தம் ராடி ஸதெதெ. வெதநு. ராதெ. காவடி ஸஜி ஸஜாடி ஸஜாடி ஸவடி ஸநிப.
தம் ததூத: ஸ்ரீசங்கராநாதி | தக: ராடி ஸாவம் ததூத: ஜூநகூ விஸதெ ததந.
கூரம் ராரிசீவ ஜூநகூரடி ||

நாசு ஜூநவடுஷு. ரிபி உதூ விவக்ஷிதெ. ஜூநகூ விஸதெ ததநகூ

மானவன் - தனக்கு ஒப்பாக, பொருள்களெல்லாவற்றின்மேலும் இன்பத்தையும்
துன்பத்தையும் ஸமமாகவே (அவை தன்னைத் தாக்குவதுபோலவே பிறரையும் தாக்கு
மெனக்) காண்கிறான் என்றபடி. (இங்குச் சொல்லக்கருதியது எல்லாவற்றிலும்)
ஒரே ஆத்மாவைப் பார்த்தலன்று; அதனை “பக்தியினால் என்னை அறிகின்றோ”
(௧௮ - ௫௫) என இனிக் கூறப்போகின்றமையின், எவன் இவ்வாறான ஞான நிஷ்டனோ,
ஞானத்திலே நிகல்கொண்டவனோ, (அவன்) பரமேச்வரனான என்மீது உயர்ந்த நான்கா
வதான பக்தியை, ஞானமாகிய பக்தியைப்பெறுகிறான்; ஏனெனில், “நால்வகை
யான (மனிதர்) என்னைத் தொழுகிறார்கள்” (௭ - ௧௬) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. (௫௪)

பின்பு (அவன்) ஞானமாகிய

௫௫. பக்தியினால் என்னை அறிகின்றான்: நான் எவ்வளவினான இருக்கின்
றேனோ, யாராகவும் இருக்கின்றேனோ, (அவ்வளவினான அந்த) என்னை உண்மையாய்
அறிகின்றான்; அங்ஙனம் என்னை உண்மையாய் அறிந்து உடனே என்னைப் புருகின்றான்.

உபாதிசரினான பல விசேஷங்களால் யான் எவ்வளவினான இருக்கின்றே
னோ, (அவ்வளவினான் என்று, அப்படிப்பட்டவன் என்று, எங்குமுள்ளவன் என்று,
அவன், ஞானமாகிய) பக்தியினால் என்னை அறிகின்றான்; இன்னும், எந்த நான் உபாதி
சரினது வேற்றுமையெல்லாம் அற்றவனாய், உத்தமபுருஷனாய், ஆகாசம்போன்ற
வனாய் இருக்கின்றேனோ, அந்த என்னை (அதாவது, மெய்ப்பொருளை) அத்வைதமாக,
அறிவுமாத்திரமான ஒருதன்மைத்தாக, பிறவாததாக, மூப்பில்லாததாக, இறவாத
தாக, பயமில்லாதாக, கேடில்லாதாக உண்மையாய் அறிகிறான்; அங்ஙனம் மிவ்வாறு
என்ன உண்மையாய் அறிந்து அறிவு(பெற்ற)வுடன் என்னையே புருகிறான் [ப்ரஹ்ம
மாய் நிர்க்ருன்].

“அறிந்து உடனே புருகிறான்” என, அறிதலும் புருதலுமாகிய வினைகள்
வெவ்வேறு எனவாய் இங்குக் கருதப்படவில்லை.—அங்ஙனம் (புருதலென்பது)

ரபு' உதி | கிம் தவமி?—ஹரணாராவாஸ ஜோமகோத்ரெவ, 'கேசுத்ரஜீம் வாவி
ரோ விபி' உதி உதூக்ஷாஸ ||

மதம் விராட்பு உடி உதூம் "ஜோமஸ்ய யா வரோ நிஷா தயா ரோ கலிஜா-
மாத்ரி" உதி | கப்ய விராட்பு உதி வெஸ, உஷு தெ—யதெவ யஷிநி விஷயெ ஜோமஸு
உதூதெ ஜோதம், ததெவ தம் விஷயஸு கலிஜாமாத்ரி ஜோதா உதி ம ஜோம-
நிஷாம் ஜோமாவூத்ருக்ஷணாஸு கவெக்ஷு தெ உதி; சுதஸு ஜோமெமந கலிஜா-
மாத்ரி, ஜோமாவூத்ரா தம் ஜோமநிஷயா கலிஜாமாத்ரி ||

தெஷு ஷோஷம்; ஜோமஸ்ய ஸாந்தோத்ரீவரிவாகதெமதம் யதூஸ்ய
புக்ஷிவக்ஷவிஷ்ணஸ்ய யஸு சூத்ராமவநிஸ்யாவஸாமகம் தஸ்ய நிஷாஸஸாவி-
வாபாஸ | ஸாஸ்யாவாயெபாவதெஸம ஜோமொத்ரீவரிவாகதெமதம் ஸஹ-
காரிகாரணம் ஸுவிவிஸுயக்ஷாபி கரோநிக்ஷாபி வ கவெக்ஷு ஜிம்தஸ்யு தெசுத்ரஜீ-
வரோதெத்ருக்ஷஜோமஸ்ய கதூபிகாரகதெஷு ஸுவிவிஷ்ணமவஸு கரீஸம் நூர-

என்னை?—ஞானமேதான்; ஏனெனில், (ஞானத்திற்குத் தன்னையல்லது) வேறு பய
னில்லை; "என்னை கேட்காஜ்ஞானகவும் அறிந்துகொள்" (கட - ௨) என உபதேசித்
துள்ளமையினு லென்க.

(ஆகேஷம்):—ஆயின், "எது ஞானத்தினுடைய உயர்ந்த நிஷ்டையோ, அதனால்
என்னை அறிகுறன்" என்றிது விரோதமாய்க் கூறப்பட்டது. எவ்வாறு விரோதமெ
னில், கூறுவோம்:—(அறிபவனுக்கு) எப்பொழுது எந்தப்பொருளைப்பற்றி அறிவு
எழுகின்றதோ, அப்பொழுதேயே, அந்தக்ஷணத்திலேயே அப்பொருளை, அறிபவன்
அறிந்துகொடுகிறான்; ஆகவே ஞானத்தின் ஆய்ருத்தியாகிய [ஞானத்தை அடுத்ததெத்
துச் செய்தலாகிய] ஞானநிஷ்டையை வேண்டுகிறானெனில் என்பது (வாதிப் பிரதிவா
திகளான நம்மிருவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்தது. ஒருபொருளைப்பற்றி அறிவு எழும்பொ
ழுதேயே அப்பொருள் விளங்க, அங்ஙனமே அறிபவன் அதனை அறிந்துகொடுகிறான்;
ஆகவே, ஒருபொருளை அறிதற்கு - ஞானத்தின் ஆய்ருத்தியாகிய ஞானநிஷ்டையா
னது, பயிற்சியினால் அறிவு அடுத்ததெத்து வருவதாகிய ஞானநிலையானது வேண்டிய
தில்லை). ஆதலால், "அறிவினால் அறிகுறனில்லை; மற்றும், அறிவு அடுத்ததெத்துவருத
லாகிய ஞானநிஷ்டையினால் அறிகுறன்" என்பது (விரோதமாம்).

(ஸமாதானம்):—இது குற்றமன்று; தான் [அறிவு] உண்டாவதற்கும், முதிர்
ந்து பழுத்தற்கும் காரணமானவற்றையுடையதாய் இடையூறில்லாத ஞானத்தின் முடி
பாகிய ஆத்ம அநுபவரிச்சயம் எதுவோ, அதனை - நிஷ்டைஎன்னும்சொல்லால்
வழங்குவதனு லென்க. சாஸ்திரம் ஆசார்யன் இவர்களது உபதேசத்தினால் அறிவு
பிறத்தற்கும் (அது) முதிர்ந்த பழுத்தற்கும் காரணமாயும், (அந்த உபதேசத்திற்
குத்) துணையாயுமுள்ளவையான புத்தித்தெளிவு (கஅ - ௫௧) முதலியவற்றையும்,
பணிவு (கட-௭) முதலியவற்றையும் நாடி (அவ்வுபதேசத்தால்) பிறந்த அறிவானது,
"கேட்காஜ்ஞானம், பரமாத்மாவும் ஒன்று" என்னும்ஞானமானது கர்த்தாமுதலான
செய்ப்பொருள்களைப்பற்றிய பேதபுத்தியினால் அமைகின்ற எல்லாக்கர்மங்களையும் துறந்

ஜூதநிஷ்டா ; ஸா ஹ ப்ரத்யக்ஷோஹ்மதவக் கரிக்ஷணா ஸஹஸாவிக்ஷேத விரு-
யுதெ பவபுதஸஷ்டபயொரிவ க்ஷரவாந் விநொயஃ ப்ரபாணவிஃ நியூதஃ |
தஸாஸ ஸவபுதகரிக்ஷணோஸெநெவ ஜூதநிஷ்டா காயபா ஹி வியபு || ௫௫ ||

ஸகரிக்ஷணா ஹவதஃ க்ஷுபுதஹகியொஹஸ்ய வியிப்ராவஃ ஹம் ஜூத-
நிஷ்டாயொயுதா, யநிதிதா ஜூதநிஷ்டா ரொக்ஷமஸாவஸாநா | ஸஃ ஹவஹி-
யொஹஃ கயாநா ஸுருயதெ ஸர்ஸாரயொபவஸஹாரபுக்ஷரணெ ஸாஸ்யபு-
நியூயபாபுபாய—

௫௬. ஸவ-க்ஷே-ராணுவி ஸபா காவ-ராணொ உயுவாஸ்யஃ |

உதூஸாபாபவாவொதி ஸாஸ்யதம் வபஉய்யபு ||

ஸவ-க்ஷே-ராணுவி ப்ரதிஷிபாந்யுவி ஸபா காவ-ராணஃ க்ஷே-
உயுவாஸ்யஃ க்ஷம் வாஸ-ஹெவஃ ஸாஸ்யஃ வ்யவாஸ்யொ வ்யவாஸ்யணம் யஸ்ய
ஸஃ உயுவாஸ்யஃ, யி க்ஷபுதஸஷ்டபாவஃ உத்யபுஃ | ஸொஹி உதூஸாபாசு
யி ஸாஸ்யஸ்ய ப்ரஸாபாசு க்வாவொதி ஸாஸ்யதம் நிக்யம் வெவஹ்வம் வபபு
க்வய்யபு || ௫௬ ||

பென்பது - உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவைப்பற்றிய உணர்வினது தொடர்ச்சியைச் செய்
வதிலே மிகுந்த ஊக்கம் ; அது கர்மத்தோடு உடன்நிகழ்வதென்றால், மேல்சமுத்
திரத்தைச் செல்வதுபோல் முரணுகின்றது. (ஞானத்திற்கும் கர்மத்திற்கும்) விரோத
மானது, மலைக்கும் கடுகுக்கும்போல, இடையிலுள்ளதாகப் பிரமாணவீத்துக்களால்,
பிரமாணங்களை அறிந்தவர்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. (மலைக்கும், கடுகுக்கும்
உள்ள வேற்றுமை எவ்வளவோ, அவ்வளவென்க ஞானத்திற்கும் கர்மத்திற்குமுள்ள
வேற்றுமை.) ஆகவே, கர்மங்களனைத்தையும் முற்றத்தறந்திடுவதினாலேதான் ஞான
நிஷ்டையைச் செய்யவேண்டும் என முடிந்தது. (௫௫)

கர்மத்தால் பகவானைத் தொழுதல்.

தனக்குரிய கர்மத்தால் - பகவானைப் பூஜித்தலாகிய பக்தியோகத்திற்குப்
பயன் - (மனந்திருந்துதலாகிய) விர்த்தியைப் பெறுதல், ஞானநிஷ்டைக்கு ஏற்ற தகுதி
யுடைமை. அதனால் வரும் ஞானநிஷ்டையானது மோக்ஷமாகிய பயனை முடிவாகக்
கொண்டது. அந்த பகவத்பக்தியோகமானது, பகவானைத்தொழுதலென்னும் யோக
மானது சாஸ்திர உபதேசத்தை முடிக்கின்ற (இப்) பிரகரணத்திலே, சாஸ்திரஉப
தேசத்தினுடைய நிச்சயம் உறுதிப்பட இங்ஙனம் பாராட்டப்படுகின்றது.

௫௭. எல்லாக்கர்மங்களையும் எப்பொழுதும் செய்கிறவன் என்னை அடைக்
கலமாகக்கொண்டவனாய், குறைவிலாத சாச்வதமான நிலையை எனது அருளினால் அடை
கின்றான்.

எல்லாக்கர்மங்களையும், விலக்கப்பட்ட கர்மங்களையுங்கூடச் செய்கின்றவனாய்,
ஈச்வரனாகிய வாஸுதேவனுன என்னைத்தஞ்சமாகக்கொண்ட, அதாவது, எல்லாஎண்
னங்களையும் என்னிடத்து வைத்த அவனுங்கூட குறைவில்லாத நித்தியமான நிலையை,
எங்குமுள்ள பொருளின் நிலையை, ஈச்வரனுன எனது அனுக்கிரகத்தாலே அடைகின்
றான் என்க. (௫௭)

550

ரவிநாந் உவ யஜ்ஞாந் ஞானஞாநி கயிலிதாநி உவ—உதி உவஸஸஃ சுத்ரு
புஷ்டயஃ—யயா ஞானஞாநகரஞாநகரீநி யஜ்ஞாநஞாநி | உயயா ஹந்தா
ஹாநிநி திஷ்டி உதி ஸம்ஸந்தி || ௧௧ ||

௧௨. ததேவ மாரணம் மஜ்ஜ வவஃலாவெந ஹாரத |

தத்ய ஹாநாதுரா ஸாநிடி ஸூநம் ப்ராஹ்மணி ஸாஸ்தத்ய ||

ததேவ ஸம்ஸாரம் ஸாஸ்தத்ய ஸ்ரீஸ்யம் ஸம்ஸாராதிஹாஸாராயம் மஜ்ஜ
ஸ்ரீஸ்ய வவஃலாவெந வவஃலாதா ஹே ஹாரத | ததஃ தத்யஹாநாசு ஸம்ஸா-
ராநமஹாசு வாரம் ப்ராஹ்மணம் ஸாநிடி உவரதி ஸூநம் உ ௪௪ விஷ்ணுஃ
வரஃ வஃ ப்ராஹ்மணி ஸாஸ்தத்ய திஷ்டி || ௧௨ ||

௧௩. உதி தெ ஜ்ஞாநஜாஸ்தத்ய மஹாஜ்ஞாநம் உயா |

விஜ்ஞெஸ்தத்யெஸ்தெண யதேஹ்மணி தயா காரம் ||

உதி ஹதஃ தெ தஹம் ஜ்ஞாநம் ஸ்ரீஸ்யம் கயிலிதம் மஹாஜ்ஞாநம்
மஹாஜ்ஞாநம் மஹாஜ்ஞாநம் கயிலிதம் மஹாஜ்ஞாநம் உயா ஸவ-
ஸ்தத்ய ஸம்ஸாரணம் | விஜ்ஞாநி விஜ்ஞாநம் ஸ்ரீஸ்யம் கயிலிதம் மஹாஜ்ஞாநம்
மஹாஜ்ஞாநம் கயிலிதம் மஹாஜ்ஞாநம் உயா ஸவஸ்தத்ய ஸம்ஸாரணம் ||

ஹ்யெஸ்தத்ய உயா உயாஜ்ஞாநம் ஸ்ரீஸ்யம்—

௧௪. வவஃமஹாஜ்ஞாநம் ஹ்யெஸ்தத்ய ஸ்ரீஸ்யம் உயா வவஃ |

ஹ்யெஸ்தத்ய உயா வவஃ ததெ வவஃ வவஃ ||

யந்திரத்தில் ஏறினவைபோல் மாயத்தால் கூத்தாடும்படிசெய்துகொண்டு தங்கிநிற்
றென் என்க. யந்திரத்தில் ஏறினவைபோல் என, போல் என்னுஞ்சொல்லை இங்கு
(வருவித்து)க் கண்டுகொள்க.—உயயா ஹாநிநி திஷ்டி எனக்கூட்டுக. (௧௧)

௧௨. பாத ! அவனையே அடைக்கலமாக எவ்வாற்றாலும் அடைந்துகொள் ;
அவனது அருளிஞல் உயர்ந்த ஒழிபையும், நித்தியமான சிவையையும் அடைவாய்.

ஸம்ஸாரத்தொல்லைநினைத் தொலைக்க அந்த ஈசுவரனையே அடைக்கல
மாக எவ்விதத்தினாலும், [மனத்தினாலும், மொழியினாலும், மெய்யினாலும்]
நடக்கொள். அப்போழுது, ஈசுவரனது அருளிஞல் உயர்ந்த ஒழிபையும், எங்கு
முன்ன போருளான எனது பரமபதமாகிய சர்வதமான நிலையையும் அடைவாய். ()

௧௩. இவ்வாறாக, ரஹஸ்யத்தினும் ரஹஸ்யமான ஞானம் உனக்கு என்னல்
கூறப்பட்டுள்ளது ; இதனை முதலும் ஆராய்ந்து, மின்பு எவ்வாறு இஷ்டப்படுகிறதோ,
அவ்வாறு செய்க.

என்னும் - ஸர்வதமான உயர்ந்த ஈசுவரனல். இதனை - கீழ்க்கூறிய (கீதா) சாஸ்தி
ரததை. முதலும் - முதலுபத்திசெய்கப்பட்ட உபதேசமனைத்தையும். (௧௩)

உய்யெஸ்தத்யாவான் பகவான்மீது பக்திசெய்யவேண்டும்.

மின்னும் நான் கூறுவதைக் கேள் :

௧௪. எவ்வாற்றாலும் மிக்கரஹஸ்யமான எனது அருமைத்திருவாக்கை மின்
னும் கேட்பாயாக ; “ () ” எனது உண்பனாக நெருங்கியுள்ளாய் ” என, அதுனல் (நான்)
உனக்கு எதத்தைக் கூறுவேன்.

கெட்டுயொமதிஷ்டாயாஃ வாஸிஸஹஸ்ய ஸாஸ்திரஸாரணதாழ் உவஸம்ஸுக்ரு
கஸ உதாரதிஃ கெட்டுயொமதிஷ்டாமதம் ஸாஸ்திரஸூக்தம் ஸவபுவெதாஜ்விஹிதம் வக்தவ்ய-
பிதி சூஹ—

சு.சு. வலவ-பல-பாது வரித்து ஜோகேகம் பாறாணம் பூஜி ।

കുലം ക്വാ ഡവ-പ്രാപ്തം: ഭോക്തൃവിഷ്ണുഭി ജാ നാമ: ||

[illegible]

தூறவும், மேய்யுணர்வும்.

கர்மயோகநிஷ்டையினை உடைய பரமரஹஸ்யமானது ஈசுவரனை அடைக்கல
மாடப்புகுதல் என முடித்து, இனி, இப்பொழுது, எல்லா உபநிஷத்துக்களிலும் கீழிக்
கப்பட்டதாய், கர்மயோகநிஷ்டையின் பயனுள் மெய்யுணர்வை உரைக்கவேண்டும்
என அருளிச்செய்கிறார் :

கூகா. (கீ) எல்லாத்தர்மங்களையும் துறந்து, என்னையொருவனையே அடைக்
கலமாக வாழ்க்கொள். நான் உன்னை எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுவிப்பேன் ; வருந்
தாதே.

தர்மமென்னுமசொல்லினால், இங்கு அதர்மமும் கொள்ளப்படுகின்றது; நைஷ்டிகம்வந்தை, கர்மம்நிகைய நிலையை உபதேசிக்கக்கருதியுள்ளமையின்; “ தீயொழுக்கத்தினின்றும் ஒழியாதவன் (ஆத்மாவையடைய) மாட்டான் ” (கட - க - உ - உச), “ தர்மத்தையும், அதர்மத்தையும் துறந்திடு ” என்பனமுதலிய கருதிஸ்மிருதிகளினாலென்க. எல்லாத் தர்மங்களையும் துறந்து - எல்லாக்கர்மங்களையும் துறந்து என்றபடி. என்னையொருவனையே, “ எல்லாவற்றினுடைய ஆத்மாவாய் எல்லாப்பொருள்களினுள்ளும் ஒப்பிற்றிநின்ற ஈசுவரன் நானேதான் ” என இவ்வாறு அடைக்கலமாக நாடிக்கொள்; என்னையல்லது வேறு இல்லை எனத் தெளிவாக நிச்சயித்துக்கொள் என்பது (தேர்த்த) பொருள். இவ்வாறு புத்திநிச்சயிக்கப்பெற்ற உன்னை, ஸகல தர்மஅதர்மங்கட்டுக்களாகிய எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுவிப்பேன், (உள்ளபடியான) ஆத்மமியல்பை, ஆத்மஸ்வரூபத்தை விளக்கச்செய்து (என்னை உனது ஆத்மாவாக வெளிப்படுத்தி) விடுவிப்பேன்; “ அகக்கரணவிருத்திவினான் தங்கியவனாய், ஒளிர்நின்ற ஞானவிக்ரகைக்கொண்டு (அஞ்ஞானஇருகை) அழிக்கின்றேன் ” (க0 - கக) எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆகவே, வருத்தவேண்டாம், துயரமுறவேண்டாம் என்றவாறு.

(कव चर)

கிழ் சுஷ்ருந் தீதாஸாஸ்ய வரம் நிஸ்ஸ்யஸஸாயதம் நிஸ்தித்யு?—கிம் ஜூநம் கரிஷு வா? சூக்ஷ்மாஸ்யிஷ உபயிதி?!

கூடகம் ஸம்ஸயம்—

‘யக் ஜூக்ஷாஹித்யஸூதெ’ ‘ததெதா ராம் தததெதா ஜூக்ஷா விஸதெ ததநநாஸு’ உத்யாஹிதி வாக்யாமி கெவஜூநாஸ நிஸ்ஸ்யஸஸாயதம் ஐஸ்யுயணி! ‘கரிஷுணு வாயிகாஸஸ்ய’ ‘கூரூ கடுஷுவ’ உத்யவாஹிதி கரிஷுணாஸு ஸவஸூகத்யுதாரம் ஐஸ்யுயணி! வஸவ ஜூநகரிஷுணாம் கத்யுதாரகவாபேஸாஸ ஸரிஷுணிகயொரவி நிஸ்ஸ்யஸஸமெதகூகம் ஸ்யாஹிதி ஹவெச ஸம்ஸயம்!

கிம் பாடகம் சுத்ரீராம்ஸாமயு?

நதூ வஸததெவ—வஸஷாஸு சுத்யுதரிஷு வரமிநிஸ்ஸ்யஸஸாயதகவாவபா-
ரணஸு; கூடகம் விஸ்திஷ்டதாரம் ரீராம்ஸு வஸதகம் ||

சூத்ரஜூநஸு தூ கெவஜூந நிஸ்ஸ்யஸஸமெதகூகம், ஹெஷுத்யுநிவ-
த்யுதெவத கெவஜூமவாஸாயிகாஸ! சூயாகாஸகவமெஷுத்யுநிவ-
சூத்ரமிநித்யுதார—‘ரி கரிஷு, ஸஹம் கத்யு, ஸரிஷு மவாய உதம் கரிஷு

முத்திக்கு ஸாதநம் யாது?

இந்த தீதாஸாஸ்திரத்தினுள், உறுதியானநன்மைக்கு உயர்ந்த ஸாதநம் யாது நிச்சயிக்கப்பட்டது?—ஞானமா? அல்லது கர்மமா? அல்லது இரண்டுமோ? என்பது.
ஏன் ஸம்ஸயம்?

“எதனை அறிந்து சாகாயைப் பெறுகின்றோ” (கூட - கஉ), “அப்பொழுது என்னை உண்மையாய் அறிந்து உடனே என்னைப் புகுகிறான்” (கஅ - கூடு) என்பனமுதலிய வாக்கியங்கள் ஞானமொன்றினாலேயே உறுதியானநன்மையைப் பெறுதலை உணர்த்துகின்றன. “உனக்குக் கர்மத்திலேதான் அதிகாரம்” (உ - சஎ), “கர்மத்தையே செய்யவேண்டும்” (ச - கரு) என்னும் இவைபோன்ற (வாக்கியங்கள்) கர்மங்களை அவச்யம் செய்யவேண்டும் என உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறாக, ஞானகர்ம பிரண்டினையும் செய்யவேண்டும் என உபதேசிப்பதனால், இரண்டும் ஒருங்குசேர்ந்தும் உறுதியானநன்மையைத் தருபவை எனவும் ஆகலாம்; என்று சம்ஸயம் உண்டாகும்.

மற்று, இதிலே ஆராய்ச்சியின் பயனென்ன?

ஏன்! இதுவேதான்—(ஞானம், கர்மம், ஒருங்குடைய ஞானகர்மம் என்ற) இவற்றினுள் எதாவதொன்றை உறுதியான நன்மைக்கு உயர்ந்த ஸாதநமாக இன்னதுதான் என்று நிச்சயிப்பதுதான். ஆகவே, இவ்விஷயம் மிகவும் விரிந்ததாக ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டியதாய் உள்ளது.

ஆத்மநிஷ்ட ஒன்றே முத்திக்கு ஸாதநம்.

ஆத்மஅறிவுஒன்றே உறுதியானநன்மைக்கு ஸாதநமாம்; பேதஉணர்ச்சியை நீக்கி, கைவல்யமென்னும்பயனில் தீர்வதனுலென்க. அயித்யையென்பது - செய்கை, செய்பொருள்கள், பயன் என்னும் பேதபுத்தியான வேற்றுமையுணர்வு. (அது) ஆத்மாவின்னிடத்து எப்பொழுதும் நன்கியுள்ளது. “செய்கை என்னுடையது; செய்பவன் நான்; இப்பயனுக்காக இச்செய்கையைச் செய்யப்போகிறேன்” என்ற இந்த அயித்

காரிஷ்யாமி” உதி உயக் கவிஷ்யா கமாடிகாவபுஷ்யதா | கஸ்யாஃ கவிஷ்யாயாஃ நிவ-
தக்யக் “கயக் கஹக் கஹி கெவஃ ககத்யா கக்யஃ கஹஃ ; ம கிதஃ கஹஃ கஹி
கஹி” உதேவாராடுவக் குதவிஷயம் ஜோநக் உதேஷிராகம், ககிஷ்யுஷ்யதிஹை-
தஹாடுகாயாஃ ஹேஷ்வஹைஃ நிவதக்யாகா | தஹாஷை வக்ஷ்யாவ்யுத்யைஃ—
ம கெவதேஹி ககிஷ்யஃ, ம உ ஜோநககிஷ்யா ஸகிஷ்யிதாஷ்யா நிஸ்யஸவா-
ஷிஃ உதி வக்ஷயம் நிவதக்யதி | ககாயக்யாஷ் நிஸ்யஸவஸ்ய ககிஷ்யாயநக்யா-
தஹவதஃ | ம உ நித்யம் வஸு ககிஷ்யா ஜோநக வா கியதெ |

கெவதேஜோநகிவ கதக்யக் கஹி ? |

ம, கவிஷ்யாநிவதக்யக் ஸதி ஷ்யுஷ் கெவத்யுஹாவஸாமக்யாகா | கவி-
ஷ்யாககோநிவதக்யக் ஜோநக்ய ஷ்யுஷ் கெவத்யுஹாவஸாமக்யாகா, ரஜோதி-
விஷயே ஸவபூஷ்ஜோநககோநிவதக்யுஷ்வபூகாஸவக் | விநிஷ்யுதஸவபூ-
கபூஷ் கெவத்யுஹாவஸாம ஹி பூகாஸவஃ ; தயா ஜோநக் |

ஷ்யுஷ்யுஷ்யாகம் உ விநிஷ்யுத்யுஷ்ஜோநகிஷ்யாகம் வ்யாவ்யுதக்யுஷ்யாகா-
காணாம் கெவத்யுஹாவபூஷ்ஜோநகிஷ்யாகம் கத்யுஹை ககிஷ்யாகோ வ்யாவாரா-

யையானது அனுதிசாலமாகத் தலைப்பட்டிருப்பது. இந்த அவித்யையைத் துடைப்-
பது - “அகர்த்தாவாய், கர்மமில்லாதவனாய், பயனில்லாதவனாய், தனிப்பொருளாய்
திதோ நான் இருக்கின்றேன், என்னைக்காட்டிலும் வேறொருவன் இல்லை” என
தித்தகையதாக உண்டாகும் ஆத்மஅறிவு; கர்மத்திற் செல்லுதற்குக் காரணமான
பேதஹர்ச்சியைப் போக்குகின்றமையின்—(555 - ஆம் பக்கத்தில் 34 - ஆம் வரி
யில் “ஆத்மஅறிவுஒன்றே” என்பதிலுள்ள) “ஏ” என்னும்சொல் - (மற்றைய இர-
ண்டு) பஷுங்களையும் விளக்கும்பொருட்டென்க : உறுதியானநன்மையைப் பெறுதல்
“வெறும்கர்மங்களிலு லன்று ; ஒருங்குசேர்ந்த ஞானகர்மங்களினு மன்று” என
இரண்டு பஷுங்களையும் (அந்த ஏகாரம்) நீக்குகின்றது. அன்றியும், உறுதியானநன்-
மையென்பது கர்மமல்லாததனால் [கர்மத்தினால் ஸாதித்துக்கொள்ளப்படும் பயனல்-
லாததனால்] கர்மம் ஸாதகமாதல் ஏலாது. நித்தியப்பொருளானது கர்மத்தினலாதி-
னும், ஞானத்தினாலினும் செய்துகொள்ளப்படுவதில்லையன்றோ.

(ஆஷேபம்) :—அப்பொழுது, சுத்தமான அறிவுக்கூடப் பயனில்லாததாம் ?

(ஸமாதானம்) :—அப்படியன்று ; அவித்யையை நீக்குவதனால், கைவல்யமென்-
னும்பயனிலே முடிவதாகக் காணப்படுகின்றமையின். அவித்யையாகிய இருளை அகற்-
றுகின்ற அறிவிற் குகைவல்யமென்னும்பயன் முடிபெனக் காரணப்படுகின்றது ; கயிறு
முதலானவியைத்தலை, பாம்புமுதலான அஞ்ஞானஇருளை நீக்கும் விளக்குவெளிச்சம்
போல என்க. பாம்பென்னும்வேற்றுமையுணர்ச்சிநீங்கிய கயிற்றைமாத்திரம் முடி-
வாகக்கொண்டதன்றோ வெளிச்சத்தின்பயன் ; அவ்வாறே, அறிவென்க. (வெளி-
ச்சத்தின்பயனானது பாம்பென்னும்மயக்கத்தை நீக்கி அதனால் கயிறுமாத்திரம்தனிப்-
படுவதில் திந்துவிடுகின்றது : அதுபோல, அறிவன்பயனானது அவித்யையினை நீக்கி
அதனால் ஆத்மமாத்திரம் தனிப்படுவதில், கைவல்யத்தில் திந்துவிடுகின்றது என்ப
தாம்.)

ஞானம் கர்மத்தோடு ஓடுங்கூடாது.

இனி, பயன்காணப்படுகின்ற அஅத்தல், திக்கடைதல் முதலிய (செய்கை-
களில்) அத்தா முதலிய காரகங்கள் சென்றிருக்கும்போது, இரண்டாக்குதல் திக்கா

நவவத்தி: யயா, தயா ஐஷ்டாயாயா ஜோநிஷாகியாயா வ்யாவ்யதஸ்ய ஜோத்ராகிரகஸ்ய சூதகெவயுமஸா கதவமெ கபிஷாநெ வ்யவத்தி: கநவவத்தா உதி ந ஜோநிஷா கபிஷாநிதா உவவத்தெ |

ஊஜுமீஷொத்ராகியாவஸ ஸ்யாஸ உதி வெஸ—

ந; கெவயுமெ ஜோநெ கியாமஸாயிஷுநவவத்தி: | கெவயுமெ ஹி ஜோநெ வ்யாவெ, ஸவ்ருத: ஸவ்ருதொதகமெ கருவத்தாநாதி-கியாமஸாயிஷுநாவஸ, மஸாநெ தத்யாதவ-ருதாயா வா கியாயாஸு கபிஷுநவவத்தி: | ந ஹி ராஜ்யவ்யவமெ கபிஷி வ்யாவ்யதஸ்ய கெத்ர-சிரத்வ்யவமெ வ்யாவாஸ: உவவத்தெ, ததிஷயம் வா கபிஷு | தஸாஸ ந நிஸ்யஸஸாயகம் கபி | ந ஊநகபிஷாஸ: ஸபிஷய: | நாவி ஜோநஸ்ய கெவயுமஸ்ய கபிஷாஸாயிஷெஷா, கவிஷாநிவதககெஷ ந விரொயாஸ | ந ஹி ததி: ததிஸ: நிவதக | கதி: கெவெநெவ ஜோந நிஸ்யஸஸாயகம் உதி |

ஊதல்முதலிய பயன்களைக்காட்டிலும் வேறுபயனுள்ள வேறோர்செய்கையிலே(அக்கர் ததாமுதலியன அதேகாலத்துச்) செல்லுதல் ஏலாதவாறுபோல, பயன்காணப்படுகின்ற ஞானநிஷ்டையாகிய செய்கையில் அறிபவன்முதலிய காரகங்கள் சென்றிருக்கும்போது, ஆதமகைவல்யமாகிய பயனைக்காட்டிலும் வேறுபயனுள்ள வேறோர் செய்கையிலே (அவ்வறிபவன்முதலியன அதேகாலத்துச்) செல்லுதல் ஏலாது; ஆதலால், ஞானநிஷ்டை கர்மத்தோடுகூடி அமையாது.

(ஆகேஷம்):—உண்ணுதலும் அக்நிஹோத்ரம்முதலிய செய்கையும்போல ஆகலாம் எனில் (உண்ணுதலென்னும்உலகச்செய்கையோடு அக்நிஹோத்ரம்முதலிய வேதச்செய்கையைக் கூடஅறஷ்டிப்பதுபோல, அக்நிஹோத்ரம்முதலிய செய்கையோடு ஞானநிஷ்டையென்னும்செய்கையைக் கூடஅறஷ்டிக்கலாம் எனில்)—

(ஸமாதானம்):—அப்படியன்று; கைவல்யப்பயனுள்ள ஞானமிருக்க, கர்மத்தின்பயனை வேண்டிதல் ஓவ்வாமைமின்(ஒருவன் திருப்தியாகப் புசித்தாலும், அதாவது உண்ணுவதின் பயனாகிய திருப்தியைப் பெற்றவிடத்தும், அவன் ஸ்வர்க்கம்முதலிய வற்றையும் அவற்றை யடைதற்குக் காரணமான அக்நிஹோத்ரம்முதலியவற்றையும் விரும்புகிறபடியால், அவன்விஷயத்திலே உண்ணுதலையும் அக்நிஹோத்ரம்முதலிய வற்றையும் ஒருங்குசேர்த்தல் பொருந்தும். அவ்வாறு, முக்தியைக் கொடுக்கும் ஞானநிஷ்டையைப் பெற்றவிடத்து ஸ்வர்க்கத்தையேனும், அதனையடைதற்குக் காரணமான கர்மத்தையேனும் ஞானி விரும்புதல் இல்லை ஆதலால், ஞானமும் கர்மமும் ஒருங்கு கூடா என்பதாம்). ஈங்கும் பெருகிற்கும் நீர்ப்பெருக்குள்ளவிடத்து கிணறு குளம் முதலியவற்றை வெட்டுவதன்பயனை வேண்டாமையோல, கைவல்யப்பயனுள்ள ஞானத்தைப்பெற்றவழி வேறோர்பயனையாயினும், அதற்கு ஸாதநமான கர்மத்தையாயினும் வேண்டிதல் அமையாது. ராஜ்யத்தைப் பெறுவதான பயனுள்ள கர்மத்திற் சென்றிருப்பவனுக்கு ஒருசிறுவயலைமாதிரம் பெறுவதான பயனில் செல்லுதலாயினும், அதனைப்பற்றிய விருப்பமாயினும் அமையாதன்றே. ஆதலால், கர்மம் உறுதியானநன்மைக்கு ஸாதநமன்று; ஞானகர்மம் ஒருங்குசேர்தலும் ஓவ்வாது. அன்றியும், கைவல்யப்பயனுள்ள ஞானத்திற்குக் கர்மத்தின்உதவி வேண்டுவதில்லை; அயித்யையை நிக்ருவதலால் விரோதமாதலின். இருள் இருளை நிக்கமுடியாதன்றே. ஆகவே, ஞானமொன்றேதான் உறுதியானநன்மைக்கு ஸாதநமென்க.

கடுணாழ் | ஞானஸ்தாநாந் வ கடுணாழ் உவஹொமெநெவ க்ஷணக்ஷாஸி
சுவஹொபாநாந் வ கடுணாழ் சுநாரஸ்தவஸிஸம் கெவயுதிதி |

ந; 'தடுவ விஷிகாஸ்திஷுத்யுதெதி நாக்யு: வநா விஷுதெத்யநாய' உதி
சுநு: வநா: ரொக்யாய ந விஷுதெ உதி ஸு-தெ, வடுவடாகாஸவெஷு நாகாஸ-
வவவஸி சவிஷுஷு: ரொக்யாஸவஸு-தெ, 'ஜ்ஞாநாஸி கெவயுதிரெஷுதி',
உதி வ வ-நாஸஸுதெ: |

சுநாரஸ்தவஸிஸம் வ-ஸ்தாநாந் கடுணாந் சுநாந்-வவதெஸு | யயா
வஹொபாநாந்-தாநாந் டு-நி-நாநாஸு சுநாரஸ்தவஸிஸம் ஸு: ஸ-வஸி, தயா
வ-ஸ்தாநாஸு சவி சுநாரஸ்தவஸிஸம் ஸு: ஸ-வஸி | தெஷாந் வ டெஷாந-
ஸு சுக்ஷா க்யாந்-வவதெஸு ரொக்யாந்-வவதி: |

யடுயடுஹெத-தாந் வ நாமடுஷுரொஹாநாஸு சுநுத-சுதஜ்ஞா-
நாஸி உஹொபாந்-வவதெ: யடுயடுடுஹொபாந்-வவதி: | நித்யாநாந் வ கடு-
ணாந் வ-ஸ்தாநாஸு-தெ, "வ-ஸ்தா ஸுஸுரோஸு ஸுகடு-நிஷா: " உத்யாடிஸு-
தெஸு கடுக்யாந்-வவதி: |

யெ சு ஸுஹ:—நித்யாநி கடுணாநி டு:வ-ஹொபாநாஸி வஹொபுத-

தாச அமையுமாதலின்: அல்லது, நித்யகர்மங்கள், பிராயச்சித்தகர்மங்கள்போல,
முன்செய்யப்பட்ட பாவங்கள் தேய்ந்திடுதற்கு ஆவனவாதலின். (தமது பயனைஇன்
னும் கொடுக்கத்) தலைப்படாத கர்மங்கள் அநுபவத்தினாலேயே கழிந்துபோன
மையினாலும், புதியகர்மங்களைச் செய்யாமையினாலும் கைவல்யம் முயற்சியின்றி
அமைவதென்க.

(மறுப்பு):—அப்படியன்று; "அதனையே அறிந்து சாகாமைபைக் கடந்துண்டு
தலைப் பெறுகிறான்; (அந்த) நிலைக்கு வேறுவழி இல்லை" (ச்வே - ௩ - ௮) என்னும்
சுருதியினால், மோக்ஷத்திற்கு வேறுவழி இல்லை என்பது. தோலைப்போல, ஆகாசத்
தைச் சுருட்டுதல் நிகழாததுபோல (ச்வே - ௬ - ௨௦), அக்ஞானிக்கு மோக்ஷம் நிகழ
மாட்டாது என்னும் சுருதியினாலும், "ஞானத்தினால் கைவல்யத்தைப் பெறுகிறான்"
என்னும் புராணமாகிய ஸ்மிருதியினாலும் என்க.

அன்றியும், பயனைக்கொடுக்கத் தலைப்படாத புண்யகர்மங்கள் கழிந்துபோத
லென்பது முடியாதாதலால், (கர்மத்தால் மோக்ஷம் அமையாது.) பயனைக் கொடுக்
கத்தலைப்படாத பாவகர்மங்கள் எவ்வாறு நிகழ்தலாகுமோ, அவ்வாறு, பயனைக் கொ
டுக்கத்தலைப்படாத புண்யகர்மங்களும் நிகழ்தலாகும். இனி, அவை வேறோர்
உடம்பினை உண்டாக்காது கழிந்திடுதல் இயலாதாதலின், மோக்ஷம் அமையாது.

மற்றும், தர்ம அதர்மங்கட்குக் காரணமான விருப்பு வெறுப்பு மயக்கங்களை
அறுத்தல் ஆத்மஞானத்தாலன்றி ஏலாதாதலின், தர்ம அதர்மங்களை அறுத்தல் அமை
யாது. மேலும், "நித்யகர்மங்களுக்குப் பயன் - புண்யம்" என்னும் சுருதியினாலும்,
"வாநத்தாரும் ஆச்ரமத்தாரும் தமது கர்மங்களில் நிலைத்தவராய்" (ஆ - ௨ - ௨ - ௨,
௩) என்று தொடங்கும் ஸ்மிருதியினாலும் கர்மம் கழிந்துபோதல் அமையாது.

நித்யகர்மம் மறுபிறப்பைத் தராநேளும் கோள்கையின் மறுப்பு.

இனி, எவர்கள் "நித்யகர்மங்கள் துன்பவடிவாயிருத்தலால், முன்செய்யப்
பட்ட பாவகர்மங்களின் பயனேதான்; அவற்றிற்குத் தம்மைத்தவிர வேறுபய

ஈரிககரிகுணாம் மஹபேவ, ந து தெஷாம் ஸுராவவ்யுதிரெகெண சுத்யுச
மஹு கவ்யு, சுபுரகவ்யாசு, ஜீவநாழிநிதெது வ வியாநாச உதி |

ந, சுபுரவ்யுதிரநாம் கரிகுணாம் மஹபாநாஸம்வவாசு; ஈர்வமஹவிஸெஷா-
நாவவதீஸு ஸுராக |

யசு உதும்—வருவதுகேதுகஈரிகாநாம் கரிகுணாம் மஹ மித்யுகரிகு-
நாவாநாயாஸஈர்வம் ஸுஜிதெ உதி—தசு கவாசு | ந ஹி ரிரணகாஹெ மஹ-
பாநாய சுமகாநீமருகவ்யு கரிகுணம் மஹு சுத்யுகரிகுரஸுஜெ ஜதூநி உவஹ-
ஜிதெ உதி உவவதீம் | சுத்யுயா ஸுமஹமஹொவஹொநாய சுஜீஹொத்ராஹிகரிகு-
ரஸுஜெ ஜதூநி நாகஹமஹொவஹொநாநாவவதீம் ந ஸுராக |

தவ்யு ஈரிகஈர்வவிஸெஷமஹகாநாவவதீஸு—சுமெகெஷு ஹி
ஈரிகெஷு ஸம்மவதீஸு மித்யுஈர்வஸாபநமஹெஷு மித்யுகரிகுநாவாநா-
யாஸஈர்வரிகுமஹெஷு கபுரிகாஹெஷு ஸம்மஹொநாஹிஸாபநம் நிநிபூதிதம்
ந ஹி ஸக்யதெ கபுரிகாநாம், மித்யுகரிகுநாவாஸஈர்வபேவ வருவெயா-

னில்லை; சுருதியினுள் கூறப்படாமையின்: அன்றியும், உயிர்வாழ்தல்முதலியன காரண
மாக (அவற்றை) விதித்தலின்” எனக் கூறுகிறார்களோ, (நித்யகர்மம் துன்பமாயிருத்த
லால், முன்செய்த பாவகர்மத்தின் பயன் எனவும்; சுருதியினுள் நித்யகர்மத்திற்குப்
பயன் கூறப்படாமையால் அதற்கு அதுவேதான் பயன், அதாவது நித்யகர்மத்திற்குத்
தனியாக வேறொரு பயனில்லை எனவும்; நித்யகர்மத்தைச் செய்தற்கு ஒருவன் உயிர்
வாழ்தல்தான் காரணம், அதாவது உயிரோடிருந்தால் அதனைச் செய்துவரவேண்டு
மென்று அது வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டதெனவும் கூறுகிறார்களோ, அவர்கள்
கூறுவது)

அப்படியன்று; ஏனெனில், (இன்னும் தமதுகார்யத்தைச் செய்யத்) தலைப்
படாத கர்மங்கள் பயனைக் கொடுத்தல் நிகழாது; மேலும், துன்பப்பயனிலே வித்தி
யாசமும் இருக்கமுடியாது.

(அதாவது):—“முந்தின பிறவிகளிலே செய்யப்பட்ட பாவகர்மங்களின் பய
னானது நித்யகர்மங்களை அதுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள சிரமமாகவும் துன்பமாகவும் அது
பயிக்கப்படுகின்றது” என எது கூறப்பட்டதோ, அது நேரன்று. சாகுந்தருணத்
திலே பயனைக் கொடுக்க முனைக்கொள்ளாத [தலைப்படாத] கர்மத்தின் பயனானது
வேறொரு கர்மத்தால் தொடங்கப்பட்ட பிறவியிலே அதுபயிக்கப்படுகின்றது என்பது
பொருத்தமில்லையன்றோ. அல்லாக்கால், ஸ்வர்க்கப்பயனை அதுபயிக்க அக்ரிஹோத்
ரம்முதலிய கர்மங்களால் தொடங்கப்பட்ட பிறவியிலே நரகப்பயனை அதுபயித்தல்
கடாமை யாதாது.

மற்றும், அதற்கு [நித்யகர்மத்திற்கு] பாவகர்மத்தாலான ஓர்வகைத்துன்ப
மானது பயனாகலென்பது செல்லாது. வெவ்வேறு துன்பங்கட்குக் காரணமான
பயன்களையுடைய பல பாவகர்மங்கள் நிகழக்கூடியவையாயிருக்க, (அப்பாவகர்மங்
கள்) நித்யகர்மங்களை அதுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள சிரமத்தையும் துன்பத்தையும்மாத்தி
ரம் பயனாகக்கொண்டவை எனக்கொள்ளுங்கால், (ஒருவனை விருப்புவெறுப்புமுதலிய)
தவந்தவங்களும் நோய்களும் மற்றுமிவைபொன்றவையும் பிழ தத்தற்குக் காரணமில்லை
யெனவும்; நித்யகர்மங்களை அதுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள சிரமமும் துன்பமுந்தான் முன்
செய்த பாவகர்மப்பயன், தலையால் கற்களைச் சுமத்தல்முதலிய துன்பம் (முன்செய்த

நித்திய ஸ்ராயஸ்தித்வாஃவம் மஹ, ஜீவநாநிநிதித்தேஷி நித்யகரீநாநாஸ்டா-
நாயாஸ்டாஃவம் ஜீவநாநிநிதித்தேஷ்யைவ மஹ ஸ்ரஸஜ்ஜேத, நித்யஸ்ராயஸ்தித்வயோஃ
மெதித்திக்ஷாவஸௌக்யம் |

கிணு சுத்யஸு—நித்யஸு காரியஸு வ சுத்தஹோத்ராடேஃ சுநாஸ்டாநாயாஸ-
டாஃவஸு துஸுக்ஷாஸு நித்யாநாஸ்டாநாயாஸ்டாஃவஸேவ வத்ருவபுக்ஷுசுடாநி-
தஸு மஹ, த து காரியாநாஸ்டாநாயாஸ்டாஃவஸு உதி விஸௌஷ்டா நாவ்நீதி
தடிவி வத்ருவபுக்ஷுசுடாநிதமஹ ஸ்ரஸஜ்ஜேத | தயா வ ஸதி நித்யாநாநா மஹா-
ஸுவணாஸு ததிரபாதாந்யயாதுவவதேஸு நித்யாநாஸ்டாநாயாஸ்டாஃவம்
வத்ருவபுக்ஷுசுடாநிதமஹ உதி சுயபாவதிக்ஷுநா சுநாவவநா | மஹம்
விபாதாந்யயாதுவவதேஃ சுநாஸ்டாநாயாஸ்டாஃவஸுநிதித்வமஹாநாநாஸு
நித்யாநாஸு |

விநாயாஸு; விநாஸம் வ உடிஸு உஷுதே—நித்யகரீநா சுநாஸ்யீயரி-
தேத சுத்யஸு கரீநாஃ மஹ ஸுஜ்ஜேத உதி சுஷுபவசீரிதே ஸ வஸவ

மத்தினாலும்) துன்பம் பயனாயின், உயிர்வாழ்தல்முதலியன காரணமாக (விதிக்கப்
பட்ட) நித்யகர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள சிரமத்தினாலாகும் துன்பமும் உயிர்
வாழ்தல்முதலிய காரணத்திற்குத்தான் பயனாகவேண்டும்; நித்யகர்மம் பிராயச்சித்த
கர்மம் திரண்டும் (முறையே ஒரோர் கிறப்புக்) காரணத்தா லாகின்றவை என்பதிலே
பேதமின்மையின். (பிராயச்சித்தகர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதினாலாகும் துன்பமானது
அப்பிராயச்சித்தகர்மத்திற்குக் காரணமான பாவகர்மத்தின் பயனாதல் பொருந்தாத
வாறுபோல, நித்யகர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதினாலாகும் துன்பமானது அந்நித்யகர்மத்
திற்குக் காரணமான உயிர்வாழ்தல்முதலியவற்றின் பயனாதல் பொருந்தாதென்ப
தாம்.)

இன்னும், வேறொன்று வருமாறு:—நித்யகர்மமான அக்நிஹோத்ரம் முதலிய
வற்றிற்கும், கர்மயகர்மமான அக்நிஹோத்ரம்முதலியவற்றிற்கும் அநுஷ்டிப்பதிலே
யுள்ள ஆயாஸத்துன்பங்கள் ஸமமாயிருத்தலால் - “நித்யகர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதி
லேயுள்ள ஆயாஸத்துன்பங்கள்தான் முன்செய்த பாவகர்மத்தின் பயன், கர்மயகர்
மங்களை அநுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள ஆயாஸத்துன்பங்களல்ல” என்கிறதற்கு வேற்றுமை
தில்லை [நிச்சிறப்புக்காரணத்தையும் காணும்]; எனவே, அவையும் [கர்மயகர்மத்தை
அநுஷ்டிப்பதிலேயுள்ள சிரமமும் துன்பமும்] முன்செய்த பாவகர்மப்பயன் என்றல்
வேண்டும். அவ்வாறானவளவிலே, வேதத்தினுள் நித்யகர்மங்கட்குப் பயன் கூறாமை
கினால் அவற்றை விதித்தல் வேறுவிதமாகப்பொருந்தாதிருக்க, நித்யகர்மங்களை அநு
ஷ்டிப்பதிலேயுள்ள சிரமமும் துன்பமும் - முன்செய்த பாவகர்மத்தின் பயன் என
அந்தாபத்தி [பொருள்] பிரமாணத்தினுற் கொள்ளுதலும் ஒவ்வாது. இவ்வாறாக
நித்யகர்மவிதியானது பொருந்தாததாயிருப்பதால், நித்யகர்மங்கட்கு அநுஷ்டிப்ப
திலேயுள்ள ஆயாஸத்துன்பங்களைக்காட்டிலும் வேறோர் பயன் உண்டென்று அநு
மானிக்கவும் வேண்டும்.

மேலும், (நித்யகர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதனால் பாவகர்மப்பயனை அநுபவித்த
லென்பது கூடாது); கிரேதத்தாலென்க. இது கிரேதமாகக் கூறப்படுகின்றது:
அநுஷ்டிக்கப்படுகின்ற நித்யகர்மத்தால் வேறோர் கர்மத்தின் [பாவகர்மத்தின்] பயன்
அநுபவிக்கப்படுகின்றது என ஏற்றுக்கொள்ளுமிடத்து, அதே அநுபவத்தான் நித்ய

ஓமெருணெத்! தஸ்யாஸு த நித்யாநாந் கரிக்ஷாநாஸு அப்யஷ்டமவாஸாவஃ கராநிஷி
உவவப்யுதெ !

சுதஸு சவித்யாவருவகஸ்ய கரிக்ஷணஃ விநெஷுவ ஸஹஸ்ய ஸஹஸ்ய
வா க்யகாரணஸு கஸெஷதஃ, த நித்யகரிக்ஷாநாஸு ! சவித்யாகாநிஷிஜம் ஹி
ஸவபுஷெவ கரிக்ஷ ! தயா உவவாபிக்யு சவித்யிஷயம் கரிக்ஷ, வித்யிஷயா வ ஸவபு-
கரிக்ஷஸம்ந்யாஸவருவிபுகா ஜ்ஞாநநிஷா—‘உவள தள த விஜாநீதஃ’, ‘வெதாவி-
நாஸிமம் நித்ய’, ‘ஜ்ஞாநயொமெத ஸாந்யூநாஸு கரிக்ஷொமெத யொமிநாஸு’,
‘சஜ்ஞாநாந் கரிக்ஷஸம்மிநாஸு,’ ‘தஜ்ஜவித்யா நிஷாவாஹொ...உணா மஹெணஷா
வத்யுஷெ உத் நிஷா த ஸஜ்ஜெதெ,’ ‘ஸவபுகரிக்ஷாநி நிதவா ஸம்ந்யஸ்யூஷெ’
‘நெஷவ கிணிக கஸெரிதி யுதெநா நித்யுத தஜ்ஜவித்ய,’ அஜ்ஜஃ ‘கஸெரிதி’ உதி
ஞாநாந்ஷொஃ கரிக்ஷ காரணஸு, ஞாநருவஸ்ய யொமஸ்யஸ்ய ஸநி வஸவ காரணஸு,
உதாராநி த்ருயொஷி அஜ்ஜாநி, ‘ஜ்ஞாநி க்ஷாமெத்யவ நெ நித்ய’, ‘அஜ்ஜாநி கரிக்ஷணம்
மதாமதம் காரிகாரி வஸெனெ’, ‘சுதந்யூஸிணயநெநா நிமயயொத்யு ஞாநாஸு
ஞகாஸகஜ்யு உவாவதெ,’ “நித்யாநி வஸித்யொமம் தம் யெத நிநிவயாநி தெ”

மேலான பயன் (வருதலுமாகிய இப்பாகுபாட்டிற்குப் பிரமானமில்லை). ஆகவே,
காணப்படாத பயன் நித்யகர்மங்கட்கு இல்லையென்பது ஒருபொழுதும் ஒவ்வாது.

கர்மநேறியும், ஞானநேறியும் வெவ்வேறான இருநிறத்தார்க்கு முறையே உரியவை.

ஆகவே [கர்மயகர்மம் பயனைத் தருவதுபோல, நித்யகர்மமும் பித்திருலோகத்
ததயதைதல்முதலிய பயனைத் தருகின்றமையின் பாவத்தை நீக்கமாட்டாததலால்],
வித்யையேதான், ஞானமேதான் அவித்யையினாலான நல்வினையையும் தீவினையையும்
முற்றும் அழித்ததற்குக் காரணம்; நித்யகர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதன் து. ஏனெனில்,
கர்மங்களைநிலைநவற்றிற்குமே அவித்யையும் கர்மமும் [அநியாமையும், ஆசையும்] விதை
யென்க. அவ்வாறே, கர்மயோகம் அஜ்ஞானியைப்பற்றியது எனவும், ஸகலகர்மத்து
நிவாரகரூப ஞானநிஷ்டை ஞானியைப் பற்றியது எனவும் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன:—
“நிருவரும் அநிவதிஸ்தி” (உ - ௧௧), “அநியாததகநித்யமாக அநிக்ருன்” (உ-௨௧),
“ஞானநியாகத்தால் ஸாங்க்யர்கட்கும், கர்மயோகத்தால் கர்மயோகிகட்கும்” (௩ - ௩),
“கர்மத்திற் பற்றுள்ள அஜ்ஞானிகட்கு” (௩-௨௧), “உயர்தோள ! உண்மையுணர்ந்த
வசெலு ‘குணங்கள் குணங்களிலே செல்லுகின்றன’ எனக்கொண்டு பற்றுக்கொள்வதி
ல்லை” (௩ - ௨௮), “ஸகலகர்மங்களையும் மனத்தால்துறந்து வீற்றிருக்கிறான்” (௩-௧௩),
“ஒருநிலைப்பட்டு உண்மையுணர்ந்தவன் ‘நான் ஒன்றுஞ் செய்யவேஇல்லை’ எனக்
கொள்கிறான்” (௩ - ௮). அஜ்ஞானி “நான் செய்கிறேன்” எனக் கொள்கிறான். புத்தி
தெளிதலை அடையவரும் புவனாநுக்குக் கர்மம் ஸாதநம்; (அதனை) அடைந்து ஞான
நியாகத்திற் நிற்பவனுக்கு ஒழிபே ஸாதநம் (௪ - ௩). அஜ்ஞானிகள் மூவரும் மேலான
வர்கள்: ஆனா, ‘நானி நினைதான்; (இது) என் கொள்கை (௪ - ௧௮). அஜ்ஞானி
களான கர்மகன்ஷயங்களை விரும்புவவராய்ப் பிரதனியும் வருதலையும் பெறுகிறார்கள்
(௪ - ௨௩). “கனனிவர்த்தவராய், ஆமாதம்போன்ற பிழக்கறிய ஆத்மாவாகிய
என்னத நிவானிப்பவராய்த் தொழுகிறார்கள்” (௪ - ௨௨). “அவர்கள் எதனால் என்னை
அடைகிறார்களோ, அந்த ஞானநியாகத்தைக்கொடுக்கிறேன்” (௪௦ - ௧௦). கர்மிகளான

ஹேமவாத்திரிதூதூதி கஜோகெ ப்ரவ்யூதிஃசிசுராஹிகரிகுஸு- சுமாவவநூ
உத் வெச—

உ; வமநாத்திகவ்ய கரிகுணஃ சுமாதூகதூகவ்ய “சுமாம் கரொரி” உதி
ப்ரவ்யூதிஃசுமாதாஃ ||

ஹேமாஹிலவ்வாஹெ சுமாவ்யூக்யம் மனணம், உ ரியூர உதி வெச—

உ; கதூரயெஹ்வி மனணகொவவதேஃ |

சூத்யெ ஹேமாஹிலவ்வாஹெ சுமாவ்யூக்யம் மனணம்; யயா சூத்யெ
வாஹெ ‘சூதா வெவ வாஹ்ரமாரி’ உத், கொஹெ உ “ரி ரூரண வரவ
சுமாம் மனம்” உதி, கதூர | கொஹெ ரியூரவ்யூக்யம் | ரியூரவ்யூக்யமாம் ஸூரண-
வாஹ்ரயொஃ சுயூஹ்ரிரணவியெஹ்யொஃ |

உ மனணவ்யூக்யவ்யூ ரி-வ்யூகாயபூபூதா, சுயிகரணவ்யூக்யபூக்யாஃ
வாஹ்ரவாரிஸஸேஹ | யயா “வியெஹ்ர ஹேவதேஃ” “சுமாம் ரிரணவகம்” உத்
வியெஹ்ர உவ சுமூரீவ சூரணவ்யூக்யவ்யூக்யாஹ்ரவாரிஸஸேஹ ஹேவதேஃ ரிரணவகாயி-

(ஆதேஹ்யம்).—உடம்பினும் வேறுத ஆத்மாவை அறியாதவழி, நித்யகர்மம்
முதலிய கர்மங்களை மேற்கொள்ளுதல் பொருந்தாது எனில்—

(ஸமாதாநம்).—அப்படியன்று; அநாத்மாவினால் [ஆத்மாஅல்லாததினால்,
உடம்புமுதலியவற்றால்] செய்யப்படுகின்ற அசைதல்வடிவான கர்மத்தை “நான்
செய்கின்றேன்” எனக்கொண்டு (ஒருவன் கர்மத்திற்) செல்லுதலைக் காண்பதனால்.

(ஆதேஹ்யம்).—உடம்புமுதலியவற்றினதுசேர்க்கையிலே நான்என்னும் எண்
னமானது உபசாரவழக்கினாலாவது; அது மயக்கமன்று எனில்,—

(ஸமாதாநம்).—அப்படியன்று; அதனது செய்கைகளும் உபசாரவழக்கினால்
லானவை என அமையுமாதலின்.

(ஆதேஹ்யத்தின் விவரணம்).—ஆத்மாவிற்குச் சொந்தமான உடம்புமுதலிய
வற்றின் சேர்க்கையிலே நான்என்னும்எண்ணமானது உபசாரவழக்கினால் லாவது;
“நீதானே (உனது)மகன்எனப்படுகிறவனாக இருக்கிறாய்” எனத் தனது மகனிடத்து
[தத் தந்தையினுடைய நான்என்னும் எண்ணத்தைச் சுருதியானது உபசாரவழக்கினால்
உறுவது]போல: உலகத்தினுள்ளும் “இப்பசு எனது உயிரேதான்” என (வழங்கப்
படுகின்றது); அதுபோல என்க. இவ்வாறு மயக்கஎண்ண மன்று. மயக்கஎண்
னமே, வேற்றுமையறியப்படாத துண்மனிதர்களதுவிஷயத்திலே (நிகழ்கின்றது.
துணிதற்கும் மனிதனுக்கும் வேற்றுமையை உணராவழி, துண் மனிதனாகமயங்கப்
படுகின்றது).

(ஸமாதாநவிவரணம்).— உபசாரவழக்கினாலான எண்ணமானது முதன்மை
யானகாரியத்திற்குப் பயன்படாது [வாஸ்தவமான பயனைத் தரமாட்டாது]; உவமை
யுருபு தொக்கிதிற்பதனால், இடத்தை [எடுத்துக்கொண்ட பொருளை]ப் புகழும்பொரு
ட்டாய் திற்தலின். உதாரணமாக, “தேவதத்தன் சிங்கமாயிருக்கிறான்,” “மாணா
கன் நெருப்பாயிருக்கிறான்” என்றல் - சிங்கம்போலக் கொடுமையும், நெருப்புப்
போல பொன்மைநிறமும், மற்றுமித்தன்மையதுமான ஒப்புமையினால், (கொடுமை
க்கு) இடமாயுள்ள தேவதத்தனையும் (பொன்மைநிறத்திற்கு) இடமாயுள்ள மாணாக்

காரணஸூத்ரபூதேவ, ந சூ வலிஹகாயபூ சுதிகாயபூ வா ஸ்ரணஸூத்ரபூதய-
நிதிதூ கினிசு ஸாபூதே ; தியூவூத்யகாயபூ சூ சுதபூத சுதஸவதி 22.தி |

ஸ்ரணஸூத்யவலிஷயம் வ ஜாநாதி “நெஷ வலிஹம்” “நாயபூ சுதிக”
உதி | தயா ஸ்ரணெந நெஷாநிலஸ்வாதெந சூதூநா கூதம் சுதி ந சூவெந
சுஷம்ஸூத்யவலிஷயெண சூதூநா கூதம் ஸ்யாஸ | ந ஹி ஸ்ரணவலிஹாஸூதிகா
கூதம் சுதி சூவெலிஹாஸூதிகா கூதம் ஸ்யாஸ | ந வ சூளயெண நெஷ-
ஸூத்ய வா சூவெலிஹாஸூதிகா காயபூ கினிசு கியதே, ஸூத்யபூதெந
உவகூணகாஸ |

ஸூத்ரயோகந வ ஜாநீதம் “ந சுஷம் வலிஹம்” “ந சுஷபூ சுதிக” உதி ;
ந ஹி “வலிஹஸூ சுதி 22, சுதூஸூ” உதி | தயா “ந ஸ்வாதெந சுதி 22
சூவெஸூ சூதூ” உதி ஸூத்யம் யூதூநா ஸ்யாஸ, ந வநம் “சுஷம் சுதூ
22 சுதி” உதி |

கணையும் புகழும்பொருட்டேதான். ஆனால், உபசாரவழக்கினாலாகும் சொல்லும் எண்
ணமும் காரணமாக வாஸ்தவசிக்கத்தினது கார்யமொன்றுமினும், வாஸ்தவநெருப்பி
னது காரியமொன்றுமினும் சாதிக்கப்படுவதில்லை. மற்று, மயக்கஎண்ணத்தின் பய
னான திங்கை (ஒருவன்) அநுபவிக்கிறான் என்பதாம்.

மேலும், உபசாரவழக்கினாலாகும் எண்ணத்தினால் குறிக்கப்படும் (தேவதத்
தனையும் மாணுக்கனையும் பிறனெருவன்) “இவன் சிங்கமில்லை,” “இவன் நெருப்பி
ல்லை” என அறிகிறான். (ஆத்மாவிற்கும் உடம்புமுதலியவற்றினது சேர்க்கைக்கும்
பேதமிருந்தும், அஃஞானியாவான் இந்தத் திருஷ்டாந்தத்திற் போல், உடம்புமுதலிய
வற்றினது சேர்க்கையை “இது ஆத்மா இல்லை” என்று அறிகிறானில்லை ; ஆகவே,
அச்சேர்க்கையினிடத்து நான்என்னும்சொல்லும், நான்என்னும்எண்ணமும் உபசார
வழக்கினு லானவையல்ல என உணர்க.) அவ்வாறே, உடம்புமுதலியவற்றின் சேர்
க்கையாகிய கெளண ஆத்மாவினால், உபசாரவழக்கினாலாகும் ஆத்மாவினால் செய்யப்
பட்ட செய்கையானது நான்என்னும்எண்ணத்தினால் குறிக்கப்படும் வாஸ்தவஆத்மா
வினால் செய்யப்பட்டதாகாது. உபசாரவழக்கினாலாகும் சிங்கத்தாலும், உபசாரவழ
க்கினாலான நெருப்பினாலும் செய்யப்பட்ட செய்கையானது வாஸ்தவசிங்கத்தாலும்
வாஸ்தவநெருப்பினாலும் செய்யப்பட்டதாகாதன்றே. (இவ்வாறாக, உண்மையான
கர்த்தாவாதல்முதலியன இல்லை என்க.) அன்றியும், (தேவதத்தனது) கொடுமையின
லும், (மாணுக்கனது) பொன்மைநிறத்தினாலும் வாஸ்தவசிங்கத்திற்கும் வாஸ்தவ
நெருப்பிற்கும் ஒருகாரியமும் செய்யப்படுவதில்லை ; புகழும் பொருட்டாய்த் தீர்ந்த
போனமையின்.

இன்னும், (தேவதத்தனையும் மாணுக்கனையும்) புகழும்பொழுது, “நான் சிங்க
மில்லை,” “நான் நெருப்பில்லை” எனவும், “சிங்கத்தினது செய்கை என்னுடைய
தில்லை” “நெருப்பினது செய்கை என்னுடையதில்லை” எனவும் (அவர்கள்) அறிகிறார்
கள். அவ்வாறாக, “(உடம்புமுதலியவற்றினது)சேர்க்கையின் செய்கையானது என்னு
டையதில்லை, உண்மையாத்மாவினுடையதில்லை” என்பதுதான் மிகப்பொருந்திய
தாகும் ; மற்று, “நான் செய்பவன், என்னுடையது செய்கை” என்பதன்று.

யஜு சூஹி: “சூத்ரீயெ: ஸ்லுத்ஜாப்யயெ: கரீஷெதாவி: சூத்ரா கரீஷெதாவி” உதி—ந, கெஷா: சீயூப்யக்யயவருவகூகா: சீயூப்யக்யய-
நிதிதேஷாநிஷாநாபருகச்யாமுஜேதஸம்ஸாராவருவகூ: ஹி ஸ்லுத்ஜா-
ப்யயதாப்ய: | யயா கஸிநி ஜந்நி ஷெஷாநிஸம்வாரதாவிநாநராபுஷேஷாநிகூகா
பரிபாபிஷாநி ததூபாநாபவஸூ, தயா கததெ கதததரோவி ஜந்நி உதி கமாநி:
கவிஷாநாநி: ஸம்ஸாரா: கதத: கமாநகஸூ கமாநெய: | ததஸூ ஸவகூகரீ-
ஷாநாஸவகூகரீஷாநாநிஷாநா சூத்ரீநி: ஸம்ஸாரோவாநி உதி ஸிஷி |

கவிஷாநாநிகூகாநி ஷெஷாநிநாநஸூ, ததூப்யதூ ஷெஷாநாபவதெ: ஸம்ஸாராநாபவத: | ஷெஷாநிஸம்வாரதெ சூத்ராநிநாந: கவிஷாநாநி: | நஹி
கோகே “மவாநிஷி: கமாந: கமாந, சீதஸூ கதெ மவாநி:” உதி ஜாநநி தாந
“கமாந” உதி சீததெ கஸிநி | கமாநாஸூ ஸாரண வாராஷிஷாநவக
கவிஷெக: ஷெஷாநிஸம்வாரதெ கமாநா “கமாந” உதி ப்யக்யய, ந
விஷெக: ஜாநநி |

யஜு “சூத்ரா வெ வாதாநாநி” உதி வாதெ, கமாநப்யக்யய,
ஸதா கதூகாநகஸம்ஸாரநிதி: மனண: | மனணெந வ சூத்ரா ஷெஷாநாநிஷெக

இனி, “ஆத்மா தனது நினைவும், இச்சையும், முயற்சியும் காரணமாக (வாஸ்தவ
மாகவே) கர்மத்தைச் செய்கின்றது” என்று எதனைக் கூறுகிறார்களோ, (அந்தக்
கொள்கை) சரியன்று; அவை மயக்கவுணர்வினாலாகின்றமையின். நினைவு, இச்சை,
முயற்சிமுதலியன - மயக்க உணர்வு காரணமாக வேண்டியதாகவும் வேண்டாததாகவும்
அதூபயிதப்பெற்ற கர்மப்பயனிதான வாஸ்தவமில்லாத வரூபவையன்றோ. எவ்வாறு
இந்தஜன்மத்திலே தர்ம அதர்மங்களும் அவற்றின்பயனை அதூபயித்தலும் - உடம்பு
முதலியவற்றின் சேர்க்கையையே ஆத்மாவாகக் கொள்வதனாலும், விருப்பவெறுப்புக்
களாலும், மற்றும் தித்தன்மையவற்றாலும் ஆனவையோ, அவ்வாறே சென்றபிறவியி
லும் அதற்குமுன்னின்ற பிறவியிலுமாம்; எனவே, சென்றதும் வருவதுமான ஸம்ஸார
மானது ஆதியில்லாத அவித்யையினாலானதாக அதூமானிக்கத்தக்கது. ஆதலால், ஸம்
ஸாரமானது ஸகலகர்மத்திற்கு வோடமைந்த ஞானநிஷ்டையினாலே முற்றும் அற ஒழித
லாகின்றது என அமைந்தது.

மேலும், உடம்பை நான் எனக்கொள்ளுதல் அவித்யாவடிவினதாதலால், அவ்
வித்யை சிங்குமளவிலே உடம்பு அமைபதாகாததின் ஸம்ஸாரம் அமைபது. உடம்பு
முதலியவற்றின் சேர்க்கையை ஆத்மாவாகக்கொள்ளுதல் அவித்யாவடிவினது. உலகத்
திலே, “நான் ஆ முதலியவற்றினும் வேருளவன்; ஆ முதலியனவும் என்னைக்காட்டி
லும் வேருளவை” என அறிகின்ற எவனும் அவற்றை “நான்” எனக்கொள்வதில்லை.
ஆனால், அறியாதவனோ, தானே மனிதனாக உணர்வதபோல, பகுத்தறிவின்மையால்
உடம்பு முதலியவற்றினது சேர்க்கையிலே நான் என்னும் என்னத்தைச் செய்கிறான்;
பகுத்தறிவோடு அறிகிறவன் (அவ்வாறு செய்வது) இல்லை.

இனி, “நீதானே (உனது) மகன் எனப்படுகிறவனுடையிருக்கிறாய்” என மகன்மீது
நான் என்னும் என்னம் எதுவோ, அது - பிறப்பிக்கப்படுவதும் பிறப்பிப்பதுமாகிய
ஸம்பந்தத்தாலானது, உபசாரவழக்கினாலானது. உபசாரவழக்கினாலான ஆத்மாவின்
னால் வாஸ்தவ ஆத்மாவின் காரியமானது செய்யமுடியாது; (தகப்பனுக்காக மகன்)
உன்னமுடியாதவாறுபோல, உபசாரவழக்கினாலான சிங்கமாதிய (தேவதத்தனாலும்),

யத்து உத்தம் “ஸூத்ரபிராணாஸு” இதி—தக் ந, தஜ்ரபிராணஸு சுப்ய-
ஷ்டலிஷயக்ஷாஸி | ப்ரக்யக்ஷாதிப்ரபிராணாநாவவஸ்யெ ஹி விஷயெ சுஜிஹொத்ராதி-
ஸாயுஸாயநவஸ்யெ ஸூதெஃ ப்ரபிராணஸு, ந ப்ரக்யக்ஷாதிவிஷயெ, சுப்ய-
ஷ்டஸுநாயுக்ஷாஸி ப்ரபிராணஸு | தஸுநாஸு ந ஷ்டஸுநாயுக்ஷாஸிநமிதிதஸு
சுப்யெப்ரக்யஸு ஷ்டஸுநாயுக்ஷாஸி நவஸ்யெ க்ஷயிதம் ஸக்யம் | ந ஹி
ஸூத்ரஸதஸி “ஸீதம் சுஜிஃ சுப்யகாஸொ வா” இதி ஸூவக் ப்ரபிராணஸு
உபெவத் | யடி ஸூத்ரயாஸு “ஸீதம் சுஜிஃ சுப்யகாஸொ வா இதி,” தயாஸி
சுப்யகாஸொ ஸூதெஃ விவக்ஷிதம் க்ஷயிதம், ப்ரபிராணஸுநாயுநாவவஸ்யெ, ந த-
ப்ரபிராணாநாயுநாவஸ்யெ ஸூதெஃ விவக்ஷிதம் க்ஷயிதம் வா க்ஷயிதம் ||

சுப்யுணஃ நாயுப்ரக்யஸுநாயுக்ஷாஸி க்ஷயிதம் க்ஷயிதம் ஸூதெஃ
சுப்யகாஸொஸித் வெஸ—

ந ; ஸூத்ரஸதஸி சுப்யுணஃ க்ஷயிதம் க்ஷயிதம் ||

சுப்யுணஃ ஸூத்ரஸதஸி ஸூத்ரஸதஸி சுப்யுணஃ க்ஷயிதம் க்ஷயிதம்
இதி வெஸ—

ந ; ஸாயகஸூத்ரயாநாவவஸ்யெ | யயா ஸூத்ரஸதஸி ஸூத்ரஸதஸி

இனி, “சாஸ்திரயிதி பிரமாணமாதலால்” என எது கூறப்பட்டதோ, அது
நேரன்று ; ஏனெனில், அது பிரமாணமாதல் தெரியாத [மனிதஅறிவிற்கு எட்டாத]
விஷயத்திலென்க. பிரத்தியக்ஷம்முதலிய பிரமாணங்களால் உணரப்படாத விஷயத்
திலே, அந்நிஹோத்ரம்முதலிய கருவிகட்கும் அவற்றது பயன்கட்குமுள்ள ஸம்பந்தத்
திலே கருதி பிரமாணமாகிருக்கின்றது; பிரத்தியக்ஷம்முதலிய பிரமாணங்களால் அறி
யப்படும் விஷயத்திலன்று; பிரமாணமென்பது தெரியாததைத் தெரிவிக்கும்பொருட்
டாதலின். ஆகவே, உடம்புமுதலியவற்றின் சேர்க்கையிலே, மயக்கஅறிவினா லான
தாக்கக் காணப்படும் நான்என்னும்எண்ணத்தை - உபசாரவழக்கினாலானதாக்கக்கொள்
ருதல்கூடாது. “நிசேதனமானது” அல்லது “நிவெளிச்சமில்லாதது, இருண்டது”
என நூறுகருதிகள் கூறுவனவாயினும், பிரமாணமாதலைப் பெறமாட்டாவன்றோ
[அவைவெல்லாமே அவ்விஷயத்தில் பிரமாணமாகமாட்டா என்க]. “நிசேதனமானது”
அல்லது “இருண்டது” எனக்கூறுமாயின், —அப்படியிருந்தாலும், வேறுஅர்த்தத்
தைச் சுருதிசொல்லக்கருதியதாகக் கொள்ளவேண்டும் ; (சுருதி) பிரமாணமாதல்
வேறுவிதமாகப் பொருந்தாமையின் ; —மற்று, வேறோர் பிரமாணத்திற்கு விரோத
மாகவாயினும், தனது வார்த்தைக்கு [சுருதிகுறியதற்கு] விரோதமாகவாயினும் (அந்த
அர்த்தத்தைக்) கொள்ளக்கூடாது.

அவித்யைகோள்கையானது கர்மதாண்டத்தோடு மாறுகொள்வதில்லை.

(ஆரோபம்) :—மயக்கஅறிவுள்ளவனே கர்மத்தைச் செய்பவனாதலால், (மெய்
பறிவினால் அம்மயக்கஅறிவு நிகழ்வுடன், கர்மத்தைச்) செய்பவன் இல்லாமைமையின்,
சுருதி பிரமாணமாதலில்லை எனின்,—

(ஸமாதாநம்) :—அப்படியன்று ; ப்ரஹ்மசித்தையிலே(சுருதி இன்னும்)பயன்
படுவதாயிருத்தல் கூடுமாதலின்.

(ஆரோபம்) :—கர்மத்தை விதிக்கும் சுருதிபேரால், ப்ரஹ்மசித்தையை உணர்த்
தும் சுருதியும் பிரமாணமாகாமே வேண்டும் எனில்,—

(ஸமாதாநம்) :—அப்படியன்று ; (ப்ரஹ்மசித்தையை) நிக்ரும்எண்ணம் அமை
யாததலின். ப்ரஹ்மசித்தைய உணர்த்தும் சுருதியினால் ஆத்மாவை அறிந்தவழி, உட

ஜிக் வராஜிகஞ்சுத் வ, தயா ஸௌநாவகி வாவெவ கரொதி; சூயாவமஸம்-
வஸுநா ராஜி ஸௌநாவகெஸு ட்யூஷி | யயா வ க்ஷிணுஷி யஜிராதஸு, தயா
பேஹாஜீநா கஷி குத்ஷுக்ஷம் ஸுராசு, வஸுநா குத்ஷாஜீகாசு | யயா வா ஸுரி-
கஸு மொஹஸுரிஸித்ஷாசு கஸுராஸு கஸெஸு வ சுவெரெவ கத்ஷுக்ஷம், தயா
வ குத்ஷு: உதி |

தக் கஸுசு; கசுவக்ஷு: காரகஸுபுஸம்யாசு |

காரகஸு கமெகஸு காரஜிதி வெசு—

த; ராஜிபுஷுத்நா சுவெஸுஸுரவி கத்ஷுக்ஷஸு ட்யூஷிநாசு | ராஜா
காவசு ஸுஸுராவாரெணாவி யயுதெ; யொயாநா வ யொயித்ஷுக்ஷெ யந-
ஹமெ வ சுவெரெவ கத்ஷுக்ஷம், தயா கயவாராஜயவொவொமெ வ | யஜிரா-
தஸுரவி பூயாததூரமெ டிக்ஷிணாஹமெ வ சுவெரெவ கத்ஷுக்ஷம் | தஸுராசு
கஸுராஸுதஸு கத்ஷுக்ஷாவவாரொ யம் ஸம் மளணம் உதி கவமஸுதெ | யஜி
சுவெஸு கத்ஷுக்ஷம் ஸுஸுராவாரமகணம் ம உவமஸுத ராஜயஜிராதபுஷுத்-
நா, தஹ ஸுதீயிரெசுணாவி கத்ஷுக்ஷம் சுவெஸு வரிகஸெஸுத யயா
ஸுரிகஸு மொஹஸுரிணெத; த தயா ராஜயஜிராதாஜீநா ஸுஸுராவாரொ த

திரத்தால்] போர்புரிகுருனென்பது பிரவித்தமாயுளது; வெற்றிபெற்றான், தோல்வி
பற்றான் என்பதும்பிரவித்தமாயுளது. அவ்வாறே, சேனாதிபதி வெறும்வார்த்தையி-
னால் செய்கிறான். செய்கையின்பயன் சேர்வதோ அரசனுக்கும், சேனாதிபதிக்கும்
காணப்படுகின்றது. மற்றோர் உதாரணம்: ரித்விக்கனுடைய செய்கை யஜமானனு-
டையதாகின்றது. அவ்வண்ணமே, உடம்புமுதலியவற்றின் செய்கை ஆத்மாவினால்
செய்யப்பட்டதாகும்; பயன் ஆத்மாவைச் சேர்கின்றமையின். அல்லது, வேறோர்
உதாரணம்: ஊசிக்கார்தம் திரும்பைச் சுற்றச்செய்கின்றமையின், (தொழிலில்) தலை-
பிடாத பொருளைதான் வாஸ்தவமேயான கர்த்தா ஆகின்றது. அவ்வாறே ஆத்மா
என்க ” என எது கொள்ளப்படுகின்றதோ,

(மறுமொழி):—அது நேரன்று; ஏனெனில், செய்யாதபொருள் செய்வதா-
தல், காரகமாதல் வேண்டும்: (காரகம் - செய்கையைச் செய்வது.)

(பிரதிவாதி):—காரகம் பலவகைத்து எனில்,—

(வாதி):—அப்படியன்று; அரசன்முதலானோர்கள் நேரான கர்த்தாவாயிருத்-
தையும் காண்பதனு லென்க. முதலில், அரசன் தனது செய்கையினாலும் [தானே நே-
ராசு] போர்புரிகுருன்; போர்வீரர்களைப் போர்புரிய ஏவுதலிலும், கூலி கொடுப்பதிலும்,
அவ்வண்ணமே, வெற்றிதோல்விகளின் பயனை அறபகிப்பதிலும் வாஸ்தவமேயான
கர்த்தாவாகிறான். யஜமானனும் பிரதாந ஹவிஸைக் கொடுப்பதிலும், தக்ஷிணையைக்
கொடுப்பதிலும் வாஸ்தவமேயான கர்த்தாவாகிறான். ஆகவே, (தொழிலில்) தலையி-
டாத பொருளைக் கர்த்தாவாக ஏற்றிக்கூறுதல் எதுவோ, அது உபசாரவழக்கினு லாவ-
தெனத் தெரிகின்றது. தன்செய்கையாகிய வாஸ்தவ கர்த்திருத்துவமானது, தொழிற்-
பட்டிருத்தலானது, அரசன் யஜமானன் முதலானோர்கட்குக் காணப்படவில்லையா-
யின். அங்கனம் ஊசிதிமாத் திரத்தாலும் கர்த்தாவாதல் வாஸ்தவமாகக் கொள்ள-
வேண்டும்; ஊசிக்கார்தம் திரும்பைச்சுற்றும்படிசெய்வதனால்போல, அரசன் யஜமா-
னன் முதலானோர்கட்குத் தமது செய்கையானது அவ்வாறு காணப்படவில்லை யென்

உவவஹுகெ | தஸூஸ ஸந்நியிராக்ரெண கக்யூக்யம் மளணநெவ | தயா வ ஸந்
தஹுஸம்ஸந்நோஹி மளண வஸ வஸூஸ | ந மளணெந ரேஹு காயடும்
நிவடக்யுகெ | தஸூஸ ஸஸநெவ வஸகஸ நியகெ “நெஹாநீநாம் வூராவாரெண
ஸவூரவூகம் சூதூ கக்யூ ஹோதூ வ ஸூஸ” உதி |

ஹாநிநிதிதும் தம் ஸவட்யு உவவஹுகெ, யயா ஸுநெவ; ராயாயாம் வ
வஸவ்ய | ந வ நெஹாநீநாந்நயஹாநிஸந்நாநவிந்நெஹெஷம் ஸுஷுஷ்நிஸநி-
யாநாநிஷம் கக்யூக்யஹோதூக்யாந்யூக்யம் உவவஹுகெ | தஸூஸ ஹாநிநி-
யநிதிதும் வஸ ஸயம் ஸஸாராஹுரி, ந தம் வாராயம் |

உதி ஸந்நியூக்யூதாஸ கக்யூ வஸ உவாரம் உதி ஸந்நியூ ||

ஸவடும் நிகாஸாஸூயட்யு உவஸம்ஸந்யூ கஹிந் கயூயெ, விஸெஷக்யூ
ஸநெ உஹ ஸாஸூயட்யூதாந்யூய ஸநெஷவகம் உவஸம்ஸந்யூ கஹி, ஸய
உதாநம் ஸாஸூஸம்ஸந்யூயவியிராஹம்—

சு.எ. உத்யு தெ நாதவஸூய நாலதூய கதாவந |

ந வாஸம்ஸந்யூஷவெ வாவ்யு ந வ ராம் யொஹுஸந்யூயகி ||

பதில்லை. ஆகவே, ஸந்நிதிமாத்திரத்தால் கர்த்தாவாதல் கௌணமேதான், வாஸ்தவ
மன்றேதான். அவ்வாறுள்ளவளவிலே, அதனுடைய பயனின்சம்பந்தமும் கௌண
மே[வாஸ்தவமன்றே]யாகும். கௌணமான கர்த்தாவினால் வாஸ்தவமான கார்யம்
செய்துமுடிக்கப்படுவதில்லை. ஆகவே, இது—“தொழிற்படுதலில்லாத ஆத்மாவானது
உடம்புமுதலியவற்றினது செய்கையினால் கர்த்தாவும், போக்தாவும்[செய்வதும், அது
பலிப்பதும்] ஆகும்” என்பது—தவறாகவே கூறப்படுகின்றது.

அவித்யைக்கோள்கையின் முடிபு.

மற்று, மயக்கம் காரணமாக எல்லாம் பொருந்துகின்றன; கனவிலும், செப்
படிவத்தைக்காரணமுடைய இந்திரஜாலத்திலும்போல. அன்றியும், செய்பவனுயிருத்த
லும், அதுபலிப்பனாயிருத்தலும் இன்னுமிவைபோன்ற திங்குகளும் - உடம்புமுதலிய
வற்றை ஆத்மாவாகக்கொள்ளும் மயக்கத்தின் தொடர்ச்சி அறுந்துபோயுள்ள உறக்
கம் ஸமாதி முதலியவற்றில் காணப்படவில்லை. ஆதலால், மயக்கஅறிவினா லானதே
தான் இந்த ஸம்ஸாரமயக்கம்; ஆனால், உண்மையன்று.

எனவே, (இம்மயக்கமானது) மெய்யறிவினால் முற்றுமே அறத் தொலைந்திடு
தல் ஆகின்றது என அமைந்தது.

கீதையை உணர்த்து வேண்டிய உரிமை.

இவ்வத்தியாயத்தினுள் தோசாஸ்திரப்பொருள்முழுவதையும் முடித்து, சாஸ்
திரப்பொருள் (புத்தியில்) திடப்படுதற்காக இங்கு முடிவிலே (அதனை) விசேஷமாக
வும் சுருக்கமாகவும் கூறி முடித்து, இனி, இப்பொழுது சாஸ்திரஸம்பிரதாயமுறை
யை, சாஸ்திரத்தைப் பிழர்க்கு உரைக்கும் ஒழுங்கை அருளிச்செய்கிறார் :

சு.எ. உனக்கு (உபதேசிக்கப்பட்ட) இது, தவயில்லாதவனுக்கு ஒருபோதும்
சொல்லத்தக்க தன்று; பக்தனல்லாதவனுக்கன்று; கேட்கவிரும்பயில்லாத [பணியி
டைசெய்யாத]வனுக்கு மன்று; அன்றியும், எவன் என்னை இடக்குப்பேசுகின்றானோ,
(அவனுக்கு மன்று).

உதம் ஸாஸ்யம் தெ தவ ஹிதாய யோ உதம் ஸம்ஸாரவிஜித்யே சதவ-
 ஹாய தவோரஹிதாய ந வாஸ்யம் உதி வ்யவஹிதேத ஸம்ஸ்யுதே | தவவ்வி
 மோவி சவதூய மாராந றெவெ வ வத்திரஹிதாய கதாவந கஸ்யாஸ்விதவி
 கவஸ்யாயா ந வாஸ்யம் | மதம் தவவ்வி சவி ஸந் சஸாஸ்யுதிஷாஃ யோ ஹவதி
 தலெவ்ய சவி ந வாஸ்யம் | ந வ யோ ஜா வாஸாபெவம் ப்ராஹ்மதம் தீநாஷ்யம்
 தீவா சவ்யுதாயகி குத்யுபஸம்ஸாநிதொஷாய்யாரொவணெந ஸம்ஸாரகம் தீ
 கதாமந் ந ஸவ்யதே, கஸாவவி சுயோஜ்யம், தலெவ்ய சவி ந வாஸ்யம் | ஹவதி
 சுதஸாஸ்யாயாஸ்தாய தவவ்விதே மதாய ஸாஸ்யுதிஷவெ வாஸ்யம் ஸாஸ்யம் உதி
 ஸாஸ்யபூரகி யஜ்யெத் | சத்ர 'தெயாவிதே தவவ்விதே வா' உதி சுநயோஃ
 விக்ஷபஸபூரகி, ஸாஸ்யுதிஷாவதீயாஸ்தாய தவவ்விதே கத்யுதாய தெயாவிதே
 வா வாஸ்யம் | ஸாஸ்யுதிஷாவதீயியாஸ்தாய ந தவவ்விதே நாவி தெயாவிதே
 வாஸ்யம் | ஹவதி சுதஸாஸ்யாயாஸ்தாய ஸாஸ்யமணவதேவி ந வாஸ்யம் | மாராஸா-
 ஸ்யுதிஷாவதீதே வ வாஸ்யம் உதெஷ்யம் ஸாஸ்யஸம்ப்ரதாயவியிஃ || ௬௭ ||

ஸம்ப்ரதாயஸ்ய கத்யுஃ ஹவதி உதாநித்ய குஹ—

இந்த சாஸ்திரமானது உணது நலத்திற்காக, ஸம்ஸாரம் அறுதற்பொருட்டு
 என்னால் உரைக்கப்பட்டது. சுதவஸ்யாய என்பதை - ந வாஸ்யம் என ஒதுங்கிநிற்
 பதனெடு கூட்டுக. - தவமுள்ளவனானும், குருவினிடத்தும் பகவானிடத்தும் பக்தி
 பில்லாதவனுக்கு எந்தநிலைமையிலும் (இச்சாஸ்திரத்தைச்) சொல்லக்கூடாது. பக்தி
 யும் தவமும் உள்ளவனானும், எவன் பணிவிடைசெய்யாதவனாய் இருக்கின்றானே,
 அவனுக்கும் (இச்சாஸ்திரத்தைச்) சொல்லக்கூடாது. எந்த அறியாதவன் என்னை
 வஸாதேவன்மகனான ஸாமான்னிய மனிதனாக நினைத்து, தற்புகழ்ச்சிமுதலிய குற்
 றங்களை (என்மீது) ஏற்றி, எனது ஈச்வரத்தன்மைமைய ஒத்துக்கொள்கிறானில்லையோ,
 நான் ஈச்வரன் என்பதற்கு திடங்கொடுப்பதில்லையோ, அவனும் தகுதியில்லாதவன் ;
 அவனுக்கும் (இச்சாஸ்திரத்தைச்) சொல்லக்கூடாது. சாஸ்திரமானது - பகவானிட
 த்து திடக்குப்பேசுதன்ல்லாது, தவமும்பக்தியுமுள்ளவனாய்ப் பணிவிடைசெய்பவனு
 க்குச் சொல்லத்தக்கது என (சுலோகத்திலுள்ள நான்கு நகாரங்களினது) வலிமையி
 னால் தெரிகின்றது. இனி, "மேதாவிக்காவது, தபஸ்விக்காவது (சாஸ்திரத்தைச்
 சொல்லலாம்)" என இய்விருவருள் விகற்பத்தை [மேதையுடைமை தவமுடைமை என்ற
 வற்றுள் ஏதாவதொன்று அதிகாரிக்குவேண்டியதாக]க் காண்பதனால், பணிவிடைய
 யும் பக்தியையும் உடைய தபஸ்விக்காவது, அவற்றையுடைய மேதாவிக்காவது (சாஸ்
 திரத்தைச்) சொல்லவேண்டுமென்க. (தபஸ்வ - தவமுள்ளவன் ; மேதாவி - மேதை
 யுள்ளவன். தவம் - தனதுகர்மத்தைச் செய்தல்முதலியன. மேதை - சொன்னதைக்
 கெடுத்து உள்ளத்து அமைத்துக்கொள்ளும் திறம்.) பணிவிடையும்பக்தியுமில்லாத
 தபஸ்விக்குச் சொல்லக்கூடாது ; (அவையில்லாத) மேதாவிக்கும் சொல்லக்கூடாது.
 எல்லாநற்குணங்களும் பொருந்தியவனானும், பகவானிடத்து திடக்குப்பேசுதலுடை
 பவனுக்குச் சொல்லக்கூடாது. குருவிற்குப் பணிவிடைசெய்தலையும் பக்தியையும்
 உடையவனுக்குச் சொல்லவேண்டும் என்று இது, சாஸ்திரஸம்பிரதாயத்தின் முறை
 யாம். (௬௭)

கீதையைப் பிரித்து உணர்த்துவதனுலாதம் பயன்.

இனி, ஸம்பிரதாயத்தைச் செய்பவனுக்குப் பயனை அருளிச்செய்கிறார் :

சுஅ. ய ஐஹ வரஹம் மஹம் ஐஹெவ்விதாஸ்யகி |

ஹத்வம் ஐயி வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||

யம் ஐஹ யத்யோகம் வரஹம் வரஹித்யஸ்யஸ்யம் கௌவாஜம் மயோம்

ஸம்வாஜாநுவம் மூதம் மஹம் மொவ்யசஹம் ஐஹெவ்விதாஸ்யகி ஹத்வம் ஐயி வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||
யத்யோகம் வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||
ஹத்வம் ஐயி வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||
ஹத்வம் ஐயி வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||
ஹத்வம் ஐயி வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||
ஹத்வம் ஐயி வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||
ஹத்வம் ஐயி வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||
ஹத்வம் ஐயி வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||
ஹத்வம் ஐயி வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||
ஹத்வம் ஐயி வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||

கிணு—

சுசு. ந வ தவ்ஸாநநம்ஷெஷுஷு க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||

ஹத்வம் ஐயி வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||

ந வ தவ்ஸாநநம்ஷெஷுஷு க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||

யத்யோகம் வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||
யத்யோகம் வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||
யத்யோகம் வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||
யத்யோகம் வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||
யத்யோகம் வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||
யத்யோகம் வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||
யத்யோகம் வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||
யத்யோகம் வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||
யத்யோகம் வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||
யத்யோகம் வரஹம் க்ருக்வா ஜாஜெவெஷுத்யஸம்ஸயம் ||

சுஅ. எவன் என்னிடத்து மேலான பக்தி செய்து இந்தப் பரம ரஹஸ்யத்தை
எனது பக்தர்கட்கு உரைப்பானே, (அவன்) என்னை அடையவே அடைகிறான் ; ஸம்
சய மில்லை.

உயர்ந்த உறுதியானநன்மைக்குப் பயன்படுவதாய், கேசவன் அர்ஜுனன்
இவரது சம்பாஷணையாகிய மிக்கரஹஸ்யமான கீழ்க்கூறிய இந்நூலை, என்மீது பக்தி
யுள்ளவரிடத்து எவன் உரைப்பானே, அதாவது, நூலையும், நூற்பொருளையும் நான்
உன்னிடத்து (உணர்த்தி நிலைப்படுத்தியது)போல, (எனது பக்தரிடத்து உணர்த்தி)
நிலைப்படுத்துவானே, (அவன் முக்தியைப் பெற்றான். ஐஹெவ்விதாஸ்யகி) பக்தியைப்
பின்னும் கூறியதால் - (ஒருவன்) சாஸ்திரோபதேசத்தைப் பெறுதற்கு பக்திஒன்று
மாத்திரத்தாலே தக்கோனாகிறான் எனத் தெரிகின்றது.—எவ்வாறு உரைப்பான்?
என்பது.—கூறுவோம்:—“(நான் பகவானுக்குச்செய்யவேண்டியபணிகிடையானது,
கீதையையும் கீதாப்பொருளையும் பகவத்பக்தர்கட்கு உணர்த்தவேண்டுமென்பது.
ஆகவே,) பரமகுருவான பகவானுக்கு நான்(அந்தப்)பணிகிடையைச் செய்கின்றேன்”
என இத்தகைய மேலான பக்தியை என்னிடத்துச் செய்து என்க. அவனுக்கு இது
பயன்:—என்னை அடையவே அடைகிறான், (ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) தப்பவேதப்பு
கிறான் (என்பது). இதிலே ஸம்சயம் கொள்ளவேண்டாம். (சுஅ)

மேலும்,

சுசு. மனிதரில் அவனைக்காட்டிலும் எனக்குப் பிரியமான காரியத்தைச் செய்
பவன் ஒருவனும் இல்லை; அன்றியும், அவனைக்காட்டிலும் எனக்குப் பிரியமானவன்
வேறுஒருவனும் பூமியிலே இருப்பானில்லை.

அவனைக்காட்டிலும் - சாஸ்திரஸம்பிரதாயத்தைச் செய்பவனைக்காட்டிலும்.
மனிதரில் - இப்பொழுதுள்ள மனிதரில். இருப்பானில்லை - வருங்காலத்திலும் இல்லை.
பிரியமானவன் - பிரியமான காரியத்தைச் செய்பவன். பூமியிலே - இவ்வுலகிலே. (சுசு)

ஸிஷ்யஸு ஸாஸ்யாயுத ஹணாநுஹணவிவெகவாஹுத்யா வுஷ்ணி ।
தடிமுஹண ஜோதெ வஹம்: ஸாஹயிஷ்யாஸி உபாயாகரெணர்வி உதி
புஷ்ணம்: கவிபுராயம்: யதூஹாரம்: வ குஷ்யாய ஸிஷ்யஸு க்ருதாயுதா ககடுஷ்யா
உதி குவாயுதயுதம்: புஷ்ணிகொ ஹவத்—

எஉ. கஜிஷெதக ஸுதம் வாயுத சுவயெகாஸுண வெதவா ।

கஜிஷெதாநவஹொஹம்: புணஷ்ணெஷ்ண யநஜய ॥

கஜிஷ் கிஷ் ஹதக: யா உதம் ஸுதம் ஸுவணெத கவயாரிகம் வாயுத
சுவயா ஹகாஸுண வெதவா விஷெத? கிம் வா கவபுரோதகம்? கஜிஷ் கஜிஷா-
நவஹொஹம்: கஜிஷாநகிஷிதம்: ஸஹொஹம்: கவிஷ்ணவாஹம்: கவிவெகம்: ஸுஹாவிகம்:
கிம் புணஷ்ணம்:—யதயுதம்: கயம் ஸாஸ்யஸுஹணாயாஸம்: தவ, கிஷ் உபஷெஷ்ணகா-
யாஸம்: புஷ்ணம்:—தெ தவ ஹெ யநஜய ॥ எஉ ॥

கஜிஷ்ந உவாஹ ॥

எஈ. நஷெதா ஹொஹம்: ஸுதிகிஷ்ஷா சுவதுஸாநாத்யாஉஷுத ।

ஸுதிகொஹி மதவஷெஹம்: கரிஷெஷ்ண வவநம் தவ ॥

நஷெதம்: ஹொஹம்: கஜிஷாநஜி: ஸகிஷ்ணஹொஹாராநயுஷெதம்: ஸாஹ உவ
புரோதாஸம்: ஸுதிகிஷ்ஷா க்ருதகதவிஷ்யா ஸுஹா—யஸுரம்: ஸாஹ கி
ஸவதுஷ்ணய-
ஸுதிகிஷ்ஷா—சுவதுஸாநாத் தவ புஸாநாத் யா க்ருதாஷ் க்ருதி-
தெத க்ருத க்ருத । க்ருத ஹொஹாஸுபுஷ்ணகிஷ்ணெத ஸவதுஸாஸ்யுஷ்ண-

தமது உபநேசத்தை அர்ஜுனன் கிரகித்துக்கொண்டானே என்று பகவான்நிச்சயித்தல்.

மாணக்கன் நூற்பொருளை உணர்த்ததையும், உணராமையையும் தெளிவாய்
அறியவேண்டி வினவுகின்றார். ஆனால், அதனை உணராமையை அறிந்தால், வேறொர் வழி
யாலும் உணர்த்துவேன் என்பது, வினவுவோன் கருத்து. அன்றியும், வேறொர்
முயற்சி கொண்டு சிஷ்யனைக் கிருதார்த்தனாகச் செய்யவேண்டும் (மாணக்கன் நூற்
பொருளை அறிந்து ஈடேறுமாறு ஆசிரியன் மறுபடியும் முயலவேண்டும்) என குரு
வின் ஒழுக்கம் காட்டப்பெற்ற தாகின்றது :

எஉ. பார்த்த! உன்னால் இது, ஒருப்பட்ட மனத்தோடு கேட்கப்பட்டதா?
தருஞ்ஜய! உனது அஜ்ஞானமயக்கம் தீர்த்திட்டதா?

பார்த்த! யான் கூறியதை, ஒருப்பட்ட ஒரேகருத்தோடு தமொற்றமில்லாது
கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டனையா? அறிவின்மையினுலான மயக்கமானது, பகுத்தறி
வின்மையானது, இயற்கையாயுள்ள அவிவேகமானது உனக்கு அழிந்திட்டதா?
அ(து தொலை)தற்காகவன்றோ, நூலைக் கிடைத்திலே உனக்கு இப்பிரயாசமும், உப
தேசிப்பதிலே எனக்கு இப்பிரயாசமும் ஆகியுள்ளன. (எஉ)

அர்ஜுனன் சொல்லுற்றான் :

எஈ. மயக்கம் தீர்த்துள்ளது; அச்யுத! உமது அருளிஞலே என்னால் நினைவு
கூர்தலும் அடையப்பெற்றுள்ளது. (நான்) நினைத்தவனாய், ஸந்தேகம்போனவனாய் இருக்
கின்றேன்; உமது திருவாக்கைச் செய்வேன்.

மயக்கம் - அஜ்ஞானத்தா லானது, ஸம்ஸாரஅர்த்தநகட்கெல்லாம் காரண
மானது, கடல்போல கடத்தற்கு அரியது. நினைவுகூர்தல் - எதனைப் பெறுவதனால்
நெஞ்சத்துமுடிச்சுக்களெல்லாம் முற்றும் அவிழ்ந்திடுத லாகின்றதொ, (அது); ஆத்ம
உண்மையினைப்பற்றிய நினைவு. என்னால் - உமது அருளைப் பெற்றவனான். —மயக்கம்
தீர்த்தலைப்பற்றிய இவ்வினாவிடைகளால் - “நூற்பொருள் முழுதையும் அறிதற்குப் பயன்

வரிவசூலுக்கு சாஸ்திரமும் ! சுய உதார்தம் கயாலம்ஸங்குபுரிதலுமாயும்
வாங்கியும் உவாது—

யோமம் யோமேஸ்வராத்நாதுவாஸி ஸாக்ஷாத்மயதஃ ஸ்லயடி ||

578

வ்யாவஸுஸாஹாஸு தகி லிவ்யக்ஷஸுஸாஸு ஸுஸுக்ஷவாநு ஹம்
ஸம்வாஹம் ஸுஸுஸுஸு வரம் யொமஸு—யொஸுஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு யொஸு—
ஸம்வாஹு ஸம் யொஸுஸுஸு வர யொஸுஸுஸுஸுஸு க்ஷஸுஸுஸு வரக்ஷாஸு க்ஷஸுஸு
ஸுஸு ஸ வரம்வரயா || எஊ ||

எஊ. ராஜிநு ஸம்ஸுஸுஸு ஸம்ஸுஸுஸு ஸம்வாஹிஸுஸுஸு ||

கெஸவாஜிஸுஸுஸுஸுஸு வுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸுஸுஸு ||

ஹ ராஜிநு ஸுஸுஸுஸு ஸம்ஸுஸுஸு ஸம்ஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு ஸம்வாஹு
ஸுஸு ஸுஸுஸுஸு கெஸவாஜிஸுஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸுஸுஸு வரவஸுஸு
ஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு || எஊ ||

எஊ. தஸு ஸம்ஸுஸுஸு ஸம்ஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸு ||

விஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு ராஜிநு ஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு ||

தஸு ஸம்ஸுஸுஸு ஸம்ஸுஸுஸு ஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸு விஸுஸுஸுஸு
விஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு ராஜிநு ஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு || எஊ ||

கிம் வஸுஸுஸு—

எஊ. யுஸு யொஸுஸுஸுஸு க்ஷஸுஸு யுஸு வரஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு ||

தஸு ஸுஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸுஸுஸு ||

வியாசரது அருளிணல் - அவரிடத்தினின்றும் திவ்வியமான கண்ணைப் பெற்ற
தனல். யோகத்தை - சம்பாஷணையை; (கர்மயோகம்முதலிய) யோகத்தைத் தருவ
தனல், நூலும் யோகம் எனப்பட்டது. அல்லது, இந்த சம்பாஷணையை (சித்தவிரு
த்திகளைத் தடுப்பதாகிய) யோகமாகவே(கொள்ளலாம்; அதற்கு இது துணையாத
லின். யோகேச்வரன் - யோகத்தை ஆளுபவன்; அவனது அருளிணலன்றோ கர்ம
யோகம்முதலியனவும், அவற்றது பயன்களும் கைகூடும்.—ஆ.) தாமே: (நான் கேட்
டிருப்பது கர்ண) பரம்பரையாக அன்று. (எஊ)

எஊ. அன்றியும், அரசனே! கேசவார்ஜுனர்களுடைய இந்த அப்புதமான
புண்ய சம்பாஷணையை நினைந்துநினைந்து அடுத்தடுத்து மகிழ்கின்றேன்.

அரசனே - திருதராஷ்டிரனே! நினைந்து நினைந்து - ஓரோர் க்ஷணமும் நினை
த்து நினைத்து. புண்ய - கேட்டல் மாத்திரத்தாலே பாவத்தைப் போக்குகின்ற. இத்
னைக் கேட்டுக் கணந்தோறும் மகிழ்வதுகின்றேன். (எஊ)

எஊ. இன்னும், ஹரியினுடைய அந்த அப்புதமான வடிவையும் நினைந்துநினை
ந்து எனக்கு ஆச்சரியம் அதிகமாகின்றது; அரசனே! மீண்டும்மீண்டும் மகிழ்கின்றேன்.
வடிவை - விசுவரூபத்தை. (எஊ)

அதிகமாக (கிரித்துரைப்பதனால்) என்ன?—

எஊ. எங்கே யோகேச்வரனான கிருஷ்ணன் இருக்கின்றாலே, எங்கே விஸ்வ
வந்தியபார்த்தன் இருக்கின்றாலே, அங்கே லக்ஷ்மியும், வெற்றியும், ஆக்கமும், நீதியும்
கிடைத்தவை: (என்பது) எனது எண்ணம்.

ஐதி ஸ்ரீஹொலாஸாதே ஸதஸாஹஸ்ரஜாம் ஸம்ஹிதாயாம் வெயாவஸி-
க்யாம் லீஷ்வவக்ஸி ஸ்ரீஹ்வவக்ஸிதாயாம் உபநிஷத்து ஸ்ரவ்யவிஷ்ணாயாம்
யோமஸாஹஸ்ரீசுஜ்ஜாஜி-கமஸாவாஷே ஜோக்ஷஸம் ந்யாவஸ்யோமொ நாம
ஹ்நாடிஸாஸ்யாயம் ||

யத்ரு யவ்ஸிவ வக்ஷெ யோமெஸூஸி ஸவ்யயோமாதாடி ஸம்ஸூஸி—தத்ரு-
யவக்ஷாடி ஸவ்யயோமஸிஸ்யூ—சுஜ்ஜா, யத்ரு யாமஸி யவ்ஸிவ வக்ஷெ யந-
யஸி ஸாணியயதா, தத்ரு ஸ்ரீ: கவ்ஸிவ வாணயவாதாம் வக்ஷெ ஸ்ரீ: விஜயி,
கதெவ வலிதி: ஸ்ரீயொ விஸேஷி: விஷ்ணு: ஹ-தி: யு-வா ஸவ்யவ்ஸிவாரிணி
கிதி: கய: கதெவ: கதி: ஜ: கதி || எஅ ||

ஐதி ஸ்ரீஹ்வவக்ஸிதாயாம் ஹ்நாடிஸாஸ்யாயம் ||

ஸ்ரீமதநாரதத்திலே, ஸ்யாஸ நானிச்செய்த நூநுமிரக்கிரந்த ஸம்ஹிதையி-
லே, பிஷ்மபர்வத்திலே, ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையாக, உபநிஷத்துக்களாக, ப்ராஹ்மவித்-
தையாக, யோகசாஸ்திரமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணர்ஜி-ஸம்வாதத்திலே மோக்ஷ-
ஸம்வாஸயோகம் என்னும் பதின்னெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

எங்கே - எந்தப் பக்கத்திலே. யோகேச்வரன் - எல்லையோகங்களையும் ஆளு-
பவன் : யோகங்களெல்லாவற்றினுடைய சிந்தையானது அவனிடத்தினின்றும் உண்-
டாகின்றமையால் என்க [நூனியோகம் முதலிய யோகங்களெல்லாவற்றிற்கும் வித்துக்-
களாகிய நூனம் தவராகியம் முதலியன அவனது அருளிநுலன்றி அமையமாட்டா-
வாதலால் என்றபடி]. வில்லியேந்திய - காண்டவமென்னும் வில்லியுடைய. அங்கே -
பாண்டவருடைய அப்பக்கத்திலே. ஆக்கம் - ஸக்யமின் பெருக்கம். கலைத்தவை-
யிறழாதவை.—எனது அபிப்பிராயம் இப்படிப்பட்டது என்க. (எஅ)

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாபாஷ்யத்தில் பதின்னெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீகிருஷ்ணர்ப்பண மஸ்து ;

ஓம் தத் ஸத்.

(கீதாசாஸ்திரம் முற்றுப்பெற்றது.)

அநுபந்தக் குறிப்பு.

(223, 224, 249 - ஆம் பக்கங்களில் குறிக்கப்பட்ட யோகமார்க்கமானது, விசாரத்தோடமைந்து தியானயோகத்தைப் பெரும்பான்மையும் தழுவின ஞான நிஷ்டையாம். கிரவணம் முதலியவற்றைச் செய்வனவையினும், பரிசுத்தமான புத்தி துட்பமில்லாதவன் இதனைக் கைக்கொள்ளுகிறான் என்க. இனி ஆசார்யன் உபதேசித்த பொருளைக் கேட்டு, அதனைத் தனது புத்தியினால் ஆராய்ச்சிசெய்யமாட்டானது, நம்பிக்கையோடு கூடி, அஷ்டாங்கயோகத்தை நாடி, அந்த நிர்க்குணப்பொருளை, பஞ்சதசியினுள் தியானதிபத்துள் கூறியவாறு தியானித்தலாகிய யோகமார்க்கமானது, உபாஸநையாம்; ஞானநிஷ்டையன்று. யோகப்ரஷ்ட னென்பான் - ஞானநிஷ்டையினின்றும் தவறியவன்; உபாஸநையினின்றும் தவறியவன் அல்லன். ஏனெனில், உபாஸநை வேறு; ஞானம் வேறு. எனவே, விசாரத்தோடமைந்த யோகமார்க்கத்திற்கும், அஃதில்லாத வெறும் யோகமார்க்கத்திற்கும் இவ்வாறு வேறுபாடு கண்டுகொள்க. இதனை வேதாந்தபோதினிப் பதிப்பு பஞ்சதசியினுள் தியானதிபத்தில் விரிவாகக் காணலாம்.)

குறிப்பெழுத்துக்களின் விவரம்.

ஆ = ஆனந்தகிரி.

ஈ = ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்.

கட = கடோபநிஷத்.

கே = கேநோபநிஷத்.

கௌ = கௌஷீதகீ உபநிஷத்.

சுவே = சுவேதாசுவதரோபநிஷத்.

ச - ப = சதபத ப்ராஹ்மணம்.

சா = சாந்தோக்ய உபநிஷத்.

சாரீ = சாரீரக பாஷ்யம்.

ஜா = ஜாபாலோபநிஷத்.

தை = தைத்திரியோபநிஷத்.

தை - ஆ = தைத்திரிய ஆரண்யகம்.

தை - உப = தைத்திரிய உபநிஷத்.

தை - ஸம் = தைத்திரிய ஸம்ஹிதா.

தை - ப்ரா = தைத்திரிய ப்ராஹ்மணம்.

ப்ர = பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்.

பி = பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்.

பிரு = பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்.

பு - ஸூ = புருஷஸூக்தம்.

போ = போதாயந தர்மஸூத்ரம்.

ம = மதுஸூதனஸரஸ்வதி.

ம - அச்வ = மஹபாரதம், அச்வமேதபர்வம்.

மகா - சா - மோ = மகாபாரதம், சாந்திபர்வம், மோக்ஷதர்மம்.

மது = மதுஸ்மருதி.

ம - சா = மஹபாரதம், சாந்திபர்வம்.

ம - ஸ்திரீ = மஹாபாரதம், ஸ்திரீபர்வம்.

மு = முண்டகோபநிஷத்.

மோ = மோக்ஷதர்மம் (மஹாபாரதம்).

யா - உப = யாஜ்ஞிக உபநிஷத்.

யோ - சா = யோகசாஸ்திரம்.

ருக் = ருக் வேதம்.

வி = விஷ்ணு புராணம்.

வே = வேதாந்த தர்சனம் [ப்ராஹ்மஸூத்ரம்].

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
55	5	ஃவாசி	ஃவாசி
67	29	முயற்சியால்	முயற்சியால்
168	16	யடிமூஷாநாசி	யடிமூஷாநாசி
175	6	கரோதி	கரோதி
181	8	நிஷா	நிஷா
200	36	வெறும்	வெறும்
204	21	இயற்கை	இயற்கை
205	14	புலாணாதா	புலாணாதா
206	4	உதயி அல்லது உதயி	உதயி
„	12	உத்யூரயி	உத்யூரயி
211	20	யோகத்தை	யோகத்தை
224	20	ஞானயோகத்தை	ஞானயோகப்பயனை
252	14	ஷணாவம்	ஷணாவம்
„	15	யாவஜீவம்	யாவஜீவம்
253	7	நாவாவணி	நாவாவணி
„	8	வாமஜீவம்	வாமஜீவம்
269	33	அனுபவிப்பேன்	அனுபவிப்பேன்
270	1	நிஷா	நிஷா
298	7	பெருமூலாவி	பெருமூலாவி
309	1	புலாயாவி	புலாயாவி
330	5	புலாயாவம்	புலாயாவம்
333	23	வடிவத்தை	வடிவத்தை
355	29	இறந்தபுன்பு	இறந்தபுன்பு
36	5	விஸேஷாவி	விஸேஷாவி
346	2	வெகி	வெகி
353	12	செய்துக்கொண்டு	செய்துக்கொண்டு
368	15	அறிதற்கு அரிய	அறிதற்கு அரிய
391	22	பொருள்கொள்க	பொருள்கொள்க
397	26	முதலியவற்றை	முதலியவற்றை
420	20, 21	ஏற்றுகொள்ள	ஏற்றுக்கொள்ள
„	34	பெரிய சிறிய	பெரிய சிறிய
422	23	பாரத	பாரத
425	21		

குறிப்பு—இவற்றுள், பெரும்பாலான சில பிரதிகளில் மாதிரி காணப்படுகின்றன.

பக்கம்

44. மனம் ஆரம்பமாகிய பிற்பாடு பிற்பாடு பிற்பாடு
209. ஆரம்பமாகிய பிற்பாடு பிற்பாடு பிற்பாடு

247. தியானமாகிய பிற்பாடு பிற்பாடு பிற்பாடு
பிற்பாடு பிற்பாடு பிற்பாடு பிற்பாடு பிற்பாடு
பிற்பாடு பிற்பாடு பிற்பாடு பிற்பாடு பிற்பாடு
பிற்பாடு பிற்பாடு பிற்பாடு பிற்பாடு பிற்பாடு
270. பிற்பாடு பிற்பாடு பிற்பாடு பிற்பாடு

